

PA 337

.L6

Copy 1

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 035 477 1 ●

Aug 13. w. G. Cartier 24/chr. y. d. Adv. 1848, 2.

161-)
2.80

485

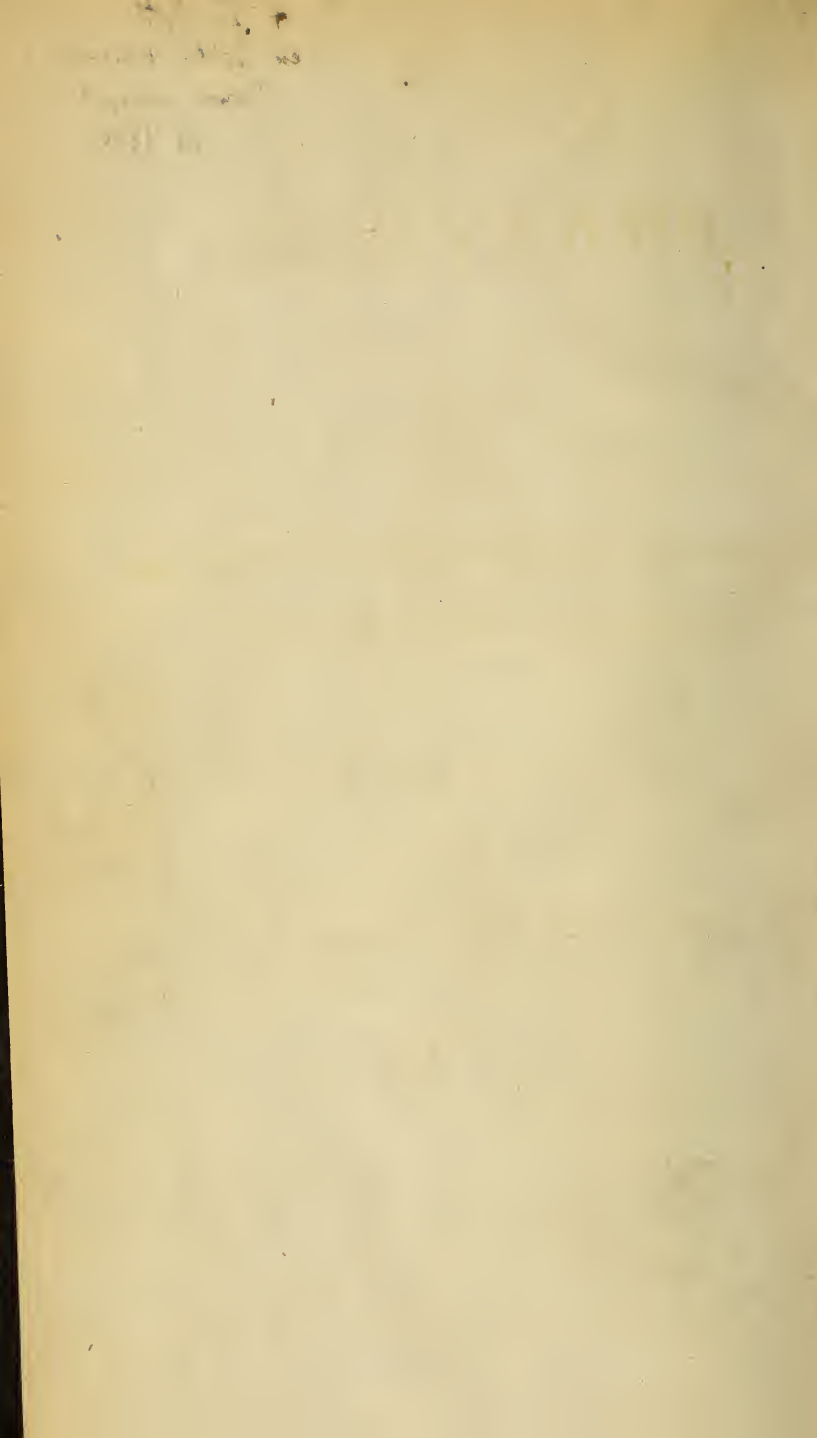

Class <u>PA337</u>	
THE UNI	Book <u>.L6</u>
T	
CLASS <u>485</u>	No. <u>44</u>

NIA.

Deep

A. I. Pott
ex lib. Meieriana
dono accepit
ao 1856.

PHMATIKON

SIVE

VERBORUM GRAECORUM ET NOMINUM VERBALIUM TECHNOLOGIA

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

1047

REGIMONTH 1846.

SUMTU FRATRUM BORNTAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT. PARISIIS APUD A. FRANCK. AMSTELODAMI
APUD J. MUELLER ET SOC.

PA 337
L6

U. of Va.
Exch. Acc.
11/12/67

K.T.D. No. 24-10

VIRO ILLUSTR

AUGUSTO SEIDLER

AMICITIAE ERGO

ULTRA QUINQUAGINTA ANNOS PERPETUATAE

D.

P r a e f a t i o.

Etsi haec aetas Lexicorum linguae graecae feracissima fuit, partim manualium, partim ἀνδραχθῶν — ἃ τοῦ δύο ἀνδρε φέροισιν, tamen etiamnunc philologorum *populus duas res anxius optat*: vocabulorum origines et significationum a primo fonte progressionem variosque flexus. Licet enim haud paucae sint voces, quarum nullum etymon inveniri possit, nec minus multae, quae discrepantem ab etymo significationem habeant, saepeque verum reperiatur quod Galenus dixit, ἀλαζῶν ἐστι μάρτυρ ἡ ἐτυμολογία πολλάκις ὁμοίως μαρτυροῦσα τοῖς τάναντία λέγουσι *) tamen in omni verborum tractatione ad hanc quaestionem referimur et saepe repulsi tamen morosae artis fores pultare non desinimus. Neque successum desperavit H. Stephanus, qui in Thesauro hanc rationem sequutus est ut vocabula, quae unius stirpis ejusdemque familiae viderentur, in unum conferret singulisque suum assignaret principium. Sed viam istam tenere non potuit propter ingentem numerum eorum, de quibus aut non

*) De Hippocr. et Plat. dogm. II. 2, 214. T. V.

constat utrum primitiva sint an derivata, aut certum quidem est primitiva non esse nec tamen cognitum habemus unde sint orta. Interim multa, quae olim ignorabantur, succedentium industria in lucem prolata sunt, multa inventis adstruet assidua tractatio et longa studiorum aetas. Verum ut eo perveniatur, quo linguarum orientalium, sanscritae et hebraicae investigatores evecti sunt, hoc est ut linguae graecae lexica etymologica vel, ut illi vocant, lexica radicum condantur, id mihi altius videtur quam quod attingi possit. Nam qui nuper in Germania ediderunt libros sic inscriptos, caetera dissimiles, Wilhelmus Pape *Etymologisches Woerterbuch der griechischen Sprache* 1836. et Theodorus Benfey *Griechisches Wurzellexicon* 1839. nihil minus sibi propositum habuere quam ut haec, quae nos quaerimus, etyma per omnia vestigia persequerentur, investigata disponent et quid a quoque derivatum sit et qua ratione, explanarent. Operi arduo et philologis intentato ante ducentos plus minus annos manum adjecit vir in longe alio studiorum genere occupatus Simeon Stevinus, cujus merita recenti adhuc memoria praedicavit Revinus in libro jam dudum emerito *Der neusprossende deutsche Palmbaum* 1683. his verbis usus: *Unsere Muttersprache ist nicht eben die geringste sondern die praechtigste, ja die naechste nach der hebraeischen wie aus den einsylbigen Stammwoertern zu sehen, davon allein Sim. Stevin bey die 2170 aus der teutschen zusammengelesen; in der lateinischen hat er 163, in der griechischen 265 gefunden.* Hic est illu-

stris ille mathematicus, cui nuper Bruggenses, ut emarcescentem popularis sui memoriam refoverent, honestissimo urbis loco publice statuam posuerunt. In Operum ejus, quae Albertus Girardus edidit, parte quarta p. 122. sermo injicitur de vocabulis mathematicorum propriis, eoque loco ille disputat contra eorum opinionem, qui francogallicam linguam ut ceteris rebus abundantissimam ita etiam fingendis terminis, qui dicuntur, technicis omnium aptissimam ducerent. Quod tantum abest ut concedat ut eam natura mendicam plerisque peregrinis et ascitis uti pertendat. Et per hanc occasionem graeci sermonis stirpes monosyllabas e lexicis, ut profitetur, conquisitas ordine enumeravit. Illam tamen copiam I. H. Vossius ad Virg. Ecl. I. 49. ad summas angustias redegit linguam graecam, latinam atque germanicam e duabus quasi radicibus *geo* (*γείνομαι*) et *feo* (*φύω*) effloruisse pronuntians. Et postea altius evolavit Antonius Schmidt (*Organismus der griechischen Sprache* 1836) constituitque omnium graecarum dictionum fontem et principium esse literam epsilon; quo nihil subtilius magisque aerium excogitari potest. Viam vero a Stevino initam persequutus est Adamantius Corais sed alia ratione. Is enim in Prolegg. Atact. p. 29. omitta illa stirpium inquisitione diversarum linguarum vocabula, quae in lexica relata sunt, ad numerum revocavit, itaque invenit in vetere Academiae Parisiensis dictionario undetriginta millia septingenta duodecim contineri, in Johnsoniano triginta sex millia septingenta octoginta quatuor, in linguae armeniacae vocabulario quinquaginta, sed in

thesauri Stephaniani editione Londinensi centum quinquaginta millia; Johannes vero de Ton. p. 4. scribit Herodianum in Catholica accentum sexaginta millium vocabulorum constituisse, quo numero certum est vix quartam partem totius summae contineri. Desunt enim omnia quae operis lex et ratio excludit hoc est quae generatim unam sequuntur tenoris regulam. Horum autem copia multo maxima est, ex synthetis, parasynthetis et paragogis omnis generis conflata; id quod unicuique apparebit qui modo unius nominis *οἶκος* propagines et traduces perlustraverit. Equidem centum octoginta reperi; horum autem vix decima pars ita comparata est ut ab Herodiano tractari potuerit; quis enim sibi persuadeat eum nominatim praecepisse quo accentu scribenda sint *οἰκέω*, *οἰκίζω*, *οἰκημα*, *οἰκησις*, *ἐποικος*, *συνοικίς* et cetera talia? Praeterea si quis immensam copiam voluminum, quae jam ante Augusti tempora in bibliothecis Alexandrinis reposita sunt, cum paucitate scriptorum, qui ad nos pervenerunt, contulerit, hinc facile, quanta pars vocabulorum in perpetuum abolita sit, existimare poterit.

Hoc autem tanto literarum graecarum naufragio fieri non potuit quin multae etiam stirpes vocabulorum absumerentur, non solum illae abditae et primigeniae, quas Etymologi conjectura venantur, sed etiam adultae omnibusque partibus expletae. Horum vestigia impressa sunt derivatis, quae nobis antecedentium ignaris sine principio nata videri debent similiaque naturis illis quas Plinius

H. N. X. 87. *ex non genilis gigni* dicit. Sed multo saepius fit ut indagato, quod probari possit, etymo tamen haereatur ob eam causam quia cum derivatione aliqua incessit vel figurae vel significationis mutatio, cujus causa parum clare apparet. Id autem aliquanto rarius fieret si, quas leges Graeci in derivando sequuti sint, cognitum esset accuratius. Sed quum quatuor sint artis Grammaticae partes, una anagnostica sive de prosodia, altera de declinatione nominum verborumque, tertia syntactica, quarta consimilis ei, quam physiologi morphologiam nuncupant, harum partium nulla quidem sic ut debet elaborata est sed minimos profectus habuit postrema. Huic inopiae ut quantum possem mederer, complures libros edidi de formatione vocabulorum eodemque consilio in hoc volumine verba primitiva et derivata nominumque verbalium genera praecipua exsequutus sum. Neque vereor ne rem inutilem et doctorum studiis indignam suscepisse videar. Nam si natura nobis prospectum ad ipsa sermonis incunabula praeclusit, at certe incrementa ejus et perfectionem haud dubiis vestigiis indagare possumus. Instituti autem mei ratio quo facilius perspicui possit, huic praefationi subjunctus est elenchus capitum sive dissertationum, quarum pleraeque jam ante complures annos programmatum academicorum loco editae sunt. Postrema pertinet ad explicandam quaestionem, cujus in tractatu verborum saepius mentio incidit, de commercio quod inter vocabula sensuum intercedit. Universis vero inscripsi commune nomen Technologiae, etsi hoc non solum for-

matio continetur, in qua ego substiti, sed etiam declinatio et constructio, quae jam saepe tractatae sunt in Artibus Grammaticorum ipsaque hujus libri brevitās unicuique indicat a me tractatas non esse. Et alioqui de titulis librorum hominumque scrupulosius quaerere jam dudum desuevimus. In *adnotamentis*, quae singulis libri primi paragraphis supposita sunt, verborum praescriptorum formas simplicissimas conjectura exquirere conatus sum. Atque in hac parte viae, quae per nebulas et praecipitia emetienda est, unam ducem habemus analogiam, quae ubi deficit, hariolandum est aliquando, nec tamen ita ut veterum plerique solent vocabula confingentes apocalyptica et utopica. Quanquam quisnam nostrum non suam Utopiam habet? aut ubi tandem a turba quotidianarum rerum requiescere possumus nisi in illa aetherea regione, ubi Etymologia dominatur hoc est veri professio nullis carceribus circumscripta, et Analogia non illa scholae moderatrix sed vitae publicae privataeque?

Scrips. Regimontii Prussorum Cal. April.

A. MDCCCXLVI.

Elenchus Dissertationum.

L. I. De verbis primitivis.

Cap. I.	de verbis puris	Diss. I.	p. 1
„ II.	„ „ labialibus	„ II.	„ 32
„ III.	„ „ gutturalibus	„ III.	„ 49
„ IV.	„ „ dentalibus	„ IV.	„ 71
„ V.	„ „ liquidis	„ V.	„ 110

L. II. De verbis paragogis.

P. I. de circumflexis.

Cap. I.	de verbis in $\overline{\varepsilon\omega}$	Diss. VI.	p. 143
„ II.	„ „ in $\overline{\alpha\omega}$	„ VII.	„ 153
„ III.	„ „ in $\overline{o\omega}$	„ VIII.	„ 159
„ IV.	de confusione terminationum	„ IX.	„ 163
„ V.	de diectasi	„ X.	„ 173
„ VI.	de verbis in $\overline{\mu\iota}$	„ XI.	„ 189

P. II. de barytonis.

Cap. I.	de puris	„ XII.	„ 194
„ II.	de dentalibus	„ XIII.	„ 216
„ III.	de guttur. et liquidis	„ XIV.	„ 233
„ IV.	de verbis in $\overline{\sigma\sigma\omega}$, $\overline{\sigma\kappa\omega}$, $\overline{\pi\tau\omega}$	„ XV.	„ 240

L. III. De nominibus verbalibus.

P. I. de nominibus I. decl.	Diss. XVI.	p. 253
P. II. de nominibus II. decl.	„ XVII.	„ 274
P. III. de nominibus III. decl.		
Cap. I. de nomin. neutr. in $\overline{\omega\varsigma}$. . .	„ XVIII.	„ 290
Cap. II. de nomin. in $\overline{\omega}$	„ XIX.	„ 317
P. IV. de vocabulis sensuum eorumque confusione	„ XX.	„ 329

LIBER PRIMUS
DE
VERBIS PRIMITIVIS.

CAP. I.

De verbis puris.

Quemadmodum pictura a monochromatis orsa est sic verborum structura a monosyllabis. Sed horum perpauca inveterarunt, quorum exempla infra subjiciam. Plerisque aut praepositae sunt literae auxiliares aut interpositae aut etiam syllabae accreverunt paragogicae partim ad evitandam soni exilitatem partim ut dirimeretur significationum diversarum sub una voce conjunctio. Ita quam rarum est in nominibus ut casibus obliquis nullus antecedit nominativus, tam non rara sunt verba defectiva; sed plerumque nescimus utrum primae positionis usus sensim intermissus an nunquam tentatus fuerit; quis enim speret omnia ad nos pervenisse integra? Sed non minus consentaneum est, ad fingendum futurum aut praeteritum non opus fuisse praesenti ad usum accommodato; nam satis erat si modo species ejus adumbrata in animo resideret; oblata vero utendi necessitate pro ea substitutam esse expressiorem et distinctiorem. Illa igitur, quae non leguntur in scriptis veterum sed a Technicis rationes seminales sequentibus finguntur, thematica nuncupamus et paradigmatica ut δάω, σέω, πίω, χύω, a quibus non solum tempora verbalia nata sunt sed etiam verba usitata et nomina. Et ut nominum thematicorum duas species esse statuimus, unam cui auctoritas deest ut Δωδών, ὕσμιν, alteram cui ratio ut κλάς, Μόψοψ v. Parall. 166. sq. sic etiam verba ab usu amandata sed usitatis paria et similia, qualia sunt χάω, λάβω, discernimus ab iis quae nihil sui simile habent ut ἄδω, φίλω. Illa obsoleta dici possunt; haec insolita et enormia sunt. Usitatorum vero tres numerantur species, una simplex et principalis φάω, altera concreta φαίνω, tertia paragoga φαινω.

§. I. Incipiamus igitur a simplicibus, quorum terminationem praecedit alpha: ἄω, βᾶω, γράω, δράω, ζᾶω, θᾶω, θλάω, κάω, κλάω, κνάω, κράω, κτάω, λάω, μάω, μνάω, νάω, πάω, σμάω, σπάω, τάω, τμάω, σχάω, φάω, φλάω, χράω, ψάω. Hic nihil ex Hemsterhusiana analogia admixtum est, qua illectus Valckenarii fervor juvenilis verborum species protulit prodigiosas et inauditas ¹⁾ neque ex Philoxeni fabrica monosyllabica, quam adumbravi in Parall. Dissert. II. §. I. sed quae hac in tabula proposita sunt, eorum aut praesens extat aut imperfectum sive activae formae sive passivae. ²⁾ Primum erat ἄω, cui EM. 174, 40. duas tribuit significationes futuro duplici ἄω τὸ πνέω, οὗ δὲ μέλλων ἀήσω, καὶ ἄω τὸ κοιμῶμαι, οὗ δὲ μέλλων ἀέσω, sed verbum haud dubie unum est vicinas halandi sive respirandi et dormiendi notiones complexum. ³⁾ Nec tamen reperitur ἄω dormio sed modo infinitivus ἀέσαι inusitato ἀέω accommodatus, quod transiit in Ἀέσκω κοιμῶμαι Hes. Quin etiam praesens ἄω spiro non legitur nisi consona auctum Ζάει πνεῖ Hes. praeter subjunctivum ἄησι Oppian. H. III. 67. quem Goettlingius ad Hes. Th. 875. ἀῆσι scribendum putat; sed imperfecto, quod EM. 23, 53. Suid. s. Ἀήθεσσαν inter quatuor ἀναύξητα referunt, utitur Apollonius Arg. (ἄε) et Ἀετο ἔπνει Hes. quanquam hoc etiam ad ἄεμαι (ἄημαι) referri potest ut futurum ἀήσω (καταήσομαι) ad ἀέω, cujus locum invasit ἄημι. Diversum est verbum ἄω satio, cujus temporis nihil legitur praeter infinitivum ἄμεναι et passivum ἄται pro ἄται. Sed tertium ἄω τὸ βλάπτω, unde EM. ἀάω natum dicit, teste caret. ⁴⁾ Eorum, quae a consona

1) Ex iisdem fontibus manarunt Wytenbachii commenta ad Plut. de Aud. Poet. p. 235. ζᾶω ζέω ζῶω ζῶω ζῶω etc.

2) Parilitatis causa plerumque activam formam posui.

3) Virg. Aen. IX. 326. *toto proflabat pectore somnum*; ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντες Theocr. XXIV. 46. *mollem spirare quietem* Propert. I. 3, 7. quod a somno ad somnia transtulit Sophocles ἡδύπνοα ὀνειράτα El. 480. Hesychius Εὐαδὴς εὐπνοὺς, Περιαιδεῖς περιπνοοί v. Parall. 156.

4) Ex Hesychii glossa Ἀσας βλάψας ἔβλαψας Σοφοκλῆς, non satis liquet poetam aoristo ἄσα conveniens praesens ἄω posuisse.

ordiantur, primum est βάω, ejus superant modi obliqui: βᾶτε, quod Matthiae falso doricum facit, προβάοντες ut in antiquis libris II. XII. 277. scriptum fuit, προβῶντες et infinitivus de quo ambigit EM. 187, 43. τὸ βᾶν, εἰ μὲν ἐκ τοῦ βῆναι ἢ βᾶναι, συγκοπή⁵⁾ ἐστίν. Εἰ δὲ τὸ θέμα ἐστὶ βῶ, τὸ ἀπαρέμφατόν ἐστι βῶν. Indicativus reduplicationem accepit βιβῶ. Secundum est γράω τὸ ἐσθίω, unde ἔγραε, πολύγραος et alia. Suspectum vero Λάειν κακουργεῖν Hes. quod per diphthongum scribit Eustathius p. 70, 38. δηλῶ (δηλέομαι) παρὰ τὸ δαίω. Δεδάεσθαι quosdam praesens reduplicatum putasse ut γεγάονται adnotavi ad Buttm. 38. Δρῶ τέσσαρα σημαίνει, τὸ κρατῶ, ἐξ οὗ δράκτυλος καὶ δακτύλος, τὸ ὑπηρετῶ, ἐξ οὗ δραπέτης, τὸ βλέπω, ἐξ οὗ ὑπόδρα, τὸ πράττω EM. 285, 38. Horum primum nihil aliud est quam thema verbi δράσσομαι ab usu repudiatum. Δρῶ τὸ ὑπηρετῶ idem est quod δρῶ τὸ πράττω, nam δραστήρες ὑπηρετῶ Hes. δραπέτης vero neque hinc derivatum est nec unde Apollonius sumit de Adv. 549. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ δρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας, uterque novitium usum sequenti quo δραπέτης dicitur pro ministro, sed ab homonymo δρῶ, ejus memoria penitus abolevisset nisi hinc profecta essent δρασκάζω, ἀποδιδράσκω et quod Atticistae repudiant ἀποδρῶ v. ad Buttm. 125. Ad verbum δρᾶν τὸ βλέπειν infra recurram C. III. §. 2. Sequitur ζάω, de quo dicere supervacaneum δλ. δσ-
ρητι? duco, et θάω significatione duplici: Θάοντα θεωροῦντα Hes. et θάω τὸ θηλάζω καὶ ἀμέλγω Schol. Od. IV. 89. sed hujus modo infinitivos novimus Θῆσαι θρέψαι θηλάσαι Hes. ⁶⁾ et homericum θῆσθαι, quanquam hoc Athenaeus IX. 396. ad

5) Apocopen significat. Sic et EM. 321, 38. et Choerobosc. Epim. in Psalm. T. III. 124. αἱ συγκοπαὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσουσι, δῶμα δῶ. Schol. Od. V. 537. ποιή δύναται ἀπὸ συγκοπῆς εἶναι (pro πότησις). Schol. II. II. 443. τὸ κάρη κατὰ συγκοπήν ἐστίν ἐκ τοῦ κάρηνα. Βᾶν pro βῆναι valde dubito num quis dixerit nisi per jocum ut πῖν, quo Buttmannus mendosum φῶν in Parmenidis versu defendere conatur. Id jam removet Karstenus ad v. 64. Βρῶν est vox nutriculorum et infantium. Πῶ cum Meinekio Anall. 131. huc referri nolim.

6) Forsitan θῆσαιτο scripserit optativum aoristi.

θέω refert διὰ τὸ ἐντίθελθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα
 τὰ βρέφη, vel potius quia lactentes uberibus adhibentur; quod
 si praeferimus illa nutriendi et sugendi significatio secun-
 daria est, proprie autem θῆσαι dicitur τὸ μαστῶ προσαρ-
 μόσαι τέκνα Eur. Ion. 162. Ἐθῆσεν ἐθήτευσεν et Θήσατο
 ἐδούλευσεν Hes. clarum est eandem habere originem cum no-
 mine θῆς, cujus rationem explicare studui in Parall. p. 47. —
 Θλάω perduravit, sed de θράω nihil superest praeter aori-
 stum θρήσασθαι in Philetæ versibus et nomen θράνος παρὰ
 τὸ θρήσαι ὃ ἐστὶ καθῆσθαι Schol. Arist. Plut. 545. Eust.
 1400, 24. Trium insequentium κάω, κλάω, κνάω, exempla
 nota sunt. Κρῶσι βοῶσι Theognostus affert, unde derivatum
 est κράζω et compositum Ἀκρης ἄφωνος Hes. id quod
 ἀκραγῆς significat.⁷⁾ Aliud est κράω τὸ κεράννυμι, quod
 non extat nisi auctum κικρῶ ἐγκικρῶ. Perfecti ἔκτακα si-
 mile praesens offert Hesychius Κτῆν κτᾶναι φρονεύειν sed
 oblato uti vereor, nam κτῆν vitiatum, κτᾶναι non inter-
 pretandi causa appositum sed germana scriptura videtur a
 κταίνω, unde κτάντης et ἔκταγκα. Κτάομαι commune om-
 nibus, Doriensium vero proprium est λάω τὸ θέλω. Home-
 ricis λάε et λάων alii videndi significationem tribuunt, quam
 consonum λεύσσω habet, alii vociferandi,⁸⁾ unde λάλη et
 λάλος derivata esse ut a φάω φαλός lucidus, nonnulli τὴν
 τοῦ λαβεῖν ἢ ἀπολαύειν vel ἀπολαυστικῶς ἔχειν ut Helladius
 Photii p. 868. et haec triplex potestas apparet etiam in con-
 cretis Λαίω τὸ βλέπω Theognost. 9, 13. Λαίειν φθέγγε-
 σθαι Hes. et in tertio his certiore λιλαίεσθαι cupere. Pro
 μῶ, quod EM. ex Epicharmo affert, Ahrensius Dial. Dor. 448.
 suspicatur μῶται scribendum esse in forma media, cujus
 exempla pervulgata sunt v. §. 7. activae, quae in perfecto
 μέμαε residet, reduplicatio accessit μαιμῶ. — Pro Μναῶ

7) Plena vox erat ἀκραῆς ut ab ἄω ἁλιαῆς, δυσαιῆς, et a similibus
 ἀειναιῆς, ἀκροφαιῆς, περιφαιῆς, ἀχραιῆς, ξαχραιῆς Hes. quod plerumque
 ξαχρηῆς scribitur, a κερῶω αὐτοζρηῆς et εὐκραῆς. Hujus alpha neces-
 sario longum est ex syncope ut Δικραῆς δικέφαλος, ceterorum non-
 nulla breve habent.

8) Λαήμεναι φθέγγεσθαι Hes. et cum φιλήμεναι conferri potest
 et cum τιθήμεναι.

μνηστεύεται Hes. cujus accentus vitium arguit, corrigitur μνάα μνηστεύεις ex Od. XVI. 431. sed Μνῶ μνήσκω Photius et Suidas ⁹⁾ quanquam ne hoc quidem primitivum est sed μάω. Quomodo enim recordari non solum pro meminisse dicitur sed etiam pro cogitare, sic graeca verba notiones recordandi, appetendi, ambiendi inter se communicant: ἐμνῶντο φόβοιο Hom. φυγῆς ἐπεμαίετο Timo Sexti c. Phys. I. 57, 565. μῆστωρ φόβοιο Hom. ὁ τῶν μηχανημάτων μνήστωρ Anonymus Suidae s. h. v. id est ἐπιστήμων, ut ille ait, vel ἐπιστάτης sive ἐπιμελητής, cui synonymon est μνήμων, ut omittam propria Ὑπερμήστρα et Ὑπερμνήστρα v. Verheyk. ad Anton. Lib. c. XVII. — Ab usitato νάω derivatum est ναέτωρ πολύρῳς Hes. et alia. Bibreve νάε pro ναῖε substituebat Zenodotus II. XIII. 172. sed cognoscitur modo ex derivatis: τοῦ νάσθῃ τὸ θέμα νάω ἐξ οὗ καὶ ναέτης Eust. 971, 50. et indidem Νατῆρες ὑπηρέται Hes. id est οἰκέται ut a βάω βατήρ, et femininum Ναίτειρα οἰκοδέσποινα domnaedia ut a δαίτης λαγοδαίτης. ¹⁰⁾ Πάω, unde nonnulli Panis nomen ductum putant id est pastoris v. Parall. 138. fundamentum est duorum verborum, quae prosodia distinguuntur, πάσασθαι τὸ ἐσθίειν, cui affine est pappare, et πάσασθαι possidere unde πᾶμα, πᾶσις, παμπησία παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι Sch. Aesch. Sept. 802. cf. Parall. 428. ut et alia verba pascendi βόσκω, τρέφω, φέρβω non raro significationem possidendi accipiunt. Πτάω sive πταίω, unde παπταίνω repetunt Sch. II. IV. 200. ita extabuit ut aegre agnoscatur in

9) Hic repugnantia loquitur τὸ μνῶ οὐκ ἔστι περισπώμενον· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐντέλειαν· ἀλλ' ἐπεὶ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐξ ἀνάγκης περισπᾶται, sed delendum est οὐκ. Μνάω est τὸ ἐντελές, μνῶ affectum. Arcadius p. 164. τὸ βοάω βαρύνεται καὶ τᾶλλα ὡς ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων et p. 165. αἱ ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων βαρύνονται χρυσόω etc. Suidas istud μνῶ fortasse ex epimerismis sumsit sed Photium alicubi legisse oportet.

10) Similius equidem non novi ac si quis ναέτειρα suaserit, non dissuadeam. Νάεθρα δέσποινα aeolicum videtur pro νάειρα idque a νάω propagatum paragoge bisyllaba ut Δάειρα δαήμων ἔμπειρος, nisi haec est nominis proprii interpretatio, cui simile Νάειρα v. Prolegg. 263. et ἱλᾶειρα Parall. 211.

laconico Ἰμπάταον ἐμβλεψον Hes. hoc est ἔμπτασον, quod ne ad πετῶ, ut interpretes, referamus prohibet alia glossa Ἰγκατάπαον ἐγκατάβλεψον. Hinc igitur emergit duplex scriptura πάω et πτάω, utraque tenuem sortita pro aspirata φάω ut φανός et πανός, altera aucta epenthesi dentalis, cujus exempla infra ponam; cum πάω (φάω) forsitan cognatum sit ἔμπαιος id est sciūs ἔμπειρος et ἐμπάζεσθαι respectum habere, ἐμπαστήρ testis oculatus; namque testes praecipue vocantur ἱστορες, ἰδυῖοι, γνῶσται, cognitores, unde colligi potest ἐμπαστήρ proprie spectatorem et animadversorem significare.¹¹⁾ Α πτάω profectum est παπταίνω et auctius παπταλάω, a φάω (unde φάεα oculi, φάηκες ὀφθαλμοί Hes.) synonymon παμφαλάω, quod quum Schol. Apoll. II. 127. sic interpretatur μετὰ πτοιήσεως βλέπειν, ut Schol. II. XIV. 101. ἀποπαπτανέουσι explicat περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται, ad primitivum πτάω (πτήσσω, πτοιᾶ) referre videtur, cui affine est πταώτης κατεπτηχώς Hes. ut a πάομαι πάτορες κτήτορες Phot. πηρός ὁ ἐπικτητὸς συγγενής Schol. II. III. 163. et laconicum Παώτης συγγενής οἰκεῖος Hes. Ceterorum pars maxima demonstrationem non desiderat. Sed verbi σάω, unde Schol. Hes. Scut. v. 3. et EM. σόω conversum dicunt, certum exemplum non suppetit. Ἀνάστα γίνεται ἀπὸ τοῦ σιῶ EM. cui syllaba accessit ἱσιῶ. Τάω huc inserendum videbatur propter imperativum τῇ ἀπὸ θέματος τοῦ τῶ Sch. Od. VIII. 447. quod Blomfieldius ad Callim. p. 399. Grammaticis remittit τῇ scribendum ratus. Propius suspicioni est alterum τάω, quod illi ex σάω (σήθω) conversum volunt ut nomen τηλία ex σηλία, ἀλευρότησις ex ἀλευρόσησις. Τιμάω in hunc numerum retuli ob solum participium Τιμώμενος τεμνόμενος Suid. Τράω non legitur nisi reduplicatum; Τεθροᾶσθαι ὠχεῦσθαι Hes. positum videtur pro τετροῇσθαι eo intellectu quo Aeschylus dixit ἐρῶ μὲν ἄνθρωπος οὐρανὸς τροῶσαι χθόνα et poetae ludicri τροπῆν Romanique deam quandam conjugalem nuncuparunt Pertundam. Duo sunt verba quae iisdem literis actiones diversas

11) Μάρτυς ὁ μάρτυρας καὶ εἰδὼς τὸ ἀληθές EM. quod non defendam.

declarant, unum oblitteratum φάσαι τὸ φονεῦσαι Phot. s. *Πρόφατος*, cujus est aoristus reduplicatus *Παφών κτείνας* Hes. ut ab ἀπαφάω ἀπαφών, et perfectum πέφαται, alterum φάω οὗ εὔρηται παρατατικὸς ἐν χρήσει Eust. 1728, 7. hoc est homericum φάε cum modis obliquis προφάησι Maxim. v. 22. φῶντα λάμποντα Hes. φάουσα Arat.¹²⁾ quae significatio clarendi et clarandi verbo φαίνω insignita est, altera vero declarandi transiit in φάσκω et φημί¹³⁾ sed in Odyss. VI. 200. per diu φᾶσθε obtinuit pro φάσθε, quod Tyrannio reposuit, hodieque φᾶσθαι pro φάσθαι legitur Apollon. III. 384. προφᾶσθαι ap. Hesych. Ejusdem verbi φάω aoristus est Πέφη ἐφάνη, similis illis qui a nostris syncopati vocantur, ἔβη, ἔσβη, ἔσκη, et, si veterum vestigia premimus, a simili praesenti φῆμι ducendus. A communi θλῆν non diversum videtur φλῆν, sive obscoenum intellectum habet ut ap. Lucianum ἀναφλῆν καὶ βλιμάζειν id est θλίβειν depserē, sive pro conviciari dicitur κακοῖς πᾶσιν ἡμᾶς φλῶσιν h. e. conterunt ut ἀράσσειν κακοῖς et alia verba tundendi v. ad Aj. v. 724. ipsumque θραίειν i. q. θραύειν ab Hesychio exponitur λοιδορεῖν. Sed quae idem offert Ἀποφλάσαι ῥογχάσαι, Φλασμός τῦφος, Φλασμένος τετυφωμένος, declinata sunt a verbo onomatopoetico φλάζω, quo derelicto Graeci retinuerunt παφλάζω et παφλάσματα ἀλαζόνες λόγοι Phryn. App. 60. Trisyllaba cognovimus duo, ἐάω et ἰάομαι, nisi haec quoque paragogis adnumerare praestat, illud quidem ab ἔω (ἔημι) missum facio, sino, hoc a themate unde ἰαίνω ut βιάομαι a βία.

§. 2. Bisyllaborum multa statim ab initio iota receperunt γαίω, δαίω, μαίομαι, ναίω, παίω, πταίω, ῥαίω,

12) Factitivum φάω nonnulli intulerunt II. VI. 322. τόξα φόων id est φαιδρύνων pro τόξ' ἀφρών, et cum hoc Eustathius 1782, 20 confert φᾶς φῶς.

13) Πέφαται pro πέφανται scriptum est in parodia Theognidis Philostr. Soph. I. 5, 486. Φήματα Hesychius dupliciter interpretatur δήματα et φάσματα. Πρόφατος Pind. Ol. VIII. 21. nonnulli pro πρόφαντος acceperunt; ἀπρόφατος modo ἀπροφώνητον et ἀπροφάσιστον significat, modo ἀπροόρατον. Περὶ ὧν ἤδη πέφανται Hippocr. de Cord. p. 491. T. I. pro ἀποπέφανται incertum an pro πέφαται, εἴρηται.

quorum nonnulla tempora obliqua mutantur a prima specie velut *Μᾶσσαι* (μάσσαι) *ζητῆσαι* Hes. Id enim non ad μάσσω pertinet sed ad μάω (μαίωμαι) cujus futurum Aristarchus posuit II IX. 394. *γυναικά γε μάσσεται* hoc est *ζητήσαι*, quam significationem habent derivata *ματεῖν*, *ματεύειν* sive *μαστεύειν*. Nec aliunde natus est aoristus *μάσασθαι*, quem Schol. Od. XI. 591. interpretatur *ἐφάψασθαι*, nam ad ea, quae quaerimus, manum protendimus ut contingamus, et activum *μάσσαι τὸ δῆσαι*¹⁴⁾ *φασὶν Αἰολεῖς* Steph. s. *Μασσαλία*, eandemque significationem obtinet *ἄψαι*, *ἄμματίσαι*.¹⁵⁾ Ex quatuor illis, quibus diphthongus ita infixus est ut nunquam statione cedat, unum *πταίω* EM. 694, 5. a *πέτω* (*πίπτω*) repetit, equidem ex *παίω* ortum putabam Proll. 88. unde compositum *ἐμπαίειν* non solum illidere sed etiam offendere, impingere significat mutaturque interdum cum *ἐμπταίειν* ut *συμπταίειν* cum *συμπταίειν*. *Παίειν* ipsum nihil ante se habet, nec sequar Elmsleji sententiam ad Acharn. 835. *παίειν μάζαν* cognatum esse verbo *πάσασθαι*, sed potius id quod Schol. alio loco adnotavit v. 686. *παίειν λέγουσι τὸ πᾶν δτιοῦν συντόνως ποιεῖν*¹⁶⁾ illique conferam Hesychii glossas *Ἐκρουεν ἦσθιεν*, *Λακέμεναι φαρῆσθαι* (post *λακκόπλουτος*) et latinum *cibicida*. Ab his, quae absolvi, verbis, *καίω* et *κλαίω* hanc dissimilitudinem habent, quod Attici pro diphthongo substituerunt alpha longum; nam primitivorum vocalem brevem fuisse indicium quaecunque praebent aoristi *ἔκλαε*, *ἐκάη*, et futura *καύσω*, *κλαύσομαι*. Duo sunt verba in eodem genere dicendi dupliciter figurata; nam *κνάω* dicitur et *κναίω*, sed hoc rarum inventu extra synthesisin *ἀποκναίω*, *διακναίω*, eaque non tam propriam radendi quam

14) Hinc fortasse *μαργάς* ὁ *δεσμός* interposito rho ut a *μαίωμαι* appeto *μάργος* insane cupidus, et *μανδάκης* *δεσμός* *χόρτου* Prolegg. 313. hoc est merges.

15) *Μαματίδες ἀναδενδράδες* Hes. *Ἀμαμαξίς ἡ ἀναδενδράς* παρὰ τὸ *ἄμμιξαι* (hoc est *ἄμματίσαι*) *ἀναδεσμοῦνται γὰρ* EM. ab *ἄμμα* unde *ἄμμάξαι* et *ἄμμιξαι* h. e. suspendere, strangulare.

16) *Παιάν* ἐκ τοῦ *παίω* τὸ *θεραπεύω* Schol. Arist. Plut. 636. Enst. 1275, 1. a plagoso quodam ludi magistro excogitatum videtur verberum vim medicam salubriter experto.

obtundendi et incommodandi significationem habent; tum *νάω* et *ναίω νήχομαι* Hes. quibus fluendi et natandi significatio contexitur ut *νήχετο αἵματι γαῖα* et *ὑδατι νᾶε* v. ad Buttm. 249. ut Latini quoque dicunt *arva natant amnibus* pro manant. De hoc autem disputatur utrum alpha natura anceps habeat an, ubi syllaba longa opus sit, *ναίω* scribi oporteat v. Schol. Od. IX. 222. et ad Apoll. I. 1146. neque id dirimitur obscura Eustathii adnotatione p. 1625, 53. τὸ *νάω καὶ Ὁρακλείδην συστέλλει τὸ ᾠ* etc. Hic autem in Homeri loco pro *ναῶν*, quod omnes usque ad Wolfium ediderunt, *ναῶν* probasse videtur ideo quod *νάω* alpha breve habere putaret ad exemplum ceterorum hujus conjugationis verborum *ᾄε*, *λάε*, *φᾄε*, *ἔγραε*, *ἔχραε*. Ac si verbi *ᾄάω* primitivum ponimus *ᾄω*, nescio an huic quoque alpha tribuendum sit breve ob eam causam quod nomen *ἄτη* interdum iambi mensuram habet et quia verbum *ἄτεῖν* similiter conformatum est ut *βατεῖν* betere, *δατεῖν*, *φθατεῖν*, *χατεῖν*, quae omnia a brachysyllabis derivata sunt. Hyperdissyllabum unum est idque reduplicatum *λιλαίομαι*.

Verborum in *ἄνω* desinentium simplicissimum est *ἄνω*, cujus multiplices significationes ab uno fonte manant *ᾄω* halo; primum clamandi, cui apta sunt *Ἄβα ἢ βοή*, *Ἀβῶρ φωνή* et longius deducta *ἄλλαι φωναί παρὰ Σοφοκλεῖ* EM. *αὐδὴ* et *αὐτὴ*. Secundum est *ἄνω* dormio Nicand. quod Eustathius litera aeolica auctum dicit; tertium *ἄνω ἐνάνω* inflammo hoc est ignem sufflo, quas significationes flandi et inflammandi complectitur *πρήθω*, nec diversum *ἄνω* sive *ἄνω* ¹⁷⁾ sicco; nam ventus quae afflat siccatur. Hinc pendet *αὐτμή* et *ἄτμός*, ab incendendi autem verbo ducta sunt *πύραυλος* et *βαῦνος*, quod quasi *παρετυμολογεῖ* Eratosthenes *μέσον ἐξαῦσατο βαῦνον*, ab *ἄνω* dormio fortasse *σούβαννοι* et *σοοβαύβαλοι* *συνων κοιμητήρια*. Eustathius 1547, 57. *αὔειν κυρίως τὸ καίειν καὶ τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι λέγουσι. Πλάτων ἐν Ἑορ-*

17) Sch. Od. I. 272. *ἄνω τὸ φλογίζω ψιλοῦται*, *αῦω δὲ ξηραίνω δασύνεται*. Sed Sch. A. ad II XI. 461. *αὔειν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ψιλῶς*, *ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνειν δασύνεται*. ἔστι γὰρ σύνθετον, scilicet ex alpha privativo et ὤω humecto!

ταῖς (Meinek. T. III. 628.) ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐξάσας καταπίνει. Καὶ Ἀλκμάν τὴν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφάνισης. Καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι αὖσαι λέγεται κατὰ τοὺς παλαιούς, cui adstipulatur Anecd. Bekk. 464. αὖσαι βοηθῆσαι (scr. βοησαι) καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι. Sed hae satiandi et tangendi significationes aliis assignatae sunt verbis ἄσαι et ἄψασθαι, quae ab αὖσαι longius dissident. Syntheton vero ἐξάσας quum manifesto positum sit pro ἐξελὼν, quumque καταύσεις cum καθαιρήσεις congruat, προσαῦσαι cum προσᾶραι, utrumque retuli ad simplex αὖω ab homophono, quod sicco, clamo, dormio significat, longe discretum viciniusque verbis αἶρειν et αἶρεῖν v. ad Aj. p. 358.¹⁸⁾ — Γλαύω pro γλαύσσω dictum esse uno illo EM. loco parum comprobatur, quare quod in cod. Hesychii post Ἐνεγκοῦσαν legitur ἐνεγλανκώς, in Thes. minus recte ad ἐγγλαύω refertur. Una comprehendam sex verba vulgaris notae: ἀπολαύω ex iisdem radicibus natum quibus λαβεῖν et λάξεσθαι, θραύω ἀπὸ τοῦ θλῶ, EM. 380, 20. cujus vocalis simplex inhaeret nominibus θραύσις ἢ θραῦσις Hes. θραγμός fragor, θραμβός καπυρός id est fragilis, aridus¹⁹⁾ sed θράω ipsum, quod Macrobius ponit de Verb. 723. non legitur; tum ψαύω, χναύω, χραύω, quae tramite aperto a ψάω, κνάω, χράω progressa sunt, sextumque παύω ab inusitato πάω, cujus memoriam refricat aoristus novitius ἐπάην Anecd. Bekk. 1324, b. et laconicum Ἀμπάζονται ἀμπαύονται Hes. Quod vero in EM. affertur δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ μηρίων δεδαυμένων (Schneidewin. p. 125.) hoc exemplo non magis approbatum est quam καύω consequitur ex perfecto

18) Cum Sophocleo illo πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάσῃ, si quis contulerit Apollinar. Ps. XC. 24. μήποτε σὸν πόδα λαῖ καθάψῃς, non dubium habebit huiusmodi locis Grammaticos inductos esse ut αὖσαι et ἄψασθαι synonyma dicerent.

19) Καπυρός et εὐθυρυβής a scriptoribus saepe copulata sunt. Ab eodem θραύω profectum est θραυρόν ῥάγανον θραυόμενον Hes. ubi τραγανόν scribendum id est cartilagosum v. Prolegg. 182. His quae de καπυρός scripsi p. 273. adde Arcad. 72, 4. τὰ εἰς υῖρος, πάρσυρος, δίτυρος etc. ubi πάσσυρος reponendum, cujus adverbium est πασσύρω, et διάπυρος.

κέκανμαι. Hesychius et Photius exhibent *Νάειν ῥεῖν ἱκετεύειν*, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν (οἱ ἱκετεύοντες) et *Νάει λίσσεται*. Illam fluendi significationem obtinuit *νάειν*, alterius indicium fortasse eruat aliquis ex Hesychii loco *Νανσιῆρας οἱ οἰκέται*, pro hoc scribens *ἱκέται*. Sed quum *ναῦλον* vocetur τὸ ἐνοικητήριον Poll. consentaneum videtur *νανσιῆρας* dictos esse τοὺς ἐνναέτας hoc est domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur οἱ οἰκέται servi v. §. I. Idem qui caetera largitur *Φάειν ποιεῖν* hoc est, puto, *φανερὸν ποιεῖν*. Eustathius 1728, 7. ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ τοῦ ὃ φάω αἰολικῶς, cujus aoristum ἔφραυσε Helladius p. 868. adnotavit nescio unde sumtum; in Eur. Rhes. 312. pro ἐξώσσης Ἀρης ἔφραυσε λαίφῃ, nisi praestaret codicum scriptura ἔθραυσε, saltem mutato accentu scribi deberet *ἐφαῦσε* eo intellectu quo Homerus dixit ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον ἰστίον conjunctis flandi et inflammandi notionibus. *Διαφάειν* et *φαῦσις* recepit sermo vulgaris, sed futurum ἐπιφάσει in N. T. et ἡμίφανστος praesens usitatum habent *φάσκω*. Trissyllabum unum est *λαύειν*, pro quo Sappho *δαύειν*, Nicander *αὔειν* dixit.

§. 3. Secundae classis haec sunt: *ἔω, ἕω, βδέω, δέω, ζέω, θέω, θρέω, κέω, κλέω, νέω, ξέω, πλέω, πνέω, πρέω, ῥέω, τρέω, φλέω, φρέω, χέω*. Verbo substantivo prima positio deest, ἀλλ' ἐξ ὑπομνήσεως εἵπομεν τοῦ δευτέρου ἀορίστου ²⁰⁾ καὶ τοῦ ἕω ὑποτακτικοῦ Epim. Cram. I. 132, 18. eademque apparet in *ἔον eram, ἔοντες* etc. Verbi aspirati, quod in *ῥμαι* transiit, formam nativam regenerant modi transversi *καθοίμην, κάθου* Cram. II. 381. quodque huic connexum est *ἦμι*, futurum *ἦσω, ἀνέσω*, sumsit ab *ἔω*, sed praesens *ἀνέονται* addubatur. Ex uno Hesychio notum est *Βλεῖ βλίσσει ἀμέλγει* (post *Βλεφαρίδες*) et *Καταβλέει καταπίνει*, quo verbo etiam *Καταβλέθει* exponitur, utrumque autem Hemsterhusius pro *καταβάλλει* accepit. Id qui conveniat non intelligo, sed a *βλέω* (*βλίω βλίτω*) derivatum arbitror

20) Participium *ἔων* aut *ἀλόγως* acui dicunt p. 163. aut non praesentis esse sed aoristi ἦον p. 150. et 151. idemque de *ἰών* decernunt.

hirudinis ²¹⁾ sive sanguisugae nomen *Βλέτυς* ἢ *βδέλλα* Hes. nam *βδάλλειν* et *βλίττειν* synonyma sunt ²²⁾ et ut *ἴτυς ἀπο τοῦ ἴω* Didym. ad Hes. Scut. 314. et *κλιτύς* a *κλίω* (*κλίνω*) sic a *βλέω* derivari potuit *βλέτυς* sive *βλετύς*. — *Δέω τέσσαρα σημαίνει, τὸ δεσμεύω, τὸ φοβοῦμαι ἐξ οὗ δέος, τὸ πρόπω ἐξ οὗ δεῖ πρόπει, τὸ ἰκετεύω* EM. 350, 39. sed pro secundo receptum est *δίω δαίδω*. Idem: *Θῶ σημαίνει τὸ τίθημι, τὸ τρέχω καὶ τὸ βλέπω* Ἔργα *Θέον*, cujus exempli auctor incognitus sed subscriptor est Hesychius *Καταθέοιτο βλέποι*, post quod uno interposito articulo *καταθεῶτο* legitur suo utrumque loco. Prima significatio probatur verbis homericis *προθέουσι* et *τιθεῖ*, secunda probationis non indiget. *Θρέομαι* poetis reservatum et huic uni tempori adstrictum est succedente in vicem derivato *θροέω*. Verbo *κέω*, e quo *κεῖμαι* per ambages deducitur, Apollonius usus est de Adv. 553. adversus eos disputans qui *ἀκέων* participium esse statuerent verbi *ἀκέω* — *ἀλλ' ἀσύστατον τὸ ῥῆμα· βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ εἰ παρεδρενόμενα, δισύλλαβα μέντοι ῥέω, κέω*. Sed dubito an is, quum usitata sub manum essent, *πνέω* vel quidvis potius quam *κέω* posuerit, cujus participium modo *κέων* apud Homerum invenitur et imperativus *Κάκκη κάθενδε Λάκωνες* Hes. id est *κατάκαε* ut Vossius perspexit; saepius vero *κεῖω* legitur et *κακκεῖω* ²³⁾ cum aoristo *Κεῖτε τέθνηκε, Κεῖται τὸ κοιμηθῆναι* Hes. s. *Ὁρεσκώοις*. Medium *κέομαι* familiare est scriptoribus ionicis, nec alienum sermoni epico. Alio per-

21) Ut a testu testudo, sic hoc fortasse ab εἶαρ quasi εἰαροπῶτις.

22) Nic. Al. 506. *βδέλλαι ἀμελγόμεναι χροὸς αἶμα* Schol. *ἀντὶ τοῦ πιέξουσαι* id est θλίβουσαι sive βλίττουσαι. Et *ἀμελγειν* non solum de lacte dicitur sed etiam de melle *κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας* id est βλίσσας Anth. VI. 329.

23) *Κεῖω μέλλοντα οὐκ ἔχει ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, διὸ χρᾶται τῷ ἐνεστώτι ἀντὶ τοῦ μέλλοντος* Schol. Od. III. 396. *Cetera similia* dicit ea quae iota invecitium habent ut *πνέω, κλείω* (celebro) cujus futurum quidem est *κλήσω*, non *κλείσω* ut in codd. Apoll. Arg. III. 993. legitur, sed verbale *κλειτός* ut *ξειτός* v. Parall. p. 350. *Ὑπνον κακ- κείοντες* Apollinaris Ps. LXXV. 9. praesentis loco usurpavit.

timet participium Od. XIV. 425. κόψε σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων, quod nonnulli veterum καίων interpretati sunt, alii rectius σχίζων, eademque dubitatio de καάζω fuit, quod utriusque connexum est, Od. XV. 322. πῦρ νηῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ καάσσαι, ubi Schol. καῦσαι ἢ σχίσαι ²⁴) nec minus de εὐκέατος V. 60. utrum εὐσχιστον significet an εὐκανστον, quo effugitur prothysteri species. Praefero tamen prius, quia in lignis scindendis plus operis et artificii est quam in incendiis ipsumque thema cognosci arbitror ex nomine κέδματα hoc est rupturae sive καάσματα v. Corais ad Hippocr. p. 345. tum etiam ex κέαρον Prolegg. 280. χίδρον et χέδροψ ibid. 291. compositisque εὐκέανος et ἰθυγκτέανος ib. 180. quod litteram tau recepit ut κτεῖς ²⁵) κτηδών et κτιδών. Alterum κέω incendo, adoleo, a quo Grammatici aoristum κεῖται sive κῆται derivatum putant, nomenque θυροκόος ὁ τὰ θύη κέων Eust. 1905, 27. et πυροκόος, argutuli quidam impertiverunt Homero II. XXIV. 168. πολλοὶ γὰρ κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες Schol. BL. τινὲς ἀντὶ τοῦ κεκαμένοι ἦσαν, ubi non κεκεασμένοι, ut Bekkerus, sed κεκανυμένοι scribendum, κέατο autem ex illorum opinione pro ἐκέκειντο accipiendum a verbo κείω (καίω) κέκειμαι ut κεκλίεται a κλείω declinatum putant.—Κλέομαι saepius legitur; κλέω, de quo dubitabat Matthiae ad Alcest. 461. apud Hesychium, ἔκλεον in Apoll. Arg. v. ad Buttm. 221. et pro Κικλαίει καλεῖ, quod ille post Κίκων posuit, scribendum videtur κικλεῖ reduplicatione auctum ut κικροῖν, κικροῖν. Verbi κροῖν, ἀφ' οὗ κρείων καὶ εὐρυκρείων Eust. 1603, 10. formam primigeniam refert participium θεμισκρέων Pind. Νέω constat habere quatuor significationes nandi, nendi, cumulandi, eundi et totidem formas vicarias

24) Hesychius Κεάσαι σχίσαι καῦσαι. Facilis est Trilleri correctio κλάσαι, sed ex ante dictis patet καῦσαι retineri posse. Χεῖρε καάσας pro σχίσας, ἀποταμών Apollonius usurpavit III. 378. Εὐκῆλον δρυῖν in Ionis versu dubium fuit utrum εὐκανστον an εὐσχιστον significet Phot.

25) Οἱ μέσοι ὁδόντες καλοῦνται καὶ κτένες, ὅτι διαιροῦσι τὴν τροφήν Poll. II. 91.

νήχω, νήθω ²⁶⁾ νηέω ²⁷⁾ νίσσομαι v. ad Buttm. 249. unde derivatum νόστος iter epsilon primitivi repraesentat. Simplicis πλέω (πλήθω) memoria impressa est adjectivo πλέος plenus et prisco plentur Fest. Hinc compositum ἐμπλείουσα πόσις οἴνης i. q. πλήρης seu πολλή Nic. Al. 626. sed πιμπλεῦσα Hes. Th. 880. similis est dorici γελεῦσα ab ionico πιμπλέω, unde compositum ἐπιπιπλέω aliquoties apud Herodotum et Hippocratem pro ἐπιπιπλάω, quod et numero exemplorum et auctoritate codicum superat v. Buttm. 274. et Dissert. XI. §. 1. Pro ἔπρεσε Hesiodi codd. praebent ἔπρεε, cui convenit substantivum προηδών ut κλέω κληδών. Verbi ῥέω fluo simile ῥέω dico (ῥρω) modo ex derivatis cognoscitur ῥήσαντο ἐψηφίσαντο Hes. ῥησκόμενον λεγόμενον Phot. εἰρημένος ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσω Eust. 1570, 27. ῥήτρα et reor, ratio λόγος. — Φθεῖ θνήσκει Hes. extra seriem positum ideoque suspectius est; Φθήσονται φθαρήσονται facilem correctionem habet φθίσονται, tertium Φθείης φθαρείης, nisi ille subiectivum φθείης in Homeri loco interpretatus est optativo, ad ἔφθην referri oportet ut βλείης ad ἔβλην et eodem Συμφθείς συντριβείς ut βλείς, nam συμψηθείς, quod Albertius optat, vulgato nimis discrepat. Quod restat, nominibus φθόη et φθόνος non necesse est subdere verbum φθέω, nam omicron non semper ex epsilo nasci documento sunt ζόη, κνόη, χλόη, χροά, θοίνη, κνοῦς, χνοῦς. — Verborum, quae disserimus, nonnulla auctoritate poetica aut iota ad se receperunt,

26) Anecd. Cram. I. 290. τὸ παρ' Ἡσιόδῳ νεῖ ἐκ τοῦ νήθω συγκέκοπται· οὐ γάρ ἐστιν ἐν χρήσει τὸ νῶ. Plerique istorum fingunt quae non sunt; hic in contrariam partem peccat.

27) Hujus primitivum duplicem habuisse videtur significationem, propriam cumulandi, congerendi, et translatam satiandi unde Νησόμεθα κορεσθυσόμεθα Hes. νόστος ἢ τροφή, σπέρματα νόστιμα et πολύνοστα alibilia v. Schneider. ad Theophr. T. III. 683. Similiter δφέλλειν verrendi et exaggerandi, augendi significationes comprehendit. Schol. Od. XX. 149. κορήσατε σαρώσατε καὶ ἀντίφρασιν ὡς καὶ τὸ σάρον ὄφελμα καλεῖται οὐκ αὖξόν τι ἀλλὰ τοῦναντίον παραιρούμενον. Imo in utroque spectatur coacervatio et cumulatio; nam purgamenta in eundem acervum converruntur. Hinc Σαρμός σωρός et Σύρη πλῆθος Hes. a conjugatis σάιρω σύρω.

ζείω, θείω, κλείω, χρείω, aut epsilon ut δέομαι, aut vicissim utrumque, modo eadem significatione, χείω et χεύω, modo diversa Στειόντες ιστάμενοι et Στεῦτο ἐβεβαιούτο, si Grammatici id recte ad στέω στεύω referunt v. ad Buttm. p. 6. Sed sunt etiam quae diphthongum in perpetuum obtinuerunt, κλείω, σείω, εὔω, γεύω, δεύω, λεύω, νεύω, σεύω, φλεύω. Δειομένη δεισομένη Hes. pro διομένη positum videtur per antichronismum.

§. 4. Vocalem eta Herodianus *Μον.* 43, 20 uni adstringit verbo et ei poetico: οὐδὲν εἰς ᾧ βαρύτονον δισύλλαβον τῷ ἡ παραλήγει ἀλλὰ μόνον τὸ δῆω. Τὸ γὰρ ἐκήου (scr. ἔκηα οὐ) παντῶς ἐνεστῶτα τὸν κῆω ²⁸) αἰτήσῃ ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος· ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἢ περισπωμένη ἐστὶν ὡς τὸ θῆω, νῆω· εἰ δὲ βαρυνομένη, εἴη πάντως καὶ διαλέκτου ὡς τὸ πῆω παρὰ Βοιωτοῖς καὶ παλῆω, παρ' Αἰολεῦσι τὸ ἀδικῆω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω (κλείω). De iota disserit Theognostus p. 146. τὰ διὰ τοῦ ἰω δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ἰ γράφονται, ἰω ὅπερ καὶ περισπᾶται ἐξ οὗ καὶ ἴημι, μνίω τὸ ἐσθίω, τίω διαφορεῖται περὶ τόνον οὐ περὶ γραφήν, λίω δ' καὶ αὐτὸ διαφορεῖται γερονὸς ἀπὸ τοῦ λιῶ λιῶ τὸ θέλω, πῖω ἀφ' οὗ πίσω καὶ πιπίσκω, ψίω. Σημειωτέον τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, ubi ne κλείω et σείω per negligentiam praetermissa videantur, canonem inserenda sunt verba quae in *Epim.* I. 401. II. 329. *Etym. Gud.* 529. leguntur μὴ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ἰ (ut σείω) μηδὲ ἀντιπαρακαίμενον ἔχοντα τὸ ο (κλείω κλοιός) etc. ²⁹) Pro ἰω ille affert ἀνίεις *II.* V. 879. quod alii ἀνιεῖς

28) Blochius ἐκήου retinens κῆω corrigit; sed si quis ἐκῆομην dixit sicut ἐκῆον olim apud Homerum legebatur, tamen ex secunda persona ἐκήου non κῆω sequitur, unde ἐκῆοῦ foret, sed κῆω, quod nonnulli Grammaticorum haud improbant: κίω τὸ πορεύομαι, κείω τὸ κοιμῶμαι, κῆω τὸ καίω *EM.* 515, 6. *Cram.* I. 241. Sic Wolfius *II.* VII. 408. scripsit κατακῆμεν sed Herodianus haud dubie sic ut nunc editum est κατακαίμεν. Ejus verba τὸ γὰρ ἐκήου etc. *Dindorfius* in *Thes.* Vol. IV. 1539. D. sic corrigit τὸ γὰρ ἐδῆου — δηῶ. Sed ad hunc locum, ubi de terminatione ἦω agitur, non pertinet δηῶ δηῶ.

29) Omisi cautionem non necessariam μὴ παρ' ἐνεστῶτα ἢ μέλ-
λοντα παρηγμένα, quo significantur θείω, βείω, βρωσεῖω.

vel ἀνίης scripserunt, et legerat haud dubie ξύσιον apud Homerum et quae libri Herodotei magna constantia tuentur ἀπίει II. 96. ἐξίει II. 17. VI. 20. κατίει V. 16. μετίει II. 70. VII. 59.³⁰⁾ ἀφίει Hippocr. de Sem. 375. δίει de Hum. 129. ἐξανίει de Nat. Hom. 358. T. I. συνίει de Morb. II. 233. etc. Secundum varie scribitur apud Glossographos μίειν, μνίειν, καταμνίειν, μνείειν et μειῖν, quibuscum μιστύλλειν connexum videtur et quae Eustathius 135, 12. huic apponit μικρόν, μεῖον, μιννός, nam comedendi et comminuendi notiones apte cohaerent. Αίω non invenitur nisi interpolatum λίπτω, sed ut a Grammaticis fictum putemus non facile permittunt Arcadii verba: τὰ εἰς ᾧ καθαρὸν ἔχοντα ἰ ἐκτεταμένον βαρύνεται, λίω, ψίω etc. et de hoc quoque fortasse nimis scrupulose iudicat Eustathius 1071, 4. ψιάς ἀπὸ τοῦ ψίω ἀρξή-τον θέματος, unde declinatum est Ψῖσαι ψωμίσαι ποτίσαι Phot. et ψίσεται apud Lycophronem vocali longa quae in ψίζω brevis est cf. Meisek. Anall. p. 93. ψιλὸς παρὰ τὸ ψῶ, ὅθεν καὶ καταψίω EM. Αίω τὸ διώκω, quod additur in Cram. II. 329. fortasse praeteritum est quia δίε aoristus esse putatur verbi δείω EM. 273, 8. Et ἴω quoque huc recipi poterat propter participium ἰών et optativum ἴοιμι etc. sed Προσίει προσεγγίζει Hes. fortasse in subiectivos mutari oportet. Verum desunt plura; non solum βλίω, de quo EM. 201, 35. ita loquitur ut non finxisse videatur, ζίω τὸ ζητῶ EM. et μίσασθαι μιτώσασθαι Poll. VII. 31. Phot. sed etiam atticum πρίω, epicum κίω, praeterea χλίω quo Aeschylus utitur, nec aspernor quod in Nic. Al. 62. γέντα βοδὸς περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ duo codd. praebent περιφλίοντος ut χλίω dicitur et χλιδάω, αῦω et αὐδάω. Praesens πίω non reperitur nisi in glossa ad Buttm. 276.³¹⁾ allata sed πίομαι natura praesens videtur ut ἔδομαι et φάγομαι. Σίοντα

30) Alia attulit Schweighaueserus ad I. 180. et syncopae nomine defendit, nam ut αἰτέο et φοβέαι sic etiam ἴει dici pro ἰέει. At nemo dixit ποίει pro ποιέει vel simile quid.

31) Herodiani locum, quem attigi p. 277. recte interpretatur Meinekus Com. II. 471. Num praesens πίομαι jure impugnet III. 315. dubito.

Anacreon usurpavit pro *σείοντα* metri causa ut videtur Bergkio Fr. XLVII. Trisyllaborum quae Arcadius et Theognostus proponunt, duo modo mentione digna sunt *ἔσθίω* et *ἄττω*, illud ab *ἔσθω*, hoc ab *ἄω* propagatum significatione duplici, una halandi, quae in homerico *φίλον ἄϊον ἦτορ* et in paragogo *θυμὸν ἄτθων* cernitur, altera vulgari audiendi, quam primitivo vindicat Hesychius *Ἄετε ἀκούετε* et *Ἄεπται* (sic) *ἀκούεται*. Ac si *πνέω*, *πεπνυμένος*, *πνεῦμα*, *ψυχή*, *anima*, *spiritus*³²⁾ cogitatione complectimur, de affinitate verborum spirandi, audiendi et sentiendi vix ulla relinquetur dubitatio. Neque hoc solum contenderim sed etiam hoc amplius, *αὔω* clamo et *ἄττω* audio quasi reciproca vel, ut expresse dicam, correlativa esse non secus quam *κλέω* (*καλῶ*) et *κλύω*, unde *θεόκλυτος* compositum et *θεοκλυτεῖν* i. q. *θεὸν ἐπικαλεῖσθαι*, eademque familia contineri obsoletum *αὖς*, *auris*, *audio*, *αἰσθάνομαι*, cuius locum saepe obtinet *ἐπαῖω* intelligo. Quia tamen *ἄττω* a significatione primitivi *ἄω* longe discessit, haec merito separantur ab *ἔσθίω* *ἔσθω*, quae specie modo differunt. Ac si *οἶομαι* et *ὅσσομαι* non temere congruunt v. Dissert. IV. §. 4. *οἶω* quoque ab imperfecto quodam et ineffigiato *ῶ* provenisse et iota, ut et Hermannus censuit de Emend. Gramm. p. 43. natura breve habere veri simile est. Alia nobis subjicit Herodianus π. Mon. 46. τὰ εἰς *ω* εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ *ι* περισπᾶται, *χαιριῶ*, *ἔρενθιῶ*, *φλεγιῶ*, ἀλλὰ μόνον τὸ *ἔσθίω* οὐχ ὥς τινες οἶονται ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδειῶ· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου εἴη γενόμενον, ubi post *ἔσθίω* scribendum est *βαρύνεται*· τὸ δὲ δείδιε οὐ πάντως ἀπαιτεῖ θέμα *δειδίω* etc. Cur autem ita statuatur, apparet ex libro de dichronis p. 298. T. III. ubi hyperdisyllaba in *ιω* praeter *ἔσθίω* iota longum habere dicit *κυλίω*, *ἀλίω*, *μηνίω*, *ιδίω*, *κονίω*· *ἐφρυλαξάμην* δὲ σύνθετα διὰ τὸ αἰτιῶ (scr. *ἄτιω*) *τὴν τε ἔλλειψιν τοῦ ξ* διὰ τὸ *μαστίω*. Τὸ δὲ *δειδίω* οὐ *ζητόν*· τὸ δὲ *κηκίω* ἐκ *διπλασιασμοῦ*, de quibus dissentit Arcadius 164. τὸ *διδίω* καὶ *κικίω* (*κηκίω*) *δεδιπλασίσταται*· ille enim *δειδίω*, si om-

32) *Θρήκια ἄήματα* Aesch. Agam. 1392. *animae Thraciae* Horat. Od. IV. 12.

nino recipiendum sit, ex perfecto reflexum dicit more syracusano. Pro *Ἐψίονται ἀκολουθήσουσι* Hes. placet Musuri correctio *ἐψείονται* forma verbi desiderativa ut *ὀψείω*.

§. 5. Verborum in *σω* bisyllaborum Arcadius et Theognostus nullum exemplum promunt, unum Schol. A. ad Il. VI. 500. sed dubitanter: *γόον ἀντὶ τοῦ γόων συνεστάλη ἢ ἀπὸ βαρυτόνου*. Ex EM. 238, 23. cognoscitur illam fuisse Apollonii sententiam, Herodianum vero ad aoristum inclinasse. Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 58. EM. 244, 6. *γῶ τὸ φωνῶ ἀφ' οὗ τὸ γεγωνώς*, neque aliter sentit Coraes ad Plut. T. II. 465. qui et *βοᾶν* et novitium *γοάζειν* ad *γώω* refert. Eadem controversia est circa Hesiodium *λόεσθαι*, quod Passovius *λοέσθαι* scribi vult licet praecedat illo loco praesens *ἔσθαι*, idemque in Scholio XXI. *λοεῖ* corrigit pro *λόει*, Buttmannus vero censet duplicem fuisse praesentis speciem *λώω* et *λοέω*, unde *λῶντο* et *λῶοντο* in Callimachi hymno dorico. In tertia circumflexorum classe Byzantii doctores cum trisyllabis *ἀλῶ*, *ἀρῶ*, *ὀμῶ* etc. referunt etiam *βῶ βόσω* EM. 147, 45. Theodos. 191. Eust. 1723, 15. sed modo ob nomina *βόσις* et *βοτόν*, et *πτόω* propter *πέπτωκα* Anecd. Bachm. II. 357. Iustius huc reposuissent *διδῶ*, cujus secunda et tertia persona non solum poetae utuntur antiqui et scriptores ionici sed etiam Theophrastus Caus. IV. 12, 4. sed pro *Ὁ δῶν ὁ δούς* Hes. jam Porsonus ad Phot. Praef. p. XII. ed. Lips. emendavit *ὀδῶν ὀδούς*. *Ζόειν* apud Theocr. XXIX. 20. aliosque poetarum legitur, quos Buttmannus nominat; *ζόε* *ζῆ* *ζῆθι* Hes. Quod idem affert *Ζούσθω ζωννύσθω*, ad homonymum *ζόω* pertinet, cujus vestigia omnia abolita sunt. EM. 460, 14. *θῶ τὸ εὐωχοῦμαι, ὁ μέλλων θώσω, ἀφ' οὗ Δωριεῖς θῶσθαι*, qui infinitivus ex Aeschylo ipso affertur, *θώσομαι* ex Epicharmo v. Ahrens Dial. dor. 343. activi verbi exempla desunt praeter *θῶξαι*, quod ille ad *θήγω* refert. Sed suppetit copia conjugatorum *θήσθαι*, *εὐθηνεῖν*, *θοίνη*. *Κρόω* pro *κρούω* legitur in cantico Laconum Arist. Lys. 1253. *Νένωται* apud Anacreontem et Sophoclem Herodianus in EM. 601, 20. dubitat utrum ex *νενόηται* contractum an a *νόω* declinatum sit: *ἔστι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης συζυγίας*. *Δημό-*

κριτος φηγὶ θεά³³) νοῦνται. Pro Κών εἰδώς Hes. Salmasius corrigit κῶν · magis ad seriem convenit (nam sequitur Κράα-
νον) κῶων sive participium verbi, quod paragogo κοῶ concessit, sive proprium de quo Schol. II. XIX. 53. Κόων—
παρὰ τὴν σύνεσιν. His apponam Κέγνεται τέτρωται, Κε-
γνῶσθαι τεθραῦσθαι τετρηῆσθαι Hes. quod Schneiderus et
Coraes in Stochasm. ad Plut. T. III. p. 4. in κέκνωται trans-
mutant, sed injuria; nam κνάω κνάπτω γνάπτω ejusdem
sunt familiae. EM. 693, 51. πῶ ῥῆμά ἐστι παρ' Αἰολεῦσιν
οἶον Χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται καὶ πῶθι ὡς ζῆθι καὶ
ζῶθι, sed hujus quoque notitia nulla est nisi ex declinatis
πέπωκα, πέπομαι et nominibus πότος, πόσις, quibus adjuncta
sunt potus macroparalecton ut a γνόω notus, et fortasse
posca. Ab homophono quodam πῶω Coraes Atact. II. 122.
derivatum putat πῶμα operculum, cujus etymon non extat, et
quo Graeci nostrae memoriae utuntur ἐμπώνειν boucher ob-
turare. Sed Σόεις σώζεις Hesychius praebet et subjunctivum
Homerus tribus ejusdem libri locis improbatum tamen Aristar-
cho, qui σαῶ vel σοῶ praetulisse dicitur v. Spitzner. ad IX.
393. Ab homonymo σῶω (σεύω) compositum est Ἀποσοῦν
ἀφορμῆν Hes. (post ἀποσύρειν) qui etiam διεσοῦτο (omiss.
Thes.) et συσοῦσθαι (post συνσ.) enotavit ex σόεσθαι con-
tractum ut Eustathius dicit p. 26, 46. p. 1792, 3. Buttmannus
vero sic ut λοῦσθαι ex syncope ortum censet. His omnibus
celebratius est χῶω, quod Attici ipsi paragogo χώννυμι prae-
tulerunt; sed huic similia ζώννυμι, δώννυμι, σώννυμι, τρών-
νυμι, χρώννυμι in usu dominantur obscuratis primitivis ῥόω,
χρόω etc. χῶω ipsum cum χέω fundo et fodio (fovea) co-
gnatum esse perquam credibile est; nam χοῦς et χῶμα sive
γαῖα χυτή dicitur terra effossa, ἐκχοῦζειν effodere, χυδαῖος
futilis, nec fel a χολή diversum duco, licet adversetur Doe-
derlinus Synon. T. V. 120. Trisyllabum quod idem para-
gogum non sit, nullum superest; nam ἐνώω, unde scriptor
lexici de Spir. 217. ἐνοσις derivatum dicit, nihilo probabilius

33) Φρενὶ θείῃ vel (τὰ) θεῖα correxi in proecdosi; alia proponit
Mullachius in Fragm. Democr. p. 361. qui Herodiani librum περὶ πα-
θῶν Democrito donavit.

est quam ἐνόθω, unde Eustathius nomen illud ortum putat. Diphthongorum usus non admodum late patet. Theognostus p. 95. et 148. τὰ διὰ τοῦ νω διὰ τοῦ ν γράφεται — πλὴν τοῦ οἶω τὸ νομίζω. Arcadius 165. τὰ εἰς οἶω περισπᾶται εἰ μὴ διάστασις γένοιτο ὡς οἶω δῖω. Ὁ δὲ οἶω ἐνεστὼς τοῦ οἶσω οὐκ ἐν χρήσει. Pro φλοῖω in Plutarchi loco, quo Karstenius ad Emped. p. 253. scripturam mendosam defendit, restituendum est φλώω, quodque in Thes. affertur ἀλοῖω ex Diogenis loco recte exterminavit Valckenarius. In ονω duo exeunt bisyllaba λούω et κρούω, quorum primitiva λόω et κρόω supra attigi. Τρούεται ξηραίνεται Hes. pro τρύεται dictum videtur a Laconibus vel Boeotis, quorum dialecto Grammatici homericum ὀρούω assignant. Pro ἀποκόψεμεν οὔατα Π. XXI. 445. Eustathius narrat antiquitus ἀπολούσεμεν i. q. κολούσσειν scriptum fuisse ac Cyprios λοῦσον vocare τὸ κολοβόν, quo fortasse Apionum aliquis illectus est ad fingendum verbum λούω. Idem 1792, 5. addit σούω ἐκ τοῦ σόω γενόμενον, οὗ παράγωγον λαοσσόος Ἀρης καὶ τὸ λακωνικὸν ἀπεσσούα ἤγουν ἀφώρμησεν, verum hoc doricum est pro ἐσσύη ut ἐφύη, ἐρρύη, a praesente ineffabili σέω vel σύω.³⁴⁾ De ἀκούω duae sunt sententiae; Valckenarius ab ἄκω acuo productum putat more paragogae ut ὄρω ὀρούω, κόλος κολούω et μολούω. Schneiderus vero confert κοῦν, quod Glossographi ἀκούειν πυνθάνεσθαι νοεῖν interpretantur.

§. 6. Verba in νω exeuntia, quae communis consuetudo ascivit, haec sunt: ὦω, βλώω, βρύω, βύω, δύω, θύω, κλύω, κνύω, κύω, λύω, μύω, ξύω, πτύω, ρύω, τρύω, φλύω, φύω, quibus accedit Γνύων νωθραίνων Hes. ab adjectivo νωθός debilis et a verbis Γνυπόντι ἀσθενοῦντι, Γνυπεῖν ἀσθενεῖν, Κατεγνυπωμένως νωθρῶς Hes. Phot. non longe secretum v. Prolegg. 107. et Δύουσιν ἀπορρέουσι, cui adminiculum praebet Δύα κρήνη Hes. et his vicina videntur δεύω irrigo, δεῖσα ἡ ὑγρασία, διερός, διαίνω, Ἐνδιές ἐνυδρον Hes. Hujus autem classis non tanta est copia quanta videtur. Nam βλύειν

34) Ahrens Dor. 147. ἀπέσστα reponit sed ἀποσιῆναι pro ἀποθανεῖν dici non probat; ἀπέσβη sic dicitur et Ἀπέσκλη ἀπέθανε Hes. Vulgato tamen patrocinator Anecd. Bekk. 422. ἀπεσσούα ἀπέλιπεν.

et βρούειν usus arbitrio magis distincta sunt quam naturae v. ad Aj. p. 93. et 96. idemque βλύδιον dicitur et brodium v. Has. ad Leon. p. 459. Ypsilon saepe ex ep̄silo natum esse docet Schol. B. ad Il. III. 97. Cram. Epim. I. 229. κλέω κλύω, ξέω ξύω, ῥέω ῥύω, χέω χύω, quorum primum cum vocali significationem quoque mutat, cetera praeter ξύω ficta sunt propter tempora obliqua χῦσαι et alia inclinamenta; Apollonius de Adv. 611. παρὰ τὸ σύω τὸ σύδην ὅπερ ἐσχημάτιστο ἐκ μεταθέσεως τοῦ εἰς τὸ υ παρὰ τὸ σέω ἀφ' οὗ καὶ τὸ σόον (scr. σόος). Καὶ τῷ ῥέω τὸ ῥύω παρὰκειται ἀφ' οὗ τὸ ῥυδόν, καὶ χύω χυδόν. Quippe nullum est in ἐδην adverbium nisi compositum (ἀνέδην). Eustathius p. 595. 19. ὥς θῶ θύω, ῥῶ ῥύω, οὔτω πνῶ πνύω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀμπνύνθην et imperativus ἄμπνε Hom.³⁵) Hujus primum exemplum est θύω τὸ ὀρμῶ, quod plenius dicitur θύνω et θυνέω, non sejunctum illud a θέω et vocabulis hinc derivatis θοός, θοῦρος = ὀρμητικός, θοηρός = τεταραγμένος, μανίη τεθωμένος Nonn. XLVII. 606. λύσση τεθωμένος Opp. Hal. I. 557. μαινὰς θοάζουσα Eur. Tro. 349. θοάζει μαίνεται, et σωάδδει παραληρεῖ Hes. cui praejacet nomen σοῦς ἢ ὀρμή et huic verbum (σέω) σέύω, unde ἔσσυμαι, σύμενος et resumpto theta θύμενος in Pratinæ versu v. ad Buttm. 201. ἐκθύμενος ταχύς Hes. Haec autem verbo θέω quam propinqua sint et per se patet et magis etiam ex Hesychii glossa Ἐθυιεν ἐμαίνεται ἔτρεχεν. Quaeritur vero idemne sit verbum θύω τὸ θυμιῶ, cui cohaerent suffio, fumus, fimus, an diversum. Nomina quidem utrinque derivata θυμός et θύμος sive θύμον, et verba θύνω et τύφω quantum distent, latet neminem. Nihilo secius eruptio scaturiginis³⁶) fumi et odoris, qui e rebus fragrantibus efflatur,³⁷) et popularum quo-

35) Apud Quintum est imperfectum ἄμπνε modo correpta media IX. 470. modo producta I. 599. X. 62. nisi ἄμπνειε scripsit vel ἄμπνυτο.

36) Ὑδωρ ἀνέθνε Callim. δάπεδον αἶμαι θῦε Hom.

37) Ἀπυθύσει ἀποπνεύσει, Ἀπυθύσομεν ἐκπνεύσομεν, Ἐκθύωσιν ἐκξέσωσιν Hes. θυμός ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ξέσεως τῆς ψυχῆς Plat.

que ³⁸⁾ ad illam notionem τῆς ὀρμῆς referri potest, neque adeo absurdum videtur θύειν generatim significare motus ciere, cum impetu ferri, sed idem etiam transitive dici de iis qui fumum cient. Sin aliter est, non video quid relinquatur nisi ut sumamus hoc θύω, cui θύος appositum est, cum illo θάω θῶσθαι connexum esse ea ratione qua θοίνη et θυσία Sch. Aesch. Prom. 530. Clare vero cernitur cognatio verborum κνάω et κνύω, ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός Thom. θρέω et θρύω τὸ θορυβῶ Cram. II. 20, 25. unde θροῦς, θρυλος, ἐντρολλίζω insusurro v. Fritzsch. ad Thesm. 340. Παφλάζω παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω Suid. ἀφλοισμός τινὲς παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω Sch. II. XV. 607. ἀφλοισμός ἀφρός Suid. quibus omnibus subest notio exuberantiae et affluentiae. Eaque non evanescit in paragogo φλυδούμενος τῆς πρώτης συζυγίας ἐκ τοῦ φλύω τὸ ἀναζέω Cram. II. 422. quod et Suidas affert ex Lyc. 35. ubi Hercules calido humore circumfusus φλοιδούμενος τινθῶ λέβητος ἐστάλαξε κόμας. Id Scholiasta interpretatur φλογιζόμενος magis ex circumstantia quam ex natura verbi, nam proprie significatur διαρδέων, μαδῶν, similiterque ustrinae (εὔστραι) ubi sues aqua candenti glabrantur, modo μαδιστήρια vocantur modo φλογίστραι, nec tamen εὔειν et μαδίζειν idem valent. Interim quoniam caloris humidi et aridi par est effectus, concedamus oportet verbum φλύειν a fluore, in quo proprium habet domicilium, translatum esse ad ardorem et flagrantiam ut Aristophanes dixit ὁ κεραινὸς ζῶντας περιφλύει h. e. ἐξ ἐπιπολῆς καίει Sch. Nubb. 305. Hinc autem si cogitationem traducimus ad Herodoteum τείχεα περιπεφλευσμένα πυρί, haud procul erit quin φλέω, φλύω, φλεύω et φλέγω non voce solum sed etiam potestate convenire dicamus. Duorum themata tradit EM. τρύω ἐκ τοῦ τρω (tero) quod confirmant synonyma τέρετρον τρύπανον terebra, et Στῶ στύω στῦλος ὡς χῶ χύω χυλός. Trisyllabum nullum est quod sine ulla

38) Ἐκθύματα ἐξανθήματα Hes. ἐκφύματα ἐξανθήματα Zonar. ac plerisque locis ἐκθύειν erumpere et ἐκφύειν enasci sine sensu discriminis permutari possunt. Φόα (φοαί) ἐξανθήματα Hes. pro φναί i. e. φύματα.

dubitatione in numero primitivorum reponi possit praeter ποι-
πνύω, quanquam id quoque non nativum sed reduplicatum
est pro πνέω vel πένω (πένομαι). Ὀδύω, cui Schol. Od.
IX. 446. et alii tempora defectiva ὠδύσατο et ὠδῶδυσται
appendunt tanquam licio, nusquam reperitur et sunt qui ad
δύη referant. De ἀρύω, ἐρύω, ἡμύω, ὠρύομαι disseretur eo
loco qui est de prothesi.

§. 7. Verba sextae conjugationis veteres nimis exigue
unius formulae angustiis includunt: ἐκ τοῦ πλέω πλώω καὶ
ἐπαυξήσει πλώω Schol. B. ad II. VI. 291. χέω χώω, ζέω
ζώω, τρέω τρώω, ῥέω ῥώω, σέω σώω Theognost. 149. qui-
bus Schol. I. 324. imprudenter addit δάωσι, Choeroboscus
γνώωσι et δώωσι Dict. II. 885. Cram. IV. 380. EM. 237,
27.³⁹⁾ Illorum unum est, cujus duplex forma increbuit πλέω
et πλώω,⁴⁰⁾ nam πικρὰ νόω πνώοντες Apollinar. Ps. CV. 6.
et quod pro χόλον ἀμπνείων II. 9. in fine Edit. Paris. ad-
notatum est ἀμπνώων auctoritatis parum habet. De χώομαι
consensisse videtur Aristarchus quum id multis locis pro
συγχείομαι valere adnotaret v. Lehrs. Arist. 147. Quod si
minus probatur, tamen χολοῦσθαι et nomina χόλος, χολή
plerique a χέω derivata censent quia ira effervescentibus bilis
diffundi dicitur: χολή ὑπερέβλυσεν αἰνῇ Quint. V. 324. non
ita multi a colore simili τῆς χλόης Eust. 46, 6. ac bilis vi-
ridis (χλωρά) nominatur a Celso. Tertio ζώω pro ζάω prae-
ter scriptores doricos⁴¹⁾ et ionicos Aristaeetus quoque ac
Lucianus usi sunt sed in uno optativo ζώοις, quem Gram-

39) Hic perperam editum γνώω τῆς ἔκτης συζυγίας τῶν περισπω-
μένων pro βαρυτόνων.

40) Verbi πλέω duplex est amplificatio et non rarus utriusque
penes eosdem usus; Aretaeus Sign. Diut. I. 14. ἐμπλώειν ut saepe He-
rodotus, sed ἐμπλείειν Sign. Acut. II. 8, 53. Πλεῖον Orph. A. 1041.
πλώουσι 497. ἀναπλείοντες 1044. ἐπιπλώοντα 1201. παραπλώων Coluth.
211. ἐπιπλώουσα Maneth. I. 143. ἐπιπλείωσιν Arat. 293. et sic saepius
poetae epici in arsi thesique non sine multiplici librorum discrepantia
v. Jacobs. ad Anth. p. 575. De Euripidis inconstantia v. ad Buttm.
280. Fritzs. ad Thesmoph. v. 878.

41) Stob. Ecl. Tit. XLVIII. c. 63. p. 332, 32. et c. 65. p. 334,
40. Tit. LXXIX. c. 52. p. 460., 48.

matici aoristo ζήσεις praeferunt Gram. IV. 208. v. Bast. ad Aristaen. p. 733. ζώοιμι Apollon. Synt. III. 24, 250. Home-ricum μνώοντο affectumne sit an ab integro μνώομαι deri-vatum in deliberationem venit v. Diss. XI. §. 5. Pro σοφὰν ἐπεβώετο τέχνην Bion. VII. 2. recepta est Salmasii correctio ἐπεμώετο vulgati similior quam quod alii asciverunt ἐπε-μαίετο sed dubia tamen propter cod. Flor. scripturam ἐπε-βαίνετο et quia verbi μώω exempla non satis certa sunt; nam μώεο apud Epicharmum Ahrensius p. 349. codicum in-diciis in μῶσο demutavit v. Meinek. Anall. 134., pro Κατα-μώσας καθεῖς ἔνεκα τοῦ ζητεῖν παρὰ τὸ ματεύειν⁴²⁾ ὥσπερ καὶ τὸ καταματούμενος Galen. Gloss. Foesus καταμάσας, Dindorfius Thes. IV. 1141. καταμηλώσας substituit, quorum omnium apud Hippocratem nihil legitur sed saepius ἐσμύσσα-σθαι, ἐσματέεσθαι et καταματέεσθαι id est digitum vel spe-cillum explorandi causa inserere; μῶσθαι in Theogn. v. 771. ex μώεσθαι contractum videri potest ut Ῥῶσθαι σπουδάζειν Phot. ex ῥώεσθαι⁴³⁾ sed necesse non est; nam indicativum μῶμαι recordantibus facile accidit ut obscurata integri μάο-μαι memoria pro μᾶσθαι furtim se insinualet μῶσθαι. Per-celebre est ῥώομαι, cujus activam formam ponit Moschopolus ad Hes. Opp. 99. ζῶ κοινὸν ἄφ' οὗ ζῶω παρὰ ποιηταῖς ὡς πλώω, ῥώω, pro quo mendose ὀρόω scriptum est.⁴⁴⁾ Alii fingunt ῥόω ut πλόω, quia verbis sextae classis futurum ab-judicant Eust. 49, I. atque hujus prototypi, quod ab ὄρω (ὠρετο) potius quam a ῥεώ ortum videtur,⁴⁵⁾ lineamenta

42) Rectius scripsisset ματεῖν, sed germanum etymon est μῆν id est μαίεσθαι. Μῶ, si Epicharmus sic scripsit, μώμενος et μῶνται, quae Ahrensius ex Tragicis et Euphorione affert, non dorica sed usi-tato modo contracta sunt, sed Σῶμαι ἔρπω Δωριεῖς Hes. pro σόομαι σοῦμαι.

43) Ῥῶσται ἴσται Hes. vel perfectum est pro ῥῥῶται vel potius praesens ῥῶται pro ῥώεται.

44) Orph. Arg. 1208. οὐκ ἀπίθησε νεὸς ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀνέτριχε δ' αἰψ' ἀνορούων· codd. ἀνέτριψε δ' αἰψ' ἀνορώων, Hermannus ἀναῤ-ῥώων δ' αἰψ' ἀνέτριψε. Donec ῥώω inventum fuerit, praefero ἀνέ-τραπε δ' αἰψ' ἀνακρούων ut Apollon. IV. 1631. νῆα ἀνακρούεσκον ἐρετμοῖς. Correptio attica ante xρ illi non insolita est.

45) Congruit Hesychius Ῥῶμα ὄρμημα.

sequitur Ἀρξοίη ἀρξώστια Erotian. tanquam ab adjectivo ἄρξοος ut συσσοίη, ἐλαφοσσοίη. Proxima sunt σώω, cui σώζω successit, homonymumque σώομαι, quo Apollonius pro σεύομαι usus est, et τρώω τὸ τιτρώσκω. Ζυῶσαι πατάξαι, quod Eustathius 217, 29. ex Aelio affert, pro συμῆσαι positum est ut Ψῶσαι θάλλει Hes. pro ψῆσαι. nam ψῆν per θάλλειν explicatur v. ad Greg. 549. non quo haec sit propria hujus verbi potestas sed quia mulcendo et fovendo amorem testificamur.

§. 8. Vocalis principalis quanta sit in his verbis inconstantia exempla hic proposita docent, nec latuit priscos magistros: νῶ τὸ νήθω καὶ ἐπὶ πρώτης συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας, quarum hac Herodotus utitur, illa Attici v. Meinek. Com. Fragm. II. 556. De altero νῶ agitur Cram. I. 291. νῶ τὸ ῥέω ὅπερ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας. A protoclito derivatum est νόα ἢ πηγῇ Hes. ⁴⁶⁾ et νότος, νοτίς, νοτία, ab altero ναυσίποδες i. q. νηξίποδες, ab utraque verbi forma ναῦς et νεῦς v. Parall. 124. confusis nandi et navigandi notionibus. ⁴⁷⁾ Νάω cumulo alicubi pro νέω νηέω scriptum esse testatur Photius Νῶντος σωρεύοντος. Homericum κνῆ, quod EM. ad κνῆμι refert quasi aoristum ut τλῆ, Heraclides narrat nonnullos κνέε scripsisse, fortasse ad evitandum continuos spondeos αἴγειον κνῆ τυρόν, quos perhorrescens Muellerus de Cycl. p. 144. κνάε corrigit. Cum ἔκνη et similibus conferendum est quod Herodianus in EM.

46) Ambigua est ejusdem adnotatio Νοῦς ποταμός utrum de proprio loquatur an de appellativo. Nam et *Rheni* nomen proprie *Avium* significat et graecum Ἀναυρος torrentem a verbo νέειν Sch. Apoll. I. 9. In Paus. VIII. 38, 7. causa nulla erat cur Νοῦς in Ῥοῦς mutaretur; nam νέω et ῥέω idem valent; νέει ἢ τοῦ αἵματος ἐπιρροή Aret. Cur. Acut. II. 6, 106.

47) Νεῖ πλεῖ Hes. Et vicissem πλεῖν dicitur pro νεῖν ut inclutus ille urinator Σκύλλος ὑποπλεύσας πελάγεσσι Anth. IX. 296. quo loco Planudes ὑποπλώσας scripsit; nec solum de animantibus sed etiam de inanimatis νέκυσ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ πλώετο Nonn. VI. 281. ἐπλεε πῆληξ XXXIX. 244. quo intellectu Homerus πλώειν dicit. Ἐπλεεν ὕδωρ (Alphai) pro manare dictum est Anth. IX. 536. et ἀλίπλοα τέχνηα nonnulli interpretantur ὑπὸ θαλάσσης ἐπιπλέομενα id est ἀλίρροια cf. Hecker. Comment. de Anthol. p. 21.

344, 1. memorat τοῦ νῶ παρατατικὸν ἔνων ἔνης ἔνη καὶ πλεονασμῷ ἔννη simile homerico ἔννεον. Sed pro Κνεῖ κόπτει Hes. series κνη̃ poscit. Κτέομαι Herodoti codices praestant. Sed κτέω occido, quod Grammatici ex subjunctivo κτέωμεν exsculperunt, non majoris pretii est quam βέω et φθέω, quibus eadem ratio subest. Τεῖν ζητεῖν Hes. congruit cum τῇ (τάε) tende (manum) et τητᾶν τὸ ζητεῖν, quod ab illo reduplicatum dicunt EM. Pro Χρεῖ δεῖ Hes. fortasse χρέει scribendum, nam χρέω, χρέομαι, ἀποχρέω scriptoribus ionicis doricisque usitatum est. Postremo quia Aeoles pro φησί dixerunt φατί sed pro ῥσί ῥτί ut ἴητι et τίθητι, Technici concludunt φημί secundae conjugationis esse, ῥμί primae v. Ahrens. Dial. Dor. 138. ⁴⁸) Nunc ad alias vocalium sermonem transferam. Pro δῆω Alcaeus Fr. LXXXVII. δέω scripsit veterumque aliqui Homeri verbum πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι Od. VIII. 352. acceperunt pro δῆοιμι id est εὐρίσκοιμι, ἐπιζητοῖμι. Ac porro ἀπὸ τοῦ δῆω Ἀρίσταρχος τὸ δέελον τὸ εὐρετόν Sch. II. X. 466. hoc autem adjectivum commode refertur ad δαῆναι, cujus a significatione non multum aberrat doricum Δατέν ζητεῖν Hes. Quippe ut βάω βατέω, πάω πατέω (πατέομαι) χάω χατέω, μάω κατεμματέω et alia ante dicta v. §. 2. sic cum δάω scio consistit δατέω sciscitor, nisi forte illud δατέν pro δητεῖν positum est, hoc autem pro ζητεῖν ut δᾶλος pro ζῆλος, quod Kuesterus h. l. adhibet. Iota cum alpha et epsilon commutant ψάω et ψίω, λάω, λίω et reduplicatum λιλέω, epsilon cum ypsilo φλέω τὸ ἀναδίδωμι καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε φλύω Epim. Cram. I. 429. Pindaricum κέχλαδα nititur praesenti quodam χλήδω, quod ad χλάω referendum erit ut μάομαι μήδομαι. Pro χλάω autem substitutum est χλίω, quod quam arcte cum φλέω cohaereat, paullo post ostendam. Χράω et χρίω χρώννυμι quantumvis significatione discrepent, tamen unam stirpem habere cognoscitur ex compositis, ἐγχράω, ἐγχραύω, ἐγχρίω,

48) Φθελή φθάση Hes. scriptura modo differt a φθήη. Etym. Gud. 576. ψωμός παρὰ τὸ ψῶ ὡς ζῶ ζωμός· τὸ δὲ ψῶ πρώτης συν- γίας ἐστί, ψῶ ψεῖς ψεῖ. Si nihil aliud argumenti habuit praeter nomina ψωμός, ψεδνός, ψεκάς, plus dixit quam probare potuit.

ἐγγρίμπτω, quibus eadem est reddita impingendi notio. Sed quam promptus sit per omnes sonos vocis cursus, maxime apparet ex derivatis. Namque synonyma sunt ψακάς et ψιάς, ψιά et ψῆφος, ψιλός, ψηνός et ψεδνός, nam ψηδνός dici non potuit quia ηδ non praemittuntur consonis. Ita vocales ultro citroque commeant partim commutandae significationi, alias nulla palam causa. Quo loco non praetereunda est literae iota vel epenthesis vel exaeresis. Etenim *γιαρός* EM. a *φάος* repetit, quod hoc facilius accipimus quia Hesychius *φαρῶναι*, *φαρῶσαι* et *γιαρῶναι* eodem verbo *λαμπρῶναι* explicat. Et quod idem refert *Χνιαρώτερα χροώτερα* (scr. *χροωδέστερα* vel *εὐχροώτερα*) certe a *χροῦς* derivatum est, hoc autem a verbo *κνάω*, unde *κόνις* terra friata (ut *ψαμμός* a *ψάω* frio) et *κνοῦς* sive *χροῦς*.⁴⁹⁾ *Μνιαρός μαλακός* ἡδύς Hes. nihil aliud videtur quam *μνιαρός* exemta vocali, quae primitivo *μνίον* muscus⁵⁰⁾ penitus infixā est, eandemque exaeresis speciem praebet *Μνάριον τὸ κάλλυντρον* Hes. hoc est spongia deletilis; sed eam vocalem non natura inesse apparet ex synonymo *μνοῦς*. Haud perinde facilis est dijudicatio adjectivorum *λαρός* et *λιαρός*, *χλαρός* et *χλιαρός*, de quorum et significatione et derivatione Grammatici incredibiliter discordant. *Λαρός* ἡδύς ἀπολανστικός ἀπὸ τοῦ λάω τοῦ θέλω Sch. Apoll. I. 659. Sch. II. XVII. 572. *Λιαρὸν γλάγος τὸ λιπαρόν* Sch. Opp. Hal. II. 405. οὗρος *λιαρός* ἢ *χλιαρός* ἢ *δμαλός* ἀπὸ τοῦ λείον τὸ δμαλόν Sch. Od. V. 268. *λιαρός ὕπνος* ἢ ὁ θερμός ἢ ὁ ἡδύς παρὰ τὸ λαίνω πλεονασμῷ τοῦ λ, ἢ ὁ *λαρός* πλεονάσαντος τοῦ ι κατὰ τοὺς παλαιούς Eust. 974, 27. qui hoc nomine significat Scholiastam ad Il. XIV. 164. *Τὸ λιαρός οὐκ ἀπὸ τοῦ χλιαρός, ὥς τινες, ἀλλὰ παρὰ τὸ λίω τὸ προθυμοῦμαι* EM. 872, 32. cui consentit Theognostus p. 147. *τὸ λίω καὶ λιῶ ἀπὸ*

49) *Μαρίλη* ὁ *χροῦς* τῶν ἀνθρώπων Phot. Idem sonum significat qui friando efficitur, vulgo autem de lanugine dicitur; *χροῦν καὶ μνοῦν* ἐπὶ τῶν μαλακῶν εἴποις ἔν Poll. X. 38.

50) Latini, qui nullam vocem a *mn* ordiuntur, omiserunt graecum *ny*; terminatio huic sermoni propria est *μνῖα* musca, *βρούον* bruscum, *φαιός* fuscus. Substantivo *μνίον* appositum est adjectivum *μνίος* ὁ ἀπαλός Theogn. *μνοίον τὸ μαλακόν* Hes.

τοῦ λῶ γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λιαρόν.⁵¹⁾ τὰ γὰρ προσηνῇ θελητά. Postremo Schol. Pind. Pyth. IX. 66. *χλιαρόν ἀντὶ τοῦ χλιαρόν κατὰ συναίρεσιν*, qui exaeresin dicere veritus est quia *χλιαρός* primam syllabam producit, *χλιαρός* saepius corripit. Quid in his sententiis falsum sit facilius est dicere quam quid verum. Si rem ad leges etymologicas revocamus, nihil quidquam obstat quominus *λαρός* a *λάω* productum statuamus ut a *νάω ναρός*, a *χλίω* vero *χλιαρός* ut *φλύω φλυαρός* v. Prolegg. 257. Sed significationis causa *λαρός* et quod Pindarus usurpavit *χλιαρός* magis cum *χλιαρός* convenit quod a tepore transfertur ad res quae cum suavitate ad sensus affluunt. A *χλιαρός* oriri potuisse *λιαρός* demonstrant verba ab Hesychio relata *Ἑλιάνθη ἐχλιάνθη, Ἀελίηται τεθέριμανται*. Sed hic res in eum deducta est locum ut aliquid de consonantium affectionibus dicendum sit.

§. 9. Primum tropae exemplum sumam ab EM. 200, 43. *βλιμάζω παρὰ τὸ θλίβω ὥς καὶ βλύω λέγεται παρὰ τὸ φλύω*. Horum utrumque suos habet et proprios terminos neque tamen ita disjunctos ut alterum pro altero substitui non possit; in Anth. VII. 351. *φήμην στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος*, sed in proximo epigrammate 352. *γλώσση ἀθεμίσιον ἔβλυσεν ὕβριν*, antiquiores vero, quos nominavi ad Buttm. 381. *ὕβριν ἀποφλύσαι*. *Δαύω τὸ καίω* (v. §. 2.) propter primitiva *δάω* (*δαίω*) et *αὖω* ambigitur utrum ad prothesin referri oporteat an ad enallagen. Verum aperta hujus signa prae se ferunt *Ζεύω τὸ γεύω καὶ ζεύσασθαι τὸ γεύσασθαι* EM. non diversum fortasse a *δεύω* irrigo, *διερός*, *δύη* v. §. 6. quandoquidem sapor et *ὀπός* succus et re et voce conveniunt.⁵²⁾ Vocalis quam laxa fuerit, arguit nomen *Γέσμα γεῦμα* Hes. et latinum *gustus*, *degunere*, *jejunus*, *jentare*. Testatius est *φλᾶν ἀντικόν, θλᾶν ἑλληρικόν*

51) Quae proxime sequuntur verba *ὥς καὶ τὸ χαλῶ χαλερόν* removenda sunt ad finem adhibita correctione ἢ παρὰ τὸ χαλάω χαλαρόν. Sic enim Schol. Pind. P. IX. 65. *χλιαρόν φησι τὸ πολὺ καὶ κεχαλασμένον*.

52) Hesychius *Χυμοὶ γεύσεις, Χυμός στέλος*, saliva autem pro sapore dicitur.

Moer. quorum illud apud Atticos non habet significationem comprimendi sed in dialecto dorica et aeolica, Suidas Ἀπαστος ἄγευστος οἶον ἄμαστος ἀμάσητος, illud a πάσμαι πατέσμαι, hoc a verbo unde Μάματα βρώματα Hes. et μαμιῶν ἐσθίειν Phot. Haec scriptura modo differre confirmat Stephanus Ἀμαζόνες ἃς νῦν Σαυροματίδας καλοῦσιν — ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπάτιδες παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν. Nec improbabilis est Berkeliī opinio Mysos animalium esu abstinentes non καπνοβάτας nominatos fuisse sed καπνοπάτας quasi καπνὸν σιτουμένους, aut certe beta illius nominis valere pro pi ut Delphi τὸ πατεῖν βατεῖν⁵³⁾ καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν λέγουσι Plut. Quaest. Gr. 292. E. Hinc in cogitationem incurrunt tria verba, quae supra in transcurso adspeximus, φλέω, φλίω et χλίω. Παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναπέμπω φλόη καὶ χλόη Suid. s. h. v. et EM. 812, 43. τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος φλόον προσηγόρευσαν καὶ Διονύσῳ Φλοίῳ θύουσι Plutarch. Symp. V. 38⁵⁴⁾ φλῖος δὲ Διόνυσος διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει EM. 539, 32. ut Φλειώ Bacchae nomen Nonn. XXI. 80. per iota vero Φλιοῦς παρὰ τὸ φλεῖν ὃ ἐστὶν ἐνκαρπεῖν Steph. Φλεήσιον τὸ Φλιάσιον πεδῖον EM. 796, 5. cf. Prolegg. 432. Quomodo Liber pater, sic etiam Libera appellata est Φλοιά v. Aglaoph. p. 402. et mater utriusque Δημήτηρ χλόη. His concinit Nymphae italicæ nomen Chloris eram quæ Flora vocor; corrupta latino nominis est nostri litera graeca soni Ovid. Fast. V. 195. quæ corruptio, si sic appellare libet, in Graecia nata est; concinunt etiam adjectiva Φλιαρά χλιαρά Hes. et appellativum Χλοδή ἢ ἔκλυσις idem significans quod χλιδή ἔκλυσις καὶ μαλακία EM. 872, 32. atque verba Φλύεται ὑγραίνεται, Διαφλύοντα ὑγραίνοντα cum paragogis, quæ idem Hesychius affert, Χλοιδᾶν διέλκεσθαι καὶ τρυφᾶν, Χλοιδῶσι θρύπτονται, Φλυδᾶν διαχεῖσθαι, quæ omnia dicuntur de rebus molliter fuis et diffluentibus ritu herbarum laetius pullantium.

53) Hoc ex etymo βαίνειν, pro quo sermo plebejus πατεῖν recepit v. Hemsterh. ad Plut. v. 1000.

54) Metathesi differunt φλόος flos ac φελλός, et insuper prothesi Πολύσφελμος πολύφλοιος Hes.

Verbi πτώ multiplex cognoscitur variatio; Theocritus enim ἐπιφθύζω dixit summutatis antistoechis; Hesychius producit Φύττει πτίει, Φυττόν πτίελον, cui Latini substituerunt spruo cf. Prolegg. 92. consonam duplicem in partes, unde coaluit, resolventes sed ordine inverso ut Aeoles σκίφος, σπέλλιον, ἀσπίνθιον, Latini pro ξέω scabo, pro ἰξός viscus sive viscum, nec diversae stirpis videntur σπαλίον testudo et ψαλῖς fornix. Denique labialem prorsus praeteritam esse colligitur ex substantivo σιάλον⁵⁵). Cum πτώ ψύττω conferri potest πτερόν ψίλον v. ad Phryn. 435. et quae Hesychius praebet exempla ψίσις ἀπώλεια id est φθίσις, ψείρω φθείρω⁵⁶), ψινάς pro φθινάς, Ἐψίσθη ἀπέθανε i. q. ἐφθίσθη, quod nisi eodem verbo explicuisset, eum verbum ψίειν liberius interpretatum esse crederem, sicut conjugata συμψηθῆναι et συμψισθῆναι conteri ponuntur pro perire v. Schleusner. Thes. V. T. Tom. V. 173 sq. Psi et xi alternat Μεσόψηρον ἡμίξηρον, quibus quae subtexta sunt verba ψάω et ξέω, actiones inter se similes declarant.

CAP. II.

De verbis quorum character est labialis.

§. 1. Mirum est unde Hesychius arripuerit Ἀβεις ἔχεις, quod alii verbum latinum esse putant, alii nomen. Graecorum verborum unum duo prima literaturae elementa ante terminationem habet βλάβω obsoletum illud unoque vetere exemplo βλάβεται testatum. Epsilon duo acceperunt σέβω et φέβω Choerobosc. Gram. II. 137, 18. totidem altera iota longum θλίβω et τρίβω, nam λίβω et στίβω ex dittographia orta; nec plura ypsilon θρύβω (omiss. in Th.) Michael. Ephes. in Arist. de Memor. p. 130. a. et κρύβω v. ad Phryn.

55) Pro σίαι πιῆσαι Hes. non solum πτύσαι ut Salmasius jubet, sed etiam σίσαι scribendum videtur synonymon verbi ψύσαι ut σίτια ψίτια et ψύτια.

56) De hoc controversiam movet Ellendtius meus, in Lex. Soph. T. II. 976. *Hesychii*, inquit, locum Φείρει φθείρει satis bene emendavit Wakefieldus ψεῖ ξεῖ φθίνει· scribendum autem ψῆ.

317. Ceterae vocales se non sistunt. Diphthongorum unam admittit Choeroboscus Dict. III. 17. et 98. Cram. II. 203. EM. 454, 5. τὰ εἰς β̄ω λήγοντα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγεται πλὴν τοῦ ἀμείβω, στείβω, εἴβω, λείβω. In β̄ω non purum exeunt ῥέμβω, στέμβω, ἀτέμβω, φέρβω, στίλβω triaque ab Hesychio asservata Κάμβω παύομαι pro κάμπτω positum alicubi intellectu eo quo considentes κάμπτειν κῶλα vel γυῖα dicuntur v. Hermann. ad Hec. 1052. alterum (post Τελώρως) Τέλβεσθαι μεμψιμοιεῖν ἐπικαλεῖν, tertiumque Ἀθέλβει διηθεῖ, quod et ἀθέλγω scribitur eoque proxime accedit ad verbum ἀμέλγειν, quicum communem obtinet significationem sugendi colandique id est liquoris exprimendi. Cum τέλβεσθαι concinit ἀτέμβειν ὅπερ οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἤκουσαν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμψεσθαι Sch. Apoll. II. 56. sed antiquior significatio tribuitur paragogo ἀπὸ τοῦ ἀτῶ EM. Apud Hesychium Ἐθάμβη ἐξεπλάγη, unde Buttmannus II. 195. verbum θάμβω exsculpebat, vel ἐθάμβει scribendum est vel ἐθάμβησε vel ἐθαμβήθη, nec minus convenit aoristus doricus ἐθάβη. Nam ut a δάω (δαίω) profectum est Ἐκδάβη ἐξεκαύθη, sic a θάω (θάπω, τάφω) duci potuit ἐθάβη.

Adnotamentum. Labialis non omnibus hisce verbis nativa est; nam θλίβω manifesto ex θλάω ortum, θρύβω ex θραύω, τρίβω sic ut τείρω tero trivi cum τιτρώ et τρύω cohaeret; Τρύειν κατατρίβειν et Τρυπῆν τρίβειν Hes. Latiniue ξέω (ξάω) mutarunt in scabo, ὀρούω Pamphylii in ὀρούβω Eust. 1654, 20. Ita credibile fit στείβω unde στοιβή ut culcita a calco, cum verbo σιῆναι eo cognationis nodo contineri quo germanica *stehen* sive antique *stan*, *stapfen*, *stampfen* *στουμπίζειν*, *stopfen* *στουμπώνειν* stipare, neque dispari ratione conjuncta sunt βαίνειν βατεῖν πατεῖν. Στέμβειν veteres quidem interpretantur κινεῖν, adjectiva ἀστεμφής, ἀστέμβακτος i. q. ἀκίνητος a στρέφω composita dicentes Sch. Theocr. XIII. 36. Cram. I. 16. cui sententiae aliquantum momenti accedit ab epitheto ἀστεμφής ποδάγρα Anth. VI. 296. nam idem est ποδοστράβη. Sed ex eo quod στέμβειν pro ὑβρίζειν, στεμβάζειν pro λοιδορεῖν dici tradunt, quem intellectum στόβος et ἐπιστοβεῖν habent, alia subnascitur

conjectura a *στείβειν* natum esse *στέμβειν* proculcare, proterere et *ἀστεμφής* cum alpha pleonastico copulatum ut *ἀστεροπή* proprie significare *στιπτόν* inculcatum, spissum, compactum, denique firmum et immobile ut *στιβαρός* et *stipulum* apud *veteres* firmum dicebatur Fest. ¹⁾). Pro beta autem quam facilis sit aspiratae successio cognoscitur ex synonymis *στόβος* et *στόμφος*, *στέμφυλα* et *στούππια*, sic enim posteriores appellarunt fraces v. Moschopul. in Agapet. in Fabric. Bibl. Gr. T. XII. 306. Neque conditio mutatur si quis *ἀστεμφής* sic accipiat ut *ἀστυφελικτος* cum alpha privativo junctum. *Σέβω* unde *σεμνός* derivatum est ut ab *ἐρεβος* *ἐρεβεννός* *ἐρεμνός*, Wyttenbachius ad Plut. de Aud. poet. p. 278. ad *σεύω σοβέω* refert, cujus propago est *σοβαρός* eadem significatione qua *σεμνός*. Verbum *ἀμείβω* notum est per *εὐ* scriptum esse, *Ἀμείβασθαι περαιούσασθαι, Παραμειῦσαι παρελθεῖν* Hes. etc. ²⁾) quorum principium Coraes in imperativis novellae Graecitatis *ἄμε* (age) et *ἄμετε* (agite) sibi agnoscere videtur ad Isocr. p. 277. ad Plut. T. V. 407. sed potius in latino *meo*, *migro*, *muto*, *mutuus* *μοῖτος* delitescit. Vicissitudo significationum, quas Latini diversitate declinationis distinxerunt *fugare* et *fugere*, apud Graecos diversis notata est consonis; nam *φέβω* (*φέβομαι*) factitivum est, *φεύγω* neutrale — *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς* (Lehrs. Arist. p. 89.). Utroque antiquius forsitan fuerit *φάω* *παιφάσσω* motum trepidum significans, unde *φάψ* et *φάσσα* columba, quae prae ceteris *τρήρων* id est trepida vocatur; a *φέβω* *φοβή* coma vibrissans, alias *σοβή* dicta a *σεύω* ut vibrissae pilinarium qui spiritu moventur ³⁾). Sed duobus *λείβω* et *κρύβω* consona mutabilis quidem inest

1) Unde Huschkius (*Verfass. des Serv. Tull.* p. 133.) cognoverit vocalem primam hujus vocabuli longam esse non video; ex verbo *stīpo* non sequitur.

2) Pro *Ἐξημεῦσαι ἀποκινῆσαι* scribendum est *ἐξήμευσαι ἀποκεκίνησαι*. Praesens *ἀμείω* non extat nec simplex nec compositum. *Διαμέσας* *ἐξαλλάκτης* jam Hemsterhusius ad *ἀμέω* revocavit.

3) Coraes ad Isocr. p. 61. *φέω* prius dictum esse quam *φεύγω* *φέβω* colligit ex eo quod hodie *στρεύγω* dicunt pro *στερῶ*, *τελευγῶ* pro *τελῶ* et similiter *κλέγω*, *πτέγω*, *καύγω* pro *κλαίω* etc.

(λειμών, κρύφω) nec tamen ut demonstrari possit nativam non esse. Eorum, quae terminationem non puram habent, unum ῥέμβω cum στρέφω et significatione congruit et forma, recteque Schol. II. XIV. 413. nomini στρόμβος apponit tanquam synonymum ῥόμβος turbo, cui simillima rota magica ῥύμβος nuncupatur et στρόφαλος v. Boisson. ad Marin. p. 122. Quodsi στρέφω et ῥέμβω ab ultima stirpe στρέω torqueo repetimus, cujus vestigia ostendit στόρνη strophium et στρεύγω v. G. III. §. I. literam μ interpositam dicamus necesse est, qua ratione nonnulli ἀτέμβω ex ἀτέω extitisse suspicantur. Στίλβω nescio an aliquid commercii habeat cum στίλῃ stilla, στιλπνὴ ἑέρση Hom. lucida gutta Ovid. Fast. IV, 522. σταλαγεῖν μαρμαρύσσειν Hes. — Φέρβω procul dubio pro φέρω receptum est, unde φέρμα τὸ γέννημα Sch. Aesch. Suppl. 693. φέρσαι τὸ γεννῆσαι Sch. Eur. Phoen. 802. ubi Valckenarius φέρψαι corrigit contra regulam. Nam verba hujusmodi non declinantur ultra imperfectum nisi literam beta praecedit diphthongus $\epsilon\iota$ ut λείβω λείψω ἔλειψα Macrob. de differ. verb. p. 724. εἰφθῇ εἴβηται Hes. καταστεῖψαι Sophocl. etc. sed ἀτεμβόμενος solum praesens habere animadvertit Sch. Apoll. II. 56. cetera imperfectum non excedere docet Herodianus in libro de Aclitis Cram. IV. 338. II. 412. Choerobosc. Epim. p. 62. et 498. quare σεσημειώται τὸ ἐσέφθη παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Πλάτωνι et ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐρῥέμφθην p. 17. et 498. Ρεμφθῆναι tamen Hesychius alicubi legit idemque Σέψασθαι σεφθῆναι θαυμάσαι. Sed plerumque haec tempora formantur a σεβίζειν et σεβάζειν.

§. 2. In puris secundae classis praeter ionicum τράπω alpha non reperio sed saepissime epsilon ἔπω, ἐνέπω, βλέπω, δρέπω, λέπω, πρέπω, ῥέπω, σκέπω, τρέπω. Nam Hesychii glossa Κλέπει πορεύεται (πονηρεύεται?) ἐπιθυμεῖ ἔξαπατᾶται quo pertineat, ex parte tantum perspicitur ex Sch. Od. XXII. ἐπὶ κλοπος ὀρεκτικός, κλέπτειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν (τῶν ἀλλοτρίων) et ex latino clepere. Eta duo habent σήπω et Θήπει ψεύδεται, Θήπων κολακεύων θαυμάζων, unde τέθῃπα pendet. Iota unum et id soli Hesychio testatum Σκίπει νύσσει, Κνιπεῖν (κνίπειν) σείειν νύσσειν, quibus paullo post accedit σκνίπτει, similisque est nominis discrepantia σκίψ et

σκήψ, sed σκίμπω, quod Matthiae ad Hec. 64. cum σκίπω confert, totum diversum est. Diphthongus duobus se insinuavit λείπω et ῥερίπω, quod et ῥρίπω scribitur Apollon. Synt. III. 31, 277. ῥρίψαι καταρῥίψαι, ῥρίψιμα πτώσιμα Hes. Ceterae vocales non emergunt. Terminationis non purae sunt θάλπω, λάμπω, ἔλπω, μέλπω, ῥρπω, τέρπω, πέμπω. Hesychius adjicit Κάρπειν πλήττειν, Κάρπεσθαι καθαίρειν, quarum significationum neutra propria et primaria videtur sed potius ea quae in latino carpere et calvere id est vellere *) apparet; nam decerpendo et stringendo purgantur immunda, et purgandi verbum transfertur ad verberationem Ἐκάθηρε ἔτυπτε Hes.

Adnotamentum. Etiam horum verborum multa labialem extrinsecus acceperunt. Θήπω enim a θάω ortum, de quo dixi in Parall. p. 47. Βλέπω et λεύσσω γλαύσσω, quae EM. 652, 5. recte componit, antiquum λάω cognatione attingunt. Τρέπω verto, cui vicinum est στρέφω torqueo, non adeo longe distare a τρέω tero unde Τέρεσσαν ἐτόρνωσε Hes. infra faciam clarius. Ρέπω cum ῥέω consociasse videntur Grammatici qui περιρῥηδής interpretantur περιρῥύνεις, 5) nam ab hoc περιρῥεπής vix quidquam differt et inclinata labentibus et defluentibus simillima sunt, sed alii περιρῥύμιμος et περιρῥαγείς reddunt, quod aequè quadrat. Λέπω a λύω profectum esse, quia liber (λέπος) de arbore delibretur sive reluatur J. Scaligeri fuit opinio, de qua existimet quod quisque velit 6). Ad explanandum σκέπω Schneiderus

4) Hinc calvus i. q. vulsus, cavillus, cavillari et longiore ambitu calumniari a propria significatione vellendi translata ad vexationem, obtrectationem; neque alium intellectum habet carinare.

5) Parall. p. 156. ubi addam Προσκληθής καλεσάμενος Hes. in adverbium προσκλήδην mutandum esse, et apud eundem pro Ἐπικλήνυσας λάθρα ἀπείλων scribi oportere ἐπεκλινήσας ut ἐκλινῆσαι et διακλινῆσαι dicitur pro διαφυγεῖν. Adverbia saepe participiis explicari ostendi in Parall. 156. et sic pro Ἐνραβώς ἐγγράφας Hes. scribendum esse patet ἐγγράφως.

6) Erotianus Ἐκλαπήσεται ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτιάδῃ (n. XVII.) φήμας οὖν ἐγὼ βροτῶν ἕπαντας ἐκλαπήναι, quae fortasse sic scribenda φήμ' οὖν ἐγώ

figit cascum quoddam σκέω, unde σκευή⁷⁾, σκιά, σκοιός, σκηνή arcessit neglecta Hesychii glossa Κέω σκέψαι, quae tamen, ut nunc est, nullum usum praebet. Nec multum confido Buttmanni conjecturae πρέπω a πέρω repetentis Lexil. I. 19. Ἐπω et ἐνέπω tam simplici natura constant ut nihil ulterius quaeratur. Σκνίπω sive σκνίπτω cum κνάω κνίζω cohaeret. Jam ut ad illa veniam, quae duabus iunituntur consonis, θάλπω cum θαλυκρός, αλυκρός et cum ἀλέα (Parall. 12. et 127. Prolegg. 345.) tantam habet significationis similitudinem ut pro cognato haberi possit. Μέλπω Pindarus παρετυμολογεῖ quum dicit μολπή μελέων Ol. X. 99. Λάμπω quin a λάω λεύσσω γλαύσσω defluerit, non dubium habetur, nec raro in unum confluent utrinque derivata λαμπρός et λευκός v. Jacobs. ad Anth. 559 sq. Latini verbi *carpere*, quod graeco κάρπω apposui, brevior forma extat *carere* id est carminare vel, ut germanice dicitur, *kardaetschen* a *cardis*, quibus ad eam rem utuntur lanarii. Hinc sursum euntes ad commune his omnibus deducimur primitivum κείρω, cui Latini addiderunt labialem ut κρούω crepo, σκάλλω scalpo et fortasse Graeci ipsi, si κρωῖος et κρωβίον sive κρωπίον falx sive securis recte huc referimus. Τέρπω Philoxenus attigit in libro de sermone Romanorum EM. 737, 20. οἱ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὠνόμασαν, τὸ στυγεῖν ἀπὸ τῆς Σινγὸς ἥπερ ψυχρότατον ἔχει ὕδωρ, καὶ τὸ φόβος κρυόεις· ἀπὸ δὲ τῶν θερμῶν τὴν τέρψιν θαλπωρὴν ἔλεγον καὶ τὸ τέρπεσθαι λαίνεσθαι⁸⁾). Hic ergo non

(— —) βροτῶν etc. dico igitur omnes hinc progenitos esse, hoc est ex ovo primigenio quod in Avv. 695. celebratur. Sed quid tandem est illud apud Hesychium Λαπῆναι λαπισθῆναι? Α λάπτω glutio fortasse; nam λαπίκτρια dicitur ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι, λαπίζεσθαι autem τὸ ἀλαζονεύεσθαι, heluationi vero conjuncta esse solet divitiarum et potentiae ostentatio et jactantia, unde est illa Cleonis in Arist. Eqq. 354. oratio θύννεια θερμὰ καταφαγῶν — κασαλβάσω τοὺς σιτρατηγούς, λάβρακας καταφαγῶν Μιλησίους κλονήσω etc.

7) Hanc qualemcunque conjecturam stabilit quodammodo nomen σκεοθήκη in Inscr. Corcyr. n. 1838. b. et σκεάζειν in Tenia n. 2344.

8) Sch. Pind. P. IX. 65. τὰ ἀπηγῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηγῆ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. Hesychius Ἀὖω διαχέω θερμαίνω· τὰ γὰρ προσηγῆ τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον.

solum *τέρπω* a *θάλπω* sed utrumque a *θέρω* arcessivisse videtur, unde *θάρσος* repeti solet. Et quam arcte haec inter se contingant apparet ex Julian. Or. VIII. 243. *θαλπωρή καὶ τέρψις* et Christod. Ecphr. 166. *ἐθάλπετο χάρματι θυμός*. Alii tamen diversam ingressi sunt viam: *τέρπεσθαι μετὰ-θεσίς ἐστι παρὰ τὸ τρέπεσθαι* EM. 753, 39. scilicet quia ἡ ἡδονὴ ἐκτρέπει τοῦ δέοντος Sch. II. XIV. 314. vel quod ἀπάγει τῶν λυπηρῶν Sch. II. XIX. 513. quod quodammodo defendi potest comparatione synonymi *ἐξαλλάττειν*. Hoc enim Phrynichus Ecl. 363. pro *τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην* dici testis est cf. Orell. Suppl. ad Nicol. Dam. p. 7. Attamen argutius videtur. Sed etiamsi *τέρπω* et *τρέπω* natura diversa sint, tamen fieri potuit ut aliquis pro *τρέπω* trajectis consonis diceret *τέρπω*, quomodo Hesychius accepit *Τερπώμεθα τρεπώμεθα*, et ut contraria metathesi *τέρπω* verteret in *τρέπω* id quod ab Homero saepius factum esse statuunt Scholiographi et consentit Buttmannus. Neutrius tamen rei documenta habemus indubia; nam neque Hesychii auctoritas sat gravis et homericorum locorum sententia controversa est. *) Alioqui pro *τρέπω* dici potuisse *τέρπω* apparet ex derivatis *ἄτραπος* et *ἄταρπος*, *Ἄτροπος* et *Ἀταρπώ* Parca Sch. Od. VII. 197. Hinc deducor ad ultimum hujus generis *ἔρπω* serpo et repo, et ad similem utriusque linguae discrepantiam in *ρῆριό ἀρπάζω*, cujus primigenia forma *ἄρπω* colligitur ex participio *ἀρπαμένη* aoristis asigmatiς *εἶλα*, *εἶπα*, *ἦνεγκα* adnumerando et ex nominibus *ἄρπη* hirpus et irpex v. Scalig. ad Varr. IV. 95.

§. 3. Tertiam labialium quae in exitu habent, pleraque pura sunt, duo per alpha *γλάφω* et *γράφω*, quinque per *ε* quae Theognostus enumerat p. 138. *δέφω*, *στέφω*, *στρέφω*, *τρέφω*, *ψέφω*, tacite praetervectus *ἐρέφω*, fortasse quia primam vocalem praepositivam esse putavit v. Diss. de Prothesi c. II. Praesens *νέφω*, quod nostri Grammatici receperunt, Herodianus in libro de Conjugationibus inscripto inusitatum

9) Nimis inepte illa conjectura transfertur ad Od. VII. 279. *χῶρος ἀτερπής* — *ὄθεν οὐκ ἦν τραπῆναι καὶ ἐκφυγεῖν* et ad *τερπικέραυνος* ὁ τοὺς ἐναντίους τῆ κεραυνῶ τρέπων Sch. II. VIII. 1.

fuisse docuit sed hinc fluxisse perfectum *νένοφα* Theogn. I. c. Cram. III. 395. Eust. 127, 32. Ex penetralibus literaturae Hesychius protulit *Ψέφει δέδοικε λυπεῖ φροντίζει, Καταψέφει κατασκοπίζει· ψεφὰς γὰρ τὸ σκότος, Ἀψεφής ἀφρόντιστος, ἀμελής,* ¹⁰⁾ quae significationes facile inter se conciliari possunt; nam *συννεφής* et *συννεοφώς* dicitur de tristi et meditabundo v. Kayser. ad Philostr. Soph. 324. — *Τὰ διὰ τοῦ ἡφω* *δισύλλαβα δύο, τὸ μὲν διὰ τοῦ ἡ νήφω, τὸ δὲ διὰ τῆς εἰ νείφω τὸ χιονίζω* Theogn. I. c. quod quum rectius *νίφω* scribatur ¹¹⁾ nec satis fidei habeat Hesychii scriptura *Δειφόμενος ψηλαφήσας*, unum relinquitur illius terminationis specimen *ἀλείφω*. Praeter *νίφω* duo leguntur sed pariter dubia *γρίφω* et *κνίφω*, illud in Hippocr. Prorrh. I. 171. T. I. *ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφόμενα*, pro quo veterum nonnulli, ut Galenus refert in Comm. I. 127. T. XVI. *γριπόμενα* scripserunt, codices autem Flor. et Med. *γριφώμενα* praebent, sed barytonon *γρίφω* vel *γρίπω* confirmat Hesychius *Γεγριφώς ταῖς χερσὶν ἀλοῶν*, qui aut *ἐλών* scripsisse videtur aut *ἀλῶν*, cujus forma media *Ἀλοῦνται κρατοῦνται* ab Hesychio affertur, activam Etymologi thematis loco ponunt. Quippe capiendi significationem habent *γριπεύς* piscator, *γριπίζειν* piscari et universe capere, *γρίπισμα* captura sive lucrum, *δυσγρίπιστος* Ephraem. Caesar. 3312. in Maji Nov. Script. T. III. homo tenax vel nimius in captando lucro. His jam Salmasius de Mod. Us. p. 353. contulit germanica *greifen, griepen, to gripe*, et porro appouenda videntur herciae nomina *κράφα* et *ἀγρίφη* v. Prolegg. 295. et *ἀγγρίφιον* harpago aliudve instrumentum hamatum quod Co-raes Atact. I. 8. cum praepositione compositum putavit; qui-

10) Diversum huic *ψέφω* Theognostus p. 13, 11. interpretatur *κιν-πῶ* propter *ψόφος*, puto.

11) *Νείφω διὰ τῆς εἰ, ἔξ οὗ νέφος, σημαίνει τὸ βρέχω· νίφω τὸ χιονίζω διὰ τοῦ ι* Sch. A. ad II. I. 420. sed etiam hoc saepe per *εἰ* scribitur v. Interpr. ad Thuc. III. 23. ad Paus. VIII. 16. 2. Jacobs. ad Anth. p. 67. idque Bekkerus Phot. Bibl. CCXXIII. 348. (212) sine codd. edidit pro *νίφω* ut Falckenburgius Nonn. Dion. XIX. 83. fortasse ex Paraphr. IV. 175. ubi *νείφων* idem significat quod *σπείρων*.

bus omnibus convenit participium *γριπόμενα*, quod Hippocratis enarratores *σπασμωδῶς συνελκόμενα* interpretantur. Alterum legitur in Herod. π. Μον. 43, 33. *ἐρεῦθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ*. Sed suspicio est ne tertium exemplum, quod EM. 116, 15. in enumeratione similium omittit, ex dittographia natum aut *κνήφω* scribendum sit ut in Gloss. *Prurit κνήφει*, ubi quod Piersonus ad Moer. 41. reponit *κνήθει*, ob diversitatem significationis parum convenit. Subsequitur *ξόφειν ὡς γράφειν καὶ ξόφουσιν ὡς γράφουσι* Aelius Dionys. ap. Eust. 1430, 37. sed hoc in aoristum cessit v. ad Aj. p. 181. Adn. 10. In *υφω* tria exhibet Theognostus l. c. et Theodosius Gramm. p. 72, 28. *γλύφω, στύφω, τύφω* totidem omissis *δρύφω, κύφω, κρύφω*. De primo Eustathius p. 1295, 30. *δρύπτω καὶ δρύφω διαφορεῖται*, sed hujus auctores nulli nisi Lexicographi: *Ἀποδρύφω ἀποδέρω*, Suid. *Δρύφειν περαίνειν, Δρυφόμενοι περαινόμενοι* Hes. ubi non admodum necessaria videtur Dindorfii correctio *δέφειν δεφόμενοι*, quandoquidem *δρύπτειν* non longe abest a *δρέπειν*, quod ad concubitum transferri apparet ex Aeschyleo *ὠμοδρόπα νόμιμα* id est nuptiae, quibus puellae crude prae-florantur *δρέπονται*, et ab eodem *δρύφειν* productum est *δρυμάττειν*, quod Pollux inter verba futuendi refert. Homericum *ἀμφιδρύφῃ* EM. praesenti adscribit, alii aoristo; nec certius *Περιδρύφῃ ἀποξέσῃ* Hes. Secundum *κύφω* seculis semibarbaris increvit v. ad Aj. p. 450. tertii imperfecto poetae posteriores utuntur aoristi vice. *Ψύψαι ξοφῆσαι, Ψύπται οἱ ἀναρξοφοῦντες* praesens habent *ξίφω* inusitatum ut *ξόφω*, cui similem sorbentis sonum exprimit *ξοιβδῶ*. Litera *ω* hoc genus non intrat; raro diphthongi, *νείφω*, de quo dictum est, *οῖφω* ¹²⁾ et *ὀλούφω*, quod Hesychius s. *Διόλουφῶν* atticum perhibet. ¹³⁾ Non pura reperiuntur tria, *ἄλφω*, cujus exempla

12) Gramm. Cram. I. 330. τὰ ἀπὸ τῆς *ω* ἀρχόμενα ἔχοντα μεταξὺ σύμφωνον, εἰ μὲν παρὰ ὀνόματος ῥῖ, περισπῶνται — εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, βαρύνεται οἴχω, οἴφω, ἀφ' οὗ τὸ ἄριστα χωλὸς οἴφει. Sed hoc plerumque οἴφῶ scribitur.

13) Apud eundem pro *Κατώξα περιέξανα* scribendum est *κατώλοιφα*.

omnia dubia sunt praeter Ἐξάλφεις ἐδρίσκεις, ¹⁴⁾ ὄμφω et κάρφω.

Adnotamentum. Jam ut de formatione dicam, tribus illis, quae tenui quodam soni et significationis discrimine distincta sunt, γράφω, γλάφω, γλύφω, veteres Eust. 1504, 19. commune assignant principium γράω id est rado rodo; quod non improbabile dixerim. Neque falli videntur qui δέφω cum δεύω διερός comparant consonam adventiciam putantes. Eandemque literam dubito an στρέφω non propriam habeat; mutatur certe in agnatis στραβός ¹⁵⁾ et στρεύνω v. C. III. §. I. penitusque evanescit in στέρωψ, quod equidem simplex esse arbitror ut μέρωψ (μορτός) a στέρω sive στρέω ductum cum significatione torti et volubilis; certe στέρωψ λιγνύς apud Sophoclem nihil differt a λιγνύς στρόβιλος in Dosiadae Ara I. v. 5. quod epitheton pluribus verbis explanat Apollonius I. 438. λιγνύς πορφυρέαις ἐλίκεσσι ἀΐσσουσα id est gyros agens, wirbelnder Rauch. ¹⁶⁾ Τύφω non incommode a θύω fumigo repetas. Οἴφω et ὀπνίω fortasse paronyma sunt ab ὀπή hoc est ab ea corporis parte unde scorti epitheton βορβορόπη ductum est. Cetera omnes eruendi etymi conatus eludunt. Eorum quae duas in exitu consonas habent, unum μέμφομαι ex comparatione nominis μῶμος posteriorem foris assumptam habere colligitur; priorem alterum ὄμφω unde compositum ποτόμφει Hesychius explicat προσόζει et ὀμφή ὀδμή πνοή. His enim literam μ extrinsecus insinuatam esse

14) Grammatici etymon literae primae tractantes modo ἀλφεῖν scribunt, modo ἔλγειν Apollon. Synt. I. 3. p. 13. et al. apud Goettling. ad Theodos. 207.

15) Στρεβλόν οἱ παλαιοὶ στραβόν λέγουσιν Eust. 206, 30. hinc strebulus et stribligo, quod in Gloss. tortiloquium exponitur.

16) Etiam στεροπή sive ἀστραπή tortum aliquid significare declarat Hesychius vocabulis στροπή, στροφή et στορτία (quasi stortium dicas) unum subjiciens interpretamentum ἀστραπή, igneus vertex quem fulmen vocant Lucret. VI. 297. Eamque speciem exprimit στεροπῆς ἐλικες Aesch. Prom. 1085. et πυρὸς βόστρυχος id est fulmen ἐλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές Athen. X. 453. E. Αἰ τοῦ καπνοῦ περιστροφὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς πλόκαμοι Poll. II. 27. πλεκτάνη καπνοῦ Arist. Avv. 1717.

argumentamur ex similibus γραμφεύς pro γραφεύς, ῥομφεῖς ἱμάντες οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα, ὀμπνη ἢ τροφή, unde ὀμπνιος et ὀμφύνω (αὔζω) provenerunt cum ops, opimo, ὀφέλλω communitate stirpis connexa; ad ultimum homonymon ὀμφή, quod aliter ὄψ et ὄσσα dicitur ¹⁷⁾ ab ἔπω (εἶπεῖν) declinatum esse in confessum venit. Nec multum abest quia verbum defectivum Ὡψατο εὔξατο proprie de vociferatione precantium et obtestantium dictum esse putem. Hinc credibile fit ὀμφω illud, quod pro ὄζω valet, primitus ὄφω pronunciatum esse vel ὀπω additoque consueto complemento ὀπτω. Unde quam facilis fuerit in ὄζω vel, ut Lacones dixerunt, ὄδδω transgressio, perspicitur ex vicissitudine similium νίφω, νίπτω, νίζω, νίσσω. Postremo ὀσφραῖνομαι sigma ab ὄσδω, labialem ab ὀμφω propagasse videtur; tertia consona ad terminationem primitivi ὀσφρα pertinet ut in ἔδρα, ἰδρις, ἰδρώς, τέφρα παρὰ τὸ τύφω EM.

§. 4. Verborum labialium pars magna a primigenia forma descendit ascitu literae mysticae; quare hoc loco congregabo omnia quae in πτω excidunt, etsi non omnium origo demonstrari potest. Primum ordinem tenent ἄπτω, βάπτω, βλάπτω, γνάπτω, δάπτω, θάπτω, κάπτω, λάπτω, ῥάπτω, σκάπτω, στράπτω. Epsilon praefinita pauciora sunt κλέπτω, πέπτω, σκέπτομαι. Nam δρέπτω a poetis assumitur tantummodo producendae syllabae causa v. Jacobs. ad Anthol. 644. Hermann. ad H. H. in Cer. 425. λέπτω mendose scriptum pro λέπτω v. Meinek. ad Com. T. II. 575. et T. III. 16. ut pro πέπτω saepe πέπτω, συμπέπτω, quod antiquioribus ignotum fuisse concedimus Heraclidae Eust. 54, 11. πέψαι ἀπὸ τοῦ σεσιγημένου ἐνεστῶτος τοῦ πέπτω. Per η unum effertur σκήπτω. Per iota ἵπτω ¹⁸⁾ κνίπτω, λίπτω, νίπτω, χρί-

17) Ἥλιος πανόμφαιος Quint. VI. 626. non ut Ζεὺς πανόμφαιος dicitur sed pro πανωπήεις vel omnituens.

18) Theogn. p. 137. τὰ διὰ τοῦ ἱπιω πίπτω, ξίπτω, ἱπιω, λίπτω, ἱπιω τὸ βλάπτω, ὅπερ ψιλοῦται· ἐπὶ γὰρ τοῦ πετῶ δασύνεται καὶ περὶσπᾶται, quo distinguuntur tria verba ἱπιῶ thema commenticium verbi ἱπταμαι, secundum ἱπτω τὸ βλάπτω, tertium ἱπιω, quod Hesychius asseravit ἱμψαι ξεῦσαι i. q. ἄψαι.

πτω, πίπτω, ῥίπτω, quorum duo postrema communi usu trita sunt, caetera minus; τοῦ ἰάπτω ὁ ἐνεστώδης μόνος εὐρίσκειται· ὁ γὰρ ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἵπτω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α̅ EM. 464, 6. Cram. I. 211, 4. quibus hoc declarari videtur, praesentis unam esse speciem ἰάπτω, aoristi duplicem ἔαψε et ἔψατο. Κνίπτω in nostris libris non reperitur sed auctum σκνίπτω, ἀποσκνίπτω, διασκνίπτω. Λίπτω solis poetis concessum, χρίπτω apud Hippocratem, Herodotum, Aretaeum legitur saepius modo sic scriptum modo χρίμπτω, nec repudiarunt rhetores posterioris aetatis v. Ruhnken. ad Tim. p. 105. In ο̅ Theognostus p. 137. duo affert κόπτω καὶ ὀπτω τὸ βλέπω, cujus media forma περιόπτεσθαι usus est Apollonius Synt. IV. 3, 308. Moschopulus vero in Dict. Att. duo duntaxat tempora usitata esse dicit ὄψομαι et ὤμμαι, sed et aoristi exempla allata sunt ad Buttm. 258. Plura per υ̅, γλύπτω Anecd. Bachmann. T. II. 294. nisi hoc fluxit ex vitiosa scriptura Eur. Tr. 1297., γρύπτειν γρυποῦσθαι συγκάμπτεσθαι Hes. δύπτω, δρύπτω, θρύπτω τὸ τυφλῷ (scr. τυφῷ) Theognost. p. 138. θρύπτω, κύπτω, κρύπτω, ῥύπτω, τύπτω. Ultimae vocalium duo sunt exempla θῶπτω et σκῶπτω, nam quod Zonaras et Cyrillus proponunt Λῶπτω (cod. λῶπω) πηδῶ et quae Hesychius offert Δρώπτειν διακόπτειν, διασκοπεῖν,¹⁹⁾ Ἠρώπτει σκῶπτει, pari omnia obscuritate obvoluta latent. Nonnulla tres in exitu consonas constipant, μάρπτω, σκίμπτω, χρίμπτω. Diphthongorum usum coartat Choeroboscus p. 199. et 249. τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται πλὴν τοῦ ἀνερείπτω, sed hoc fictum ex aoristo ἀνερείψαντο et ἀνερειψαμένη, cui praepositio addit significationem simplici contrariam. Nam ut μύειν significat τὸ καμμύειν, ἀναμύειν vero, quod in Thes. omissum, τὸ ἀναβλέπειν Suid. et δύειν mergere se, ἀναδύειν emergere, σφάλλειν ad casum dare, ἀνασφάλλειν resurgere, eodem modo ἐρεῖψαι est dejicere,

19) Δρώπτειν si pro σκοπεῖν dictum est, a δρεῖν derivatum videtur, de quo dixi in Parall. 118. si pro διακόπτειν, cum δρέπω δρύπτω cohaeret.

ἀνερείψαι ²⁰⁾ sustollere et in altum levare. Duarum syllabarum numerum quae egrediuntur, aut paragoga sunt ut χαλέπτω et alia quae in libri secundi parte altera proferuntur, aut aliqua affectione contacta, aut in utramvis partem inclinata. Ita ἰάπτω Schol. Prom. 365. ex ἵπτω dilatatum censet et ex his Doederlinus Synon. T. V. 63. *icio* et *jacio* nata putat, sed pro diversitate significationis idem et ad ἄπτω traduci potest v. ad Aj. v. 700. et ad ἴω ἴημι ut ἰάλλω. Nec dubium quin κολάπτω principium habuerit monosyllabum, sive id κόπτω fuit, unde κόλαφος v. Prolegg. 292. sive illud ex quo κοῖλος κοιλαίνω coelum. Si ἐρέφω epsilon prostheticon habere conceditur, de synonymo ἐρέπτω *siremps lex esto*; alterum ἐρέπτω ²¹⁾ carpo sunt qui cum ἀρπάζω et germanicis *raffen rupfen* cognatum existiment; et huc etiam Schol. II. XX. 234. aoristum ἀνερείψασθαι referunt probante Matthiae Gramm. I. 579. Epenthesei syllabica adaucta sunt σκηρίπτω pro σκνίπτω, et σκηρίπτω pro σκήπτω, prothesi vero ὀλόπτω pro λέπτω. Verbi καλύπτω stirps relucere videtur ex adverbio calim sive clam et verbo celare, nec multum differunt κάλυξ, κέλυφος et quod Schol. Arist. Plut. 27. subjicit κλέπτῃς ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. Paragogis adnumerari oportet σκολύπτω, si a σκόλον sive σκῦλον derivatum est; ut in Lex. Rhet. ap. Eust. 952, 9. dicitur: σκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, nec aliter statuendum si a κόλος et κολουῖν, quo verbo Hesychius in illo interpretando utitur. In Nic. Ther. 229. ubi de serpente loquitur γλώσση λιχμάζων νεάτην σκολύπτεται οὐρήν, planius est quod Schol. h. l. scriptum invenit σκολίνετα*ι* curvatur, sed ad analogiam accommodatius foret σκολιάνετα*ι* a σκολίος ductum ut πελιάνεσθαι, ὠριάνεσθαι.

Adnotamentum. Literam τ praeter πίπτω ascitam habent omnia quorum originem aliquatenus perspicimus, unum mediae subjunctam βλάπτω, cetera tenui vel aspiratae ut κλέπτω, δρέπτω, ἄπτω. Duo autem cum eo quod consona

20) In Orph. Arg. 292. ξυνὸν ἀνερείψασθε πόνον nescio an ἀναρδείψασθε scribendum sit.

21) Activa forma ἐρέπτω usus est Nonnus XL. 306.

fulciuntur etiam vocalem mutant ἐνέπω ἐνίπτω, ῥέπω ῥίπτω ²²⁾ EM. 704, 57. Theodos. Gramm. 72, 33. unde pendent nomina ἐνοπή ἐνιπή, ῥοπή ῥιπή, eoque modo non sonus solum ingravescit sed significatio quoque. Sch. Od. XII. 266. ἐνιπή ἢ διὰ λόγων ἐκπληξίς ἀπὸ τοῦ ἐννέπειν. Eust. 1387, 32. τὸ μὲν ἐννέπειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν τοῦτο οὐ δηλοῖ, qua ratione ἴσχω differt ab ἔχω, neque opus est diversa comminisci etyma. ²³⁾ Aliud hujus duplicis tropae exemplum praebent δρέπω δρύπτω, θήπω θώπτω. Sunt vero etiam quae utramque consonam assumptam habeant δάω (δαίω δαΐζω) δάπτω ὡς κνάω κνάπτω Eust. 615, 10. αῦω ἄπτω incendo, neque fide alienum θώπτειν et τεθηπέναι a θάω originem trahere v. Parall. p. 47. et 127. Θάπτω παρὰ τὸ θῶ EM. 442, 56. quod confirmare videtur Schol. II. XXIV. 83. Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθήμεναι φασί, et nomen θήκη sepulcrum cf. Parall. ²⁴⁾ 426. sed pugnat cum ceteris exemplis, quae alpha in stirpe habent. Nec satis facit Hemsterhusii consilium ad Xenoph. Eph. p. 202. veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν nihil aliud est quam terra obruere, nam hoc totum conjectatione nititur. Sed fortasse Hesychius adjectivum ἄθαπτος ex vero interpretatus est ἄκανστος proprieque dicitur illud πυρὶ θάπτειν igni concremare a τύφω ut bustum τύμβος, quod EM. a τύφω repetit, unde Θύψας καύσας, Ὑπεξέθυπτο κέκαντο Hes. ²⁴⁾ qua ratione ejusdem glossa Τοῦφος τάφος defendi poterit ab Ahrensii correctione τύφος pro τάφος de Dial. Dor. 126. manetque verbi memoria in novitio Latino- rum sermone stufa (etève) id est hypocaustum, vaporarium, nostroque stofen, quod est culinae vocabulum significans lento igne coquere. Vocales autem $\bar{\alpha}$ et \bar{u} in formatura vocabu-

22) Philostr. Imagg. I. 2, 766. καθεύδει τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ στέρον ῥίψας.

23) Ruhnkenius ἐνίπτω ab ἴπω ortum putabat, cujus unicum exemplum Ἐξίπεται ἐκπιέζεται Hes. tollitur Kuesteri correctione ἐξίπουται. Nec simile videtur νεικεῖν, quod Buttmannus illi comparat. Βάζειν quoque modo dicere, modo male dicere, increpare significat.

24) Κατέθυψας περιέπνευσας Hes. Vossius scribi jubet περιέκασας. Propius est περιέφλευσας.

lorum permutari quam non sit insolitum, dicam alias. Cum $\theta\omega$ $\theta\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ Eustathius 1746, 15. comparat $\kappa\omega$ $\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\omega$, $\beta\omega$ $\beta\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ τὸ ἐμβιβάζω, $\rho\omega$ $\rho\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ τὸ εἰς $\rho\omega$ σιν ἄγω²⁵⁾ adscripto Herodiani nomine, cui non omnia concedimus sed modo primum. $\lambda\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ non aliunde pendere sed sonum naturalem canum bibentium exprimere videtur; nonnulli tamen rimantur altius. $\lambda\acute{\alpha}\omega\omicron\upsilon$ οἱ μὲν βλέπων, οἱ δὲ $\lambda\acute{\alpha}\pi\tau\omega\omicron\upsilon$ τῇ γλώσσῃ Hes. Verbi $\sigma\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ etymon vocalius fuisse colligimus ex mobilitate consonarum finalium: $\kappa\alpha\iota\epsilon\tau\acute{o}\varsigma$ ὄρνυμα id est $\kappa\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\sigma\kappa\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\upsilon\omicron\tau\epsilon\varsigma$ $\sigma\acute{\alpha}\pi\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$, $\sigma\kappa\alpha\lambda\acute{\iota}\varsigma$ $\sigma\acute{\alpha}\phi\iota\omicron\upsilon$ id est $\sigma\kappa\alpha\pi\acute{\alpha}\nu\eta$ Hes.²⁶⁾ Verbi $\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ traditur thema scholicon $\kappa\acute{\alpha}\pi\omega$ τὸ πνέω ἐξ οὗ $\kappa\acute{\alpha}\pi\omicron\varsigma$ τὸ πνεῦμα καὶ $\kappa\alpha\pi\acute{n}\omicron\varsigma$ Eust. 541, 45. sed $\kappa\acute{\alpha}\pi\omicron\varsigma$ non magis legitur quam $\kappa\acute{\alpha}\phi\omicron\varsigma$ et $\kappa\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega$, a quo perfectum $\kappa\epsilon\kappa\alpha\phi\eta\acute{\omega}\varsigma$ derivatum dicit p. 1281, 38. id autem e $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\alpha\phi\alpha$ ortum volunt per anadromen ut $\delta\omicron\upsilon\omicron\pi\acute{\epsilon}\omega$ a $\delta\acute{\epsilon}\delta\omicron\upsilon\pi\alpha$ Sch. II. V. 698. Sed Herodianus pro anadrome substituit tropen consonae tenuis in aspiratam: $\kappa\epsilon\kappa\alpha\pi\eta\acute{\omega}\varsigma$ γάρ φησι τὸ ἀνάλογον Eust. 561, 12. fortasse ob eam causam quia tenuis apparet in $\kappa\alpha\pi\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$, aspiratae vero nullum est certum indicium; nam $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\eta\phi\epsilon$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\eta\kappa\epsilon$ Hes.²⁷⁾ ad $\kappa\acute{\eta}\pi\omega$ referendum potius quam ad $\kappa\acute{\eta}\phi\omega$ ac nescio an eodem trahendum sit quod post $\kappa\alpha\pi\eta\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ legitur $\kappa\alpha\pi\eta\omicron\acute{\omicron}\nu$ τὰ πνέοντα, a Musuro autem in $\kappa\alpha\pi\eta\acute{\omicron}\tau\alpha$ $\pi\eta\acute{\omicron}\nu\omicron\tau\alpha$ conversum est; etenim aoristus esse videtur $\kappa\alpha\pi\acute{\omicron}\nu\tau\alpha$ ex serie scriptus. $\kappa\acute{\nu}\alpha\pi\tau\omega$ sive $\gamma\acute{\nu}\alpha\pi\tau\omega$ a $\kappa\acute{\nu}\alpha\omega$ ortum jam attuli. Et a simili principio natum esse $\kappa\acute{\alpha}\mu\pi\tau\omega$ sive $\gamma\acute{\nu}\alpha\mu\pi\tau\omega$ cognosci licet ex nominibus, quibus significatio curvi subest, $\gamma\acute{\omicron}\nu\upsilon$ $\gamma\acute{\nu}\acute{\omicron}\xi$ $\gamma\acute{\nu}\acute{\omicron}\pi\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\kappa\eta\acute{\mu}\eta$ suffrago, $\kappa\eta\mu\acute{\omicron}\varsigma$ anfractus, $\gamma\eta\alpha\theta\mu\acute{\omicron}\varsigma$, $\gamma\eta\theta\omicron\varsigma$. Sed primigenia forma mire variata est; Epim. Cram. I. 103. τὸ $\kappa\acute{\alpha}\mu\pi\tau\omega$ σύνηδες τοῖς παλαιοῖς λέγειν, ὅπερ ἐν

25) Sic etiam Anecd. Bekk. 766.

26) De duabus consonis initialibus ad extremum sigma remansit solum: $\tau\acute{\alpha}\pi\iota\omicron\upsilon$ τὸ λισγάριον Schol. Theocr. IV. 10. et $\sigma\alpha\pi\pi\alpha$ $\sigma\kappa\alpha\phi\iota\omicron\upsilon$ Gloss. Graecol. quod superest in linguis romanice $sape$, $zappa$.

27) Idem $\epsilon\gamma\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\epsilon\iota$ $\epsilon\kappa\pi\eta\epsilon\iota$, ubi $\epsilon\gamma$ scriptum est pro $\epsilon\kappa$ ut $\epsilon\gamma\gamma\lambda\alpha\phi\eta\eta\alpha\iota$ $\epsilon\gamma\gamma\lambda\upsilon\phi\eta\eta\alpha\iota$ EM. $\epsilon\gamma\gamma\omicron\upsilon\omicron\varsigma$ pro $\epsilon\chi\gamma\omicron\upsilon\omicron\varsigma$ et similia v. Buttm. Gramm. p. 17.

συνθέσει ἄνευ τοῦ $\bar{\mu}$, ἀνεγνάφθη καὶ ἐπέγναψε. Haec syn-
 theta apud Homerum quidem in omnibus libris per $\bar{\mu}$ scri-
 buntur sicut simplex γνάμπτω et γναιμπτός et quae posteriores
 poetae hinc composuerunt ἄγναιμπτος, πολύγναιμπτος etc. Sed
 eam literam necessariam non esse arguit παραγνάψας Coluth.
 239. quod codd. praebent pro παραγνάμψας praelervectus
 et adjectiva Ἄγναιμπτος ἀκατάκλαστος, Ἐγκαπῆ ἐπικάρσια,
 cui quae deest consona, eadem carent κάμπτω, γαιμψός
 (γανσός) γαιμήλη παρὰ τὸ κεκάμφθαι Sch. II. XIII. 200.
 χαμός sive χαβός hamus, camurus. Μάρπτω veteres modo
 ad ἄρπω revocant, modo ad μάρη ἢ χεῖρ, et aoristo μαπέειν
 literam ρ exemtam esse volunt Sch. Hes. Scut. 231. Nostra
 sententia primitivum est μάω μαίομαι, unde μάσασθαι ἐφά-
 ψασθαι Sch. II. XVII. 564. et ἀπροτίμαστος ὁ ἀνέπαφος
 Sch. II. XVI. 564. XIX. 263. Huic se insinuavit labialis ut
 θάω θήπω, δράω (ἀποδιδράσκω) δράπων δραπέτης et in-
 super rho ut σπανός σπαρνός, κυῶν κυρκανῶν et id genus
 alia.²⁸⁾ Sic igitur natum est Μάρψαι συλλαβεῖν et cum
 metathesi Βράπτειν ἐσθίειν, τὸ στόματι ἔλκειν ut μορτός
 βροτός. Κλέπτω et κρύπτω, quae interdum idem valent²⁹⁾
 num qua inter se et cum Κλῶδης κλέπτῃς Hes. affinitate de-
 vincta sint, res disputabilis est. Σκέπτομαι Hemsterhusius
 cum σκέπω, Schneiderus cum specio conciliat. Verbi χρέμ-
 πτομαι prima stamina continet latinum screeo. Αἰπτω unde
 creverit apparet ex perfecto λελίημαι. Nonnullorum utraque
 species inveteravit κνάω σκνίπτω³⁰⁾ χρίω χρίπτω, δύω δύ-
 πτω. Πίπτω vero a thematico πέτω ortum, unde ἔπετον
 et πότμος casus, quae ultra Schol. II. IX. 2. fingit πέω (nisi

28) Ἀφόρδιον τὸ ἀφόδευμα Sch. Nic. Al. 139. θύρσος παρὰ τὸ
 θύω Epim. Cram. I. 201. ut θύσθλα, Ταρφεύς κτεριστής pro ταφεύς,
 Στορβάειν pro στοβάζειν Hes. etc. quorum si Doederlinus in Synon.
 II. 53. recordatus fuisset, non negasset a spuo duci potuisse spurcus,
 cui prorsus convenit sputatilicus ἀπόπτυστος.

29) Κλέπτουσα γάμον Pind. Ol. VI. 60. Schol. κρύπτουσα expli-
 cat; ἀγλαῶν ἐκλεπτε Anth. I. 10. v. 63. pro ἐκρυπτε, clepere se pro
 κρύπτεσθαι Seneca dixit.

30) Σκοῖψ ψώρα Hes. sive recte scriptum est sive pro σκίψ vel
 σκνήψ, certe non aliam stirpem habet quam κνήφη et κνός scabies.

πέτω scripsit) ad explicandum *Θεσπέσιος*. Synonyma sunt et ejusdem stirpis *Θραῦσαι* *Θρύψαι* Hes. *Θρύπτεσθαι* εἰς *Θραύσματα* Plut. Placc. Phil. IV. 119. *Νίπτω* ἀπὸ τοῦ *νῶ* τὸ *ῥέω* Epim. Gram. I. 291. hoc est a *νέω*, quod alibi approbavi. Synonymon *ῥύπτω* unde ortum ceperit, a Suida comperimus *Ἀποῤῥύει* *ἀποῤῥύπτει* *ἀπονίπτει*, quod si verum est *ῥεῖν* et *ῥύπτειν* sic inter se juncta sunt ut fluere et luere lavare. Verbi *γρύπτειν* forma principalis emergit ex aoristo *ἔγρυπον* et ex adjectivis *γρυπός* ὁ *ἐπικεκαμμένην* *τὴν ῥῖνα ἔχων*. *δυβὸν γὰρ τὸ ἐπικαμπές* παρὰ τοῖς *Ἀιολεῦσι* ἦτοι *ῥαιβόν* EM. Ex tribus autem labialibus cur modo hoc inserta sit, modo illa et quae sit cujusque verbi maxime propria et quasi originalis, res omnium involutissima est. Pro *Θρύπτω*, *κρύπτω*, *κάμπω* posteriores substituerunt *Θρύβω*, *κρύβω*, *κάμβω*, Romani *cambio* et *campso* ἀπὸ τοῦ *κάμψαι* Priscian. X. 52, 510. *gamba* ἢ *καμπτή* τοῦ *σκέλους* Veget. sed tenuis remansit in *campus*, cujus graecam originem indicat Hesychius: *κάμπος* *ἵπποδρόμος* *Σικελοί*, ubi aut *ἵππόδρομος* scribendum aut potius *καμπός* id est eques, qui equum gyros variare cōgit, a *κάμπτειν* flectere unde *flexumines* appellati sunt.³¹⁾ Idem Romani *λάπτω* mutarunt in *lambo*, *κύπτω* in *cubo*, alias servata tenui *clepo*, *repo*, apo *apiscor* id est *ἐφάπτομαι* contingo assequor v. ad Aj. p. 313. eademque remanet in graeco *ἀπάτη* v. Prolegg. 370. sed aspiratae cedit in reduplicato *ἦπαρον* (ut *ἦκαχον*) et *ἄφαρ* ἀπὸ τοῦ *ἄπτω* Sch. Od. II. 169. Nec solum *systoechas* mutant sed etiam gutturalem substituunt *πέπτω* coquo, *τρέπω* torqueo (*trapetum* = *torcular*) *λείβω* liquo (*limpidus liquidus*) *λείπω* linquo, *ἐπω* *ἐνέπω*, *ἐπομαι* sequor, *inseco*, *inquam* v. Santen. ad Terent. Maur. p. 226. *φλίβω* fligo.³²⁾ Et hujus modi antithesis in graeco sermone exempla sunt *Μάρψαι* *συλλαβεῖν* et *Βράζαι* *συλλαβεῖν* *δακεῖν* *καταπιεῖν*, *Βρακεῖν* *συνιέναι* (animo com-

31) *Ἀκαμπιόδρομοι* οἱ εὐθεῖς (*δρόμοι*) *καμποὶ* δὲ ἐν οἷς ἀπεδέδεικτο *καμπή* ἣν *περιέθειον* Hes.

32) *Ninguo* fortasse a *νίζω* ut *stinguo* a *σιτίζω*. Sin a *νίφω*, id unicum est mutatae in gutturalem aspiratae exemplum; plerumque media substituitur: *scribo*, *glubo*, *sorbeo*; interdum tenuis: *carpo*, *sculpo*.

prehendere) *Βρακεῖς* (ut *δρακεῖς*) *συνεῖς* et cum hyperbato, quod paullo ante notavi, *Λυγβράκανον*³³⁾ et *Λυγβράκανον δυσκατανόητον*, quibus omnibus communis est notio comprehendendi sive id manu fit, sive ore, sive animo, quomodo *γρικεῖν* sive *γρυκεῖν* dicitur pro intelligere v. Ducang. tractatum a propria significatione capiendi, quae in *γριπεῖν* residet, ad intelligentiam ut *συναρπάζειν* et *συλλαβεῖν*. Ex eodem genere transgressionis sunt *Στύψαι στυγνάσαι*³⁴⁾ *Συν-στύψαι σκυθρωπάσαι*, *Συνέστυβεν συνεσκυθρώπακε* frontem contraxit, et nomina *ὄπιλος* *ὄκταλλος* oculus, *δρέπανον* *Δρέπανον* *Δράκανον* et alia in Parall. 124. Nonnunquam *ππ* et *σσ* commutantur *πέπτω* *πέσσω*, *ἐνίπτω* *ἐνίσσω*, *κόπτειν* et *Κοττεῖν* (*κόττειν*) *τύπτειν* Hes. quibuscum cohaerent *κόσσος*, *ὄτοβος*, *κότταβος*, quaterere.

CAP. III.

De verbis quorum character est gutturalis.

§. I. Huic operis parti praestruam tanquam fastigium illustre definitionem Herodiani π. Μον. 22. οὐδὲν εἰς *γῶ* καθαρὸν δισύλλαβον πρὸ τέλους ἔχον δίχρονον συνεσταλμένον βαρύνεται· σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω, quo edicto excluduntur *τάγω* τὸ *τείνω* Sch. Lips. ad II. I. 591. *τράγω*, *θίγω* aliaque hujus moduli, quae compendiorum scriptores fabricati sunt. Idem praecipit sed angustius Arcadius 151, 5. sic ut in cod. Havn. scriptum est τὰ εἰς *γῶ* τῷ *α* παραληγόμενα ὑπερδισύλλαβα περισπᾶται, σμαραγῶ, πλαταγῶ, λαλαγῶ καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ *α*, ἀργῶ, παταγῶ.¹⁾ Τὸ δὲ ἄγω

33) *Βράκανον* τὸ *λάχανον* videtur latinum brassica, *Βράσκη* *κράμβη*, *Κράμβη* *ράφανος* καὶ ἔτερα *λάχανα* Hes.

34) Idem Hesychius *Συνεστυφωμένοι συνεσκυθρωπακότες* et *Στύξαι συναγαγεῖν*, quod proprie de sapore styptico dicitur sed translatum est ad animi contractionem; *στύξαι* καὶ *γελάσαι* joca atque seria agere Anth. IX. 186.

1) Disyllabum opus est *σπαργῶ* vel simile. In Schol. Od. II. 67. ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται τὸ ἄγαμαι scribi oportet ἀπὸ τοῦ ἄγῶ (*ἀγῶμαι*) quod Arcadius *καταπλήγομαι* interpretatur. Hinc est substantivum *ἄγμα* Suet. Gramm. c. III. ubi *ἄγασμα* corrigunt.

L o b e c k. Technol.

βαρύνεται. Idem p. 152. τὰ εἰς γῶ φύσει μακροῦ παραλη-
γόμενα τρώγω, φάγω, τιμήγω etc. pro secundo non φεύγω
scribere potuit ut in cod. legitur sed vel φρύγω vel φύγω.
Trisyllabum φάγομαι Byzantii magistri una cum ἔδομαι,
πίομαι inter futura σεσημειωμένα referunt. Regula autem
non solum de hac terminatione valet sed in universum nulla
sunt verba quae alpha breve in penultima pura habent ante-
cedente et succedente consona simplici, perpauca crassioris
structurae βλάβω, γράφω, φθάνω, nam plerumque assumitur
consona auxiliaris δάκνω, ἄπτω. Ac ne longum quidem
alpha reperitur; nam pro ἄγω frango receptum est ἄγνυμι
et postea κατάσσω. Trisyllaba ἀράγειν et σαλάγειν vitio
contacta esse monui in Prolegg. 304. Creber vero secundae
vocalis usus λέγω, στέγω, φλέγω, ψέγω et syllabae prosthe-
ticae accessu aucta ἀλέγω, ὀρέγω. His quae sunt in con-
finio posita, producuntur ab Herodiano l. c. p. 45. et Theo-
gnosto p. 138. θήγω, λήγω, τιμήγω, ἀρήγω, quibus Arcadius
p. 151. addit κεκλήγω καὶ πεπλήγω ἀπὸ τῶν παρακειμένων
γεγονότα. Nemo illorum novit σμήγω τὸ καθαίρω, quod
Epimeristes Cram. II. 393. et Grammaticus de Quant. p. 319. 2)
ex novitia consuetudine arripuit pro σμήγω, neque πήγω,
quod Passovius recepit propter ἐνεπήγετο Aesop. Fab. CXLIX.
Schaeferus autem rectius ad ἐνεπάγομαι refert; nam ἐμπήγω,
quo nunc Graeci utuntur, ne Du Cangius quidem recepit;
pro παραπλήγον ἐκπλήττον Hes. Vossius literarum ordinem
sequens scribendum censet παραπλήττον. In ἰγῶ unum
πνίγω, nam λίγω τὸ ὑμνῶ EM. 565, 9. ficticium est, semi-
barbarum σμίγω quod codices Herodoti I. 127. VI. 14. VII.
40. offerunt et Grammatici, quos nominavi in Parall. 414.
iota longum habere pronunciant Herodiano, ut arbitror, assensi
nullum esse huiusmodi verbum brachyparalecton; quin etiam
Apollinaris imperativo θίγε pro trochaeo usus est θίγ' ὀρέων
καὶ καπνὸν ἄδην σκοτοειδέα τεύξεις Psalm. CXLIII. 13. pro
verbis Psalmi ἀψαι τῶν ὀρέων καὶ καπνισθήσονται. Quae

2) Quod hic addit σεσημειώται θίγω τὸ πλησιάζω, καθήκον θίγη
τοῦ ὄρους λιθοβολεῖται, sumsit ex Exod. XIX. 13. καὶ θηρίον—λιθο-
βοληθήσεται.

iota excipit vocalis, ab hac terminatione segregata est Heraclidae cacone regio quem postmodo praedicabo C. V. §. 1. In *υγω* unum est quod altius radices egit *φρύγω* frigo. Pseudoherodianus quidem affert *νύγω ένυγον* Cram. III. 268. et huic succurrit Hesychius *Νύγει τῷ κέντρῳ πλήττει*, quod colorem sanum habet ut *φρύγω φρύττω*, sed testatum non est. Idem et Theognostus II. 24, 20. *τρύγει ξηραίνει* et *Έτρυνεν έξηράνθη έπὶ λίμνης*, quod mire congruit cum Nicandri verbis *τρύγη δ' ένὶ πυθμένι λίμνης* hoc est *ξηρασία* Ther. 368. ubi Schneiderus suspicatur olim scriptum fuisse *έτρύγη δ' ένὶ πυθμένι λίμνη*; Arcadius p. 81. *τρυγητός τὸ τρυγόμενον* haud dubie *τρυγώμενον* scripsit; nam p. 151. nulla proponit nisi perispomena *τρυγῶ* et *στυγῶ*, et Hesychius non *Στύγει στρέφεται* scripsisse videtur, sed *στρεύγει* vel *στυγεί άποστρέφεται*. *Ψύγω* seculis citerioribus obrepsit. — *Δύο* εἰσὶν εἰς *ωγω* *δισύλλαβα βαρύτονα τρώγω καὶ σμώγω* EM. 721, 30. Cram. I. 390. quorum postremum Theognosto l. c. reddendum pro *τμώγω*, nisi is *φώγω* posuit, quo Epicharmus usus est pro *φώγνυμι*. *Άνώγω* praetermittitur ut trisyllabum nec nativum sed ab *άνω* productum ut *άνάσσω* Eust. 1784, 40. Diphthongi characterem praecedunt complures *οίγω*, *στρεύγω*, *φεύγω*, *έρεύγω* et *έπείγω*, quod Arcadio pro *σπείρω* retribuendum p. 152, 3. ubi de trisyllabis agitur; consonae vero nullae nisi liquidae et eae modo post epsilon et iota, *Γέλγει βαπτίζει χρωματίζει* Hes. quod ne cum *τέγγει* commutemus retinemur sequente *Γέλγη βάμματα*, tum *άμέλγω*, *άμέργω*, *στέργω*, *έργω* sive *είργω*, *τέγγω*, *φέγγω*, *φθέγγομαι*, *σφίγγω*, *μίσγω*, quod unum esse literae sigma mediam antecedentis exemplum adnotat Herodianus l. c. p. 22. Suspectum vero est *τέργω* v. Prolegg. 516. Alias vocales liquidae praemissas non reperio praeter infinitivos *σπάρξαι*, quod in H. Hom. legitur pro *σπαργανῶσαι*, et ignobile *Ψόγξαι άκοῦσαι* Hes. Nam *δμόργω* Eustathius p. 1151, 8. inusitatum esse dicit; item *κλάγγω* perinde ut *λίγγω* p. 1119, 60. neque obstat latinum *clango*, quod proxime ex themate expressum ut *frango*, *tango*, *pango* etc. v. Diss. IV. §. 2. not. 5. *τάγγω* ranceo Schneiderus ostendit quam parum firmitudinis habeat.

Adnotamentum. In hoc numero plura sunt quae gamma in progressu formationis accepere, ac certissime quidem *τιμήγω*, cujus elementa sunt *τιμ*, quae dirimuntur in *τέμ*—*νω*, cohaerescunt vero ante longam vocalem *τιμήσις* ut *κάμνω* et *κέκμηκα* etc. *Θήγω* a *θέω* *θοός* natum esse Buttmanus censuit Lexil. II. 65. et multis seculis ante eum EM. 450, 17. probatque nominum *ὀξύς* et *ὠκύς*, *acutus* et *acupedi*us vicinia formae et significationis. *Σιώγω* si recte se habet, certe primitivum habet *σιμάω* ut *σιμήχω*, *σιώχω*, cujus metaschematismus recentior videtur *σιώγω* ut *σιμήγω*, *ψύγω*. *Φώγειν* veteres ad *φάω* *φάυω* *τὸ καίω* referunt, unde *φῶδες* et *φάσιγγες τὰ ἀποκαύματα* v. Eust. 962, 42. hisque Vossius in Etym. adjungit latina focus, focillo, fomes, favilla, Favonius. *Σπάρξαι* illud homericum non ultra *σπεῖρα* sive *σπεῖρον* deduci potest (*σπειροῦν σπαργανοῦν* Eust. ad Dion. 1153.) sed quod Hesychius indagavit *σπάρξαι σπαράξαι*, a puro *σπάω* profectum.³⁾ *Φλέγω* flagro fulgo (*fulgeo*) cognatum videtur cum *φλεύω* aduro et *Φλασμός* *τῦφος* Hes. nec ita longo intervallo separatum a *φέγγω*, sic ut *βή* vox ovium et *βληγή* balatus, *πετόννυμι* *πατάνη* et *πλατύς* latus, *πλάστιγξ* lanx,⁴⁾ *ὀλοφυγδών* et *φλυκτίς* *ὀλοφλυκτίς* nulla re magis differunt quam literae liquidae accessu et recessu; nec desunt adeo qui *φλύω*, unde *φλυκτίς* natum putatur v. Sch. II. XXI. 361. EM. 796. et *φύω*, unde *φοά* *ἐξάνθημα* Hes. propinqua cognatione conjuncta dicant forte conspirante He-

3) *Σπαργῶσα σπαραττομένη* Timaeus in Lex. *Σφαργεῦντο διετρίνοντο ἐσπαράσσοντο* Schol. Od. IX. 390. uterque ex etymo interpretatus; proprie enim illa verba significant *σφυγμόν* sive pulsum et palpitationem arteriarum, quae ex spasmō sive tētingine existere solet, sed vulgo dicuntur de mammis et uberibus lacte distentis et turgentibus. Primitivi loco pono *σπῆν*, unde *σπαργῆν* ductum videtur, quod Pollux I. 230. cum *ὀργῆν* conjungit tanquam synonymon. Simpliciorē formam refert *Σφριαί ὀργαί* Hes. expletam *σφριγῆν* id est turgere *ἀκμάζειν*, quod nos dicimus *strotzen*. Ejusdem significationis sed primitivo propius est *Σφυδῶν ἰσχυρός εὐρωστός* et *Διασφυδῶσαι ἀνέξῃσαι ἀπὸ τοῦ σφύζειν*.

4) Lanx quae in mensa apponitur, *πατάνη* nominatur, lanx librae *πλάστιγξ*, utrumque a latitudine, *παρὰ τὸ πλατεῖα εἶναι*, *πλάστιγξ* δὲ ἢ *μάστιξ* *παρὰ τὸ πλῆσσειν* EM.

sychio Ἐπέφλυσε βλαστῆσαι ἐποίησε. Τρώω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρωῶ EM. 770, 40. cui Lexicographi nostri credere non abnuerunt, quia τρωκτά, τρωγάλια et τραγήματα proprie vocantur bellaria quae rodimus et conterimus.⁵⁾ Ex Hesychii glossa Ψιῆναι ψέξαι Schneiderus cogere volebat ψέγω quoque gamma non nativum habere. Ἐρεύγειν nonnunquam idem valet quod ἐξεργᾶν et Hesiodi verbum βιότοιο ἐρεύμενος Moschopulus interpretatur ἐρευγόμενος sed aliam, ut Hermanno videtur, sequutus scripturam v. ad Buttmann. p. 102. De verborum φεύγω et φέβομαι cognatione et ortu supra dixi. Παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω γίνεται φέγγω καὶ φθέγγω EM. neque fide abhorret homerico φάω, cui φαίνω substitutum est, affine esse thematicum φάω quod in φημί transiit. Φρύγω torreo nescio an cum τρύγω illo componi possit quod ad θέρω referri solet. Ζεῦγος παρὰ τὸ ζεύγω ὡς τεύχω τεῦχος EM. 409, 48. sed consideratio Schol. Soph. v. 24. ζεύγω ἄχρηστον, ζεύγνυμι δὲ ἐν χρήσει, quod numerali δύο annexum videtur sicut Boeoti δυγόν dixerunt pro ζυγόν. Nec sine usu fuerit conferre Δυοχοῖ πωματίζει Hes. et ζύγαστρον operculum capsae ipsaque capsula παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. Δύσγω ἀποδύω Hes. unde natum sit ante oculos est. His igitur verbis gutturalem non innatam sed insertam esse aut certum aut non improbabile est. Fit etiam ut gutturales et inter se permutentur et cum antistoechis; ἀρήγειν et cum verbis ἀρκεῖν, ἀλαλκεῖν et cum nomine oblitterato ἄρος, quod Eustathius ὄφελος interpretatur, aliquid similitudinis habet; τέγγω tinguo ut Hermannus statuit Opusc. II. 221. cum τήκω, quod a neutrali tabeo ita prope abest ut tabes non aptius reddi possit quam τηκεδών. Pro ἀθέλδω percolo in EM. et Anecd. Bekk. Meinekius in Fragm. Com. II. 830. ἀθέλβω scribendum censet, quod Hesychius interpretatur διηθῶ eodem loco afferens Ἀθέλγειν ἀμέλγειν, quorum verborum propinquitatem prius declaravi.

5) Τρώγειν οὐ τὸ ἐσθίειν ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθίειν Anecd. Bekk. 114. Hinc derivatum τρώγλη idem significat quod τρήμα, τρήμη, τρώμη, τρυμαλιά. Eustath. 1532, 8. ἐκ τοῦ τρωῶ ὀνοματοποιημένου γέγονε τὸ τρώγω καὶ τρύω καὶ τρύχω. In Callim. Dian. 113. διχοστία σιή τρώγει γένος Schol. exponit τρύχει atterit.

Nec diversa sunt ἀμέρω v. Bernhardy ad Dion. p. 590. et ὁμόρηνυμι. His enim omnibus una subest actio mulcendi et stringendi, prout usus venerit, remissior intentiorve. Itaque ubera mulgentur (ἀμέλγονται) frondes stringuntur (ἀμέργονται) cf. Wernick. ad Tryph. p. 305. ⁶⁾ Eodemque vergit θέλγειν delinire, debilitare v. Nitzsch. ad Odyss. X. 213. Quo minus mirum Hippocratis interpretes verbum ἀθέλγεσθαι modo per θηλάζεσθαι sive ἐκθλίβεσθαι explicare, modo per παρίεσθαι et ἐκλύεσθαι, quo etiam latinum exsugere transfertur, neque disconvenit Phavorini interpretamentum διηθεῖσθαι. Σφίγω, quod Schol. II. XVII. 372. cum σφὴν confert, pressius accedit ad σφήξ et σφηκῶσαι, Ἐσφηκωμένος ἐσφιγμένος Sch. II. XVII. 52. Hes. Phot. σφήκωμα τὸ ἐσφιγμένον Phryn. App. 64. σφιγκτῆρι σφηκῶσατο Nonn. XXV. 505. nec improbable illud φιμός ἀπὸ τοῦ σφίγω EM. 795, 20. σφὴν autem cum σχίζω findo componendum videtur. Στρεύεσθαι non ex στραγγεύεσθαι ut Eustathius ait p. 1441, 60. contractum sed ex στρέφεσθαι natum est, quo EM. illud declaravit, proprieque significat vertere sese et circumagere, tum tergiversari et cessare, id quod latine dicitur strigare; στραγγεύεσθαι vero a nomine verbali στράγξ, hoc a στρέγω στρέφω derivatum; Didymus in Schol. Apoll. IV. 1058. στρενγόμενος καταπονούμενος ἢ προςδιατρίβων· ὁθεν καὶ στράγξ ἢ κατὰ βραχὺ πρόεσις τοῦ ὕδατος — καὶ ἡ στραγγουρία id est lotium substillum sive urina tortuosa ut Plinius vocat. ⁷⁾ Hinc vero nata verba paragoga στραγγίζειν, quod Hesychius exponit πιέζειν, et στραγγέυομαι πιέζομαι Sch. Arist. Nubb. 132. atque nomina στραγγάλη, germanicum *Strang*, Galen. de Comp. sec. Locc. II. 571. T. XII. στραγγαλία ἡ συστροφή, στραγγαλίζειν συστρέφειν Hes. ἀστράγαλος verticillus ὡς

6) In Leonidae Epigr. XCV. in Meinek. Del. p. 135. χωρίτης λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας τύμβον σιγείω Scaliger recte scribit ἀμέρξας. Sed in Agamestoris versu, quo vulgatam defendit Iacobsius ad Anth. P. p. 353. πῦρ Ἀχιλλέα χεῖλεος ἀπάμερσε (privavit) nullo modo ferri posset ἀπάμερξε.

7) ἡ κατὰ στράγγα οὖρησις Galen. Defin. Med. p. 425. T. XIX. cui similis menstruorum στραγγὴ καθαρσις Soran. de Muliebr. p. 213. et 267.

οἶον ἀστράβαλος ἐναλλαγῇ τοῦ β Eust. 1289, 52. Labialis redit in στραβός et ἀστραπή retento alpha quod a στράφω manavit. Verbi στρεύγεσθαι formam exiliorem magisque primitivam oblivioni exemit Sch. Od. XII. 351. ubi vulgato στρεύγεσθαι (κατὰ στράγγα ἐκρεῦσαι) in cod. Harl. adscriptum est γράφεται στρέγγεσθαι, cui persimile est nomen σιλεγγίς⁸⁾ sive στελγίς strigil et verbum stringere, quod Varro LL. VI. 10, 79. a στραγγαλίσαι repetit; stringere autem et στρέφειν, quantumvis natura discrepent, tamen effectu conveniunt; nam et volvendo constringimus laxa solutaque et ductim premendo, id quod e vocabulis perspicitur germanicis *anziehn* et *straffmachen*. Quemadmodum vero a στρέφω provenerunt στρόφος, στρόβος, στρόβιλος, sic a στρέγγω adjectivum στρογγύλος συνεστραμμένος, στρόφιον στρογγύλη ζώνη Hes. Et haec consonae finalis mobilitas suspicionem praebet prima verbi elementa fuisse στρ vel τρ vocali versatili. Nam στόρνη cingulum, cuius synonyma sunt στρόβος et στρόφιον, secundum analogiam ad στέρω referri debet et τόρνος ad τέρω, unde τέρετρον terebra; quae quum rotando perforet, facilis hinc patet aditus ad verbum τρῆσαι et τορεῖν. Non alia ratio est latinorum tores et torques (στρεπτός) torqueo, torcular⁹⁾ quod etiam trapetum dicitur et graece τροπήιον a τρέπω, cuius verbi magna est cum στρέφω societas. De his neminem fore arbitror qui nobiscum magnopere dissentiat. Num vero etiam στύφω huic familiae inserere licebit? Obversantur quum maxime adjectiva στρυφνός, στριφνός et στιφρός.¹⁰⁾ Choeroboscus Cram. II.

8) Σιταγγίς scriptum est in Schol. Plat. p. 324. ed. Bekk. στεργίδες in omnibus codd. Artemid. I. 64.

9) Σιρούμοξ ξύλον ἐν ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἐκθλίψιν Hes. hoc est prelum sive tignum quo cochlea torcularis adducitur. Hodie pressuram στρίμωμα vocant, premere στριμώνειν et στύφειν i. q. στρύφειν, quod pro στρέφειν successit.

10) Quartum addit Hesychius Στυφρόν στερέμνιον, quintum Στυμνός σκληρός Arcadius, et στυφελός huc refertur ab Eustathio 845, 60. ubi στυφελίζειν interpretatur τὸ στρυφνῶς ἢ ἐστυμμένως ἐλίσσειν, cui consentiens EM. 732, 12. στυφελίζειν contendit cum στροφαλίζειν, nec tamen omittit utrumque ad στύφος sive στύπος referri posse. Vinum austerum et crucium σταγὼν στυφελή vocatur Anth. IX. 561.

258. EM. 730, 23. *στριφνόν τὸ σφιγκτὸν καὶ στερεόν διὰ τοῦ ι· παρὰ τὸ στύφω γέγονε τὸ στρυφνός πλεονασμῷ καὶ στριφνός κατὰ τροπήν* et graviore auctore usus Eustathius 1913, 44. *τὸ στρυφνός ἐκ τοῦ στύφω παρ' Ἡρωδιανῷ καὶ μειαθέσει στριφνός*. Hic in trivio versamur etymologiae. *Στιφρός* et *στριφνός* idem esse declarat Moeris eo quod hoc minus atticum esse judicat; nec video cur Jacobsius adversus eat ad Philostr. p. 604. nam utrumque de corporibus spissis compactisque dici constat. *Στιφρός* autem Arcadius *συνεστραμμένος* interpretatur. Haec igitur conjecturam ad *στρέφω* inclinant. Sed animum distinet vicinia adjectivorum *στιπτός* et *στιβαρός*, quibus eadem vis, origo diversa est. Utrunque vero Photius sejungit *στρυφνός* his verbis *στιφρόν τὸ πεπηγός, στρυφνόν δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν* hoc est de sapore aspero dici; quo ad etymon longe diversum *στύφω* revocamur; ¹¹⁾ namque *αὔστηρόν τὸ στυφόν καλεῖται, τὸ στρυφνόν δὲ ἐπιτεταμένον ἐστὶν αὔστηρόν* Galen. de Meth. Cur. IV. 7. p. 298. T. X. Pro Herodiani tamen sententia afferri potest quod antea dixi, *στρέφω* a constringendi significatione non multum abesse et eandem habere *στύφω*, nam *τὰ στυφόντα συνάγει καὶ σφίγγει* Galen. de Simpl. I. 161. T. XII. ¹²⁾ quodque apud Romanos *pressus, strictus, adductus* fere tantumdem valent, quia corpora laxa, ut modo dicebam, nunc torquendo comprimimus, nunc manu presse superinducta aliove onere imposito. Denique concedo fieri posse ut *στρέφω, στύφω, στρυφνός, στριφνός* ab uno quodam themate profecta sint, cujus similitudo apparet in gothico *treihan* (drehen) nec procul abest a graecis *στερεός, στερέμνιος, στέριφος* id est adstrictus. Haec veri similia videri possunt; illud autem pro

11) *Στρυφνόν τὸ ὑ μακρόν ἀπὸ τοῦ στύφω, τῶν ἄλλων τῶν εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου συνεσταλμένον ἐχόντων τὸ δίχρονον* Draco p. 83. quod si verum est, *στριφνός* brevem penultimam habet. *Στιφρότης* in Timoclis versibus T. III. 607. a longa orditur.

12) Schol. Nic. Th. 892. *τὰ μύρια στυφα ἐστὶ καὶ τῇ στυφότητι δεσμεῖ καὶ φριμῷ τὸν λαμόν*. *Στυφότης* pro *στρυφνότης* scriptum est in cod. Nemes. de Nat. Hom. IX. 196. *Στιφρός* et *στρυφνός* concertant in codd. Aristot. H. Ann. II. 17. p. 508, 32. *στιφρός* et *στριφνός* Probl. VIII. p. 387, 20. et saepe alibi v. Jacobs. ad Philostr. p. 263.

certo sumamus licet *στρέφω* et *στρεύγω* leni soni inclinatione res neque easdem neque valde dissimiles significare. Neque secus est sententia de *λήγειν* desinere et *λέγειν* sedare, unde compositum *καταλέγειν* quasi factitivum est verbi *κεῖσθαι*. Sed *σμήχω* et *σμώχω*, *ψήχω* et *ψώχω* si quid inter se differunt, id subtilius est quam quod a nobis perspicui possit. Nunc dicam de altera gutturalium.

§. 2. In *ακω* exeuntia si qua protulit prisca aetas, ea omnia ad oblivionem reciderunt: *ἄκω* (*ἀκαχμένος*) *δάκω*, *μάκω*, *πτάκω*, nec solum trilitera, ut sic dicam, sed etiam *δράκω*, *ἀμπλάκω*. *Πλάκω*, unde Schol. Theocr. VII. 18. adjectivum *πλακερός* declinatum dicit, aut doricae dialecto proprium est ut *τράφω* etc. aut pro ficto habendum; alii quidem illo loco *πλοκερός* scribunt. Verbi *διάκω* unde Buttmannus Lexil. I. 218. *διάκονος* et *διάκτορος* nata putat, nec pes nec vola apparet. Ergo jure Theognostus p. 139. verborum in *κω* desinentium enumerationem orditur ab iis quae ε in penultima habent: *πλέκω*, *τέκω*, *κρέκω*, *δέκω*, quo omisso Arcadius p. 152. addit *πέκω* et sic ille fortasse scripserat pro thematico *τέκω*. Quanquam ne *πέκω* quidem in praesenti invenitur. *Έκω* et *ἄέκω* etymologice ficta sunt. Hyperdisyllaborum, quae Arcadius adjicit p. 152. ¹³⁾ unum *ὀλέκω* paragoge productum, alterum *ἐρέκω* τὸ σχίζω nullo teste firmatum, tertium *ἐνέκω* utut congruens derivatis *ἐνήνοχα* et *ἡνεκής* ¹⁴⁾ tamen ficti simile est; nam *Κατενέκουσι* *ἔρχονται* Hes. vel ob hanc causam in suspicione ponimus quod *καταφέρειν* non ita ut *καταίρειν* et *κατάγειν* dici solet pro *κατέρχεσθαι*. *Ἀλέκω*, quod Critici in Anth. effinxerunt, et illi ignotum fuit et si EM. cognitum habuisset, ab hoc potissimum *ἀλέξω* ortum putasset, non ab *ἄλλω* *ἄλξω* p. 59, 17. Sed revisam ad Theognostum: τὰ εἰς *ηκω* *σπάνια*, *τήκω*, *δήκω* ἐξ οὗ τὸ *δαγκάνω*, *ήκω* ὅπερ ἐν τοῖς *παθητι-*

13) Eadem pagina I. 25. pro *σαλκῶ* scribendum est *φαλκῶ*, unde *Ἐμφαλκωμένος περιπεπλεγμένος* Suid.

14) *Διένεξις*, *ἐπένεξις*, *εἰσένεξις*, *προένεξις* Anecd. Bekk. 743. 756. apud posteriores modo leguntur et ea saepe per *γξ* scripta.

κοῖς διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ γράφεται, omisso novitio στήκω Herodian. Epim. 129. et thematico λήκω, a quo Schol. II. XV. 25. aoristum λάκε et Schol. Aesch. Sept. 169. paragogum λακάζω, Eustathius 1263, 4. participium λεληκώς repetit sed ipsum inusitatum dicit, et omnino non reperitur nisi epenthesi auctum λάσκω aut alio deflexum ληκῶ. Ac ne δήκω quidem, quod Schneidewinus (*Beitr. zur Kritik der Lyr.* 104.) Hipponacti restituit, alios auctores habet quam Grammaticos, Arcadium, Herodianum Epim. p. 20. Sch. Od. I. 351. et EM. 260, 56. v. ad Buttm. 142. In ικω unum est ἴκω, nam ἴκω non aspiratum unde nonnulli προῖξ, προῖκτης et καταπροῖξομαι compositum putant, evanuit; δίκω ab Herodiano positum l. c. unde δίσκος id est jaculus manavit v. Sch. Eur. Phoen. 640. ut a πέκω πέσκος, tantummodo ex aoristo ἔδικον relucescit. Πίκειν ξαίνειν Hes. scriptura modo differt a πείκειν, nec fide dignum Νίκειν λιμῆν, et adjunctum huic nomen Νίκλον λίκνον. De homerico κρίκε dixi in Parall. 408. Δόκω Grammatici ponunt ad explicandum δόξω EM. Cram. II. 88. In υκω unum novimus βρύκω, nam ἐρύκω idem est atque ἐρύω cum epenthesi, μύκω hypotacticum, cujusmodi etiam Τύκω ἐτοιμάζω Hes. esse videtur ut Ἀποθυκεῖν ἀποτυγχάνειν, quod H. Stephanus reposuit pro ἀποθύκειν. In ωκω paritur unum Ῥώκομαι ὀργίζομαι Hes. quod a βρύκομαι specie modo differre apparet ex sequentibus Ῥωκῶσα βρύκουσα τοὺς ὀδόντας et Ῥώχειν βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι. Dipthongorum duas fert haec terminatio ει et εν. Nam quod Phavorinus affert Διαφαίκειν διαφαίνειν, sumtum est ex Hesychii loco dubio Διαφαίκωσι διαφαίνειν (sic). Arcadius affert p. 152. πείκω et δείκω τὸ δεικνύω, quorum illud non alibi legitur quam apud poetas epicos, alterius auctor nullus. Sed constat εἶκω ἐκ τοῦ παρεπομένον τὸ θέλω EM. 297, 10. hoc est ab illo ἔκω, unde plerique participiale ἐκὼν derivatum putant Arcad. 176. Sch. Hesiod. Scut. 354. velificante Sophocle Oed. C. 172. εἶκοντες ἃ δεῖ κοῦκ ἄκοντες, nec dubitanter Apollonius de Pron. p. 73. τὸ ἐκὼν δασύνεται κἄν ἀπὸ τοῦ εἶκω ἐσχηματισμένον ῆ. Quo sumto εἶκω epsilon sic ut πείκω magis nativum habet quam iota, quod in

aeolica forma Γῖξαι χωρῆσαι Hes. praevalet.¹⁵⁾ At homonymi verbi, unde ἴκελος extitit, primitiva forma videtur ἴκω iota brevi, cui corroborando modo sigma adhibitum est ἴσκω id est εἰκάζω, modo epsilon εἴκω ut θέσκελος, θεῖκελος. Hunc ad numerum accedunt trisyllaba ἐρείκω frendo, quod cum δήγνυμι frango comparatur nec minus cum ἐρέχθω¹⁶⁾ et ἐνείκω, cujus unicum quod Buttmannus ex Hesiodo affert exemplum *συνενεῖκεται*, Goettlingius adversus Hermannum tuetur auctoritate Grammatici in EM. τὸ ἐνείκω βοιώτιον. Duorum vero, quae Matthiae subiecit, unum ἐνείκη prorsus inutile ad probandum, alterum ἐνείκεμεν Il. XIX. 194.¹⁷⁾ paullo aptius est; id enim ne aoristo priori adscribamus terminatio prohibet; nam οἰσέμεν certe formam secundi sequitur, quodque Sch. Il. XXIII. 663. dicit ἀξέμεν παρὰ τὸ ἄξαι, non eam vim habet ut illud aliter accipiamus atque ἄξετε. Si quis autem ἐνείκεμεν infinitivum aoristi secundi dixerit, adversantem sibi habebit Eustathium, qui ἐνεγκεῖν dici affirmat neque vero ἐνείκειν p. 1145, 62. ac profecto quod unicum erat contrarium exemplum ἐνείκοι Il. XVIII. 147. nunc scribitur ἐνείκαι. Quamobrem nisi illo loco ἐνεγκέμεν substituimus, quod in libris aliquam multis legitur, manebit ἐνείκω inconcussum, neque aliunde expediri potest bajulorum nomen προῦνείκος Eust. 983, 48. de quo disserui in Aglaoph. 1325. nam ut ab aoristo ἐνείκαι ducatur Choerobosco Cram. Il. 251. non concedimus v. Dissert. XIV. Verbum diphthongo εὐ praefinitum cognovimus unum idque parum accurate Δεύκει φροντίζει Hes. cui simile ἐνδυκός et ἐνδυκώς a Grammaticis exponitur ἐπιμελῶς Sch. Nic. Th. 261. Sch. Apoll. I. 883.

15) Herodianus ap. Stephanum s. Οἶκος et Choerobosco Gaisf. T. III. 77. οἶκος παρὰ τὸ εἴκω τὸ χωρῶ, cujus ex sententia οἶκος proprie significat χώρον et verbum εἴκειν idem quod χωρεῖν id est cedere, locum dare, ut Soph. Phil. 463. εἰάν θεός πλοῦν ἡμῖν εἴκη Schol. explicat συγχωρῆ. Et nos dicimus *einräumen* pro concedere.

16) Schol. Il. XIII. 441. ἐρειζόμενος σχιζόμενος δησσόμενος, ὅθεν ἐρειγμός καὶ ἐρεικτόν. Schol. Oppian. I. 714. ἐρείκω διαφθόγγως· ἀνεγάνη γὰρ τὸ εἰ ἐν τῷ ἐρέχθω.

17) Schol. Vict. I. c. ἐνείκεμεν ὡς λαβέμεν παρὰ τὴν ἐνείκων μετοχήν καὶ ὅημα τὸ ἐνείκω.

ipsumque a κῆδος repetitur Sch. Od. VII. 256. inepte quidem sed tamen ut pateat inter δεύκω et φροντίζω, ἐπιμελεῖσθαι aliquid intercedere commercii. Δεύκω, de quo EM. 260, 56. δείκω (δεικνύω) ἐκ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω τροπῇ τοῦ ὕ εἰς τὸ ι, Grammatici excogitasse videntur ad explicandum adjectivum ἀδευκές, quod alii pro ἀγλευκές accipiunt, alii pro ἀφανές παρὰ τὸ δεύκω id est δείκω, vel pro ἀδόκητον ἐκ τοῦ δέκω Sch. Od. IV. 489. VI. 273. Eust. 1506, 3. quorum nihil satis tutum est. Δεικνύειν cum τίκτειν cognatum esse nonnulli colligunt ex similitudine germanicorum zeigen et zeugen, quibus pondusculum adjicit Hesychius Τῖξον δεῖξον. Consonas kappa nullas sibi antecedere patitur nisi liquidas, ac ne has quidem sine aliquo delectu; lambda uni ἔλκω inhaeret, namque φέλκω Buttmanus fabricatus est ad expediendam adjectivi φολκός originem Lexil. I. 246. litera μ re ipsa excluditur, neque ν apparet nisi in ῥέγκω et quibusdam perreconditis: Καγκομένη ξηρὰ τῷ φόβῳ et Λάγκει ἐώκει Hes. Κένκει (sic) πεινᾷ Phot. quorum primo Albertius καγκαινομένη substituit, nec tamen incredibile est quosdam pro καίω dixisse κάγκω ut πολυκαγκής πολύξηρος EM. alterum vix commemorassem nisi animo obversaretur ἐναλίγκιος, quod jam pridem miraculo fuit, et germanicum leikan (gleichen) v. Proll. 142. Tertio Schleusnerus apponit non minus nebulosum κερχνεῖ πίνει, mihi occurrebat proverbium κίγκλου πτωχότερος, quia mendicus et famelicus eodem loco sunt. Nec facile quis expediet Hesychii locos Ἐπιζύγκουσα ἐπικλείουσα μύουσα, Ἐπιζυγκλεῖν ἐπισκαρδαμύττειν ἐπιστένειν ἐπικατακλεῖν, Ζυγκλεῖ μύει, ὀρμᾷ, σκυθροπάζει, quarum interpretationum pleraeque cum Ζικνῶσαι σκυθροπάσαι et στυγνάσαι conveniunt. Sed haec missa facio. Ἀλάλκω subjunctivum esse jam veteres perspexerunt v. Schol. II. IX. 605. quare in Quinti loco, quem attuli ad Buttm. VII. 267. οὔπω δῆτις ἔργα οἶδας ἃ τ' ἀνθρώποισιν ἀλάλκουσιν κακὸν ἡμᾶς reponendum est homericum ἀλέξουσιν. Liquidarum quarta in uno residet δέρομαι. In σκω plurima excidunt, quorum pars maxima a puris orta per epenthesisin βάω βάσκω (vado) φάσκω, κατακικλάσκω, τρύσκω, ἐνδιδύσκω, τιτρώσκω etc. v. ad Buttm. 60., alia ab obsoletis ducta χάσκω, θνήσκω,

πιπίσκω, βόσκω. Nonnullis vero kappa nativum est, a δέχομαι δειδίσκομαι, quod Homerus pro δεξιοῦσθαι, inferiores pro δεικνύναι usurpant, a τυκεῖν (τεύχειν, τυχεῖν) τιτύσκομαι,¹⁸⁾ quibus simile videtur λακεῖν λάσκειν sive βλάσκειν τὸ λέγειν Hes.¹⁹⁾ nisi libet utroque ponere antiquius λάε, quod idem interpretatur ἐψόφησε, ἐφθέγγετο. Sunt etiam quae dentalem stirpi insitam in sigma verterint κλώθω — κλώσκω, βάζω — βάσκω τὸ λέγω, ἐπιβιβάζω — ἐπιβιβάσκω, εἶδω — ἴσκω, cujus sigma Herodianus ad II. XVI. 41. ex futuro εἶσω influxisse censet; qua via hodie non utimur sed olim trita fuit: βάσκω παρὰ τὸ βῶ βήσομαι EM. 190, 40. ῥύσκομαι²⁰⁾ ἀπὸ τοῦ ῥύσω μέλλοντος ὡς θνήσω θνήσκω πλεονασμῷ Eust. 1373, 35. De ἴσκε, si pro ἔλεγε valet, dubitatur utrum π acceperit pro π ἴσπε (ἐνισπε) an Graeci opinandi et dicendi hoc est cogitandi et cogitata eloquendi notiones una percusserint forma, sicut opinari de aliquo pro loqui Sueton. Octav. LXVII. hodieque ut Coraes ait Atact. T. II. 116. λέγω et εἶπω pro puto dicitur, ac jam Lucianus in Lucio §. 23. et 56. haec verba ad tacitas asini sui meditationes transfert ἄξιον θανάτου εἰπὼν, φανεῖσθαι λέγων, sicut Theocritus I. 50. de vulpecula loquens τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν φατί, neque hoc solum sed vulgo quoque φάσκειν pro οἶεσθαι usurpatur, denique Nonnus XLII. 315. δόλω δόλον ἄλλον ἐπέφραδε dixit pro ἐπεφράσατο, verbumque autumo ambiguae esse potestatis Gellius docet XV. 3. qua in re nescio an etiam verborum λέγω et ἀλέγω ratio habenda sit, quorum alterum λόγον ἐνδιάθετον significat, alterum προφορικόν; eodemque εἶρω et reor non incommode trahemus. Eorum quae Hesychius promit, unum Μίσκει ἄρ-

18) Λύσιν καμάτοιο τιτύσκων Maxim. v. 278. ἔργα τιτυσκόμεναι i. q. τεύχονσαι Quint. VI. 155.

19) Eustath. 1208, 40. τὸ λακεῖν οὐδέποτε ἐπὶ ἀνθρωπίνης κυριολεκτεῖται φωνῆς, εἰ μὴ παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

20) Hoc solo nititur imperfecto ῥύσκειν, quod Thierschius Gramm. §. 210. p. 341. minus apte cum paragogo ζωννύσκειτο componit. Si illud a ῥύομαι declinatum est, unum sibi simile habet μνάσκειτο Od. XX. 294. sed idem pro ῥῦτο (ἔρυντο) accipi potest ut δύσκε.

χει, pro desperato relinquendum; alterum Ἐνθύσκει ἐντυγχάνει ad τυχεῖν referendum videtur, pro quo alicubi θυκεῖν dictum esse indicium praebeat supra allatum ἀποθυκεῖν, eodemque conspirant Συνθύξει συναντήσσει et Τύσσει ἱκετεύει, sicut ἄντεσθαι et ἀντιβολεῖν obviam eundi et supplicandi significationes complectitur. Diphthongos huic terminationi denegat Herodianus ad Π. XI. 799. et EM. 272, 12. ὕσκοντες Ἀρίσταρχος διὰ τῆς εἰ, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις ἢ διαίρεσις ὁρᾶται εἴσκω. Ἀλεξίων δὲ διὰ τοῦ ι μόνον συνεσταλμένον· καὶ γὰρ δὲ συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ διὰ τοῦ σκω ἔχειν δίφθογγον ἐκφωνουμένην ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ υ πιφάνσκω. Ὁ δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω. Suidas Δαίω — διδάσκω ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν, quare etiam πιφάνσκω omittitur in Epim. Gram. I. 151. epicis quidem tragicisque minime insuetum sed communi tamen usui exemptum v. Muetzell. de Theog. 220. Vocalium longarum priorem duo habent vulgo recepta θνήσκω et μιμνήσκω, ²¹⁾ praetereaue θρήσκω νοῶ et ῥήσκω λέγω, quae Photius et Hes. suppeditant, poeticumque κικλήσκω et novitia ἐκβλήσκω, ἐπιβλήσκω. In ὠσκω octo κλώσκω i. q. κλώθω Hes. ῥώσκω in uno Hippocratis loco, ²²⁾ φώσκω διαφώσκω et ἐπιφώσκω, quae interdum per αυ scribuntur v. Inttp. ad Herod. III. 86. reduplicatum γινώσκω et quae ex synaeresi orta sunt βρώσκω sive βιβρώσκω, θρώσκω, τρώσκω ab eodem principio unde verba perforandi τρῆσαι et τορεῖν. ²³⁾ Inusitata sunt πλώσκω ἀπὸ τοῦ πλώω Epim. I. 343. quod fortasse ipse aliter scripsit πλώζω, et πτώσκω unde Eustathius 484, 2. πτωσκάζω repetit ut ab ἀλύσκω

21) Ὑπομνήσκω Orph. H. 77, 6. sed in Anacr. Fr. LXIX. pro ὅστις μνήσκειται εὐφροσύνης corrigendum est μνήσεται (sic in proecdosi scripsi; Bergkio in Poett. Lyr. n. 94. μήσεται placuit) pro μιμνήσκομαι Nonn. XVI. 159. μιμήσομαι.

22) De Cord. p. 485. T. I. ὅπως ἡ καρδία θάλλεται (πάλλεται?) ῥωσκομένως.

23) Ἐκπιτρώσκειν fortasse proprie significat ἐκ τρώμης sive τρύμης ἐκβάλλειν ut ἐκτρυνᾶν τὸ ἐκ τρύμης ἐξελεγεῖν.

ἀλυσκάζω. Vocales ancipites ante hanc terminationem mensuram ab ea, quam primitiva habent, non diversam habere modo accentus declarat βάσκε, φάσκε, modo dialectus ἀποδιδρήσκω, ²⁴⁾ modo utrumque προᾶσις, πιπρήσκω, cujus primitivum περάω vocalem brevem habet sed producitur contractione ut in πράσσω. Idemque causae fuit cur suppressa vocali brevi, quae in μολεῖν, τορεῖν, θορεῖν et vorare apparet, succederet longa βλώσκω, τιτρώσκω etc.

Adnotamentum. Jam anticipata ob certas causas magna parte eorum, quae de insitione consonae characteristicae dicenda habebam, pauca restant. Κρέκω et κρόκη nemo dubitat quin verbo κρούω adhaereant, ex quo denominata sunt instrumenta telae et musicae κερκίς ²⁵⁾ κρόταλον, κρούπαλον, κρέμβαλον, crepitaculum. Δέρκω (ἐκδέρκω libri nonnulli Il. XXIII. 447.) Apollonius de Adv. 519. repetit a δρώω τὸ βλέπω, unde Δρατοί οἱ ὀφθαλμοί EM. ὑποδρώμενος ὑφωρώμενος Orion 157, 7. ὑποδρασία ὑποψία Hes. adverbiumque ὑπόδρα expers consonae quam ὑποδράξ cum verbo δρακεῖν partitur. ²⁶⁾ Qua ratione autem δρακεῖν cum δρώω connexum est, eadem δακεῖν et δάπτειν copulatur cum δάω δαίω τὸ μερίζω Eust. 857, 54. et καταπτακεῖν cum πτάω sive πτέω, unde καταπτήτην pro κατεπτηξάτην, et porro ἀπλακεῖν cum πλάω, cujus vestigia infra demonstrabo. Praesens utriusque aoristi si quis secundum analogiam quaerat, non aptius inveniet quam πτήκω et πλήκω sed recepta sunt πτήσσω et πλήσσω. Kappa discretivum nonnunquam in aspiratam vertitur δέκομαι δέχομαι, Πέγχει ἀττικῶς ῥέγγχει ἑλληνικῶς, Βρύκειν ἀττικῶς βρύχειν ἑλληνικῶς Moer. qui sine dubio non ignoravit mordere et frendere etsi natura conjuncta et effectu paria sint tamen non omnibus locis com-

24) Simplici uti videtur Schol. Il. XI. 799. εἶσω εἶσκω ὥς μεθύσω μεθύσκω, δράσω δράσκω, unde derivatum est δρασκάζω ut λάσκω λασκάζω.

25) Κερκίδος κρότοι Lycophr. 277. σπαθίοις πηρίσματα κρούειν Anth. VI. 283. Κρέχοντα κερκίζοντα, Κρεγμός κρούσις Hes.

26) Hujus tamen adverbii consona finalis ad formationem pertinere potest ut γόνυ γνύξ, ἄντια ὑπαντιάξ, σύρω ὑράξ, περὶ πέριξ, κουρά κουρίζ.

mutari posse cf. Ellendt. Lex. Soph. I. 323. Et τεῦξαι τε-
 τυκεῖν τυχεῖν ab eodem principio orsa in exitu discrepant.
 Alias asciscit consonam expletivam, vel ν δάκνω, vel τ τίκτω,
 πέκτω pecto et ex graeco πλέκω plecto et plico v. Parall.
 103., sed homonymum plectere, quod in passivo dici solet,
 Vossium recte ad πλήγω referre existimo. Sigma characteri
 antepositum veteres a futuro sumtum putant kappa per pleo-
 nasmum addito, sed eodem jure contendit poterit θνήσκω et
 alia id genus sigma pleonasticum habere et kappa a perfecto
 derivatum ad modum praesentium syracusanorum πέφυκω
 etc. aut etiam utramque literam impositiciam esse ut $\pi\tau$ in
 δύπτω, $\sigma\theta$ in βιβάζθω, exceptis iis quae kappa nativum
 habere constat ut δείκνυμι et δειδίσκομαι, quanquam hujus
 quoque etymon vocale indicare videtur Sch. Od. VI. 242. τὸ
 δέατο ἀντὶ τοῦ ἐδόκει ἀπὸ τοῦ δέω δεύω.²⁷⁾ Hoc ut su-
 meret adduxit eum adjectivi ἀδευκές interpretatio vulgaris
 ἀδόκητος. Nobis satis est δέω, cui proximum ponimus δέκω
 manum protendo vel ad δεῖξιν, vel ad δεξιῶσιν, vel ad δέ-
 ξιν, unde translata sunt δόξα, cujus significationi homericum
 δέατο quasi prolusit, et προσδοκία. Δεδίσκομαι vero, quod
 plerumque δεδίσσομαι scribitur²⁸⁾ veri similis est a δίομαι
 extitisse. Ἔϊσκω sive ἴσκω significationis causa magis ad
 εἶκω (εἰκάζω) inclinat; nec tamen improbamus Schol. Od.
 XIX. 203. Ἰσκε ἀπὸ τοῦ εἶδω. Nam si a capite arcessi-
 mus, εἶσασθαι, εἰοκέναι, ἴσος, ἴκελος sive εἴκελος et quod
 J. Scaliger huic comparat aequus, quaeque hinc manarunt
 syntheta αἰκῆς, αἰδῆς, αἰδνός, αἰδελος, αἰδηλος, tam si-
 mili inter se sunt colore ut unius etymi temperamenta vi-
 deantur kappa et delta alternantibus.²⁹⁾ Trope vocalium

27) Hic in memoriam incurrunt obscurissimae Hesychii glossae Με-
 ταδεῦσαν μετάνοιαν, Μεταδῆα μεταμελέτη. Numne fuit Μεταδεῦσαν
 μετανοῆσαν (ut μεταδόξαν et μεταμέλον) Μεταδῆα μεταμέλεια?

28) Δεδίσκομαι Arist. Lys. 564. Maltby, quia alibi non legitur, in
 δεδίσσομαι mutat; in H. H. in Merc. 163. a Criticis illatum est, nec
 legitur Stob. Ecl. Ph. I. 12. unde Heindorfius profert ad Plat. Phaedr.
 p. 245. B.

29) Σφαίρη ξείδομαι pro ξοῖα Anth. XIV. 58. ἰκτὸν τὸ ξοικός
 Theogn. 15, 32. ἴσος τινὲς διὰ τῆς εἰ ἀντὶ τοῦ ὅμοιος ἔπει καὶ εἰσάμενος

partim ad significationem pertinet μακών, ἔμυκον, μηκᾶσθαι, miccare, qua de enallage infra dicam, partim ad vocem modo: δύο θέματα εἰσιν ἥκω καὶ ἔκω σεσιγημένον δέ scil. τοῖς κοινοῖς Sch. Od. V. 194. ³⁰⁾ Verum haec mutabilitas nulla re una magis cognoscitur quum ex verbo oblitterato, cujus varias species producit Hesychius omnibusque significationes reputandi, noscendi observandique et cavendi subjicit Θράσκειν ἀναμυμήσκειν, Θρήσκω νοῶ, Θρώσκω γνώμα (sic) Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι ³¹⁾ et nomina Θρέσκη ἢ πάντα εὐλαβουμένη, Θρησκος (Θρησκός) εὐσεβής, quorum illi verbum Θρέσκω praestructum fuisse ostenditur aoristo Ἐθρέξατο ἐφυλάξατο ἐσεβάσθη, ut a similibus oriuntur futura et aoristi βλώσκω ἐβλωξα, ἀλύξω, διδάξω et ἰλάξομαι. ³²⁾ Ab altero derivatum est Θρησκεία religio hoc est proprie iterata lectio vel, ut Cicero ait, reputatio et observatio praecipue eorum quae ad cultum deorum pertinent uno nomine εὐσεβεία et Θρησκεία. ³³⁾ Thema si poscitur, ad grammaticam rationem nihil interest utrum Θέρω ponatur an Θρέω, nam illius vestigia manent in Θέρωψ Θεραπεία, quod a Θρησκεία perpauillum distat; alterius formae notitiam habuit Scholiographus Eur. Med. 51. qui Θερομένη exponit συννοου-

ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς Sch. II. XXIII. 132. Pro αἰδής id est αἰδνός sive ἀόρατος Aratus posuit αἰκής, quod vulgo deformis significat — οὐκ αἰκής ἀλλὰ φαινός v. 586.

30) Πίδαξ παρὰ τὸ πηδῆν ὡς ἥκω ἔκω EM. 671, 9. Schaeferus ad Demosth. T. I. 278. not. suspicatur ἥκω ex verbi ἦμι perfectο obsoleto ἥκα (εἶκα) reflexum esse, nec dissentit Matthiae p. 593.

31) Quod addit τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν, suspicionem affert scripturae ancipitis ΘΡΩΣΚΟΥΣΑΙ, quod Callistratus pro dativo accipiebat Θρωσκούσα γνώμα, alii pro nominativo pluralis Θρώσκουσαι γνώμα vel γνώμα.

32) Hoc ignoravit Choeroboscus Gaisf. II. 489, 26. Cram. I. 103. EM. 231, 40. τὰ διὰ τοῦ σκω ἄκλιτα ἀπὸ παρακειμένου πλην δύο θνήξω καὶ ἀλύξω· τὸ γὰρ διδάξω ἀπὸ τοῦ διδάχω ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀνόματος διδαχή ὡς στεναχή, ἰαχή.

33) Ciceronis originationem confirmant graeca verba legendi ἀναγνώσκειν, ἀνανέμειν, ἀναλέξασθαι, quae omnia habent significationem recognoscendi et reputandi; Ἀνελέγεται ἀνεπόλει Suid. ipsumque intelligere a legendo.

μένη falso quidem sed tamen ut verbi *θρέω* fidem faciat; et magis etiam Hesychius *Ἐνθρεῖν φυλάσσειν*, cui Ruhnkenius ad Hes. Theog. 903. correctione mparum probabilem nec porro necessariam adhibet *ἐνωρεῖν* nemini lectum. His nescio an adjungi possit *Τερθρεύειν τηρεῖν σκοπεῖν* Hes. quod reduplicati simile videtur et *Τερθρεία γοητεία ἢ περιπάθεια* Tim. Lex. hoc est superstitio religioni, ut Cicero eodem loco declarat, vicina; postremo ab eodem *θρέω* producta suspicor *Θραινομένη προορῶσα*, quod ex serie literarum substitutum est pro *θραννομένη*, et *Θρώσσει φοβεῖται* hoc est reveretur et respectat, neque est unde nomen *θρωσμός* commodius derivari posset, si id locum significaret unde prospectus est, quod veterum aliqui crediderunt, ut Photius *θρωσμός τόπος ἀφ' οὗ (ἔστι) θορεῖν ὃ ἔστι θεάσασθαι* ubi duae sententiae colligatae sunt, una probabilior ἀπὸ τοῦ θορεῖν, altera jam pridem deserta ἀπὸ τοῦ θρεῖν hoc est *καθορᾶν* sive *θεωρεῖν* ut ab aliis dicitur. Sed gradum referre oportet.

§. 3. Epim. Cram. I. 275. τὰ εἰς *χῶ* λήγοντα δισύλλαβα βαρύντονα τῷ α καθαρῶ παραληγόμενα σπάνια εἰσι, τὸ ἄχομαι καὶ μάχομαι· καὶ ταῦτα δὲ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, cui canon in Etym. Gud. 382, 7. Herodiani nomen subscriptum est. Nec praesto sunt trisyllaba nisi derivata *λάχω*, *στενάχω*. In Theognosti paraepegmate p. 139. primum locum obtinent *βρέχω*, *δέχω*, *ἔχω*, *τρέχω*, *λέχω*, quod fictum est propter *λέχος* λέξασθαι. Secundum *νήχω*, *σμήχω*, *τρήχω* ἐξ οὗ *τε-τρήχει* δ' ἀγορή, *ψήχω* p. 140. quibus Arcadius p. 153. et Epimer. Cram. I. 229. II. 325. assuunt *λίχω* ἀφ' οὗ τὸ *ἐλαχον* (καὶ *λάξομαι*). Nec magis usitatum est *βρήχω* unde *Ἐβεβρήχει* *ἐπήχει* Hes. conjugatum aoristo *ἔβραχε*, ut *ἐλαχον* *ἐῖληχα*. Prorsus incomperta sunt *Ἀποσήμειν* *ἀποδιώκειν* Hes. et *Ἀποσέσχειν* (sic) τοὺς ὅρμους τοῦ μετάλλου· ἀποσέξαι τὸ διασεῖσαι καὶ κινῆσαι Anecd. Bekk. 205. quorum illud cum *ἀποσεύειν*, alterum cum *ἀποσελεῖν* aliquatenus congruit. In *ιχω* EM. 516, 12. unum memorat *γλίχω* ³⁴⁾ et alio loco 526, 7. *ἀπόστειχε* (*ἀπόστιχε*) δεύτερος ἀόριστος *προστακτικός* καὶ ἀπόφασθε ἀπὸ τοῦ *ἐφάμην*, cavere videtur ne

34) Activa forma utitur Tzetzes Chil. VII. v. 267.

quis hoc a *φῶμαι*, illud a *στίχω* deflexum putet; nec dubium quin Arcadius p. 153. τὰ εἰς *χω* παραληγόμενα μακροῦ *στίχω*, *τύχω*, *ψύχω*, *τρύχω*, *λείχω*, *γλίχω* scripserit *στείχω*, *τεύχω* ut Choeroboscus Gaisf. II. 590. *Στίχουσι βαδίζουσι* Hes. a Dindorfio editum est Soph. Ant. 1129. et legitur hoc saepe in codd. Herodoti I. 9. II. 76. IX. 11. 58. et 61. saepissime in cod. Pal. Anth. quamvis repugnante metro v. Hecker. Comment. de Anth. 174. et omnino non certius videtur quam *ἴδονται φαίνονται, ἴρεται ἢ εἴρεται συνάπτεται, Αἰπεί ἀπολείπει* Hes. *Λίχων ἀντὶ τοῦ λείχων* Lex. Albertii ad V. *Αἴττον*.³⁵⁾ Pro *μηχῶ* τὸ οὐρῶ Excc. Gram. T. IV. 191. scribendum est *δμίχω*, cujus solus extat aoristus: τὸ ὤμιξεν ὡς ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ δμίχω ἐστὶ Choerobosc. Dict. II. 590. v. ad Aj. p. 180. *Ἀπὸ τοῦ κίω γίνεται κίχω βαρυτόνον καὶ κικῶ περισπώμενον καὶ κίχημι παράγωγον* EM. sed illud thema semiperfectum est aoristi *Κίξαντες ἐλθόντες, Κίξατο εὔρεν ἔλαβεν* Hes. ut *Κιχεῖς καταλαβών* et venire dicitur atque invenire i. e. consequi. Trium illorum, *Ἀρίχεται, Ἀρόχεται* et *Ὀριχᾶται*, quae Hesychius eodem modo interpretatur *γλίχεται ἐπιθυμεῖ*, indubia est cum *δριγνᾶσθαι* societas sed correctio difficilis. *Ψίχω* ab Eustathio 1071, 5. fingitur ex nomine *φίξ* ut *στίξ* ἐκ τοῦ *στείχω* *στίχω* Sch. Lips. ad II. III. 266. Omicron omnino in paralexī non reperitur. Nam quod Schol. Od. IV. 222. dicit *καταβρώξεις* per *ο* longum scribendum esse si significet *καταφάγη*, brevi vero si *καταπίη* ἀπὸ τοῦ *βρόχω*, id ad verum redigit Eustathius 1719, 57. *βρόχω θέμα ἄχρηστον τοῦ ἀναβρώξειεν, ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχος καὶ βροχθίζειν*, et pro illo nunc scribitur *καταβρώξεις* quia *βιβρώσκω* futurum facit *βρώσομαι* a themate *βόρω* quod conjunctius videtur verbo mordendi *βρύκω*, *καταβρύκω*, altero *βρόχω* magis ad glutienti significationem inclinante, quam Zenodotus perfecto *ἀναβέροχε* tribuit II. XVII. 54. id est

35) Ex eo quod Scholio Od. IV. 277. *περίστειξας περιῆλθες ἀπὸ τοῦ στίχειν* in cod. Harl. adscriptum est *Ἀρίσταρχος βραχέως*, non apparet eum praesens *στίχω* sumsisse pro usitato sed potius a *στείχω* declinatum putavit adhibita systole ut Schol. II. XV. 704. Gram. I. 222. *κεκλιμένοι περικλειόμενοι συνέστανται ὡς τὸ περιστίξας*.

ἀναπέπωκε ³⁶⁾). In υχω quatuor exeunt, quae Theognostus recenset: βρύχω, σμύχω, τρύχω, ψύχω et trisyllabum ὀρύχω. Nam pro Ἀμύσχεσθαι ξέειν τὰς σάρκας Hes. et quod Stephanus huic supponit ἀμύχεσθαι, praestat ἀμύσσεσθαι scribere, nihiloque tutius Τύχουσι τεύχουσι. Totidem in ωχω: ῥώχω τὸ βρύκω τοῖς ὀδοῦσι Hes. ubi βρύκω idem significat quod βρύχω, sed in Sorani c. 88. p. 206. περὶ ῥωχμοῦ καὶ βηχός verbum ῥώχοντος τοῦ παιδίου διὰ τὸ πολὺ τὸ φλέγμα συλλέγειν non stridorem dentium significat sed graviolem et sonantiolem animae meatum, qualis pituitosis esse solet, id quod germanice dicitur *roecheln* vicinum ῥόγγω et ῥωχμοῦ sive ῥωχμοῦ, nam in utroque vacillant libri Aret. Sign. Acut. I. 6. p. 9. Sign. Diut. I. 11, 103. Cetera notiora sunt σμώχω i. q. σμύχω, ³⁷⁾ ψώχω τὸ τρίβω παρὰ τὸ ψῶ Sch. Arist. Ran. 493. quod ionice dicitur σώχω. Sed Μώχεται φθονεῖ Hes. pro σμύχεται dictum videtur; nam id proprium invidentibus, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ φθόνον ὑποσμύχειν εἴληπται Eust. 781, 35. Sequitur ut diphthongorum exempla proferam: τὰ εἰς χω τῇ εἰ διφθόγγῳ οὐ παραλήγεται πλὴν τοῦ στείχω καὶ λείχω EM. p. 253, 20. 516, 5. Cram. I. 245. et 416. totidemque ευ habent τεύχω et εὐχομαι, nisi accipimus quod Hesychius praebet Λεύχεται κοιμάται. Unum οι ut ab Herodiano discimus Epim. 253. τὰ διὰ τοῦ υχω διὰ τοῦ υ γράφεται πλὴν τοῦ οἶχομαι, quare pro στοιχώ Theodos. p. 70, 40. στοιχῶ scribendum. Et consonantium: ἄγχω, ῥέγχω, ἐλέγχω ³⁸⁾ ἄρχω, ἔρχομαι, κέρχω, σπέρχω, πάσχω, ἴσχω.

Ad notamentum. Quatuor hujus ordinis verborum νήχω, σμήχω, ψήχω, τρύχω primitiva statum tenuerunt νέω

36) In Epigr. de naufrago, quem κῆτος ἀπέβροξεν ἄχρως ἀπ' ὀμφαλίου in Meinek. Del. 134. praefero quod Plan. scripsit ἀπέβρουξε *demordit* ut μύραινα ἀλιῆας ἐμβρύξασα Nic. Ther. 824. a βρύκω ut καταβρύκω. Ac vicissim in Anth. VII. 624. θάλασσα νῆα ἔβρουξε aptius fuerit ἔβροξε glutivit.

37) Schol. Arist. Thesm. 389. et Hesych. ἐπισμύχειν ἐπιτρίβειν. σμῶξαι γὰρ τὸ πατάξαι, ἐνθεν σμῶδιξ. EM. σμῶνῃ ἢ τοῦ ἀνέμου πληγῇ ἀπὸ τοῦ σμῶ.

38) Κέγγει ἐπιδάκνει Hes. praetermisi cum aliis aequae ignotis.

sive *νάω* ³⁹⁾ *σμάω*, *ψάω*, *τρύω*. Eustathius p. 1635, 64. addit *τρῶ τρέχω ὡς βρῶ βρέχω*, quorum prius confirmatur quadamtenus compositis *ἐντρεχής*, *κακεντρεχής*, in quibus significatio *versatilis* inest, et latino trepidare id est festinare et discurrere. Verbi *βρέω* indicium unde sumserit nescio, sed ut Philoxenus *ἀφρός* a *φρέω* Anecd. Bekk. 877, 19. sic ille *ὄμβρος* fortasse a *βρέω* (*βρύω*, *βλύω*) deductum putavit ⁴⁰⁾ omicro vacanter addito ut *ὄβριμος* a *βρῖ*. *Γλίχομαι* et *λίπτω* ut a Grammaticis eodem verbo *ἐπιθυμῶ* explicantur, ita unum principium habent thematicum *λίω*, unde *λείψαι*, ac ne *λείχω* quidem hinc secludere audeam in tanta convenientia adjectivorum *λίχνος* et *λιμβός*. Cum *τρῶ τρύχω* Eustathius 1277, 8. confert *σιμῶ σμύχω*, quod pro *σμήχω* positum est in Anth. V. 254. *μή με μάστιξ κατασμήξη* pro *κατασμήξη*. Plerique vero distinguunt *σμύχω* τὸ καίω, *σμήχω* δὲ καθαίρω Sch. Theocr. III. 17. neque ex eodem semine nata putant sed τοῦ σμύξαι, ὃ καὶ τύφασθαι καλεῖται, τὸ θέμα σμύζω ἢ σμύσσω ἢ σμύγω ⁴¹⁾ Sch. II. IX. 654. Utilius foret scire quare Aristarchus II. XII. 411. maluerit *πυρὶ σμώχοιτο* scribere quam *σμύχοιτο*, librosne sequutus an quia diversam utrique significationem tribueret. Eundem verbo *πάσχω* originem puram *πάω* assignasse et ab hoc homericum *κακὰ πολλὰ πέπασθε* derivatum putasse suspicatus sum ad Buttm. p. 25. Hinc *πάθος* proficisci potuit ut a *μάω μάθος*, et porro *παθεῖν* novitiumque *πανθάνειν* v. Coraes ad Heliod. p. 341. qui praesens *πήθω* ponit ut Herodianus Eust. 1663, 12. et Heraclides 1832, 2. uterque perfectum *πεπαθυῖα* sequuti. Et Scholiastes Aristot. p. 85. b. 42. *πηρός* παρὰ τὸ *πήθω* *πήσω*, ὡς ἐκ τοῦ *ὀκνήσω* *ὀκνηρός*, pro quo rectius

39) Haec vulgo significant fluere, manare, *νήχομαι* natare, sed interdum miscentur *Ναεῖν νήχασθαι* Hes. *προσένηχε θάλασσα* pro *προσέρξει* Theocr. XXI. 18. *unda natans* Manil. III. 52. *ναύπους* et *ναυσίπους* pro *νηξίπους*.

40) Gloss. Graecol. *Βροχή pluvia, Imbricitur βρέχεται*.

41) Ὑποσφυγεῖ ἀνιῶ Hes. barytonum fuisse videtur; *ἐπισφυγεῶς* ἀπὸ τοῦ *σμύχω* Sch. Od. IV. 672.

attulisset *νάω νηρός*.⁴²⁾ Futuro *πήσω* congruens aoristus *πήσας ἀντὶ τοῦ παθῶν* Sch. Agam. 1624. defenditur ab Hermanno ad Nubb. 1122. alii *πταίσας* corrigunt; *Πήσασθαι μέμψασθαι* Hes. quid sit, non exputo; sed *πῆμα* nihil aliud est quam *πάθημα* Anth. V. 236. *Τανταλέης ἀχερόντια πῆματα ποινῆς* a prototheto *πάω*, quod assumpto theta (*πάθω*) duplici ratione ad usum accommodari poterat vel productione vocalis *πήθω* vel interpositione consonae *πένθω*, cujus ex similitudine ficta sunt *πείσομαι* et *πέπονθα*. Verum idem *πάω* in *πήχω* produci poterat ut *σμάω σμήχω* etc. et utramque aspiratam explendis verbis puris adhibitam esse documentum praebet aeolicum *πλήχω ἀντὶ τοῦ πλήθω* Gram. I. 149. id quod etiam in declinatione nominum observatur *ὄρνιθος ὄρνιχος*. Sed pro *πήχω* Graecis collibuit *πάσχω* dicere retento alpha primitivo additoque fulturae vice sigma ut *ἔχω ἴσχω*, cujus proprium futurum est *σχήσω*, *μίγω μίσγω*, *λέγω λέχος λέσχη*. Cetera quae in §. 3. exhibui consonam penitus infixam habent sed pleraque mutabilem *βρύχω βρύκω*,⁴³⁾ *ῥέγχω ῥέγκομαι* aliaque supra dicta; quo accedit variatio vocalis praecipue in onomatopoeticis *βραχεῖν*,⁴⁴⁾ *βραγχεῖν*, *βεβρυχέαι*,⁴⁵⁾ *βρυχεῖν*, *βρυχανᾶσθαι* *βραυκανᾶσθαι* rugire, in quibus nihil firmi et solidi praeter *ρ* et gutturalem; ea quasi statumina vocis. *Τεύχειν* Passovius cum *τεκεῖν* cognatum putat, ut Doederlinus Synon. III. 54. parare et parere, nec minus *τεκεῖν* cum *τέκμαρ*, quod comprobat Herodianus π. Μον. p. 32. *τέκμωρ* literam *μῦ* insiticiam habere

42) Indidem est *παρός ὁ τυφλός* Suid. *ταλαπῳρος* i. q. *τληπαθήs* παρὰ τὸ παρῆν τὸ πενθεῖν et *παρητύς* v. Hemsterh. ad Plut. v. 33. Bernh. ad Suid. I. c.

43) *Ὀδόντα ὀδὺν ἐπιβρύκουσα* Anth. VII. 433. *Βρύχειν τοὺς ὀδόντας οὐ τρίζειν* Thom. v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 323.

44) Schol. II. XIII. 181. *βράχε ὠνοματοποιήκε ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν ὑδατίων· ἐντεῦθεν καὶ τὸ βρέχειν ὠνόμασται*. Hoc jure impugnatur Buttmanus Lex. II. 121. *Βραχεῖν* de sonitu aquae Apollonius usurpavit, non Homerus.

45) *Βεβρυχέαι κατ' ὀνοματοποιίαν ἀπὸ τοῦ βλύζειν ἢ βρύειν* Eust. 939, 25.

affirmans. ⁴⁶⁾ Id mihi assensione non indignum, illud prope certum videtur verbi τεύχω facio formam primigeniam ostendere nomen τέκτων faber. Nec diversis radicibus orta duco τεῖχος, τοῖχος et paries.

CAP. IV.

De verbis dentalibus.

§. 1. Arcadius p. 155. πᾶν εἰς δῶ λῆγον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μετὰ βραχείας οὐ βαρύνεται ἀλλὰ περισπᾶται, σταφιδῶ, ὀμαδῶ· τοῦτο καὶ ἀπὸ βαρυτόνου, ubi post ὀμαδῶ, quod nunquam gravatur, excidit κελιδῶ—τὸ γὰρ κελάδων ἐτέρῳ λόγῳ βαρύνεται Cram. I. 21. et ante ἀπὸ desideratur ὥς, caeteroqui illud a nostra causa alienum est quippe paragogum ut κελαρύζω. Et distinctius paullo post τὰ εἰς δῶ δισύλλαβα, εἰ ἔχει τὸ ᾠ (καθαρόν) ἐν τῇ πρὸ τέλους, περισπᾶται, φραδῶ. Unde elucet ἄδω τὸ κορεννύω EM. 164, 31. ἄδω ῥῆμα δοτικῇ (id est ἀνδάνω) Suid. βάδω Eust. 637, 5. χάδω 502, 11. veterum ipsorum iudicio non pro usitatis habita sed more scholae conformata esse. Duo mediae formae verba affert Hesychius Ἀάδομαι γνώμην τίθεμαι et Ἀδεταί πίμπλαται κοπιᾶται, quorum alterum penitus ignotum, alterum aut trisyllabiae nomine excusatum ut ὄθομαι aut doricum est pro ἡδεταί, quod vulgo delectatur, proprie autem satiatur significat. Etenim ab eodem verbo ἄω satio manant vocabula ad speciem diversa, re sibi contigua, quoniam satietas modo voluptatem affert modo taedium atque pigrorem; ἄδος satietas, ἄδμα δόγμα (placitum) Hes. ἡδω oblecto, ἀδέω defetiscor, ἄση taedium, Γάσσα ἡδονή, quibus congenerata videntur latina *fastus*, *fastidium*. In Hesychii loco Σχαλίδες δι' ὧν σχάδουσι τὰ δίκτυα αὐτὸ στατίζουσι scribendum αὐτὸ σχαλιδούσιν. — Τὰ διὰ τοῦ ἐδῶ δισύλλαβα βαρύνοντα ἔδω, μέδω,

46) Νύμφαι ἐκ Διὸς τετυγμέναι Alc. Fr. LXVIII. nonnulli τετογμέναι scribunt; *pontus fecit Dionem* i. e. peperit Pervig. Ven. v. II. ut φύω et fio; *Arabia ubi absinthium fit* Plaut. δρύες φύονται Theocr. VII. 75.

πέδω, σκέδω Theognost. 140. quorum unum ἔδω a scriptoribus medicinae ionicis retentum, μέδω poeticum est, thematicum σκέδω σκεδάννυμι, mendosum πέδω pro ῥέδω τὸ πρᾶττώ, quod usitatis ῥέζω et ἔρδω supposuerunt, vel pro ψέδω φροντίζω Hes. quanquam hoc quoque dubium est et quia nusquam legitur et ob similem verbi ψέφω interpretationem v. C. II. §. 3. — Tria quae eta habent numerat Epim. Cram. II. 325: κήδω, μήδω, ἥδω, quod in EM. 372, 27. deest. — Verba in ἰδῶ tacite excludit Arcadii canon in principio hujus paragraphi propositus. Pro Ἰδονται φαίνονται Hes. scribendum Εἰδονται vel ἴδονται, pro Κνίδοντες κνίδη μαστιγοῦντες jam alii κνιδοῦντες correxerunt, quodque in Cram. I. 423. et EM. 812, 32. traditur χλίδω βαρύτονον καὶ χλιδῶ περισπῶμενον, magistri confinxisse videntur ut thema haberent praeteriti κεχλιδῶς, κεχλιδέναι, quod ad praesens χλιδάω pertinet sicut μεμυδῶς ad μυδάω, et illa ab Hesychio suggesta Πεφλοιδέναι τὸν φλοιὸν ἀποβαλεῖν ad φλοιδάω, Ἐφλιδεν διέζῳρεν ἐξῳρήγνυνεν ad φλιδάω, quod idem σήπομαι interpretatur, et Κέχλοιδεν διείλκετο id est diffluit, (ἐθρύπτετο, ἐχαυνοῦτο) ad χλοιδῆν διείλκεσθαι τρυφῆν et Φλυδῆν διαχεῖσθαι, in quibus labialis et gutturalis eundem locum occupant. Ἰδῶ τὸ λυπῶ καὶ κτυπῶ Theognost. p. 13, 11. falso scriptum pro ψέδω, quod et ψέφω dicitur.¹⁾ Αἶδω apud scriptores infimae aetatis legitur non dissimile imperfecto ἔδιδον in H. H. v. Buttm. Gramm. I. p. 509. αἰδῶν pro αἰείδων in Inscript. boeoticis Ahrensius de dial. aeol. p. 171. defendit dialecti proprietate. Τὸ ἐρείδω δ' Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι διὰ τοῦ ι γράφεται· ἀλλ' οὖν ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει οἷδε γεγραμμένον Choerobosc. Dict. 571. — Quae sequitur vocalis huic terminationi derogata est: τὰ εἰς δὲ παραληγόμενα τῷ ο περισπᾶται σποδῶ etc. Arc. 155. In ὑδῶ unum exit obsoletum fere ὕδω τὸ λέγω Hes.²⁾ Diphthon-

1) In nominibus quae in δων terminata genitivum in ωνος mittunt, Theognostus II. 31. refert ψίδων v. ad Aj. p. 169. adnot.

2) Hinc et ὕμνος derivatum putat Proculus Phot. CCXXXIX. 522. nec multum distant ὕθλος, ὕλλειν λέγειν θρυλλεῖν, φυλλεῖν ἀδολεσχεῖν Hes.

gorum tres reperiuntur αἰδομαι, ³⁾ εἶδω, φεῖδω, δεῖδω quod a Theognosto p. 140. in hoc recensu praeteritum est, duoque trisyllaba αἰίδω et ἐρείδω; quae sola esse testatur Choeroboscus Epim. in Psalm. 123. EM. 21, 15. εὖδω, σπεύδω, ψεύδω. Verum οἶδω, quod Matthiae profert ex Hippocr. Epid. VII. 690. T. III. ὁδῦνη ἐς κρόταφον ἐγένετο—οἶδετο ἢ κεφαλὴ ὅπισθεν revincitur illo Arcadii testimonio: τὰ εἰς δὴ παραληγόμενα τῷ ὁ περισπᾶται, σποδῶ, οἰδῶ, αἰοιδῶ (αἰοιδῶ) nec convenit Hippocratis ad usum qui ᾧδεε dicere solet, ac ne aptum quidem est sententiae quae ὠθέετο requirere videtur sed in codd. εἶδεται et ἦδεται scriptum est pro ἐρείδεται fortasse. Verborum non purorum unum ab alpha orditur ἄρδω, ex quo Eustathius 1318, 32. ἄλδω extitisse censet; unde Nicander ἐναλδόμενος composuit; simplex non reperi nisi quod Brunckius Arist. Nubb. 283. χθὼν καρπούς ἀλδομένη substituit pro ἄρδομένη, et Spitznerus Observ. ad Quint. p. 226. ἄρουρα ἀλδομένη ἀνέμοισι pro ἀλθομένη, crebro autem derivata ἀλδέω, ἀλδαίνω, ἀλδήσκω alendi significatione praedita, quam etiam verbo ἄρδω attributam esse Hermannus ostendit ad Arist. l. c. Pluribus epsilon inest ἔλδω, μέλδω, quae ultra imperfectum declinari negat EM. 232, 18. τένδω, σπένδω, μέρδω, ἀμέρδω, πέρδω, nihil vero simile doricorum ῥέδδω, πλάδδω.

Adnotamentum. Pro illa Eustathii opinione de cognatione verborum ἄρδω et ἄλδω hoc dici potest eundem fluvium modo Ἀρδησκον nominari modo Ἀλδησκον v. Bernhard. ad Dion. p. 597. Ἀρδω et nomen fontis Ἀρέθουσα Stephanus ab ἄρῶ (ἄρω) τὸ ποτίζω deductum dicit v. ad Buttm. p. 62. ⁴⁾ quibus ἔρση adjiciunt παραλόγως δασυνόμε-
νον Eust. 991, 27. et Buttmannus adeo in Lexil. II. 170. fingit
verbum ἔρδω. Koenius vero ad Greg. 220. αλο, ἀλδήσκω,

3) Φαίδει ὄψει Hes. a φαίδομαι ut videtur. Ejusmodi certe fundamentum habet Φαίδων proprium et φαίδιμος.

4) Hic pro νεμέθω operae dederunt ἐμέθω. Herodian. π. Μον. p. 13. Ἀρέθουσαι πᾶσαι κρηναὶ καλοῦνται ἀπὸ τοῦ ἄρδην (ἄρδην) ἵσως σχηματισθεῖσαι. Alpha et epsilon miscuerunt Cretenses ἀέρσαν dicentes τὴν δρόσον Hes.

ἄλσος et Ἄλτις a primitivo ἄω profecta censet, quo significat procul dubio illud unde ἄσαι satiare declinatum est cum adjectivis ἄατος id est insatiabilis et ἄναλτος, quod veteres varie interpretantur sed commodissime ii qui ἀπλήρωτον, ἀκόρεστον, ἀναύξητον reddunt παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. cui contra positum est ἄλτόν τὸ πολὺ Hes. sicut a verbo synonymo τρόφι κῦμα et τροφόεντα κύματα id est adulta. Ἔλδεσθαι alii cum ἐθέλειν componunt EM. cui similem potestatem habet δήλεσθαι, alii cum ἐλεῖν Sch. Od. III. 418. Μέλδω fortasse cognationem habet cum μαλάσσω, quod ipsum dentalem recipit sed aspiratam μαλθάσσω, μάλθη, sicut Proculus ad Hes. Opp. 522. et Hesychius τένθης a τένδω accessunt, hoc autem Eustathius ex ἔδω factum opinatur p. 773, 38. p. 1837, 42. ⁵⁾ Sed Sch. Arist. Pac. 1009. παρ' Ἡσιόδῳ τινές δοκοῦσιν ὀρθῶς γράφειν τένθει διὰ τοῦ θ et sic idem ad Nubb. 1201. τένθειν τὸ ἐσθίειν. Diversum illi Μέλδειν ἐπιθυμεῖν Hes. non dubito quin pro μέλειν curare valeat, unde μεληδών et μελεδαίνω manarunt. Σπένδω παρὰ τὸ σπεῖω EM. quod idem a πίω repetere videtur Σπεῖσαι παρὰ τὸ πῖσαι ποτίσαι, sed de neutro persuadet; σπείδω dialecti Siciliensis proprium fuisse dicitur indeque ortum futurum σπείσω. Πέρδω cum latino pedere et graeco βδεῖν βδόλος (paedor, foetor) eam similitudinem habet ut ρ insertum videatur. Verbum ἀμέρδω plerique consentiunt propriam habere significationem privandi et hinc translatum esse ad privationem lucis. Equidem sequor Moschopulum Sched. 145. ζαμερδνή· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίς ἣ ἄγαν λάμπουσα· μέρδειν γὰρ παρὰ ποιηταῖς τὸ μαρμαίρειν et Schol. Eur. Hec. 1004. μέρδω τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀμέρδω, nisi quod hoc alpha non privativum esse puto sed pleonasticum. Ἀμέρδειν igitur proprie significat fulgere, et quia splendor quicumque est acer adurit saepe oculos Lucr. IV. 3. aciemque praestringit, hinc etiam hebe-

5) Hoc loco cum τένθης ὁ λίχνος καὶ τένθη ἡ λιχνεία connectit et alia parasitorum convicia et θυράπας, quod nescio an θυράσπας scribendum sit hoc est ὅς ἄλλων θύρας ἀσπάζεται, sive ut Homerus dicit δαιτῶν ἱπολυμαντὴρ ὅς πολλῇσι φλιῇσι παρεστιάς θλίβεται ὤμους Od. XVII. 221.

tare (blenden) ὅσσε ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη Hom. quod Archytas dixit μαρυνγίαν προστιθέναι ⁶⁾ similiterque Nonnus V. 485. ὀφθαλμοὺς ἀμάρυσσεν ἑμοὺς ἀντώπιος ἀγλή. Dehinc traducitur ad hebetationem corporum fulgentium ut καπνὸς τεύχεα ἀμέρδει, sicut latine *speculum hebetari*, *fulgor excaecari* dicitur et nostra in consuetudine *blinder Silber*. Atque haec notio obscurandi voce signata est propria ἀμαυρός, ἀμαυροῦν et μαυροῦν, quae contraria sunt verbis μαρμαίρειν, μαρμαίρεος, μαῖρα, quamvis ab eadem stirpe progenita. Quemadmodum vero vocabula sensuum saepissime inter se permutantur, ita ἀμέρδειν dicitur etiam ἐπὶ φωνῆς λαμπρᾶς καὶ διαφανοῦς ὡς σμερδαλέον κονάβησαν Porphyry. ad II. XIII. 341. et σμερδαλέον βοᾶν aures clamoribus exsurdare. Et postremo quidquid vel adspectu vel auditu percellit, σμερδονόν dici coeptum est et σμερδαλέον—δεινὸν γὰρ καὶ φοβερόν τὸ ἄγαν λαμπρόν Porphyrius ait l. c. Atque his rationibus ad dubitandum adducor ne μέρδω τὸ κωλύω καὶ βλάπτω Hes. et ἀμέρδειν illud, quod de lucis ereptione dicitur, diversum sit ab ἀμέρσαι expertem reddere, cujus origo est a μείρεσθαι. Sed absolvam quod restat. Δεῖδω παρὰ τὸ δεῖω πλεονασμῷ τοῦ δ Cram. I. 123. II. 193. Ἀεῖδω si quid sibi affine et conjunctum habet, id certe non est εἶδω τὸ ἐπίσταμαι Sch. II. I. I. sed αὐδὴ Schol. in Dion. Gramm. 709. cui quod vulgo affingunt thema ἄω (αὖω) idem aptum erat ad progignendum ἄδω et paragogum ἀεῖδω contractum in ᾄδω, ut ἀεικῆς αἰκῆς, sed iota subscripto quia alpha in schola pro longo accipitur. Ἐρεῖδω syllabatim crevisse Buttmannus Lexil. I. 120. ex nomine ἔρμα non sine ratione colligit; thema vero quodnam fuerit, ἔρω an quod illi placet ἔρδω, nemo definiat. Ἦδω veteres recte ad ἄω satio referunt v. §. 1. Μήδομαι, quod nonnulli ex μέδομαι mutatum volunt ⁷⁾ facilem habet cum μάομαι conciliationem.

6) Eustath. 936, 3. ἀμέρδειν τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστρεφεῖν τοῦ μέρδειν ὃ ἔστι τοῦ βλέπειν, οὗ ἐναντίον τὸ ζιμέρδειν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ ἄγαν βλέπειν, quo ex loco in Thes. perperam asseritur τοῖς Ἀχαιοῖς.

7) Πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται Orph. Arg. 90. nihil differt a μαίονται, βουλευόονται. Μῆστο ἐβουλευόαιτο Hes. ubi μήσαιτο temporis verbi magis quam ordini literarum convenit.

Εὔδω et *εὐνή* non longe distant ab *αὖω* dormio Nicand. *Σπεύδω* si Schneiderus recte judicat a *σπεῖν* productum esse, et hujus consonam insiticiam haberi oportet et synonymi *σπέρχειν*. Prisci illi *σφεδανός* et *σφοδρός* hinc orta putant Sch. II. XVI. 372. ^{s)} *Ψεύδω* et *ψύθος* iidem cum *ψιθυρίζω* componunt, quod onomatopoeticum esse. Pro *ἀθέλδεται διηθείται*, quod in Anecd. Bekk. affertur e Dioclis fabula, Meinekius *ἀθέλβεται* scribendum suspicatur, sed eodem tamen modo est in EM. *ἀθέλδεται διηθείται καὶ ἀθέλγειν τὸ ἀμέλγειν*, quae sine dubio omnia idem valent hoc est mulgeo v. C. III. §. I. *Ἔρδω* et *ἔργον* fortasse duas modo litteras a natura ingeneratas habent, eas quae in *ἐρέσσω* (agito) *ἐπηρέτης* *ἔριθος* comparent v. Prolegg. 365.

§. 2. Terminationum, quae verbis mutis concessae sunt, feracissima est *ζω*, adeo quidem ut complura reperiantur quae omnia eadem elementa habeant intellectu diverso, velut quae primo se offerunt aditu *ἄζω* sive *ἄζομαι* aspiratum et duo non aspirata *ἄζω* sicco et *ἄζω* anhelu nullo inter se soni differitate nisi posterius, ut ex *ἰάζω* contractum, alpha longum habet, quod ii credidisse videntur qui *ἄσθμα* scripserunt v. Parall. 75. sed repugnat vetus auctor: *Τρύφων τὸ ἄ πρὸ τοῦ ζ καὶ ψιλοῦσθαι καὶ βραχύνεσθαι ἀξιοῖ* Moschopol. Opusc. p. 33. *Ἰάζω* δύο σημαίνει τὸ λαμβάνω καὶ τὸ ὑβρίζω Schol. Hec. 65. Cetera catervatim addam sejunctis, quantum fieri potest, sonorum naturalium imitamentis, *βλάζω* *μωραίνω* Hes. quod mihi neque cum *βλάξ* (*μαλακός*) neque cum imitativo *blatire* quidquam commercii habere sed idem quod *πλαδῆν* valere videtur hoc est proprie mucere, tum per similitudinem hebere, quomodo *βλαδαρός*, *βλέννα*, *μύξα* et *λέμφος* dici solent; *κλάζω* τὸ διασχίζω Hes. a *κλάω* fortasse, nisi potius verbum facticium est stridorem serrae

8) *Ἡρόδοτος τὸ θερμότερον σπεύδειν ἀσπαίρειν ἔφη* Eust. 416, 34. quo ad *σπάω* et *σφαδάζω* referimur. Ex Schol. II. XI. 165. *σφεδανόν οἶον σφενδονηδόν Ἀρίσταρχος*, discimus hunc etiam nomen *σφενδόνη* ad hanc stirpem retulisse.

exprimens ut *πρίων κλάζει τε πρίει τε* Oppian. Hal. V. 203. ⁹⁾ hinc ad scindendi notionem translatum; et tritiora *πλάζω, σκάζω, στάζω, σφράζω, σχάζω, φράζω, χάζομαι*. Onomatopoeica sunt *βάζω, βαβάζω* et *βιβάζω*, unde Hipponax *ἐμβιβάζας* pro *ἐμβοήσας* duxit, *βράζω, γλάζω, κλάζω, κράζω, ράζει* *τρώγει ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ τοῦ ἥχου* Hes. et Cram. II. 465. (ubi perperam *ραίζω* scriptum) *σπάζει σκύζει Ἀχαιοί* Hes. *ἄρράζω, καχλάζω* et *παφλάζω*. Tertio loco promam quae Grammatici inclinamentis quibusdam verbalibus praestruunt, *κάζω τὸ κοσμεῖν, ράζω τὸ ραίνειν, τάζω τὸ τανύειν, φλάζω* cui EM. 403, 47. aoristum *ἐφλαδον* ab Aeschilo positum subjicit, et *χλάζω* unde Eustathius 723, 49. *κέχλαδα* Pindaricum repetit, quod quia alpha longum habet, aptius est praesenti *χλήδω* ab analogiae norma non alieno sed derelicto praeter perfectum *κεχληδέναι ψοφεῖν* Hes. Trisyllaba vero, quae neque reduplicatione aucta neque sonis naturalibus assimilata sunt, paragogis adnumeranda videntur, *κολάζω* eadem qua *κολούω* stirpe progenitum et *λιάζω*, quod Schol. Lyc. 21. a *λύω* propagatum dicit sed probabilius est eidem fundamento superstructum esse ut *λιχάζω*, quod eandem devertendi et declinandi significationem habet activam et neutralem: *ἄλίσστος παρὰ τὸ λιάσαι εἰς φρυγὴν τρέψαι* Schol. Orest. 1466. *ἐκλιχάζει ἐξορμῶν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ* Hes. *ῥιζόθεν οἶα λόφος τις ὑποτιμηθεῖς ἐλιάσθη* Apollinar. Ps. CXL. 17. et pariter de abruptione saxi *ὑπαιλίχαζεν ἐκ πέτρας ὑπεχώρει* Hes. quorum propria est significatio obliquandi, *πλαγιαίζειν, ἀποσιμοῦν* i. q. *ὑπαναχωρεῖν* v. Corais ad Heliod. 113. a *λίξ πλάγιος* v. Parall. 105. cui *λέχριος* et *λοξός* successit; sed gutturalem a prima origine abfuisse indicio est *λιάζειν*. De *διάζομαι* certatur simplexne sit an compositum. Simplicitati quidem favet augmentum *ἐνεδιάσθη, δεδιάσται*, et ut ab *ἀμφί ἀμφιάζω*, ab *ἀντί ἀντιάζω*, ita concedi potest ut a *διά* declinatum sit *διάζεσθαι*, proprieque significet per-

9) L. III. 314. *κλάζει ὀρμὴ* Schol. exponit *τρύζει* significans stridorem lineae piscatoriae cui similis chorda lyrae *ὑποτρύζειν* dicitur Anth. XI. 351.

meare, transmeare, distendere ¹⁰⁾ et διάσματα vocari fila vel staminis, quae subtemini intersita sunt, vel subteminis, quod stamini implicatur, nomenque proprium habet trama a trameando ut trames; sed in paucis illis locis, ubi nomen hoc legitur, significatur stamen τὸ ἥτριον, eodemque modo Ἐκδιάστρα κλώσμα ἢ στήμων Hes. Grammatici vero compositum esse volunt; EM. 270, 22. διάσμα—παρὰ τὸ ἄσσω γίνεται αἰολικῶς ἄζω ἄζομαι καὶ διάζομαι. ¹¹⁾ Anecd. Bekk. 452. Σώφρων ἄντεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ε omisso tropae aeolicae commento, quae verbo obvio et quotidiano parum convenit. Certa ad arbitrandum documenta desunt. Ἐμπάζομαι curo EM. ab ἔμπαιος = ἔμπειρος repetit, de quo quid mihi videatur in Diss. I. §. I. professus sum; κατεμπάζω in Nicandri versu ὁπότεν χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα, quod Schol. interpretatur καταλαμβάνῃ καὶ κατεπεύγῃ, inclinatur ad similitudinem adjectivi a παίω compositi in Aesch. Agam. 180. ἔμπαιοι τύχαι Schol. ἔμπεσοῦσαι et v. 354. πρόσπαια κακά Schol. προσπαΐσαντα, a quo κατεμπάζειν illud sola differt constructione. Tertium specie simile, significatione dispar est Ἀμπάζονται ἀναβάλλονται καὶ τὰ ὅμοια EM. quod Hesychius ἀναπαύονται interpretatus est. cf. Ahrens. dial. dor. 285. Sed transeo ad epsilon. Τρία μόνα δισύλλαβα τῷ ε παραληγόμενα, ῥέζω, ἔζω, χέζω, οὐδέν δὲ τρισύλλαβον· κατὰ τροπὴν οὖν γίνεται πιέζω, οἱ δὲ Δωριεῖς πιάζω EM. 671, 24. quod idcirco Herodianus π. Mon. p. 44, 2. analogiae convenientius iudicat; ac πιεζῶ quoque compare caret; nam τραπεζῶ tertiae est conjugationis. Quod ille praetermisit ῥέζω τὸ βάπτω, fortasse a ῥέζω facio non diversum esse credidit. Et hanc opinionem non mediocriter confirmant syntheta latina inficere et sufficere id est tingere sive ῥέζειν, unde ῥεγεύς infector,

10) Theocr. XVI. 97. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχλαι λεπτὰ διαστή-
σαιντο Schol. διυφάνειαν.

11) Quae his praemissa sunt διάσμα—ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μερίζω
δαίωμα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι διάσμα, nullo modo cum verbo διάζομαι
conciliari possunt, nisi quid excidit ἢ παρὰ τὸ δαίω δαΐσμα καὶ ἐν
ἐπερθέσει. Poll. VII. 32. προφορεῖσθαι Ἀπτικοὶ ἔλεγον τὸ διάζεσθαι.

ῥέγος et ῥέγμα, quibus Glossographi importune intermiscent ῥῆγος et ῥάκος. Neque ab alio verbo compositum arbitror καταῤῥέζω, quo proprie usus est Oppianus ἀκάνθας ἦκα καταῤῥέξειεν ἐπικλίνου τε πιέζων Hal. IV. 611. hoc est deprimere, cui in altero sermone perfecte tanquam imago respondet *deficere*, unde vestimentum *defectum* pro detexto et desecto ut nos dicimus *heruntermachen* et *herabthun* pro detrudere καταβιβάζειν.¹²⁾ Translati vero alia est constructio, καταῤῥέξαι τινά demulcere alicui caput Hom. et absolute de inclinatione manus τοὺς δ' ἄμ' ἐπεσθαι χειρὶ καταῤῥέξασα—ἄνωγεν Apollon. IV. 686. in quibus illa significatio ductus deorsum euntis non evanescit. Κλέζω καλῶ Hes. aequae inauditum est ac nomen Κλέθος κληδών. Verba in ῥέζω ne anquiramus auctor est Choeroboscus Cram. II. 185. Gaisf. T. III. 28. et Schol. II. I. 317. τὰ διὰ τοῦ ῥέζω τὸ ῖ ἔχει βραχὺ πλὴν τοῦ δανείζω καὶ κληίζω, cui χορήζω addi poterat; nam id quoque neglectu loquentium iota amisit. Verum haec paragoga sunt; Βήζει φωνεῖ Hes. quod interpretes pro βή βή λέγει vel βληγᾶται accipiunt, si incorruptum, certe fictum est e sono vocis. Quartam vocalem sortita sunt ῥέζω, βλίζω, βρίζω, δίζω, κνίζω, κτιζω, νίζω, πρίζω, στίζω, σχίζω, praeter quae Hesychius multa suppeditat auctore nullo firmata: Αἰζει παίζει et Αἰζονοσι παίζονσι, quae Ruhkenius ex ψιάζω corrupta putat Epist. p. 214. sed defenduntur verbo consimilis soni et significationis λαῶσαι παίζειν et γλιαῶσαι παίζειν. Idem Πίζειν τρώγειν καίειν θηλάζειν, Πίζομαι κλαίω¹³⁾ etc. Alia sonis naturalibus assimilata sunt: ἄῤῥίζειν hiriire, σπίζειν friggere, τρίζειν stridere et defectiva, de quibus subtiliter disserit Zenodotus EM. 712, 33. τοῦ σίζω ἐνεστώτος ἕτερον μὴ ζήτει χρόνον μήτε ἔγκλισιν—καὶ τοῦ λίγξε μὴ ζήτει θέμα μηδὲ ἄλλο τι· ἀφαιρήσεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάσεως τῆς τοῦ ἤχου μιμήσεως· ὁ Νικάνδρος

12) Ἀποῤῥέξαντες ἀπομερίσαντες Ἰσαῖος Suid. quo mirum est oratorem atticum usum esse. Quaeritur numi ἀποῤῥέξαντες scripserit hoc est *verabgereicht habend*, ut bavarice loquar.

13) Alibi Ψίνδεσθαι κλαίειν. Pro Ἐψιδεν ἤκουσε, nisi quis melius suaserit, ἔκλαυσε ponam.

ἐπιλίζοντας ὁῖστοὺς τοῦ λίγξαι τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἥχοῦ μίμησιν. Οὐκ ἀπὸ θέματος οὖν ταῦτα ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φωνῶν ἢ ὀνοματοποιῖα, quibuscum consentiunt alii in Cram. I. 268. Macrobius de Diff. p. 752. et Eustathius p. 1119, 60. οὐδὲ τοῦ ἐκλαγξαν ἔστιν εὐρεῖν ἐνεστῶτα κλάγγω ¹⁴⁾ οὐδὲ τοῦ λίγξε τὸ λίγγω οὐδὲ τὸ κρίζω τοῦ κρίκε ἢ κρίγε. Hoc praesens tamen non inusitatum fuisse testantur Glossographi et omnino monitoribus illis non tantum auctoritatis adjungo ut ὑποκρίζων Aelian. H. Ann. VI. 19. et boeoticum κριδδέμεν *ridere* Athen. XIV. 622. A. repudiem, quae editores pro aliis minus aptis reposuerunt conjectura probabili. Sed certe σπίζω Etymologorum commentum est nomina σπιδής, σπίδιος et σπιθαμή explicare conantium. Ορίζω ex θερίζω contractum esse pervagata est opinio, cui non adversor, etsi illud proprium significationem metendi nunquam recipit. — Τὰ εἰς ὄζω τρία ἔστιν ὄζω, ἀρμόζω, δεσπόζω Theogn. p. 142. quibus addi possunt ad similitudinem soni efficta ῥόζειν, quod Suidas proprie de voce canum, tum etiam pro ῥέγγειν dici ostendit, et τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων Herodian. in Anecd. Bekk. 1452. nisi is τρυγονίζειν scripsit ut χελιδονίζειν. — Verba in ὠζω conjuncte conserteque producam quia difficilis est naturalium et positivorum distinctio βύζω, βλύζω bullio, βρύζω semel lectum in Archil. Fr. V. βρῦτον Θοῆς ἔβρουζε pro βρύλλειν potare ut videtur v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. der Poet. Lyr. p. 88. γρύζω, κλύζω, κνύζομαι quod saepius et fortasse rectius κνύζομαι et κνύζομαι scribitur, λύζω idem quod λυγγάνω, μύζω muttio, ῥύζω ringor, τρύζω trisso, ¹⁵⁾ σκύζομαι, σφύζω

14) Ex latino clango cognosci non potest quae fuerit verbi graeci conformatio; namque terminatio interdum eadem est in utroque sermone ἄγγειν angere, τέγγειν tingere et stinguere, sed saepius diversa: pango, plango, frango, tango, cingo, lingo, distingo, ninguo, ringor, jungo, emungo. Stringo, pingo, pungo cognata sunt graecis σιλεγγίς, ποικίλλω, πιζρός v. Prolegg. 113. sed fingo, ungo et fungo quo referri possint, parum exputo.

15) Τρύζει γέγραπται καὶ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ χωρὶς ἀπὸ τοῦ γινόμενου ψόφου πεποιημένον Galen. Comm. II. in Progn. T. XVIII. P. II. 134.

quod Eustathius scripsisse videtur pro *σύζω* p. 1746, 22. *φθύζω*, *φλύζω* τὸ ἀναβάλλω Sch. Apoll. I. 275. Sch. Nic. Al. 214. ὑπερφλύζει ἀναῤῥεῖ ἐκφυσᾷ Hes. διαφλυχθεῖσα διαχυθεῖσα Galen. Lex. Praeterea in hoc numero Theognostus p. 142, 28. *φύζω* retulit quasi usitatum esset, fortasse propter nomen *φύζα*, cui similia *ἄζα*, *κίζα*, *σπίζα*, *σχίζα*, *βύζα* a similibus ducuntur verbis; nam participium *πεφυζότες* negant a tali principio oriri potuisse quia perfectum medium nunquam duplicem pro caractere habeat EM. 667, 31. sed aut tropen ionicam esse ut ab *ὀλίγος ὀλίζων* aut synopen verbi *φυζάω*, cujus participium extat *φυζηθεῖς* et paragoge *Φυζάναι φυγεῖν*, Hes. *φυζάω* autem Heraclides a *φύζα* repetit ut a *κίσσα κισσάω* Sch. B. ad II. XXII. 1. Eust. 1740, 19. Arc. 157, 19. alii a *φύζω* ut ab *ἴζω ἴζηκα* Cram. I. 213. Quod vero Matthiae in Gramm. p. 638. ex Hesychio affert *Φῦξαι (φύξαι)* non satis est ad testandum praesens.¹⁶⁾ Cum *πεφυζότες* conferri potest *Μεμυδός ῥέων* Hes. et *μεμυδότες* ab Antimacho positum pro *μεμυδηκότες* v. ad Buttm. p. 31. cui simile principium affingit EM. 633, 40. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥώζω ῥωδῶ ὀῤῥῶδῶ ὥς μύζω μυδῶ, ἐρίζω ἐριδῶ, cujus unum reperitur exemplum *ἐριδδῆσασθαι* idque in antiquis commentariis, ut Schol. tradit, aliter scriptum *ἐριζῆσασθαι* sed falso, nam ab *ἐρίζω* vel *ῥρις* unum derivari potuit *ἐριδέω* ut a *κηκάζω* vel *κηκάς* *Κηκαδεῖ λοιδορεῖ* Hes. quod non recte attentari puto. Neque interest utrum *μυδάω* a nomine *μύδος* ducatur an a verbo illo *μύζω* ut a *σφύζω* *σφυδάω*, *φλύω* *φλύζω* *φλυδάω* et *φλυδέω*, unde *φλυδούμενος τῆς πρώτης συζυγίας* Cram. II. 424. Sciens praeterea *στύζω*, de quo EM. 731, 25. *ἀπέστυξαν ἀπὸ τοῦ στύζω ἢ στύγω*, quorum neutrum reperitur. In *ὠζω* duo afferuntur in Epim. Cram. I. 36. *κρώζω* et *σώζω*, quorum illud ex sono naturali expressum est ut *ῶζω*, *κλώζω* *glocio* et *τρώζω*, quod Hesychius interpretatur *ψιθυρίζω συνουσιάζω* gannitum, ut videtur, venereum significans, alterum paragogis adnumeran-

16) In cod. adscriptum est *φύξαι φύξειν φυγεῖν*, quod sic corrigendum videtur *φύξαι φύξιν, φυγεῖν*, etymologice constructum ut *φυγὴν φεύγειν* v. Parall. 524. vel *φυγή φεύγειν* Job. XXVII. 22.

Lobeck. Technol.

dum ut *χωρίζω*, *πλῶρίζω*, *φῶρίζω*, quae Grammatici iota ineffabile habere ajunt EM. p. 667, 25. p. 803, 47. Theogn. 142. et *ἐπῶρίζω* ex *ἐπωάρίζω* contractum. Diphthongos hoc genus verborum admittit omnes sed plerasque raro et velut delibandi causa—οὐδὲν εἰς ῥῶ λῆγον πρὸ τέλους ἔχει τὴν αἰ ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω Herodian. π. Μον. 22, 31. namque *βοραίζω*, *σφαδαίζω*, *ματαιίζω* qui scribere instituerunt, tamen iota pronunciare non sunt soliti v. Eust. 1554, 25. illius vero verbi insolentiam excusant nomine syncopae ἐκ τοῦ παιδίζω Theogn. l. c. ¹⁷⁾ Item unum est *φᾶύζειν* τὸ *φρύγειν* Ἀττικοὶ Phot. et Eust. 962, 50. quod ad *φῶρίζειν* eandem rationem habet quam *φᾶύσκειν* ad *φῶσκειν*. *Βαύζειν* aliquoties apud Grammaticos legitur sine punctis diacriticis sed sine ratione, quodque Brunckius in exitu senarii edidit *καταβαύξας* Anth. VII. 108. jure improbatum est v. Hecker. Comm. de Anth. 242. De tertia Theogn. l. c. et Gramm. de Quant. T. II. 312. τὰ διὰ τοῦ ῖζω ῥήματα διὰ τοῦ ῖ γράφεται—σεσημειῶται τὸ δανείζω· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ δανειάζω, quod ad praesentem causam nihil attinet. Neque quartae aliud exemplum quam *φεύζω*. De verbis in *οιζω* idem ille et Herodianus Epim. p. 252. ita loquuntur ac si unum nossent *ἄθροίζω*, quod ne primitivum quidem est: τὰ διὰ τοῦ νζω ἅπαντα διὰ τοῦ ν γράφεται τρύζω, σκύνζω κ. τ. λ. πλὴν τοῦ ἄθροίζω καὶ ῥοιζῶ τὸ περισπωμένον. ¹⁸⁾ Sed idem accentu gravi notatum exhibet Eustathius 1792, 22. *ῥάζειν καὶ ῥοιζειν κν-ριῶς ὑλακτεῖν*, nisi is *ῥύζειν* scripsit, unde compositum est *ἐπιρρύζειν*. Ex EM. 619, 58. Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἔστιν οἷ ἐπίρρημα σχετλιαστικόν· ἐκ τούτου γίνεται οἷζω ὡς αἶ αἶ αἰάζω, non clare intelligitur verbum οἷζω, unde Sch. Od. XIV. 415. Sch. Nubb. 657. οἷζύς derivatum putant, a Graecis dictum esse, quodque Lexicographi nostri hinc conflatum ajunt *δυγοίζω*, ne significationem quidem lamentandi habet sed potius mala ominandi, *κάκ' ὅσσεσθαι*, quare magis consentaneum videtur ad *οἷομαι opinor* recurrere; sin proprie

17) Ὠράζομαι quod Meinekius Com. Fr. I. 557. aliquot locis restituit, Grammaticis illis ignotum fuisse apparet.

18) Addit Herodianus ὅθεν καὶ εὐροίζον χρυσίον id est ὀβρυζον.

τὸ *δυσφορεῖν*, ut aliqui tradunt, significavit, ad *οἶω* (*οἶσω*) referendum est quamvis diverse declinatum ἐδύσοιξα. Jam nihil restat praeter *κρούζω*, quod EM. 541, 47. ex *κροβύζω* extitisse refert exemto beta, sed testem non sistit.

Adnotamentum. Horum pleraque a puris procrevere. Primum est verbum ἄζω τὸ ἄζαίνω (asso) quod veteres ab ἄω (*ἄημι*, *ἀΰω*) repetunt assensu facili quia ventus siccatur, duoque similia in Anecd. Bekk. 348. ἄζειν τὸ στένειν Σοφοκλῆς, τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος, quae Ellendtius in Lex. Soph. perspecte distinguit; nam prius illud, quod expressius ἀάζειν dicitur, ab interjectione provenit, hoc est a parte orationis significabili ut *φρεύζειν*, *ᾠζειν*. Ab illo epiphonemate vel, ut veteres vocitant, adverbio admirandi ἄ sive ἄ nescio an ἄζω sive frequentius ἄζομαι natum sit et ab hoc porro ἄγη et ἄγαμαι. Ex Hesychii glossis Ἀάσθω *χλευαζέτω*, Ἀάσθαι (*λαᾶσθαι*) παίζειν *λοιδορεῖν*, nisi quid vitii contraxerunt, apparet verbum fuisse λάω, ex quo factum est λάζω τὸ ὑβρίζω et λάσθῃ. Ab homonymo λάω, cui affinia sunt *ληῖς* et *λεία* sive doricе *λαία* *captura*, originem duxit λάζομαι, ab alio quodam λάω, quod in λάσκω transfiguratum est, λαλάζω, sive id reduplicatum dicere volumus sive a λάλος derivatum, quod ad λάω referri dixi ut *φαλός* ὁ *λαμπρός* ad *φάω*. Κράζω unde coeperit demonstrat Herodianus EM. 539, 4. Cram. I. 268. ἀπὸ τοῦ κρῶ κράζω καὶ κρώζω, cujus testes nominavi in Diss. I. §. I. — Φράζω παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω *πλεονασμῷ* τοῦ ρ EM. cujus in vestigia insciens incurrit Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. p. 236. Pondus sententiae addit Hesychii glossa *Πιφράσκει* *πιφράσκω*, quod EM. 673, 54. ob eundem pleonasmum adnotavit profectum fortasse a poeta, qui primam verbi *πιφράσκει* syllabam sine ejusmodi sustentaculo produci posse diffideret. Sed animum diversum trahit nomen *φρήν*, cujus dativus doricus *φρασί* conjunctus cum verbo *φρανίζειν* i. q. *φρενοῦν* eam habet cum *φράζω* similitudinem ut opinio existat utrumque ab obsoleto quodam *φράω* ortum esse, verbum quidem sic ut *κλάζω* a *κλάω* frango, *κράζω* a *κράω*, *βιβάζω* a *βάω*, nomen autem ea ratione qua *γλήν* a *γλάω* (*λάω*

γλαύσσω). Jam si ab hoc φράω derivatum est φράσσω, non mirum videri potest nomen φρενῶν proprie declarare diaphragma, quo exta ab inferiore intestinorum parte separantur quasi septo. Quomodo hinc ad intelligentiam translatum sit nescire se profitetur Hippocrates nisi quod praecordia laetantibus et dolentibus quodammodo commoveantur; sed verius Aristoteles censet *ὅτι αἱ φρένες οὐ μετέχουσι μὲν τοῦ φρονεῖν, ἔγγυς δ' εἰσὶ τῶν φρονοῦντων* (cordis) v. Dietz. ad Hipp. Morb. Sacr. p. 183. A φρονεῖν autem nihil differt φράζεσθαι. — Σφάζω παρὰ τὸ φῶ EM. cujus aoristum fingit Hesychius Φάσανον παρὰ τὸ φάσαι. Σχάζω et quod Atticistae praeferunt σχάω eandem habent significationem laxandi atque aperiendi et communem originem a thematico χάω, unde Χάος ἢ χώρησις καὶ τὸ κενόν Hes. *chaos unitas hians patensque* Fest. παρὰ τὸ χαδεῖν Schol. Hes. Th. 116. et Χάσις διάκρισις χώρησις sive χώρισις, multaue alia quibus subjecta est notio vacandi et vacuandi; primum verba hiandi χάσκω, χαίνω, κάπτω, tum quae capere et capacem esse significant χανδάνω et ἔχασον, quo Nicander Alex. 307. utitur pro ἔλαβον, sicut uno germanico verbo *fassen* duo exprimuntur graeca χαδεῖν et λαβεῖν, tertio χάζω (χάζομαι) cedo, nam cedendo locum vacuefacimus sicut κενοῦν quoque dicitur pro discedere *raeumen* v. ad. Aj. v. 987. ¹⁹⁾ et hinc composita Προχάζω προβαίνω Phot. id est procedo, Παράχασον ἀναχώρησον, Συγχάζω συγχωρῶ (concedo) Hes. Ex latino cedo resonat graecum κήδω, quod non ex se cognoscitur sed ex perfecto κέκηδα i. q. ὑποκεχώρηκα atque ex aoristis κέκασον, κεκάδοντο (v. ad Buttm. 322. et 323.) ἀπὸ τοῦ χάζω τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν EM. Haec autem trope per hanc totam familiam commeat; namque non solum pro κάπτω successit χάπτω, quod Eustathius 1481, 35. non ita pridem increbuisse significat, sed etiam Κήτει στερήσει et Κῆτος ἀπορία affert Hesychius, quae ne mendose, ut Stephanus censet, scripta esse putem, retinent me vasorum vocabula κήθειον sive χεῖτιον τὸ χωροῦν ἀστραγάλους ὃ καὶ κείθιον ἰωνικῶς λέγεται παρὰ τὸ χεῖω τὸ χωρῶ Eust.

19) Χάζειν pro amittere dici ostendit Du Cangius.

1259, 38. triaque illa quae Schol. Arist. Eqq. 1158. gregatim producit κημὸς ὁ κάρδος τῶν δικαστῶν καὶ ὁ χάβος id est capistrum, quod a capiendo dictum est ut a capacitate capis κάρπετις καπίθη, κάρδος autem in EM. non intempestive ad χάζω refertur. In cumulum accedunt Hesychii testimonia Ἀγκάλαον ἀνοιξον hoc est ἀναχάλασον, ut Koenius docuit ad Greg. 343. et Ἐκκαλλάζει κλῖναι τὸ ἰστίον, unde funes calatorii quibus antenna suspenditur Veget. a verbo calare sive chalare, quibuscum Schneiderus ad Vitruv. T. III. 296. confert σχαστήρια. ²⁰) Horum omnium fundamentum est illud quod diximus χάω, cujus varia inclinamenta κέκηδα, κέχανδα, ²¹) ἔχαδον, χανδάνω conferri possunt cum ἦδω, ἄδον, ἄνδάνω, nam his quoque thema purum ἄω satio affingendum videtur. Quod ultimum est hujus generis σκάζω, dentalem non a natura ingeneratam habere, conjicimus ex adjectivo σκαιός, σκαμβός, σκιμβός i. q. χωλός. — Ad secundum ordinem pertinent ἔζω παρὰ τὸ ἔω EM. cui subjectum est ἤμαι, et χέζω a χέω fundo ut latine dicitur profusio alvi. Eodem complemento ab attico πρίω procrevit πρίζω, a κνάω κνίζω, a ψάω, unde Schol. Arist. Rann. 493. ψωμός natum dicunt, ψίζω quod Hesychius s. Ἐπιψίζει interpretatur ψωμίζω. Βλίζειν, pro quo βλίστειν receptum est non ut EM. 260, 32. a μελίζειν, neque hoc a μέλι sed utrumque a θλάω sive φλάω repetimus, cujus vocalis in iota transit assumpta consona variabili, θλίβω, φλίβω, βλίμη, βλιμάζω οἷον εἰ θλιμάζω Suid. quo modo etiam βλίστω exponitur. Haec generalem habent premendi significationem sed quod Virgilius dicit pressis cogere mella favis Georg. IV. 140. proprie nominatur βλίστειν, cujus forma primitiva est jam antea allata Diss. I. §. 3. βλεῖν τὸ βλίσσειν, aucta Βλάσκει καπνίζει, hoc est βλίστει ut ex aliis ejusdem Hesychii locis apparet

20) Cum hoc convenit casteria locus ubi cum navigatio conquiescit, remi conquiescunt Non. σχάσαι ζώπην Pind. id est laxare (χαλᾶν) et remittere; φροντίδα σχάσαι Aristoph. Schol. παῦσαι. Quae si vera est interpretatio, in Coluth. v. 57. pro δολίην ἐφράσσατο βουλήν scripserim ἐσχάσσατο remisit et abjecit.

21) Litera νῦ mobilis est in derivatis εὐρυχανής, εὐχανδής, πολυχανδής, εἰρυχανδής, χανδόν.

Βλίσαι καπνίσαι μελίσσας, Ἐκβλίσαι ἐκθλίψαι· βλίζειν γὰρ τὸ τὰ κηρία θλίβειν, quibus omnibus convenit prototypon βλίω. *Βρίζειν* a βρί βαρύ derivatum proprie gravedinem somnulentam, ut Apulejus loquitur, significare Nitzschius censet ad Odyss. IX. 149. *Λίζω* sive *δίζημαι*, δῆω, δεδάομαι confines sciscendi, sciscitandi et sciendi complectuntur notiones a ζίω ζητέω non alienas. Nec *κίζω* a *κιάομαι* tam longe discedit ut cognatio non appareat. *Νίζειν* et *νίψαι* grammaticus Cram. I. 291. ἀπὸ τοῦ νῶ τοῦ ῥέω, nec dissimilem illi potestatem habet *νοτίζω*, cui quae praemissa sunt nomina *νότος*, *νοτὶς* et *νοτία* ad idem *νέω* revocari possunt. *Σίζειν*, quod Eustathius 1241, 15. cum *ζεῖν* contendit, certe tam nativum est quam germanicum sibili nomen. Verbi *σχίζω* prototypon Salmasius ponit *χίω*, unde nomen literae *χι* ductum esse; nostra sententia magis ad *κέω* sive *κειώ* inclinatur, unde *κεάζω* et *σκεδάζω* repetimus v. C. I. §. 3. — *Ὅζω* simile est verbis *halandi ᾶω* et *ᾶζω*. De proximo genere *Ἡρωδιανὸς πείθεται Φιλοξένῳ εἰπόντι ὡς τὸ κνύζῳ· παρὰ τὸ κνύζω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κνύω γίνεται ὡς περ μύω μύζω, τρύω τρύζω* Eust. 1746, 4. quo non affirmatur *κνύζω* aliquando in usu fuisse hoc intellectu. Sed usitatum est *μύζειν* significatione duplici mussitandi et sugendi. Schol. Arist. Thesm. 231. *παρὰ τὸ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν πολλοῖς ἄλλοις ὁμοίως*, nempe ut *γρῦ γρύζω*, *φεῦ φεύζω* etc. Cum eadem vero interjectione colligatum est *μύειν χεῖλη ἢ ὀφθαλμούς* et *μύζειν*, quod Photius interpretatur *θηλάζειν λείχειν ἐκπιέζειν*, arctioribus quam *μύειν* finibus terminatum; nam de labris modo dicitur vel proprie pro sugere ut *μυζῶν* v. ad Aj. p. 179. et novitium *βυζάνειν*, *βυζάστρια*, vel figurate *Μύζοντος μυκτηριζομένου* et *Μυκτηρίζει χλευάζει* ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῖς μυκῆρσιν Hesych. Interjectioni non absimilis est vox bubonis, qui graece *βύζα* dicitur ἀπὸ τοῦ βύζειν. Diversum vero *βύζειν*, quod pro *βύειν* valet, unde perfectum *Ζέβνται νένακται* Hes. id est *βέβνσται*. Nec *βλύζειν* et *φλύζειν* discrepant a *βλύειν* et *φλύειν*. *Τρύζειν*, cui synonymon est *γογγύζειν*, et *Θρυμμός γογγυσμός* Hes. si a *τρύειν* ortum habent, proprie sonum significant qui fit terendo ut *τερετίζειν*, non dissimilem susurri, de quo *θρεῖν* dicitur.

Verum hic nos obturbat vocalium similitudo ad distinguendum difficilis. Quemadmodum enim in Ev. Marc. IX. 18. pro *τρίζει τοὺς ὀδόντας* in codd. nonnullis scriptum est *τρύζει*, sic inter haec verba scriptura fluctuat saepissime v. Jacobs. ad Philostr. p. 232. et est ubi nihil referat: *ὁ τρυσιμός ἢ τρισιμός, ἑκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ἐπὶ φνυσώδει πνεύματι γίνεται* Galen. de Sympt. Caus. III. 6, 242. T. VII. Ex hoc tamen non sequitur ut ubique inter se commutari possint, quod non permittit Eustathius p. 229, 25. *τρίζειν ἔστι τὸ λεπτὸν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωνότερόν ἐστι*, quo duce Jacobsius ad Anth. XI. 352. vulgato *χορδὴ ὑποτρύζουσα* praefert *Planudeum ὑποτρίζουσα*, quod magis cum *τερετίζω* convenit cf. Wernick. ad Tryph. p. 285. Ac mihi quoque *τρύζειν* a *τρίζειν* tantum differre videtur quantum gravis sonus ab acuto et iccirco iis locis ubi mures, serpentes, cicadae et hirundines Anth. V. 327. *τρύζειν* dicuntur, aptius judico *τρίζειν*, rectum vero *ὀλολγῶν ὑποτρύξεσκε* Theocr. VII. 139. quanquam confundit Hesychius *Τριγός τρυγών*. Et in universum si quis caetera hujus generis facticia mediocriter modo consideraverit ut *κράζω, κρίζω* ²²⁾ *κρώζω, κλάζω, κλώζω, φλάζω παφλάζω λέξις ἥρου μιμητικὴ παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω λέγεται* EM. 756, 48. *φλύζω, χλάζω, καχλάζω, κιχλίζω*, non dubium fore puto has vocalium vicissitudines dedita opera variis sonorum modulamentis accommodatas esse. *Λύζειν* nihil ulterius habet, sed *κλύζειν* et latinum *cluere* id est purgare, simile est graeco *λόω*. *Σφύζειν* ad *σπῆν, σφαδάζειν, σφαραγεῖν* referri oportet, de quibus supra exposui. *Στίζω* a *στάζω* ortum esse hariolatio est Herodiano vix digna in EM. 539, 5. *Σχάζω* et *σχίζω* interdum commutari possunt v. ad Phryn. 219. sed natura tamen diversa videntur, cognata vero *ἔξομαι ἴζω, κεχλαδώς κεχλιδώς* v. ad Buttm. 326. Jam breve quiddam restat de mutatione consonae finalis. *Λάσθω κακολογῶ* patet idem esse ac *λάζω ὑβρίζω*, sed *βιβάσθων* plurimum differt a

22) *Γαλῇ κρίζασα* Aelian. H. Ann. IX. 41. cod. *τρίζασα*. *Τρισιμός μύος* Plutarch. cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 415.

βιβάζων. Saepius commutantur ζ̄ et τ̄. De ἄττεσθαι et διάζεσθαι quid sit dubitationis alio loco declaravi. Ἀνχάττειν ἀναχωρῆσαι καὶ τὸ ἐμμένειν χάττειν Hes. qui fortasse pro hoc ἐγχάττειν scripsit hoc est ἐγχωριάζειν locum tenere. De βράζω et βράττω, unde fluxit verbum mediae aetatis *braxare*, v. ad Buttm. 132. et Friedemann. ad Strab. 577. Sed δάζω ἢ δάσσω ab EM. 249, 39. et διαδάζομαι in Thes. sine idonea ratione ficta sunt propter δάσασθαι. Ab aeolico πλάζω τὸ πλήσσω Aristarchus distinxit commune πλάζω longitudine syllabae prioris ἐκτείνων τὸ ᾠ Sch. Od. V. 389. Hujus tamen viri respectus non praepedit quominus utrumque idem esse putemus et ab eodem primitivo πέλω (pello, πελεμίζω) derivatum, unde τειχεσιπλήτης dictus videtur qui muros impellit. Sed πλήσσειν perstitit in significatione pulsandi, πλάζειν autem dicitur pro ἐκπλήσσειν τινὰ τῆς ὁδοῦ vel τοῦ κατ' ὄρθον λογισμοῦ Lucian. de Laps. c. 16. uno verbo πλανῆν vel πλαγιάζειν detrudere *recta regione viai* et medium πλάζεσθαι pro delinquere hoc est viam rectam relinquere v. Doederlein. Syn. T. II. 140. quibus applicui ἀπλακεῖν sive ἀμπλακεῖν *deerrare, peccare* ad Aj. v. 598.²³) Huic similis est aoristus ἔπτακον, qui sive ad πτάζω referatur, quod Grammatici cum macroparalecto πλάζω (πλήσσω) componunt v. Parall. 405. et 408.²⁴) sive ad πτήσσω, aequalitatem declinationis pariter transit; nam verba in ζ̄ω et σ̄ω exeuntia non faciunt κον aoristo; quare in numero τῶν ἡμαρτημένων ἀορίστων habendum erit ut κρίκε, quod Herodianus admiratus est πῶς ἀπὸ τοῦ κρίζω ὦν ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐδὲ διὰ τοῦ γ ἐστὶν ὡς ἔστιγον (vel ἔστυγον) οὐδὲ διὰ τοῦ δ ὡς ἔφραδον EM. 538, 51. alii κρίγε vel

23) Hic dictis adde Πλαγκτός παραπλήξ Sch. Od. XXI. 363. et rupium nomen Πλαγκταί et Πληγάδες—δι πλάζονται ἢ ἀπὸ τοῦ προσπλήσσεσθαι αὐτοῖς τὰ κύματα Sch. Od. XII. 61. Hesychii glossa Παγγὰς πλάνος alieno loco posita videtur pro πλαγκτιάς πλάνους. Schol. Pind. Ol. VII. 56. ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλον πλάξω, haud dubie πλάγξω scripsit. Nicander ἐμπλάζω, ἐπιπλάζω et παραπλάζω usurpavit pro medio.

24) In Herodiani loco scribendum erat σημειῶδες οὖν τὸ σύνθηες πᾶσι κράζω—εἰ μὴ ἄρα τῷ κράζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν.

τρίγῃ scribere, alii soni proprietate excusare maluerunt. Aoristo *πτακών* thema reddendum est *πτάκω* authypotactum illud ut *δάκω*, *λάκω*. *Σφάζω* communis dialecti censetur, *σφάττω* atticae. Praeter *βλίζω* in usu fuit *βλίττω* et *βλίσσω* Cram. Anecd. Paris. T. I. 169, 28. quod Buttmannus olim repudiavit; *φρίζειν* Hesychius affert pro *φρίττειν*. Pro *βλύνειν* sive *βλύζειν* Graecos etiam *βλύττειν* dixisse Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 90. sq. non persuadet. *Γρύττειν* nonnullos pro *γρύζειν* pronunciare Lucianus indicat. *Λύττω* ex uno Pollucis loco enotatum, *λύζω* frequentissimum est; Thomas *Λύζω* τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ κλώξῳ κατέχομαι, cui quae proxima cognatione conjuncta sunt *κλωγμός* et *κλωσμός*, *κλώζω* et *κλώσσω* glocio, significatione differunt. *Ὀλολύττω* οὐκ ὀλολύζω Phot. Pro *ποιφύσσω* in Schol. Nic. Th. 179. scriptum est *ποιφύζω*, aliunde non constat. *Ἐπιφθύσδοισα* in duobus Theocriti locis Scholiographus duplici ratione explicat ἢ *πτύουσα* ἢ *ψιθυρίζουσα*, quorum illud confirmat synonymia verborum *πτύω* et *ψύττω* spuo et permutatio literarum *ψ* et *φθ*, *Ψατῖσθαι προκαταλαμβάνειν* (*φθάνειν*) *Διψάρα διφθέρα* Hes. v. C. I. §. 9.

§. 3. Τὰ εἰς *θω* δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς *φωνῆεν* λήγονσαν μετὰ βραχείας πλὴν τοῦ *ε* περισπᾶται *τιθῶ*, *ποθῶ*. Τὸ μέντοι σχέθω βαρύτονον. Σεσημειώται τὸ ὄθω Arcad. 156, 21. Verum *σχέθειν*, unde Herodianus nomen *σκιά* derivatum esse credidit Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 42. inusitatum esse veteres ipsi non diffitentur v. Parall. 46. pariterque *πρέθω* ab EM. 687, 40. fictum est ob aoristum *ἔπρεσε* ab Hesiodo positum, *σπέθω* et *μέθω* Theognost. p. 141. corrupta ex *σπερέθω*, *νεμέθω* ut dixi ad Buttm. 62. *καταβλέθει* *καταπίνει* Hes. eo loco scriptum ut facile corrigi possit *καταβλέει* sic ut ante legitur *Καβλέει* *καταπίνει* et *Βλεῖ* *βλίσσει*. Participii *ἔθων* deest prima positio, desunt cetera praeter perfectum *εἴωθα*.²⁵⁾ *Πείσονται* *πάθουσι* Hes. consuetus est error pro *πάθωσι*.

25) Infinitivus *Εἶθειν* *μαθεῖν* Hes. si recte circumducitur, aoristo attribui debet; *μεμαθηκός* pro *εἰωθός* et *μάθος* pro *ἡθος* Hippocrati familiaria sunt.

Ὅθομαι Homerum habet auctorem, sed forma activa non reperitur nisi alio declinata Ὅθέων φροντίζων et Ὅθεσαν ἐπεστροφῆσαν, Ὅθεύω φροντίζω, Ὡθύλλετο διανοεῖτο Hes. nec convenit illa Heraclidæ canonī verba barytona, quorum in penultima sit o breve, aut in duas inniti consonas ut κόπτω, aut in duplicem ὄζω, δεσπόζω Eust. 1854, 58. Prorsus ementitum est ὄθω τὸ κινῶ καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἐνόθω ὄθεν τὸ ἐνήνοθα Epim. Gram. I. 135. quod Eustathius p. 77, 22. cum ὄθομαι et ὠθέω connectit atque nomini ἐνοσις praestructum putat p. 307, 15. Itaque consideratis omnibus res huc redigitur, nullum esse verbum in θω bisyllabum quin penultimam habeat vel natura longam vel positione vel utrinque. Vocalium tamen longarum prima non reperitur nisi in verbo πλάθω, hoc autem non nativum esse constat sed affectum ut περάω πρήσσω. Compluribus commune est eta, quae referunt Theognostus p. 141. et Theodosius Gramm. p. 72. γήθω, κνήθω, λήθω, νήθω, πλήθω, πρήθω, admixtis ficticiis δήθω ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ δηθύνω, πήθω τὸ πάσχω et μήθω, quod ab Heraclide ponitur propter προμηθής, et ex μήθω conversum dicitur ut οὐθέν, θάσος, ψύθος Eust. 773, 33. Philem. §. 185. quasi a primitivo μάω non aequè proclivis fuerit decursus ad μάθος quam ad μῆθος. Quod Herodianus Epim. 245. et Epim. Gram. II. 231. adjiciunt ἀλήθω, paragogum est; δρῆθω confictum ex aoristo δραθεῖν, sed injuria ab omnibus praeteritur σήθω. Praesens ῥήθω nullo testimonio comprobare possum sed hinc certe natum est ῥθμός et aoristus in Galeni Exegetico Διῆσαι διασεῖσαι—δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διηθῆσαι et Ἦσας διηθήσας, quam ῥσαι apud Hippocratem ipsum non legitur sed solum σῆσαι tum alibi tum in ipso, quem Galenus designat, Muliebrium secundo p. 766. 768. 769. 777. 817. ubique cribrare (κοσκινίσαι) significans non colare (σακελλίσαι) quod διηθῆσαι dicitur de Morb. IV. 332. In ιθω unum esse testificatur Grammaticus Gram. II. 403. et Theodos. I. c. τὰ διὰ τοῦ ἥθω ῥήματα μὴ ἐν κινήσει γεννῶντα τὸ o (πεῖθω πέποιθα) διὰ τοῦ ἡ γράφεται χωρὶς τοῦ βρίθω, neque utimur mantissa Etymologi Gudiani p. 121, 37. πλὴν τοῦ βρίθω καὶ πρίθω καὶ θρίδω, quae nescio utrum librariorum errori

deleganda sint an technis scholae; *πρίθω* quidem ponitur ab EM. 637, 40. ubi verbi *πρήθω* stemma textit: *πρίω πρίθω πρέθω πρήθω* — alterum ex *φθίθω* corruptum esse potest quod a Choerobosco Dict. II. 636. fingitur contra usum: *φθίθω ἐνεστῶς οὐκ ἐν χρήσει, ἔπειδὴ οὐδέποτε εὐρίσκεται δισύλλαβος ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων* Schol. Oppian. I. 54. cf. Parall. l. c. Aut ille scripsit *πρήθω καὶ δρηθω* solumque *βρίθω* ex regula excepit, librarii autem ordinem perturbaverunt. — In *υθω* unum est prisca usus²⁶⁾ verbum *πύθω* putrefacio, sed *Ἐψυθεν ἐψεύσατο* Hes. cui nomina *ψύθος* et *ψυθών* assistunt, aoristus videtur verbi intermortui *ψεύθω* et pro *Πύθομαι ἀκούω* eidem reddi potest *πύθωμαι*. — *Τὰ διὰ τοῦ ωθω διὰ τοῦ ω γράφεται κλώθω, γνώθω, ἀφ' οὗ τὸ ἐγνώσθην, βρώθω ἀφ' οὗ τὸ βέβρωθα, πρώθω, ὦθω· τοῦτο δὲ κλίνεται καὶ ὥς ἀπὸ περισπωμένου* Theogn. 141, 26. *Γνώθω* legitur in Glossis graecobarbaris Du Cangii sed ille confinxit propter sigma aoristi passivi, quod quia in *ἐβρώθην* et *ἐτρώθην* non comparet, a diverso his themate repetendum credidit, eamque ob causam etiam *ἐπρήσθην*, *ἐπλήσθην* etc. a *πρήθω*, *πλήθω* arcessunt potius quam a praesentibus iis, quae publice comprobata sunt. Quod e vestigio sequitur verbum, non legitur nisi semel in optativo *βεβρώθοις*, quem ille perfecti esse putat, alii praesentis syracusani. Jam sicut hoc a *βόρω* voro propagatum est, ita *πρώθω*, cujus ceteri quoque mentionem habent Theodos. p. 73. Herod. p. 251. ex *πόρω* ortum videtur, hodie vero non reperitur amplius nisi aoristus *Ἐπρωσεν ξμοίρασεν* Hes. isque ambiguus quippe qui ad *πρώσκω* referri possit ut *τρώσαι* ad *τρώσκω*, et verbale *πρωτός ὁ πεπρωμένος* Arcad. p. 78. Sed opinor utrumque dictum esse *πρώθω* et *πρώσκω* ut *κλώθω* et *κλώσκω* Hes. Nymphae nomen *Πρωτώ* Hes. Opp. 243. Ioannes Diaconus per theta scriptum invenit ἀπὸ τοῦ *πρώθω* τὰς νῆας, pro quo Muetzellius de Theog. p. 440. tacite *πρωθεῖν* substituit unde est aoristus *πρωῶσαι* Hippocr. de Nat. Mul. 531. T. II. et al. sed a perispomeno nomen in *ω* terminatum derivari non potuit neque opus est, nam Suidas

26) *Πύθεσθαι τὸ σηπόμενα οἱ τότε ἔλεγον* Paus. X. 6, 3.

quoque barytono utitur ὦθω τὸ προώθω, ὦθῶ δὲ περισπω-
μένως, et Thomas quoque ὦθω—γράφεται δὲ καὶ ὦθῶ, quo
tamen non evincitur ὦθω usitatum fuisse; neque mihi per-
suaderi potest Grammaticos, quos ante nominavi, quum de
simplicibus agerent, verbum compositum προώθω immiscuisse.—
Diphthongum in paralexī habent αἴθω, πείθω, κεύθω, ἐρέθω,
Ἐλεύθω ἔρχομαι Hes. πεύθομαι, κλεύθομαι, unde Κλεύσο-
μαι κελεύσω ὁδεύσω Hes. veterumque nonnulli II. XVIII. 244.
vulgato εἰσόκεν αἰῖδι κεύθωμαι praetulerunt κλεύθωμαι ex
κελεύθωμαι i. e. παραγένωμαι ὁδεύω contractum. Hujus
autem verbi vestigium nullum praeter Hesychii Κελευθειόντες
ὁδεύοντες, quod ad κελευθέω referri potest, ut ab aliis cir-
cumflexorum ἀπειλείω, καπνείω, νεικείω, οἰνοβαρείω, τε-
λείω, ἀκείομαι etc. sed ut idem ad κελεύθω revocemus
permittit θερειόμενος Nicandri et futurum τεξείεσθε Arat.,
eodemque valet θαλπείω, quod Herodianus EM. 620, 43.
disparibus miscet: ὥς παρὰ τὸ θάλλω γίνεται θαλπείω,
ῥιγῶ ῥιγείω, οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω v. ad Aj. v. 325. ²⁷⁾ Jam
tempus est de verbis non puris dicere. Arcadius p. 157. τὰ
εἰς θῶ εἰ ἔχει πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγου-
σαν ὑπεσταλμένης τῆς ἐρ περισπᾶται πορθῶ, πενθῶ· σε-
σημειώται τὸ ἄλλθω. Exceptio illa pertinet ad πέρθω et
τέρθω. ²⁸⁾ Δέρθω aoristi est thema commenticium Cram. I.
195. neque barytonesis infinitivi καταδάρθειν v. ad Buttm.
p. 143. certum praebet praesentis δάρθω indicium, quod et
illa regula excludit et si Grammatici cognitum habuissent,
non ad δέρθω et δορήθω revoluti essent. Deest prae-
ceptum de altero genere αἴσθομαι, ἄχθομαι, ἔσθω, ἔχθο-
μαι, ἐρέχθω. ²⁹⁾

Adnotamentum. Verbis tenuissimi filii ἔθω et ὄθω
aliquid simplicius et magis principale quaerere nimis curio-

27) In Hippocratis loco pro ἰσχυρίω nunc non dubito quin fu-
turum ionicum ἰσχυρίέω ponendum sit.

28) Hesychii Ἐρθθαι φθέγγεται ante ἔρθως positum conectoribus
relinquendum est.

29) De declinatione agit Epim. Cram. I. 355. πάσχω μέλλοντα
οὐκ ἔχει· καὶ τὰ εἰς σχῶ (scr. θῶ) λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου
ἄχθαι τοῦ παρατατιζοῦ οἷον ἐρέχθω, ἄχθω.

sum fuerit. Verum de macroparalectis justior est suspicio, quorum plerisque sermo emendatus anteposuit primitiva: οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήθειν νεῖν φασί Poll. VII. 32. κνήν ἀττικῶς, κνήθειν ἑλληνικῶς Moer. Verborum πλήθω et πρήθω elementa continentur in reduplicatis πιμπλῶ et πιμπρῶ, eorumque vicariis atticis πίμπλημι, πίμπρημι. Ἐκ τοῦ σῶ δ' δηλοῖ τὸ σείω, ἕτερον παράγωγον σήθω EM. 710, 39. additque Herodotum pro σήθουσι dixisse σῶσι. Hinc pendet nomen σῆστρον τὸ κόσκινον Hes. ut μνηστρον, ποδόψηστρον, a conjugato σεῖστρον separatum significationis discrimine non minore quam verba σήθω et σείω. Re autem ipsa cribrandi et quatiendi actio eadem et vocabula quoque saepe conjuncta: ἐν σείσματι κοσκίνου Sirac. XXVII. 4. cribro decussa farina Pers. III. 112. ipsumque nomen cribri σινίον proximum est verbo σίω quod Anacreontem pro σείω scripsisse testatur EM. 714, 38.³⁰⁾ Itaque pro Σινιάσαι σεῖσαι κοσκινίσαι Phot. et Hes. vix audeam supponere σῆσαι, nec pro ἡ ὑσσώπου ῥίζα κόπτεται καὶ σεῖεται Medd. Mosq. p. 274. id quod usus postulat σήθεται. Ad σείω illud, quo Etymologi utuntur, specie convenit σεῖν τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι Phot. et germanicum praefandi humoris vocabulum seigen; nec dissimilis est significatio, τὸ γὰρ οὐρον ἔστι τὸ ἀπήθημα τοῦ αἵματος Theophil. de Urin. I. 68. Ἥθειν autem et σήθειν etsi tam diversum valent quam nostra vernacula seihen et sieben, quorum alterum ad liquida pertinet, alterum ad sicca, tamen communem habent mundandi effectum et copulantur quasi synonyma a Polluce VII. 97. τὴν χρυσῆν γῆν διασήθοντες, διηθοῦντες, διακρίνοντες hoc est cernentes, quo ex verbo ducta sunt nomina cribri et incerniculi, ipsaque instrumenta colandi et cribrandi formam similem habent. Ad ultimum attico διαττῆν Glossographi interpretandi causa modo διηθεῖν modo σήθειν apponunt ut possimus existimare quanta sit utriusque vicinitas; et κρησέρα colum significat cribrumque pollinarium. Haec si minus probabuntur, suppetit alia ratio. Schol. Apoll.

30) Σάλαγξ sive σάλαξ τὸ τῶν μεταλλῶν κόσκινον Poll. a σάλλω, σαλεύσω i. q. σείω.

I. 1294. τὸ ἡθμός καίπερ τὸ ἡ ἔχον πρὸ τοῦ θ δασύνεται τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέλλοντος ἦσω δασυνομένου, quem non dubito de futuro verbi ἦμι loqui, etsi non hoc pro percolare dici solet sed compositum modo: τὸ λεπτὸν διήσιν ὥσπερ ἡθμός Theophr. Caus. VI. 19, 3. ubi spiritus detractus est, et Διείεται (διέεται) διωλίζει διηθεῖ Hes. Sed sive diversa fuit verborum ἦσαι et σῆσαι origo, sive, ut mihi quidem videtur, eadem, illud maneat fixumque sit utrumque thema purum habere. Itaque si omnia perlustraveris, vix unum reperies cui theta non sit foras additum. Nam et γήθω, quod saepius legitur in hymnis Orphicis, confessum est a γαίω provenisse ³¹⁾ et de λήθω suspicionem praebet Hesychii glossa Λάωμεν λάθωμεν, ambigua sane quia λάβωμεν substitui potest ³²⁾ sed adjuncta alio loco Αἴτο ἐλέληστο. Βρίθω a βρῖ ductum est ut κρῖ a κριθή. Verbi πύθω quae fuerit prima conformatio ex nomine πύος conjectare licet, eamque fortasse intuens Callimachus πύσαι dixit ut κύσαι· nam quae Muetzellius de Theog. 48. ad probandam systolen affert ξύσε et ἔπρεσε, eorum alterum dissimile, alterum incertum est. Κλώθω Schneiderus in Ind. R. R. p. 360. a κλάω natum censet, cui favet participium κλώσα in cod. Herod. V. 12. pro κλώθουσα scriptum; Eustathius 442, 19. cum βεβρώθω comparat et ut hoc a βρῶ sic illud a κλώ extitisse sumit, quae ut ad amussim congruant, thematis loco ponendum est κόλω, κλόω, cujus similitudinem quandam gerunt latina colus, globus, glomus id est κλωσμα, συστροφή ut in Gloss. Craecol. exponitur. Στρέφειν autem et κλώθειν vulgo synonymorum instar sunt ut Lucian. Jov. refut. §. 11. primum στρέφουσα τὸν ἄτρακτον dixit deinde vero §. 19. κλώθουσα τὸν ἄτρακτον, ³³⁾ nec solum de fuso, quem netrix versat, quique ipse κλωστήρ vocatur, sed etiam de filo quod colo deductum

31) *Gaui dicti a gaudio parentum* Valer. Max. in Fragm. de Nomin. p. 631.

32) Idem *Λελάσθαι λαθέσθαι λαβέσθαι*, quae interpretamenta aoristo ἐλάσμεν λέλασθαι magis conveniunt quam perfecto.

33) *Στρεψίμαλλος κλωσιόμαλλος* Eustath. 1608, 17. εὐστρεφής εὐκλωστος p. 1025, 32.

fuso se circumvolvitur ut in homerico versu γυνή στρωφῶσα ἡλάκατα ³⁴⁾ id est fila, quae Seneca Herc. Oct. 668. colos vocat—colos quas indoctae nevere manus, nam colus quae proprie ita dicitur ³⁵⁾ non netur neque vertitur. De eodem vero negotio etiam νήθειν dici apparet ex Nicol. Dam. p. 120. ed. Orell. νήθουσα ἐκ τῆς ἡλακάτης τὸν ἄτρακτον, pro quo ap. Herodotum l. c. στρέφουσα τὸν ἄτρακτον legitur, et quod hic dixit κλώθουσα λίνον, Aelianus H. Ann. VII. 12. hunc locum exprimens mutavit in νῶσι λίνον. Νεῖν autem hocce, quod plenius νήθειν dicitur, Eustathius 1448, 63. non diversum censet a νεῖν cumulare et eandem significationem cumulandi etiam verbo κλώθειν tribuit Hesychius Κλώθει βλαστάνει, καλῶς αὖξεται, et Schol. Nic. Th. 237. κατὰ τὸ πλεόν τίθεται τὸ κλώθειν ἐπὶ τῆς αὖξήσεως ³⁶⁾ sicut glomerare pro cumulare quia corpora augescunt si multa conveniunt glomeramen in unum; neque aliter dicitur de nentibus; nam κλώθειν proprie significat stamen e filis duobus

34) Scholiasta ἡλάκατα interpretatur ἔρια περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ, in universum recte, sed hoc loco non hapsus lanae significatur colo circumvolutus; is enim non torquetur, sed filum hinc deductum τὸ κάταγμα sive κατέσπασμα. Accuratius Hesychius Ἀεπὶ ἡλάκατα στρωφῶσα, μηρύματα ἀπὸ τῆς ἡλακάτης νήθουσα hoc est junctim deducens ut alibi dicit Κλώθει κατασπῆ etc.

35) Paus. VII. 5, 4. ἡλακάτην ἐν ἐκατέρῃ τῶν χειρῶν ἔχει significare videtur τῇ μὲν ἡλακάτῃ, τῇ δὲ ἐτέρῃ ἄτρακτον. Plutarch. V. Anton. c. 86. ἡλακάτῃ χρυσῇ διαγροαίνουσα τὴν ἀσπίδα non fusum ut Coraes putat T. VI. 383. sed colum significat, cujus pars summa in mucronem deficit. In Plat. Civ. X. 616. C. ἀνάγκης ἄτρακτος, οὗ ἡ ἡλακάτῃ ἐξ ἀδάμαντος, ὃ δὲ σφόνδυλος μικτός, illo nomine totum instrumentum declarari puto, sed de sequentibus—σφονδύλου, περὶ τὴν ἡλακάτην non habeo quid statuam nisi ἡλακάτῃ pro ἄτρακτος positum esse; nam verticillus ambit fusum τὸν δακτυλότριπτον ἄτρακτον σφονδυλοδινήτω νόματι νηχόμενον Anth. VI. 247. cui similis est Nonni locus XXXIII. 272. κύκλον ἐς αὐτοέλικτον ἰὼν ἄτρακτος—ὀρχηστῆρι τιταίνεται νήματος ὀλκῷ.

36) Illam Hesychii notationem ad hunc Nicandri locum pertinere intelligitur e Schol. ἀντὶ τοῦ χλοάουσα γράφεται κλώθουσα ἀντὶ τοῦ χλωρά (hoc ad χλοάουσα spectat). Διογενιανὸς δὲ χλοάειν (κλώθειν) καλῶς αὖξασθαι καὶ βλαστάνειν. In accurata Ranckii commentatione de Lexico Hesych. p. 42. de hoc loco nihil dictum invenio.

aut pluribus contorquere v. Schneider. ad Orph. Arg. v. 509. p. 136. Sed qui κλώθειν et νήθειν τὸν ἄτρακτον usurparunt, improprie loquuti sunt. — Eorum quae diphthongum in penultima habent, primum est αἶθω ab αῦω non longe remotum; alterum ἐρεύθω Schneiderus et Matthiae Gramm. 584. ab ἐρύω vel ἐρεύω arcessunt inaudito quidem illo, sed theta tamen non altas radices egisse colligi licet ex congeneribus rubeus, robus, rufus, russus, rosa ῥόδον, ῥόδεον ἐρυθρόν Hes. Vocali altera caret ἱλαρὰν ἐρύθοισα παρειάν H. in Isin v. 57. quod alibi non legimus. A duobus illis quae ultra imperfectum non moventur, differunt declinabilia πείθω, κεύθω, πεύθομαι, quae epsilon quidem in aoristo secundo et in affinibus, κυθηγενής, κυθώνυμος amittunt sed theta per omnia retinent nec ullam thematis puri suspicionem relinquunt praeter quod de verborum κεύθω et κύω contagione injicitur in EM. ἄκυθος ἢ ἄτοκος³⁷⁾ παρὰ τὸ κύω ἢ παρὰ τὸ κύθω τὸ κρύπτω ἢ τὸ κύθος τὸ σπέρμα, pro quo ap. Hesychium scriptum est κυθόν τὸ σπέρμα—καὶ πολὺκυθον πολὺσπερμον, et κύσθος quoque utroque referunt, ac si quis haec ita conciliare conetur ut κύαρ, κύος, κύτος, Κεύθεα κοῖλα Hes.³⁸⁾ ad communem notionem τοῦ κοίλου revocet, non diffitebor mihi quoque cavi, caveae, latibuli seminisque et foetus in alvo latentis similitudinem quandam esse videri. Quae penultimam non puram habent, haec sunt: ἄχθομαι non diversum ab ἄχομαι ut Τέρω ξηραίνω καίω Hes. nihil aliud significat quam θέρω. Ἀλθαίνω παρὰ τὸ ἄλθω, τὸ δὲ ἄλθω θεραπεύω ἐκ τοῦ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. 63, 10. ἀπαλθήςσθαι ἀπὸ τοῦ ἄλδω κατὰ τὴν συγγένειαν τοῦ ὁ πρὸς τὸ ῥ ὥς ἐκ τοῦ τένδω ὁ προτένης Eust. 720, 18. Utrumque altius repetit Ruhnkenius ad Longin. III. 4. ab αῖω spiro est ἄλω vel ἄλω latinum halo et ἀλέα vapor calidus; ab

37) Sic etiam γῆ ἀκύμων *sterilis* in Moschionis versu, non ut Mitscherlich. accepit ad H. H. in Cer. v. 451.

38) Idem Ὑπορεύθεα ὑποκοῖλια h. e. subventrile, et Ὑποκυδές ὑποκυρδῖον, quod ὑποκυλῖς scribendum videtur. Adjectivum ὑποκυδής alii δίνυρος interpretantur, alii κοῖλος magis ex etymo; nam loca subcava eadem humida esse solent.

ἄλλω etiam derivatur ἄλλω. Haec praeter vim sanandi habent etiam vicinam augendi potestatem, quam satis ostendit latinum alere. Mihi haec non nimis certa videntur.³⁹⁾ Πέρθω ἐκ τοῦ πρήθω μεταθέσει καὶ τροπῇ Eust. 70, 35. sive potius utrumque a πρέω πίμπρημι. Τέλθει τέρπει ἐν ῥῶδῃ Hes. viri docti pro θέλγει accipiunt. Ἐχθομαι Buttmannus praepositioni ἐκ annectere connititur acumine abusus. Ἐρέχθειν Schol. A. ad Il. XXIII. 317. pro ἐρέθειν dici affirmat, alii opportunius cum ἐρείκειν componunt Sch. Od. V. 83. EM. 372, 15. hoc autem cum ῥήγνυμι Sch. Il. XIII. 441. cujus stirps monosyllaba. Tria hujus generis Herodianus una ratione explanat ad Il. XIII. 809. βιβάσθω βαρυτονητέον εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβάθω γέγονε πλεονάσαντος τοῦ σ, ὡς φησι Φιλόξενος, εἴτε (ὅπερ καὶ βέλτιον) ἀπὸ τοῦ βιβαστός ὡς αἰστός αἴσθω, ἐγερός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω. Haec iterat EM. 43, 22. ἀπὸ τοῦ αἴω παράγωγον αἰστός, ἐκ τούτου αἴσθω ὡς ἐγερός ἐγέρθω. Verum hoc finxerunt illi homericum ἡγερέθοντο explicare conati, quod pro ἡγέρθοντο dici sumunt EM. 418, 30. Cetera testata sunt satis sed vix ista ratione derivata; αἴσθω quidem ab αἴω, cujus imperfectum est φίλον αἴιον ἦτορ eodem intellectu quo θυμὸν αἴσθεν et ψυχὴν ἐκάπυσσε apud Homerum et θυμὸν ἀναπνείων Apollon. IV. 472. Βιβάσθω si a βιβαστός derivatum esset, sine dubio perispomenon esset ut ab ὀρέγομαι ὀρεκτός ὀρεχθέω Sch. Apoll. I. 275. ab ἀλύω ἀλυκτός ἀλυκτέω, quare potius cum βιβάζω et βάσκω conferendum duxi quorum consonae finales non ex ullo verbi inclinamento translatae sed formativae sunt ut κλείω κληίζω κληίσκω etc. EM. 383, 3. addit παρὰ τὸ ἔδω ἐστός ἔσθω ὡς ἐγέρθω, sed minore ambage Heraclides Eust. 773, 32. ἐκ τοῦ ἔδω φησὶ γενέσθαι κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, τοῦτο δὲ πρωτότυπον εἶναι τοῦ ἔσθω ἡμαρτημένου· ἐχρῆν γὰρ ἴσθω ὡς ἴσχω, ἐνίσπω. Ὀλίσθω hypotacticum esse veteres docent hunc unum aoristum in σθον terminari declarantes Cram. I. 176. nam qui βιβασθῶν scri-

39) In Heliodori carmine, quod Meinekios tractavit in Anall. 382. pro ῥέα δ' ἔκθεται ὕδατι νοῦσος scribendum est ἄλθεται potius quam quod vir doctissimus posuit εἴκαθε.

Lobeck. Technol.

bant ⁴⁰⁾ audiendos non esse Sch. II. XVI. 468. Et hoc quoque consonas illas non a principio habuisse colligitur ex altera forma Ὀλιβράξαι ὀλισθαῖν Hes. et adjectivo Ὀλιβρός ὀλισθηρός λεῖος, quo vulgatius est γλίσχρος, sed labialis tenuit in latino lubricus, omnibus autem ortus communis est γλία, γλοιός, glus.

§. 4. Hoc loco literas τ et σ conserte tractare constitui. Ἡρωδιανὸς λέγει ὡς διὰ τοῦ τ οὐ πολλὰ ὥπται ἀλλὰ τὸ λίτω καὶ πέτω, καὶ ἔνια ἃ ἤδη ὡς περισπώμενα ἐκλίθη ὥσπερ τὸ κέντω καὶ ἄντω. Τὸ δὲ ἄντῳ φησὶ καὶ ἄρῳ τῷ τ ἐπλεόνασεν. Ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀμφοτέρων ἀσυνήθως ἔχειν λέγει ὡς μηδενὸς εἰς ὦ λήγοντος ἔχοντος τὸ τ ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας Eust. 764, 26. Hujus formae quae perdurarunt verba primitiva, mediae sunt formae omnia λίτομαι, πέτομαι, ἄντομαι, quod Tyrannio rejecit ἀντέσθαι scribens tanquam verum aoristum Sch. II. XV. 698. non ob characterem, quo ducti nonnulli λιτέσθαι scripserunt ut ἐκέσθαι Choerobosc. Dict. II. 732. Verbi κέντω usus nullus est; aoristus κένσαι et verbalia κέντωρ (ut Μέντωρ, Μέντης) βουκέντης, κοντός quod EM. 529, 5. a κέντω repetit, et κέστρα ad primitivum κένω referri possunt. Ceterum ex illa Heraclidae disputatione manifestum fit praesentia ἀλίτω EM. 67, 1. sive ἀλείτω Sch. Od. IV. 807. ἀμάρτω EM. 78, 14. (ubi vitiose ἀμαρτῶ editum v. Hermann. de Emend. p. 269.) synonymumque ἀβρότω Eust. 548, 12. a Grammaticis tantummodo etymi reddendi causa proferri non quo usitata essent. Βλάστω, quod Buttmannus Aeschilo arrogat, jure rejicitur. Duo literam tau fulcri loco receperunt τίκτω καὶ πέκτω Arc. 153. — Praeter illa, quae veteres a futuro reclinata dicunt οἰσέμεν, δύσειο, ἀείσειο, nullum est verbum sigma puro terminatum, οὐδέποτε ἐνεστῶς ἐν σ ἔχει Sch. Arat. 21. Herodian. in Anecd. Paris. Gram. T. IV. 237. ac ne aoristus quidem excepto uno ἔπεσον Herod. Μον. p. 24. Choerobosc. Dict. II. 631. Gram. Oxon. I. 176. Sed longe plurima quae

40) Hi praesens posuisse videntur βιβασθέω verbali βιβαστός convenientius. Et quod Sch. Od. V. 83. admonet ἐρέχθων ὡς κατέσθων, contra eos dictum est qui ἐρεχθῶν scriberent ut ὀρεχθῶν.

geminato; primum ἄσσω κατάσσω, quod sermoni vulgari obhaesit pro ἄγνυμι, et hoc antiquiora βράσσω, δράσσω, θάσσω, θράσσω, μάσσω, νάσσω, πλάσσω, πράσσω, ράσσω et ἀράσσω, σάσσω, τάσσω, φράσσω. In ἔσσω unum πέσσω, quod Grammatici aeolicum dicunt ut νίσσω et ὀσσω, etsi usitatius est quam πέπτω et propius primitivo πέπω, unde omnia fluunt ἀρτοπόπος, πόπανον, coquo, popa, popina id est coquina, πεπαίνω. Βλέσσω excogitarunt Technici quo clarior fieret verborum βλέπω et λεύσσω cognatio v. Ahrens. Aeol. 67. Praesentis Θέσσεσθαι αἰτεῖν καθῆσθαι, Θεσσόμενος δεόμενος, unum sponsorem habemus Hesychium, qui et futurum activae formae affert Θήσω αἰτήσω, quo ad thema θέω deducimur; aoristus Θέσσασθαι sive a θέω θέσω derivatus est, ut τρέσσαι, sive a θέσσομαι sic ut a κορύσσομαι κορύσσασθαι, sigma geminatum habet. Τέττω Eustathius 490, 40. commentus est explicando epiphonemati τέττα. Ἐρέσσω et πνρέσσω paragoga sunt. In ησσω βήσσω, δρήσσω (ὑποδρήσσω), πήσσω, πλήσσω, πτήσσω, ρήσσω. In ισσω quae exeunt enumerant Theognostus p. 143. et Theodos. p. 72. τὰ ἀπὸ μέλλοντος μετηγμένα ἐκ διπλασιασμοῦ τοῦ σ, ἴω τὸ προτείνω, ἴσω ὁ μέλλον, ἴσσω ὁ ἐνεστώς· λίτω λίσω λίσσω, πτίω πτίσω πτίσσω, οἷς ἀκόλουθον τὸ φρίσσω. Quorum primum non reperitur nisi conjunctum προῖσσομαι et in futuro καταπροΐξομαι, v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. d. Poet. Lyr. 9. quod et Herodianus in Schol. Arist. Eqq. 436. ab ἴσσω ducit, nomenque προΐκτης Schol. Od. XVII. 352. si hinc ortum sit, leni spiritu signandum esse disputat, sin ab ἐκέτης aspirandum; alii ad προΐκω referunt Eust. 1823, 34. Secundi meminit Hesychius Λίσσει παρακαλεῖ pro λίσσεται. His accedunt πλίσσω et reduplicatum a δίω δέδια δεδίσσομαι. Σίττειν, quod Albertius Hesychium scripsisse putat pro circumflexo Ἐπισιττεῖν κνηγετικῶς παρορμῆν, sola nititur similitudine verbi σίζειν. Ἀῶσσω non raro scribitur ἄσσω et ἄττω iota non addito sed minus recte si ab ἄω, ut Eustathius censet 592, 33. derivatum est v. ad Aj. p. 97. Πίσσουσα λυπουμένη Hes. Guietus comparatione latini ringor tuetur, ceteri corruptum putant ex φρίσσουσα. Verba in οσσω circumscribit Theognostus p. 145. τὰ διὰ τοῦ ωσσω

πάντα διὰ τοῦ ὦ γράφεται, quodque Herodianus addit Epim. 252. πλὴν τοῦ ὄσσω, ab illo de industria omissum esse colligitur ex EM. 14, 5. et Suida s. *Δεδίσσω*—τὰ διὰ δύο *σσ* τὰ ἐξ λαμβάνουσι φωνήεντα, τὸ δὲ *σ* οὐ λαμβάνουσι—τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν, quae aeolica ab illis dicitur conversio ut ἐνίπτω ἐνίσσω, λίπτω λίσσω, πέπτω πέσσω. Activae formae testis non certissimus est Hesychius Ὅσσει (sic cod.) βλέψοι ἴδοι, Ὅσσοις βλέψεις.⁴¹⁾ Pindarica ἐπέτοσσε et τόσσας, si sigma poetice geminatum est, pari jure ad praesens τόσσω et τώω referri possunt. Hesychiano *Δνόςσουσι διακόψουσι κακοπαθήσουσι* quid faciendum sit, non reperiō. Verborum in *υσσώ* tria in communi usu versantur *μύσσω*, quod plerumque praepositiones asciscit,⁴²⁾ *νύσσω*, *πτύσσω*. His addi potest *ἀμύσσω* et si *ὀρύσσω* stirpem monosyllabam habet ut *ρύγχος* fodiendi instrumentum, id quoque etiam; Eustathius tamen paragogis infert p. 924, 4 *πτῶ πτύσσω*, *ἀμῶ ἀμύσσω*, *ὄρω ὀρύσσω*, quorum illa auctori reddimus ac remittimus; tertio ponderis aliquid accedit a nomine οὐρός, quod Sch. II. II. 153. *ταφροειδὲς ὄρυγμα* interpretatur, omnes autem ad ὄρσαι referunt; fodiendo enim terra ruitur et cietur. Praeterea *ἐγγλύσσω* legitur apud Herodotum. Ceterorum non aequa existimatio est. *Βύκτης* ὡς ἀπὸ ἀρδήτου δήματος τοῦ βύσσω Sch. Od. X. 20.⁴³⁾ pro quo in EM. βύζω ponitur a βύω τὸ πληρῶ derivatum, Didymus vero Cram. I. 38. ventos βύκτας dici putabat mutatis antistoechis pro φύκτας παρὰ τὸ φυσῆν. Quod quum a φῦσα propagatum sit, res eo deducitur ut duplicem verbi

41) Pro *Διόσκειν διαβλέπειν* Kuesterus *διόσσειν*, Dindorfius *διοσκεῖν* reponit; pro *Μετουσῶ περιβλέπω* Faber *μετόσσω*, Vossius vero *μετοσσῶ* corrigit.

42) *Αἱ ῥῖνες δοκέουσι μὲν πλήρεις εἶναι, μύσσονται δὲ οὐδὲν* Hippocr. Diet. III. 717. T. I. 716. et paullo post *μύσσονται καὶ πτύουσι* p. 717. sed *πτύουσι καὶ ἀπομύσσονται* de Nat. Hom. p. 337. T. I. Latini *emungere* simplici amisso. Diversum huic *Μύσσει* κάρφεται Hes. Guetus pro *ἀμύσσει* accipit.

43) Hesychius *Διαβύσσει διακαμύσσει*, cui Kuesterus *διαμύσσει* substituit, idemque in Heronis Spiritt. *λύγχος* *ἐαυτὸν προμύσσω* emendat pro *ροβύσσων*.

formam sumamus βύω et φύω significationes efferciendi et inflandi complexam, quarum similitudo apparet ex nominibus φῦσα, φύσκη vesica, bucca, buccina, βυλλός i. e. βεβυσμένος, fullo. Βλύσσω, quod Lexicographi ex Nonni Paraphr. 96, 9. (hoc est c. VII. 38.) ποταμοὶ βλύσσουσιν ἔνθεν ὕδωρ, non praesens esse sed futurum ostendunt verba Johannis ποταμοὶ ρεύουσιν ὕδατος ζῶντος. Βρύττω frendo, sive de mandentibus dicitur sive de febricitantibus, cognationem cum βρύκω, βρύχω, βρυχετός non exuit. Participium θύσσων pro θύων id est ὀρμῶν scriptum est in cod. Reg. Oppian. Cyn. IV. 186. ejusque verbi crebra apud Grammaticos mentio: Λιόνισος θυστήριος λέγεται ἀπὸ τοῦ θύσσειν ὃ ἔστιν ὀρμῶν Cram. II. 449. θύσανοι ἀπὸ τοῦ θύσσεσθαι Schol. Pind. IV. 407. v. Prolegg. 170. 177. quibus non multum auctoritatis adjungerem nisi subscriptor esset Hesychius Θύσσων ὀρμῶν, Θύσσεται τινάσσεται, Θυσσόμεναι τινασσόμεναι, quae omnia ex αἰθύσσω depravata esse Ruhnkenio assentiri non possum. Cetera in eodem penario recondita sunt Λύσσεται μαίνεται, Τύσσει ἰκετεύει, Φλύσσει ἐρυγγάνει, Ψύττει πτύει, quorum primo adhaeret nomen λύσσα, ⁴⁴) alterum non dissimile est pindarico ἐπέτοσσε et prius propositis ἐνθύσκω ἐντυγγάνω etc. v. C. III. §. 2. nam adeundi et obviam eundi verba ἰκνεῖσθαι, ἀντιάζειν, ἀντιβολεῖν, de supplicantibus dicuntur; de tertio Eustathius 1241, 1. ὥσπερ ἀλύω καὶ παραγώγως ἀλύσσω, οὕτω φλύω καὶ φλύσσω, ἐξ οὗ τὸ φλύξω, φλυκτὶς καὶ οἰνόφλυξ, quanquam haec ad φλύζω revocari possunt, unde Schol. Apoll. I. 275. infinitivum ἐκφλύξαι repetit v. C. IV. §. 2. Ποιφύσσω veteres a φυσάω repetunt et cum παιφάσσω comparant v. Bachmann. ad Lyc. 198. Ita a litera ad literam euntes pervenimus ad verba in ὠσσω exeuntia, quae numero pauca sunt et in usu rara. Theognost. 143. τὰ διὰ τοῦ ὠσσω πάντα διὰ τοῦ ὠ γράφεται, πτώσσω, ῥώσσω· pro quo κνώσσω reponendum. Θρώσσει γεννᾷ φοβεῖται Hes. quod non suo loco sed ante θρώσκει legitur,

44) Schol. II. XX. 70. ἀλύσσοντες ἄγαν λυσσῶντες, οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀλύν. Hoc cērtissimum est; ad illam opinionem fortasse aliquos perduxit verbum λύσσεσθαι.

duorum verborum *θρῶσκειν* et *θροεῖσθαι* id est *θορυβεῖσθαι* perturbari significationes complexum habet. Aliud ejusdem auctoris *Πλώσσειν φθείρεσθαι* in memoriam redigit Eur. Bacch. 223. *πτῶσσουνσαν εὐναῖς ἄρσένων ὑπηρετεῖν*, quod illi substituendum videtur. *Τιθαιβῶσσω* simplex sit an compositum quaestio est impenetrabilis. *Κλώσσω* pro *κλώζω* dictum ante attuli. Diphthongos paene omnes ab hoc genere segregat Herodianus π. Μον. p. 40. οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὐρίσκεται δίφθογγος πλὴν τοῦ κρείσσω καὶ λεύσσω καὶ γλαύσσω. Eodem modo Schol. Arat. v. 20. νίσσομαι ἀπὸ τοῦ νέομαι οὗ ὁ μέλλων νήσομαι⁴⁵⁾ παράγεται διπλασιασθέντος τοῦ σ· καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε εἰ εὐρίσκεται οὔτε ἡ εἰ μὴ τὸ κρεῖσσω καὶ τὸ ἥσσω⁴⁶⁾ διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ ἡ εἰς ι ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλήσω ἐλίσσω. Consonae nullae hanc terminationem antecedere possunt praeter duas liquidas. Sed lambda reperitur in uno verbo *Ἀθέλσεται* παρηθεῖται διεκλύεται Suid. cui merito praefertur quod alii Glossographi praebent *ἀθέλγεται* vel *ἀθέλβεται* v. G. III. §. I. Alteram liquidarum duo ostendunt verba *τέρσω* et *ἔρσομαι*, quo Nicander bis usus est pro *δροσίζομαι* sive *ἄρδομαι*. *Ἄρσει* μέμφεται et *Ὀρσω* τολμῶ Hes. 47) quid verbi sit, incassum quaeritur. Mutae vero nullae nisi quae cum sigma in unam literam corrumpuntur: *αὔξω* sive *ἀέξω*, *ἀλέξω*, *ὀδάξω*, *ἐψω* et *δέψω*, quanquam Theodosius p. 151. duo modo probat: τὸ *ξ* καὶ *ψ* ἐπὶ ἐνεστῶτος *ὀνχ* εὐρίσκεται πλὴν τοῦ ἀλέξω καὶ ἐψω, neque plura septimae syzygiae adnumerat Dionysius Gramm. 639. Sed *ὀδάξω* saepius legitur quam ut attentari possit, et in numero ver-

45) Scrib. *νέσομαι* καὶ *νέισομαι*. Schol. Od. IV. 701. τοῦ νέω ὁ μέλλων νέσω καὶ ἐπενθέσει νείσω καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε νίσω. Θεματοποιεῖται δὲ οὗτος ὁ μέλλων ποτὲ μὲν διφθογγογραφούμενος, ποτὲ δὲ ἰωταγγραφούμενος. Diphthongum probat Moschopolus ad Hes. Opp. 234. *νείσονται* διὰ διφθόγγου καὶ δύο σσ, τὸ μὲν διὰ ἀπὸ τοῦ νέομαι, τὸ δὲ διὰ τετάρτης ἐστὶ συζυγίας ὡς φοινίσσω. Cum *νέομαι* *νείσομαι* Eustathius recte confert *νέομαι* *κείσομαι* et thematicum *χῶ* (*χειά*) *κείσομαι* p. 1615, 36.

46) Hujus generis multo plura reperiuntur v. Parall. 37.

47) *Ὀρσομένη* *διεγειρομένη* ad antichronismum referri potest.

borum, quae non ultra imperfectum declinantur, EM. 232, 17. refert τὰ ἀττικὰ βαρύνονα ἀλέξω, αὔξω, ἔψω, pariter juncta in Epim. Cram. I. 86. ἔψω, αὔξω (καὶ ἀλέξω) περισπῶνται ἐπεὶ οἱ μέλλοντες ἐψήσω κ. τ. λ. Οἱ δὲ ἀττικοὶ βαρύνουσι ὅτι πᾶν ῥῆμα περισπώμενον διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενον ἢ δευτέρας ἢ τρίτης ἐστὶ συζυγίας. Augēt numerum Hesychius ignotorum largitor: Λαύξει κρατεῖ δαίνυνται εὐφραίνει, quarum interpretationum prima convenit verbo λάζω, λάζνυμαι, ceteras Kuesterus recte cum λαύω (ἀπολαύω), Doederlinus in Synon. cum latino *lurcor* componit.

Adnotamentum. Verborum sigmaticorum multa sic ut comparativi μάσσων, γλύσσων, πάσσων, stirpem habere gutturali finitam perspicitur ex affnibus πλήσσω πλήγνυμι plango plaga, plecto, ῥήσσω ῥήγνυμι frango, πήσσω πήγνυμι πάγος pango,⁴⁸⁾ φράσσω φράγνυμι farcio. Quemadmodum vero pro θλάω degener aetas substituit pinguius θλάσσω, ita dubitari non potest quin δρήσσω τὸ ὑπηρετῶ profectum sit a δρῆν τὸ πράττειν, unde nomina δρηστήρ διάκονος, δρηστοσύνη διακονία et verbum ὑποδρῶ. Ac si quis graecorum vocabulorum χεῖρ et χειρίζειν et germanicorum *Hand* et *handeln* cognationem attenderit, haud cunctabitur δράξ (*Griff*, *Hand*) et δράσσομαι ad idem δρῆν τὸ πράττειν referre cum EM. 284, 43. Sedere et quod a sedendo maxime discrepat celerare Graeci uno verbo expresserunt θάσσω sive θαάσσω et Θάσσουσα σπεύδουσα Hes. unaque paragoge θαάζω. Sed alterum quod currere significat, proxime ad θέω θοός accedit, alteri vicinius est Σάσαι καθίσαι Πάφιοι Hes. quod hoc accentu notatum ad σάσσω pertinet; si σᾶσαι scribitur ad praesens purum ut synonyma εἶσαι et ἥσθαι.⁴⁹⁾ Θράσσω plerique ex ταράσσω concisum putant v. Parall. 403. Wyttenbachius ad Plut. de Profect. Virt. p. 569. utrique θραύω praeponit; ac nomen θραγμός hoc est θραυσμός fragor proxime

48) Πηγεσίμαλλος nihil aliud est quam παχύμαλλος. Παχύνων καὶ πηγνύς Theophr. Caus. III. 42. nec multum differunt πάχνη et πάγος.

49) Sophronis verbum τουτῷ θάμεθα Blomfieldius in Mus. Cantabr. T. II. 347. callide sic reddidit *huc spectatum sedeamus* seu quia sedere et spectare idem esse putaret seu ambigens utrum θάμεθα pro θάσσωμεν positum sit an pro θεώμεθα.

quidem cum *θράσσω* convenit, sed idem a *θράνω* derivatum esse potest inserta gutturali ut ab *αὔω* *αὐχμός*. Koenius ad Greg. 571. eodem traxit Erotiani verbum *θράσσειν μαίνεσθαι*, *θρίσσειν* δὲ τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, quorum alterum (*θρίσσειν*) vel a Grammaticis fictum vel a librariis corruptum censet; mihi hoc loco diversa ejusdem verbi scriptura indicari videtur *θράσσειν* et *θρήσσειν* hoc est *θροεῖσθαι* *ταράττεσθαι* pertubari, idemque esse *θρώσσειν*, cujus modo mentio fuit. *Μάσσειν* sive *μάττειν* tergere, subigere, unde *μάζα*, *μάγειρος* et *μαγεύς* pendent, quasi frequentativum dici potest verbi *μαίεσθαι*, quod non solum animi intentionem significat sed etiam manuum, nec modo intendere sed et contingere, attrectare. *Νάσσω* a *νάω*, *νέω*, *νήω*, *νηέω* productum esse affirmat Schol. Arist. Nubb. 1205. et persuadet fere parilitas verbalium; nam et *Ναστός* Hesychius exponit *μεστός* et *Νῆτος* (*νητός*) *σεσωρευμένος*, *Νῆττον* *πλήρες μεστόν*.⁵⁰⁾ Cum *νάσσω* tam arcte conjunctum est *σάσσω* ut Glossographi alterum altero explicent *Ἐναξεν ἔσαξεν* et *Σάξαι* *νάξαι*, sed origo diversa a *σειώ* conquasso corrouo v. Proleg. p. 87. Verbi *πάσσω* solutio nulla nisi quam Hesychius commonstrat: *Πῆ καὶ πῆν ἀντὶ τοῦ καταπάσσει καὶ καταπάσσειν*, ubi *πῆ* scribendum videtur ut *τῇ* et deinde *κατάπασσε*. A *πάω* igitur primum processit *πάσσω*, tum *παλάσσω* et *παλύνω*, quorum alterum de liquidis dici solet, alterum de siccis⁵¹⁾ et nomina *πάσκος* et *πηλός* id est ad-

50) Stephanus: *Νάξος Εὐφορίων* παρὰ τὸ *νάξαι* ὃ γασί θῦσαι *ινές*, ubi Salmasius *βῦσαι* scribit; Meinekius Anall. p. 138. rem indicatam relinquit. Mihi non credibile videtur quod ille sumit Stephanum *nonnullis* tribuisse quod omnibus consuetum est, sed potius *νάξαι* fuisse verbum sacrificale ut latinum *cumulare altaria donis, honore, thure, et adolere*, quod verbum est proprium sacra reddentium, ut Nonius dicit, *augere* significans; hisque simile *αὔξομεν* *ἐμπυρα* Pind. Isthm. IV. 108. *mactare* et *magmentum*.

51) Neglexit discrimen Apollonius III. 1246. *φάρμακα μυδῆρας* *σάκος ἀμφεπάλυνε* et Dionys. v. 1049. *κάρην ἰδρῶτι παλύναι*. *Πασάτω* *ξανάτω* Hes. Ad eandem catachresin pertinent *αἶμα* *ἐπαμῆσαι* Nonn. XLIV. 274. et contrarium *φαίνειν χθόνα καρπῷ* II. 65. *φύλλα ἀφύσσειν* Homerus usurpavit pro *ἐπαμῆν*; Nonnus XXV. 444. *κοιτὴρ βεβυσμέρος νέκταρος*.

spergo v. Prolegg. 87. quaeque hujus ultimam orditur litera liquida, eandem mihi agnoscere videor in *πλάσσω*. Proprie igitur dicitur *πλάσματα πηλοῦ* Arist. Avv. 686. et fictores ipsi *πηλοπλάθοι*. Liquidam autem interdum labiali accedere exemplis iis demonstratur quae C. I. §. 5. protuli. Aliud ejusdem formae suggerunt Suidas et Hesychius *Πάσσω γένομαι*, *Πάσσεται ἐσθίει*, a *πάομαι* ortum, si hoc praesens unquam in usu fuit. *Πράσσω* a *περάω* ortum habere assentimur antiquis sed remoto anadromae artificio v. Parall. 401.⁵²) *Ψάσσω* sive *ἀράσσω* proxime accedit ad *ῥαίω*, unde *ῥαιστήρ* tudes, hoc autem a principali *ῥῶ* arcessitur EM. 736, 34. quibus conveniunt *ῥῥάτος ὁ ἄφθαρτος παρὰ τὸ ῥῶ* v. Ruhnken. ad Tim. 50. et *ῥῥάιστος ὁ ἄφθαρτος* Suid. Huc loci progressos circumssistit caterva verborum ita contextorum ut stamina aegre agnoscantur. Unum poeticum est *παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω φάσσω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ παιφάσσω* Schol. II. V. 803. quo minus probabilis est Hesychii opinio *Παιφάσσουσα παντὶ φαινομένη*, sed verbum ipsum non dubito quin cum *φάω* cohaereat proprieque celeres luminis motus et scintillationes significet. *Φάσσω* simplex non legitur sed adjunctum aliis: *Παραιφάσσει τινάσσει παρακινεῖ πηδᾷ* Hes. *Παραφάσσειν παραφρονεῖν ὥς καὶ ἄλλοφάσσειν*· *ψιλῶς δ' ἀναγνωστέον οὐχ ὥσπερ τὸ παραφάσαι τὸ παράψασθαι ᾧ ἔγκειται τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα* Galen. Gloss. quem apparet illa verba ad *φάω* retulisse sed non apparet quo intellectu, videndine an dicendi. Scholiasta quidem Hippocr. T. I. 202. *ἄλλοφάσσειν* interpretatur *τὸ ἄλλο ἀντ' ἄλλον φθέγγεσθαι*, eodemque modo Erotianus sed ita ut originem quoque declaret *τὸ ἄλλο καὶ ἄλλο φάσσειν ἡγουν φωνεῖν* hoc est a primigenio *φάειν*. Pro *φάσσειν* Eustathius substituit verbum usitatum *ἄλλοφάσσειν τὸ ἄλλοτε ἄλλα φράζειν* p. 1324, 7. hoc autem vel a thematico *φράω* duxit vel a *φάω* (*φάσκω*) literam rho per pleonasmum ut veterum aliqui (v. C. IV. 2. Adn.) additam putans. Neque alia fuit

52) *Πρήσσω* ἀπὸ τοῦ *περῶ* *περάω* *πράω* καὶ *πρήσω*· ἐπεὶ δὲ ὁ μέλλων θεματοποιεῖται, προσλαμβάνει καὶ ἕτερον σ̄ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ μέλλοντος Sch. Od. II. 213. Sch. II. XIV. 282. Cram. I. 355.

Galenī sententia Comm. III. in Progn. VIII. p. 249. T. XVIII. P. I. ἄλλοφάσσειν λέγει τοὺς παραφρονοῦντας ἐκ τοῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, sed addit τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα τὰ φάη. Eodemque se acclinat Eustathius p. 1728, 20. παρὰ τὸ φάσσω τὸ φαίνω et Anecd. Bekk. 386. ἄλλοφάσσειν παρορῶν, quam significationem nonnulli etiam verbo παραφάσσειν tribuunt.⁵³⁾ Eadem est ambiguitas adjectivorum ἀλλόφατος, νεόφατος (νεόφατον νεόκρατον Hes.) παλαίφατος, πρόσφατος, ἐπίσφατος, περίσφατος, quae Grammatici inter se discordes ad φαίνω, σφάζω, φάσκω referunt, sed in nonnullis vis verbi penitus evanuit. Ἀλλοφάσσω autem undecunque ductum est, certe a communi synthetorum regula declinat; ab ἀλλόφρων proficisci potuit ἀλλοφράσσω ut ab ἄφρων ἀφράσσω et ἀφραίνω v. Diss. XIV. §. 1. Quemadmodum vero pro illo apud Suidan scriptum est ἀλλοφάζω σκιριτῶ παροινῶ, sic Hesychius exhibet Ἐξαφάζων ἐξ ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ περιβλέπων (vel παραβλέπων). Id vero non cum φάω τὸ βλέπω, ut ille ait, compositum est sed cum ἀφάω ἀφάσσω, proprieque dictum videtur de inquietis furentium motibus qui manus velut palpantes circumferunt; *furentium inquietae manus* Senec. de Ira I. 1, 3. Cum eodem verbo conjunctum est Ἀνδραφάσσειν καὶ ἄνδρα ἐφάπτεσθαι Hes. quodque idem affert Κατηνδράφουξας κατέκτεινας a κατανδραφάζω, non ut hic voluit a φάω τὸ σφάζω declinatum arbitror sed hinc unde χειραπτάζω et utrumque ad ἀνδροληψίαν refero, cujus proprium est verbum ἐφάπτεσθαι manum injicere, pignerari. Aliis regionibus adscriptum sed non minus controversum est ἄττεσθαι illud quod superius attigi quum de διάζεσθαι agerem, connexum nomini ἥτριον. Βρήσσειν Galenus interpretatur τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν· ἐνιοὶ δὲ χωρὶς τοῦ ρ γράφουσιν, ex quo

53) Conjunctionem harum affectionum declarant Hippocratis loci: αἱ σιγῶσαι ἐκσιτιάσις — ὄμμασι περιβλέπουσαι Coac. 314. T. I. ἄλλοῖα φρονέων καὶ ἄλλοῖα ὁρέων de Glandul. 499. Ἐννεάζειν τὸ διὰ μωρίαν παραβλέπειν Anecd. Bekk. 251. Διοσχεῖν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλειν· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ Hes.

colligimus βήσσειν et onomatopoeticum βράσσειν eodem niti fundamento v. Parall. 402. In Apoll. IV. 819. Ἡφαιστον λωφήσειν πρήσσοντα πυρὸς μένος et v. 1537. πρήσσοντος ἀήτεω Brunckius sigma simplex substituit; Wellauerus vero qui verbum πρήθω praeter imperfectum Epicis inusitatum fuisse contendit, ex libris nonnullis, qui utroque loco sigma alterum consueto errore omittunt, confecit praesens πρήσω analogiae alienum; namque in σω nullum verbum exit nisi sigma duplicato; Hesychius pro Ἐκρησσῶν (sic) φουσῶν sine dubio non ἐκπρήσσων scripsit ut Kuestero placet, sed ἐκπρήσων futurum praesenti, ut saepe, interpretatus; quanquam secus sentit Dindorfius in Thes. Ceterorum verborum una est conformatio. Duo composuit Eustathius p. 1882, 18. πέλω πλῶ πλήσω, πέτω πτῶ πτήσω, quorum primum obscure modo elucet ex derivatis πελεμίζω, quod EM. illi subnatum censet, et Πέπληται πέπληκται Hes. quanquam id quoque suspectat Albertius pro πέπληκται corrigens πέπλησται ut Πλήτο ἐπλήσθη a πίμπλημι. Quodque in Epim. Gram. I. 149. ponitur τοῦ πλῶ ὁ μέλλων πλήσω ἐξ οὗ τειχεσιπλήτης, vix dubium ne ille ad aliud retulerit principium unde Πλήτο ἐπελάσθη et Πλήτης πελάτης. A πτῶ secundum proportionem derivata sunt καταπτήτην et πεπτηῶς, cujus duplex est significatio, una conveniens praesenti πτήσω, altera cadendi, quam Buttmannus rejicit sed clare expressit Nonnus XVIII. 120. πεσεῖν μέλλοντα—οὔποτε πεπτηῶτα, nec aliud sonare videtur homericum ἄκται λιμένος ποτιπεπτηνῶι hoc est προσπεπτωνῶι ut Eustathius explicat; ἀστράγαλοι πεπτηότες Anth. VII. 427. ἵπποι πεπτ. Nonn. XXXVII. 359. quorum nihil ad πτήσω referri potest. Denique verborum ipsorum quanta sit conjunctio declarant syntheta καταπτῆξαι et καταπεσεῖν animo concidere, et verba latina sternere consternari, cadere caedere, quodque Hesychius exsignavit Κάπτει (καπτῇ) καταπέσῃ, si sine interpretatione traditum esset, nemo sciret utrum ad πίπτω pertineat, an ad πτήσω, an quo vulgare ἔπτην, hoc est ad πέτομαι, an pro καταπετάσῃ positum sit, cujus aoristus ἀναπτάς legebatur in Zenodoti editione; quibuscum comparari possunt πτοῖα, πτώσω, πέ-

πιτωκα, πιῶσις, ἐπιώθην.⁵⁴⁾ Ῥήσσω ῥήγνυμι Buttmannus Lex. I. 130. a ῥαίω ortum censet, cui proximum est ῥάσσω, nec diversa potestas; Photius Ῥάξας, τὸ δὲ ῥήξας οὐκ ἀτικόν, nimirum si *prosternere* valet. Etiam πήσσω, si propriam habet impingendi significationem, non longe abest a παίω. Τιμήσαι Sylburgius ad Clenard. p. 554, 3. et posteriores ad τιμήσσω referunt, cujus fides dubia v. ad Buttm. 298.⁵⁵⁾ antiqui a τιμήγω et ulterius a τέμω τιῶ deducunt EM. ut πέτω πτω πτήσσω. Aeolicis, quae dicuntur, πέσσω πέπτω, ὄσσω ὅπτω Eustathius 1398, 34. subnectit ἴσως καὶ τὸ λίσσω ἐκ τοῦ λίπτω ἥγουν ἐπιθυμῶ γέγονε, quod illi non dissimile sed propius est dorico λάω. Νίσσομαι idem per solitas ambages a futuro verbi νέομαι repetit 1288, 58. Πλίσσειν a πλέκειν natum esse probatur adverbio ἀμφιπλίξ, quo Sophocles usus est de serpente lignum circumplicante pro περιπλέγδην, non abusive, ut Polluci visum, sed maxime proprie. Ὅσσω et ὅπτομαι ut inter se ita cum οἶομαι opinor, ομινor cognata sunt perinde ac nomina ὄσσα, ὁμνή osmen sive omen; nam promiscue dicitur κακὸν ὀϊέσθαι et ὄσσεσθαι (προτιόσσεσθαι) sed hoc etiam de eo qui alteri malum inferre cogitat idque etiam vultu prae se fert; unde traducitur ad res, quarum adspectu praenoscimus futura: πέλαγος ὀσόμενον ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Hom. αἶμα μέλαν κέχνται προῖδὸν κακότητος ἀνάγκην portendens calamitatem Orac. Herod. VII. 140. Ἀρύσσω si mirabili codicum consensu Herod. VI. 119. satis sustentatum putamus, certe nihil aliud est quam αρύω, cujus generis compluria a Suida s. Ἀπινύσσω collecta sunt: ὃν τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀρύω ἀρύσσω, ὁδύω ὁδύσσω, οὕτως πνύω ἀπινύσσω. Θώσσω H. Stephanus assumpsit ex temporibus obliquis Θῶξαι μεθύσαι πληρῶσαι, Θωχθεῖς θωρηχθεῖς etc. quorum thema θόω nomini θοίνη praestruit EM. et hinc aptus est aoristus Θώσασθαι εὐωχηθῆναι μεθυσθῆναι Hes. qui iisdem verbis interpretatur θήσασθαι.

54) Dindorfius in Thes. IV. 1177. novitios scriptores, qui καταπιωθῆναι protulerunt, verbi καταποθῆναι similitudine in errorem inductos esse statuit. Mihi haec injusta videtur suspicio.

55) Allatis adde τιμήσαιο Andromachi Galen. de Antid. p. 37. T. XIV.

Κνώσσω num quid commercii habeat cum *Κνωός* ἡσυχία πάντων cumque *νωθής* et *νωκάρ*, decernat qui velit. Inter ea quae futuro carent EM. 232, 15. refert poeticum *λεύσσω* ἐκ τοῦ βλέπω, quod utrumque a *λάω* extitisse videtur; nec displicet Porphyrii sententia *λέων* ἀπὸ τοῦ *λεύσσειν* Sch. II. XIII. 340. nam leoni proprie tribuitur τὸ *γλανκίζειν*. Quae in *σω* non purum exeunt, sigma asciticium habent, *τέρσεσθαι* παρὰ τὸν *τέρσω* μέλλοντα αἰολικὸν τροπῇ τοῦ *θ* EM. 753, 38. sed Eustathius 1074, 15. ἐκ τοῦ *τείρω* *τέρσω* αἰολικοῦ ἀναδραμόντος εἰς *θέμα* γίνεται *τέρσω*, quarum notationum alteri fidem affert homericum illud *ἡελίου* *τερσήμεναι* ἀνγῇ et vulgare *εἰλληθερεῖν* ἐν ἡλίῳ *τέρεσθαι*, pro altera facit quod poeta *Ἀπόλλων* *αἶμα* *τέρσηνε* dixit pro abstersit, latina autem abstergeo, detergeo, tergeo sive tergo a *τείρω* tero propius absunt quam a *τέρω* torreo.⁵⁶⁾ *Τέρδομαι* *ξηραίνομαι* attuli ad Buttm. p. 300. Verbi *αὔξω* forma nativae similior apparet in latino *augeo* et novitio *αὔγω*, cui Coraes in Atact. II. 134. componit *δέρω* et *δέψω*, nec multum abhorret *δεύω*, nam et humectando rigida emolliuntur et subigendo. Quod in EM. 16, 35. dicitur *δέψω* ex *ἔψω* ortum esse, minus credibile est quam *ἔψειν* et *εὔειν* eam inter se et vocis et significationis similitudinem habere ut pro cognatis haberi possint v. Coraes ad Xenocr. p. 122. Idem videtur de *ἀλέξειν*, *ἀλαλκεῖν*, *ἀλεῦσαι*. *Ἀδάξω* sive *ὀδάξω* nemini dubium videri potest unde creverit. Ceterorum, quae in hac dissertatione attigi, origo aut altior est quam ut inveniri possit aut ita in promptu posita ut explicatione non egeat.

56) Schol. II. XI. 621. *ψύχειν* μὲν λέγεται πρὸς ἄνεμον, *τέρσεσθαι* δὲ ἐν ἡλίῳ. Hinc patet in Sch. Od. VI. 98. τὸ ἐν ἡλίῳ *ξηρᾶναι* λέγει, τὸ ἐν ἀνέμῳ *ψύζειν*, post *ξηρᾶναι* inserendum esse *τερσήμεναι*, quod Buttmanno non succurrebat. Veteres qui *πενθήμεναι* ad *πενθαίνω* referre non sunt reveriti, nescio an *τερσήμεναι* maluerint aoristum activum dicere significationis neutralis participem ut *ἀλεαίνειν* et similia v. ad Aj. p. 383. quam ut pro passivo acciperent, cujus legitima forma foret *ἐτέρσην* vel *ἐτιράσην*.

CAP. V.

De verbis quintae conjugationis.

§. 1. Verborum liquidorum descriptio auspicanda est ab iis, quorum terminationem lambda praecedit simplex; quae et numero pauca sunt et non ultra imperfectum progressa—*οὐδέποτε ἐνεστῶς βαρύντονος δι' ἐνὸς λ ὀφείλει ἐκφέρεσθαι καὶ διὰ τοῦτο τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύντονα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται* EM. 576, 47. Latini *alere* sermo graecus nihil simile habet; nam paragogi *ἀλδαίνω*, quod Koenius cum illo comparat, stirps evanuit; pro *σάλουσα φρονιζουσα* Hes. aut *σαλοῦσα* scribendum ut Photius, aut *σαλοῦσσα* (*σαλόμεσσα*). Secunda vero vocalium, quae verbis latinis deest, ex quatuor recinit graecis *κέλω*, *μέλω*, *θέλω*, *πέλω* EM. 444, 49. quibus Theognostus 143, 7. addit *ελω* τὸ τε *ψιλὸν καὶ τὸ δασυνόμενον*; psili nomine designans *ἔλω* τὸ *ἐλαύνω*, cui *ἔλσαι* et *ἐλμένος* supponuntur, aspirati *ἔλω* τὸ *φρονεύω* EM. 525, 55. et *ἔλω* τὸ *λαμβάνω* 332, 57. Lex. de Spirit. 216. unde *ἔλωρ* et *γέντο* repetunt. Sed inusitatum esse significat Arcadius p. 158. τὰ εἰς *ἐλω* δισύλλαβα βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ μέσου, *κέλω*, *πέλω*, *θέλω*. τὸ μέντοι *ἐλῶ* περισπᾶται, qui de media quod dicit indicio est pro ficticio haberi *δέλω* τὸ *δελεάζω* EM. 254, 5. licet hoc multarum vocum semen et causa fuerit *δόλος*, *δεῖλαρ*, *δεντή* *δέλεαρ* Hes. (ut *γέντο*) nec meliore conditione esse *βέλω*, unde nonnulli *βέλτερον*, *βόλεσθαι*, *velle*, derivata putant. Trisyllabum unum est *ἐθέλω*, quare *θέλω* analogiae convenientius habetur EM. 518, 32. Ordine proximum (nam iota cessat) ionicum *βόλομαι* ab usu communi longe remotum; omninoque nullum reperiri verbum in *ω* barytonum, quod *ο* in penultima habeat, nisi sequente consona duplici ut *ὄζω* et *κόπτω*, ab Heraclide observatum est Eust. 1854, 60. quo uno velut ictu profligantur *μόλω*, *θόρω*, *πόρω* aliaque veterum compendiorum phantasmata, quae diu creditum est nostro demum seculo debellata esse, neque destitimus gloriari ut Sthenelus ille—*ἡμεῖς γὰρ πατέρων μέγ' ἀμείνονες*. Verum enim vero quod Pythagoras questus est, a discipulis suis saepe

sinistra accipi quae tradidisset dextra, idem fere antiquis Grammaticae auctoribus usu venit ut quae *κατὰ τέχνην* finxissent, sumerentur pro usitatis inprimisque praesentia imaginaria, quae illi proportionem sequentes temporibus modisque praetexuissent acephalis, in schola superstitiose proponerentur tanquam usu comprobata, novissime autem errore agnito architectis suis opprobrio verterentur quasi patrii sermonis ignaris. Quos contra subtilissimos graecae consuetudinis aestimatores fuisse clarum faciunt tum alii canones huic sermoni intexti, tum illa Heraclidae Grammatici non admodum clari adnotatio forte fortuna ad nostram servata notitiam, inque dies magis clarescet si veterum magistrorum theorematia et fictiones scholasticas ab articulis, ut ita loquar, fundamentalibus, ipsosque principes artis et decumanos a schedographis gregariis discernere didicerimus. — Ypsilon huic terminationi inconcessum, quo redarguitur codicum nonnullorum scriptura *σκύλεσθαι* Lucian. Lexiph. §. 21. a Jacobitzio recepta pro *σκύλλεσθαι*. Vocalem longam habet unum *δήλωμαι*. Nam pro *σφήλω* Anecd. Bekk. 171, 25. scribi oportet *σφῆλαι* verbis *ἀντὶ τοῦ σφαλῆναι ἐποίησε* ad ultimum remotis. Diphthongorum duae reperiuntur; *ει* in *εἶλω*, ut nonnulli scripserunt pro *ἴλλω*, tum in *δείλετο*, quod Aristarchus recepit pro *δύσετο*, atque in *ὀφείλω* — altera vero in duobus *βούλω* καὶ *οὔλω* EM. 208, 27. Cram. I. 91. quod impugnat nescio qui p. 315. *οὐδὲν διὰ τοῦ οὐλῶ βαρύνεται πλὴν τοῦ βούλω* fastidito, ut videtur, imperativo *οὔλε*, qui fortasse ne imperativus quidem est sed vocativus *ὄλβιε* imperativi loco positus ut *macte*.¹⁾ De non puris Arcadius p. 158. *τὰ εἰς λῶ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται· εἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, πάθος ἔχει ἐξ ἐντελεστερου εἰς ὦ λήγοντος καθαρεῦον, ὄφλω ἐκ τοῦ ὀφείλω ὥσπερ καὶ τὸ κέλω κέκλω καὶ μέλω μέλπω, hoc est ὥσπερ καὶ τὸ κέκλω ἐκ τοῦ κέλω καὶ μέμβλω ἐκ τοῦ μεμέλω, sic enim vaticinatur Eustathius κέλω ἐν διπλασιασμῷ κέκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κέκλω*

1) Ὀλβάχνιον doricum dicitur pro οὐλοχοεῖον. — Hesychius Ὀλοεῖται ὑγιαίνει scripsisse videtur ὀλοῦται. Idem Οὐλή ἔλκος εἰς ὑγίαν ἦγον.

p. 1306, 12. quod Hesychio reddidi pro *Κεκληῖ κελεύει* Parall. 557. cf. Diss. I. §. 3. et *μέλω κατ' ἀναδιπλασιασμόν μέμλω καὶ παρενθέσει μέμβλω ὡς μίνω γίγνω* 1722, 63. ²⁾ Ergo nullum est praesens, cujus characterem praecedat consona nativa praeter devium illud *ὄπλεσθαι*, quod ex *ὀπλέεσθαι* concisum dicunt v. Sch. II. XIX. 172. nam quod in EM. 534, 25. scriptum est *κοχλίας παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω*, id quilibet videt quo loco habendum sit. Haec autem omnia sermo maturior dereliquit et deposuit. Sed vigent et vivunt quae *lambda duplici* fulta sunt: *ἄλλομαι, βάλλω, βδάλλω, θάλλω, πάλλω, σκάλλω, σφάλλω, ψάλλω*, ac duo ab Hesychio memoriae prodita *Ἀάλλει κακουργεῖ*, quo notius est *δηλεῖσθαι*, et *Σήλατο ἔσεισε*, quomodo veterum aliqui homericum *Σαρπηδὼν ἐσῆλατο τεῖχος Ἀχαιῶν* interpretati sunt *ἐσάλενσε*. Sed pro *Σμῆλαι ῥίψαι* Salmasius vidit scribendum esse *σμηῖσαι* (vel *σμηῖσαι*) *ῥύψαι*. Pro *Ἀπάλλεις ἀποπέμπεις* Suid. reponitur *ἀπιάλλεις*. ³⁾ Eorum quae *epsilo* praefiniuntur, notissima sunt *κέλλω, μέλλω, σκέλλω, στέλλω*, minus nota *ἔλλω τὸ συστρέφω* EM. 116, 63. *ἐλλόμενα περικνόμενα* Hes. *βδέλλειν τρέμειν ἢ βδεῖν et βδέλεσθαι (βδέλλεσθαι) κοιλιολυτεῖν* Hes. qui eodem fere modo *βδελύσσεσθαι* explicat; et prorsus inaudita *Ἀέλλει καλεῖ, Διαδέλλειν διασπῆν* alieno loco scriptum post *Διαδοκίς*, fictique simile *τὸ σέλμα παρὰ τὸ σέλλω τὸ ὄρμω καὶ σόλος ὁ δίσκος* Schol. II. XVI. 1. Eust. 1041, 30. ⁴⁾ quanquam non incredibile est a *σέω (σειώ)* non solum *σάλλω σάλος et σάλαξ* i. q. *σεῖστρον* sed etiam *σέλλω* derivatum esse. Iota uni insitum est *τίλλω*, nam *ἴλλω* scriptura

2) Quod ad Buttm. adnotavi *ἐπιμέλεσθαι* non saepius quam semel legi, de hoc ipso infinitivo intelligi volui, cujus insolentia jam H. Wolfium adverterat. Poppo vero in Indice Thucyd. p. 413. mihi sex opponit locos, quorum in nullo infinitivus legitur. Hoc est ἀνομιὰ νικᾶν.

3) *Ἐπιλήμει ἐπιτρέπω* Hes. scribendum videtur *ἐπιάλλημι* verbum aelicum pro *ἐπιάλλω*.

4) Alii *σέλμα* cum *σελῖς et σανῖς* conferunt v. Sch. Apoll. I. 528. et Parall. 426. nec dissonant glossae laconicae *ἐλλά ἢ καθέδρα et κασελαῖσαι καθῖσαι* Hes. quae magis ad verbum *ἔω ἔζω* sedeo convenire videntur. A *σέλμα* derivatum est *σελμῖς τὸ ἱκρίον* Hes.

σελ-
5. 58

+ 118 ?

modo discrepat ab ἔλλω vello. Aoristo ἐφίλατο Hermannus Opusc. T. VI. P. I. 160. praesens φίλλω, veteres analogiam pressius sequentes φίλλω praescribunt EM. 793, 39. ⁵⁾ iidemque ad explicandum ὀλλύω non ὀλλω proponunt sed ὀλλω Herodian. Epim. p. 99. et 210. ⁶⁾ cujus nullum simile verbum suscepit consuetudo Graecorum sed quatuor ypsilo insignita βδύλλω, βρούλλω, μύλλω, σκύλλω, ⁷⁾ nam Hesychius pro Ἐβύλλων ἔβρουον ἐπλήθυνον non ἔβυλλον, ut Salmasius voluit, scripsisse videtur sed ἔβρουλλον frequentativum verbi βρώω, quod idem s. Ἐβρουεν interpretatur πληθύνειν. Longae vocales verbis non magis aptae sunt quam nominibus, de quibus antiquitus constitutum est τὰ διὰ δύο ἁλ ὀνόματα τὸ ὦ καὶ τὸ ἦ παρητήσατο ὑπὲρ τοῦ μὴ μακρὰ ἐπὶ μακροῖς γενέσθαι Cram. I. 60. Eadem fere est diphthongorum insolentia, primum in nominibus; nam quod in EM. traditur Παῖλλος ἀπὸ τοῦ παῖσω μέλλοντος παῖλος καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν παῖλλος, nescimus utrum proprium sit an appellativum, graecum an exoticum. Tum in verbis unicum est εἴλλω, quod series literarum in Hesychii lexico tuetur, nec aliunde declinatum est praesens aeolicum ἀπέλλω et aoristus Γέλλαι τι-
vello
 λαι id est εἴλαι, sed in nostris libris vix unquam legitur sine diversitate scripturae εἴλω, εἴλω, ἴλλω. Pro ἀείλλω θωπεύω EM. Hesychius ἀἴλω praebebat, quorum utrique forsitan praestet ἀείλω i. q. εἴλω cum alpha prosthetico, idque a canibus ceventibus tractum censeo ad homines sicut σαίνω ⁸⁾ et adulator, quod Nonius scribit proprie de motu caudae dici, ac, si graece reddendum sit, convenientissimum erit προσίλ-
 λειν vel ὑπὶλλειν. Hinc ad alia deducimur trisyllaba, quo-

5) Perfectum πέφιλμαι usurparunt Ephraem in Caesar. v. 35. in Maji Nov. Collect. T. III. et Tzetzes Exeg. II. p. 21. quem locum indicavit Hoelscherus.

6) In Cram. Anecd. I. 316. additur ἡ παρὰ τὸ ἔλω τὸ φρονεύω ὀλλῶ ὡς πέλω ἀπολω (scr. πολῶ) μένω μονῶ (scr. πένω πονῶ).

7) Ignota sunt Διέφυλλε διέφυλλε et Φυλλόμενοι τιλλόμενοι Δωριεῖς Hes. (post φουλίδεσσι).
ἡ δὲ γὰρ ἔφωλλον

8) Σαννίον τὸ αἰδοῖον ἀντὶ τοῦ κερκίον παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν. Hinc σαίνουρος et αἰλουρος. Ἐσαθνύριζεν ἡ καλλεν Hes. ἔσαννύριζεν scribendum ut Σαννυρίων cf. Prolegg. 271.

rum ea quae nominibus verbisque conjugata sunt, ἀγάλλω, ἀσχάλλω, ἀέλλομαι πνέω Hes. ποικίλλω, αἰόλλω, σαρύλλω i. q. σαίνω, alio loco tractavi; item quae reduplicatione creverunt παιπάλλω, μοιμύλλω, cui numero Grammatici adscribunt κοικύλλω τὸ περιβλέπω παρὰ τὰ κύλα, etsi nec verbi significatio constat, nec κύλα dicuntur oculi. Αἰζάλλω, ἀγγέλλω, δειδίλλω, cujus synonymum est δανδαίνω, etyma alte abstrusa habent. Σκερβόλλω stirpem monosyllabam habere videtur, quae ex σκέραφος ἡ λοιδορία et κερτομεῖν quodammodo conjectari potest. Ὀφρέλλω augeo et synonymum ὀμφύνω non multum absunt a similitudine latini nominis *ops*, *optimus*, neque aliter habendum de ὀφρέλλειν verrere v. C. I. §. 3. et ὀφείλειν debere et oportere. 9)

Adnotamentum. Horum verborum multa lambda non a stirpe generis et seminis sed afflicticium habent ψάω ψάλλω, βδέω βδύλλω, βρύλλειν τὸ ὑποπίνειν ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς (βρῦν) Sch. Arist. Eqq. 1134. sed hoc incertius, nam in Comici loco βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν positum videtur pro βρυνάων, quod Glossographi εὐφραίνεισθαι εὐωχεῖσθαι interpretantur. Si verum est quod Suidas tradit Μυῦν ἔστι τὸ τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, ὃ καὶ μύλλειν λέγεται, 10) Theocritus, qui hoc de concubitu dixit IV. 59. illam comprimendi notionem, quae verbis μύειν, μύζειν, μυῖν subjecta est, a labris oculisque eo deduxit quo latinum comprimere convenit. Sed Sch. illud multo aliter interpretatur ἐλαύνει, ὠθεῖ, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, quorum munus est *versare molam*, περιστρέφειν τὴν μύλην καὶ περισελαύνειν Poll. VII. 180. et fortasse nomen μύλη a μύλλω ductum putavit eique verbo significationem torquendi tribuit, etsi proprie *ora torquere* significat ut adjectivum μυλλός διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Sed haec transeo et relinquo ut parum comprehensibilia. Σκύλλειν τὸ τοῖς ὄνυξι σπῆν Hes. veri simile est

9) Eust. 1472, 30. χρεῖος ὀφέλλεται ἀντὶ τοῦ ὀφείλεται καὶ ἀντὶ τοῦ αὖξεται ὅπερ ἔστι τοῦ τόκου ἀφορμή. Cum ὀφλισκάνειν γέλωτα et similibus convenit aliud augendi verbum ἀλγάνειν φθόνον Eurip.

10) Schol. Arist. Lys. 126. μυῖτε σκαρδαμύττετε ἢ μύλλετε ἢ μυκτηρίζετε. Μυῖν γὰρ τὸ τὰ χεῖλη συνάγειν.

ab hoc ipso verbo originem habere, cujus labialem servat *spolium* *σπῦλον* v. Parall. p. 80. Non eadem sed similis actio subjecta est verbis *ξέω*, *ξύω*, *ξάινω*, *σκάλλω* scabo, scalpo, parique utriusque consonae vicissitudine *σπάλενθρον* et *σκάλενθρον* v. Prolegg. 263. *σπάλαξ* talpa et *σκάλοψ*. *Θάλλω* τὸ αὖξω παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω EM. 441. v. C. I. §. I. ex quo *θηλή*, *τήθη*, *τιθήνη*, a Romanis uno vocabulo *mamma* comprehensa et verbum *θήλαντο* *ἐθήλασαν* Hes. quod in Thes. non ad *θηλαίνω* referri debebat sed ad *θάλλω*. Cum *θηλάζω* autem Vossius recte contulit fello, cujus synonyma sunt *βδάλλω*, *ἀθέλβω* sive *ἀμέλγω* ¹¹⁾ mulgeo, unde compositum nomen caprimulgi, quem Graeci *αἰγοθήλαν* et *αἰγίθαλλον* ac nonnunquam (nisi exemplaria fallunt) *αἶγιθον* vocant. His ubi adjecero *στέλλω* a *στάω* (*ῥστημι*) natum videri, ad ea procedam, quorum liquida in ipsa stirpe inest. Buttmannus quidem Gramm. II. 305. non dubitat *τέλλειν* conferre cum *ταλάσαι*, *τλήναι*, tollere, cujus perfectum tetuli ad tello pertinet ut pepuli, perculi; ex quo concludimus *τέλλειν* habere significationem tollendi, levandi, et *ἐπιτέλλειν* sublatum onus imponendi. ¹²⁾ Transmutationis illius simulacrum quoddam praebet *κέλω* unde *κέλαδος* et *κέλωρ* ἡ φωνή Hes. et *κλέω* *καλέω*. Sed ex *βλεῖς* et *βλεῖο*, quod Sch. Arist. Ach. 236. cum *ἐμπλείμην* contendit, non sequitur aliquando in usu fuisse praesens *βλέω* vel *βλάω*, neque Hemsterhusio assentior *Καβλέει καταπίνει* pro *καταβάλλει* valere v. Diss. I. §. 3. Citius *βλαστός* et *βλάστη* huc accommodari possunt; nam *βλαστεῖν* simile est latino *trudere gemmas*, *exigere uvas*, *radices*, eaque translatione et nos utimur *schlessen*, *schossen*, *treiben*, et alii recentiorum *pousser*, *jette de l'arbre*, Graeci que ipsi: ὁ κρόκος ὠθεῖ τὰ φύλλα Theophr. Hist. VI. 6, 10. v. ad Aj. p. 90. Lambda duplex aliquando in locum simplicis

11) *Βδέλλα ἀμελγομένη* χρὸς αἷμα Nic. Al. 507. quo loco supra usus sum.

12) *Τολμᾶν* est suscipere et sustinere sive *tolerare* declinatum a *τόλμη*, quod accurate refert speciem verbi *τέλλω* ut *στέλλω* *στολμός*, *ἔλλω* *ὄλμος*. Hesychius *Τελάσσαι* *τολμῆσαι* *τλήναι*, cui convenit nomen *τελαμών* *telamo* id est *lator*; cetera alpha servant *τάλας*, *ταλαός*, *τάλαρος*.

successisse nihil est quo demonstrari possit nisi probamus eorum sententiam qui μέλλειν, quod saepe verbo μελετᾶν explicatur v. Sch. Pind. Ol. VII. 110. etc. cum μέλειν cognatum putant ac proprie quidem dici μέλλω ποιεῖν meditor facere sed minus proprie μέλλω θανεῖν; quo modo novi Graeci, ut Reiskius ait ad Constant. Cerem. p. 96. saepe βούλεσθαι et θέλειν ponunt pro μέλλειν, et ad ultimum θέλω ad periphrasin futuri transtulerunt.¹³⁾ Lambda cum antistoecho ῥ commutatum esse non satis probatur Hesychii glossa Ἀμερεῖν ἀμελεῖν, quae non suo loco posita est sed ante ἀμείρεσθαι ideoque dubitatur, sed congruunt μέλος membrum et μέρος pars ac magis etiam μέλος cura et μέριμνα, dividia, μερμήρα, Μείρεται βουλεύεται Suid. Θέλω Apollonius Synt. I. 2, 11. a λῶ extitisse opinatur detracta syllaba; alii cum ἐλεῖν et ἐλδεσθαι cognatum putaverunt EM. 317. nec longe distat δήλομαι, quod Schol. Nic. Th. 93. ex βούλομαι conversum censet ὡς ὁδελός ἀντὶ τοῦ ὀβελός. Horum nihil satis confirmatum est, sed quod de μέλειν et μέλλειν dixi, quodammodo corroboratur Hesychii auctoritate Βέλλειν μέλλειν, Βέβλεσθαι μέλλειν, φροντίζειν ἢ μέμβλεσθαι hoc est μέλεσθαι. Vocalis autem characteri praemissa quanta sit mutabilitas ex multis cognoscitur exemplis. Primum ζέλλω τὸ βάλλω EM. Ἔζελον (sic) ἔβαλον Hes. Verbi σκέλλω aoristum ἔσκηλα Eustathius recte ad σκάλλω refert v. ad Buttm. 291. Sch. Theocr. XI. 34. βδέλλω τὸ ἐκπιέζω ὅθεν καὶ βδέλλα ἢ ἐκμυζῶσα τὸ αἶμα· ἀττικῶς δὲ βδάλλω, quod solum reperitur, sed a πάλλω non solum καταπάλτης sed etiam καταπέλτης et καταπελταφέτης et ut plerisque videtur etiam latinum pello; eodemque revocant πέλω, πελεμίζω¹⁴⁾ et κέλλω, quia ναῦν κέλσαι sive ὀκεῖλαι et navem appellere eundem intel-

13) Plaut. Amphitr. I. 1, 207. vide sis quam mox vapulare vis pro vapulaturus sis.

14) Hesychii Καλὶς ἀξίνη et Κελεῖς σκέπαρνον, pro quo κελλὶς scribendum videtur, idem fere significant quod πέλεκς. Ab eodem κέλλω antiqui etiam δίκελλα repetunt et μάκελλα EM. v. Prolegg. 106. ἀμφικέλεμον ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλον καὶ στηριζόμενον EM. ut Hippocrates ἐγκέλσαι dixit pro ἐνστηρίζαι v. Galen. Comm. III. in L. de Fract. T. XVIII. P. II. 580.

lectum habent et alioqui consonae illae in principio vocum multifariam commutantur κύαμος πύαμος, κόρνοψ πάρνοψ, κώληψ poples. His adnectuntur procella, procellere, recellere cum simplici cillere, quod Servius movere interpretatur, eandemque significationem habet illud sive nomen sive verbum quicum conjunctum est κίλλουρος ἢ σεισοπυγίς motacilla et ἔγκιλλος sive ἔγκιλλον cauda agilis. Quemadmodum vero cillo a cio, sic κέλλω a κίω derivatum creditur; et sic Nicander pro κίειν dixit στίβον δκέλλειν Ther. 319. et πλόον (id est ὁδόν) δκέλλειν, Euripides Rhes. 901. κέλσαι ὁδόν ut ἔρχεσθαι ὁδόν, Opprianus Hal. III. 221. οἰκία κέλσει κλεινὸς ἀνὴρ pro ἐλεύσεται, obscurata significatione τοῦ ταχέως βαδίζειν καὶ τρέχειν, ὅθεν καὶ κέλης καὶ κέλευθος EM. p. 502, 10. p. 608, 33. quo propius accedit ad primitivum κίειν, unde Buttmannus et alii κινεῖν enatum putant velificante Hesychio Κίατο ἐκινεῖτο v. Diss. XI. §. 2. Vocalem aequae instabilem habet verbum late vagatum ἔλλω, εἶλλω, ἵλλω, cui Grammatici significationem volvendi et torquendi tribuunt. ¹⁵) Neque secus est nostra sententia; nam eodem tendunt derivata βολβός volva, οὔλη κόμη—παρὰ τὸ ἔλλω τὸ συστρέφω, ὅθεν καὶ ἐλίσσω Cram. I. 302. vermiumque vocabula ἴουλος, ἔλμυς, εὐλή ¹⁶) et a synonymo στρέφω Στροφάδες εὐλαί Hes. quibus paria suppeditat sermo latinus volvox sive volucra et convolutulus; nec minus εὐληρα παρὰ τὸ εἶλω ὥς καὶ τὸ εὐλή Eust. 1311, 46. ¹⁷) postremo ἵλη et οὐλαμός per eandem metaphoram qua globus militum dicitur et σπεῖρα manipulus. Alpha simplex apparet in ἀλής et ἀλῆναι, ¹⁸) eta in

15) Discrimen a Simplicio traditum Ἰλλομένη τὴν δεδεμένην σημαίνει· εἰ δὲ διὰ τῆς ει, τὴν κωλυμένην, nusquam apparet.

16) Paretymologiae instar est homericum εὐλαί—παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ στρέφω Schol. Od. XX. 7.

17) Schol. II. XXVIII. 481. τὰ εὐληρα Ἡρωδιανὸς καὶ ἐπὶ ἱματίου καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεσθαι φησι. Si de veste, synonymon habet εἴλυμα, si de vinculis, ἱλλάς, ἑλλεδανός, Εἴλεια δεσμοί Hes. et laconicum, nisi fallor, βειέλοπες sive βιέλοπες οἱ ἱμάντες Cram. II. 290. pro ἑλλοπες sive ἵλλοι, postremo Γέλυν ὀρμιάν et Σελμῖς ὀρμιά Hes. σελμίδες σχοινία Eust. 197, 13.

18) Ὑπ' ὄρπακα κλωνὸς ἐλιχθεῖς Anth. VII. 20. quasi antiphrasis est homerici ὑπ' ἀσπίδι ἐάλη. Callin. Fr. I. 10. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον

ἡλακάτη, Βήλημα, κόλυμα hoc est εἶλημα et in aliis quibusdam ejusdem dialecti v. Albert. ad Hes. s. Γήνεσθαι et Ahrens. Dial. Dor. 160. Cum Sophronis verbis τίς μοι τὰ λῆα ἐκτίλλει si quis contulerit Anacreontis locum EM. 713, 1. τίλλει τοὺς κνᾶμους ἀσπιδιώτης, vix se continebit quo minus τίλλειν vellere et ἵλλειν volvere idem verbum esse concedat; namvolvendo et torquendo evellimus defixa, ut Lucretius dixit *evolvens radicibus haurit ab imis* id est ἐκτίλλει sive ἐξειλεῖ idemque declarant etiam derivata, quae Hesychius affert Ἑλλίζειν τίλλειν et Γελλίζειν γαργαλίζειν id est titillare, quam significationem anticipavit primitivum Ἑλλόμενα περικνόμενα, nam κνᾶν et κνίζειν proxime distat a titillando v. Diss. XIII. §. 4.

§. 2. Verba in αμω exeuntia nulla sunt, neque aliae vocales huc intrant praeter epsilon. Quo de genere Theognostus p. 134. et Epim. II. 322. haec afferunt: βρέμω, γέμω, δέμω, δρέμω, νέμω, τέμω, τρέμω, χρέμω τὸ ἡχῶ. Horum quartum a Technicis fictum jureque praeteritum est ab Arcadio p. 130. ubi inter τρέμω τὸ ἡχῶ excidit χρέμω. Τέμω ille sumsit ex Hom. II. XIII. 707. nam alibi non legitur, et hoc quoque loco Wolfius τεμεῖ, alii τάμον vel ταμέσθ' scribunt. Miraculi instar est Πέμει ὁδυνᾷ σήπει Hes. nec solvitur Theognosti interpretatione p. II, 8. ῥέμω τὸ πειρῶμαι, τὸ δύναμαι, quae cum illo exaequari possunt hoc modo τὸ τείρομαι, ὁδυνῶμαι. Όμω Schneiderus fabricatus est sine ullo analogiae respectu tanquam prototypon vocabulorum ὄμβρος et ὄμιχῶ. Nec minus commenticium est γήμω Herodian. Epim. p. 15. Pro Λαίμεται εἰς βρῶσιν ὥρμηται series λαιμάσσεται vel simile quippiam poscit. Liquidae duplicatae exempla nulla nisi ex vitio nata: Κάμμει καθίζει Hes. ubi κάμβεν corrigunt, et Τέμμειν πείθειν τιμᾶν Suid. Phot. cujus

ἥτορ ἔλας. Quint. III. 369. τοὺς δ' ἔλας ἀνὰ ἄσιν et v. 413. βροτῶν εἰς τεῖχος ἀλέντων, pro quo Herodotus I. 80. κατεληθέντες ἐς τὸ τεῖχος. Alpha pro epsilo recepit αὔληρον ὅπερ Ἰωνες εὐληρον Anecd. Bekk. 464. et fortasse βαλιός i. q. αἰόλος, nec dissonat Γάλλια ἔντερρα Hes. χορδή ἡ τῶν ἐντέρων εἰλησις Schol. Arist. Rann. 342. unde Isidorus latinum *ilia* arcessit. Ἐέλη Homeri interpretes antiqui modo ab ἀλεῖν repetunt modo ab εἰλεῖν.

correctio necessaria sed nondum tentata est. Ubi stabilimento opus, assumitur consona proxima *κάμνω, τέμνω*. Neque aliae consonae characterem praecedunt praeterquam in verbis obsoletis et enormibus, quorum unum est *χραίσμετε* ἀπὸ τοῦ *χραίσμω βαρυτόνου* Schol. Apoll. II. 218. alii aoristum dicunt sed *μονήρη*, quia οὐδείς ἀόριστος εἰς *μον* (non purum) Gram. I. 176, 21. nam *τέμμε* imperfectum esse volunt Sch. II. IV. 293. Secundum est *Θέρμει θερμαίνει* Hes. et *Θέρμετο* homericum. Sed *λελιχμότες* sic ut *τέτμον* ex syncope ortum ferunt: οὐτε ἀπὸ τοῦ *χραισμῶ* οὐτε ἀπὸ τοῦ *ὀλισθῶ μέσοι γεγόνασι παρακείμενοι ὥσπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ *λιχυῶ*, ἵνα μὴ διὰ δύο συμφώνων ἐξενεχθῶσι* Gram. I. 268. ubi *ὀλίσθω* scribendum est et *χραίσμω*, quorum perfecta in *σθα* et *σμαι* exciderent si hoc tempus in exitu duas consonas ferret syllepsi conjunctas v. EM. 667, 33.

Adnotamentum. Verborum usitatorum tria *γέμω, νέμω, τέμω* characterem immutabilem habent sed *τρέμω* a *τρέω* processit, *δραμεῖν* a *δρᾶν* (ἀποδιδράσκειν) et *δέμω* Eustathius 1047, 58. ad *δέω* (δεσμῶ) refert. *Χρέμω*, unde *χρόμος* ὁ *χρεμετισμός* Hes. et verba *χρεμέθω χρεμετίζω*, annexum videtur latino *screo χρέμπτομαι* eo cognationis genere quo sonorum imitamenta se contingere solent, neque longe distat a *βρέμω fremo* et a *βρίμη*, quibus adaptata sunt *βριμάω, βριμάζω, βρωμῶμαι, φριμάσσω*, suo quidque proprio sapore; quare distinxit Herodotus *φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι* et Schol. Lyc. 244. οὐκ ἔστι φριμαγμός ὁ χρεμετισμός, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ῥινῶν τῶν ἵππων ἀποπεμπόμενος ἤχος ὅταν γανριῶσι. Sed cum *βρίμη*, quod Hesychius ἀπειλή interpretatur, convenit etiam *Σφριαί ἀπειλαί ὄργαι* et *Φριᾶται βριμαίνει*, cui conterminum est *φρυάσσω* vix ut dubitari possit quin his omnibus subtinniat sonus minantium, ferocientium, gaudio et libidine gestientium. *Θέρμω* non minus solitarium est quam adjectivum *θερμός*, nam consona haec frequentissime fingendis substantivis verbalibus adhibetur (*χορμός, χάρη*) sed nunquam verbis vel adjectivis in *ος* exeuntibus; ceteroqui adjectivo ad formandam terminationem necessaria, verbo modo producendae syllabae causa inserta est. Sed transeo ad verba quae in *νω* excurrunt.

§. 3. Arcadius p. 159. circumflecti dicit disyllaba ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν ἢ συμφώνου ἢ συμφώνων μὴ ἀντιστοίχων, χωρὶς εἰ μὴ κατ' ἐπένθεσιν εἴη τοῦ ν γενόμενα κυνῶ προσκυνῶ, πλανῶ, σινῶ. Τὸ δὲ τίνω κατ' ἐπένθεσιν· τὸ δὲ φθίνω καὶ φθάνω ἀπὸ ἀντιστοίχων· τὸ δὲ ἄνω ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ubi manifestum est post καταλήγουσαν scribendum esse μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἢ συμφώνων ἀντιστοίχων ἀρχόμενα. Hoc canone damnatur Στάνει στείνειται συμβέβυσται Hes. id enim si unquam usurpatum est, certe alpha breve habuit, et Δάνειν κοιμᾶσθαι quod Phavorinus ex mendoso libro sumsit pro δαύειν. Κτάνειν κτείνειν Hes. et Aret. Sign. Diut. II. 11, 165. vitium in accentu contraxit. Itaque duo relinquuntur, poeticum ἄνω et φθάνω, quibus Arcadius quidem alpha tribuit breve propter homericum ἄνοιτο, quod nonnulli ἄνντο scribi jubent v. ad Buttm. 115. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 177. Matthiae Lex. Eurip. I. 273. nec tamen dubitavit, opinor, quin produci possit, id quod demonstrat Epim. Gram. I. 16. neque negat Heraclides Eust. 1434, 20. sed naturae minus consentaneum esse censet: ἄμεινον λέγειν ἀνύω ἢ περ ἄνω ἵνα μὴ παραλόγως μηκύνηται τὸ ἄλφα. Alterum φθάνω metri necessitate excusatum habet Schol. II. IX. 506. ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει φθανέει, commotus fortasse congruentia verborum ἄνω et ἀνέω, quo Xenophon utitur et Hesychius Προσανῶν προσάυξιν· ἀνέϊν γὰρ τὸ αὖξειν καὶ ἄνην τὴν αὖξησιν, nisi is de barytono, ut Vossius statuit, loquutus est; posteriores tamen φθάνω in hexametro scripserunt, non φθανέω. Ἄνω pro αἴνω τὸ ἀναδεύω non legimus, nisi quod Eustathius dicit 801, 60. Πανσανίας οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α φησὶν ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχειν τὸ α, de barytono ἀνειν dictum est. De secunda vocalium haec docent: τὰ διὰ τοῦ αἰνω διὰ τῆς αἰ γράφεται πλὴν τοῦ σθένω, μένω, πένω, στένω Theodos. Gramm. p. 72. τὰ διὰ τοῦ αἰνω διὰ διφθόγγου. Ὅσα δὲ παράγουσιν ἐξ αὐτῶν ἀρσενικὰ ὀνόματα εἰς ος διὰ τοῦ ε φένω, στένω, πένω· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἔνω τὸ δύναιμι, quod ita intelligi debet ac si scriptum esset τὸ ἔνω ἀφ' οὗ τὸ ἀνύω τὸ δύναιμι ut Sch. Od. I. I. p. 9.

ἀνὴρ παρὰ τὸ ἀνύειν δύνασθαι. Atque hujusmodi verbum generali faciendi significatione praeditum non solum syntheto αὐθέντης id est αὐτουργός subest ut Schol. II. XVII. 217. ἐννάλιος παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αὐθέντης v. Wieseler. ad Eumen. p. 49. et simili Συνέντης συνεργός Hes. sed etiam paragogo ἔντεα=ὄργανα. Nec difficile creditur ab illa infinita significatione faciendi transitum esse ad hanc angustiorem interficiendi, quam non solum praepositiones verbis agendi imperiunt ἐξάνύω τὸ φονεύω Sch. II. XI. 365. ἐκπράττω, διεργάζομαι perimo, sed etiam simplex ἀνύω interdum obtinet. Quare Grammatici ἄνω et ἔνω idem verbum esse statuunt v. Sch. Hesiod. Sc. 311. et ab hoc ἐναίρω et Ἐνωῶ repetunt Sch. Lyc. 519. et αὐθέντης pro αὐτοφόντης dici adnotant, ¹⁹⁾ χειρώναξ pro χειρουργός, ut et simplex ἄναξ nonnunquam idem valet quod ἐργάτης et τελεστής v. Parall. 125. Sed hoc ἔνω sive ἔνω non minus insolitum est quam illud ἔνω ἐνόω, unde Buttmannus ἔνοσις enatum censet, et huic paria γένω et κένω aptum proserendo perfecto κέκονα et substantivo κονή et κατακονή occisio, ἀνδροκόνος homicida, nec aliunde pendent Κακκεῖναι κατακόψαι Hes. et homericum κένσαι, in quo propria remansit potestas pungendi, hinc ad verbalia transmissa κεστός, ἡκεστή, κέστωρ (ut festra, bimestris) κέντωρ (ut μένω Μέντωρ) et κοντός. ²⁰⁾ Θένω non solum Technici ponunt Theogn. p. 144. (ubi ψένω scriptum est) Herod. Epim. 56. sed etiam Hesychius in usu fuisse testatur; nostris in libris num ferendum sit, disceptari solet. De φένω nulla est controversia quin jam diu exole-

19) Phrynichus Ecl. 120. αὐθέντης μηδέποτε χρήσῃ ἐπὶ τοῦ δεσπότητος ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φονέως. Theodorus Gaza de Mens. p. 302. ed. Petav. Graecos dicit, quia nullam vocem haberent, quae latinum *auctor* exprimeret, nomen αὐθέντης pro κύριος posuisse et hunc usum jam ante mille annos coepisse. De Euripide, qui δῆμος αὐθέντης χθονός dixit, Coraes ad Isocr. p. 330. sq. dubitat utrum κύριον sive δεσπότην intelligi voluerit an αὐτουργόν.

20) Α ζένω βουκέντης, ζέντρον et ζέστρον cestrum, ζέστρα, α ξαίνω ξάντης, φαίνω ξεροφάντης, sed α μιαίνω (μεμίσσασθαι) μιάστωρ, θερμαίνω θερμάστρα ἢ κάμινος. Cum bimestris et menstruus conferri possunt monstrum et mostellum. Pistor vero a prisco piso.

verit. Itaque quatuor nobis relinquuntur partim poetica, partim ad omnem usum loquendi apta μένω, πένω, σθένω, στένω pro quo τένω subrepsit Arcadio p. 159. στένω autem, sive pro στενάχω dicitur sive pro angusto, unum et idem esse Muetzellio de Theog. p. 417. assentior hoc firmitus quod latino *ango* eadem continetur cruciandi et angustandi significatio,²¹⁾ nec multum abhorreo a Scaligeri sententia latinum gemere a graeco γέμειν id modo differre quod hoc neutralem habet vim, illud factitivam. De eta paulo post dicitur. Τὰ εἰς νω δισύλλαβα παραληγόμενα ἰ ἐκτεταμένῳ βαρύνεται, κλίνω, κρίνω, πίνω, σίνω Arc. 160. qui φθίνω vocalem brevem habere pronunciat, τίνω ancipitem; verbum δίνω circumflexis adnumerat τὸ δεινῷ περισπᾶται ὅτι δεινός, pro quo δεινός scribi oportet; nam ab adjectivo oritur verbum tertii ordinis δεινόω. Verum a δίνω composita sunt Περιέδινε et Περιδίνεσθαι περιστρέφεσθαι, ipsumque δινόμενος legitur apud Callimachum v. ad Buttm. 154. et δίνω aeolicum Choe-roboscus affert Cram. 190. doctique in Sapphus oda restituunt v. Ahrens dial. dor. 541. Γίνω παρὰ τὸ γίγνω· τὸ ἰ μακρόν· τὰ γὰρ θεματικὰ ἤνικα ἀποβάλλωσι σύμφωνον, εἰς φύσει μακρόν μεταβαίνουσι EM. 232, 21. scilicet ὥσπερ τὸ γινώσκω ἅμα τῇ ἀποβολῇ τοῦ γ ἐξετάθη p. 478, 50. nam natura breve esse edicunt Drac. 32, 7. ubi θέσει mutandum in φύσει. Ψίνεσθαι quo Theophrastus utitur de vitio quodam vitium, non differre a φθίνεσθαι probatur adjectivo ψινάδες αἱ ῥυάδες ἄμπελοι, quae eadem φθινάδες vocantur v. Diss. I. §. 9. sed fortasse ψίνεσθαι et ψινάζειν, quod Hesychius ἀπορῥεῖν et φυλλορῥhoeῖν interpretatur, peculiariter dicta sunt de floribus foliisque caducis, quae destillantium similitudinem praebent, illa generali significatione tabescendi proprietate quadam soni circumscripta, qua vim verbi ψιάζειν i. q. ψεκάζειν consequuntur. Incertum est quod Hesychius offert Ἐζινεν ἐσβέννεν tum per se tum propter propinquitatem perispomeni Ἐξίνει (sic) ἐσβέννεν. Duarum syllabarum numerum quae excedunt, paragoga sunt ὀρίνω, ὠδίνω praeter ἀλίνω, quod Coraes quidem ad Isocr. 299. cum ἄλερος

21) Στεινόμενοι ὀδύνησι Oppian. Hal. I. 484.

(κόπρος) ἀλαρύνω novitioque λερώνω confert, nec praetermittit ἀλισγέω, sed non evicit; nam haec magis ad ὄλος δλερός accedere videntur, ἀλλίνειν autem, quod Glossographi ἀλείφειν interpretantur et saepe per diphthongum scribunt, ad *linere*. Huic proxima vocalis excluditur Arcadii praecepto: τὰ εἰς *ονω* περισπᾶται, φθονῶ, δονῶ, ὄνῶ τὸ ὠφελῶ etc. Verbum barytonae conjugationis medium ὄνομαι exterminavit Aristarchus pro οὔνεσθε scribens ὀνόσσασθε v. Diss. VIII. C. 3. Quod Hesychius suggerit *Ρόνειν κρίνεσθαι* pro desparato relinquendum. Idem p. 160. τὰ εἰς *νω* παραληγόμενα ὡ μακρῷ βαρύνεται δύνω, θύνω, πλύνω, φύνω,²²⁾ quibus addenda sunt βύνω (διαβύνομαι) μύνομαι et ἀμύνω. Longas vocales exemtas esse significat his verbis τὰ εἰς *νω* παραληγόμενα φύσει μακρῷ φωνήεντι, ὁπότε μὴ εἶη κατ' αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται σκηνῶ, θρηνῶ — τὸ πάνω βαρύνεται ὡς ἴδιον αἰολικόν. Πήνω invenitur quidem apud Hesychium Photiumque pro πηνίζω dictum sed πάνω Arcadius doricum appellasset, non aeolicum; quare praestat πώνω id est πίνω reponere, quod Dindorfius in Thes. s. h. v. et Ahrensius de Dial. aeol. p. 131. in quodam Alcaeï loco indagarunt mendose *πονεῖν* scriptum. Pro Γήνεσθαι κατέχειν Hes. quid substituendum sit, supra indicavi; ψήνειν pro ἔψειν novitiae est consuetudinis v. Du Cang. Hinc ad diphthongos pergimus. Τὰ εἰς *αινω* δισύλλαβα βαρύτονά ἐστιν, αἶνω τὸ πτίσσω δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον παρ' Ἀττικοῖς, δραίνω, κταίνω, καίνω, ῥαίνω, σαίνω, χραίνω. Τοῦ δὲ αἶνῶ ὄνομα προκατῆρχε, διὸ περιεσπᾶσθαι Herodian. π. Μον. p. 24. Utrumque a librariis confusum est ut saepe alias ita in Hesychii glossa Αἶνων βαρυτόνως (αἶνῶν δὲ) ἐπαινῶν, ex qua Buttmannus in Lexil. II. 112. festinantius colligit fuisse verbum barytonum αἶνω laudo, cui verbo comparat germanicum *Laut* et laurum quoque antiquius *laudum* appellatum esse a laudando hoc est crepando. Αναίνομαι idem I. 274. a negativa particula ἀνά propagatum statuit, veteres compositum dicunt vel cum praepositione ut contrarium καταινεῖν, ἢ παρὰ τὸ ἐπίρρημα ναί

22) Regula de hyperdisyllabis, quae hoc loco subjicienda erat, casu translata est ad canones nominum p. 194.

EM. Eust. 668, 31. Qua in pugna opinionum licebit quantum quiddam interponere, ἀναινομαι contrapositum esse τῷ αἰνυμαι proprieque significare *repudiare* ex negativa particula et verbo thematico αἶνω capio concretum illa liberiore compositionis ratione qua disjuncta formantur ajo — nego, τίω ἀτίω v. ad Phryn. 563. ex quo factum esse arbitror cur non solum ἡναινετο scriberetur aucta praepositione pro ἀνήνετο sed etiam ἡνηνάμην atque adeo ἀνήρασθαι quasi ἀναινομαι, sic ut Buttmannus statuit, verbum simplex esset. His Hesychius addit Γαίνεται ἀνύει ex ἄνω factum, Γέγλανται κεκοίλανται, quod in Thes. ad γλάφω redigitur sed apparet a γλαίνω declinatum esse ut Διαγλαίνειν λυμαίνεσθαι eo, ut opinor, intellectu quo διακναίνειν dicitur pro διαφθείρειν et alia verba excavandi transferuntur ad lentam corruptionem. Σφεδανῶν — τινὲς σύνθετον ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανῶν ὃ ἔστι κτείνων, ex quo non satis clarum fit utrum hujus commentii auctor δανῶν optaverit, quod Kuesterus alio loco scribi jubet pro Δαινῶν κτείνων (post Δαίνυντο) an δανῶν aoristum verbi δαίνω occido, cui fortasse nomen δάνος hoc est θάνατος attexuerunt. Trisyllaborum pleraque syllabam secundam ex paragoge habere videntur etsi non omnium primitiva demonstrari possunt. Quis enim pro certo sumat ἀκταίνειν vel ab ἄγειν (ἀκτός) productum esse vel ut ἀκτίς ab ἀττσω (ἀϊκτός) Schol. Plat. 451? Δαίνω quum extrinsecus augeatur, simplex esse videtur cumque διερός et δεύω sociandum; verumtamen syntheta quoque Graeci nonnunquam isto modo augent et fortasse aliquando oblitii sunt illud cum αἶνειν compositum esse quod Grammaticorum nonnulli βρέχειν et ἀναδενύειν interpretantur, eodemque modo dicitur αἰονῆν, quod ad αἶνειν eandem proportionem habet quam αἰόλος ad εἶλιν sive αἰλλειν, Ἑορταὶ ἔδοξε²³) κρέμεται Hes. et ἄωρτο ad αἶρω αἰείρω, unde nova pullulant verba αἰολάω,²⁴) ἐόλητο, ἑωρέω et nomina

23) Hoc a verbo unde ἄραρε, quod saepe pro δέδοκται valet. Hinc et Ἑορτας (ἐορτής) ἀρεσκούσας καλὰς, nec minus ἄορες et ἔορες conjuges, compares.

24) Cum αἰολῆν et ἀπαιολῆν id est πλανῆν, ἀπαιῆν, conferendum est ποικίλλειν, quod Sch. Soph. Trach. 411. per δολιεύεσθαι explicat,

his connexa αἰώρα, ἀορτής averta, μετήρορος etc. Sed ad hanc societatem etiam λαίνω aspirat, nec facilis repudiatio; nam et humor molliendi vim habet et tepor, duplexque verbi λαίνω significatio tepefaciendi et hilarandi apparet in affini λθαίνειν, quod Hesychius θερμαίνειν et εὐφροαίνειν interpretatur ut Ἰθῆ εὐφροσύνη et Ἰηδόνες εὐφροσύναι.²⁵) Ita perpetuo in vorticibus etymologiarum volutamur. Μαίνομαι—οὗ τὸ ἐνεργητικὸν ἀσύνθετον οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει Sch. II. V. 185. Μαραίνω jure adnumeratur paragogis v. Prolegg. 37. et μαιίνω quoque duo elementa nativa habere videtur ea quae vocabulorum sordidorum μίνθος (mentula?) δμῖλαι, Μίρμα ἐπὶ τοῦ κακοπινῶς καὶ ὑπαροῦ, Μιργῶσαι πηλῶσαι primaria sunt. Τὰ διὰ τοῦ εἶνω ἔχοντα ἐν τῷ μέλλοντι τὸ εἰ ἀναφαινόμενον γράφεται διὰ τῆς εἰ τείνω, μείνω, γείνω, θείνω Theogn. 144. quorum secundum apud Arcadium rectius scribitur κτείνω. Moschopulus Sched. 85. et Choerob. in Psalm. 59. γείνω, θείνω, στείνω, ἐρεείνω, εἶνω τὸ καλύπτω, ὅθεν εἰνοσίφυλλος, eodemque utitur Eustathius 1925, 27. ἔω ἔνω εἶνω τὸ καλύπτω, οὗ παράγωγον τὸ εἰνώ· sed totum ex vano conflatum est; Arcadio p. 161. pro εἶνω reddendum est unum ex hyperdissyllabis ἀλεεῖνω vel aliud. — Τὰ εἰς νω παραληγόμενα διφθόγγῳ μὴ τῇ αἰ ἢ εἰ περισπᾶται χωρὶς τοῦ ἐλαύνω Arc. l. c. quod confirmat Herodianus π. Μον. 22. οὐδὲν βαρύτονον τῇ αὐ παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνόις καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται, quorum ultima vitiata esse apparet, sed sanatio difficilis. Nam ut Herodianum de thematico ἔλω loqui credam, quod neque legitur unquam neque ad propositum pertinet, mihi imperare non possum, alterum autem verbum in αννω, quod accentu

Κατεῖλε ἐποίκιλλε (vel ἐποίκιλε) Hes. a κατέλλω vel, si κατεῖλλε scribimus, a κατεῖλλω, Αἰόλλει ποικίλλει, sed haec intellectu proprio.

25) v. Prolegg. p. 37. Translationem verborum humectandi eleganter illustravit Hemsterhusius s. Ἰαίνεσθαι. Pindarus quum mel vocaret ἀμεμφῇ ἰὺν μελισσῶν, primitivam nominis ἰός significationem tacite adumbravit, hoc est liquoris sive succi praesertim virulenti et medicati; nam et latinum *vīrus* huc accedit ac nescio an ἰχώρ quoque et ἰαχνὸν τὸ θαλπνὸν ἢ σαπρὸν v. Hemsterh. ad Hesych. s. Ἰάχεον, nam σαπρὸς et σήπω cum ὁπός cognata videntur ut μυδᾶν et madere.

duplici notatum sit, non reperitur hodie neque ab ipso Herodiano affertur ap. Eust. 562, 42. τὸ δαμνᾶν πλεονασμὸν ἔχει Δωρίον ὁποῖος καθ' Ἡρωδιανὸν γίνεται καὶ ἐν τῷ ἐλαύνω ἐλαύνω, δύνω δύνω καὶ τοῖς ὁμοίοις, quae idem p. 670, 62. ex Heraclide affert τοῦ ἐρευνῶ ἢ παραγωγῇ κατὰ τὸ ἱκνῶ, οἶχῶ οἶχνῶ· οὕτω ἐρέω ἐρεύω ἐρευνῶ, ὅπερ βαρύνεσθαι ὄφειλε ὅτι πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις οἷον ἐλάω ἐλαύνω, θύνω θύνω, δύνω δύνω. Eundem locum attigit Helladius Phot. p. 868. τὸ ἐλαύνω παρὰ λόγον· πᾶν γὰρ ῥῆμα παραλήγουσαν ἔχον τὴν αὐτὴν ἢ καθαρῶς βαρύνεται, ψαύω, φαύω, ἢ σύμφωνον ἔχον περισπᾶται, ἀμανρῶ· τὸ δὲ χάνω παραλόγως βαρύνεται, sed quum χαννῶ modo dicatur, nec unquam χάνω, non dubito quin ἐλαύνω supponi debeat; nam his canonum fabricatoribus consuetum est ut quod initio proposuerint denuo proponant in exitu. Χάνω ne etymologi quidem fingere audent sed χαῦνός παρὰ τὸ χαίνω ὡς φαίνω φανός EM. De φαύνω quod narrant, mera fabula est: τὸ βαννός παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ φαύνω καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ αύνω Schol. Dionys. Gramm. 654. Sed pergam ad ultima Arcadii: τὰ εἰς τῷ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται ὑπνῶ—σεσημείωται τὸ δάκνω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαγκάνω γέγονε κατὰ συγκοπὴν. Καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν τὸ μ βαρύνεται μῖμνω, κάμνω, τέμνω. De syncope gratiam facimus sententiae auctori, sive is Herodius fuit sive Heraclides, cui idem tribuitur Eust. 28, 45. Quae alia consonam vel in epiploce vel in diastasi positam habent, aut ignota sunt ut Βερνώμεθα κληρωσώμεθα et Ῥαδάμνει βλαστάνει Hes. aut scripturae controversae obnoxia ut κέρχνω, ἐγκέρχνω, quod saepius κέρχω scribitur. Δάμνεται δαμάζεται Hes. Musurus invexit pro subiectivis sed idem Ἐδαμνον ἐδάμαζον quod mutare non audeam, nam δάμνονται Aret. Cur. Acut. I. I, 193. ²⁶⁾ summo librorum consensu sustinetur et homerico δάμνησι Aristarchus δάμνησι praetulit

26) Paulo post μουσιζῶ (soporem affert) ἐθισμὸς αὐλῶν ἢ ψαλμὸς λύρης, scribendum est ἐρεθισμὸς. Ἐρεθίζειν μάγαδιν Telestes usurpavit pro κρούειν, quod verbum de tibiis quoque dici solet v. Jacobs. ad Anall. T. I. 353.

σὸν τῷ ἰ ἀπὸ τοῦ δάμνω ὑποτακτικοῦ EM. Μαρνοίμην, κρε-
μοίμην et μεμνοίμην Buttmannus metaplasmi nomine excusat,
sed illud sustulit Bekkerus in Homeri loco μαρναίμεθα scri-
bens; pro κρέμωισθε scito Dobraei positum est κρέμαισθε;
μέμνωτο si satis constaret, ad μέμνομαι referri oporteret, quod
adversus Elmslejum defendi ad Buttm. 244. sed μεμνοῖτο in
Cratetis Fragm. p. 249. nescio quid esse dicam nisi vestigium
priscae scripturae pro μεμνῶτο forte temere relictum ut Schol.
Eur. Ph. 682. σοὶ ἔκγονοι antiquitus pro σῶ ἔκγονῳ scriptum
fuisse suspicatur. Illa vero metaplasmi ratio unice convenit
ad πτάρνωισθε Aristot. Probl. X. 18. quod evitari non po-
terat nisi quis priscam optativi formam δαίνντο, ζεύγγντο
resumere vellet. Κέντω EM. 506, 51. finxit propter infini-
tivum κένσαι, cui explicando sufficit κένω. Πέφρνειν κτείνειν
Hes. fortasse aoristus est accentu Aristarcheo.²⁷⁾ Aliquanto
firmiora fundamenta habet πίτνω v. ad Aj. p. 184. quanquam
cetera cum vocali mutant declinationem σκιδνώ, κιρνῶ, πιλ-
νῶ, ὀριγνῶμαι. Geminatio semivocalis vereor ut Hesychii
exemplo Τέννει στένει, βρύχεται satis probata sit. Κτέννω
saepius legitur apud LXX. et aliquoties in libris profanis
v. Jacobs. ad Anth. Pal. 723. Dindorf. Praef. ad Schol.
Aristoph. T. XII. p. XIV. sed re vera aeolicum est.

Adnotamentum. Quemadmodum φθάνω a verbo puro
profectum est, quod ostenditur futuro φθήσομαι, ita verbo-
rum, quae percensui, pars maxima consonam finalem quasi
per insitionem accepit; ἐκ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ γίγνεται τὸ χαίνω
δομοίως τῷ ῥῶ ῥαίνω, χρῶ χραίνω Eust. p. 1063, 40. p. 1778,
19. in quibus dubium est utrum ῥαίνω (rigo) a ῥέω derivatum
crediderit an ut cetera a themate secundae conjugationis ῥάω,

27) Πέφρω praesens conveniret mediis poetici coloris, quorum
consonae ultimae praeposita est ea, quae verbum inchoat, κέλω κέ-
λομαι, μέλω μέμβλομαι, μένω (μέμονε) μέμνομαι (memini). More
autem usitato epsilon in iota vertitur μένω μίνω, πέτω πίττω, γένω
γίγνομαι. Similiter si consonae, quae verbi est ultima, supponitur
extranea, iota pro epsilo succedit τέχω τίττω, πέτω πίττω, ῥέπω ῥί-
πτω, πιλνάω, πιτνάω, sed non semper, δρέπω δρέπτω, πέχω πέκιω.
Sic etiam ab ἔχω ἴσχω, ἐνέπω ἐνίσπω differt ἔπομαι ἔσπομαι, a πίλ-
ναμαι et similibus πέφναμαι.

quod subolis loco reliquit aoristum ῥάσσετε. Cum tertio coaluit ἀχραίς i. q. ἄχραντος, atque hac contaminandi significatione cum usitato χράω et κραῖω tango connectitur. Cum utroque idem p. 1603, 10. conjungit σῶ σαίνω, κρῶ κραίνω, κῶ καίνω, hisque p. 691, 5. addit βῶ βαίνω, μῶ μαίνω, δρῶ δραίνω. De primo consentit Theognostus p. 146. σῶ σεῖω ὃ καὶ σαίνω λέγεται, quod verum esse docent Photius Σαίνει σεῖει, Σαίνουροι σεῖοντες τὰς οὐράς et Hesychius Σαίνεται κινεῖται, ipsaque similitudo constructionis οἱ κύνες σαίνουσι τὸ οὐραῖον Sch. Theocr. II. 109. unde σάνσις duci poterat ut φάνσις, sed pro eo maluerunt σεισμὸν τῆς οὐρᾶς dicere Poll. V. 61. Proximi κραίνω thema ponendum est duplex, unum κρα sive καρ, cui accommodata sunt κάρα, κράς, Κράνα κεφαλή, ²⁸⁾ κράτος, κάρδων, αὐτόκρανος, alterum κρέω, unde κρέων, cujus interpretatio est κραίνων Sch. Aesch. Suppl. 577. ex quo expressa sunt κρέτος, κρέσσων capitalior, et syntheta Κρησίλας v. Meinek. Delect. 236. Κρησιφῶν Tzschuck. ad Strab. XIV. 535. et Κρεσφόντης, quod pro Κρεοφόντης valere puto ut Θέσφατος, ἐπεσβόλος. Καίνω ille, nisi me fallo, a κέω τὸ κεάζω ortum putavit sicut κτάμενος et ἔκτακα ad κτάω refertur EM. ex quo et ex κτείνω commixta sunt ἔκταγμα, κτάντης etc. Postremorum βαίνω, δραίνω, non tanta vis fuit ut primitivorum memoriam obscurarent; et γράω, φάω possessione dejici non potuerunt. Haec omnia verbis secundae conjugationis vel usitatis vel oblitteratis adhaerent, nam σαίνω quoque diversum a synonymo σεῖω etymon sequitur, quod ex σάλλω et σάλος emergit. Hujusque vicissitudinis literarum ε et α supra quum de primitivis dissererem C. I. §. 8. exempla commemoravi minime dubia. Quo minus cunctandum est τετραίνω, quod reduplicatum est ut παπταίνω, τιταίνω, cum τρέω componere, ξαίνω cum ξέω, ραίνω cum ρέω, ἐκφλαίνω cum φλέω. Et quae verbo γίγνομαι cognata sunt, modo

28) Etiam κρήνη proprie ostium fontis, quod Romani quoque caput appellant, significare videtur; Aret. Cur. Acut. II. 6, 276. διὰ τῶν ὀχετῶν ὅπερ ἀπὸ ἡπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσιν id est τελευτῶσι, unde ὀχετόκρανα nomen habent. Κρήνη et πηγὴ quid differant ostendit Siebelis ad Paus. I. 14.

hanc vocalem prae se ferunt, modo alpha; nam cum γέγαμεν (ut βέβαμεν) convenit γίγας ὁ γηγενής et νηγάτεος ἀπὸ τοῦ γείνω ὡς τείνω τατός Sch. II. II. 43. quod assumptione dignum videtur, cum γέω vero, cui EM. nomen γέα applicat, τηλύγετος Proculus ²⁹⁾ et indiges hoc est ἐγγενής, nam a geno foret indigen ut cornicen. Graecum γένω et quae Technici huic similia fingunt φένω, τένω, cognoscuntur duntaxat ex declinatis γέγονα, γένος, τόνος, τένων tendo, πέφνε φόνος. Μένω duas habet significationes manendi et obstinandi perseverandique a communi, ut mihi quidem videtur, fonte verbi μάω (μαιμῶ, μαίωμα) derivatas, unam per omnia tempora diffusam, alteram perfecti propriam, cujus duplex est apud Homerum species II. XVIII. 157. ἐκλέμεναι μεμαώς et paullo post v. 176. ἐλκόμεναι μέμονεν, quippe indicativus numeri singularis μέμαα non magis admittitur quam βέβαα, γέγαα. Μάνω cur non receptum sit, ex iis quae in ingressione §. 3. de terminationis hujus insolentia dicta sunt, intelligi potest, sed consona in primam syllabam transfusa finxerunt medium μνᾶσθαι, cui cum μαίεσθαι, ut ante praedixi Dissert. I. §. 1. communis est sed lenior appetendi, ambiendi significatio; nec discrepant derivata, sicut Schol. Pind. Nem. I. 23. poetae verbum πολέμον μναστῆρα explicat μνήμονα πολέμον, ἐπιστήμονα ὁμοιον τῷ δμηρικῷ μῆστωρες αὐτῆς, cui Eustathius Prooem. Pind. p. 8. (56.) comparat μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, ³⁰⁾ propriumque Μέντης τὸν μενετικόν significare ait Sch. II. XVII. 73. Mentori vero Telemachi comiti Ptolemagus Hephaestionis assimilavit Noemonem Achillis μνήμονα sive monitorem L. I. p. 13. ed. Roul. Πένω sive πονέω et ποιπνύω cum πνέω anhelō eo naturae foedere constricta sunt ut κενεὰ πνεύσας Pind. Ol. X. 111. cum πονήσας commutari possit et ἑμοῦ χάριν πνέων Aesch. Agam. 1179. cum πονῶν. Γείνομαι unde ortum sit patet; κτείνω Eustathius 1925, 27. ad κτέω refert, cujus vocalis in κτείς apparet, sed alii

29) Hoc nomine Festus docet aut procul a patre natum (Τηλέγονον) significari aut eum qui patri seni natus sit. cf. Prolegg. 374. De graeco epitheto dissentit Doederlinus.

30) Ἐπιμαίσο Odys. XII. 220. Schol. ἐπιμέμνησο.

propter infinitivum *κτάσθαι* ad *κτάω* EM. ut *τείνω* (*τιταίνω*, *ταινία*) ad *τάω*, unde imperativum *τῇ tene* arcessunt, quia ad capiendum manum protendimus; perfectum autem *τέτακα* quum quidam ad praesens *τάζω* replicarent, Apollonius ap. Choerobosc. Dict. II. 542. ex *τέταγκα* factum esse defendit detracta immutabili ut *κέκλικα*, *πέπλυκα*, nam a *τάζω* ejusque futuro *τάζω* (unde *τόζον* nominatum putant EM.) non *τέτακα* proficisci sed in activa quidem forma *τέταχα*, in media *τέταγα* ut *κέκραγα*. Nobis nulla religio est quin ponamus *τάω*, *τάσω*, *τέτακα* ut *σπάσω*, *ἔσπακα*,³¹⁾ aoristum vero *τεταγών* verbo subjiciamus expleto *τήγω* sicut *ἔτιμαγον* processit a *τιμήγω* *τιμήσω*, cujus simplicissimum thema si poscitur, ponendum est *τιμάω* ut *τάω*. Cum *τήγω* conspirat *tago* *tango* ut *πήγω* *πήσω* *pago* *pango*, *δήσω* *fraugo*, *πλήσω* *plango*, cum *τείνω* vero *tendo*; cum utroque conferre juvat *ἐπιμαίεσθαι* et *ἐπιμάσασθαι*, quae pariter intendendi et contingendi significationes complectuntur temporibus verbi divisionibus. Inter *καίνω*, *κέκονα* et *κτείνω* idem intercedit similitudinis quod inter *πτύσσω* *πτύξ* *πυγμή* *pugnus*, *πτύκτια* et *pugillares*, interque *παίω* et *πταίω*, *κτεῖς* i. e. *multifido dente pecten* Martial. XIV. 23. et *κεάζω* *findo*, *πίσσω* *pinso* ejusque generis alia v. Parall. p. 31. *Φαείνω* a *φάω* deductum esse paragoge bisyllaba monui in Proll. 39.³²⁾ *Κέκρικα* et *κέκλικα* Apollonius l. c. sic ut *πέπλυκα* et *τέτακα* perfecta anomala nuncupat, sed ego huc potius inclino Graecos, quum haec ita formarent, animum intendisse ad themata pura similia illis unde *τίνω* et *φθίνω* profecta sunt. Ac verbi *κρίω*, unde EM. nomen Titanis *Κροῖος* ductum esse statuit et assentitur Hermannus Opusc. T. VII. 296. memoria revirescit in adverbio *κρινδόν* Apollon. de Adv. 611. et in latinis *crevi*, *crinis*, *cribrum* *κρησέρα* *incerniculum* et quod parum explanate scriptum est *Κράσσεα ἀλευρόττησις* Hes.³³⁾ *Κλίνω* consonam finalem non a stirpe tractam habere et Por-

31) *Κατέσπακα* Arist. Eqq. 718. sed *τέθλακα*, *κέκλακα* non reperi.

32) Ibi v. 5. *διαίρεσιν* male editum est pro *συναίρεσιν*.

33) *Κρησέρα ἢ ἀλευρόττησις ὀνομαζομένη* Galen. Gloss. *Διαττήσεις καὶ διακρίσεις* Plutarch. Symp. VI. 7.

phyrius statuit et Buttmannus, sed diversas uterque vias ingressi; nam ille ad II. XXII. 3. τὸ κλίνω, inquit, γίνεται ἀπὸ τοῦ κλείω atque omnia hinc derivata apud Homerum significationem circumcludendi habere contendit firmissime; alter in Lexil. I. 74. se non dubitare ait quin cum λιάζω cognatum sit, quod supra cum *limus* et *obliquus* comparavimus. Verbi πίνω stirpem puram ostendunt inclinamenta ἔπιον, πίομαι, πιστός potabilis, quanquam hoc Meinek. in Com. Fragm. T. IV. 380. in suspicionem vocat, latinumque *vinibus* a sono effuticio infantum *qui cibum et potionem buas et pappas vocant* Non.³⁴) ut graece lallantes βρῶν, denique imbueret et ἐμπῖσαι idem sonant. Ζίνω a themate, cui futurum σβέσω accommodatum est, profectum esse apparet ex congeneribus ζέννυμι, ζίννυμι et ἀποζίννυμι. De verbis in *υνω* in universum valet quod Eustathius dicit p. 621, 48. τὸ ἰθύνω ἐκ τοῦ ἰθύω γίνεται ὡς δύω δύνω, χύω χύνω, πλώω πλύνω, quorum primum cum terminatione mutat intellectum, tertio, quia χύω non reperitur, substitui potest φύω φύνω ab Arcadio appositum, unde ἐμφύνω Aretaeo familiare, vel θύνω θύνω, ξύω ξύνω, nisi Odysseae interpretes binis locis, ubi ἀποξύνουσιν et ἀποξύναι per περιξέουσι et ἀπολεπίσαι explicat, aliam, ut Buttmannus suspicatur, scripturam sequutus est ἀποξύουσιν, ἀποξῦσαι cf. Nitzsch. ad IX. 326. Wernick. ad Tryph. 516. Πλύνω cum latino pluo et utrumque cum πλέω sic ut germanica *schwemmen* et *schwimmen* cognationem habere hoc facilius persuadebitur si computaverimus eluacri nomina πύελος et πτύελος, quorum huic tau affluxisse, illi lambda defluxisse putatur v. Parall. p. 9. Sermo barbarie corruptus literam *ν* verbis infercire amat, κλάνω pro κλάω ut Καταῤῥάσσειν κατακλάνεσθαι Hes. quod temere mutatur, δένω (ἐπιδένω, ὑποδένω) et δέννω pro δέω ligo, τρώνω sive τρώνω, στρώνω, χώνω, λούνω, φθέρωνω, φύρωνω v. Coraes Atact. I. 45.

§. 4. Arcadius p. 162. τὰ εἰς ἄρω περισπᾶται· σεσημείωται τὸ ἄρω τὸ ἀρμόζω ἢ τὸ λαμβάνω. Verum hoc intel-

34) Πῖσαν φασὶν εἶναι κρήνην, ἣν νῦν καλεῖσθαι Βῖσαν Strab. VIII. 357.

lectu dicitur αἰρῶ vel ἄρνυμαι et pro illo receptum est ἀρα-
ρίσκω, neque aliud reperitur verbum hujus formae praeter-
quam in dialectis: ἀντιφάρα ἢ ζήλη παρὰ Συρακοσίοις παρὰ
τὸ φάρω δ' οἱ Λωριεῖς λέγουσιν ὡς τάμνω καὶ τράπω EM.
114, 19. quod ipsum Grammatici fortasse non legerunt usquam,
sed consentaneum est nomini φαρέτρα, nec aliunde compo-
situm ἰσοφαρίζειν, quod illi cum ἀντιφερίζειν aequant; quin
etiam βάρος et φᾶρος quomodo huc aptari possint ostendere
conabor in Diss. XVIII. Aliud reconditius praebet Hesychius
Νάρω συνήμι, a gnarus, gnario, narro γνωρίζω non dis-
sonans, idemque affert Νάρειν ζητεῖν³⁵⁾ et Ἰνάρει μαστεύει
fortasse pro γνάρει scriptum. — Τὰ εἰς ερω περισπᾶται
μὲν ὅποτε ἔχει πλησιάζον ψιλὸν τὸ (scr. τῷ) ε, κερῶ, περῶ,
πτερῶ, στερῶ· μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεται δέρω, φέρω.
Τὸ ἐρῶ περισπᾶται ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον Arc. Bary-
tonon κέρω Schol. II. IV. 260. dicit non facile inveniri euphe-
mismo usus; nam invenitur nusquam, neque magis κέραιμαι,
a quo Buttmanus subjunctivum κέρονται declinatum censet.
Sed praeter allata θέρω foveo usurpatum est a Nicandro pro
θεραπεύω, nec neglexit Herodianus Epim. 243. usitatus vero
est θέρομαι ut ἔρομαι, στέρομαι et ἀγέρομαι ab epicis po-
sterioribus introductum Theocr. XVII. 94. Oppian. Hal. V. 323.
et aliis locis v. ad Buttm. 95.³⁶⁾ De primo tamen dubitari
constat: τὸ ἔρεσθαι καὶ δέρεσθαι ἀορίστου ὄντα δευτέρου
σεσημειώται Anecd. Gram. IV. 200. ubi pro δέρεσθαι requi-
ritur infinitivus aoristi in ῥεσθαι terminatus, ἄρεσθαι, puto,
quod nonnullos sic scripsisse apparet ex Sch. II. XVI. 88.
ἀρέσθαι παροξυτονητέον, eodemque accentu ἐπαύρεσθαι scri-
bitur ut ἀγέρεσθαι Od. II. 385. Anth. Append. LI. 35. et fre-
quentissimum ἔγρεσθαι, quanquam de duobus postremis dubium

35) Huic adjecta sunt alia interpretamenta κύειν, κρύπτειν, κυΐ-
σκεσθαι, ἀμέλγεσθαι, nec minus obscura Ἀναρεῖν ἀμέλγεσθαι κυΐσκε-
σθαι, Ἐναρεῖν κυΐσκεσθαι, quae mihi in mentem redigunt supra alla-
tum Νᾶσαι ζεῖν et vicinitatem fluendi, rigandi et foecundandi ut
Νεόβροχοι ἔγκυοι, Βρύειν πηγάζειν et ἔμβρυον, Ἐνέβριον (sic) ἐνεχύουν
Hes. Pro Ναρούς φύλακας fortasse ναωρούς scribendum id est ναο-
φύλακας.

36) Hic typhotheta erravit ἀγέρονται scribens.

est num, qui ita scripserunt, praesentia esse voluerint an aoristos accentu ad primam retracto propter characterem ρεσθαι. Duarum sequentium vocalium unam amandat Theognostus p. 201. τὰ διὰ τοῦ ειρω ἀποστρέφονται τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν, alteram Arcadius: τὰ εἰς ρω μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, εἰ παραλήγοιτο τῷ ο μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, περισπᾶται, ἀγορῶ, ἀμοιρῶ, quo expunguntur θόρω, πόρω et ejusdem generis alia v. C. V. §. I. unaque cum his ὄρω quo utitur Sch. Arist. Eqq. 1341. ὄρω ἐστὶ δῆμα βαρύτονον, ἀφ' οὗ τὸ δηματικὸν ὀρτός³⁷⁾ ὀρῶ ὀρταλίζω, sed in veteribus scriptis nihil reperitur praeter ὄρονται vel pro ὄρυνται positum simileque Enniano oritur id est hortatur, vel pro ὀρῶσι. — Τὰ εἰς υρω ἐκτεταμένον τὸ υ ἔχοντα βαρύνεται σφύρω (σύρω) πτύρω, φύρω, μορμύρω, πλημύρω, ὀδύρω, ὀλοφύρω Arc. eademque fere Theogn. 145. sed per negligentiam omittunt ξύρω, (ξύρομαι) μύρω, κύρω et trisyllaba ἀθύρω et πορφύρω. Incertius est νύρω τὸ νύσσω Phot. Suid. pro quo νυρῶ apud Hesychium legitur cum paragono νυρίζει ξύει. Manifesto corruptum est Ὀμηγύρειν τὸ συνάξει. — Vocales longas ejicit Arcadius τὰ παραληγόμενα φωνήεντι η ἢ ω περισπᾶται, ubi aut excidit semiosis πλὴν τοῦ μερμήρω, quod non puto factum esse, aut μέρμηρε, quod Hermannus in Orph. Arg. 771. cum codd. omnibus pro vulgato μερμήριξε restituit, aoristus est verbi μερμαίρω a Suida relati sed omissi in Arcadii regula, quae est de diphthongo prima: τὰ διὰ τοῦ αιρω βαρύνεται, μαρμαίρω, καρκαίρω, σπαίρω, αἶρω. Sed et alia hic detracta sunt σαίρω, σκαίρω, χαίρω, ψαίρω, γαργαίρω. Majore vero industria complexus est diphthongi ει exempla: μείρω³⁸⁾ τὸ μερίζω,

37) Indidem esse videtur Ὀρτός (ὄρτος) βωμός Κύριοι Hes. utroque enim nomine demonstratur aliquid erectum et extans ut Βωμοὶ λόφοι Αἰτωλίας Steph. i. q. βουνοί latinumque Arae rupes mari extantes; et ab eodem verbo ὄρος, ὄροχθος, ὄρογκος v. Prolegg. 171. nol. 13. Simillime Romani excitare dicunt pro extruere potissimum aedificia, aras, sepulcra, epigrammatici graeci ἀνεγείρειν δόμον.

38) Diversum a σπείρω spargo est illud σπείρω τὸ ἐλίσσω, unde EM. 722, 45. Cram. Anecd. I. 387. nomina σπείρον et σπάρον repetunt, sed pro hoc in Sch. Od. IV. 245. et II. II. 135. rectius legitur σπειρῶ.

τείρω, φθείρω, εἶρω, σπείρω, κείρω, nec omisit trisyllaba ἐγείρω, οἰκτείρω, quibus Theognostus adjicit ἀείρω, ἱμείρω, ἔθειρω, ἀγείρω. Πείρω illi nescio quo pacto elapsum est. Ceteris diphthongis aditum praecludunt regulae tonicae; una Arcadii de perispomenis in οιρω, quae prius allata est; altera ejusdem haec: τὰ εἰς ρω παραληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ υ περισπᾶται, ἀμαυρῶ, εὐρῶ (νευρῶ) ἐπικουρῶ, et Grammatici Gram. I. 411. τὰ εἰς ω μετὰ συμφώνου τῇ εὐ-θείᾳ (τῇ εὑ) παραληγόμενα βαρύνεται, φεύγω, κεύθω—σεσημειῶται τὸ εὐρω, ὅπερ οὐχ εὐρηται ἀλλ' ἐκ κλίσεως δέκνυνται, quod idem de αὐρω et οὐρω dici poterat v. ad Buttm. 258. His peractis restat ut non pura conquiramus—τὰ εἰς ρω ἔχοντα ἐπιπλοκὴν συμφώνου περισπᾶται ὁπότε μὴ συγκοπὴν ἐμφαίνει ὡς τὸ ἔρω Arc. qui sine dubio non praetermisit ἄγρω, et illo loco: τὰ εἰς ορω περισπᾶται μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, fortasse addidit ὡς ἔχει τὸ ὄσφρω, ἐξ οὗ τὸ ὄσφρομαι· ut supra dixit ὁδύρω ἐξ οὗ τὸ ὁδύρομαι, ὀλοφύρω ἐξ οὗ τὸ ὀλοφύρομαι. Sed fieri potest ut hoc ὄσφρομαι propter novitatem testium repudiaverit. De consonis in diastasi positis tacet; cujus generis exemplum unicum est ἔρῳ ab Herodiano inter singularia relatum p. 43. Nam ὄρῳ in Lex. de Spir. p. 234. Herodian. Epim. 102. Moschop. Sched. p. 78. conservandae proportionis causa scriptum est pro ὄρω, quo Grammaticorum alii utuntur syntheton ἄψορῶς ad pleonasmum referentes EM. ut παλινόρῶς v. Meinek. Com. Fragm. T. III. 296. Φθέρῳ eosdem auctores habet quod κτένω, interpretes videlicet V. T. Alexandrinos. Δέρῳ non legitur sed δέρῳς et saepe περιδέρῳιον v. Bast. ad Aristaen. 223. Jacobs. ad Achill. 519.

Adnotamentum. Verbi σκαίρω ὁθεν σκάρος Sch. Theocr. IV. primitivum est σπάω σπαίρω—καὶ τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουσόν τινα κίνησιν δηλοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν εὐμουσον καὶ ὀρχηστικὴν Porphyr. ad Il. XIII. 443. EM. 722, 54. hisque non solum σκιρτᾶν et σκαρδαμύσσειν conjuncta sunt sed etiam Σπυρθίζειν σπᾶσθαι ἀγανακτεῖν σφύζειν et fortasse Κυρβάσαι ἀποσκιρτᾶν, Ἀποκυρθίζειν ἀποσκιρτᾶν, χυρβιάσαι σκιρτῆσαι, quae omnia Hemsterhusius ad Hes. s. Ἀποκυρ. ad nomen χοῖρος porcellus transfert. Inter

χαίρω et γαίω γαῦρος major est significationis convenientia quam formae, nisi quis certo exemplo probet gamma et chi in principio vocabulorum permutari; nam quod veteres occinunt γύαλον et γωρντός παρὰ τὸ γῶ (χῶ) τὸ χωρῶ, hoc γῶ manavit ex officina Philoxeni. Sed vere Sch. Eur. Phoen. 1390. ψαίρω ἀπὸ τοῦ ψῶ οὗ παράγωγον τὸ ψαύω, quae quantillum distent ostendunt glossographi διαψῆν et διαψαίρειν eodem verbo διακαθαίρειν abstergere declarantes v. Valckenaer. ad Phoen. 1399. idemque significat ἐπιψαίρειν cum quarto casu et ἐπιψαύειν cum secundo; Συμψῆραι συμψηλαφῆν Hes. Ἐναίρειν Buttmannus simplex esse iudicat a plurali οἱ ἔνεροι derivatum, Aristarchus, ut Lehrsio videtur de Arist. 147. ab ἔναρα propagatum voluit proprieque significare spoliare, ἔναρα autem dici arma ὅτι ἐνάρηρε αὐτοῖς τὰ σώματα, quorum nihil concedi potest; nam ἐναίρειν semper est occidere,³⁹⁾ ἔναρα exuviae, neque ab hoc derivatum est verbum sed contra ab ἐναίρω ἔναρα, ab hoc rursus ἐναρίζω. Verbum primitivum vel ab illo ἔνω φρονεύω propagatum est, cui πέφνον et φένος ὁ θάνατος subjacent, vel idem significat quod ἀναιρῶ ex αἴρω et praepositione coalitum sed obscurata originis memoria et declinatum est quasi simplex ἦναρον et in nomen ἔναρα deflexum; vel, si hoc non ita est, quid consilii capiendum sit nescio. Non minus dubitationis affert καθαίρω, quod ut Buttmanno concedam a καθαρός derivatum esse non patiuntur rationes a me subductae v. Diss. XVI. §. 7. Ac ne simplex quidem mihi verbum videtur, etsi in declinando simplicium regulam in totum sequitur: κάθηρε (λύματα) προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ καθαίρω ἐκάθηρε ὡς ἐμέγηρε Schol. A. ad Il. XIV. 171. Sic igitur est sententia, αἴρω et αἰρέω ex eodem quasi semine procrevisse exiguo formae, non magno significationis discrimine et ex utroque conflatum esse καθαίρω proprie significans demo καθαίρω sed praecipue sordes de superficie aufero hoc est purgo, quod confirmat Hesychii glossa Ἀποαιρεῖ καθαίρει et promiscuus verborum αἴρω et αἰρῶ usus: καὶ δ' ἄειρε κυλίχνας Alc. Fragm. 33. καὶ δ' ἀπὸ πασσάλοφιν ζυγὸν ἦρεον Hom. εἰ

39) Ἐναίρειν χροά metaphora est ut *trucidare ignem* Lucret.

βροχίδεσσι μόνην γενέτειραν αείροις αὐτίκα καὶ — ἀμνοὺς
 ἔλοις Oppian. Cyn. II. 356. πένθος ἤρατο et similia v. ad
 Aj. v. 129. κῆδος ἐλέσθαι Apollon. III. 692. εὖχος ἀρέσθαι
 et κῦδος ἐλεῖν ap. Pindarum. Denique non multum abest quin
 ἀπαυρῶν τί τινος latino auferre praemium ab aliquo, au-
 ferre aliquid inultum par et simile esse putem. — Verbis
 σαίρειν et σύρειν quae subjecta sunt actiones verrendi et
 trahendi, eae ut natura conjunctae ita a scriptoribus mediae
 aetâtis uno verbo σπαστρεύειν expressae sunt, ⁴⁰⁾ unde ad
 σπῶν et agnatum huic ψαίρειν deducimur, quod eandem ha-
 bet verrendi, tergendi, radendi significationem. Φθείρω et
 quod idem significat ψείρω Hes. a φθίω profecta sunt, cujus
 primaria significatio in ψάω et ψίω residet. Verbi τείρω
 Eustathius 1532, 1. aliique veterum magistrorum fingunt pri-
 mitivum τρῶ notionem terendi et terebrandi et quae hinc pro-
 ficiscuntur perforandi atque penetrandi complexum, natura ita
 mobili ut totum fere vocalium heptachordum permeet τείρω,
 τρίβω, τρύω, τρύχω, τιτράω, τερέω (τερέσω Hes.), τερούσκω,
 τορέω, τορύνω, τρώω, τιτρώσκω, quibus adjuncta sunt no-
 mina vermis ligna pertundentis θρίψ τερηδών tarmes et in-
 strumentorum τέρετρον terebra, τρύπανον, τόρος sive τόρνος,
 τορύνη, turunda, cum adjectivis τορός, διάτορος, τρανός sive
 τρανής Philem. Lex. I. §. 134. hisque etiam τέρην (teres)
 adjicitur in Cram. I. 143. Quoniam vero attritu et affricu
 superficies corporum siccatur, non injuria ad hunc locum re-
 ferri videntur vocabula τέρσομαι, ταρσός, τρασιά, Τραύσανον
 πᾶν ξηρόν Hes. Ad tero τρέω proxime accedit θέρω et Θρη-
 σόμενος Θερισόμενος Θερμανθησόμενος Hes. cujus dentalem
 mutabilem fuisse apparet ex nominibus Τίριος Θέρους Κρητες
 Hes. τινθός et Τιμβρός i. q. Θερμός formus, torridus, qui-
 buscum σείριος et σειραίνω componenda videntur. Neque
 tamen affirmaverim hoc θέρω cum τείρω communem originem
 habere, etsi aestatis proprium epitheton est *sicca*. Duo sunt
 verba diversae potestatis εἶρω sero, unde ἔρματα τὰ ἐνώτια

40) Ἀσυχής et ἀσάφωτος etsi de rebus diversis dicuntur, tamen
 natura idem significant τὸ ἀκάθαρτον. Ab iisdem verbis ducta et non
 raro commutata sunt σύριγξ et σήραγξ v. Jacobs. ad Philostr. 491.

et ὄρμοι sarta, serviae, alterum εἶρω dico, quae EM. 304, 28. spiritu distincta putat τὸ εἶρω, ὅτε μὲν ψιλοῦται, σημαίνει τὸ λέγειν, ὅτε δὲ δασύνεται, τὸ συνάπτειν, sed hoc quoque plerumque non aspiratur et Seleucus, quem idem hoc loco antestatur, εἶρειν, inquit, τὸ λέγειν ἀπὸ τοῦ συνειρμένα καὶ συνηρμοσμένα λέγεσθαι τοῦ λόγου τὰ μέρη. Id quidem argutius dictum est; sed deliberationem affert Gellii disputatio de prisco imperativo *insece* sive *inseque* ad hunc finem deducta: ipsum illud ἔπη, quod significat verba aut versus, non aliunde dictum tradunt, quam ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Eadem ergo ratione antiqui nostri narrationes sermonesque insectiones appellitaverunt XVIII. 9. quas graece dicere possumus λέξεις εἰρμένους vel εἰρμὸν λέξεων et συνεπειαν sive συνάφειαν. Ac fieri potest ut satores linguae ab una radice elicuerint duos surculos, ἔπειν dico mediumque ἔπεσθαι et ἄπτειν apere,⁴¹⁾ quorum alterum in qua natum est regione perstitit, alterum significatione alio translata in εἰπεῖν et ἐνέπειν (insequere, inquare) abiit sicut εἶρω dico aliter declinatur atque εἶρω sero, id est necto, plecto. Hoc autem affine est verbo εἶλω, nam disjuncta conseruntur et connectuntur potissimumvolvendo et torquendo eademque est vicissitudo literarum $\bar{\lambda}$ et $\bar{\rho}$ in nominibus γέλις sive σελμῖς id est ὄρμις v. C. V. §. I. et μέρμις σειρά, quibus omnibus declarantur res consertae contortaeque genere similes, specie dispares. Verum illa liquidarum permutatio admonet me verbi ἔρῳ, de quo Eustathius 756, 37. ὥς τὸ ἔρῳτε διὰ δύο $\bar{\lambda}$ γλωσσά τίς φησι Καλλιμάχος δηλοῖ ἐν τῷ ἔλλετε βασιανίης ὁλοὸν γένος. Hic Ahrensius quidem de Dial. Aeol. 284. dubitat an ἔλλατε scribendum sit; sed hoc ἔλλατε, ut a Schneidewino scite in Simonidis loco restitutum est p. 104. meritoque probatur Heckero in Comment. Callim. p. 53. ita idem vir doctissimus id noluit ad hunc Callimachi transferri, qui sine dubio fortius quiddam poscit quam ἔλλατε vel οὔλετε valete. Ab eodem ἔρῳ Sch. II. VI. 348. aoristum ἀποέρσαι

41) De homerico ἔαφθη vetus fuit controversia utrum ab ἔπτω declinatum sit an ab ἔπομαι. Qui pro ἐβλάβη acceperunt, verbi ἰάψαι sive ἔψαι significationem sequuti sunt.

declinatum putat, quem Schneiderus ad *δαίω* refert, Buttmannus aliquanto probabilius ad *δέω* tanquam factitivum proluendi significatione praeditum, cujus oblitus Nicander *ἀπόερσον ἀκάνθας* scripsit pro *deme*. Nec sane insolens ejusmodi vocalis et consonae principalis enallage tum in prima positione *ὄρομαι δώομαι* ruo, *ἔρδω ῥέδδω*, *ἔρπω serpo repo*, tum in variis ejusdem verbi inclinamentis *ἔρω* (*ἔρομαι, ἐρέω*) *εἶρω* dictio et per consequens concio (*ἀγορά*) quo intellectu ap. Lycophr. 470. est *ρήτρα* vulgo edictum significans, *ἐρῶθην, εἰρήσομαι*. *Ἀείρω* EM. 791, 1. primitivum dicit ex quo *αἶρω* factum esse *κατὰ συναίρεσιν*, neque discrepat Porsoni sententia ad Med. 848. His adversum tenui ad Buttm. 312. Cetera trisyllaba idem ille ad paragoga ablegat, *ἀγείρω* *ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐθείρω* *ἀπὸ τοῦ ἔθω*, quorum illud aliquantulum adjuvatur nomine *ἄγών*, quandoquidem hoc pro *ἀγορά* et *ἀγυρίς* dicitur hoc est *συναγωγή* ⁴²⁾ *ἐθείρω* vero rectius ad *θέρω* *τὸ θεραπεύω* referri videtur, quo verbo Apollonius Soph. ad explicandum utitur *Ἐθείρειν τὸ ἐξ ἔθους κοσμεῖν καὶ θεραπύειν*, neque non constat *κοσμεῖν* et comere nomini *κόμη* conserta esse, quod in universum significat *τὴν κομιδὴν* sive ut Hesychius interpretatur *θεραπείαν*, praecipue vero comam *τὴν ἔθειραν*. ⁴³⁾ Verborum in *ὑρώ* exeuntium unum *πτύρω* sternuo sic ut affine *πτάρνυμαι* originem puram habet *πτάω* sive *πτέω* unde *πτήσσω* consterno, hinc *Πτόρος* ὁ *πταρμός* Arcad. 68. *Πτοιὰ πταρμός φόβος, Πτυρμός φρίκη, Πτύρεται σεῖεται φρίττει* Hes. ut *sternutamentis* quali Gell. XII. 5. Alterum *ξύρω* ab usitato *ξέω* profectum est non sine aliquo significationis temperamento, quale saepe vocalium commutatio afferre solet: *δέρω δείρω δαίρω, σαίρω σύρω*, unde compositum *ἀσύρης* ὁ *ἀκάθαρτος* alterius formam, alterius vim exprimit. *Ὀλοφύρομαι*, quod Sch. II. V. 871. ab *ὀλόπτω* propagatum vult, similis videtur ceteris moerendi verbis *ὀδύρομαι, κινύρομαι, μινύρομαι*, quorum ut termi-

42) *Ἀγείρειν τὰς ὀφρῦς* Themistius dicit Or. II. 27. A. pro *συνάγειν* ut Paul. Sil. Anth. V. 300. *ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων*. Illi tamen Dindorfius e codd. *ἐγείρειν* restituit.

43) Hesychius *Δυσθερῆς δυσάλητος* i. q. *δυσθεράπευτος*. Hemsterhusius corrigit *δύσθαλπος* nusquam lectum.

nationem sequitur ita priore sui parte accedit ad *δολόζω* et *δοτούζω*.

Jam ex omni hac disputatione manifestum est, priscum sermonem laborasse multitudine verborum quae paucis conflarent literis et iisdem similibus significatione saepe dissimili. Quo in gradu si perstitisset, orationem confusum quiddam et indistinctum sonare necesse erat. Huic igitur vitio obviam itum est via duplici. Nam et intus aucta sunt vocalibus consonisque ascitis *ψάω ψαύω, ψάλλω, ψήχω* et accessione syllabarum vel praepositarum vel suppositarum. Ac de intestinis incrementis tam multa dixi ut omnem rationem absolutam esse confidam. Ecquaenam vero syllabae verbis anteponantur et quo effectu dicetur in ea pathologiae parte, quae de prothesi inscripta est. Ad hunc autem locum pertinet quaestio verborum paragogorum, hoc est eorum quae syllabice creverunt; nam veteres hoc nomine etiam introrsus aucta comprehendunt: *τὸ δίπτω παράγωγόν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δέπω* EM. 704, 54. etc. sed nos haec primitivis secundi gradus adjecimus.

The first part of the history of the
the second part of the history of the
the third part of the history of the
the fourth part of the history of the
the fifth part of the history of the
the sixth part of the history of the
the seventh part of the history of the
the eighth part of the history of the
the ninth part of the history of the
the tenth part of the history of the
the eleventh part of the history of the
the twelfth part of the history of the
the thirteenth part of the history of the
the fourteenth part of the history of the
the fifteenth part of the history of the
the sixteenth part of the history of the
the seventeenth part of the history of the
the eighteenth part of the history of the
the nineteenth part of the history of the
the twentieth part of the history of the
the twenty-first part of the history of the
the twenty-second part of the history of the
the twenty-third part of the history of the
the twenty-fourth part of the history of the
the twenty-fifth part of the history of the
the twenty-sixth part of the history of the
the twenty-seventh part of the history of the
the twenty-eighth part of the history of the
the twenty-ninth part of the history of the
the thirtieth part of the history of the
the thirty-first part of the history of the
the thirty-second part of the history of the
the thirty-third part of the history of the
the thirty-fourth part of the history of the
the thirty-fifth part of the history of the
the thirty-sixth part of the history of the
the thirty-seventh part of the history of the
the thirty-eighth part of the history of the
the thirty-ninth part of the history of the
the fortieth part of the history of the
the forty-first part of the history of the
the forty-second part of the history of the
the forty-third part of the history of the
the forty-fourth part of the history of the
the forty-fifth part of the history of the
the forty-sixth part of the history of the
the forty-seventh part of the history of the
the forty-eighth part of the history of the
the forty-ninth part of the history of the
the fiftieth part of the history of the
the fifty-first part of the history of the
the fifty-second part of the history of the
the fifty-third part of the history of the
the fifty-fourth part of the history of the
the fifty-fifth part of the history of the
the fifty-sixth part of the history of the
the fifty-seventh part of the history of the
the fifty-eighth part of the history of the
the fifty-ninth part of the history of the
the sixtieth part of the history of the
the sixty-first part of the history of the
the sixty-second part of the history of the
the sixty-third part of the history of the
the sixty-fourth part of the history of the
the sixty-fifth part of the history of the
the sixty-sixth part of the history of the
the sixty-seventh part of the history of the
the sixty-eighth part of the history of the
the sixty-ninth part of the history of the
the seventieth part of the history of the
the seventy-first part of the history of the
the seventy-second part of the history of the
the seventy-third part of the history of the
the seventy-fourth part of the history of the
the seventy-fifth part of the history of the
the seventy-sixth part of the history of the
the seventy-seventh part of the history of the
the seventy-eighth part of the history of the
the seventy-ninth part of the history of the
the eightieth part of the history of the
the eighty-first part of the history of the
the eighty-second part of the history of the
the eighty-third part of the history of the
the eighty-fourth part of the history of the
the eighty-fifth part of the history of the
the eighty-sixth part of the history of the
the eighty-seventh part of the history of the
the eighty-eighth part of the history of the
the eighty-ninth part of the history of the
the ninetieth part of the history of the
the ninety-first part of the history of the
the ninety-second part of the history of the
the ninety-third part of the history of the
the ninety-fourth part of the history of the
the ninety-fifth part of the history of the
the ninety-sixth part of the history of the
the ninety-seventh part of the history of the
the ninety-eighth part of the history of the
the ninety-ninth part of the history of the
the hundredth part of the history of the

LIBER SECUNDUS

DE

VERBIS PARAGOGIS.

1877

1877

1877

Pars prior.

De verbis circumflexis.

CAP. I.

De verbis in εω.

§. 1. A verbis barytonis nasci perispomena Grammatici multis demonstrant exemplis sed plerisque commenticiis vel certe ambiguis. Scholion miscellum ad II. II. 92. huc exit: ἐστιχώντο ἀπὸ τοῦ στείχω ὡς πείθω πιθῶ, ὀφείλλω (scr. ὀφείλω) ὀφελῶ, φείδω φιδῶ, quibus paria tradit Theognostus Cram. II. 149. τὰ εἰς ὦ κατ' ἐνδειαν χρόνον ἐκ βαρντόνου εἰς περισπώμενον μεταγόμενα διχρόνω βραχεῖ παραλήγεται στιχῶ, φιδῶ, δαίω δαῶ, τεύχω τυχῶ, σίνω σινῶ· οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ λούω λοῶ, πείρω περῶ, κείρω κερῶ, quae ab illis discriminat quia non ancipitem vocalem in penultima habent sed brevem. Quem ducem hi sequuti sint cognoscitur ex EM. 122, 40. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὰ ἀπὸ βαρντόνων μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν συστέλλει τὴν παραλήγουσαν φείδω φιδῶ. Hoc autem praesens affluerunt futuro πεφιδήσομαι, sicut tria, quae Theognostus adjungit, ponuntur temporum aliquorum causa δαήσομαι, πιθήσω, ἐτύχησα. Περῶ et στιχῶ ficta non sunt sed ad alterum conjugationis ordinem pertinent, de quo posterius disseram, ad tertium vero σινῶ, cujus futurum est σινώσω apud Manethonem brevi antepenultima. De κερῶ dubito utrum sit ficticiū illud unde quidam κεραιῶζω et κεραννός arcessunt, an pro eo scribi oporteat εἶρω ἐρῶ. Tria quae prosodiam non mutant addit EM. 509, 12. κύω κυῶ, ἔλκω ἔλκῶ, ῥίπτω ῥιπτῶ; quae examinabo quo quidque loco convenerit; nam commodissimum duco remotis alienis et ad probandum inutilibus universam copiam, quam illi strictim modo attigere, sic digerere ut ser-

vetur ordo conjugationum. Incipiam igitur a puris. *Ἡρακλείδης φησὶν ὅτι ἅω τὸ πνέω τῶν βαρυντόνων ἔστι καὶ οὐ περισπώμενον* — *ἐτέρωθι δὲ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸν τόνον* Eust. 1625, 55. Postquam pro imperfecto *διάει* in Odyss. scribi coeptum est *διάη*, verbi perispomeni, cujus ex similitudine expressa sunt *ἄημι*, *καταήσομαι*, *ἄησις*, *ἄετιμός*, vestigium superest nullum. *Ἀέω* dormio si doctis illis innotuisset, Apio et ceteri non eo aberrassent ut *ἄεσαι* vel ex *αὔσαι* id est *ἰαὔσαι* distractum vel cum alpha privativo compositum dicerent *κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι* Apollon. Lex. et Anecd. Bekk. 348. Quemadmodum a *νέω* natum est *νηέω*, sic a *θέω* specto duci potuit *θηέω*, *θηέομαι* et doricum *θαήομαι*, quod Schol. Theocr. I. 56. ex *θεέω* conversum dicit, et hinc certe pendunt *Θεεῖω* *θανυμάζω* Suid. ex poeta epico, nisi fallor, depromptum, et *θειοῖο* II. XXIV. 418. pro quo nunc *θηοῖο* editum est homericae consuetudini convenientius. Sed idem etiam paronymon dici licet a *θεά* derivatum ut ab *ἔλεος* *ἐλεῶ*. Eoque dubium fit utrum *θαέομαι* ex *θάομαι* ortum sit an ex substantivo oblitterato *θάη* vel *θάος* et consimili ratione a *θεά* *θεάομαι*. Quod Markscheffel edidit in Hesiod. Fr. CCXLII. 383. *ποταμῷ ῥέεοντι ῥοικῶς*, non ita legitur apud Servium sed *ῥέοντι* id est *ῥεῖοντι*, et *ῥεούμενος* in oraculo Herod. non a *ῥεέω*, quod Matthiae assumit Gramm. I. 649. inclinatum est, nam hinc *ῥεούμενος* fieret, sed metri causa productum ut *μαχεούμενος*, quod Buttmannus ei confert. — Schol. II. XXIII. 475. *ἔστι δῖω βαρυνόμενον καὶ περισπώμενον ἐνθην τὸ δῖημι ἐγένετο* et EM. 273, 12. *ἀπὸ τοῦ διῶ γίνεται παράγωγον δῖημι*, sed perispomenon ab usu repulsum est v. Diss. XI. §. 2. Et praesentis *ῖω*, quod usitato *ῖημι* praestruitur, exempla nulla nisi dubia vel novitia: *Ἄναγρος ἰεῖ μεγαλόβρομον ὕδωρ* Orph. Arg. 465. *Συνιεῖ νοεῖ* Hes. *συνιεῖν* quod Bergkius scripsit Theogn. 1237. pro *συνιδεῖν*, *ἀφιεῖν* et *καθιεῖν* Schol. Arist. Eqq. 282. et 428. sed imperfectum *ῖονν* abunde auctoritatis habet. Singulare Doriensium est *οἰῶ*.¹⁾ *Βυῶ*, *βυεῖς*, *βυεῖ* EM. affert mendosam fortasse

1) Ahrensius Dial. Dor. 350. verba mea non recte interpretatur. *Οἰῶ* non ex *οἰήσομαι* contractum dixi, sed hoc et *οἰητής*, *οἰητέον* Apollon. Synt. IV. 10, 327. ad *οἰέω* retuli quasi thema.

scripturam sequutus, nec multum ponderis habet *προβουόντων* Phryn. App. 59. *Κυῶ ἀττικόν ἐκ τοῦ κύω* Arcad. 165. quae paragoge placuit Latinis: cio cieo, cluo clueo, (nuo) abnuo abnuo conniveo, tuor tueor, sed *κυέω* fortasse a *κύος* deflexum est. Itaque circumspectis omnibus praeter *λούω* *λουέω* nullum satis certum metabasis exemplum inveniri posse statuo. Idque etiam ab Heraclide significari videtur Eust. 1625, 53. τὰ εἰς $\overline{\omega}$ καθαρὸν λήγοντα δισύλλαβα καὶ ἔχοντα φωνῆεν βραχὺ παρατέλευτον δίχα τοῦ $\overline{\omega}$ βαρύνεται εἰ μὴ που περισπασθέντα ἑτέραν ἔννοιαν ποιήσει ὡς τὸ μυῶ· τὰ δ' ἄλλα βαρύνεται κλύω, πνέω, τίω· τὸ δὲ $\overline{\epsilon\omega}$ οὐ συγκρίνεται τούτοις δευτέρας ὃν συζυγίας. Hic δίχα τοῦ $\overline{\omega}$ dicit propter *λώω* *λοῶ* v. L. I. C. I. §. 5. *μυῶ* vero jure distinguit a *μύω*, de *ἔω* *ἑάω* errat cum aliis v. C. II. §. I. Plus adjumenti praebent non pura, quanquam horum quoque permulta a nominibus non longiore spatio disteterminata sunt quam a verbis. Primum liquida: *εἰλόμενος ταῦτόν ἐστι τῷ εἰλούμενος*· διαφορεῖται γὰρ ὡς τὸ στερόμενος στερούμενος, ἐπιμελόμενος ἐπιμελούμενος Schol. Lips. II. V. 203. *Δηλέομαι* (*θέλω*) aliquotfariam apud philosophos dorici generis legitur sed scriptura fluxa et instabili. *Ὅπλεσθαι* et *ὥπλεον* auctorem unum habent Homerum.²⁾ *Δινόμενος* Callimachus usurpavit sequutus fortasse infinitivum ab Hesiodo positum *δινέμεν*, cujus ambigua facies v. ad Buttm. 154. Sed si ille primus protulit, verbum vetus tritumque a *δίνη* potius quam ab hoc invecticio *δίνω* repeti oportet. Idem Hesiodus in Scuto quater protulit *ἐθύνεον*, de quo Epim. Cram. I. 55. *σεσημειώται τὸ παρ' Ἡσιόδῳ ἐθύνεον* (sic) ἢ *πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\epsilon}$ ἢ μεταβολῇ τοῦ νῦ*³⁾ namque verba in *υνω* exeuntia barytona esse *εἰ μὴ προκατάρχον ἔχει ὄνομα*. Hic quod solum *ἐθύνεον* exceptum dicit, indicio est eum apud Aristophanem non

2) *Παλλέω*, quod Matthiae propter aoristum controversum *παλῆσαι* ponit, non legitur, nec probatur comparatione nominis *ἀποπάλλησις*. Id si recte scriptum est, a *πάλλω* *παλλήσω* duci potuit ut *μέλλω* *μελλήσω* *μέλλησις*. Nec video cur Herodotus non potuerit scribere *εἰ παλαίσειε ὁ στρατός* id est *πονήσειε*, quomodo saepe *παλαίειν κακοῖς* dicitur et latine luctari.

3) Num hoc dicit *μεταβολῇ τῆς δι συλλαβῆς*?

ἐβύνουν scriptum invenisse sed quod nuper e codd. repositum est ἐβύουν, neque apud Herodotum διαβύνονται et ἐνδυνέουσι v. Matth. Gramm. I. 436. nisi forte haec ionicae dialecto condonanda censuit; alioqui enim canonis magis adversantur quam θυνέω, quod paronymon esse potest a θῦνος ἡ δρυή ut θρυλέω a θρυλος, θυνέομαι a θυμός, eademque ratione defendi licet σινέεσθαι quod apud Herodotum legitur saepius sed non sine multiplici librorum dissensione et crebro vulgaris formae interventu. Sed haec excusatio non convenit in βαρυνεῦντα et λεπυνέοντα, quae Critici Theocrito imperativerunt adstipulante Dindorfio in Thes. Vol. V. 205. sed repudiat Bernhardy ad Dionys. v. 1122. non injuria; nam in maximo verborum in ὕνω exeuntium numero nullumprehendimus hujus transfigurationis exemplum, neque etiam, ut a μέλας μελανέω, sic a βαρύς βαρυνέω derivari potuit sed solum βαρύνω ut βραδύνω, ταχύνω etc. ac, si pro activa significatione opus est neutrali, βαρύθω, ἐμβαρύθω. Τὸ γεγωνεῖν οἱ μεθ' Ὀμηρον καὶ ὡς βαρύτονον ἔκλινον καὶ ὡς περισπώμενον Schol. II. XII. 337. sed id quoque ambiguum quia adjunctum habet nomen γεγωνός alienum quidem Homero sed hoc saepius usu venit ut derivata prius in lucem emergant et plus auctoritatis acquirant quam primitiva. Etenim δοκέω non solum longe antiquius celebriusque est quam δοκή sive δοκός, sed et forma evincit et significatio hinc illud repetendum esse non a verbo δέκομαι. Πενεῖν πενητεύειν Hes. si accentus recte se habet, ad πένεσθαι sic comparatum est ut ἐρέειν ad ἔρεσθαι v. ad Buttm. 166. ξυρεῖν ad ξύρεσθαι ad Aj. p. 181. στερεῖν ad στέρεσθαι. Grammaticus Herm. de Constr. p. 388. στέρω ἀττικόν, στερῶ δὲ κοινόν· μετὰ μὲν οὖν τῆς προθέσεως τὸ βαρύτονον οὐ δεῖ γράφειν, τὸ δὲ περισπώμενον μᾶλλον ἀττικῶς οἷον ἀποστερῶ καὶ ἀποστεροῦμαι v. ad Buttm. 293. sq. Eodem pertinet homericum ὀρέοντο si imperfectum est praesentis ὄρονται. Αἶρω et αἰρέω quamvis diverso spiritu et significatione tamen naturae nexu copulata sunt. Verborum dentalium pleraque notum est propter consonae characteristicae repugnantiam futura a conjugatione perispastica mutuari ἀλθήσω, διζήσω, κηθήσω, πετήσομαι et interdum circumflexorum tempora obliqua sic

formari quasi praesens esset non purum $\omega\theta\acute{\epsilon}\omega$ $\omega\sigma\omega$, $\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$ $\eta\sigma\alpha$, sed nonnullorum prima positio utriusque formae participes est $\alpha\acute{\iota}\delta\omicron\mu\alpha\iota$ $\alpha\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\kappa\upsilon\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omega$ $\kappa\upsilon\lambda\acute{\iota}\nu\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\upsilon\delta\omega$ $\upsilon\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\mu\upsilon\acute{\zeta}\omega$ $\mu\upsilon\acute{\zeta}\acute{\epsilon}\omega$ sive $\mu\upsilon\acute{\zeta}\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\iota}\acute{\epsilon}\zeta\omega$ $\pi\acute{\iota}\acute{\epsilon}\zeta\acute{\epsilon}\omega$, $\gamma\acute{\eta}\theta\omega$ ($\gamma\acute{\eta}\theta\omicron\mu\alpha\iota$) $\gamma\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\epsilon}\chi\theta\omega$ $\acute{\eta}\chi\theta\epsilon\epsilon$ in Hermesianactis Fr. II. 39. cujus facilis est sed fortasse non necessaria mutatio in $\acute{\eta}\chi\theta\epsilon\tau\omicron$ v. Bach. p. 143. Verum hoc etiam ad $\acute{\epsilon}\chi\theta\omicron\varsigma$ accommodari potest, $\gamma\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$ ad $\gamma\acute{\eta}\theta\omicron\varsigma$, verboque $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omega$ EM. subdit nomen $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omicron\varsigma$ $\delta\rho\acute{o}\mu\omicron\varsigma$. Fit quoque ut participia diversam a ceteris temporibus terminationem habeant: $\kappa\epsilon\lambda\alpha\delta\epsilon\acute{\iota}\nu$ $\kappa\epsilon\lambda\acute{\alpha}\delta\omega\nu$, $\acute{\alpha}\lambda\delta\eta\sigma\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\delta\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, et contra $\mu\acute{\epsilon}\delta\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\delta\omega\nu$ et $\mu\epsilon\delta\acute{\epsilon}\omega\nu$, $\acute{o}\theta\omicron\mu\alpha\iota$ et $\acute{o}\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$ $\phi\rho\omicron\nu\tau\acute{\iota}\zeta\omega\nu$ Hes. $\epsilon\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}\theta\omega$ et $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\iota\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$ Oppian. Hal. V. 500. quo adducor ut pro $\epsilon\acute{\iota}\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omicron\sigma\omicron\mu\epsilon\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\chi\omega\rho\acute{\eta}\sigma\omega\mu\epsilon\nu$ Hes. $\epsilon\acute{\iota}\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omicron\mu\epsilon\nu$ scribendum putem, sive poeta epicus optativum versui reluctantem hac epenthese emollivit, sive pleonasmus est ionicus ut $\gamma\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ aliaque minus testata v. ad Buttm. 338. et $\pi\alpha\rho\alpha\mu\acute{\iota}\nu\theta\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ in Hippocratis loco unde perperam $\pi\alpha\rho\alpha\mu\acute{\iota}\nu\theta\acute{\epsilon}\omega$ in Thes. receptum est; $\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\eta\sigma\alpha\iota$ quod ad Aj. p. 181. not. 11. produxi et $\mu\epsilon\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\eta\kappa\alpha$ Hippocr. ad $\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\omega$ pertinent. Cur $\pi\epsilon\kappa\tau\omega$ et $\xi\iota\pi\tau\omega$ hoc potius loco reponantur quam in genere paronymorum causa haec est quod ab adjectivis secundae declinationis simplicibus, ut $\pi\epsilon\kappa\tau\acute{o}\varsigma$, $\xi\iota\pi\tau\acute{o}\varsigma$, verba derivari non solent. Neque secus decernunt veteres; Arcad. 153. $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\tau\omega$ $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\iota}\kappa\tau\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\kappa\tau\omega$ — $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\pi\epsilon\rho\iota\sigma\pi\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\alpha$ $\acute{\epsilon}\chi\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ $\acute{o}\nu\omicron\mu\alpha$, $\acute{\alpha}\tau\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\tau\alpha\kappa\tau\omega$, $\acute{\upsilon}\lambda\alpha\kappa\acute{\eta}$ $\acute{\upsilon}\lambda\alpha\kappa\tau\omega$ et p. 151. $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\tau\omega$ $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\sigma\acute{\kappa}\acute{\alpha}\pi\tau\omega$, $\xi\acute{\iota}\pi\tau\omega$ ($\tau\acute{o}$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\xi\iota\pi\tau\omega$ $\acute{\alpha}\tau\tau\iota\kappa\acute{o}\nu$ (η) $\pi\omicron\iota\eta\tau\iota\kappa\acute{o}\nu$) $\acute{\iota}\pi\tau\omega$ ($\nu\acute{\iota}\pi\tau\omega$) $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\acute{\eta}$ $\pi\rho\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\rho\chi\epsilon\iota$ $\acute{o}\nu\omicron\mu\alpha$ η $\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\acute{\eta}$ $\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron$ $\sigma\eta\mu\alpha\iota\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$. quae quod sequitur enuntiatum ex EM. p. 463, 5. et p. 236, 16. sic emendari debet $\Pi\rho\acute{o}\varsigma\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\acute{\eta}$ $\pi\rho\acute{o}\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\acute{o}\nu\omicron\mu\alpha$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\alpha}\beta\lambda\epsilon\pi\tau\omega$ — η $\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\acute{\eta}$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{o}$ $\acute{o}\pi\tau\omega$ $\pi\rho\delta\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\acute{\eta}\nu$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{o}\pi\tau\omega$. Κεντέω huc transferri non licet quia barytonum $\kappa\acute{\epsilon}\nu\tau\omega$ sponsore caret. Gutturalium exemplum valentissimum illud est quod in EM. 509, 12. cum $\xi\acute{\iota}\pi\tau\omega$ $\xi\iota\pi\tau\omega$ componitur $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ verbum poeticum nec prorsus idem significans ut primitivum; nam de hominibus solum dicitur, non etiam de rebus huc et illuc tractis. Verbo $\acute{\alpha}\nu\omega\gamma\acute{\epsilon}\omega$ firmamenta omnia subtracta sunt; nam pro $\acute{\eta}\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\omicron\nu$ Homerus nunc $\acute{\eta}\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\iota\nu$ recepit, $\acute{\eta}\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\iota\nu$

vero quod Sch. Od. V. 112. pro ἡνώγεεν accipiebat, plusquam-perfectum esse statuitur. *Μαχέομαι* et paronymon dici potest et epenthesi vocalis ionica amplificatum. Pro οἰχεῦμαι in Leonidae Epigr. quod ad Buttm. 254. indicavi, codex οἰχῆμαι praebet. Ἀχέων, στεναχῶν, ἰαχῶν incertum verbisne subnata sint an nominibus; ceterum Aristarchus στενάχων scribi iussit v. Lehrs. p. 315. Herodianus ἰάχων v. Ellendt. Lex. Soph. I. 828. Verborum labialium unum enotavit Eustathius 815, 45. ἐπιτραπέουσιν ἐκ τοῦ τραπῶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἀνῆ-κται εἰς ἐνεστώτα ὁμοίως τῷ τραπέουσι, cui propius est praesens τράπω, unde οἶνος ἄτραπος ὁ αὐτομάτως ῥέων EM. 162, 25. idemque ἀπότροπος et πρότροπος. Reliquarum literarum exempla pauca sunt et incerta; μετόσσω et με-τοσσῶ supra attigi Diss. IV. §. 4. not. 1. δεψεῖν in uno He-rodoti codice perperam scriptum pro δέψειν et saepius ἀλε-ξεῖν pro ἀλέξειν, quo non Attici solum ut EM. dicit, utuntur sed omnino omnes. Ἀῦξεῖν adnotavi ad Buttm. 121. ὁδάξειν Aret. Sign. Diut. II. 5, 144. Diosc. de Venen. Praef. 121. et ὁδαξεῖν ad Buttm. 250. Ab his sermonem transferam ad varias syllabae principalis mutationes, quae metabasin consequuntur. Primum igitur e longa fit brevis κύρω κυρέω, ἀγείρω ἡγε-ρέσθαι, pro quo Aristarcho placuit ἡγερέθασθαι scribere; εἶρω ἐρέω, φαίνω ἐκφανέω Lucian. Dea Syr. §. 32. quibus non adnumerem στείβω στιβέω EM. 159, 13. nam hoc neque usitatum est neque ad explicandum perfectum ἐστίβημαι So-phocl. necessarium, ac sicubi repertum fuerit, nihil causae dici poterit quin a στιβος repetatur.⁴⁾ Lambda duplex ad simplicitatem redigi verba θαλέω, αἰολέω, κερβολέω, ἀτα-σθαλέω (ad Aj. p. 181.) γογγυλέω, ἀγγελέω⁵⁾ non probant propter viciniam nominum θάλος, σκέρβολος etc. Plus pon-deris afferret Σκελέσθαι ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι Hes. si auctor esset locupletior; pro Κατασκελέειν κατασκελετεύειν Heinsius κατασκέλλειν ponit. Ejusdem Hesychii glossis Ἐπά-

4) Eust. 179, 34. τὸ ἀπὸ τοῦ στείβω γεγονὸς στιβῆσαι οὐ φαίνεται οἷας συζυγίας εἶναι, nempe ob defectum praesentis.

5) Exemplis ad Buttm. 53. et 488. allatis adde ὑπαγγελέουσα Mus. 106.

λησε διεφθάρη, Παλήσειε διαφθαρείη fortasse praepositio $\xi\zeta$ detracta est; nam de membris luxatis extortisque dicitur $\epsilon\kappa\pi\alpha\lambda\epsilon\acute{\iota}\nu$, quod ab $\epsilon\kappa\pi\alpha\lambda\acute{\eta}\varsigma$ derivatum est; si res non ita se habet, in suspenso relinquetur utrum $\pi\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega$ sit metaschematismus verbi $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$, cujus significatio neutralis apparet e Photii loco $\Pi\epsilon\pi\alpha\lambda\acute{\kappa}\epsilon\acute{\nu}\alpha\iota \epsilon\kappa\pi\acute{\iota}\pi\tau\epsilon\iota\nu$, an a $\pi\acute{\alpha}\lambda\eta$ provenerit ut $\pi\alpha\lambda\alpha\acute{\iota}\omega$ luctor sed significatione paulum mutata. Interdum detractionem liquidae comitatur trope vocalis $\theta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega \theta\eta\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\Lambda}\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\iota \kappa\alpha\kappa\omicron\nu\rho\gamma\epsilon\acute{\iota}$ Hes. et $\delta\eta\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega \pi\eta\lambda\acute{\epsilon}\omega$ si $\acute{\alpha}\nu\alpha\pi\eta\lambda\eta\sigma\alpha\iota$ in H. H. in Merc. 41. luxando vicinam habet significationem laxandi solvendique. Aliis quibusdam consona ν inserta est: $\nu\acute{\epsilon}\omega \nu\eta\acute{\epsilon}\omega \nu\eta\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\kappa\omicron\acute{\epsilon}\omega \kappa\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega$ sive $\kappa\omicron\nu\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\kappa\acute{\upsilon}\sigma\alpha\iota$ et $\kappa\nu\nu\acute{\epsilon}\iota\nu$, nec ab re consulunt qui $\kappa\nu\nu\acute{\epsilon}\omega$ a $\kappa\acute{\iota}\omega$ derivatum dicunt Cram. I. 231, 19. II. 227, 15. Ejusdemque literae accessione creverunt $\epsilon\iota\kappa\omicron\mu\alpha\iota \epsilon\kappa\nu\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\omicron\acute{\iota}\chi\omicron\mu\alpha\iota \omicron\acute{\iota}\chi\nu\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\acute{\iota}\sigma\chi\omega \acute{\upsilon}\pi\iota\sigma\chi\nu\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$ et $\acute{\alpha}\mu\pi\iota\sigma\chi\nu\omicron\upsilon\acute{\nu}\tau\alpha\iota$ Arist. Avv. 1090. pro quo tamen nunc e codd. receptum est $\acute{\alpha}\mu\pi\iota\sigma\chi\omicron\upsilon\acute{\nu}\tau\alpha\iota$, quamvis repugnante Buttmanno, postremum a thematico $\pi\acute{\epsilon}\tau\omega$ ($\acute{\epsilon}\pi\epsilon\tau\omicron\nu$ Pind.) $\pi\iota\tau\nu\acute{\epsilon}\omega$. Nonnunquam accedit metabole vocalis, qualis in perfecto secundo cernitur $\pi\acute{\epsilon}\rho\theta\omega \pi\omicron\rho\theta\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\chi\theta\omicron\mu\alpha\iota \omicron\chi\theta\acute{\epsilon}\omega$.

§. 2. Verbalibus numero et varietate infinito antecedunt paronyma atque haud scio an nullum sit genus nominum ad propagandum inhabile. Primus quidem ordo foecundior est producendis verbis in $\overline{\alpha\omega}$ sed protoclitorum quoque non pauca hinc fluunt $\acute{\alpha}\pi\epsilon\iota\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\upsilon\tau\acute{\epsilon}\omega$, $\lambda\nu\pi\acute{\epsilon}\omega$, $\kappa\alpha\nu\alpha\chi\acute{\epsilon}\omega$, $\pi\lambda\alpha\tau\alpha\gamma\acute{\epsilon}\omega$ aliaque per omnes aetates divulgata, quae singulatim enumerare nihil opus est. Sed in hoc quoque numero reperiuntur quibus non nomen solum antecedat sed etiam verbum nomine antiquius ut $\pi\omicron\rho\theta\acute{\upsilon}\rho\omega \pi\omicron\rho\theta\acute{\upsilon}\rho\alpha \pi\omicron\rho\theta\nu\rho\acute{\epsilon}\omega$, cujus secunda vocalis si longa esset ut est in Nonni Paraphr. jure adnumeraretur verbalibus, sed brevis est ut in nomine ipso apud Opianum Cyn. II. 597. aliosque antiquiorum quos Jacobsius nominat ad Anth. Pal. 543. Itaque nihil obstat quominus $\pi\omicron\rho\theta\nu\rho\acute{\epsilon}\omega$ subjiciatur nomini. Quod si $\pi\lambda\eta\mu\acute{\upsilon}\rho\omega \pi\lambda\eta\mu\acute{\upsilon}\rho\alpha \pi\lambda\eta\mu\nu\rho\acute{\epsilon}\omega$ eadem ratione inter se devincta sunt et proinde verbi perispomeni penultima ut in nomine brevis est, pro $\pi\lambda\eta\mu\nu\rho\epsilon\acute{\iota}$ in Meleagri Epigr. aliisque locis, ubi ypsilon producitur,

πλημύρει scribere conveniet, quo poetarum plerique utuntur
 cf. Prolegg. 274. Masculinorum hujus declinationis duo sunt
 genera, unum vulgare et pervagatum *πλόστης, πλήκτης, μύ-*
στης, κτίστης, κλέπτης, ναύτης, θύτης, πότης, κρίτης, ικέ-
της, κυβευτής, ὑβριστής et plurima hujusmodi, quorum unum
 insolentius fictum *δεσπότης* verbo in *εω* exeunti viam fecit.
 Alterum obsoletius, unde verba poetica et glossematica du-
 cuntur *βοώτης βοωτεῖν, βάτης βατεῖν, βότης βοτεῖν*, quibus
 similia *ματεῖν, ὑλακτεῖν, ὀρεκτεῖν, δατεῖσθαι, πατεῖσθαι,*
φθατεῖσθαι a nominibus vel oblivione interceptis vel cogi-
 tatione fictis repetita sunt. Neque aliter habendum de βω-
 στρεῖν, ἐλαστρεῖν, ^{καλι}καλιστρεῖν, quibus consona *σ* adventicia
 est. Hic vero in quaestionem venit verbum *ψευστεῖν*, quod
 Aristarchus posuit II. XIX. 107. pro *ψεύστης εἶ* (scr. εἶς)
 scribens hyphen, *ἄτοπον γὰρ λέγειν Δί ψεύστης εἶ*. Is
 igitur, si haec ejus ratio fuit, *ψευστεῖν* idem valere statuit
 quod *ψεύδεσθαι* hoc est mentiri sed *ψεύστην εἶναι* men-
 dacem esse, quod multo pejus est. Verumtamen *δεσποτεῖν*
 nulla re differt a *δεσπόζειν* et composita *παραβατεῖν, ἐπι-*
στατεῖν, προστατεῖν significantiora quidem sunt primitivis
παραβαίνειν, ἐπιστῆναι, προστῆναι sed hoc discrimen non
 tam evidens et illustre est ut non aliquando obscuretur. Ce-
 terum *ψευστεῖν* illud alibi non legitur, neque aliud huic si-
 mile a nomine verbali ductum; nam *σκαρδαμυκτεῖν* Lucianus
 deridet, *δεσποτεῖν* autem et *δεσπόζειν* nullius verbi societate
 nituntur. Sed quae cum nominibus et adverbiiis copulata sunt,
 ea vero ex se fundunt copiam verborum *ἀδολεσχεῖν, βυρσο-*
δειψεῖν, αὐθεντεῖν, εὐεκτεῖν, κυνηγετεῖν, πλεονεκτεῖν, πλου-
τοδοτεῖν, σνκοφαντεῖν, aliaque cuivis prompta et obvia. —
 A substantivis secundae declinationis tanta manat copia ut
 satis sit in prima consistere litera: *ἀθλέω, αἰνέω, ἀντλέω,*
ἀραβέω, ἀριθμέω, ἀρθμέω, ἀρταμέω, αὐλέω, αὐχμέω,
ἀφρέω, et eadem ubertate a ceteris. Nonnullis verba bary-
 тона praecurrunt, *βρέμω, ῥέμβω, τρέμω, φέβομαι, νέομαι,*
θάσσω, intellectu eodem quo derivata *βρομέω, τρομέω, φο-*
βέω, ροστέω, θανέω etc. sed minus flexibilia, quare tempora
 mutuantur a paronymis *φοβήσω, ροστήσω, θανήσω*. Aliis
 vero inhaeret sapor a substantivis, unde nata sunt, tractus,

φορέω, ὀχέω, κροτέω, παταγέω, κομπέω, a quibus facile dignoscuntur φέρω, ἔχω, κρούω, πατάσσω, κόπτω, quam φορέω interdum idem significat quod φέρω v. ad Phryn. 585. et δεῖν attice dicitur pro δεσμεύειν. Ἠγεῖσθαι fortasse non ab ἄγειν traductum est sed a nomine quod Herodianus significare videtur π. Μον. p. 45. τὰ εἰς ἡγῶ βαρύνεται θήγῳ, λήγῳ· τὸ δὲ ἡγῶ περισπᾶται· τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον, nimirum ὅτι ὄνομα ἔχει προκατάρχον τὸ ἄγός. Eodem traduci posse adjectiva verbalia, quae in τος exeunt, non dubium fuit Eustathio p. 1175, 18. τοῦ ψευστήσεις προὑπάρχει τὸ ψευστός ὡς καὶ τοῦ ἀνηκουστήσεις τὸ ἀνήκουστος. De synthetis nemo dissentit, namque horum affatim est ἀψευστεῖν, ἀτενκτεῖν, εὐχαριστεῖν, δυσχρηστεῖν, δυσανασχετεῖν etc. sed simplicium exempla desiderantur; nam ψευστήσαι ad ψεύστης referri potest, ἐρατεῖν illud in Laconis quodam dicto ap. Plut. si incorrupta est scriptura, ad ἐράτης quamvis inusitatum, δυνατεῖν quod semel in N. T. pro δύνασθαι vel εὐδυνατεῖν positum est, ad δυνάτης, cujus obscura vestigia manent. Verum non verbalia solum in quaestione versantur sed etiam de aliis quae ejusdem moduli hoc est bisyllaba sunt, non nihil dubitationis est num stante et florente Graecia pariendis verbis accommodata sint; ἄδρέω, κωφέω, ὠχρέω antiquum auctorem non habent, σωκέω a σῶκος id est σωστικός derivatum esse incerta est Grammaticorum conjectatio; φιλέω disputari potest utrum a φίλος natum sit an a verbo intermortuo, cujus aoristus est ἐφίλατο. Adjectiva, unde ἀργέω ⁶⁾ et φρουρέω pendent, non simplicia sunt. Cetera in quosvis alios flexus abierunt κωφῶ, τυφλῶ — κωφεύω νωθρεύω — λευκαίνω ψυχραίνω — σφοδρύνω μακρύνω — μεσάζω ισάζω, cetera, quae suo quidque loco dicentur. Quae vero supra duas sunt syllabas, exuberant verbis ἀσμενέω, ἀκολουθέω, γοηγορέω, καρτερέω, ὑστερέω et maxime syntheta ἀναισχυντέω, εὐαρεστέω, μακρηγορέω, πολυανδρέω, ὁμοσιτέω et mille talia. Ea mihi causa fuit cur in computatione verbalium §. 1. αἰολέω et similia non admitterem.

6) In EM. 137, 36. ἀργύφρος ἀπὸ τοῦ ἄργῳ τὸ φαίνω scribendum ἀπὸ τοῦ ἄργός καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω.

γεν. ε - ος

Nominum tertia declinationis potissimum neutra in ος terminata verbis materiam praebent ἀλγέω, ἀνθέω, ἀκέω, ἀχθέω, βαρέω, θαμβέω, θαρσέω, κρατέω, μισέω, νεικέω, πενθέω, οἰδέω, ριγέω, στυγέω, ταρβέω, τειγέω, τελέω, ὠφελέω et defectivum τετευχῆσθαι. Itaque consentaneum est ut κνέω, θαλέω, σινέομαι, quae Grammatici verbalibus contribuant, ad hanc alteram referantur classem. Aliter terminata parcius huc defluunt γειτονέω, ἱστορέω, μαρτυρέω, μαστιγέω et solitarium φρενὴν φρονέω, nullum vero a nominibus in μα, nam ἀποσφαλῆσαι in Lexicis sine idonea causa ad ἀποσφαλμέω refertur v. C. II. §. 2. a femininis in ας et ις duo modo eaque obsoleta Κηκαδεῖν λοιδορεῖν Hes. et ἐριδδῆσασθαι ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ Sch. II. XXIII. 792. quo non expeditior est altera scriptura ἐριζῆσασθαι, ac si χάζομαι non alius esset generis atque ἐρίζω, non incommode cum illo conferri posset κεκαδήσω. Adjectivorum una positio ης aliquot verba ex se propagavit ἀρκέω v. Parall. 162. ἀρτεμέω, quo Nonnus utitur sed in participio solum XXXV. 387. ἡρεμέω vero ab ἡρεμα (ἥρεμος) potius quam ab ἡρεμής, nec σαφέω legitur nisi cum praepositione copulatum ἀποσαφέω, διασαφέω. Pro ἐλαττονέω, quo scriptores V. et N. T. usi sunt, germani Graeci ἐλαττώ dixerunt ut βελτιώω, μειώω. A parasynthetis nascuntur innumerabilia ἀδρανέω, δυστυχέω, εὐμενέω, θυμηδέω, σπερμοφνέω, κακοτυχέω, σωφρονέω etc. quibus accedunt participia defectiva θυμῆγερέων, δυσμενέων, μεθυσφαλέων.⁷⁾ Ab indeclinabili unum est ἐπιπροσθεῖν, cujus antiquissimus auctor exhibetur Theophrastus. Jam ut ad summam institutae quaestionis veniam, manifestum est verborum primi ordinis a barytonis pauca, a nominibus longe plurima processisse via plana et directa. Nonnulla laxius cohaerent, ut βινέω cum βαίνω, ὀρεχθέω cum ὀρέγω, et authypotacton βραχεῖν

7) Semel inventa ἀσινέοντες in Eusebianis Stob. Tit. XLVI. 40, 310. et περισπερχέοντες Herod. Valckenarius proscripsit illi ἀσινέες ^{ντες} substituens, huic περισπερχθέντες. Quod Schweighaueserus opponit a περισπερχής derivari potuisse περισπερχεῖν ut ab ἀσελγής ἀσελγεῖν, ratio est inefficax; nam haec aliter dici non potuerunt, περισπερχεῖν vero nihil aliud significat quam περισπέρχειν.

fragorem edere cum $\delta\eta\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$ frangere. Κονεῖν , cui annexa sunt $\epsilon\gamma\kappa\omicron\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$, $\delta\iota\alpha\kappa\omicron\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$ et laconicum $\alpha\gamma\kappa\omicron\nu\iota\tilde{\zeta}\nu$, Schol. II. XXIV. 648. ionicum esse statuit pro $\pi\omicron\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$, alii ad $\kappa\omicron\nu\iota\varsigma$ referunt et $\kappa\omicron\mu\epsilon\acute{\iota}\nu$ ad $\kappa\omicron\mu\eta$, $\omicron\rho\chi\epsilon\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$ ad $\omicron\rho\chi\omicron\varsigma$ i. q. $\sigma\tau\acute{\iota}\chi\omicron\varsigma$ sive $\tau\acute{\alpha}\xi\iota\varsigma$. Αθρέω Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 235. a demortuo quodam $\theta\rho\acute{\epsilon}\omega$ traductum putat. Sed omnes conatus frustrantur $\acute{\alpha}\lambda\acute{\epsilon}\omega$ ($\acute{\alpha}\lambda\epsilon\tau\rho\epsilon\acute{\upsilon}\omega$) $\acute{\alpha}\omicron\sigma\sigma\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\rho\nu\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\sigma\kappa\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\epsilon}\mu\acute{\epsilon}\omega$, $\kappa\eta\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\mu\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\pi\omicron\iota\acute{\epsilon}\omega$, $\tau\eta\rho\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\omega}\theta\acute{\epsilon}\omega$ et quae compositorum speciem praebent $\omicron\rho\sigma\omicron\lambda\omicron\pi\acute{\epsilon}\omega$, $\omicron\delta\omicron\delta\omega\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\gamma\alpha\nu\alpha\kappa\tau\acute{\epsilon}\omega$, $\pi\epsilon\rho\iota\eta\mu\epsilon\kappa\tau\acute{\epsilon}\omega$ etc.

CAP. II.

De verbis in $\overline{\alpha\omega}$.

§. I. Verbi $\acute{\alpha}\acute{\omega}$ quod a Grammaticis ponitur primitivum $\acute{\alpha}\acute{\omega}$, consuetudo non ascivit.¹⁾ Ἄω τὸ πνέω in $\acute{\alpha}\acute{\omega}$ dilatatum esse non probatur Suidae testimonio $\text{Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.}^2)$ Nam satiandi significationem non $\acute{\alpha}\acute{\omega}$ habet sed $\acute{\alpha}\sigma\alpha\iota$, dormiendi vero $\acute{\alpha}\acute{\omega}$. $\text{Βρίω ἄφ' οὗ τὸ βριαρός}$ EM. 215, 13. non legitur sed $\beta\rho\acute{\iota}\acute{\omega}$, quod a $\beta\rho\acute{\iota}$ derivatum est ut $\delta\rho\acute{\iota}\acute{\alpha}\nu\omicron\sigma\alpha$ $\theta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\upsilon\sigma\alpha$ Hes. a $\delta\rho\acute{\iota}\omicron\nu$ vel ulterius a $\Delta\rho\acute{\iota}\varsigma$ $\delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\mu\iota\varsigma$ ut vireo a vis. In Hesiodi Sc. 255. $\phi\rho\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma \epsilon\acute{\upsilon}\tau' \acute{\alpha}\rho\acute{\epsilon}\sigma\alpha\tau\omicron \alpha\acute{\iota}\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$ Scholiastes adnotat scribi $\epsilon\acute{\upsilon}\tau' \acute{\alpha}\rho' \acute{\epsilon}\sigma\alpha\tau\omicron$ — $\acute{\alpha}\pi\omicron\delta \tau\omicron\upsilon \acute{\epsilon}\omega \tau\omicron$ $\pi\lambda\eta\rho\acute{\omega} \acute{\omicron} \mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\nu \eta\acute{\varsigma}\omega \kappa\alpha\acute{\iota} \kappa\alpha\tau\acute{\alpha} \sigma\upsilon\sigma\tau\omicron\lambda\eta\nu \acute{\epsilon}\sigma\omega$. Hinc $\acute{\epsilon}\acute{\omega}$ productum esse quod nonnulli invexerunt II. XIII. 315. pro $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\alpha}\omicron\upsilon\sigma\iota$ scribentes $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\sigma\omicron\upsilon\sigma\iota$ id est $\kappa\omicron\rho\acute{\epsilon}\sigma\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ et Od. V. 290. $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\rho\nu$ pro $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\alpha}\rho\nu$, et tertio quasi gradu $\acute{\epsilon}\eta\mu\iota$, cujus esse aoristum secundum activae formae $\acute{\epsilon}\xi \acute{\epsilon}\rho\omicron\nu \acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu\alpha\iota$, et mediae $\acute{\epsilon}\xi \acute{\epsilon}\rho\omicron\nu \acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu\omicron$ et subjunctivum aoristi passivi $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\acute{\iota} \chi' \acute{\epsilon}\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$

1) $\text{Ἀάσαι βέλαισαι, ἄφ' οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἄται}$ Anecd. Bekk. 321. qui si de perfecto loquutus est, certe $\acute{\alpha}\acute{\omega}$ scripsit et $\acute{\alpha}\acute{\omega}$, unde est adjectivum $\acute{\alpha}\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\omicron}$ $\beta\lambda\alpha\pi\tau\acute{\iota}\zeta\omicron\varsigma$.

2) Haec significatio non est aliena a verbo satiandi, ut nos dici-mus *Ueberdruss* et *Verdruss* et satiare saepe est *υπερχορέσαι*, taedio fatigare.

πολέμοιο. ³⁾ Haec Grammatici satis clare exponunt solumque hoc quaeri potest utrum unum esse statuerint $\xi\omega$ et $\xi\eta\mu\iota$ an, quod EM. significat, $\xi\omega$ ex $\acute{\alpha}\omega$ conversum putaverint eique significationem satiandi propriam non tanslatam tribuerint commoti fortasse eo quod in Hesiodi loco complures libri $\acute{\alpha}\sigmaαντο$ praebent. Nos haec non diutius morantur quia non efficiunt duplicem praesentis formam $\xi\omega$ et $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega$ in usu fuisse. Non minus fictum videtur $\acute{\epsilon}\psi\acute{\iota}\omega$ — $\acute{\epsilon}\psi\iota\omega$ $\acute{\epsilon}\psi\iota\omega\mu\alpha\iota$ EM. $\lambda\epsilon\lambda\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ Eustathius p. 1090, 8. cum $\mu\epsilon\iota\delta\iota\omega$ et $\kappa\alpha\tau\eta\phi\iota\omega$ contendit sed praesens ipsum usitatum esse negat p. 722, 57. $\tau\epsilon\tau\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\tau\iota\omega$ $\acute{\alpha}\chi\rho\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\alpha\iota\acute{\eta}\sigma\omega$ $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\epsilon\lambda\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$. Nec certa est scriptura versus Epicharmei $\tau\tilde{\omega}$ $\lambda\acute{\omega}\nu\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\tilde{\omega}$ $\mu\tilde{\eta}$ $\lambda\iota\acute{\omega}\nu\tau\iota$, quem varie corrigunt Meinekius in Programm. Schol. anni 1843. p. 20. et Ahrens Dial. Dor. 348. Sed conjuncte cum participiis illis defectivis Epim. Cram. I. 401. affert $\psi\acute{\iota}\omega$ $\psi\iota\acute{\alpha}\omega$, cujus infinitivus esse videtur $\psi\iota\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\psi\omega\mu\acute{\iota}\sigma\alpha\iota$ Hes. primitivi vero participium $\epsilon\mu\psi\acute{\iota}\omicron\upsilon\sigma\alpha$ $\acute{\epsilon}\rho\acute{\epsilon}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$ $\delta\iota\delta\omicron\upsilon\sigma\alpha$, pro quo $\acute{\epsilon}\mu\psi\iota\omicron\upsilon\sigma\alpha$ editum est quasi verbum $\psi\iota\acute{\epsilon}\omega$ fuerit. Hoc igitur et huic similia $\mu\acute{\nu}\omega$ $\mu\acute{\nu}\alpha\omega$, $\chi\lambda\acute{\iota}\omega$ $\chi\lambda\acute{\iota}\alpha\omega$ certa sunt heterozygiae in hoc genere verborum exempla sed eadem unica, nam $\gamma\omicron\acute{\alpha}\omega$ dubium est utrum a $\gamma\acute{\omicron}\omega$ derivatum sit an a $\gamma\acute{\omicron}\omicron\varsigma$. Diversum his genus est nominibus in $\iota\varsigma$ exeuntibus adnexum $\mu\eta\eta\acute{\iota}\omega$ $\mu\eta\eta\acute{\iota}\alpha\omega$, $\mu\alpha\sigma\tau\acute{\iota}\omega$ $\mu\alpha\sigma\tau\iota\acute{\alpha}\omega$, $\mu\eta\tau\acute{\iota}\omega$ $\mu\eta\tau\iota\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$, $\delta\eta\rho\acute{\iota}\omicron\mu\alpha\iota$ $\delta\eta\rho\iota\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$. ⁴⁾ Saepius verba non pura huc migrant, $\phi\acute{\upsilon}\rho\omega$ $\phi\upsilon\rho\acute{\alpha}\omega$, $\mu\acute{\upsilon}\zeta\omega$ $\mu\upsilon\zeta\acute{\alpha}\omega$, $\psi\acute{\upsilon}\chi\omega$ $\psi\upsilon\chi\acute{\alpha}\omega$ (nisi ad $\psi\tilde{\upsilon}\chi\omicron\varsigma$ revocare libet) $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ $\pi\epsilon\iota\rho\acute{\alpha}\omega$, quod Pamphilus scripsit in homerico loco pro $\kappa\acute{\upsilon}\mu\alpha\tau\alpha$ $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega\eta$, assensore nullo, $\delta\acute{\alpha}\mu\eta\omega$ (si id satis probatum est) $\delta\alpha\mu\eta\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\iota}\tau\eta\omega$ ($\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\nu\eta\eta\mu\iota$) $\pi\iota\tau\eta\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\mu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\tau\omicron\mu\alpha\iota$, $\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\omega$ et $\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ v. ad Phryn. 581. Wesseling. ad Diod. IV. 77. $\mu\omicron\iota\mu\acute{\upsilon}\lambda\lambda\epsilon\iota\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\lambda\tilde{\epsilon}\eta\eta$ Poll. II. 90. pro quo duo codd. $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\tilde{\epsilon}\eta\eta$ praebent; si $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\tilde{\epsilon}\eta\eta$ scri-

3) Goettlingius de Acc. 79. sumit verbum fuisse $\xi\omega$ et hujus aoristum passivum $\xi\eta\eta$ ut $\acute{\epsilon}\zeta\acute{\alpha}\eta\eta$. Epsilon tamen ante terminationem $\eta\eta$ non reperitur sed modo $\acute{\alpha}$ et υ $\acute{\epsilon}\delta\acute{\alpha}\eta\eta$, $\acute{\epsilon}\theta\acute{\rho}\acute{\omicron}\upsilon\eta\eta$.

4) Eadem proportionem cum $\omicron\acute{\upsilon}\lambda\acute{\iota}\epsilon\iota\upsilon$ conjunctum est $\omicron\acute{\upsilon}\lambda\iota\acute{\alpha}\sigma\theta\epsilon$ $\acute{\omicron}\nu\eta\sigma\iota\upsilon$ $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\tau\epsilon$ Hes. nisi ut Buttmannus Gramm. II. 257. probemus Albertii emendationem $\omicron\acute{\upsilon}\nu\alpha\sigma\theta\epsilon$.

beretur, perfecte congrueret cum ἀσχάλλειν ἀσχαλῶν. Huic in metabasi litera detracta, aliis vero addita est, modo consona λείχω λιχμάω, ὀρέγομαι ὀριγνάομαι, modo vocalis χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, quae Herodianus *Mon.* 43. epectasis nomine signavit, pleraque ignotis auctoribus vulgata ideoque suspecta ut χαίρω χαιριῶ, quod cum μαίρω μαιριῶ commutari potest et postremum φλεγιῶ. Diversa miscet EM. 116, 25. Anecd. Cram. I. 69. ἀπό τοῦ ἀοιδῶς παρῆκται ῥῆμα ἀοιδῶ εἶτα ἀοιδιῶ ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω (μειδῶ) μειδιῶ, ἀτῶ ἀτιῶ (ἀντῶ ἀντιῶ). Nam ἀοιδιῶ non ab ἀοιδῶ deflexum est, cujus memoria nulla, sed ab ἀοιδῇ ut σεληνιῶ. Ἐρευθιῶ et θαλιῶ pendent origine incerta; sed διελεῖω, κνιδῶ, φυλλιῶ, ἐρωτιῶ, ⁵⁾ μανιῶ, ναυτιῶ nullum nisi ad nomina regressum habent, δερκιᾶσθαι vero et ἀγαλλιᾶσθαι verbis necesse est subjici barytonis. Cum μειδιῶ Eustathius 1288, 15. componit ἀκηδιῶ et κατηφιῶ tanquam a perispomenis profecta, id quod firmatur comparatione verbi epici ὕλακτιῶ et doricorum μογιῶ, ἀδικιῶ. Sed desiderativorum, quae ad Phryn. p. 80. sq. et ad Buttm. 390. produxi, pars magna ambigua est; nam δυσουριῶν, σκοτοδινιῶν, πληθωριῶν (omiss. in Thes. Galen. T. XVIII. P. I. 728.) a nominibus δυσουρία, σκοτιδινία, πληθωρία vel πληθώρα (ut φρίκη, φρικία, φρικιῶν) non longius absunt quam a verbis δυσουρεῖν etc. Manifesta vero et in medio posita est ratio verborum, quae poetae epici ex barytonis fingunt παμφανάω, ⁶⁾ ἰσχανάω, ὕφανάω et similiter ἐρυκανάω ab ἐρυκάνω vel, si pro hoc ἐρυκάνω scribendum est, abrupte ab ἐρύκω ut δεικανόωντο a prototheto δείκω, cui quod proximum erat δεικάνω, consuetudo non admisit. Ultimū est illud metabasis genus quo epsilon primitivi mutatur in \overline{o} : τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ποιητικῶ ἔθει μεταγόμενα

5) Notabilius est Ἐραστριῶν καὶ ἐρωτίζειν λέγουσι Phot. cujus duplex succurrit correctio ἐρωτῶν καὶ ἐρωτίζειν et ἐρωτῶν καὶ ἐρωτίζεῖν. Ab ἐραστιῆς derivari poterat ἐραστιῶν ut a κελευσιῆς κελευσιῶν sive κελευτιῶν, a λούτης λουτιῶν.

6) Ἐλκανῶσα ἡλκωμένη Hes. quod in Thes. ad ἔλκανον refertur, ἐλκανόωσα scribendum videtur; ut παμφανάω a παμφαίνω, sic ab ἐλκαίνω derivari potuit ἐλκανάω.

εἰς περισπώμενα διὰ τοῦ ὦ γράφεται, νέμω νωμῶ, στρέφω στρωφῶ, πέλω πωλῶ, πλὴν τοῦ πέτω ποτῶ EM. Gud. 489, 4. quorum omnium causas et vim et varietatem uberius exposuit Spitznerus ad II. Exc. XIX. Hactenus dictum est de verbis quae generatim in certos ordines classesque describi possunt. Nunc dicam de iis quae itidem a barytonis sed ratione quadam singulari propagata sunt ita ut neque inter se neque cum aliis comparari possint δίζω διφάω, κύπτω κυβιστέω, ἀκούω ἀκροῶμαι, θάλλω τηλεθάω, ψάλλω ψηλαφάω, εἰλύω εἰλυφάω et ἱλυσπάομαι. Αἰονάω, quod H. Stephanus cum ἰνάω τὸ κενῶ contulit, plus similitudinis habet cum αἰνώ, si hoc idem valet atque διαίνω. Μάσασθαι a primitivo μάω ortum videtur, unde μᾶμα cibus et μᾶσταξ v. Prolegg. 149. ἐρωτᾶν ab ἐρεῖν, ἐρευνᾶν, nec procul ab ἐρᾶν, ἔρως, nam quaerendi et desiderandi notiones ita confines sunt ut nonnulli πόθος et πεύθομαι pro cognatis habeant.

§. 2. Paronymorum duo genera sunt, quorum unum terminationem significabilem habet hoc est desiderativa, frequentativa, inchoativa hisque similia, κουριᾶν, λαιμᾶν, τυραννιᾶν, κορυβαντιᾶν etc. alterum mere paragogicam. Illa ex professo tractavi ad Buttm. 390. quare exempla potissimum ex altero genere sumam. Haec autem ab omnibus declinationibus fluunt sed largissime a femininis primae; id quasi proprium hujus familiae seminarium: ἀγαπάω, αὐδάω, ἀλάομαι, ἀγοράομαι, αἰτιάομαι, ἀρετάω, ἀράομαι, quae sunt unius literae exempla ab uno Homero prodita; ex quo de cetera multitudine existimari potest. Perpauca vero a masculinis: Κοίης ἱερεὺς, κοιᾶται ἱερᾶται Hes. ὀκλαδίας ὀκλαδιᾶν, quod EM. ὀκλάζειν interpretatur, φλεγνᾶν τὸ ὑβρίζειν, quod Eustathius 933, 14. a Phlegyis alii ab appellativo quodam φλεγύας ductum censent, deinde quae epici ex hac materia fingunt futuro destituta εὐχετᾶν, λαμπετᾶν, ναιετᾶν v. ad Phryn. 571. et parasyntheta quaedam λινοπτιᾶν, ὀρνιθοθηρᾶν ad Phryn. 627. De desiderativis τρυφητιᾶν, μαστιγιᾶν etc. dubitatur utrum originem a masculinis in *ιας* an iota e characterem habeant Prolegg. 513. Quae verbis ἀριᾶν, σκιριᾶν conveniunt nomina, citata non respondent. Multo sterilior

est secunda declinatio, cujus substantivis subnata sunt $\kappa\omicron\lambda\omicron\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\lambda\omicron\chi\tilde{\alpha}\nu$, $\mu\upsilon\delta\tilde{\alpha}\nu$, $\kappa\omicron\lambda\upsilon\mu\beta\tilde{\alpha}\nu$, $\sigma\tau\alpha\theta\mu\tilde{\alpha}\nu$, vocalique aucta $\acute{\alpha}\rho\omicron\tau\tau\tilde{\alpha}\nu$, $\delta\epsilon\iota\epsilon\lambda\iota\tilde{\alpha}\nu$, adjectivis vero $\gamma\epsilon\lambda\omicron\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\delta\pi\tau\tilde{\alpha}\nu$, $\mu\alpha\rho\gamma\tilde{\alpha}\nu$, nisi hoc desiderativorum numero adjiciendum est, quo $\acute{\alpha}\gamma\rho\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\omega}\chi\rho\tilde{\alpha}\nu$ et iota aucta $\acute{\epsilon}\rho\upsilon\theta\rho\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\kappa\epsilon\lambda\alpha\iota\nu\tilde{\alpha}\nu$, $\phi\alpha\lambda\eta\rho\iota\tilde{\alpha}\nu$ etc. continentur. Parasyntheta sunt $\acute{\alpha}\tau\iota\mu\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\alpha}\pi\omicron\iota\nu\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\epsilon}\nu\delta\iota\tilde{\alpha}\nu$, ab usu publico pariter remota. Ex tertia declinatione huc vergunt neutra in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\omicron\varsigma}$, $\gamma\eta\rho\tilde{\alpha}\nu$, $\mu\epsilon\iota\delta\tilde{\alpha}\nu$, $\sigma\phi\rho\iota\gamma\tilde{\alpha}\nu$, $\iota\phi\tilde{\alpha}\nu$, $\gamma\alpha\nu\tilde{\alpha}\nu$, $\gamma\lambda\alpha\gamma\tilde{\alpha}\nu$, $\lambda\iota\pi\tilde{\alpha}\nu$, $\sigma\kappa\alpha\rho\iota\phi\tilde{\alpha}\nu$, rarissime aliter terminata: $\delta\iota\nu\tilde{\alpha}\nu$ id est $\acute{\alpha}\pi\alpha\tau\tilde{\alpha}\nu$, quod Meinekius tamen ad Men. 279. a $\delta\iota\nu\eta$ derivatum putat, homericum $\iota\chi\theta\upsilon\tilde{\alpha}\nu$, $\delta\upsilon\mu\beta\omicron\nu\tilde{\alpha}\nu$ quod cum desiderativo $\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\alpha}\nu$ non inepte compares, et a tot nominibus in $\overline{\sigma\iota\varsigma}$ exeuntibus unicum $\nu\epsilon\mu\epsilon\sigma\tilde{\alpha}\nu$. Ab his quae syllaba $\overline{\epsilon\nu\varsigma}$ finiuntur duo non ejusdem formae $\iota\epsilon\rho\tilde{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ et desiderativum $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\iota\tilde{\alpha}\nu$, nam quod Lycophro protulit $\delta\alpha\iota\tau\alpha\lambda\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ pro $\delta\alpha\iota\tau\rho\epsilon\nu\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, melius ab inusitato quodam $\delta\alpha\iota\tau\alpha\lambda\omicron\varsigma$ repetitur, sine quo $\delta\alpha\iota\tau\alpha\lambda\omicron\nu\rho\gamma\acute{\iota}\alpha$ fingi non potuit. Quae in $\mu\alpha$ exeunt verbis proserendis apta esse dubito num exemplis certis confirmari possit; adhuc quidem nihil reperi praeter $\kappa\tilde{\omega}\mu\alpha$ $\kappa\omicron\iota\mu\tilde{\alpha}\nu$, cujus causa veteres $\kappa\omicron\iota\mu\eta$ et $\kappa\omicron\iota\mu\acute{\omicron}\varsigma$ fingere maluerunt EM. 523, 20. $\delta\epsilon\tilde{\iota}\mu\alpha$ $\Delta\epsilon\iota\mu\tilde{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ $\phi\omicron\beta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$ et $\Sigma\phi\alpha\lambda\mu\tilde{\alpha}$ $\sigma\kappa\iota\rho\tau\tilde{\alpha}$ η $\sigma\phi\alpha\delta\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota$ Hes. quorum alterum Abreschius in $\delta\epsilon\iota\mu\alpha\tau\omicron\upsilon\sigma\theta\alpha\iota$ vertit, ab altero aoristus $\sigma\phi\alpha\lambda\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ et $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\phi\alpha\lambda\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ Polyb. formatus videtur; $\chi\epsilon\iota\mu\tilde{\omega}\nu\tau\alpha$ $\delta\iota\gamma\tilde{\omega}\nu\tau\alpha$ vereor ne $\chi\epsilon\iota\mu\iota\tilde{\omega}\nu\tau\alpha$ scribendum sit; $\Pi\lambda\eta\mu\alpha\theta\tilde{\eta}\nu\alpha\iota$ $\pi\lambda\eta\rho\omega\theta\tilde{\eta}\nu\alpha\iota$ si doricum est, ad $\pi\lambda\acute{\eta}\mu\eta$ revocari, sin minus, cum $\pi\lambda\eta\mu\alpha\tau\iota\sigma\theta\tilde{\eta}\nu\alpha\iota$ commutari potest, quo modo verba a neutris in $\mu\alpha$ derivata terminari solent $\acute{\epsilon}\rho\mu\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, $\tau\rho\alpha\nu\mu\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, $\pi\omega\mu\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, $\theta\epsilon\mu\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, $\lambda\eta\mu\mu\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$ et sexcenta hujusmodi. A reliquis terminationibus ducitur nullum; nam $\gamma\epsilon\nu\epsilon\iota\tilde{\alpha}\nu$ non ad $\gamma\epsilon\nu\epsilon\iota\acute{\omicron}\varsigma$, ut quidam putant, sed ad $\gamma\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\omicron\nu$ pertinet. Hactenus versati sumus in rebus certis exploratisque. Sed et $\iota\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ synonymumque $\iota\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ 7) non dubitem ab $\iota\acute{\omicron}\varsigma$ derivatum credere;

7) Quint. IV. 399. $\phi\acute{\alpha}\rho\mu\alpha\kappa\alpha$ $\tau\omicron\iota\sigma\iota$ — $\tau\acute{\upsilon}\mu\mu\alpha\tau\alpha$ $\phi\omega\tau\acute{\omega}\nu$ $\iota\alpha\acute{\iota}\nu\omicron\nu\tau\alpha\iota$ $\sigma\alpha\text{---}$
nantur, et X. 327. $\epsilon\acute{\iota}\varsigma\acute{\omicron}\chi\epsilon$ σ' $\iota\eta\gamma\epsilon\iota\epsilon\nu$ $\acute{\alpha}\nu\eta\eta\rho\acute{\omega}\nu$ $\delta\delta\upsilon\nu\acute{\alpha}\omega\nu$ $\upsilon\tau$ $\iota\tilde{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ $\tau\omicron\upsilon$
 $\lambda\omicron\iota\mu\omicron\upsilon$ Philostr. V. Apoll. VII. 21, 301. $\tau\acute{\omega}\nu$ $\pi\alpha\theta\acute{\omega}\nu$ Clem. Alex. Strom.
III. 470. D. (202, 42.)

nam et *φάρμακον* dicitur in utramque partem v. C. V. §. 3. not. 25. Nec ab iis dissentio qui *ὀργᾶν* tumere ad *ὀργή* referunt, *ὀρᾶν* ad homericum *οὔρος*,⁸⁾ *λωφᾶν* ad *λόφος*. Sed ut omnium origines explicentur, nequaquam effici potest. Primum viam obsepi illud priscum et poeticum genus, cujus prima vocalis brevis, declinatio manca, usus non promiscuus est *γελάω*, *ἐλάω*, *ἐράω*, *κεράω*, *κρεμάω*, *πελάω*, *σκεδάω*, *σταλάω*, *ύλάω*, *χαλάω*, *ίλαομαι*, quorum tria modo publice recepta sunt *ἐράω*, *γελάω*, *χαλάω* et in Atticorum sermone *ἐλάω* quoque perduravit quamvis exsuperante forma vicaria *ἐλαύνω*. Cetera cesserunt victa fortioribus *κεραννύω*, *σκεδαννύω*, *πελάζω*, *σταλάζω*, *ύλαντέω*, *ίλάσκομαι*. Sed trium illorum, quae pervicerunt, primum *ἐράω* imperfecti fines non egreditur, duo ulterius producta a gregalibus dupliciter differunt; primum quod futuri terminationem servant integram *γελάσω*, *χαλάσω*, ceteris contractis ad praesentis similitudinem *ἐλῶ*, *σκεδῶ*, *κερῶ*, aut a futuri formatione prorsus abhorrentibus ut *ύλάω*. Altera differentia est quod in declinando non admittunt syncopen, qua inclinamenta similiter contextorum mutantur *πέπρακα*, *δέδμηκα*, *έέκραμαι*, *ἐπλήμην* (*πλησίος*). Denique nonnullis hujus familiae usu venit quod animantibus solet ut relicto quasi prole futuro emorerentur; nam *πιπράσκω* locum occupavit praesentis, unde *περάσω* ductum est v. ad Buttm. 269. *ταλάω* apud veteres non legitur sed tempora hinc profecta; *κρεμόω* II. VII. 83. haud dubie futurum est non praesens, cujus exempla non admodum antiqua sunt v. ad Buttm. 224. nec imperfectum invenitur ante Nonnum *ἐκρεμόωντο* XX. 173. ac si *δαμῶ* II. I. 61. pro *μέλλει δαμάσαι*, ut ab EM. 247, 2. significatur, positum est, praesentis *δαμάω* vestigium nullum relinquitur. Haec igitur ipsa simplicitate primitivorum colorem imitantur. Sed non eadem conditio est verborum *ἀμῆσαι* et *κνηῆσαι*, quorum alteri neque nomen *ἄμη* satis convenit, neque praepositio *ἄμα*, alterius nullum sustentaculum est praeter proprium *Κύκη*. Nec *αἰσυννᾶσθαι* quidquam in subsidiis habet nisi andronymicum *Αἰσυννος*. *Ἠπῆν* sarcire fortasse proprie significat *ὀπάς*

8) Sic etiam latinum *tueor* videre et custodire significat.

ποιεῖν, ab ὀπή enim denominatum est ὀπείας⁹⁾ sive ὀπήτιον subula, quae etiam ἡπητήριον dicitur. Appellativi κύβερνος auctores tam novitii sunt ut verbum κυβερνᾶν hinc repetere vereretur, nisi accederet latinum gubernum. Κυδοιδοπᾶν et κυδοιμεῖν tumultuari non longe distant a masculino κύδος convicium. Homericum ποσσὶν ἐπήδα speciem habet etymologicae constructionis; nam conjugata videntur ποὺς pes et πῆδον remus, remi autem cum pedibus comparari solent. De ἐρᾶν ἐξερᾶν et quibusdam aliis dicitur in Pathologia. Verum ὠρακιᾶν, ἀρῶνιχᾶσθαι, σκορδινᾶσθαι, etsi omnes derivativorum numeros habent, tamen unde derivata sint ne conjectura quidem assequi possumus. Interim haec longe superantur multitudine eorum, quorum origo aut in aperta posita aut non alte abscondita est, dummodo ne quis postulet ut paragoga aut simillimam primitivis significationem aut auctores aetate compares habeant. Me quidem haec religio non absterret quominus verba homerica φοιτᾶν, λιμνᾶν, συλᾶν, ἔρουνᾶν a nominibus orta censeam, quae neque ille carminibus suis inseruit neque qui eum in poetando proxime sequutus est, sed cognita habuit fortasse aut cogitatione praecepit. Ac si ἀκροκέλαινος, ἀρῶνοκνῆς, διχοστάτης, λοξόπορος a nullo graece loquentium prolata sunt, quis ideo dubitet quin oblata occasione verba ficta sint his convenientia? Eadem est sententia de significatione; nam θυμιᾶν, σπαθᾶν (prodigere) μηρυνᾶσθαι specie proxima sunt nominibus θύμος, σπάθη, μήρυξ sed re congruunt cum remotioribus θύειν suffire, σπᾶν distrahere sive dissipare, μηρύεσθαι etc. Itaque etiam πελεκᾶν significationem habet a πέλεκυς acceptam, formam a πέλεκον (πέλεκκον).

CAP. III.

De verbis in $\overline{\omega}$.

Tertiae quoque conjugationis verba pleraque a nominibus ducta sunt. A masculinis tamen primae declinationis quae

9) Ноc ὀπείας scribendum fuerit ut ὕφεας, δέλεας, siquidem Herodianus π. Μον. 30. solum κρέας in εας exire dicit.

derivata videntur, in dubium venire; pro νεανιούμενος ap. Dion. Hal. Schneiderus probabiliter corrigit νεανιευόμενος et Τροφιοῦται παχύνεται Hes. ad τροφίς referri non incommode potest. Sed plurima oriuntur a femininis ἀκανθώ, γεφυρώ, ζημιώ, θυρώ, μουσώ, ριζώ, ταινιώ, τεφρώ, quibus enumerandis finem vix inveniam. Et par copia a secundo ordine: βιω βιοῖς ἐκ τοῦ βίος γέγονε Cram. I. 402. ut ἀνεμώ, δενδρώ, ἐδνώ, κεραυνώ, τεκνώ — θηριώ, ἀραχνιώ, θεμελιώ, κεφαλαιώ, a syntheto ἐπεισοδιώ. Ab adjectivis puris et non puris ἀλαώ, ἀξιώ, βεβαιώ, ἐλευθερώ, κακώ, κραταιώ, τελεώ, ταπεινώ, φανερώ ceteraque multitudo. Et homerica γυιώ, σιφλόω, σαώ sine dubio ab adjectivis non homericis. Sed κάρπιμος, λίθινος, φυσικός et similiter terminata in verba non transeunt; ἀναισιμόω (καταισιμ. ἀπαναισιμ. καταναισιμ.) ab αἰσιμος derivatum esse minime exploratum habeo. Composita sunt ἀπαρχαιώ, ἐκδωριώ, ἐκδρακοντιώ, licet simplicia non extent; decomposita αἰστώ, αἰτιμόω, ἀναστατώ, ἀφαντώ, εὐσαρκώ, πολλαπλασιώ, ἀκροκυματώ vox Lexiphanea ab inusitato ἀκροκύματος. Declinationis tertiae terminationes praeter εὖς¹⁾ omnes ad propagandum aptas reperio χειρώ, τριχώ, πυρώ, φρενώ — ἀνδρώ, ὀδοντώ, ἀνθρακώ — γανώ, κυρώ, νεφρώ, ριγώ — αἱματώ, δειματώ, περατώ — ἀχλύω, ὀφρυώ, σταχνώ — ἀμιδώ, κηλιδώ, ῥυτιδώ, quae pauca sunt ex magno acervo excerpta. Seorsum incedit γοννοῦμαι, quod non a γόνν formatum est sed a plurali τὰ γούνα. Et ἰδροῦν ab ἰδρως compare caret. A nominibus, quorum primus casus in ις terminatur, secundus in εως, duo tantummodo ταξιοῦσθαι et φυσιοῦσθαι, passivae, ut pleraque superiorum, adstricta formae. Quatuor verborum nihil amplius quam participium reperitur βεβρωμένος, πεφρονμένος, τεθωμένος et τεθυμένος. Multo tenuior est adjectivorum proventus ἀκριβώ, ἀρξένω, ἐλασσώ, μειώ, ὀλιζώ,²⁾

1) Δαιταλούμενος, quod codd. aliquot Lycophronis praebent, merito rejicitur.

2) Anecd. Cram. II. 312. τὸ μείζω ἀπὸ τοῦ μείζων γέγονε scribendum est μειζώ. Pro Ἀρειούσει αὐξήσει Hes. Pergerus recte ἀρειώσει scribit.

ἐνόω, πληρόω et parasyntheton, quod equidem sciam, unicum ἀσθενόω. Haec autem omnia nominis, unde derivata sunt, proprietatem servant, sive factitivam habent potestatem ut χρυσοῦν, ἰσοῦν, sive neutralem ut ξιγοῦν, βιοῦν, sive conjuncte utramque ut ὑπνοῦν. Sed quod in nonnullis secundae declinationis verbis observatum est fieri ut non tam nominis, unde ortum habent, quam verbi, quod huic antecedit, vim exprimant, id ab hoc quoque genere non alienum est. Sic σαροῦν non tam cum σάρος convenit quam cum σαίρειν, quod solum probant Atticistae v. ad Phryn. 85. Et Κνημῶσαι διαφθεῖραι Hes. a proprietate nominis κνημός alienatum propiusque est verbo κνᾶν, διακναίειν. Nec a ζευῖξαι diversum ζυγῶσαι ἀντὶ τοῦ κατέχειν, δαμάσαι Pausan. ap. Eust. 956, 7. Haec igitur et talia non mirum est a nonnullis inter verbalia numerari ut homericum θεμῶσαι παρὰ τὸ θεῖναι παραγωγῶς Sch. Od. IX. 486. Quippe deest nomen θεμός a thematico θέω ut a κνάω κνημός. Et nulla hujusmodi ratione motus Sch. Od. IV. 226. ἔστι θέμα δηῖω καὶ κατὰ παραγωγὴν δηιόω, quod illi multis aetatibus antecedit ab adjectivo δήιος derivatum. Τρυχῶ τρίτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἀλλὰ καὶ βαρύτονον τρύχω τρύχεις Suid. sed illud aequè convenit substantivo τρυῖχος. Et hoc transitu quantitatem non mutari declarant κυρόω, ξιγρόω. Proinde σινόω quoque, cujus prima brevis est, a σίνος potius quam a σίνομαι repetendum. Ἰδνώθη παρὰ τὸ ἴζω τραπέντος τοῦ ἕ δουρικῶς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ὡς ἀλαπάζω ἀλαπαδνῶ Schol. Il. II. 266. EM. 466, 26. quo verbo si quis unquam usus est, certe ab ἀλαπαδνός derivavit, cui similia ὀλοφυδνός, ὀπιδνός et, ut veteres volunt, etiam παιδνός, a verbis quidem originem habent sed ipsa nullum ex se procreant verbum. Paullo credibilius est illud: σπλεκοῦν sive σπεκλοῦν (κατασπεκλοῦν) τὸ συνουσιάζειν ἔχει τὴν παραγωγὴν παρὰ τὸ πλέκεσθαι Sch. Plut. 1083. hoc est παρὰ τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν πλοκὴν τῶν σκελῶν Hes. s. Γυναῖκες. Nulliusque nominis interventu dirempta sunt πρίω et πριόω, cujus participium modo legimus ὁστέον πεπριωμένον Hippocr. de Cap. Vuln. T. III. 373. 3)

3) Antea p. 367. ὁστέον πεπρισμένον dixit, quod minus definitum est. Prorsus aliud valet πεπριονωμένον.

ἀκταίνω et ἀκταινός, quae Phrynichus idem valere docet, ἐρείπω et ἐρειπός, κατερείπώ, quorum auctores parum conspicui; κύπτω et κυπός ἀνακυπός significatione transitiva; φαίνω et φανός ἀποφανός i. q. φανερός, nisi haec ab adjectivo φανός traducta sunt. Ab his, quorum incunabula aut conjectura indagari aut certis indiciis demonstrari possunt, transeo ad anetyma, quae pauca sunt; τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων παράγωγά εἰσι καὶ προηγείται αὐτῶν ὀνόματα· πλεῖστα δὲ εἴπομεν διὰ τοῦ ἀρῶ, ὀνῶ, ὁμῶ Epim. Cram. I. 96. Haec eodem loco sunt quo quae in C. II. §. 2. commemoravi ἐλάω, γελάω etc. quippe eadem duas breves habent vocales totidemque retinent in futuro; nam quod Choeroboscus refert in Dict. II. 659. nonnullos futurum ἀρώσω scribere, id in Anth. VII. 175. sustulit Brunckius ἀρόσσω scribens cf. Prolegg. 397. Huic pro etymo supponi potest φάρος aratrum, de quo in postrema Dissert. dicitur. Ὀνόω Eustathius 1915, 50. ad ὄνω refert exemplo invalido usus: τὸ ὄνεται φανερῶς βαρύτονον ὡς ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ ὄνω ὅθεν τὸ ὀνῶ ὀνόσω παράγωγον ἤημα καινότερον καὶ οὐ φύσει ὄν τρίτης συζυγίας. Nam ὄνεται eodem loco censerī potest quo δίδονται et quia activum ὄνωμι indictum est, optativus medii jure eum accentum accepit quo δύναιο signatur hoc est ὄνοιο, ὄνοιτο, non ὀνοῖτο ut διδοῖτο, quanquam hoc quoque saepius proparoxytonon est. Pro οὔνεσθε autem Bekkerus restituit Aristarcheum ὀνόσασθε. Ita verbi barytoni ὄνω vestigia omnia evanescunt. Praesentis ὀνόω formam sequitur futurum ὀνόσομαι et hinc derivata, sed ipsum non extat; nam Ὀνοῦται ἀτιμάζεται μέμφεται Hes. post Ὀνᾶς positum Musurus temere substituit pro ὀνᾶται, quod hoc accentu cum τιμάται congruit; sin ὀνᾶται scribimus, accedit ad ordinem verbi ὀνίναμαι, ⁴⁾ cuius alia est significatio, sed quod utrique commune est ὀνάμην quaeritur utrum ad ὀνήμαι ὀνίναμαι pertineat an aoristus sit a thematico ὄνω declinatus ut ὠσφράμην, εὐράμην. Utraque autem vox ὀνομαι sive ὀνάομαι, et ὀνίναμαι sive ὀνέομαι (unde ὀνειαρ) quo modo

4) In Manethonis loco ad Buttm. 256. allato pro ὀνοιντο nunc ὀναιντο restitutum est; pro ὀνοισθε Aristaeon. II. Epist. VI. ὀναισθε.

in unum redigi possit, non intentatum reliquit doctorum sedulitas. Etenim illi I. C. Scaliger et alii propriam onerandi significationem vindicant collatis nominibus *onus* et ὄνος (ἄχθος) cf. Doederl. Syn. T. IV. 225. hisque nostri Lexicographi connectunt ὄνος honos (τιμή) pretium, a quo non multum abest ὄνειος i. q. ὄφελος. Sed mittamus conjecturarum illecebras. Verbi ὁμόω nihil extat praeter participium ὁμοῦντες, sed hinc proficiscitur futurum ὁμόσω, medium vero ὁμοῦμαι, ὁμεῖ, ὁμεῖται non ex ὁμόσομαι contractum est, ut Matthiae censet §. 181. p. 405. sed ab ineffabili praesenti ὁμω ut νέμω νεμοῦμαι. Ἀλόω τὸ κρατῶ Lex. de Spir. 209. fictum est ex obliquis ἀλώσομαι etc. v. Diss. II. §. 3. sed sat speciosa videtur Buttmanni opinio cum hoc verbo sumendi conjunctum esse ἀναλόω consumo. Nec negabitur ἀλῶναι et ἐλεῖν tantum inter se similitudinis habere ut pro cognatis haberi possint. Ἐνόω supra rejecimus. De his breviter peroratum esse potuit sed sequitur quaestio sinuosior.

CAP. IV.

De confusione terminationum conjugationis circumflexae.

§. 1. Quid sit cur Graeci a φωνή produxerint verbum φωνέω, ab αὐδή vero αὐδάω et pari inaequalitate a δεῖπνον δειπνέω, a δόρπον δορπέω, sed ab ἄριστον ἀριστάω et, ut universe dicam, quas leges sermonis genitores in omni hac ratione mutandae declinationis sequuti fuerint, id in lucem erui posse hoc minus confidimus quo frequentius eadem verba non solum in aliis dialectis aliter inflecti sed etiam ab ejusdem sectae poetis ad eas, quas sibi quisque constituisset numerorum leges, varie accommodari videmus. Sed de dialectis quae dicenda sunt, Ahrensii doctae sollertiae reservo integra, poetarum autem quanta fuerit libertas declarabo uno exemplo repetito a caesura versus heroici ea quae spondeum habet in pede quarto — ἀρίστη φαίνετο βουλή. Hic spondei usus perquam frequens est sed tamen poetae praesertim posteriores hoc loco saepe verba primae conjugationis quae in

dactylum exeunt praeferunt secundae κυβίστεε βυσσόθε δελφίς Mosch. II. 117. ἐφοίτεε Κάδμος ἀλήτης Nonn. Dion. I. 321. et in plurali ἐκυβίστεον ἐλλοπιῆες Oppian. Cyn. IV. 264. ἐσύλεον. ἀμφὶ δὲ Τρωῆς Quint. II. 547. Aliter vero Homerus ἐσύλα τεύχεα καλὰ II. XI. 110. ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς III. 449. IV. 528. ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος Od. IX. 401. κυβίστων ἐνθα καὶ ἐνθα II. XXI. 354. Sed idem tamen poeta, qui saepissime μενοινᾷς, μενοινῶν, μενοίνα dixit, in illa senarii sede maluit μενοίνεον ponere, et δμόκλα quidem in exitu sed δμόκλεον ἐν μεγάροισι, quo etiam Apollonius utitur IV. 1005. et in tertia singularis δμόκλεεν ἡρώεσσιν Orph. Arg. 944. Homeri versui Θεορίτης—ἀμετροεπῆς ἐκολῶ II. II. 212. veteres interpretes adnotant Antimachum alia verbi forma usum esse ὥς ῥα τότε Ἀργείων ἐκολῶει στρατός, pro quo Buttmannus Lexil. I. 158. κολῶει scribendum putat syllaba media correpta; quod si ille sibi permisit, non apparet cur non κολῶα scripserit, apparet vero causa mutatae terminationis si sic scribimus ὥς ῥα τότε Ἀργείων ἐκολῶε μὰψ στρατός (αὐτως) addita particula μὰψ, qua Homerus illo ipso loco usus est. Ὑπαντιῶν legitur in dorico Theocriti carmine V. 90. et συνάντα in Rufini epigrammate Anth. P. V. 28. utrobique in exitu versus; epicorum, qui proprie ita appellantur, exempla incerta sunt; nam pro συναντιῶνται Hes. Scut. 877. e codd. substitutum est barytonon, συναντήτην Od. XVI. 333. ejusdem conjugationis esse potest cui δμαρτήτην adscribitur, hoc est primae, cujus sunt certa testimonia, in quarto quidem pede ἦντεον II. VII. 423. Apoll. IV. 1486. Quint. VI. 341. in primo Apoll. IV. 845. 931. et 1184. qui poeta in hac parte imperfecta hujusmodi ponit incorrupta ἦρεον I. 398. νήρεον 403. μέτρεον 930. ἔκλεον III. 246. θάμβεον IV. 74. γήθεον 93. ῥόχθεον 925. βλάστεον 1425. nisi metrum contractionem poscit θάμβεον δ' — IV. 1192. dissimile homerici versus exordio ὤκεον δ' ἐν — II. XIV. 116. ¹⁾ Quid veteres critici de exitu spondaico verborum quartum pedem finientium judicaverint, nihil sane relatum legi praeter quod de verbo bisyllabo mo-

1) Pari inconstantia ἦτεε δ' — versum orditur II. XIII. 365. et ζήτει καὶ — XIV. 258.

nitum est ad Od. II. 50. ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση—Ἀριστοφάνης ἐπέχρων. Hoc etsi non deterius est quam κατέκλων in extremo versu II. XX. 227. tamen non reperitur sed modo ἐπέχραον in quarto pede, quo et ceteri utuntur frequentissime Quint. VIII. 74. XIV. 522. Opp. Cyn. II. 433. Nonn. XLV. 195. etc. et Homerus ipse II. XVI. 352. 356. idemque ἔχραε in quinto, nusquam vero ἔχρα vel ἔχρη.²⁾ Cum ἐπέχρων conferri potest verbum singularis numeri ἐπέπλων εὐρέα πόντον Hesiod. ἐπέπλως ὄφρα πύθηαι Hom. cujus pluralis non legitur sed pro eo ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα ter repetitum II. I. 312. Od. IV. 842. XV. 474. quo posteriores constanter in hac sede utuntur, ἐπέπλεες Callim. Del. 36. ἐπέπλεεν Nonn. XLV. 112. ἐπέπλεον Quint. XII. 336. XIV. 528. etsi primam ἐπλωμεν non detrectant Apoll. II. 152. et 645. Illi similis fuit disceptatio de verborum circumflexorum primae classis vel diaeresi vel synaeresi; II. XVIII. 323. μετεφώνει Μυρμιδόνεσσι—γράφεται μετεφώνεε, quod nunc obtinet sicut προσεφώνεε plus quam decies legitur, nunquam ἐφώνει nisi metrum cogit, et eodem modo ἦρεε XXII. 327. sed contra ἀπείλει XIII. 143. αὐτεῖ XI. 258. κατεκόσμη IV. 118. δμίλει XI. 502. quae omnia a Scholiastis silentio transmissa sunt. Tertia admonitio spectat ad infinitivum. II. IX. 356. πολεμιζέμεν Ἐκτορι δίῳ—γράφεται καὶ πολεμιζέιν, quod bis antea scriptum est iisdem verbis sequentibus III. 67. et 169. et iterum ad XIII. 9. ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσι—γράφεται καὶ ἀρήξειν, et rursus XIX. 30. ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα—Ἀριστοφάνης ἀλαλκέμεν, postremo Od. XV. 393. ἀκούμεν· οὐδέ τί σε χρὴ—Ἀρίσταρχος ἀκούειν. In hoc iudicio nescio quid aliud sequi potuerit nisi librorum auctoritatem; nam dactylum a pausa, quam interpunctio affert, non abhorreere intelligitur ex aliis locis II. XII. 50. διαβαινέμεν· οὐδὲ οἱ ἵπποι, V. 82. ἀκούμεν· ὥς κε οἱ αὐτοί, I. 542. δικαζέμεν· οὐ δὲ τί πῶ

2) Ἐπέχρα (irruit) in fine versus Nic. Ther. 14. ὃν ἔσοχον ἔχρη Ἀπόλλων Hermesianax Ath. XIII. 599. A. et cum eadem vaticinandi significatione ἔχρη ἄταρ—in principio Apollon. I. 302. sed ἔχραεν ἐνδυκέως II. 454. κατέκλα in ultimo Hesiod. Fr. CLVI. sed αἰγειον κνή τυρόν Hom. Ἐγγραε, λάε, φάε et γᾶε iis locis posita sunt ut aliter metrum non constet.

μοι, V. 520. *πολεμιζέμεν*· εἰ δὲ καὶ αὐτοί. Idemque Aristarchus in oratione non interpuncta spondeum optavit ἀγῆρας ἡματα πάντα scribens pro ἀγῆρας v. Spitzn. Exc. IV. et σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι II. I. 117. pro σόν, quod Apollonius ter in hac versus regione collocavit et ter κέαρ, quater βόας ut Homerus ipse ἔλικας βόας εὐρυμετώπους Od. XI. 289. sed non ita H. H. in Merc. 116. ἔλικας βοῦς εἵλκε θύραζε. In infinitivo tamen dactylus ita praevallet ut in primis duodecim Iliadis libris plus quam quinquaginta reperiantur exempla, spondei vero vix ultra decem, nonnunquam altero sequente spondeo διώκειν ὁρμήθησαν X. 359. *πολεμιζέιν* οὐκ εἴασκεν V. 802. et constanter *πολεμιζέιν* ἢ δὲ μάχεσθαι³⁾ quod Spitznerus ad II. II. 3. de industria factum putat quo gravius labores pugnae bellicae aerumnas depingantur. Sed cur ἐλθεῖν positum est III. 393. IX. 403. XXII. 156. XXIV. 309. et in eadem regione ἐλθέμεν IV. 247. VI. 109. VIII. 239? Equidem censuerim utramque formam ita pervulgatam fuisse ut poetae, quae se primum obtulisset, ea illico uterentur excepto Nonno qui XIV. 300. maluit insolitam sibi infinitivi terminationem admittere φευγέμεν ἢ πτολεμιζέιν quam spondeum. Nec diversa mihi sententia de illo verborum circumflexorum genere quod, si pro epsilo primitivae positionis o breve asciscit, ad primam, si longum, ad secundam dirigitur syzygiam. Id ubi in quartum pedem incidit, poetae liberum habent utracunque in stilum incurrerit forma promiscue uti: περριτροπέων ἐνιαυτός II. II. 295. παρατροπέων ἐπέεσσι Quint. I. 946. et παρατροπῶσ' ἄνθρωποι II. IX. 946. ἐπιτροπᾶτε μέλεσθαι Apoll. I. 351. μετατροπᾶτε παρειάς III. 298. cujusmodi verba, quia ultra caesuram excurrunt ne dactylorum quidem amatores alio vertere operae habent; μετατροπῶντο μενοιναί Nonn. X. 26. ἐπιτροπῶσι Opp. Hal. II. 223. V. 172. ἀποτροπῶσι Quint. VIII. 390.⁴⁾ περιστροφῶσα Nonn. XLI.

3) Pariter fixum est τὸ δ' οὐκ ἄκοντε πείεσθην sed ἔχεις ἄεκοντας ἐταίρους II. XVI. 204. etc.

4) Quod in Phryn. 581. ult. editum est τροπᾶσθαι in τροπάσθαι mutatum est, ex antecedentibus apparet sic a me scriptum esse τροπάσθαι in τροπᾶσθαι etc. quod non solum ad homericum locum pertinet sed etiam ad Apollon. IV. 165. τροπάσθαι Ἰήσων. Hesychius

264. περιστροφῶντο Quint. XII. 404. ἀναστρωφῶσι Opp. H. I. 517. sed semel etiam περιστροφέοντες Quint. VI. 504. pariterque pro πωτῶντο Il. XII. 287. Theocr. XV. 120. Quintus supposuit ποτέοντο IX. 133. eodem quo caetera loco collocatum, nec aliter μετατρωχῶσι Rhian. Epigr. I. 17. quo frequentius est verbum non contractum ἐπιτροχάει Apollon. IV. 1266. Dion. 203. περιτροχάουσι Anth. VII. 338. P. Silent. Ecphr. 876. ἐπιτροχάοντα Anth. VI. 45. περιτροχάοιντο Arat. 815. vel contracto subnatum περιτροχόωσι Nonn. V. 448. ὑποτροχόωσα XLV. 131. Sed pro στρωφώωσα XLVIII. 381. scribendum στρωφέουσα vel potius quo illo solo utitur στρωφῶσα. Hinc redeo ad quarti pedis thesin dactylicam, cujus causa imperfecta illa a secunda declinatione ad primam traducta esse dixi. Sunt tamen multa quae nativam speciem nunquam mutant ne apud Nonnum quidem ἐνίκα, ἐτόλμα, ἐνώμων, ἐπώπων, ἐθοίνων etc. v. ad Phryn. 48. Horum thematica forma ἐνίκαε, ἐθοίναον etc. apta quidem ad declinandum spondeum sed aliena est a verbis quae in futuro vocalem longam accipiunt; nam πέραον Il. XVI. 367. etsi non aliam significationem habet quam περιῆσαι, tamen natura nihil differt ab eo verbo cujus infinitivus est περάσαι, imperativus autem οὔταε itidem ut οὐτάναι, οὐτάμενος non ad οὐτάω οὐτήσω sed ad reliquias verbi prisci pertinet, quod nemo cum τιμάω et similibus contendere adducetur. Sed quae aut brevem in futuro penultimam habent aut omnino hoc tempore carent, ea demum contractionis necessitate exemta sunt: ἔλαεν Apollon. III. 872. ἦλαεν Oppian. Hal. V. 494. ἐστάλαεν Cyn. IV. 306. ἐσκίαον Od. XII. 436. ὕλαον Hom. et alii. ⁵⁾ Quod autem pro ἐνίκα et ceteris id genus nunquam ἐνίκαε substitutum est, indicio

vero pro περιτροπῶντες vel Homericum περιτροπέοντες scripsit vel mendosam sequutus est scripturam ut Eustathius ἐπιτροπῶσι ex Oppiani loco afferens ubi libri omnes in ἐπιτρωπῶσι consentiunt v. Spitzner. Exc. XIX. p. LXXXII.

5) Barbara sunt προσδοκάοντες Sibyll. II. 181. νικάμεν Soph. Clytaemn. v. 222. καθορέοντα in Hippocr. loco ap. Galen. in Comm. in Med. Offic. I. 1, 634. T. XVIII. P. II. sed apud Hippocratem ipsum de Fract. p. 147. T. III. non sic scriptum est sed καθορῶντα. Praestat vero καθορέοντα.

esse debet fuisse quaedam verba jam inde a principio in una conjugationis forma ita defixa ut a poetis numerorum causa immutari non possent, alia autem in communi sermone terminationem habuisse fluxam et instabilem; cujus generis plurima reperiuntur apud scriptores ionicos, partim eadem a poetis recepta ut φοιτέω, σνλέω, pleraque illorum propria εἰρωτέω, πλανέω, τελευτέω, τολμέω, τιμέω aliaque a libris huc illuc tracta.

§. 2. Hinc ad illa heteroclisiae exempla transgrediar, quorum aut alia est ratio aut ignota. Quod olim Od. IV. 251. edebatur sine ullo metri emolumento πάντες ἀνηρώτευν, non defenditur exemplis illis, quibus Thierschius utitur in Gramm. p. 360. δμόκλεον et μενοίνεον, quorum causa in metro posita. Sed nemini dubium fuit μωμεῦνται Theogn. 369. et μωμεύμενος 169. quamvis discrepans a ceteris hujus ordinis verbis πειρώμενος 587. εἰρωτᾷ 519. φοιτῶν 599. pro quo φοιτέων dicere poterat ut ἀπατεῦντες 1169. sed eodem modo ἐρᾷ, τολμᾷ, ἐφορῶσι scripsit, quae omnia a scriptoribus ionicis ad primam transferri constat. Quare autem Theognis solum μωμᾶσθαι huc deflexerit, causam in praesenti nullam reperio nisi quod literae μωμω non facile in una voce continuantur; μωμῶμαι et μωμώμενος equidem non reperi, dativus autem Μώμω Lucian. Iup. Trag. §. 22. et ἀμώμω νόμω Herod. II. 117. primum non in ω exit sed in diphthongum, tum etiam necessitate excusatur; illa vero mutata conjugationis forma evitari possunt. Pro σύλων Quintus I. 117. in principio versus σύλεον posuit nulla palam causa; nam hoc loco ille Homeri exemplo ⁶⁾ saepe quidem dactylo utitur: ἔρῳε XIV. 279. ἦτεε V. 134. θάμβεε IX. 236. θάμβεον VI. 236. XII. 359. XIV. 350. πόρθεον XIII. 487. δόρπεον XIV. 116.

6) Ἐπόμεν (ante spondeum) II. VII. 373. sed εἰπεῖν 387. δώσειν VI. 53. ἴσχειν IX. 9. θάρσει locis plurimis, nunquam θύρσει. Apollonius φοῖτα I. 1249. τάρβει III. 457. et IV. 10. ἴσχμεν II. 390. ἴσχειν IV. 1723. ἐλθέμεν III. 622. IV. 438. ἐλθεῖν IV. 761. σχήσειν III. 700. δωσέμεν 767. ληθέμεν IV. 15. θελγέμεν 436. Nonnus vero sine dubio non θάμβει scripsit XLVIII. 654. sed θάμβεε, ut ἦνθεε X. 140. ἔρθεεν XXXIX. 313. ἦτεε XXXVIII. 192. XXXIX. 4. ipsissime θάμβεε XL. 302.

γῆθεον 358. nunquam θάμβειν etc. ut in infinitivo ἐλθέμεν V. 33. περσέμεν XII. 20. νιφέμεν XI. 280. φευγέμεν 236. sed non raro etiam spondeo φοίτα VII. 600. σεύειν I. 160. μίμνειν II. 44. XI. 433. XIII. 104. Interim ἐσύλεον ab eodem Quinto in quarto pede constitutum supra attigi; συλεύμενος vero Theocr. XIX. 2. ad dorismum referendum videtur ut χασμεύμενος IV. 53. ὀπτεύμενος v. Ahrens. Dial. Dor. 311. Suspicioni propius est σπαργεῦσα Quint. XIV. 283. pro quo Dausquejus σφαργεῦσα scribi jussit, Fr. Lehrsius σπαργῶσα edidit, et σκιρτεῦσι, quod in Opp. Cyn. IV. 342. cod. regius praebet Schneidero probatum. Διφέω tamen bisyllabum pro epico διφῶ invenitur in Crinagorae epigrammate ionice scripto Anth. IX. 559. 7) διψεῦσα in adespoto VI. 21. ab affectatione quadam dorismi, ut Jacobsio videtur, profectum, πιμπλεῦσα apud Hesiodum. Ex iambographorum carminibus sustuli κνκεύμενος Solon. XXVIII. 26. correctione facili κνκλεύμενος, nam illud neque ad sententiam aptum est neque convenit cum κνκῶμενος Archil. XIV. λωβῶμενος Simonid. VI. 109. ἀμφιδηριῶμενος 117. placuit tamen Bergkio XXXV. p. 336. Διφέων Archil. LIII. trisyllabum est; sed nihil ad metrum confert ἐρέω amo, quod et hoc loco legitur et XXI. (X. Bergk.) Tragici in canticis verba primae declinationis interdum non contrahunt τρομέων, καλέονται, sed secundae unum modo exemplum legimus περιναιετάοντες, quod Sophocles ab Homero abstulit integrum; Aeschylus vero ut homerico ἰλέομαι substitueret ἰλέομαι, fortasse illectus est similitudine adjectivi ἰλεως.

§. 3. Verborum heteroclitorum quae non uni alicui dialecto adscripta sunt, pleraque recensui ad Buttm. p. 53. omisis dubiis aut alioqui ad probandum invalidis. Primae et secundae conjugationis haec sunt: Etym. Gud. p. 187, 37. ἐνεκότουν ἐμηνίαζον ἔχραινον (ἤχθραινον) — ἔστι δε καὶ δευτέρας συνζυγίας κοτῶ κοτᾶς, cujus auctor nullus. Pro πτοιοῦμαι Theogn. 1012. (1016.) nunc e cod. optimo receptum est πτοιῶμαι quod Hesychius praestat. Idem Ὀχθαῖσθαι στένειν, quod ab homerico ὀχθῆσαι non diversum videtur, Ψατᾶσθαι

7) Διψῆσαι in Cratini versu Com. T. II. 16. ad διφῶ pertinet.

προκαταλαμβάνειν cujus alia est forma καταφθατεῖσθαι ⁸⁾ et Οδεῖν πωλεῖν, pro quo Euripides ἐξοδῶν dixit. Verbi ἐψεῖν testes numero quam auctoritate graviores citavi ad Aj. p. 181. Κυκεῖν supra in suspicione posui; διαρταμώμενος semel inventum est ap. Philonem, multo superante circumflexi usu; nec commendatius est ἐρευνεῖν. Aliorum diversa forma diversum valet si quidem ex paucis, quae ante oculos sunt, exemplis conjecturam facere fas est γελᾶν et Γελεῖν λάμπειν ἀνθεῖν Hes. αἰολεῖν quod Plato idem significare ait ac ποικίλλειν, et αἰολᾶται τῇ γνώμῃ Hippocr. pro πλανᾶται sicut Glossographi ἀπαιολεῖσθαι interpretantur ἀποπλανᾶσθαι, sed Euripides eodem intellectu dixit ἀπαιολεῖν. Alia ratione differunt ἀντιτεχνεῖν et ἀντιτεχνᾶσθαι, nam illud parasyntheton est, hoc syntheton. Hinc ipsa rerum series me deducit in locum difficilem, quem jam olim tractavi ad Phryn. 629. de verbis parasynthetis, quae interdum ad terminationem simplicium aberrant. In ὀρνιθοθηρῶν omnes Pollucis libri consentiunt, neque addubitavit Meinek. Com. Fr. Vol. II. P. I. 369. sed λαγοθηρῶν et ὀνοματοθηρῶν nunc codicum ope sublata sunt; φιλοθηρῶν Perizonius Aeliano affinxit invito; ἀνασυλλοκομῶν in Plutarchi loco in duas partes diremtum est et quod ap. Strab. XI. 520. cod. Med. praebet βραχυκομῶν pro βραχυκομεῖν suspensionem movet librariorum in hanc partem aberrasse saepius; sed quae apud epicorum leguntur εὐκομῶν et καρηκομῶν privilegio quodam participiis dato defenduntur ut εὐρυνκρεῖων, δακρυχέων. Ὀμοτροχῶν Manetho fortasse sumsit ex homerico loco ubi olim ἀματροχῶντα scribebatur nunc divisum ut πάλιν τροπᾶσθαι. Pro ἀμυχανέοντος ἔρωτος Theocr. XIV. 52. ex codd. nonnullis adnotatur ἀμυχανόοντος et ἀμυχανόοντος, quod ad ἀμυχανόωντες inclinatur, et hoc in Anth. et ap. Oppian. legitur, sed ἀμυχανέω praetulit Nonnus Dion. XL. 39. et Par. X. 21. Ἐρεβοδιφῶσιν in omnibus libris Aristophanis scriptum est sed apud Simocattam pro Ἐρεβοδιφῶντες in duobus Ἐρεβοδιφοῦντες v. Kuester. ad

8) Cum illo conspirat ψάλλειν φθάσαι κίσειν, pro quo κτήσασθαι scribendum videtur, nam φθάνει κώμενος idem est quod προκαταλαμβάνει.

Suid. s. Ἀπεπόνουν. Ἱεροφοιτῶν non locupletiore auctoritate habet quam οὐρανοφοιτῶν. Κοσμοφυσῶν ex uno innotuit scriptoris ecclesiastici loco. Φρεναπατῶν semel inventum in N. T. sustentatur antecessione nominis φρεναπάτης.⁹⁾ In EM. 152, 30. ἀποινω ῥῆμα δευτέρως συζυγίας — καὶ ἀποινεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι facilis est correctio ἀποινᾶσθαι. Ἀναριστῶν et ὀρχιπεδῶν Lexicographi nostri confinxerunt ex temporibus obliquis, qui ad praesens primae conjugationis referri possunt. Schol. II. XV. 635. τὸ δημοστικᾷ βάρβαρόν φησιν εἶναι Διονύσιος, qui haud dubie δημοστικᾷ melius esse judicavit; sed vulgatum Epimerista Cram. I. 391. synemptosi simplicis verbi excusare videtur ἐστιχώντο ἐστὶ δευτέρως συζυγίας. (καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησιν) αἰὲν δημοστικᾷ et similem ambiguitatem verbi ἀτολμῶ et ἀτολμάω a Grammaticis comprobata esse l. c. ostendi. Sed et in hoc libri discrepant et omnino hunc ad secundam declinationem transitum non publici saporis fuisse multis rebus cognosci licet. Hinc proficiscor ad commutationem conjugationis primae et tertiae: ἐξουδενεῖν et ἐξουδενοῦν, ὀλοκαντεῖν et ὀλοκαντοῦν v. ad Phr. 524. μυθεῖσθαι et μυθοῦσθαι semel lectum apud Aeschylum ideoque a Schneidero addubitatum, duoque Herodoti propria μαστιγεῖν et καταμαργεῖν, quae si saepius legerentur, ionica dici possent, sed illud semel scripsit, crebrius μαστιγοῦν, neque μαργεῖν alibi legitur; nam μαργούμενος Pindari ad μαργοῦν referri potest; pro κεντοῦν Herod. III. 16. libri non pauci et sat boni κεντροῦν praebent. Σοοῦται φεύγει et Ἔσσοιμένος τεθορυβημένος Hes. huc referre nolo quia illud a σοῦς, hoc a barytono σόω declinatum esse potest ut ἀέσαι sive ἀῆσαι ab ἄω, δεδάημαι a δάω. Nec ad rem pertinent, quae Nicephorus Gramm. §. 135. p. 139. non specie solum sed etiam significatione distincta esse docet: διάφορος σημασία τῶν ζημάτων διαφόρους πολλάκις ποιεῖ τὰς συζυγίας, πολεμῆσαι πολεμῶσαι, κρηῆσαι κρηῶσαι etc. Exemplis tertii generis prius allatis adde βριμοῦσθαι καὶ βριμῆσαι

9) Sic et ὑναπάτης, ξειναπάτης, ὀρχαπάτης et nisi conjectura me fallit, φιλορκοπάτης, quod in Anth. V. 161. reponendum arbitror οἷα μ' ὑβρίξει Πυθιάς — οὔσα φίλ' ἐξ ἀπάτης.

Phryn. App. 30. *κνισσῶν* et *κνισσοῦν* ἀνακνισσῶσαι, hoc vulgare, illud poeticum; *σπαργανῶν* et *σπαργανοῦν*, *νεῶν* et quod pro hoc legebatur Arist. Nubb. 1120. *νεοῦν*, quorum illud peculiariter de renovatione agrorum dicitur, hoc universe; homericum *ἀτιμῶν* et judiciale *ἀτιμοῦν*. *Ἐγγυῶν* et *ἔγγυοῦν* cognata quidem sunt sed ita ut in altero magis vis nominis *ἔγγυή* appareat, alterum autem, quod *ἔγγυιοῦν* scribi solet, pro *ἔγγυαλίξιν* ponatur. Sed *μεσεγγυᾶσθαι* et *μεσεγγυοῦσθαι* discerni non possunt. Alia in diversis dialectis domicilium habent: *ἰνῶν* et *ἰνεῖν*, *ἦσσᾶσθαι* et *ἔσσοῦσθαι*, *ἀντιῶν* *ἀντιᾶσθαι* et *ἀντιοῦσθαι*, quae ionica sunt, doricum vero *κοινᾶσαι* v. Ahrens. Dor. p. 182. Horum omnium in utraque conjugatione eadem est potestas etsi nonnulla a diversis partibus orta sunt, *ἦσσᾶσθαι* ab *ἦσσα*, *ἔσσοῦσθαι* ab *ἔσσων* ut *ἐλατοῦν*, *μειοῦν*, caetera supra allata. Praetereo multa, quorum aut exempla rariora sunt quam ut significatio judicari possit ut *ὀφρονῶν* et *ὀφρουοῦσθαι*, *ὑπεροφρουοῦσθαι*, *Κοιᾶται* *ἱερᾶται* et *Κοιῶσατο* *καθιερώσατο*, Hes. aut scriptura non satis explanata.¹⁰⁾ Sed non praetermittere possum *δηιοῦν* et *δηιῶν*. Etenim homerica *δηιόων* et *δηιόωντο* summo jure non ad *δηιάω* referuntur sed ad *δηιόω*, quia apud poetam *ἐδήουν* et *δηωθέντες* legitur saepius, nusquam vero *δηιάει*, *δηιάων* vel simile quiddam; neque dubitem quin Quintus indidem traxerit *δηιόωντα* VII. 554. Apollonius vero non solum *δηοῦντες* dixit sed etiam *δηιάσκον* a *δηιάω* declinatum; hoc autem a *δηίς* et *δηίω* duci potuit ut a *δῆρις* *δηρίω* *δηριάω*, a *μῆνις* *μηνίω* *μηνιάω*, vel etiam a *δηίζω* (*δαῖζω*, *συνδαῖζω*) ut *ἀφριζώ* *ἀφριάω*, *καπνίζω* *καπνιάω*, *μαστιζώ* *μαστιάω*. Verum non *δηιόωντο* solum per se ambiguum est utri conjugationi attribui oporteat sed etiam nonnulla alia eodem modo dilatata, quae priusquam examinem, de hac epenthese disserendum est copiosius. Nam Thierschius in Gramm. §. 220. pro operis amplitudine in homericis substituit exemplis.

10) Pro *τρυχώμενος* Maneth. I. 160. Riglerus *τρυχοῦμενος* scripsit, pro *ἐδνάσσομαι* Eur. Hel. 950. Hermannus *ἐδνώσσομαι*, quod Euripides ab epicis mutuatus est potius quam ut *ἐδνᾶσθαι* fingeret. Si tamen illa sincera scriptura est, exemplum sumsit a *θινάσσομαι* et *ποινάσσομαι* v. d Phryn. 204.

CAP. V.

*De verborum secundae et tertiae classis
dictasi.*)*

§. I. Verborum in $\overline{\alpha\omega}$ derivatorum notum est apud poetas epicos tres reperiri formas, integram, contractam et ex contractione dilatatam; quarum altera omnibus verbis concessa est ¹⁾ reliquae non omnibus. Ac primae quidem personae tria sunt apud Homerum exempla, unum integrae formae *ναιετάω* Od. IX. 21. duo dilatatae *ὑπόω* Od. XIX. 72. et *γέλω* Od. XXI. 105. quae non fortuita videtur differentia sed usu quodam sancita; nam *ναιετάω* etiam Nonnus dixit XXII. 95. *ναιετάεις* Opp. Hal. I. 411. *ναιετάει* Apoll. III. 313. Nonn. XXIV. 25. XXVI. 239. XXXI. 52. *ναιετάουσι* Hom. Hesiod. H. H. in Ven. 259. Opp. H. I. 114. Dionys. 822. *ναιετάων* Nonn. III. 363. XX. 240. *ναιετάων* per omnes casus ii, quos nominavi, poetae nullo alterius formae *ναιτόω*, *ναιετάας* etc. interventu. Ex quo perspicitur cur Grammatici homericum *ναιετάωσα*, quod nemo posteriorum imitari ausus est, non ex *ναιετώωσα* sed ex *ναιετάουσα* conversum dixerint trope dorica. Quanta autem est hujus verbi in una forma stabilitas, tanta religione Homerus verbum *ἐξῆν* continet in altera; nusquam enim *ἐάεις*, *ἐάει*, *ἐάειν* reperitur sed ubique *ἐάας* etc. ²⁾ nisi metrum contractionem poscit. Verum eandem esse etiam aliorum quorundam constantiam, exemplis plurimis demonstrari potest; quae ne mole sua legentes obruant, per classes distribuam. Prima continentur verba homerica, quae a posterioribus perpetuo usu celebrata et semper eodem

*) In seqq. omittam notationem locorum, qui in Thes. indicati aut omnibus noti sunt. Et compositis praepositiones, ubi nihil ad rem pertinent, detrahā.

1) Nimis scrupulose Wernickius ad Tryph. 684. *Neandri*, inquit, *correctionem γοῶν epica dialectus non accipit. Γοῶντες* Homerus dixit, *γοῶσα* Theognis 264. neque ullum est verbum, quod contrahi non possit.

2) Hoc *ἐάειν*, sicut *ἀγιάσθαι* et *αἰτιάσθαι* post Homerum in desuetudinem venisse videtur.

modo scripta sunt; ex eo quidem genere quod Grammatici epenthesi subjiciunt, haec: ἀγοράσθαι Hesych. ἡγορόωντο Apollon. Nonn. XXVII. 243. ἀσχαλάα et ἀσχαλώσι Nic. Al. 124. Orph. A. 644. et saepissime Apollon. Quint. Nonn. γανόων et γανόωσα Oppian. Anth. γελόω Anth. Pal. X. 71. Plan. CCXLVII. γελόωσι Callim. Dian. 149. Nonn. XI. 283. XX. 62. et aliis locis, γελόων Orph. Arg. 445. Nonn. XI. 98. XVII. 247. Musaeus 67. (γελάων edit. Basil.) γελόωντες Hesiod. Nonn. XV. 119. XXX. 119. γελόωσα XV. 304. XXXI. 82. Anth. VII. 668. IX. 447. quibus praeter doricum γελάοισα Theocr. I. 95. unum repugnat γελάει in epigrammate ignoti versificatoris Corp. Inscr. T. I. n. 1147. nam quod pro γελόωντα Anth. VII. 59. Planudes γελάοντα scripsit, auctori imputari non debet. Γλανκιών Hesiod. Quint. VII. 488. Nonn. XIV. 84. γλανκιόωσι Oppian. δαμόωσι Quint. V. 247. δαμόωνται 249. δεικανόωσι Arat. ἐδεικανόωντο Apoll. δηριόων Quint. IV. 177. Opp. Cyn. II. 246. Nonn. XVII. 253. δηριόωνται Apollon. εἰλυφών Hesiod. Nonn. VI. 148. XXX. 81. ἐρυνκανόων Quint. VII. 18. εὐχετόωντο Apoll. εὐχετάασθαι Oppian. θαλπιόων Arat. ἰσχαναῶν et ἰσχανόων Nic. Th. 471. Opp. H. I. 287. Dionys. 778. Quint. II. 339. καρχαλάα Quint. II. 652. Opp. Cyn. I. 506. καρχαλόωσι III. 80. καρχαλόων Apoll. κατηπιόωντο Quint. IV. 404. κρεμόωντο Nonn. XX. 173. κυκόων Nonn. XXIX. 168. λαμπετόων Hesiod. Apoll. Maneth. Sibyll. III. 22. λαμπετόωσα Orph. Lith. 89. λιπόων Callim. Nic. Dionys. Quint. Opp. Cyn. IV. 129. et al. μητιάσθαι et μηχανάσθαι apud eosdem, παμφανόωσι Dionys. 530. et saepissime participium παμφανόων Quint. VII. 2. et alii, ρυπόωσι Nonn. XXXVII. 405. ρυπόωντες Quint. IX. 373. Nonn. X. 272. XVIII. 354. P. Silent. in Anth. IX. 658. ρυπόωσα Nonn. III. 92. τρυγώ Anth. V. 227. τρυγόωμεν Nonn. XLII. 297. τρυγών XII. 238. φαληριόων Joh. Gaz. Ecphr. 231. (II. 6.) Nonn. XII. 306. ἀκροφαληριόωσα idem, φυσιόων Hesiod. Nonn. XV. 118. Opp. Cyn. II. 245. Quint. VII. 324. et quod ad ultimum reservavi ὀρόω omnium tritissimum perque omnes, quoad fieri potest, personas modosque declinatum nullo unquam ad primigeniam formam reditu. — Ex altero genere huc pertinent ἰλάονται et ἰλάεσθαι Dionys. 853. et Apoll. II. 847. IV. 479.

πραδάων I. 522. Opp. Cyn. IV. 410. πραδάοιεν I. 91. ὑλάει IV. 219. ὑλάουσι III. 281. ὑλάων Anth. VI. 175. ὑλάοντες Theocr. XXV. 70. Tryph. 610. ὑλάουσα 421. ὑλάειν Opp. Cyn. I. 448. cui quod in cod. supra scriptum est ὑλάαν, Schneiderus comprobatur sed exempla illa infirmant.

Hactenus enumeravi verba homerica; nunc de iis agam, quorum usus post Homerum increbuit sed terminatio nihilo secius immutabilis est: ἐνδιάει Opp. Cyn. IV. 81. ἐνδιάειν Christod. Ecphr. 121. ἐνδιάοντες Nonn. Par. I. 196. XX. 14. et aliis locis a Ruhnkenio collectis v. Matthiae Animm. ad H. H. p. 459. σταλάει Apollon. IV. 1064. Anth. IX. 208. Opp. Cyn. III. 370. IV. 198. et 324. σταλάουσι Androm. Galen. T. XIV. p. 37. Nonn. XXXVIII. 434. σταλάουσα Plan. CLXX. Nonn. XIV. 174. Christod. Ecphr. 110. σταλάοντα Anth. V. 237. quorum immemor Vossius in Arat. 965. σταλόωντα edidit; χλοάουσι Opp. Hal. I. 24. Nic. Th. 569. Anth. XII. 195. Nonn. XXXI. 211. XXXIII. 37. χλοάειν Anth. XIV. 126. cum participio χλοάων, χλοάουσα Nic. Th. 30. P. Silent. Soph. 289. Nonn. XIV. 74. nunquam vero χλοόωντι, quod Graefius XLVIII. 389. vulgato χλοάοντι praeferre meditabatur. — Ad alterum genus, epenthese affectum referenda sunt ἀφριάα Opp. H. I. 771. ἀφριών V. 183. Quint. VI. 221. Nonn. XXXVII. 300. ἀφριόωσα I. 153. γαληνιόων Oppian. Anth. Ioann. Gaz. 225. ἐρευνθιόωσι Opp. ἐρευνθιόων Nonn. ἐρευνθιόωσα (ἐρευνθ.) Mus. 161. εὐδιόων Arat. Apoll. Opp. pro quo in Thes. perperam εὐδιάων scribitur, κατηφιόων — όωσα Quint. et saepissime Nonnus, ³⁾ κεδόωνται Apollon. IV. 500. κελαινιόωσι Opp. κελαινιόων Nonn. ἀκροκελαινιόων Hom. κελαινιόωσα Io. Gaz. I. 354. λοχώωσι Quint. III. 76. λοχώωντες Opp. Cyn. III. 454. Tryph. 187. μυδόωσι Nic. μυδόωσα Apoll. πλαδόωσα Apoll. Nic. σφριγία Opp. Cyn. III. 308. pro quo Schneiderus σφριγῆ incuriose edidit, σφριγόντες Christod. 105. σφριγόωσα Apoll. III. 1258. Nonn. I. 352. XII. 317.

§. 2. Non exiguus est numerus verborum quae ab aliis aliter ac ne ab iisdem quidem semper eodem modo forinquantur.

3) Κατηπιώντι Paraphr. XX. 13. vel pro κατηφιόωντι scriptum est vel pro κατωπιόωντι, quo Quintus utitur. Idem vitium in Dion. XXXVII. 701. correxit Hermannus.

Homerus quidem uno modo *ἀντιόω*, *ἀντιόων*, *ἀντιάαν*, *ἀντιάασθε* locis plurimis et aequaliter plerique insequentium Nic. Th. 77. Arat. 1014. Opp. H. II. 325. III. 242. Quint. III. 59. IV. 191. Nonn. VI. 25. et all. locc. eademque forma Apollonius circiter vices usus est sed idem bis, quod mirum, primitiva *ἀντιάει* IV. 1675. et *ἀντιάοιτο* II. 804. quicum discrepat *ἀντιόωτο* I. 470. Ejusdem inaequalitatis reus est Lithicorum auctor, si *ἀμφαφάεις* scripsit 522. et *ἀμφαφάων* 248. *ἀμφαφάασθαι* 187. quae verbi forma ab Homero prodita multo plures habet testes *ἀμφαφάας* Nonn. XXIV. 298. *ἀφώωσι* Opp. H. V. 239. *ἀφρών* Anth. XI. 366. Quint. IX. 246. Nonn. XI. 168. *ἀφώωσα* XLI. 406. Christod. 109. Homerica *βιόωνται* et *βιόωτο* adoptarunt Apollonius et Oppianus Hal. II. 48. III. 284. sed Nicander Al. 361. anteposuit integrum *βιάοιο*. Pro *βοάουσα* Coluth. 329. Bekkerus recepit codicis Mut. scripturam *βοόωσα*, idque unicum verbum est, cujus regulam a grammaticis traditam invenimus: *τὰς μετοχὰς τῶν τῆς πρώτης συζυγίας οἱ Ἴωνες διαιροῦσι, φρονῶν φρονέων· βοῶν δὲ οὐκ ἐθέλει διαιρεῖσθαι· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν διαίρεσιν πλὴν ὀλίγων* Joann. de Dial. 374. qui quod de *βοάων* dixit, idem valet de ceteris inclinamentis; nam Homerus identidem *βοάα*, *βοόωσι*, *βοόωντα*, et ad hoc exemplum ceteri Arat. 1003. Nic. Al. 457. Bion. I. 24. Apoll. I. 1272. Quint. I. 322. *Γοάουσι*, quod Wellauerus Apoll. III. 395. ex potioribus libris pro *γοάασι* (sic) reposuit, congruit cum homericis *γοάοιμεν* et *γοάοιτε*, nec discrepant *γοάεις* Anth. IX. 70. *γοάει* Mosch. III. 88. Opp. H. III. 407. et doricum *γοάοντι* Mosch. III. 24. a quibus dissonantia sunt participia *γοόων*, *γοόωντες*, *γοόωσα* apud eundem Homerum ejusque sectatores Quint. VII. 342. Nonn. XI. 355. Anth. IX. 481. Sed pro *γοόωσα* Anth. VII. 467. in Plan. *γοάουσα* scriptum est. Pro *διχόωντι* Arat. 512. ante Vossium legebatur *διχάοντι*, cui et libri refragantur et tria alia poetae exempla. Homerus uno loco Od. VII. 319. utitur participio *εἰσελάων* et *ἐξελάων* sed aliter infinitivo *ἐλάαν*, cujus supra decem sunt exempla; ad Od. VII. 319. ubi *ἐλόωσι* vulgatur, adscriptum est *τινὲς ἐλάωσι ἀντὶ τοῦ ἐλαύνωσι* de qua subjunctivi forma postea dicetur. Quae vett. edd. Hesiodi praeberunt *ἐλάειν* et *ἐλάουσι*, nunc

exemta sunt, sed post eum haec forma increbescit ἐλάω Apollon. III. 411. ἐλάει Anth. XIV. 14. ἐλάουσι Maneth. VI. 634. Sibyll. III. 239. ἐλάων H. H. in Merc. 343. Tryphiod. 625. ἐλάοντες Arat. 1111. Apoll. II. 80. et 375. Man. VI. 407. ἐλάουσα Emped. 343. Callim. Lav. 141. rarius ἐλάα Anth. Plan. 336. ἐλόωντες Opp. H. V. 242. 260. 389. Cyn. I. 267. ἐλώωσι II. V. 435. sed idem in utroque carmine etiam altero utitur ἐλάει II. I. 203. IV. 378. ἐλάοιεν Cyn. IV. 72. ἐλάοντες II. III. 574. quibus in locis nulla est librorum differentia. Praeter ἐρᾶν et ἐρᾶσθαι poetis consueta sunt ἐράω Bion. XVI. (XI. Mein.) ἐράουσι Opp. Cyn. I. 238. sed tertiae rationis unum habeo documentum ἐράασθε homericum, pro quo apud Hesychium ἐράεσθε scriptum est. Ἐδριάει Theocr. XVII. 19. dubito num alibi reperiatur; nam ut Homerus ἐδριόωντο et ἐδριάσθαι frequentavit, sic etiam Apollonius illud saepius, hoc semel scripsit I. 328. et activum ἐδριόων II. 1039. III. 170. Orph. A. 802. Nonn. IV. 75. XXVII. 242. Coluth. 15. ἐδριώωσα Jo. Gaz. I. 70. Ἐψιάουσα Anth. V. 288. sed ἐψιάσθαι et ἐψιόωνται Hom. Apollon. Callim. Nonn. X. 326. XXII. 37. Ἰχθυόοντες Hesiod. sed ἰχθυάα Hom. et Opp. Hal. I. 426. nec minus cum homericis κερόωντο et κεράασθε, cumque κερώωσι Anth. XIV. 133. discordat κεράων Nic. Al. 321. Κομώωσι, κομώων, κομώωσα apud Homerum, Apollonium, Theocritum, Opp. Cyn. II. 209. Nonn. XII. 164. XIII. 324. XVIII. 249. XLIII. 109. ita inveterata sunt ut nullum alterius scripturae vestigium emergat; quodque in cantilena illa Anacreontia LXII. (LXIV. ed. Mehl.) legitur κομάει, ne minimi quidem momenti instar habet. Κυδιάουσα in H. H. in Cer. 170. Vossius suspicatur in κυδιόωσα mutandum esse, quia hoc et κυδιάων nunquam inveniatur, sed resistit κυδιάεις Coluth. 117. et Apollon. IV. 283. qui tamen in I. 174. ad homericam formam revolvitur qua et Hesiodus et plerique recentiorum usi sunt Quint. I. 145. V. 88. Nonn. VIII. 389. XLVIII. 880. etc. Aliquanto crebrius est μειδιάει H. H. in Ven. X. 3. Orph. Lith. 244. Anth. IX. 157. X. 6. H. H. in Bach. VII. 14. sed id quoque pars major poetarum homerico more figurat μειδιάας Apoll. III. 129. μειδιάα Opp. H. III. 228. μειδιόων et μειδιόωσα Theocr. VII. 20. Opp. Cyn. I. 15. II. 246. Nonn.

X. 291. Coluth. 37. *Μεσημβριόωντος* Apoll. II. 139. *μεσημβριόωντος* P. Silent. in Anth. IX. 764. Sed Nicander in uno adeo eodemque verbo ita fluctuat ut modo *πεδόωσι* scribat Ther. 427. modo *πεδάει* Al. 125. pro quo Moschus *πεδάει* posuit II. 4. Integram et illibatam formam servat *πελάει* Arat. 74. et 271. Opp. Cyn. I. 514. Hal. V. 115. *πελάουσι* I. 489. *πελάων* V. 443. oracul. ap. Porphyr. V. Plot. p. 12. *πελάουσα* Nic. Al. 498. *πελάειν* Opp. V. 496. ut dubitari possit num recte Schneiderus in L. II. 431. ex duobus codd. receperit *πελάαν*, quod in H. H. in Bach. VII. 44. nec alibi scriptum est. *Περάουσι* et *περάων*, quae Hermannus ad H. H. in Merc. 133. verbo transitivo *περάσαι* attribuit, aut oculos meos fugerunt aut non leguntur omnino; sed modo *περάαν* pro *περνάναι* II. XXI. 454. Intransitivum per omnes aetates unam habet speciem *περώω*, *περάει*, *περάαν* ap. Hom. Arat. Apollon. Orph. Lith. 575. Opp. Cyn. II. 218. Quint. II. 51. Maneth. II. 89. quorum tenorem interrumpit *πέραον* Hom. et Anth. App. CCCLXXIX. *τούτου περάει σώματα πάντα βέλη* nam hoc non alia ratione accipi potest quam Quint. XIII. 96. *μελίσαι διὰ νῶτα πέρησαν* sed de Nonn. I. 125. *τοῖον ἔπος περώων* ambigas licet utrum *προφέρων* edens significet an *περάινων*. Homericο *σκεπόωσι* Theocritus XVI. 81. substituit *σκεπάουσι* sed illius ductum sequitur *σκεπόωντες* Nonn. XXXVII. 556. *Σκιάουσα* Orph. Arg. 1130. Wernickius ad Tryph. v. 372. dubitabat an *σκιόωσα* scribendum sit quo Homerum, Apollonium, Quintum et Nonnum uti ostendit; sed idem tamen Apollonius *σκιάει* probavit I. 604. et praeter eum Nicander Ther. 30. Anth. X. 13. *σκιάειν* Arat. 736. P. Silent. Soph. 656. *σκιάουσα* Quint. II. 479. *σκιάουσι* Opp. Cyn. II. 593. Hal. I. 625. *σκιάοιτο* III. 467. sed *σκιόωνται* Aratus 599. Eidem Arato placuit *σειριάει* scribere 331. cui convenit participium *σειριάοντα* Apollon. II. 269. Nonn. V. 269. XXXVIII. 357. *σειριάουσα* Joann. Ecphr. 347. sed *σειριόωντος* Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus edidit Brodaeī conjecturam sequens pro *σειριόεντος*. *Στιχάει* Hesych. EM. et Suid. pro usitato afferunt sed poetae semper altero utuntur *στιχώωσι* Apollon. Arat. Orph. Lith. 269. Nonn. XXV. 399. XXVI. 223. *ἐστιχώωντο* Hom. Nonn. Paraphr. IV. 206. XXXIV. 255. In

Orph. Arg. 1139. e cod. Mosq. pro *τηλεθάοντα* nunc ascitum est *τηλεθόοντα* idemque Opp. Hal. III. 418. e libro Sylburg. convenienter dativo v. 53. Sed in hoc verbo Homerus ipse parum sibi constat; nam in Iliade semel *τηλεθάοντες* legitur, in Odyssea bis *τηλεθόοντα*, in utroque carmine saepius *τηλεθόωσα*. Sic et apud Quintum modo *τηλεθόοντα* I. 399. modo *τηλεθάοντα* IV. 424. IX. 198. XII. 121. apud Dionysium 1079. *τηλεθάουσι* et brevi intervallo post *τηλεθόωσι* 1127. sed singularis numeri unum modo cognovi *τηλεθάει* Anth. IX. 437. et 663. *Τροχάει* Mosch. VII. 15. Arat. 227. *τροχάων* Anacr. XXIX. 6. Maneth. VI. 75. *τροχάουσα* Maxim. 5. Io. Gaz. II. 68. multi et saepissime in quarto pede, de quo jam dictum est, sed *τροχόωσι* idem ille Aratus tribus aliis locis, *τροχόωσα* Nonn. VI. 235. XVIII. 2. *Χαλάουσι* Nic. Al. 439. *χαλόωσι* Opp. H. II. 451. postremo participium (nam alium modum non reperi) *χνοάων* Theocr. XXVII. 49. et pluribus locis quos Wernickius indicat ad Tryph. p. 169. in Adnot. et *χνοόωσα* Tryph. 343. si hoc recte pro *χνοόεσσα* e cod. restitutum est. Ab his angusto intervallo disjungo verba, quorum exempla minus densa sunt partim ejus figurae, quae contractionem antecedit *ἀοιδιάει* Hom. *βριάει* Hesiod. *ἀροτριάοντι* Callim. Dian. 161. *σελάοντες* Hesych. *σελάοντος* Nic. *σελάειν* Gregor. Carm. II. p. 43. ed. Bill. partim ejus quae contractionem sequitur: *ἀραχιόων* Ioan. Gaz. Ecphr. I. 343. *ἀραχιόωσα* Nonn. XXXVIII. 14. *βυθόωσα* Nic. *γλαγόων* Anth. IX. 384. *γαυριόωντο* vel *γαυριόωντες* Theocr. *γειτνιόωσα* Anth. App. CX. *δειδιόωσα* Ioann. Ecphr. II. 46. (666.) *δερχιόωνται* Hesiod. *ἐγγνάει* Anth. Plan. CIX. *ἐγγνάσθαι* Hom. *ἐμπολιόωντο* Hom. *ἐπανθιόων* Apoll. III. 519. quod Meinekius Com. Fr. II. 751. paulo audacius in *ἐπιχνοάων* mutavit; *ζαλόωσα* Nic. Th. 252. *καπνιόωσι* Apoll. *καρδιόωντα* Nic. Al. 19. et 594. *κελευτιόων* Hom. *κυλοιδιόωντες* Theocr. *κυρτιόωντες* Maneth. *λιθόωσα* *πολύλιθος* Hesych. *μαλκιόων* Arat. *μαστιόων*, *μαστιχόων* et *μυλιόωντες* Hesiod. *μηνιόωσι* Apollon. *ξανάει* Nic. Th. 383. *ὀκριόωντο* Hom. *ἐποκριόωσι* Nic. *ὀργιόωντες* (pro *ὀργιάζοντες*) Maneth. IV. 299. *παμφαλόωντες* Apollon. et Erycius v. Jacobs. Catall. Poett. Epigr. 892. *πλανόωνται* Hom. *πνευστιόων* Anth. X. 382. *ὕλακόων*

Opp. Cyn. III. 281. IV. 367. ὑλακτιόωντες Quint. II. 375. ὑπιτιόωσα Arat. φονόωντες Tryph. 616. φλιδόων et φλιδόωσα Nic. Φλιδόωντο διεσπῶντο Hes. φριμάα Opp. Cyn. I. 490. φυλλιόωσα Arat. χολόων Nic. Th. 140. *) Verborum, quae in hunc coetum confluerunt, pars longe maxima ex participiis constat, quae num ex se nata sint generatione, ut physici vocant, aequivoca an ceterorum modorum exempla communis Graeciae ruina oppresserit atque obruerit, quaerere insolentiae est. Sed illud tamen multis rebus cognosci potest poetas de versu concinnando satagentes, ubi adjectivum non in tempore sese offerret, sine intervallo participium arcessivisse sic ut scenici deum ex machina solent. Nec ullum genus vocabulorum a librariis saepius confusum aut ad dignoscendum difficilius est. Apud Homerum quidem II. I. 157. οὔρεά τε σκίοεντα θάλασσα τε ἡχίεσσα Aristarchus edidit σκίοοντα, quod nemo probavit; nam et concinnitatem membrorum turbat et activa forma σκίοω Homero inusitata non minus quam ὀκρίω, cujus participium λίθος ὀκρίων Apollonius in Lex. quasi homericum affert fortasse memoriam sequens, nam apud hunc ὀκρίοντα legitur. Quod Schol. Od. IV. 227. pro φάρμακα μητιόεντα scribi ait μητιόωντα, sententiae repugnat. Sed num VI. 87. ὑπνέοντα (εἴματα) scribatur an quod Schol. ὑπνέοντα, nihil interest, nisi quod adjectivum semel legitur idque in extremo demum libro. Gravior vero est doctorum dissensio de Hes. Sc. 289. ubi aristarum capita crassescencia vocantur κορυνιόοντα πέτηλα vel ut in aliis libris scriptum est κορυνιόεντα, quorum neutrum probat Goettlingius; „nam κορυνιόεντα, inquit, unde „iota habeat, non apparet, κορυνιόοντα autem et κορυνιόοντα „(nam haec quoque affertur lectio) habenda essent in desiderativis ut φαληριόοντα Hom. quorum nullus hic locus est; „hinc puto poetam scripsisse κορυνιόεντα aut κορυνήεντα.“ Equidem neque κορυνιόεντα rejecerim neque κορυνιόοντα. Nam illi simile est ἀφριόεις iota epenthético auctum ap. Nic.

4) Σηπώντο ὄρμην ἐλάμβανον Hesych. ex poeta epico sumtum videtur, qui vel σηπιόωντο scripserat id est ὄρμην ἐλάμβανον τοῦ σήπεσθαι vel ἡπιόωντο.

et Antipatr. et κορσιόεις Orph. Lith. 492. cui dubito num recte κορσήεις substitutum sit; ⁵⁾ homericumque τειχιόεις a τεῖχος multo potius quam a τειχίον derivatum πλεονασμῷ τοῦ ι EM. 756, 17. ⁶⁾ desiderativae autem potestatis verbum ab illo loco alienum non esse ostendit φυταλιαὶ φυλλιώσαι Arat. Κορυνώεις certe repugnat Grammaticorum praecepto adjectiva in ωεις exeuntia antepenultimam longam habere ⁷⁾ quae syllaba apud antiquiores quidem poetas in primitivo κορύνη semper brevis est ac si in κορυνιόεις et κορυνιάων producit, necessitati servitum esse apparet, sed pro κορυνιόεντα, si nihil aliud suppetebat, ἄδην κορυνεῦντα dici poterat ut λωτεῦντα. Pro ἐσχατόωντα non uno in loco scribitur ἐσχατόεντα damnatum Bernhardio ad Dion. v. 65. et Meinekio ad Theocr. VII. 77. neque ego usitatum fuisse defendam;

5) Agitur hoc loco de lapide cui in epigraphe capitis nomen est κορυφώδης, quae terminatio consuetudini propior sed vis eadem est. Sic se habent θυόεις et θυώδης, θολόεις et θολώδης, θανατιόεις et θανατιώδης etc. cumque poetico illo κορυνιόεις, si Hesiodus ita scripsit, congruit κορυνώδης apud Theophrastum.

6) Similiter iota abundat ante terminationem secundae declinationis φονικιοῦς Aristot. de Col. V. 795. a. 2. et βατραχιοῦς.

7) Ἐλαφώεις montis nomen in codd. Aristot. rectius scribitur Ἐλαφρίεις ut Πυξόεις, Ὑψόεις. In Epim. Cram. I. 12. EM. 34, 39. et Gud. ξρώεις aut in ξριοτώεις mutandum aut prorsus delendum est; quis enim credat Grammaticos, quum πηλώεις vel ὠτώεις afferre possent, vocabulo ignoto et regulae contrario usos esse? Nec ullum ejus vestigium apparet in praeceptis antiquorum Herodian. π. Μον. 14. Excc. Cram. III. 401. Κερώεις κερώεσσα Theodosius commentus est Gramm. p. 68. Αεχῶεν ὑλῶδες βοτανῶδες Hes. literarum ordo indicat λεχόεν scribendum esse; quod sequitur Αεχοέσας κατακοιμισθείς huc mutandum videtur λεχοέσας κατακοιμισθείσας, a λέχος ut θύος θυόεις, κρύος κρυόεις. In Nonni Par. (non Dion.) XVIII. 127. εἶδον ἐγὼ δεινδρώεντος ὁμέσιον ἔνδοθι κήπου, Passovius ἐγὼ expungens duos in principio spondeos compegit, quod Nonno inausum et intolerabile; nam ὑμείων παῖς οὔτος IX. 95. non sic scriptum esse oportuit sed ut XIII. 128. γῦν πάϊς ἀνθρώπου. Wernickius correxit εἶδον ἐγὼ δρυνόεντος. Nec alienum fuerit εἶδον δὴ δρυνόεντος vel δροσύεντος. Non magis probari possunt ἀμυδρώεις et διυνώεις, quae edd. vett. Nicandri et Eurip. praebent; nam eadem adjectiva in ηεις et ωεις terminari non constat. In Nonn. Dion. XXX. 56. editionum vett. una λυσσώεντι, altera λυσσέντι, Graefius λυσσώντι.

nam ab ἀγκύλος quidem et similibus propagantur ἀγκυλόεις, βροτόεις, δουλιχόεις, δαιδαλόεις, καμπυλόεις, λαλόεις, μεσόεις, μηλινόεις, ξενόεις, ὀβριμόεις, νηπιόεις, sed ab ἔσχατος ἔσχατιος ut ab ὕστατος ὕστιάτιος, ab aliis eodem modo terminatis μεσσάτιος, δευτάτιος, νειάτιος, ὀσσάτιος. Pro ἀχλύεντι Arat. 912. duo codd. ἀχλύωντι praebent, quod Vossius praefert; σειριόεντος Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus, quia alibi non invenerat, in σειριόωντος mutavit, χλιόεντι Nic. Al. 110. in χλιόωντι sed hoc auctoritate codicum, nam ad sententiam utrumque pariter aptum. In Ther. 252. χειμερίη ζαλόωσα χάλαζα si scriptum esset ζαλόεσσα, tantumdem valeret; ac nescio an hoc interpretatus sit Scholiographus χιονίζουσα ὥσπερ κρύος ζαλόν. Pro βρόχον ἀγchonέοντα Maneth. I. 317. Schaeferus ἀγchonέοντα optavit, Riglerus ἀγchonώνοντα. Tryphiodoro 343. Wernickius e cod. restituit χροόωσαν χάριν ὄμβρου pro χροόεσσαν. Sibylla si saperet, non δύναμις φλογέουσα se scripsisse affirmaret III. 72. sed φλόεσσα.

§. 3. Trium formarum, quas verba secundae conjugationis per vices alternant, duae modo concessae sunt iis quae in *ω* exeunt, contracta et distracta; quae vero contractam natura antecedit, non legitur nisi forte in duobus modis obliquis; ἀρόουσι admisit poeta deterrimae notae Gregorius Naz. Carm. II. 43. Aratus vero certissime non τυπόουσι scripsit, quod Vossius ei tribuit v. 169. (171.) sed diphthongo *ου* in *ω* corrupta τυπόωσι, ut Eratosthenes Fragg. p. 144. ed. Bernh. πυρόωσι, Apollonius I. 196. ἀρόωσι, Callimachus Fragg. CLXXXIII. eodem intellectu φαρρόωσι, Dionysius in Bassaricis ap. Steph. s. Δαρσανία—πέπλα γυναικες κροκόωσιν id est κρόκας ἐμβάλλουσιν. In passiva forma ἀστερόωνται Arat. 548. et δηιόωνται apud Homerum et Quint. IV. 244. Nusquam vero ἀρόεις, ἀρόειν vel simile quidquam. Participiorum nominativi ἀρόων Hes. Opp. 448. βιόων Anth. XV. n. 41. τυπόων Nonn. VI. 21. Ioann. Geom. Paradis. XLVI. 433. per se ancipites si ex indicativo, ut par est, aestimantur, non ἐντελεῖς sunt sed ex contractis orti. Et hinc profiscuntur obliqui ἀρόωντα Nonn. IX. 236. δηιόωντα Quint. II. 397. μεσόωντα Maneth. IV. 65. cf. Praefat. πτερόωντι

νόω in Gregorii epigr. Anth. VIII. 91. Jacobsius interpretatur *menti quae dat quasi alas* ut a πτερόω ductum; Muratorius vero πτερόεντι edidit. Reliquorum modorum exempla ita rara sunt ut regula non appareat. Subjunctivum non contractum ἀρόης legimus Hes. Opp. 479. sed codd. praebent optativum dictasi effectum ἀρόης. Hoc Hermannus approbavit, cui non opponam quod Goettlingius infert, Graecos hac optativi figuratione non usos videri quia eadem sit subjunctivi facies. Etenim hac ambiguitate etiam tertia persona numeri singularis laborat quae in tribus modis eadem est. Neque non dubito num modi dubitativi secunda persona in οος exiens reperiri possit. Interim optativum quoque hujusmodi demonstrare non possum, nisi forte latet in Nicandri Ther. 81. εἰ λιπόοις εὐήρεα γυῖα. In cod. Paris. scriptum est λιπῶης quasi optativus verbi λιπάω atticus. Id autem admitti nequit quia λιπάω habet intransitivam significationem τοῦ λιπαρὸν εἶναι, hic autem locus flagitat activum *ungere*. Quocirca aut λιπόοις scribendum, quod Schneiderus ex compluribus libris recepit, aut, si optativo forma nativa non conceditur, λιπόως a verbo λιπόω, etsi hoc alibi non invenitur sed λιπαίνω et λιπάζω. Si λιποῖς legeretur, is subjunctivus foret similis Aristarcheo σοῖς, si λιπῶς, alteri Aristarchi scripturae σαῖς v. ad Buttm. 296. Verbi medii optativus est χολῶτο Theogn. v. 325. pro χολοῖτο, ex χολόοιτο contractus ut τιμῶτο. Multo crebrius sese offerunt secundi ordinis optativi per omnes tres formas vagantes; frequentissime quidem primae ναιετάοις H. H. in Ger. 39. ἐράοι Opp. Hal. III. 48. ἐλάοι Man. VI. 711. γοάοιμεν Hom. γοάοιτε Anth. VI. 237. ἐράοιτε Callim. Fr. CVII. γοάοιεν Hom. γοάοισθε Mosch. III. 3. τροχάοιντο Arat. 815. Secundae ἀμῶς Theogn. 107. τρυπῶ Hom. ἀμῶεν et σκιρτῶεν apud eundem, ad haec δρῶτο et βιώατο. Tertiae δρόωτε, τρυγῶεν, εὐχετοῶμην Hom. δροῶ (sic) Maxim. 389. ἀντιόωτο Apollon. μηχανόωτο Oppian. Hal. IV. 439. etc. Subjunctivorum item forma triplex in usu est; naturalis τροχάη Man. VI. 86. ὑπτιάησι Arat. 794. σκιάησι 863. κρεμάησι Nic. Fr. II. 42. περάησι Maxim. 503. et 578. διεξελάησι in cod. Vat. Apollon. III. 879. pro διεξελάσῃσι, et γελάη Mosch. I. 20. nuper assumptum pro γελάα. In passivo ἐλάηται Oppian.

H. II. 14. ἐράωνται Bion. VIII. 1. Altera contracta εἰ κὲν ἐᾷς Hom. et multa similia; tertia poetice diducta εἰ κ' ἐάας Od. XI. 110. εὔτ' ἂν περόωσι Oppian. H. I. 49. ὄφρ' ὀρόωσι Quint. XIII. 167. et alia pluralis numeri, unum medium Hes. Opp. 240. ὅστις ἀλιτράινη καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται hoc est μηχανάται.

§. 4. Si quis exempla hac disputatione comprehensa a capite usque ad extremum relegerit, intelligat necesse est *o* micron et alpha breve ante $\bar{\omega}$ et $\bar{\alpha}$ longum non aliter interseri nisi hae longae vocales conflatae sint ex brevi vocali, quae ad substantiam verbi pertinet, et monophthongo diphthongove, quae ad terminationem, ὀρά— ω ὀρῶ ὀρόω, ὀρά—*εις* ὀρᾷς ὀράας, ὀρά—*ουσι*—ὀρόωσι, ὀράοιτε—ὀρόετε, si vero duae breves in unam longam confluerint, nullam fieri interpositionem nisi consonantium pondus accedat. Itaque ὀράατον non dicitur, quia ὀρᾶτον ex ὀράετον contractum est, et sic ceterae pluralis personae praeter ultimam quae diphthongum in paralexi habet. Eademque ratione totum excluditur imperfectum, quia literam alpha brevis insequitur vocalis ut ὕλαον, et imperativus communis formae, non atticae (ut ἀντιοώντων) postremo participii genus neutrum ut τηλεθάον Hom. σταλάον Arat. 962. non σταλόων. Huic regulae quae adversantur perpaucæ sunt et non magnæ auctoritatis: πότε τρυγώμεν ὀπώρην Nonn. XLII. 297. quod pro conjunctivo haberi potest ut πότε σπεύρωμεν ἀρούρας v. 288. duoque ad Buttm. 28. allata, ἐλάατε et ὀράατε. Tertiam personam Buttmannus in Gramm. I. 482. Homero inserere meditatus est; nam in Od. XX. 347. οἱ δὲ γναθμοῖσι γελοίων ἄλλοτρίοισι scribi jubet γελώων id est ἐγέλων (ἐγέλαον) quia γελοιῶν non ridendi habeat significationem sed jocandi. Verum hoc ex uno illo H. H. loco nequaquam clare apparet et si quod fuit inter utrumque discrimen, tamen non necesse est ab omnibus constanter custoditum esse. Participiorum vero casus obliqui ὀρόωντες etc. duplicem excusationem habent, unam quod a nominativi ὀρόων similitudine abstrahi non potuere, alteram quod vocalis fulcitur positione; idemque fit in personis verbi passivi, cum in indicativo praesentis δηριάσθων, ἀγάσθε et ἐράσθε, tum in imperativo ἐψιάσθων, κεριάσθων, infinitivo μνάσθαι, αἰτιάσθαι, et in imperfecto ἡγάσθε,

ἡγοράσθε, ἀντιάσθε, κερύωντο, ἡγορώωντο, quae omnia sunt ejusdem Homeri. Primae vero personae, cujus terminatio est αομαι, exempla nulla, tertiae et numero pauca et minime antiqua βρυκανάται Nic. Al. 221. εἰσοράται Oppian. Cyn. III. 67. Orph. Fr. II. 12. μηχανάται Sibyll. V. 125. et 171. quorum verborum haec una forma versui non repugnat. Verba tertiae declinationis quum non in α et ω sed in οι et ον contrahuntur praeterquam in nonnullis personis conjunctivi, natura sua ab hac epenthese abhorrent sed interdum tamen huc relabuntur per quandam quasi synecdromen ut Grammatici volunt, ἀρώσι ut δρώσι, δηιώφεν ut τρυγόφεν. Causa forsitan fuerit persona tertia, cujus ad cogitatam speciem ἀρόουσι si quis animum referret, nihil admodum intererat utrum consonam refractariam in diphthongum mutaret ἀρόουσι (ut ἰέενσι ἰεῖσι) an in vocalem longam ἀρώσι (ut ἰέασι) sed hoc praeferebatur ea re, quod ἀρόουσι omniaque non contracta a consuetudine abhorrent.

§. 5. De nonnullis controversia est utri ordini adscribenda sint. Homeri verba ἐσχατόωντα, ἐσχατόωσα et ἐστρατόωντο Buttmannus §. 105. Adn. 6. a praesentibus in ωω exeuntibus repetenda esse statuit quia a nominibus ἔσχατος et στρατός propagata sint. Mihi tamen omnem verborum hujusmodi perlustranti nullum obvenit quod cum illis et etymi ratione et significationis perfecte congruat. Nam ab his, quae cum ἔσχατος maximam similitudinem habent πύματος, ῥστατος, ὑπατος, μύχματος, νέματος, μέματος aut nulla sunt verba aut in εω deducta. Στρατοῦσθαι semel legitur nec sine codd. dissensione sed terminatio a sententia loci Aeschylei non aliena; Στρατᾶσθαι cum ψατᾶσθαι (v. Diss. IX. §. 3.) hactenus congruit quod utrique communis est character verbalium, alioqui ignotum. De illis quidem Grammatici morose tacent, neque de ἐρχατόωντο, κατηπιόωντο et δυόωσι consilii sui copiam fecere. Illi in Prolegg. 522. apposui nomen ἐρχάτης et ἐρχάτη ab εἶργω derivatum ut ab ἄπτω ἀπάτη, quo deducimur ad praesens ἐρχατάω, ut a ναιέτης ναιετώ, λαμπέτης (καλλιλαμπέτης, ἐριλαμπέτης) λαμπετώ. Ἐπιάω non extat nisi in Gloss. Graecolat. ἤπιῶσαι vero apud Hippocratem intellectu quidem neutrali sed hoc non obstat quominus huic verbo activa quoque concedatur significatio; ad

mitescendi notionem, quae homerico verbo subjecta est, ἡπιᾶσθαι et ἡπιούσθαι pariter conveniunt. Δυόωσι, quod illi interpretantur εἰς δύην ἄγουσι, propter hanc factitivam potestatem probabilius ad δυόω refertur quam ad δυάω. Veri simile est haec omnia ab antiquis Grammaticis curiose quaesita et disputata esse, sed nobis nihil amplius innotuit quam illud minusculum adnotamentum Schol. II. III. 266. ἀπὸ τοῦ στιχῶ ἐστιχόουν (sic) ἐστιχώμεθα (sic) ἐστιχώοντο· cui contrariam sententiam profitetur Eustathius p. 179, 34. ὥς τοῦ στεῖβω ὁ ἀόριστος ἐστιβον καὶ μέλλων δευτέρως στιβῶ, ἀπ' οὗ ἐξ ἀναδρομῆς ἐνεστιῶς δευτέρας συζυγίας ὁ στιβῶ, οὕτω στεῖχω στιχῶ ἐστιχώοντο et Suidas Hesychiusque Σιχάει πορεύεται, quod fortasse poetarum epicorum aliquis scrupuloso illi ὁμοστιχάει assimilavit. Alia conjugationis indicia desunt, neque argumentum praebet significatio; nam στιχώωσι et de euntibus dicitur Orph. Lith. 269. Mosch. II. 138. ubi Meinekius ex optimis codd. στεῖχουσι reposuit, et de rebus quae κατὰ στίχον collocatae sunt φηγοὶ ἐπ' ἀκτῆς ἐξείης στιχώωσι Apollon. I. 30. ἐν δὲ γενεῖφ τρίστοιχοι ἑκάτερθε περιστιχώωσιν ὀδόντες Nic. Th. 442. νῆες — περιστιχώωσιν ἀμοιβαδὶς γείτονες ἀλλήλησι Nonn. XXVI. 222. utrumque congruens homerico ἐστιχώοντο. Id secundae conjugationi attribuendum videtur; nec minus, quod semel legitur, ἐγρηγορόων, etsi ἐγρηγοράω non magis notum est quam ἐγρηγορόω, sed solum ἐγρηγορέω et id apud scriptores non admodum antiquos. Ἀγριόοντα ταῦρον id est ferocientem Opp. Cyn. II. 49. pro quo in nonnullis codd. et edd. ἀγριάοντα scriptum est, in Thes. perperam ad ἀγριόω refertur. Κροκόωσι in versu Dionysii supra ad κροκόω revocavi, sed κροκόντες κόρυμβοι Nic. Fr. II. quum pro κροκίζοντες vel κροκόντες positum sit, convenientius videtur verbo κροκάω, quo Thes. caret. Huiusmodi captiunculas ille plurimas objecit: δταν σκιρόωσι vel σκυρόωσι βόες Ther. 75. a verbo ignoto σκιρᾶν vel σκιροῦν, duoque synonyma σκοτόωσι Alex. 35. pro σκοτοῦνται sive σκοτοδινώσι positum et ὑποζοφόωσα οὐρή pro ζοφόεσσα vel ζοφοειδής Ther. 337. Quippe ζοφᾶν et σκοτᾶν non leguntur alibi, ζοφοῦν autem et σκοτοῦν significationem intransitivam non habent; sed fortasse a poeta huc deflexa sunt ut μελαίνειν interdum dicitur pro μελανεῖν

v. ad Aj. p. 383. Non minus ambiguum est *τριτόωσα σελήνη* Arat. 795. cujus verbi nullum aliud exemplum in promptu habemus, sed si aestimemus ex simili *ὑπτιόωσα σελήνη* 788. ad *τριτάω* pertinet; nec diversum praesens habere videtur *διχόωσα σελήνη* 799. quae ab eodem *διχαιομένη* vocatur, sed *διχάω* ipsum nunquam in conspectum venit et potest intelligi luna sese dimidians *ἐαυτὴν διχάζουσα* sive *διχοῦσα* a verbo *διχόω*, quod semel reperi in Hippocr. de Nat. Oss. p. 511. T. I. *ἡ ἥπατις* — *ἐδιχώθη* scinditur in Thes. omissum; idemque principium convenit passivo *διχόωντο* Apoll. III. 1614. Ac nescio an duo fuerint verba significatione discreta, unum intransitivum *γανῶν*, cujus usus pervulgatus est, alterum *γανῶν* illustrare in Arat. 189. *οὐ μιν πολλοὶ ἀστέρες γανόωσι*. Vana vero illa est Eustathii suspicio p. 1618, 52. *τὸ ἀρόωσιν ἔοικε δευτέρας εἶναι συζυγίας· ἦν δ' ἂν καθαρῶς τρίτης εἴπερ ἐγράφετο ἀρόουσι*, nam *ἀράω* verbum nullum est, pro *ἀρόουσι* aut *ἀροῦσι* dicitur aut *ἀρόωσι*. Ac mirum est cur Lexicographi *ἐδεξιόωντο* in H. H. et Apollon. non sub *Δεξιόωμαι* referant sed *thema* comminiscantur inauditum *δεξιόομαι*. Quod vero Hesychius suppeditat *Δεχόωντο συνεκάθηντο* fortasse ex libro vitioso sumtum est; nam *λοχᾶσθαι* significat *τὸ εἰς λόχον συγκαθῆσθαι*.

§. 6. Haec verborum secundae et tertiae conjugationis amplificatio, de qua tam multa diximus, quo nomine appellanda sit, nondum satis constitutum est. Veteres in duas abeunt partes. Schol. Il. IV. 1. *ἡγορόωντο ἐκ τοῦ ἡγορῶντο διαιρέσει ἢ μᾶλλον ἐπενθέσει*, nisi *μᾶλλον ἢ ἐπενθέσει* scripsit. *) Quam hic epenthesein, Eustathius vero p. 30, 40. *παρένθεσιν* vocat, a Schol. Hes. Opp. 179. adjectio dicitur: *τηλεθώ προςθήκη ὡς ὀρόω*, ab aliis pleonasmus EM. 633, 12. *ἀπὸ τοῦ ὀράοιτε ὀρῶτε καὶ πλεονασμῷ ὀρόωτε* et p. 178, 33. *ἀφώωντα πλεονασμὸς τοῦ ο*, p. 452, 50. *καγχαλόωσι πλεονασμῷ τοῦ ο ποιητικῶς*. Alteri nomini favent Schol. Od. V. 377. *ἀλώω διαίρεσις τοῦ ἀλῶ, διὸ καὶ βαρύνεται*, et ad v. 129. *ἄγασθε ὡς δύνασθε· δύναται δὲ καὶ μακρόν εἶναι· οἶδε γὰρ τὸ κατὰ διαίρεσιν ἀγάσθε*. Et EM. 637, 39.

8) Populariter loquutus est Schol. Il. III. 387. *ναιέτης ναιετῶ καὶ διαιρέσει ναιετῶ*, non ignorans hoc esse *τὸ ἐντελές*.

ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συνζυγίας διαλύειν εἰς δύο α , ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνισταμένον, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενον, ὁράας, ὁράα⁹⁾ sed neutrum nomen satis definitum est. Nam dialysin sive diaeresin vulgo vocamus diphthongi vel monophthongi in breves vocales dissolutionem δῆλος δέελος, κοῖλος κοῖλος, αῖται ἄται v. ad Buttm. 124. quibus ὁρόω, quia ω integrum permanet, simile dici nequit.¹⁰⁾ Pleonasmi autem nomen tam multas res tamque dissimiles complectitur ut ipsum definitione indigeat; neque convenit cum illo Technicorum praecepto οἱ πλεονασμοὶ τὸν τόνον οὐ μεταβάλλουσι Apoll. de Adv. 570. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάσσει, ἡ δὲ διαίρεσις ἀλλάσσει EM. 614, 40. quam regulam confirmat Epim. 316. duobus exemplis ex hoc ipso genere verborum repetitis ἡγορόωντο et ἐράασθε, idemque etiam in nominibus φόως, θόωκος observari mōnent.¹¹⁾ De nostris doctis aliqui hanc epenthesisin epicam nuncupant nomen a potiori, ut dici solet, sumentes; nam exempla, nisi librarii identidem lapsi sunt, fines epicorum excedunt: ἀμφορόωσα

9) His in Edd. antiquioribus iota saepe deest, saepius etiam infinitivis, quibus Wolfius olim illud addidit, postea detrahi jussit in Anall. p. 425. T. II. ὁρᾶν ex ὁράεν ortum ratus, idque in Homeri editione sequutus est Bekkerus. Sed fuisse ullum tempus quo Graeci ὁράεν pronunciarent aut ita pronunciatum esse meminissent vereor ut probari possit.

10) Similes essent infinitivὶ μνάσθαι, εὐχετάσθαι, μηχανάσθαι, si alpha postpositivum breve esset, quod veterum Grammaticorum antesignani una voce conclamant: τὰ γὰρ εἰς $\theta\alpha\iota$ ἀπαρέμμετα τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα ὀξεῖαν φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι, τίθεσθαι, δύνασθαι Sch. II. VI. 268. Is fuit antiquae disciplinae rigor; nos affecta alio atque integra et nativa moderamur sono.

11) Regulae obnititur Sch. Od. XII. 417. τὸ θεείου (sulphuris) εἰ ἀπὸ τοῦ θεῖου κατὰ διαίρεσιν, διὰ τί διὰ διφθόγγου; γαμὲν (οὖν) ὅτι πλεονασμὸς ἐστὶ τοῦ ϵ ὥς ξεις, nam substantivum θεεῖον proparoxytonon est, eodemque accentu notandus videtur nominativus adjectivi θεεῖης Opp. Cyn. I. 18. id est θέειος et substantivi χεεῖαις Nic. Ther. 19. id est χεεῖα. Sed σταλεηδών Hes. πετεινός sive πετεινός et Κομμαγεηνός Dionys. 877. ne accentum retraherent, fortasse character qui dicitur prohibuit. Κληηδών eta non ex abundanti additum habet sed pro κληηδών dicitur ut μενοινήησι pro μενοινέησι v. Spitzn. ad II. XV. 82.

Aret. Diut. Sign. II. 4, 141. ἀμφαφύοντα Cur. Acut. II. 3, 267. γανόοντες Sign. Diut. I. 8, 94. μηχανάσθαι Hipp. de Humor. p. 124. T. I. ὑπόοντα in Aristippi epistola dorice scripta IX. p. 16. ed. Orell. et tertiae conjugationis ἀξιόοντι in Anonymi Dissert. III. in Opusc. Moral. Orell. 222. ut ea omittam quae Buttmannus ex Herodoto attulit. Res tamen dubia propter crebras librorum discordias et multo frequentiore contractionis usum, a quo cur aliquoties discessum sit, causa nulla apparet. Interim poeticae quoque figuratio-
nis ratio explicari non potest; nam quo loco illi ἐλώω, ἐλάας ponunt, eodem conveniunt ἐλάω, ἐλάεις, et vicissim quae neque integra versum intrare possunt ut ἐλάομεν, neque contracta ut ἐξελῶμεν, ἐξελᾶτε, his illud fomentum non adhibent.

CAP. VI.

De verbis in $\overline{\mu\iota}$.

§. 1. Ad multiplices illas thematis interpolandi rationes accedit transitio in eam conjugationis formam, quae a Tech-
niciis tertio censetur loco. Hujus tres sunt terminationes ημι,
ωμι, νμι, omnes illae verbis adjunctae et duae priores puris quidem praeter δίζω δίζημαι, nam ἀχναζέωμι ¹⁾ et si quid hujus simile Aeoles finxerunt excludit operis dispositio et ordo praescriptus. Sed verba in νμι alio loco absolvi in Diss. XI. §. 4. De reliquis, quae olim praelibavi ad Butt. p. 70. hoc brevior nobis sermo erit quia omnia eadem via decurrunt a verbis vel barytonis vel perispomenis, quorum nonnulla permanserunt integra, pleraque dici desita sunt sed cognoscuntur tamen ex modis temporibusque deri-
vatis. Ex barytonis igitur primae conjugationis duo in ημι deflexerunt δέω διδέω δίδημι, cujus unum legitur tempus im-
perfectum ἐδίδην, et θέω τιθέω τίθημι, totidemque in di-
phthongum contracta ἔω εἰμι et εἶμι, cujus prima positio ἔω eo non extat in sermone graeco. Multo plura vero a secunda, quorum nonnulla afferunt EM. 202, 20. Cram. IV. 210. πλῶ

1) Circumflexo ἀχναζέω nihil habeo quod componere possim prae-
ter dubium illud ἐριζήσασθαι. Nam δίζω δίζημαι diversa sunt.

πίμπλημι, χρῶ χίχρημι, πιπρῶ πίπρημι, quorum primitiva praeter χρᾶω e nostro conspectu obliuescunt, tum βίβημι, τίτρημι, δίδρημι, nisi infinitivus ἀποδιδράναι, ubicunque apprehenditur, in ἀποδράναι mutandus est, et medium ἵπταμαι, cui convenit aoristus πτάς, ἔπτατο sed epsilon praevaluit in antepositis πέτομαι (πτέω) πτέρον. Eademque utriusque vocalis vicissitudo cernitur in aliis conjugatorum φρέω φρεῖς ἐμπιφράναι, quod codd. optimi Aristotelis praebent, τιτρῶν τιτράναι τερέσαι τέρετρον v. Diss. V. §. 4. Adnotam. et nonnunquam etiam in iisdem ἐμπιπλέει Herod. VII. 39. 2) ἐμπιπλείς Hippocr. de Morb. II. 226. T. II. et alibi v. ad Buttm. 274. ἐμπιπρεῖς in tribus codd. Herodoti convenienter etymo ἔπρεε sive ἔπρεσε, πέρθω etc. De duplici verbi φημί et ἡμί themate quid Grammatici opinati sint, loco hujus rei proprio dixi Diss. I. §. 8. — A verbis tertiae declinationis Herodianus π. Μον. p. 23. docuit unum esse δίδωμι, ipseque Choeroboscus Cram. IV. 342. non ignoravit γίγνομαι, τίτρωμι et cetera verborum defectivorum complementa ab Artigraphis introducta esse. Idem Herodianus ἡμι, quod Apollonius assumpsit propter ἵτην, ἵμεν, ἵναι, ingenue repudiavit argumento haud invalido quod verba, quae ancipitem in stirpe habent, nunquam in μι traducuntur; nam Πινυμένη συνετή Hes. indicativo destitutum est, ἔρυντο Hesiodi praesenti. Itaque etiam ab ἵω mitto non potuit derivari ἡμι, sed deverticulo opus fuit, quod praebuit paragogum ἰέω.

§. 2. Sic ipso rei ductu pervenimus ad alteram classem quae ex paragogis in εω et αω nascitur. Lexicon de Spir. 204. ἰέω πέμπω ἄφ' οὗ ἡμι. Schol. II. XII. 70. δέον ἐστὶ τὸ δῖω βαρύτερον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δῆμι, ἐξ οὗ τὸ ἐνδῖεσαν καὶ διένται. Quemadmodum igitur in primo genere verbi barytoni vocalis thematica cum ea quae terminationem meram et simplicem ἐμι ομι orditur, in monophthongum cogitur, sic in hoc alpha et epsilon paragogicum. Sed διέω tamen non reperitur et omnino duo modo sunt quorum triplex species demonstrari possit, unum

2) Hoc retinuit Dindorfius in loco ipso sed in Comm. de Dial. Herod. p. XLII. quae commodum affertur, omnia ad unum exemplum scribi jubet.

ἴω, ἄέω et ἄημι, quanquam ἄέω quoque tollitur imperfecto διάει in διάη mutato, alterum ἴω unde compositum ἀφίει et alia v. Diss. I. §. 4. ἰέω v. Diss. VI. §. I. et ἱημι, quod non prostheticum iota habet ut ἵστημι et ἵπταμαι, nam hoc consonis modo anteponitur vel simplex vel cum consona verbi prima conjunctum, sed nativum, nisi origine prius fuit ἰώ, cujus simulacra sunt futura ἱῶω, ἀνήσω, ἀνέσω. Haud dissimili ratione cum θέω (τίθημι) constat Θίημι ποιῶ, Θιῆσαι ποιῆσαι Hes. ³⁾ cujus praesens non aliud fingi potest quam θιέω. Ex iisdem vocalibus conflata sunt εἴω τὸ πορεύομαι et εἴμι, quod si interius scrutamur, relinquitur unum elementum vel epsilon ἔω vel iota ἴω, v. Dissert. I. §. 4. sed harum vocalium utra principalior sit, haud satis convenit. Ab illo derivatum est imperfectum Εἶεν ἐπορεύετο Hes. κατεῖεν Hesiod. Sc. 254. et Εἴημι πορεύομαι Hes. quorum secundum tamen alio mutat Hermannus, primum et tertium non suo loco scriptum est sed post Εἰθύφαλλος h. e. Ἰθύφ. et facilis correctio ἔεν et ἱημι, cujus certum indicium praebebat infinitivus ἰέναι et optativus ἰείην Hom. minus certum medium ἱεμαι. Id enim plerique doctorum praeunte Brunckio ἱεμαι scribunt quia id non tam eundem significationem habet quam appetendi et properandi v. Goettling. ad Hes. Scut. v. 65. et qui laudantur ab Ellendtio in Lex. Soph. T. I. 507. Veteres vero utramque eidem assignant verbo et hinc etiam nomen diptoton ἰότης repetunt, ἰότητι ὀρμηῇ παρὰ τὸ ἰέναι Sch. II. XIX. 8. ἰότητι γάμων — πορεύα, ἥγουν ἐν συνόδῳ γάμων παρὰ τὸ ἰέναι Sch. Aesch. Prom. 558. ἰότης παρὰ τὸ ἰεσθαι EM. 473, 7. nec dissentit Herodianus π. Μον. 33. etsi nulum extat nomen in ὀτης a verbo tractum v. ad Buttm. 419. — Κεῖμαι veterum nonnulli e κέομαι sic ut πλεῖν e πλέον contractum, alii ex κείομαι concisum volunt ea ratione qua οἶομαι οἶμαι Cram. II. 146. Buttmannus vero I. 492. perfectum esse statuit reduplicatione privatum κέκειμαι, cui

3) Ἦθηκεν ἐποίησεν, ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἢ ποιήσις παρ' Ἀλκαίῳ EM. 319, 30. Θετήρ πράξις Hes. Si θείημι scriptum esset, cum εἴημι conveniret. Pariter fluctuant ξανόν, εἰανόν, ἰανόν a simili principio ἔω ἐννυμι ducta, et δέος δίομαι δείομαι. Ἰήτης τοξότης, ἰοβόλος Hes. si et spiritus et accentus recte se habet, compositum est ut ἰαφέτης, si ἰητής scribimus, cum ἱημι (ἰήσω) convenit cf. Proll. 397.

adversatur accentus participii. Mihi subesse videtur κέω, cujus participio utitur Homerus ὄρσο κέων, κακχείοντες ἔβαν eo intellectu quo interdum ῥών dicit hoc est pro futuro; medio κέονται idem utitur et Alcaeus. Repudiatis quae ab hoc κέω uno gradu absunt κῆμι et κεῖμι evitatoque paragogo κέεω per circuitum perventum est ad κεῖμαι ex κέμαι contractum, cujus activa forma foret κέημι. Haud aliter Choeroboscus Canon. 667. Cram. Oxon. IV. 381. Paris. T. IV. 22. et 29. Sch. Theocr. I. 48. explicat correlativum ῆμαι, quod Buttmanno perfectum verbi ἔω videtur: ἔστιν ἔω καὶ κέω βαρύτονα· ταῦτα περισπωμένως γίνεται ἔω καὶ κεῶ, εἴτα ἐκ τούτων γίνεται παραγωγὰ εἰς μι ἔημι καὶ κέημι καὶ λοιπὸν ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς ἔμαι καὶ κατὰ κρᾶσιν ῆμαι, πῇ δὲ εἰς τὴν εἰ δίφθογγον κεῖμαι. Haec manifestum est καθ' ὑπόστασιν dici, namque nullum esse verbum primitivum cujus tres sint literae extremae εεω, illos certe non fugit. Eorum quae alpha in primordiis habent vestigia impressa sunt temporibus obliquis. Ἐπριόμην, quod aoristi locum accepit, natura imperfectum est verbi πρίσμαι, cujus activa forma non ea esse potest quam Apollonius ponit ⁴⁾ sed πρίημι et hac ulterior πριάω. Πρίσμαι vero et synonymon περάω (πέρναμαι) eodem modo inter se comparata sunt, quo ἔρμαι et ἔράω, nisi quod illud eam speciem habet ut ex aeolico πέρδμαι ortum videatur quo modo Πρίσμος ex Πέρδσμος extitisse dicunt. Δεάμην ἐδόξαζον (ἐδόκουν) Hes. et homericum δέατο vel ut alii scribunt δόατο, non aliud protypum habere potest quam δέημι et δόημι et longius prospectantibus δέαω, δοάω· nam ex δέω δόω nascerentur δῆμι δέμαι, δῶμι δόμαι, quae ne fingi quidem apte possunt. Scrupuli plus nobis praebent duae Hesychii glossae Κίασθαι κείσθαι et Κίατο ἐκινεῖτο, in quibus si omnia integre et incorrupte scripta sunt, duo exponuntur verba sono eodem, intellectu contrario, unum cum κίω κινέω conjugatum, alterum cum

4) De Adv. 612. τῷ ἦδω τὸ ἦδην παράκειται καὶ ἄδην καὶ παρὰ τῶν εἰς μι βίβημι βάδην, ἔημι ἀέδην καὶ ἀνέδην· ἔδει οὖν παρὰ τὸ πρίσμαι πριάδην, quod si legeretur uspiam, non cum βάδην comparandum esset sed cum μυγάδην, nam alpha ad terminationem pertineret non ad stirpem.

$\kappa\epsilon\tilde{\iota}\mu\alpha\iota$ ejusque themate $\kappa\acute{\epsilon}\eta\mu\iota$. Hinc $\kappa\acute{\iota}\eta\mu\iota$ effingi potest ut $\theta\acute{\iota}\eta\mu\iota$, et $\kappa\acute{\iota}\alpha\mu\alpha\iota$. Sed si quis aut $\kappa\epsilon\tilde{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$ in $\kappa\iota\nu\epsilon\tilde{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$, aut $\acute{\epsilon}\kappa\iota\nu\epsilon\tilde{\iota}\tau\omicron$ in $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota\tau\omicron$ verterit, utrique glossae unum idemque verbum subest. De $\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\epsilon}\eta\mu\iota$ quae veteres commentati sunt retuli in Diss. VII. §. I.

§. 3. Tertiae classis fundamenta posita sunt in verbis primitivis, quorum consonae stirpis ultimae terminatio non proxime adjungitur sed interposito alpha brevi hoc modo: $\acute{\iota}\lambda-\acute{\alpha}-\omega$ ($\acute{\iota}\lambda\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$) $\acute{\iota}\lambda\eta\mu\iota$ ($\acute{\iota}\lambda\alpha\mu\alpha\iota$) cujus supersunt modi obliqui $\acute{\iota}\lambda\alpha\theta\iota$, $\acute{\iota}\lambda\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\acute{\epsilon}\xi\acute{\iota}\lambda\epsilon\nu\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\iota$, $\acute{\iota}\lambda\alpha\acute{\omicron}\tau\iota$ $\acute{\iota}\lambda\epsilon\omega$ Hes. ut $\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\acute{\omicron}\tau\iota$, quanquam hoc etiam cum $\mu\epsilon\mu\acute{\alpha}\sigma\tau\epsilon\varsigma$ componi potest; $\acute{\iota}\sigma-\acute{\alpha}-\omega$, $\acute{\iota}\sigma\eta\mu\iota$ quod Doriensium proprium est excepta tertia $\acute{\iota}\sigma\alpha\sigma\iota$, et media $\acute{\alpha}\gamma\alpha\mu\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\rho\alpha\mu\alpha\iota$, $\kappa\rho\acute{\epsilon}\mu\alpha\mu\alpha\iota$, $\pi\acute{\epsilon}\tau\alpha\mu\alpha\iota$, $\delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\mu\alpha\iota$, quorum postremum primitivo circumflexae conjugationis caret, omnibus deest thema barytonon praeter unum $\pi\acute{\acute{\epsilon}}\tau\omicron\mu\alpha\iota$, unde $\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\omega$ et $\pi\acute{\acute{\epsilon}}\tau\alpha\mu\alpha\iota$ quod doricum dicunt Cram. IV. 339. $\acute{\Delta}\acute{\iota}\xi\eta\mu\alpha\iota$ si ex synonymo $\delta\iota\varphi\acute{\alpha}\omega$ aestimatur, a $\delta\iota\zeta\acute{\alpha}\omega$ propius abest quam ab aequae insolito $\delta\iota\zeta\acute{\acute{\epsilon}}\omega$, sed $\kappa\iota\chi\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, quod metaplastis adnumeratur, ad verbum primae declinationis pertinet. Et $\delta\acute{\omicron}\nu\acute{\iota}\nu\eta\mu\iota$, $\delta\acute{\omicron}\nu\acute{\eta}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, $\acute{\omicron}\nu\acute{\eta}\mu\eta\nu$, nisi extaret vox media $\delta\acute{\omicron}\nu\acute{\iota}\nu\alpha\mu\alpha\iota$, ad $\delta\acute{\omicron}\nu\acute{\acute{\epsilon}}\omega$ revocari possent unde $\delta\acute{\omicron}\nu\epsilon\tilde{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$, $\acute{\omicron}\nu\epsilon\iota\alpha\rho$ etc. derivata sunt. Quae vero a verbis hujus conjugationis usitatis originem trahunt $\acute{\alpha}\acute{\iota}\nu\eta\mu\iota$, $\kappa\acute{\alpha}\lambda\eta\mu\iota$, $\varphi\acute{\iota}\lambda\eta\mu\iota$ etc. quia gentiliciarum dialectorum finibus coercentur, viam nostram non attingunt. Tertiae classis unum superat exemplum $\acute{\omicron}\nu\omicron\sigma\alpha\iota$ ab $\delta\acute{\omicron}\nu\acute{\acute{\omicron}}\omega$, $\acute{\omicron}\nu\omega\mu\iota$. Disputationem consummant septem verba in $\acute{\alpha}\omega$ exeuntia quae vocali connexivae adjungunt ν , $\delta\alpha\mu\acute{\acute{\alpha}}\omega$ $\delta\alpha\mu\acute{\nu}\alpha\omega$ $\delta\acute{\acute{\alpha}}\mu\acute{\nu}\eta\mu\iota$, $\kappa\epsilon\rho\acute{\acute{\alpha}}\omega$ $\kappa\iota\rho\acute{\nu}\alpha\omega$ $\kappa\acute{\acute{\iota}}\rho\acute{\nu}\eta\mu\iota$, $\kappa\rho\epsilon\mu\acute{\acute{\alpha}}\omega$ $\kappa\rho\eta\mu\acute{\acute{\nu}}\alpha\omega$ $\kappa\rho\acute{\eta}\mu\acute{\nu}\eta\mu\iota$, $\pi\epsilon\lambda\acute{\acute{\alpha}}\omega$ $\pi\iota\lambda\acute{\acute{\nu}}\alpha\omega$ $\pi\acute{\acute{\iota}}\lambda\acute{\nu}\eta\mu\iota$, $\pi\epsilon\rho\acute{\acute{\alpha}}\omega$ $\pi\epsilon\rho\acute{\acute{\nu}}\alpha\omega$ $\pi\acute{\acute{\epsilon}}\rho\acute{\nu}\eta\mu\iota$, $\pi\epsilon\tau\acute{\acute{\alpha}}\omega$ $\pi\iota\tau\acute{\acute{\nu}}\alpha\omega$ $\pi\acute{\acute{\iota}}\tau\acute{\nu}\eta\mu\iota$, $\sigma\kappa\epsilon\delta\acute{\acute{\alpha}}\omega$ $\sigma\kappa\iota\delta\acute{\acute{\nu}}\alpha\omega$ $\sigma\kappa\acute{\acute{\iota}}\delta\acute{\nu}\eta\mu\iota$. Nulli omnium simile est $\mu\acute{\acute{\alpha}}\rho\gamma\alpha\mu\alpha\iota$, cui nec barytonon verbum antecedit, nec perispomenon.

5) $\Sigma\kappa\epsilon\delta\acute{\acute{\omicron}}\omega\gamma\tau\alpha\iota$ tres codd. praebent Apollon. IV. 500. $\sigma\kappa\iota\delta\acute{\acute{\acute{\nu}}}\alpha\omega$ et $\pi\epsilon\tau\acute{\acute{\acute{\alpha}}}\omega$ auctoribus idoneis carent.

Pars altera.

De verbis barytonis.

CAP. I.

De puris.

§. 1. Verba in αιω omnia a prosa alienata sunt praeter παλαίω παρὰ τὸ πάλ्लω ἢ ἀπὸ τῆς παλάμης EM. 647, 21. vel verius ἀπὸ τῆς πάλης. Ὁραίουσι, quod olim scribebatur Hes. Th. 903. et codices redarguant, unde ὠρεύουσι assumptum est, et ipsa natura hujus terminationis, quam semper brevis antecedit antepenultima διχαίω, ἰσαίω ceteraque ad Buttm. 59. adnotata, quae poetae Alexandrini frequentant non relictā interim altera terminatione, cui Nonnus et sup-pares favent. Haec a verbis secundae declinationis proficiscuntur: τοῦ κεδῶ οὐ μόνον τὸ κεδάζω παράγωγον ὡς τοῦ ἰσῶ τὸ ἰσάζω ἀλλὰ καὶ τὸ κεδαίω πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἰσαίω παρ' Ἀράτῳ Eust. 140, 27. λῶ λιλαίω ὡς κερῶ κεραίω Schol. II. XV. 317. ὡς κερῶ κεραιῶ, περῶ περαιῶ, οὕτω λιλῶ λιλαίω κατὰ παραγωγὴν EM. 566, 3. Epim. Cram. I. 259. qui pro περαιῶ fortasse κεδαίω posuit, nam illud non dici solet. Neque cognitum habemus λιλάω sed modo Λιλεῖ φθονεῖ ¹⁾ ἐπιθυμεῖ Hes. Βιβαιόμεναι id est βιβαζόμεναι sive ὀχενόμεναι Arat. 1074. Buttmannus jure praetulit Vossii scripturae βιαιόμεναι. In Nic. Alex. 396. τήθη τε γε-ραιόμενα μνίοισι, si id significatur quod Schneidernus sumit ad Aristot. T. III. 223. delectata muscis, in quibus videlicet habitent, scribi poterat τ' ἐπαγαιόμενα id est ἐπιχαίροντα, vel vulgato propius τε παρειάμενα id est παρήμενα, si forte poeta grammaticae doctrinae ostentator nomen εἶαμενῇ interpretatus est ἡμένην id est locum depressum, quem Theocritus

1) Ποθεῖ corrigit Heckerus Comm. de Anth. p. 48.

XIII. 40. *χωρον ἤμενον* dixit. — In *αὐτῷ* nullum terminatur verbum; nam pro *ἀγανόμενοι* ap. Oppianum Schneiderus ex compluribus libris recte reposuit *ἀγαιόμενοι*. — Terminatio *εἰω* duo complectitur verborum genera, alterum desiderativum *γαμῆσειω*, *δωσειω* v. ad Buttm. 389. alterum poetice auctum *δκνειω*, *τελειω*. Verum de hoc non omnes consentiunt. EM. 620, 43. *δκνειω οὐκ ἔστι πλεονασμός· λέγει γὰρ ὅτι ἔστιν δκνῶ καὶ κατὰ Ἰωνας δκνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ δκνειω. Οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν, ὥσπερ παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, ξιγῶ ξιγείω. Οὕτως δκνῶ δκνειω· περὶ παθῶν.* Hic duo certant contrariis suffragiis, quorum alter sententiae verae veterisque desertor *δκνειω* eodem loco habendum ducit quo sunt *παλαίω* et *ἡγεμονεύω*. Horum enim terminatio non pleonasmo affecta est ut *κεραίω*, *οἰνοχοεύω*, sed proprio quodam et nativo paragogae genere constat. Verum haec vulgo recepta sunt, *δκνειω* autem nisi in carminibus non legitur, ideoque cum *ἀθρείω*, *οἰκείω*, *οἰνοβαρείω* aliisque numerorum poeticorum supplementis comparari oportet. Itaque unum relinquitur verae paragogae exemplum *θαλπείω* a *θάλπω* ductum (nam *θαλπέω* non apparet) dubitabile tamen, quia nemo auctorem sistit.

§. 2. Jam venio ad illam amplissimam familiam verborum in *εὐω* desinentium, quorum duplex origo. Verbalium nonnulla a barytonis orta afferunt Grammatici: *ἀπὸ τοῦ βούλω παράγωγον βουλεύω ὥς ἄρχω ἀρχεύω* EM. 208, 28. *Γνάφω γναφεύω ὥς ἄρδω ἀρδεύω* Sch. Plut. 166. *ἀπὸ τοῦ κέλω γίνεται κέλέω καὶ κελεύω ὥς βούλω βουλεύω* Eust. 684, 12. Hoc certe paronymon est, *ἀρχεύω* esse potest, quamquam *ἀρχή* apud Homerum non imperium significat sed initium. Itaque acquiescimus in *κελεύω* et *ἀρδεύω*. Significatione nihil differunt *φρύξαι καὶ φρυγεῦσαι* Poll. VII. 181. *σκάλλειν* et *σκαλεύειν*, sed his tamen interseri possunt nomina *φρυγεύς* et *σκαλεύς*. *Νηπιαχεύω* a *νηπιάχω* productum esse tacite negat Schol. A. ad II. XXII. 502. *νηπιαχεύων παράγωγόν ἐστι ζῆμα παρὰ τὸ νηπίαχος ὥς ἵππος ἵππεύω*, qui fortasse sic sibi persuasit *νηπιάχω* esse novitium verbum ab Apollonio et Moscho per quandam quasi anadromen ex

homerico νηπιαχεύω effictum. Σηπεύειν Manetho IV. 269. pro σήπω dixisse videtur.²⁾ Ῥεμβεύειν in LXX. idem significat atque ῥέμβεσθαι. Alia nominibus adnexa sunt verbalibus, a σεπτός Σεπτεύει σεβάζει Hes. κρυπτός κρυπτεύω tecte ago sive insidior (ut σκοτεύω latito) diversum a κρύπτω tego, ὀπτεύω ab ὀπτομαι incertum an ab ὀπτης (ὀπτήρ) ut ἐπόπτης ἐποπτεύω. Pro Φεζζεύει ἀποφέρει Hesychius fortasse φερτεύει scripsit cujus paraschematismus est φερτάζειν. Sed ab his parumper abeamus. Etenim saepe quaestio incidit unde verba hujus formae derivata sint, a verbo an a nomine. Quare de paronymorum ortu interponenda est disputatio, sed brevis nec pro copia exemplorum; haec enim qui singillatim persequi instituat, finem vix inveniet. Equidem pauca ejusque declinationis proponam, ac primum homerica ἀλγτεύω et ἰκετεύω et quod in H. H. legitur φιλητεύω, tum quae oratores attici comprobarunt δραπτεύω, ἰδιωτεύω, ληστεύω, ὀπλιτεύω, ταμιεύω, πνκτεύω, τραπεζίτεύω, προφητεύω etc. Sed non omnia sic figurata parem auctoritatem habuisse notum faciunt Atticistarum notationes: σοφιστεύειν οὐκ ἐν χρήσει κεκριμένη Poll. IV. 17. φιλοδοσκοτεύομαι· οὕτως Ἀναξίλας EM. 794, 19. illeque mancus articulus Phrynichi Epit. 443.*** εντεῦσαι ἰδεῖν δεῖ εἰ Φαβωρῖνος οὐκ ὀρθῶς χρῆται certe ad verbum hujusmodi spectat sive id πενητεῦσαι fuit sive ξενιτεῦσαι, quod Coraes Atact. T. II. 262. non ante Strabonem legi putat; medium ξενιτεῦσθαι Isocratē (Philipp. 107.) pro μισθοφορεῖν usurpasse Harpocratio memoratu dignum habuit. Multo plura emergunt apud scriptores, qui vulgari dialecto assignantur: γυμνητεύω, ἐργατεύομαι, λογιστεύω, μεταναστεύω, μεσιτεύω, πειρατεύω, προσηλυτεύω, πλανητεύω, quod et ad πλάνης referri potest. Sed ut longe plura sunt substantiva quae in της, quam verba quae in τενω exeunt, ita verbis nonnullis deest nomen genitale, sicut ἀγιστεύειν apud Platonem alios-

2) Eos qui mortuos condunt vocat ταριχευτήρας ἀπηνεῖς — καὶ ἐμπορίης (fort. κακεμπορίης) τε ματεντὰς καὶ μυσαροὺς (fort. παμμυσάρους) σηπιάς τε τεχνάσμασι σηπεύοντας. Pro σηπιάς (quod certe σήπιας scribi debebat) Dorvillius σηπιτοῖς corrigit i. e. σηπιτικοῖς.

que reperitur, ἀγιστής ignotum est non minus quam ξενίτης et ἱεράτης, sed hoc colligi potest ex feminino Ἱορήτειρα ἱέρεια Hes. cui vereor ne Stephanus injuria praetulerit ἀρήτειρα, et ex adjectivo ἱερατικός. Hinc profectum est ἱερατεύειν, pro quo scriptores antiqui et attici utuntur primitivo ἱεραῖσθαι. Illi simile videtur nomen magistratus boeotici οἱ ἀφεδριατεύοντες. Ἐραστεύειν usurpavit Aeschylus non alio sensu quam ἐραῖν. Nimirum quod in re et natura positum est ut paronyma potestatem habeant magis determinatam quam verba nominibus praecurrentia, id Graeci in dicendo non ubique observant. Longissimo quidem intervallo disjuncta sunt βουλεύεσθαι et βούλεσθαι, πειρατεύειν et πειραῖσθαι, δυναστεύειν et δύνασθαι, κλητεύειν et καλεῖν, μισθωτεύειν et μισθοῦν, ἀρεσκεύεσθαι et ἀρέσκειν, sed minus longe a μνᾶσθαι distat μνηστεύειν, etsi hoc proprie dicitur de iis qui mulierem ambiunt, illud magis universe, idemque a ληΐζεσθαι differt ληστεύειν, ab ἀλᾶσθαι ἀλητεύειν, a κηρύσσειν κηρυκεύειν, sed propter communem ortum permutantur non raro; τομεύουσι Hesychius interpretatur τέμνουσι, οἰκετεύειν Euripides dixit pro οἰκεῖν, pro ἀλεῖν Homerus ἀλετρεύειν, cui quod respondet nomen ἀλέτης multis aetatibus post in lucem prodit, sed etiam ab inusitato ἄλετρον derivari potuit ut ὄλεθρος ὀλοθρεύω, ἄροτρον ἀροτρεύω, ὄφελτρον ὀφελτρεύω, λίστρον λιστρεύω. Eademque originis disceptatio iteratur in verbis perispomenis; ἀπὸ τοῦ ἐλήλασμαι ἔλαστον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἔλαστρον καὶ ἐκ τούτου ἐλαστρέω· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαστήης ἐλαστρῶ ὡς βοαστήης βοαστρῶ, καλιστήης καλιστρῶ EM. 325, 32. quibus simile etymon fingendum est ad explicandum βληστρίζειν. A femininis ejusdem declinationis Homerus derivavit λωβεύω, πομπεύω, τολυπεύω, cujus nomine abstinet; Attici receperunt θαλασσεύω, μαιεύω, πορνεύω, δεκατεύω, πεντηκοστεύω etc. Ejus generis, quod a nominibus secundae declinationis ortum ducit, ille exempla plurima supeditat δαιτρεύω, λιστρεύω, λιτανεύω, ὀδεύω, δῖστεύω, τοξεύω, φυτεύω, quorum omnium nomina apud eum leguntur praeter τὰ λίτανα. Numerum multis partibus auxerunt insequuti scriptores: ἱατρεύω, μεταλλεύω, μοσχεύω, νεοσσεύω, ὀγμεύω, πεσσεύω, φονεύω, χορεύω, pro quo Homerus ὀρχέομαι dicit.

Ab adjectivis *κιβδηλεύω, πτωχεύω, τιθασεύω* et parasyntheta *ιδιοβουλεύω, κακοβουλεύομαι, φιλανθρωπεύομαι*, quibus auctores probatissimi utuntur. Sed verbum *βδελυρεύεσθαι* Libanio Argum. in Dem. Or. de Foed. Alex. p. 211. suspicionem injecit hanc orationem non Demosthenis esse sed Hyperidis, qui etiam *νωθρεύεσθαι* admisit improbatum Polluci IX. 137. Idem Pollux *ἀπανθρωπεύεσθαι* rejicit II. 5. Phrynichus Ecl. 386. *χρησιμεύειν* et *φρονημεύεσθαι*. Alia suspecta reddit ignobilitas auctorum: *ἀπαιδευτεύειν* Apollon. de Conj. 501, 18. (omiss. in Thes.) *ἀπληστεύεσθαι* Sch. Pind. Ol. VI. 78. *καθαριεύειν, μεγιστεύειν, δολιεύεσθαι, ἱταμεύεσθαι, θηλυκεύεσθαι, ψυχρεύεσθαι*, quibus similia attuli ad Phryn. 67. *Συνωρικεύεσθαι* Aristophanes finxit ab adjectivo *συνωρικός* Poll. VII. 205. qualia multa ab adjectivis in *ἰκος* propagavit novitius sermo: *διαλεκτικεύεσθαι, διαφυσικεύεσθαι, λογικεύεσθαι, μερικεύειν* et alia ad Phryn. 764. indicata. — Declinationis tertiae quot sunt exitus, totidem fere sunt verborum fontes: *παιδεύω, θητεύω, γοητεύω, λαμπαδεύω, χειμαδεύω, τερατεύω* — *παγιδεύω, σταφιδεύω, θεμιστεύω, εἰλωτεύω* ³⁾ et ab iis, quorum genitivus pure terminatur, *λατρεύω, μαντεύω, ἀλιεύω, βασιλεύω, βραβεύω*. Ita dubium fit utrum *ἱππεύω* ut EM. 132, 2. ab *ἵππος* derivatum sit an ab *ἱππεύς*. Sed *ἀριστεύω* Eustathius 655, 48. recte ab *ἄριστος* repetere videtur, neque aliter sentio de *ἀγχιστεύω*. De *πρωτεύω, καλλιστεύω, κρατιστεύω* nemo dubitat. Ab his quae in duplicem exeunt orta sunt *βλακεύω, κολακεύω, σκυλακεύω, θεραπέύω, θωπεύω, ῥωπεύω*. In magno numero substantivorum quae in *ην, ων, ηρ* terminantur, nullum reperio in verbi naturam conversum praeter quod Glossographi afferunt *Ματηρρεύειν, ζητεῖν* et novitium *βακτηρρεύειν*, quod neque cum *βάκτρον* accurate convenit nec cum *βακτηρία*, sed aliquam multa ab *ωρ, ἰκτορεύω, ῥητορεύω, αὐτοκρατορεύω*. A *πῦρ πυρεύω*, ab obsoleto *νύχος νυχεύω*, ab aliis sic terminatis *ἰχνεύω, κηδεύω, σκυτεύω*, quanquam hoc alia

3) Doctum Anglum qui genitivum *εἰλωτέων* ap. Herodotum in *εἰλώτων* mutandum censet quia *εἰλώτης* barbarum sit, Dindorfius in Thes. refellit Stephani Byz. exemplo. Idem genitivus tertiae declinationis esse potest ut ostendi ad Buttm. 337.

via derivari potuit a σκυτεύς, et γραμματεύω duplicem quasi recessum habet ad γράμμα et ad γραμματεύς, sed ἄρμα-τεύω, πραγματεύομαι, Πλεγματεύεσθαι ἐμπλέκεσθαι Hes. nominibus in μα subjici necesse est. Adjectivorum personalium, quae in ων exeunt, prompta facilitas ἀλαζονεύομαι, γεροντεύω, ἡγεμονεύω, μνημονεύω, sed ab altera terminatione ης pauca provenerunt simplicia ἀληθεύω, πενήτεύω, plurima vero parasyntheta sed omnia a scriptorum classicorum consuetudine aequaliter remota ἐπιεικεύεσθαι, κακοηθεύεσθαι, μικροπρεπεύεσθαι, excepto uno ἐπιτηδεύειν, cujus primitivum est nulli illorum simile ἐπιτηδές. Huic addo duo alia solitaria ex superiore genere εὐτραπελεύομαι et δυστροπεύω, praeter quae nullum novimus cum particulis εὖ et δύς compositum.

§. 3. Tertium genus constat ex dicatalectis quae modo in εω vel αω exeunt, modo in ευω ut γειτονεῖν γειτονεύειν, ὑποτοπεῖν ὑποτοπεύειν. Horum unum paronymon esse significat EM. 778, 5. ὑπερῆφανῶ καὶ ὑπερῆφανεύω ἐκ τοῦ ὑπερῆφανος, nisi hoc voluit ἐκ τοῦ ὑπερῆφανος ὑπερῆφανῶ καὶ ἐκ τούτου ὑπερῆφανεύω. Sic enim plerisque visum: τὸ ἐμόχλεον πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ ἐμόχλεον Eust. 903, 61. τὸ ἡριοχεύειν ἐκ τοῦ ἡριοχεῖν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ αἰολικῶς ὡς καὶ τὸ ζητέω ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ 834, 9. τοῦ θηρέω δοκεῖ προϋπάρχειν ἢ τὸ θηράω ἢ μᾶλλον ἀρδῆτόν τι τὸ θηρέω κατὰ τὸ χέω χεύω p. 1872, 43. στεῦται ἀπὸ τοῦ σιῶ στεύω ὡς ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω EM. 726, 32. παρὰ τὸ ἄχος ἀχέων, ἀχεύων δὲ ἀπὸ τοῦ ἀχέω IS1, 8. παρὰ ἀλῶ τὸ ἐκφεύγω πλεονασμῷ τοῦ υ ἀλεύω ὡς τὸ χέω χεύω, δέω δεύω Sch. Od. IV. 396. παρὰ τὸ ἀλῶ παραγωγὸν ἀλεύω *) ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω Epim. Gram. I. 44. quorum postremum confirmat Herodianus π. Μον. 28, 3. De χεύω et similibus, quae L. I. C. I. tractavi, dubitandi causa nulla. Sed hic in quaestione versantur verba paragoga. Ζητεύω quidem, quo non solum veteres Epici sed etiam

4) Si δατέασθαι, quod Buttmannus cum ἀλέασθαι comparat, aliqubi legeretur, non ex δατέασθαι, ut ille, ortum dicerem sed ex δατεύασθαι. At enim vero legitur nusquam.

Archimedes usus est *Arenar.* p. 38. nihil in vestibulo habet praeter *ζητέω*, idemque valet de *Ἐρεύνειν ἐρευνᾶν* Hes. quod Homerus *ἐρέειν* dicere solet. Horum nullum tempus invenitur praeter primum eoque conveniunt cum verbis in *αῖω* et *εῖω*, quae ultra imperfectum nunquam procedunt *καραίω*, *τελείω* etc. Haec igitur a perispomenis orta dicimus cum epenthesi ejusdem vocalis. Sed longe major est copia verborum quae liberum habent per omnia tempora motum, eorumque pars multo maxima cum nominibus cohaeret iis, quae, ut antea ostendi, pari facilitate in verba utriusque terminationis *εω* et *ευω* declinari possunt. Jam distinguamus oportet verba poetarum propria et promiscua. Illa poetae in praesenti et imperfecto sic conformant ut cuique versus loco aptum est, Homerus *δινεύων* et *ἐδίνεον*, idem *οἰνοχοεύων* et *ῥνοχόει*, Oppianus Cyn. IV. 231. *οἰνοχοεῦντες* ut *φυλλοχοεῦντι* Anth. VII. 141. Apollonius *ὀτλεύουσι*, Manetho *ὀτλεῦντες*, eodemque modo *ἀμφιπολεύειν* et *πυρπολέοντες* Hom. *αἰθροπολοῦσα* Maxim. 357. sed *ἀκροπολεῦει* Maneth. *μυστιπόλυνε* Nonn. XXXIII. 229. *ὀπηδεῖν* Hom. *ὀπηδεύειν* Apollon. *ὄρσολοπεύει* in H. H. et alibi, *ὄρσολοπεῖται* Aeschyl. Porum verborum utra prius nata fuerint, circumflexa an barytona, per se non cognoscitur sed ad epenthesis assumptionem adducimur hac re quod ea tempora, quorum utraque forma eandem mensuram habet, a praesenti puro sumuntur: *ὀτλήσω* Apollon. *δινῆσαι* et *δινηθῆναι* Hom. et posteriores, *οἰνοχοῆσαι* Hom. *ποντοπορήσω* Nonn. IV. 114. ab Homero praesenti *ποντοπορεῦω*. Itaque eundem Homerum arbitror, si ita ei usu venisset, non *ῥνιοχεῦσαι* dicturum fuisse sed *ῥνιοχηῖσαι*, et de Odyss. VI. 157. ubi poeta Nausicaam praedicat *τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν*, non justam esse Eustathii dubitationem utrum hoc sit participium aoristi an praesentis; nam hujus quidem temporis duplici pro numerorum ratione utuntur forma *εἰσοιχνεῦσι* Od. IX. 120. *ἐποιχνεῖς* Anth. XII. 131. *διοιχνεῖ* Aeschyl. et *οἰχνεύων* Pind. Fr. CCXXXVII. sed una futuri forma *οἰχνήσω* ad omnem illa usum apta. Quae aliter conformata sunt non tantam auctoritatem habent ut regulam labefactent *ῥνιοχεῦσαι* Anth. IX. 696. Joann. Gaz. II. 213. *ποντοπορεῦση* in Orac. Plut. V. Thes. XXIV. *ποντοπορεῦσαι*

Anth. Plan. CCXXI. 3. ὑμνοπολεύσω Apollinar. Ps. IX. 4. Mirabilis vero est quod Homeri imitatores Nonnus IX. 150. XXV. 10. et Musaeus 197. ἀθλεῦσαι admiserunt contra illius praescriptum qui in prima quidem positione ἀθλεύειν vel ἀεθλεύειν dicit, in aoristo autem ἀθληῖν⁵⁾ ut et Empedocles fecit v. 34. et alii Epicorum. Illi poetico generi adscribi potest ἰχνεών, quod Critici metri causa in Pindari quodam loco posuerunt pro ἰχνεύων, caeteroqui incognitum; nam διχνεῖν Theodori Prodromi vix afferre dignamur; sed Hesychni adespota Ὀθρών, Ὀθρεύων, Ὠρεῖν φυλάσσειν et cum eodem interpretamento conjunctum ὠρεύειν, non constat unde fluxerint. Si constaret e carmine sumta esse, quaeri posset utrum alterum ex altero processerit an utrumque ab eodem nomine ὄθη et ὠρη diverse deflexum sit. Verum illa epenthesis ratio Grammaticis placita prorsus non convenit ad verba in commune recepta, cujusmodi unum adnotat Eustathius 760, 28. μυθέσθαι ὁμηρικόν, μυθεύεσθαι δὲ τὸ ψευδῶς λέγειν τῆς μεθ' Ὀμηρόν ἐστι χρήσεως, sed sunt plura μοχλεύω pro homerico μοχλέω, δισκεύω pro δισκέω v. Jacobs. ad Anth. 502. Σύες ὀχέονται Arat. 1069. poeticum est, vulgare ὀχεύονται⁶⁾ quodque Theocritus dixit αἶγες βατέονται I. 87. Schol. interpretatur βατεύονται, cui similia sunt ἐπιβατεύω et ἐμβατεύω vulgo recepta, sed ἐμβατέω poetarum proprium. Plerumque vero contra fit. Nam pro ἐπιδημεύειν, μυθολογεύειν, ἡριοχεύειν, ὠρονομεύειν, ποντοπορεύειν, πενταθλεύειν, φρουρεύειν Opp. Hal. IV. 233. invaluerunt pura, et rheto- res nisi βυσσοδομεύειν ab Homero accepissent, sine dubio dixissent βυσσοδομεῖν ut οἰκοδομεῖν. Pollux. III. 144. ἀθλεύειν παρὰ ποιηταῖς καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν, quam terminationem constanter sequuntur syntheta vulgaris notae ἐναθλεῖν, καταθλεῖν, πενταθλεῖν et nomina ἀθλητήs,

5) Id duobus locis de servientibus dictum est, ἀεθλεύειν semel hoc intellectu in postrema Iliade, ter de concertantibus.

6) Empedocl. v. 157. ὁξὺ δ' ἐπ' ὁξὺ ξβη, δαλερόν δαλερῶ δ' ἐπο- χεῖτο· pro quo Sturzius et Karstenius v. 269. parum cogitate ἐποχεῖτο substituerunt, nec tolerabilius οἱ δὲ πορεῖται λισσόμενος θύοντα v. 411. Hic παρῶται scribendum videtur, illic πεχεῖτο.

ἄθλησις etc. sed simplicis duplex est conformatio apud Platonem ipsum ἄθλεῖν, ἄθλοῦντες et ἄθλεύοντες de certaminibus ludicris verisque. 7) Similiter Xenophon variat προστατεῖν et προστατεύειν, quorum illi conveniunt ἀποστατεῖν, περιστατεῖν et παραστατεῖν, huic ἐπιστατεύω in uno loco Eusebii scriptoris ionici. Νοσεύοντες Aret. Sign. Diut. II. 9, 158. omnes tuentur codices et nomen νόσενμα crebrius iteratum in Hippocr. de Med. p. 64. T. I. de Aer. et Locc. p. 529—533. T. I. sed infinito saepius νοσέοντες, νοσεῦντες, νόσημα. Ὀχλεῦνται κινοῦνται· ὀχλεύονται ὁμοίως Hes. quorum illud poeticum est, hoc nescimus unde ductum sit. Ἀνακωχεῖν Hippocr. de Cord. 490. T. I. et Hes. ceteri ἀνακωχεύειν. Ex Photii iudicio Τυραννεύσασα οὐ μόνον τυραννήσασα conjectura subit Atticorum aliquos in certis modis temporibusque alteram terminationem praetulisse alteri. Equidem apud Platonem, Xenophontem, Thucydidem reperio τυραννεῖν et τυραννεῖσθαι, sed ab altero capite τυραννεύοντες, τυραννεῦσαι, τυραννεύομενον. Atticistae plerumque favent perispomenis; ἀναισθητεύομαι μὴ εἵπης ἀλλ' ἀναισθητῶ Thom. ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν οὐ σκοπεύειν Anecd. Bekk. 435. quī quod damnat verbum placuit Straboni XIII. 599. aliisque recentiorum; τὸ ἀηθεῖν σκληρόν, τὸ δὲ ἀηθεύειν ποιητικόν Poll. V. 145. nisi pro hoc ἀηθέσσειν scripsit. Nobis non eadem quae antiquis illis verborum censoribus iudicandi facultas propter multiplices literarum graecarum defectus. Sed si stamus exemplis iis, quae fors fortuna nobis reliqua fecit, verba δεσποτεύειν, διακορεύειν, ζωγρεύειν, πανουργεῖν, πολυπραγμονεῖν (Damophil. in Opusc. Sent. Orell. N. 45. p. 84.) περιπολεύειν, 8) ἐταιρεύεσθαι, τιθηνεύεσθαι, κακοσχολεύεσθαι, προμηθεύεσθαι, ἐπιμηθεύεσθαι, ὑπερ-

7) Galenus Καταμώσας — παρὰ τὸ ματεύειν ὡς καὶ καταματιούμενος, quod Dindorfius Thes. T. IV. 1141. in καταματιεύομενος mutandum censet. Sed ματεῖν (ut χατεῖν etc.) satis testatum est ac nescio an in Hipp. de Articc. p. 174. T. III. et in commentario Galeni c. XXIII. 453. T. XVIII. P. I. pro ἐσμᾶττεσθαι scribendum sit ἐσματέεσθαι. Ἐμματέων τοὺς δακτύλους καθιεύς Schol. Nic. Al. 136.

8) Achill. Tat. IV. 14, 96. καθεύδουσα ταύτην ἀφίησι προπολουμένην τὴν φωνήν scripsisse videtur ὄνειροπολουμένην.

ηφανεύεσθαι postponenda sunt circumflexis διακορεῖν v. Fritsch. ad Thesmoph. v. 480. δεσποτεῖν etc. Id tamen non eo valet ut de omnibus judicare possimus; nam saepe res vertitur: εἰρηνεύειν, βωμολοχεύειν sive βωμολοχεύεσθαι et φιλανθρωπεύεσθαι pure terminatis antiquitate antecedunt; Suidas pro Περφόνηκεν ἐφόνευσε fortasse πεφόνευκε scripsit; nam φρονεῖν relinquendum est Clytaemnestrae Mosquensi v. 231. 265. 288. δεσμεύειν etsi Atticistae minus probant quam δεῖν, tamen plus auctoritatis habet quam δεσμεῖν, cujus significatio prorsus eadem, ut apparet ex Diosc. Mat. IV. 155. (158.) p. 644. et Galen. de Simpl. Fac. VIII. 129. T. XII. quorum ille δεσμεύουσι scribit, hic in eadem re δεσμοῦσι. Διχηλεῖν et διχηλεύειν Alexandrinorum propria sunt. Κακοτροπεῖν ex uno cognovimus Hippocratis loco, ubi de morbidis dictum est, κακοτροπεύεσθαι de moribus Polyb. ut δυστροπεύειν Basil. Quod discrimen utrum fortuitum sit an terminatione expressum quis dijudicare audeat? Sed significationis quaedam diversitas haud obscure gliscit in quibusdam aliis: ῥαστωνεῦσαι enim otiari significat, ῥαστωνῆσαι convalescere, ὁμαδεύειν idem quod ἀθροῖζειν Hes. ὁμαδεῖν tumultuari, ἀκρατεῖν oppositum est τῷ κρατεῖν sed ἀκρατεύεσθαι τὸ οὐκ ἐγκρατεύεσθαι Phryn. quo intellectu tamen Hippocrates ἀκρατῆσαι dixisse videtur; τορῆσαι (διατορῆσαι, ἐκτορῆσαι) ab adjectivo τορός derivatum vices explet verbi antiqui τετραίνω perforo sed τορεῦσαι plerumque significat *tornare* apte cum nomine instrumenti τορεύς. Ἐπιτροπεῖν, nisi librariis debetur (v. ad Phryn. 650.) nihil amplius est quam paraschematismus primitivi ἐπιτρέπειν, sed significando muneri tutoris aptius habetur ἐπιτροπεύειν id est ἐπίτροπον εἶναι ut ταγεύειν tagi munere fungi, quanquam Aeschylus ταγεῖν et ταγεύειν indistincte usurpavit pro στρατηγεῖν et in codd. nonnullis Xenoph. διαταγεῦσαι scriptum est pro διατάξαι. Certe in Aeschyli loco πανδοκεῖν plurimum distat a πανδοκεύειν ut simplex δοκεῖν a δοκεύειν. — Verba secundae et tertiae declinationis non ita longo sermone indigent. De illis eadem pervasit opinio quae de protoclitis: ἀπὸ τοῦ ἀγορεύω ἀγορεύω Eust. 96, 10. τοῦ λωβεύειν πρωτότυπὸν ἐστὶ τὸ λωβῶ p. 1936, 63. Multo vero credibilius est utrumque

ab ἀγορά, λώβη derivatum esse ut a θήρα θηράω et θηρεύω, quorum neutro utitur Homerus, nomine saepius. Ac si nullum suppeteret nomen, citius cogitationem transferremus ad verba primae declinationis, quibus ionica abundat dialectus, nec solum λωβέεσθαι cum λωβέεσθαι cognationis lege sociaremus sed etiam ἀπατεύειν Xenophan. Fr. VII. p. 43. cum ἀπατέειν Hippocr. de dec. hab. p. 74. T. I. συλεύειν cum συλέειν in Xanthi Lydiacis ap. Dion. Hal. I. 28. μωμεύειν cum μωμεῖσθαι Theogn. μηχανεύεσθαι cum μηχανέεσθαι Herod. cognatum diceremus. Sed multo ad fidem propius est a nominibus verba esse derivata terminatione duplici, partim ejusdem significationis ut illa, partim diversae ut λοχῆν et λοχεύειν, quod Hesychius tamen pro ἐνεδρεύειν positum affert, μοιχᾶται ὁ ἀνὴρ, μοιχεύεται ἡ γυνή Thom. Pro μεταλλῆν Nicander Th. 672. scripsit μεταλλέων αἰγὸς ῥόθον posthabita vulgari nominis μέταλλον significatione, id quod excusatur ignorantia etymi; nam quod Buttmannus opinatur ex μετ' ἄλλα conflatum esse, prorsus insolita est haec compositionis ratio, nec unquam ἐξαλλῆν vel quid simile auditum est. Μαχλᾶν et μαχλεύεσθαι a veterum consuetudine aequaliter remota sunt Ἐφορεύειν Photius interpretatur ἐποπτεύειν, quod quantum ab ἐπόπτεσθαι distat, tantum illud ab ἐφορᾶν. Verborum ex tertia declinatione huc commean-
tium unum ab Atticistis exsignatum est μαιεύεσθαι οὐ μαι-
οῦσθαι Thom. Κλαδοῦν et κλαδεύειν scriptores minus elegantes substituerunt ad significandum *pampinare*, quia κλῆν, quo veteres utuntur, latius patet. Ὀρνιθεύειν et ὀρνιθοῦν, χωλεύειν et χωλοῦν, χηρεύειν et χηροῦν, χαλκεύειν et χαλκοῦν vel ad distinctionem significationis intransitivae et factitivae pertinent vel aliam inter se differentiam habent. Sed Euripides ὀρθεύειν et διορθεύειν non ullius nisi metri causa usurpavit, nullaque prorsus ratione antiquis ἀκριβόω, δαιδαλώω superposita sunt ἀκριβεύω, δαιδαλεύω. Verum haec satis. Illud vere admonet EM. 803, 13. οὐδέποτε ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ νόω γίνεται παράγωγον διὰ τοῦ ἐνω, nam φινύω et φυντεύω diversas stirpes habent. Neque invenietur facile qui ἀρνεύειν cernuare ex Ἠρνε ἐκνβίστα Hes. conversum dicat, sed potius utrumque a communi etymo seorsum processit,

sive *παρὰ τοὺς ἄρονας* ut Schol. II. XII. 385. dicit, etsi nunquam sic ut *μοσχίζν* et vitulari de haedulorum petulcorum lusibus dictum reperitur, sive ab alio quodam nomine oblivione deleta ut *παλεύειν* et *σταθεύειν*, quorum origo evanuit; nam quod nonnulli *στατεύειν* scripserunt ab Atticistis reprehensi, id quidem adjectivo *στατός* persimile sed a significatione assaudi non minus remotum est.

§. 4. In *ῥω* nulla verba exire nisi aeolica *ποθήω*, *ἀδικίω* auctor satis est Herodianus π. Mon. p. 43. Nec multa in *ιω*, quorum genus duplex, unum a substantivis in *ις* *δηρίω*, *κηκίω*, *κονίω*, *μητίω*, *μηνίω* Choerobosc. 170, 4. et ad hoc exemplum *δηίω* a nomine ficticio *δηίς* ortum esse sumitur. Prae veterum placito τὸ ἴδος ἀπὸ τοῦ ἰδίω EM. 465, 39. amplectimur contrariam sententiam verbum ex nomine extitisse. Verbalium vestigia rara sunt minusque expressa; ab *ἄω*, ut alio loco dixi, *ἄίω*, ab *ἔσθω* *ἔσθίω*, ab *οὖλω* *Οὐλλίοιεν ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν* Hes. *Ἐψίονται ἀκολουθήσουσι* quo referendum sit, patet. Verbi *ἁλίω*, cujus obliqua modo tempora extant *ἁλίσαι* et *ἑξήλικα*, ejusque quod prothesi crevit *κυλίω*, primitivum fuit *εἰλω*, *εἰλέω*, cujus similitudo apparet in *εἰλίνδησις* et in verbo *ἐνελινδεῖσθαι*. *Μαρίειν ὀχλεῖσθαι πυρέττειν* et *Μαιριῆν τὸ κακῶς ἔχειν* Hes. non dubito arcessere ab obsoleto *μαίρω*, unde *Μαῖρα τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαιοτάτον καῦμα* Hes. et *μαραίνω*. Contrarium corporis affectum declarant *μάλκη*, *μαλκίειν*⁹⁾ et paragogum *μαλκιῆν* i. q. *μαλακιᾶν*. Pro *Χειμίονσα ψυχομένη ῥιγῶσα* Galen. Foesius *χειμιούσα* corrigit; praestat vero *χειμιῶσα*. *Μαστίω ἐκ τοῦ μαστίζω* Theognost. Cram. II. 146. sed propinquius est nomen *μάστις*. Boeotica sunt *αὐλίω*, *δοκίω* etc. quae Ahrensius enumerat de Aeol. p. 179. — Terminationem *οιω* excludunt canones τὰ παραληγόμενα τῇ *οι* περισπᾶται etc. Arcad. 165. τὰ διὰ τοῦ *νω* βαρύτονα διὰ τοῦ *υ* γράφονται· προσκεῖται βαρύτονα διὰ τὸ ἄλοιω, ὁμοιω Theogn. 148.

9) Schol. Nic. Th. 382. τὴν μάλκην Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις ὄγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (fort. ὑποδείγματα) τίθησι πνεύματος ἀργαλείοιο πόνοιό τε μαλκείοντες. In seqq. ὁμορφ τε κορυμῶ τε δέματ' ὅτε δάμνατο μάλλον scrib. δέμας τότε.

unde patet ἀλοῖω a scholarchis Byzantiis confictum esse, quod ex inficeto Diogenis epigrammate facili negotio eximitur. — In ουω exeunt pauca: ὀρούω ab ὄρω productum, κολούω et μολούω sive μολεύω, quorum illud vel commune cum κολάζω fundamentum habet vel pariter cum proximo a nomine provenit quocum ἀυτόμολοι id est stolones *Auslaueffer* compositum est; namque μολεύειν significat τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν ὡς τὸ τὰ πρέμνα πρεμνίζειν Poll. v. Dissert. I. c. I. §. 6. fin. Χελούειν βήσσειν Hes. laconicum vel boeoticum est pro χελύειν a χέλυσ. — Verba in νω pleraque a nominibus tertiae declinationis eadem vocali finitis originem trahunt ἄλυσ ἀλύω sive ἄλώω, ἀρνύω, ἀχλύω, γηρύω, δακρύω, ἐλινύω, ἰθύω, καττύω, μεθύω, a κόχρυσ consimile verbum, cuius tempora quaedam καχρύσω et συγκαχρῶσαι a Grammaticis allata sunt, κορθύω, κικύω, σταχύω (ἀνασταχύω, ὑποσταχύω) a μῶλγς μωλύω, a φῖτγς vel φῖτν φιτύω. Sic etiam ἐκ τοῦ οἰζύς οἰζύω. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ σχελιαστικοῦ ἐπιρρήματος γίνεται οἰζω ὡς λιάζω, αἰιάζω καὶ ἐκ τοῦ οἰζω οἰζύω EM. 619, 53. Eust. 1217, 12. Verum etiam a neutris in ος, βρένθος βρενθύομαι, στρῆνος στρηνύομαι, ἐντύω ἀπὸ τοῦ ἔντεα Eust. 599, 15. Verbalium exempla affert EM. 632, 50. ἐλύσθῃ ἀπὸ τοῦ ἔλω ἐλύω ὡς ἔλκω ἐλκύω, et p. 333, 50. ἀρύω παρὰ τὸ ἀρῶ (αἶρω) ὡς πλήθω πληθύω, ἔρω ἐρύω, ἄνω ἀνύω, quorum nonnulla cum nominibus (πληθύς, ἄνη) consociari possunt, ἐρύω epsilon pleonasticum habet. In Arat. 746. ἀστέρες ὠκεανοῦ ἀρύονται, hoc et pro αἶρονται accipi potest et pro ἐρύονται, quod Vossius confirmat Hesychii glossa Ἄρουν εἶλκον, nec dissentit Eustathius 1159, 58. τὸ ἀρύω ἐκ τοῦ ἐρύω γίνεσθαι δοκεῖ. Quippe aquam trahere e puteo idem est haurire et in Simonid. Fragm. LXXIII. 94. εἰρύεται ἄγνὸν ὕδωρ nihil differt ab ἀρύεται.¹⁰⁾ Huic consimile ἀφύω, a quo Gram-

10) Verbum ἀρύειν, quod Hesychius varie interpretatur ἀντιλέγειν, βοῶν, κελεύειν, Kuesterus ad γαρύειν refert. Neque idem esse videtur illud, de quo EM. 134, 12. ἀρά ἢ εὐχὴ παρὰ τὸ ἀρύειν τὸ καλεῖσθαι καὶ ἐφέλκεσθαι. Ἀρύειτ' ἂν φύζειν. Hoc quidem poetae dictum non video quid significare possit nisi ἡρᾶσθε vel ἡψχεσθε ἂν φηγεῖν.

matici ἀφύσσω repetunt, non legitur nisi compositum ἐξαφύω. Sed longe diversum est in Hipp. de Affect. Intern. p. 498. T. II. ed. Lips. p. 553. Foes. de aegroto quodam ἐρεύγεται πυκινὰ καὶ ἀλγέει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει, quod quum Galenus ita enarrat Ἀφύει ἀπολευκαίνεται καὶ ὥσπερ ἀφύης τὸ χρῶμα ἴσχει, indicium praebet hoc loco verbum imitativum scriptum fuisse ἀφνᾷ apuae colorem imitatur, cujus forma cum ἐγγύη ἐγγνῶν, sententia cum κορυνῶν, μολυβδιῶν similibusque congruit. Numne ἀφθᾷ ad illum locum conveniat, viderint medici. — Ἀπὸ τοῦ ἔργον ἀργαλέος ὡς ἔπω ἀπύω Schol. Plut. v. 1. et Sch. Lips. ad II. II. 413. quod non improbable videtur praesertim si nomen intercessit ἦπυς ut γῆρυς. Πιδύω EM. non absurde cum πηδάω componit; nam germanice quoque πῖδαξ vocatur *Spring* et *Sprint*, et Latini aquam *salire* dicunt ut Euripides Bacch. 705. ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς, et Hippocrates de Humor. 129. T. I. ἡ γαστήρ διίει τὴν τροφὴν ὥσπερ ὕδριον νέον διαπηδᾷ, παλαιούμενον στέγει i. e. οὐ διαπιδύει, neque multum abest quin Hesiodum Pegasi nomen falso interpretari contendam; id enim *nomen* non *fontanum* significare videtur sed *salium* ut Πήδαςος, quomodo equus Achillis vocatus est. Κωλύω qui cum κόλος et κολούω comparant, non ab re consulere videntur. Vocum naturalium vocabula κωκύω, ὠρύομαι, ἐπωρύω ad regulam etymologiae exigere haud obstinamus. Sed μηρύω quoque desperandum est. Num μηνύειν ab EM. recte ad μνᾶσθαι referatur, in dubio relinquam. Ἰνύεσθαι κοσμεῖν ἰδρύνεσθαι Hes. fortasse ab ἴζω deflexum est ut ἰδρύω, quod praecipue de imaginum consecratione et exornatione dici solet; eidemque Hesychio pro Ἰννοιεῖν καθέζετο reddendum suspicor Ἰννεῖν, cui adjunctum est καθίνυσθαι sive καθίγνυσθαι v. Aglaoph. 646.

Hactenus loquutus sum de verbis, quorum origo aut a nominibus ducta aut ambigua est. Qua parte absoluta restat illud genus quod uno et certo tramite a verbis descendit assumpta in hoc transitu litera ν. Ab hoc autem sejungi non possunt verba in νμι exeuntia. Etsi enim ὁμόρηννμι, ὀρέγννμι, δέχννμι, πτάρννμι et alia nunquam in νω deflectuntur, nihilo secius regulae instar est quod Theodosius dicit

p. 196. ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς τῶν βαρυτόνων ζευγνύω ζεύγνυμι, κεραννύω, κεράννυμι, quam terminationem notum est ab Atticistis praeferri: ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ προτιμότερα τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ βαρυτόνου Thom. 229. ἀποκτεινύναι ἀττικῶς, ἀποκτινύνειν ἑλληνικῶς Moer. ὀμνύναι μᾶλλον ἢ ὀμνύνειν ὥς ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια Phot. ζευγνύασι καὶ κτιννύασι καὶ δεικνύασι· τὸ δὲ ζευγνύουσι καὶ τὰ ὅμοια κοινά Thom. etc. Horum igitur verborum quatuor sunt fontes; a verbis bisyllabis, quorum terminationem ($\bar{\omega}$) praecedit vocalis; a verbis hyperdisyllabis, quorum stirps consona terminatur accinente vocali brevi; tertius ab his quae diphthongum in penultima habent; quartus a verbis non puris. Primo generi tres sunt subjectae species pro numero conjugationum circumflexarum. A verbis primae conjugationis sive usitatis sive thematicis ἐννύω, σβεννύω, βδέννυμαι. Ab altero ordine unum χορνύναι, si sequimur Criticorum conjecturam qui hoc in Theophr. Char. V. (VI. ed. Schneid. XXI. Ast.) ex codd. vestigiis χορὴ νῦν αἰεί reposuerunt; ab obsoletis τάω et στάω processerunt τείνω ut πτάω πτείνω et ἰστάνω, hinc per misturam quandam τανύω et στανύω in Inscript. Cret. A tertio χώννυμι, quod ut manifestum est ab usitato χόω derivatum esse, ita quae Etym. Gud. 315, 38. et Theogn. II. 159. huic adjungunt ζωννύω, ῥωννύω, στρωννύω, σωννύω, τρωννύω non a τρώω, ῥώω sed a brachyparalectis repeti consentaneum est quamvis maximam partem ab usu remotis. Verba secundi generis sunt σκεδαννύω sive σκεδάννυμι, πετάννυμι, κεράννυμι, κρεμάννυμι, quae primitivorum locum occuparunt, duoque a verbis primae conjugationis, unum κορέννυμι Hes. quo multo usitatus est κορέω, alterum στορέννυμι, nullum vero ab iis, quae futurum in ῆσω mittunt, φιλήσω, τιμήσω· nam κατεκεντάννυτο in Pseudoluciani Philopatr. §. 4. assignandum est auctori barbaro; Ἐπιπωμάννυμι in Math. Vett. neque verbo neque nomini apte cohaeret. Haec omnia ante ypsilon habent duplex $\bar{\nu}$. Nam quae Eustathius p. 790, 59. in libris suis scripta invenit ζωνύω, χωνύω, hodie non comparent, neque consentanea sunt regulae EM. 251, 26. Epim. Gram. I. III. τὰ εἰς $\bar{\nu}$ ω εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγονται, δι' ἐνὸς

ἀμεταβόλουν ἐκφέρεται, οἷον δαίω δαινύω· εἰ δὲ ἐνὶ φωνήεντι, διπλασιάζει ἐννύω, σβεन्नύω. Hoc δαινύω sive δαίνυμι pertinet ad tertium genus, cujus duo modo praeter hoc exempla ψαίνυμι τὸ ψωμίζω Hes. et εἰνύω, καταεινύω, ἐπεινυμαι, quorum usus minime frequens, primitiva ψαίω, εἶω perispomenis ψάω, ξω apta sed prorsus ignota sunt. Ab horum vero norma aberrat γάνυμαι, cujus futurum γανύσσομαι et aoristus Ἐγάνυσαν ἐκόσμησαν χαρῆναι ἐποίησαν Hes. ad praesens γανύω respectat, hoc autem, si viam directam sequimur, ad γαίνω ut τανύω ad τείνω (τιταίνω) sed demonstrari nihil potest praeter γαίω. Quartum genus oritur a verbis non puris qua usitatis qua imaginariis οἶγω οἰγνύω οἰγνυμι, πλέκω πλέγνυμι, ἔργω ἔργνυμι, φάγω φωγνύω φάγνυμι — ἄγνυμι (καταγνύω) δεικνύω, μιγνύω, ξεγνύω, πηγνύω, ἐκπλήγνυμι, δηγνύω, φράγνυμι — ἄχνυμαι, δέχνυμαι, quorum omnium consona principalis e numero est gutturalium; dentali subjunctam esse terminationem νυμι uno exemplo cognoscitur Ἴζω καθίγνυμαι, ἐγκαθίγνυμαι et προσκαθίγνυμαι Hippocr. et Aret. labialibus nunquam adhibetur, non ita saepe liquidis δμνύω, θορνύω, ὀρνύω, ἄρνυμαι, πτάρνυμαι, eaque via etiam ὄλλνυμι ortum putant ex ὀλνυμι conversum, quam assimilationem non summe necessariam fuisse probatur integro πίλναμαι.¹¹⁾ Horum prototheta partim usus reprobat partim ratio, sed una tenuerunt εἴλω et εἰλύω omisso tertio εἴλνυμι, nam εἴλνυτο controversum est v. ad Butt. p. 7. Liquidarum tertia invenitur in uno ἄνω ἄνύω ἄννυμαι. Nam καίνυμαι Grammatici quidem consentiunt a καίνω derivatum esse sed significatio parum similis. Verborum τίννυμι et κτίννυμι et scriptura fluctuat et disceptatur derivatio. Buttmanus ut a ζώω ζώννυμι sic a τίω τίννυμι propagatum censet. Verum verborum purorum, quae ancipitem in penultima habent, nullum huc deflexum reperimus et δίκην τινύς nequaquam idem quod τίων significat sed est τίνων poenam dans, nec τίννυμαι idem valet quod τίομαι sed, ut τίνομαι, poenam

11) Conjunctio literarum λν latino sermoni licita (alvus, ulna, balneum) a consuetudine graeca alienior fuit; nam πλνναι totum poeticum est.

exigo, quam significationem *τίομαι* non accipit nisi in futuro et aoristo. Quapropter *τίννμι* a *τίνω* derivatum dicitur et consona simplici scribimus ut Wolfius et novissimi editores. De altero Choeroboscus Gram. II. 233. *κτεινύω διὰ τῆς εἰ καὶ δι' ἐνὸς τοῦ ν κατὰ παράδοσιν· τὸ δὲ ἀποκτινύναι διὰ τοῦ ι καὶ διὰ δύο νν*, cujus distinctionis ratio non apparet, neque consentit Phrynichus p. 29. *ἀποκτινύναι δι' ἐνός ν*, sed optio anceps quia nullum est exemplar cui perfecte respondeat. Si a *τίνω* *τίννμι* normam petimus, *κτείννμι* probandum erit a *κτείνω* ductum; si *φώγω φώγνμι* conferimus, rectius videbitur *κτείνννμι*, quod qui propter diphthongum duplici *νν* praemissam minus probabant, iis promptum erat vel *κτείννμι* scribere vel *κτίνννμι*. Postremo loco ea producenda sunt, quorum cognatio cum verbis circumflexis manifesta, sed proportio manca est, *αἰρέω, αἴννμαι, κινέω ὑποκινώ* ¹²⁾ *κίννμαι*, cujus si primitivum *κίνω* in usu esset, prorsus nihil differret a *τίνω τίννμι*. Cum *ἀγρέω* conjugatum est participium defectivum *ἀγρνμένη* capta in Anthol. — Verborum in *νω* tria affert Theognostus 149, 4. *ἀλνίω, μεθνίω, ὀπνίω*, quod Arcadio restituendum p. 165. pro *ἀρπνίω* (non *ἀπνίω*, quod Ahrensius Dor. p. 509. probavit) idque unum ad propositum nostrum pertinet quippe in commune receptum idemque paragogum ab *οἴρω*.

§. 5. Catalexis *ων* non reperitur in verbis derivatis nisi affectis. Etenim verba secundae et tertiae conjugationis, quorum nativa forma amphimacri mensuram habet (nam pleraque trisyllaba sunt) metro adaptari non possunt nisi penultima, quae in utroque genere brevis est, producta, id quod poetae non uno modo efficiunt. Verborum enim, quae natura in *ων* terminantur, *ο* micron mutatur in *ω*, de quo postmodo dicetur. Eorum quae in *αων*, duplex est conformatio; aut enim alpha, quod nisi brevitatem exuat, contractionem effugere non potest, non contractum transit in longum *ἀναμαιμάει, πει-*

12) Quint. IV. 510. *ἔπποι ποιπνύεσκον — πόδας δ' ὑπεκίννον αὔτως* nisi *ὑπεκίνγεον* scripsit.

νάων, διψάων ¹³⁾ cujus generis unum apud posteriores reperitur λυσσάων Apollinar. Ps. IX. 48. aut eodem alpha cum syllaba finali in α vel ω contracto, vocalis prothetica protenditur, alpha in alpha longum $\mu\epsilon\nu\omicron\iota\nu\acute{\alpha}\alpha$, $\eta\gamma\acute{\alpha}\sigma\theta\epsilon$, $\mu\nu\acute{\alpha}\sigma\theta\epsilon$, quae Homeri peculiaria sunt, σ micron in ω $\mu\epsilon\nu\omicron\iota\nu\acute{\omega}$, $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$, $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\iota$ apud Homerum, hisque similia apud alios: $\delta\iota\psi\acute{\omega}$ Nonn. Par. XI. 57. XIX. 149. $\delta\iota\psi\acute{\omega}\omega$ Dion. XVII. 91. $\eta\beta\acute{\omega}\omega$ Quint. XII. 272. $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega$ Theocr. XXV. 253. $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\omega$ Apollon. III. 1382. Anth. IX. n. 362. v. 25. Nonn. V. 38. XII. 335. $\lambda\upsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\omega$ XXXVI. 449. Anth. V. 266. $\lambda\iota\chi\mu\acute{\omega}\omega$ Nonn. XXVI. 197. quorum originem declarat Schol. Hesiod. Sc. 210. $\acute{\epsilon}\nu\ \tau\acute{\alpha}\tau\varsigma\ \mu\epsilon\tau\omicron\chi\alpha\iota\varsigma\ \eta\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\nu\theta\epsilon\iota\varsigma\ \tau\omicron\upsilon\ \omega$, $\acute{\epsilon}\iota\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota\ \tau\eta\nu\ \pi\alpha\rho\alpha\lambda\eta\gamma\omicron\upsilon\sigma\alpha\nu\ (\pi\rho\omicron\pi\alpha\rho\alpha\lambda\eta\gamma\omicron\upsilon\sigma\alpha\nu)\ \beta\rho\alpha\chi\epsilon\iota\alpha\nu$, $\beta\rho\alpha\chi\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\ \kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\ \pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\nu\ \sigma$, $\sigma\iota\omicron\nu\ \tau\eta\lambda\epsilon\theta\acute{\omicron}\omega\iota$, $\phi\rho\upsilon\sigma\iota\acute{\omicron}\omega\iota$. $\acute{\epsilon}\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \mu\alpha\kappa\rho\acute{\alpha}\nu$, $\acute{\epsilon}\kappa\tau\epsilon\iota\acute{\nu}\epsilon\iota\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\alpha}\mu\phi\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\alpha$, $\alpha\upsilon\delta\acute{\omega}\omega\iota$, qui intempestive quidem epenthesis appellat sed quid velit apertum est, nempe $\alpha\upsilon\delta\acute{\omega}\omega\iota$ dici pro $\alpha\upsilon\delta\acute{\omicron}\omega\iota$, hoc autem ex $\alpha\upsilon\delta\acute{\omega}\omega$ ortum esse, in quod $\alpha\upsilon\delta\acute{\alpha}\omega\iota$ contractum est. Obliquorum casuum triplex est vicissitudo. Nam ab homerico $\pi\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}\omega\iota$ Oppianus Hal. V. 5. et Tryphiodorus 196. recta declinarunt $\pi\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}\omicron\nu\tau\alpha$, quo exemplo non satis defenditur librorum nonnullorum scriptura $\mu\alpha\iota\mu\acute{\alpha}\omicron\nu\tau\omicron$ Dionys. 1156. cetera autem verba aut praesentis parenthesi et ectasi amplificati exemplum sequuntur ut ab $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\omega$ ducitur $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ Apollon. III. 1187. $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ Opp. Hal. IV. 93. V. 375. Quint. I. 177. II. 203. III. 20. IV. 241. XI. 301. $\mu\epsilon\nu\omicron\iota\nu\acute{\omega}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ Apollon. IV. 1253. $\lambda\upsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\omicron\nu\tau\alpha$ Apollinar. Ps. LIV. 7. $\eta\beta\acute{\omega}\omicron\nu\tau\alpha$ Silent. Ecphr. 289. (156.) ut a $\zeta\acute{\omega}\omega$ $\zeta\acute{\omega}\omicron\nu\tau\alpha$. Aut pro σ brevi recipiunt longum $\eta\beta\acute{\omega}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ Quint. II. 328. Opp. Hal. V. 471. $\lambda\iota\chi\mu\acute{\omega}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ Quint. V. 40. VI. 200. Nonn. XXII. 30. $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ Quint. I. 620. II. 110. III. 307. IV. 217. XIV. 17. quod ad $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ eandem proportionem habet, quam $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega$ habet ad $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omicron}\omega$. Sed in his libri multifariam discrepant, nec minor Criticorum dissensio. Prae $\eta\beta\acute{\omega}\omicron\nu\tau\alpha$ Aristarchus probavit $\eta\beta\acute{\omega}\omicron\nu\tau\alpha$ v. Spitzner. ad XXIV. 609.

13) Hinc patet defendi posse $\acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}\epsilon\nu$ Hesiod. Scut. 392. sed complures codd. $\acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ praebent; $\eta\beta\acute{\alpha}\omicron\iota\varsigma$ nonnulli Theogn. 1229. (877.) pro $\eta\beta\acute{\omega}\omicron\iota\varsigma$.

cui adstipulatur Goettlingius de Acc. p. 101. alterum tuetur Nitzschius ad Od. X. 5. idemque Apollonio vindicat Wellauerus ad IV. 29. et 1255. Nonno Graefius διψῶντες scribens XVII. 114. ἡβῶντος II. 577. XXIV. 188. ἀρχμῶντα XXVI. 108. XXXV. 119. ἀμῶντα 267. λυσῶντα XL. 87. λιχμῶντα XXXII. 140. quibus omnibus locis editt. veteres \bar{o} micron praebent praeter λιχμῶντες XXII. 30. intactum vero reliquit ἀρχμῶντα XLVII. 153. Pro μαιμῶντα, quod summo codicum plurimorum consensu sustentatur, Planudes Anth. XIV. 98. edidit μαιμῶντα, cui Jacobsius p. 806. comparat γελῶντες Od. XVIII. 111. sed et hoc in libris nonnullis γελῶντες legitur, quod Bekkerus praetulit; et sive sic scribitur sive illo modo, a caeteris dupliciter differt, quod syllaba prima brevis et quod secunda in arsi posita est. Codicum in hac causa exigua est auctoritas, sed praeferimus scripturam Aristarcheam, non quo alterius ratio reddi non possit, sed quia simplicior videtur et homerico μνῶντο similior. Femininis ex tribus illis formis una deest; nam quod masculino διψῶν respondet διψῶουσα Tryph. 548. Wernickius jure posthabuit veteri scripturae διψῶουσα quod legitur in Nonn. XXXVI. 199. et huic similia ἀρχμῶουσα XXXVII. 421. λυσῶουσα XLVI. 320. ἡβῶουσα Joann. Gaz. Ecphr. I. 40. Nonn. XII. 299. quod Graefius suo periculo in ἡβῶουσα mutavit ceteris parcens, et legitur hoc ἡβῶουσα XLII. 296. Joann. Ecphr. I. 90. ἀμῶουσα Nonn. VII. 31. Apollinar. LXXVIII. 105. λιχμῶουσα Quint. VI. 213. μαιμῶουσα Apollon. II. 269. λυσῶουσα Nonn. XLVIII. 884. διψῶουσα XLVIII. 590. ἀρχμῶουσα Joann. Ecphr. II. 123. pro quo in cod. ἀρχμῶουσα scriptum ut v. 40. ἡβῶουσα pro ἡβῶουσα. Hoc vero et μαιμῶουσα apud Homerum ipsum leguntur, illud semel hoc bis sine ulla aut librorum dissensione aut Grammaticorum. Schol. Od. IV. 1. κητώεις καὶ ὠτώεις καὶ κηῶεις καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐκτείνει τὸ \bar{o} διὰ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆς μακρὸν, ὥςπερ τὸ ἡβῶουσα. Καὶ τὸ τηλεθῶουσα σμικρύνει διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν βραχεῖαν, unde intelligitur in EM. 113, 50. ἀντιῶουσα ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ \bar{o} ὡς βοῶουσα, γελῶουσα τὸ τηλεθῶουσα (sic) δὲ καὶ τὸ μαιμῶουσα μόνον διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ μεγάλου, post τηλεθῶουσα excidisse id quod a Schol. dicitur

et alterum ectasis exemplum ἡβώωσα. His concinunt tertiae personae pluralis ἡβώωσι Oppian. Hal. I. 474. pro quo in cod. Prag. ἡβώουσι legitur, ἐφορμώωσι II. 94. αὐδώνονται I. 378. sed alterum flexum sequitur ἀνηβώουσι Apollinar. CIII. 66. ab ἀνηβώω declinatum sine illa triplici ambage synaeresis, epenthesis et ectasis. Postremo optativus ἡβώοιμι Hom. integre derivatus est a corrupto ἡβώω. Num igitur ut ζάω in ζώω sic μνάομαι in μνώομαι transformatum an, quia μνώοντο verum vitiat, pro hoc μνώοντο substitutum est vocalibus trajectis? Idem quaeritur de τεχνώνοντο Sibyll. I. 97. αὐδώνονται et ὀρμώονται, quae cod. Pragensis Opp. Hal. I. 776. et 598. pro αὐδώνονται et ὀρμαίνονται (cod. Reg. ὀρμώονται) praebet, deque μαιμώοντο Dion. 1156. quod in nonnullis libris μαιμώοντο scribitur, pari utrumque bonitate. Sed probabilior videtur metathesis, non solum in indicativis sed etiam in participio μνωομένη Hom. et quae posteriores addiderunt ἀλωόμενος Dion. 702. Maneth. III. 122. VI. 445. Quint. XIV. 269. Nonn. XXIII. 27. XLII. 269. Anth. IX. 408. ὀρωομένη Anth. IX. 103. κυκωομένη quod Graefius reposuit Nonn. IX. 336. et βιωομένη a Meinekio reductum Mosch. II. 13. pro quo βιαιομένη dici poterat, pro illis mutato verborum ordine ἀλωόμενος etc. sed non libitum est.

§. 6. Cum praesentibus illis secundae conjugationis EM. 237, 35. compingit subiectivum aoristum tertiae: τὸ ἀλώω, ἡβώω ἢ ἐπαύξησιν χρονικὴν ἔχει ἢ πλεονασμὸν τοῦ ω, significans ἀλώω vel ex distracto ἀλώω extitisse protenta vocali parenthetica vel ex contracto ἀλῶ longa litera vacanter addita. Sed pleonasmum accentus non admittit. Hoc aoristi exemplum unicum est, saepius vero praesens huc deflectit, cujus eae personae quae in ω exeunt, ambiguae sunt; nam utrum ὑπνώω ex ὑπνώω extiterit an sine ulla huiusmodi praemunitione natum sit, ex forma ipsa non cognoscitur. Byzantii quidem doctores ὑπνώω non eodem loco habent quo μαιμώω. Philemo in Rhemat. §. 67. p. 277. et Planudes in Bachmanni Anecd. T. II. 42. postquam edixerunt verbis secundi ordinis, si antepenultima brevis sit, breve interponi ὁ ὀρόωντες, sin longa, longum μαιμώωντες, continuo addunt τὸ γε μὴν ἰδρῶντες καὶ ὑπνῶντες οὐκ ἀπὸ περιπωμένων

θεμάτων ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδρώω καὶ ὑπνώω βαρυτόνων ποιη-
 τικῶν καὶ αὐτῶν — καὶ κατὰ τὰ βαρύτονα κλίνεται ὑπνώεις
 καὶ ἡ μετοχὴ ὑπνώοντος. Et ad hanc sententiam nos adigit
 epicorum tertiae aetatis, quae cum Caesaribus incessit, aucto-
 ritas: ὑπνώεις Nonn. V. 415. XI. 331. XX. 44. ὑπνώει Opp.
 Cyn. III. 51. Anth. X. n. 16. γ. 7. ὑπνώεσκε Quint. X. 191.
 ὑπνώειν IX. 524. Nonn. XXXI. 190. et quod mirabilius est
 in oratione numeris soluta ἰδρώει Lucian. Dea Syr. §. 10.
 et 17. quibus accedunt duo passivae formae verba ἀμβλώ-
 εσθαι Maxim. γ. 215. et Nonno familiare χολώομαι XLVIII.
 720. χολώεται V. 447. XV. 362. XXVI. 130. XLVII. 339.
 χολώεο XXXI. 152. χολώομενος V. 437. IX. 246. XIII. 462.
 Anth. Plan. N. 128. De participio verborum in *αω* desinen-
 tium quod dixi, idem convenit ad hoc genus; nam nominativi
 una est forma ἰδρώων Nonn. X. 380. ὑψών Apollinar. Ps.
 IX. 26. obliquorum duplex κυρτώοντε Hes. Scut. 234. pro
 quo in Med. κυρτώοντε scriptum est, ὑπνώοντες Nic. Ther.
 433. et 546. Bion. III. 1. Orph. Arg. 561. Anth. VII. 202.
 IX. 378. et 765. Opp. Cyn. I. 517. Hal. II. 657. Nonn. V.
 498. XVIII. 205. XXXIV. 89. XL. 404. XLVIII. 531. Orph.
 H. LV. 9. κυκλώοντα Apollinar. Ps. III. 10. ἰδρώοντα Apollon.
 IV. 1284. Opp. Cyn. I. 532. Quint. V. 56. VI. 106. Nonn. X.
 382. Sibyll. I. 58. quibus se admiscet prosae ionicae scriptor
 Hippocrates, si vera est scriptura ἐφιδρώοντι Prorrh. I. 160.
 T. I. Coac. p. 255. T. I. non ἐφιδροῦντες ut p. 162. vel ἐφι-
 δρώντες ut p. 166. et aliis locis. Sed quae cum ἀμώοντα
 et similibus comparari possint, paucissima reperiuntur in hoc
 numero, ὑπνώοντα Apollinar. Ps. LXXVII. 145. ἰδρώοντες
 Nonn. IX. 268. quod in uno Vindob. scriptum est II. VIII. 543.
 discrepans duobus aliis Homeri exemplis. Et feminina po-
 sitio saepius huc inclinatur quam illuc: ἰδρώουσα Anth. IX. 534.
 Nonn. V. 482. XV. 284. ὑπνώουσα Mosch. II. 24. Quint. I.
 664. XIV. 275. Nonn. XLVIII. 525. quare videndum ne χεῖρας
 ἐρετμώουσα VII. 185. vitio affectum sit; alibi χεῖρας ἐρετμώ-
 σασα legitur XXXIV. 246. ἡερῖους κενεῶνας ἐρετμώσασα
 XIV. 3. ἐρετμώσας πορεύην XXXIII. 191. Interim tertia quo-
 que persona numeri pluralis plerumque quidem similis est
 tertiae singularis ὑπνώει, ὑπνώουσι Maneth. I. 82. Quint.

I. 604. Coluth. 342. ἰδρῶουσι Opp. Hal. II. 450. κυκλῶουσιν Apollinar. LXXXVII. 37. sed ecce etiam ὑπνώουσι Quint. XII. 45. Quod si recte se habet, triplici modo affectum est, primum trope dorica, ut dici solet, qua ὑπνοῦσι in ὑπνώσι mutatum est, dein parenthesi vocalis systoechae, unde ὑπνώουσι emersit ut ὀρώουσι, tertio ectasi ὑπνώουσι. Verum ὑππνώουσι breviori via derivatum censeo a positione prima ὑπνώω, ὑπνώεις etc. cujus secunda vocalis non nativa quidem est (nam ὑπνώω dicitur ex analogia) sed tamen longe altius insidet quam in verbis secundae conjugationis, ἀμῶω etc. quorum nullum declinatur in ῶεις, ῶει. Et hac ratione etiam homericum ὑπνῶοντα explicandum videtur, de quo secus sentit Buttmanus in Gramm. T. I. 483. ex ὑπνοῦντα primum factum esse ὑπνῶοντα et altera vicissitudine ὑπνώοντα. Verum enim propius est praesens ὑπνώω, quo Homerum usum esse sane demonstrari non potest, sed eo quod Buttmanus posuit ὑπνῶοντα ne potuit quidem uti. Neque fore puto qui χολοῦμαι principio in χολῶμαι, hoc vero per epenthesein in χολῶμαι, postremo trajectis vocalibus in χολῶμαι conversum dicat; quam metathesein verbis primae classis ἀλώμενος etc. non denegavimus. Verum praeter mutationem vocalium brevium in longas verba utriusque classis etiam aliis remediis versui accommodata sunt, uno prorsus singulari γελοῖωντες, Od. XX. 390.¹⁴⁾ cui quae Eustathius assimulat, ἀγνοιῆσαι, ἀλοιῆσαι, omnino similia non sunt, neque unquam factum est ut vocalis parenthetica in diphthongum verteret, ὀρώω in ὀροῖω. Ea causa fuisse videtur cur nonnulli illo loco γελῶντες scriberent. Alterum praebuit interpositio vocalis iota syllabam conficiens. Nam quibus φυσῶντες dicere non libuit, φυσόωντες non licuit, iis praeter φυσῶντες suppetebat φυσιόωντες, quo Homerus utitur, pro ὤχρων ὤχριών Paul. Sil. Soph. 641. παρὰ τὸ γλαυκὸς γίνεται ἡῖμα παραγωγὸν γλαυκῶ καὶ γλαυκιῶ EM. 233, 24. qui γλαυκῶν significare videtur non γλαυκοῦν, quod significationem factitivam habet ut λευκοῦν, ἐρυθροῦν. Ex altero genere huc pertinet κυρτιόωντες Maneth. IV. 119. pro κυρτοῦντες.

14) Γελῶντες codd. Harl. et Vind. γελοιῶντες Harl. in marg.

CAP. II.

De verbis dentalibus.

§. 1. Verborum in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ exeuntium tripartita est divisio; quippe horum nonnulla ab adverbiiis proficiscuntur: $\acute{\alpha}\pi'$ $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\nu\mu\iota\omega\acute{\nu}$ $\xi\eta\mu\alpha\tau\alpha$ $\omicron\upsilon$ $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$, $\pi\alpha\rho\grave{\alpha}$ $\delta\grave{\epsilon}$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\theta\acute{\rho}\eta\mu\acute{\alpha}\tau\omicron\nu$ $\omicron\iota\mu\acute{\omega}\zeta\omega$, $\alpha\acute{\iota}\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\lambda\acute{\iota}\acute{\alpha}\zeta\omega$ Apollon. Pron. p. 42. quorum ultimum non video quid cum $\lambda\acute{\iota}\alpha\upsilon$ similitudinis habeat, quodque EM. cum his confert $\acute{\alpha}\gamma\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\upsilon$ $\pi\alpha\rho\grave{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\acute{\alpha}\gamma\alpha\upsilon$, aequè ad $\acute{\alpha}\gamma\eta$ referri potest. Cum $\alpha\acute{\iota}\acute{\alpha}\zeta\omega$ conveniunt $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\epsilon\upsilon\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\pi\upsilon\pi\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$. Ab adverbiiis, quae proprie ita vocantur, $\acute{\alpha}\gamma\kappa\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\gamma\kappa\acute{\alpha}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, $\pi\alpha\sigma\sigma\upsilon\delta\acute{\iota}\eta$ $\pi\alpha\sigma\sigma\upsilon\delta\acute{\iota}\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\pi\acute{\upsilon}\kappa\alpha$ $\pi\upsilon\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$, a numerali $\delta\acute{\iota}\chi\alpha$ $\delta\acute{\iota}\chi\acute{\alpha}\zeta\omega$ et ratione minus aperta $\pi\alpha\rho\grave{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\delta\acute{\iota}\varsigma$ $\delta\iota\sigma\tau\acute{\alpha}\zeta\omega$ EM. 274, 11. Verum pars maxima fluit a verbis et nominibus: $\delta\alpha\kappa\upsilon\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\delta\acute{\alpha}\kappa\upsilon\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\omega\gamma\acute{\eta}\nu$ Schol. Pers. 569. $\acute{\omega}\varsigma\pi\epsilon\rho$ $\pi\alpha\rho\grave{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\mu\acute{\iota}\mu\omega$ $\mu\acute{\iota}\mu\acute{\nu}\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\omicron\upsilon\tau\omega$ $\pi\alpha\rho\grave{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\epsilon\acute{\iota}\kappa\omega$ $\epsilon\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$ EM. 297, 25. Sed quae Eustathius 632, 30. cum $\mu\acute{\iota}\mu\omega$ $\mu\acute{\iota}\mu\acute{\nu}\acute{\alpha}\zeta\omega$ constipat $\sigma\acute{\epsilon}\beta\omega$ $\sigma\epsilon\beta\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\sigma\kappa\acute{\epsilon}\pi\omega$ $\sigma\kappa\epsilon\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\lambda\acute{\iota}\tau\omega$ $\lambda\iota\tau\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\sigma\tau\acute{\epsilon}\gamma\omega$ $\sigma\tau\epsilon\gamma\acute{\alpha}\zeta\omega$, eorum postremum EM. 726, 37. a $\sigma\tau\acute{\epsilon}\gamma\eta$ repetit eademque controversia est de multis aliis. $\beta\rho\upsilon\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\sigma\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\acute{\epsilon}\nu\iota\pi\tau\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\eta\lambda\alpha\sigma\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\sigma\tau\epsilon\mu\beta\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\lambda\alpha\sigma\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\chi\alpha\sigma\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$, nullam partem orationis attingunt praeter verba. Sed $\psi\upsilon\chi\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\tau\omicron$ $\pi\rho\delta\varsigma$ $\psi\tilde{\upsilon}\chi\omicron\varsigma$ $\delta\iota\alpha\tau\rho\acute{\iota}\beta\omega$ Anecd. Bekk. 317. huic nomini aequè simile est atque verbo $\psi\acute{\nu}\chi\omega$, et $\lambda\alpha\mu\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$ cum $\lambda\acute{\alpha}\mu\pi\eta$ sive $\lambda\alpha\mu\pi\acute{\alpha}\varsigma$ et cum $\lambda\acute{\alpha}\mu\pi\omega$ congruit, quodque Eustathius dicit 1612, 27. $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\acute{\alpha}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$ $\acute{\epsilon}\kappa$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\acute{\omega}$ ut non improbable ita minime certum est id a verbo potius quam a nomine ortum habere. Quae vero a verbis derivata sunt, syllabam primitivi hactenus modo mutant quod epsilon in \overline{o} micron transit, $\theta\acute{\epsilon}\omega$ ($\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$) $\theta\omicron\acute{\alpha}\zeta\omega$ i. q. $\theta\alpha\acute{\alpha}\sigma\sigma\omega$, $\acute{\alpha}\mu\acute{\epsilon}\rho\gamma\omega$ $\delta\mu\omicron\rho\gamma\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\alpha\iota$ $\delta\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$, quanquam EM. 627, 10. huic praeponit nomen commenticium $\delta\pi\acute{\omicron}\varsigma$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\omicron\mu\pi\acute{\omicron}\varsigma$, $\acute{\epsilon}\xi$ $\omicron\upsilon$ $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\omega\gamma\omicron\acute{\nu}$ $\delta\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\mu\omicron\nu\acute{\alpha}\zeta\omega$, et fieri potest ut $\delta\omicron\rho\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$ significationem quidem a $\delta\acute{\epsilon}\rho\kappa\omicron\mu\alpha\iota$, formam autem a $\delta\acute{\omicron}\rho\acute{\kappa}\xi$ sive $\delta\omicron\rho\kappa\acute{\alpha}\varsigma$ traxerit. Syllabam prototypi longam mutari in brevem nullo certo demonstrari potest argumento. Nam $\lambda\iota\chi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota$, quod

Hesychius interpretatur ἐπιθυμεῖ, cum γλίχομαι plus similitudinis habet quam cum λείγω, etsi hoc ejusdem est familiae; σινάζειν, cujus alpha breve, λιβάζειν, στιβάζειν, facilius ad σίνος, λίβος, στίβος referuntur quam ad σίνομαι, λείβω, στείβω, nec μιγάζω a μίσγω demta consona sed a μιγάς vel adverbio μίγα. Ελικάζω ab εἶκω, cujus solum extat imperfectum, significatione discrepat sed diphthongum non mutat. Additae consonae exemplum unum praebet πτωσκάζω, idque in uno Homeri loco scriptum, ex quo Glossographi πτωκάζω proferunt ut olim pro illo vulgabatur. De alio dubitat EM. 795, 43. φλεβάζοντες βρύνοντες ἀπὸ τοῦ φλέω ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φλεβῶν, sed vincit nomen, quo affluentiae et exuberantiae notio comprehenditur. Λιχμάζω non tantam cum λείγω necessitudinem habet quantam cum λιχμάω, nec raro verba secundae conjugationis huc devertunt σταλάω σταλάζω, οὐτάω οὐτάζω, εἰλυφάω εἰλυφάζω, βιβιάω βιβιάζω, λοχάω λοχάζω, πελάω πελάζω, ἀγάομαι, ἀγάζομαι. Hac via grassatur Heraclides Eustathii consiliator assiduus: σιγῶ σιγάζω, ἀνιῶ ἀνιάζω, πελάω πελάζω 1654, 17. τὸ βιῶ πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ βιάζω 1089, 3. τὸ τεχνῶ τοῦ τεχνάζω 1308, 42. τροχάζω ἐκ τοῦ τροχάω 905, 37. eodemque εὐνάζω, σκιάζω, σκεδάζω 1571, 1. et 1544, 42. σκεπάζω, βιβιάζω, πετάζω 1735, 30. quorum ultimum auctore caret. His EM. addit ἀτιμάζω παρὰ τὸ ἀτιμῶ. Sed et hoc paronymis adnumerari potest et eorum, quae Heraclides producit, pars maxima. Causae autem variandae terminationis excogitari possunt variae. Primum nonnulla verborum paragogorum suppleant vicem praesentis aut nunquam tentati aut citius quam inolevisset derelicti. Sic pro κέω, cujus participium esse videtur κείων, in usum venit κεάζω, pro δράω (ἀποδιδράσκω) δρασκάζω, pro κρύβω, quod in priorē parte attigi, κρυβάζω Hes. et ut λακάζω, ἀβροτάζω accesserunt aoristis ἔλακον, ἤμβροτον, sic ὀλισθαίνω non ab ὀλισθος derivatum sed authypotacto ὀλισθῶ substitutum videtur. Nonnunquam commodum fuit verbis, quae non facile ultra imperfectum procederent ut στένω, σκέπω, σέβω, adjungere nobiliora στενάζω etc. Nec pauca poetae variarunt vel necessitatis causa vel commoditatis. Quippe verbis in αῖζω exeuntibus, quorum ea

structura est ut versui heroico nullo modo adaptari possint velut ἀντιάζω, εὐδιάζω, δοκιάζω, ἰχθυάζω, σκεπάζω, σκιάζω, σταλάζω, ὀργιάζω substituerunt vocaliora illa, quae supra exposui, ἀντιόω, ἰχθυόω etc. Sed eosdem non raro animadvertimus hac terminatione usos esse ubi evitari poterat verbis aliter collocatis et ex eo concludimus utriusque formae promiscuum fuisse usum εἰλυφόων εἰλυφάζων, σκοπιαζέμεν διασκοπιαῖσθαι, ἰσάσκετο ἰσάζουσι ¹⁾ βιάζετε βιώντο, οὐτασκε οὐταζε, quae apud Homerum leguntur, apud alios χνόων χνοάζων, et quae ad metri rationem admodum nihil differunt σκοπίασκε et saepius ἐσκοπίαζε apud Quintum v. Spitzner. de Vers. her. 209. αὐδῆσαι et αὐδάσαι etc. ²⁾ Multorum vero diversi exitus diversum intellectum faciunt. Nam βιβῆν, λιπῆν, σιγῆν significationem intransitivam habent, βιβάζειν ³⁾ λιπάζειν, σιγάζειν factitivam, idemque discrimen interdum obtinet in verbis ἀνιῆν et ἀνιάζειν, πελῆν et πελάζειν, nec omnibus locis idem valent ἀγαπῆν et ἀγαπάζειν, αἰθριῆν et αἰθριάζειν, πειρῆν et πειράζειν, longissime vero differunt ἀγορεύσθαι et ἀγορεύειν. Alia diversis generibus scribendi distributa sunt. Etenim pro puris quae poetae frequentant, sermo communis adoptavit barytona: ἀτιμάζω, βιάζομαι, εὐδιάζω, σεληνιάζω, ⁴⁾ θωνιάζω, σκεπάζω, χλοάζω, vel etiam alio deflexit ὑφάω ὑφαίνω, κρεμιάω κρεμάννυμι etc. Sed interdum contra accidit; nam γειτνιῆν, πειρῆν, ἀκροῶσθαι, λιχμῶσθαι in prosa praevalent; πειράζειν Moeris nominatim damnat. Et nonnullis scriptores promiscue utuntur αἰτιαῖσθαι et αἰτιάζεσθαι. De duabus reliquis con-

1) Nonnus constanter σκοπίαζε XXXII. 111. XXXVII. 269. Idem ἰσάζοντο XXVIII. 30. non ἰσάσκοντο, quo nemo post Homerum usus est, et διχάζομαι III. 33. XXVIII. 30. XXXVI. 456. Man. IV. 7. Joann. Ecphr. II. 284. non διχόω vel διχαίω.

2) Ἀερίτασσει Nonn. X. 303. correctoris est; alibi ἀερίτῃσαι legitur. Φοιβάσουσι Lycophro dixit 1166. pro φοιβήσουσι purgabunt et vicissim τὰ φοιβαθέντα Liban. Decl. T. IV. 33. pro φοιβασθέντα vaticinia; sed hic praestat φανθέντα in marg. scriptum. Λινοπιῆν Hesychnius interpretatur λινοπιάζειν, idemque affert ἐπωπῆν, ἐπωπάζειν et ὠπάζεσθαι, pro quo Oppianus ὠπήσασθαι dixit.

3) Synonyma facere videtur Thomas διεβίβων καὶ διεβίβαζον.

4) Manetho non σεληνιάζοντα scripsisse videtur sed σεληνιόωντα.

jugationibus minor est dicendi copia: τοῦ οἰνοποιάζω προῦ-
 πάσχει τὸ οἰνοποιεῖν Eust. 1198, 28. quorum illud poetae
 epici versus quadrandi causa asciverunt; οἰνοποιεῖν oratorium
 est ut ὑδροποιεῖν, γαλακτοποιεῖν et alia cum nomine πότης
 composita. Et ab his etiam verba in αῖζω derivari potuisse
 probatur exemplis proxime afferendis §. 2. Ad II. XII. 151.
 χάλκος ἐκόμπει Eustathius adnotat ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριο-
 λεκτουμένου παρῆται τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον κομπάζειν,
 quod nunquam propriam crepandi significationem recuperat.
 Perpetua autem, quantum nobis constat, distinctio vorborum
 αὐγέω luceo et αὐγάζω illustro vel video, δοκέω videor et
 δοκάζω i. q. δοκεύω, κυκλέω circumago, κυκλάζω circumeo;
 α λαλέω distat λαλάζω tantum, quantum λαλαγή a λάλη. Sed
 ἡρεμάζειν in LXX. et usitatus ἡρεμεῖν, ὑποτοπάζειν et ὑπο-
 τοπεῖν, quae confuderunt librarii Epist. Socr. XIV. 21. eodem
 loco sunt. — Ad II XV. 660. et 665. ubi primum γοννού-
 μενος, deinde γοννάζομαι scriptum est, Eustathius 1036, 28.
 illud prototypum, hoc paragogum esse affirmat, sed utrumque
 seorsum a nomine γόνν derivatum videtur, ut a δόκιμος δο-
 κιμύω δοκιμῶμι et δοκιμάζω, ab ἀκριβής ἀκριβόω et hel-
 lenisticum ἀκριβάζω. Saepius vero haec dicatalexia pertinet
 ad disjunctionem significationum, δεινοῦν δεινάζειν, δεξιού-
 σθαι δεξιάζειν, ἀτιμοῦν ἀτιμάζειν, ἰσοῦν ἰσάζειν, et alia
 ad Buttm. 386. apposita.

§. 2. Ad confirmationem eorum, quae de etymi ambi-
 guitate dixi, necessarium duco ordine enumerare genera no-
 minum, unde verba hujusmodi nasci possunt. A masculinis
 primae declinationis κλάστης (Hes.) κλαστάζω, a similibus
 ἀγυρτάζω, προφητάζω, quibus adnumerari licet Ἐμάσταξε
 ἐμασήσατο Hes. ἐλκυστάζω, ἐρπυστάζω, δυσστάζω, quanquam
 non omnium primitiva extant, neque in της neque in τος.
 A proprio imitativum γοργιάζω. Alterum genus attingit EM.
 96, 1. ἀπὸ τοῦ ἀνάγκη ἀναγκάζω ὡς σπουδὴ σπουδάζω,
 αὐγὴ αὐγάζω. His similia Homerus non pauca praebet αἰχ-
 μάζω, δικάζω, ἐλλαπινάζω, εὐνάζω etc. sed maxima multi-
 tudo postea pullulavit, partim poetica αἰγλάζω,^{s)} ἐθειράζω,

5) Ἐγείλασαν συνήλασαν Hes. post Ἐγεργεῖ scribendum est ἡγέ-
 λασαν ab ἀγελάζω, συναγελάζω.

κοιτάζω, πηγάζω, partim omnibus apta ἀκμάζω, βλιμάζω, δοξάζω, σχολάζω, χλευάζω, a puris ἐκκλησιάζω, θυσιάζω, παρρησιάζω, συνουσιάζω, ex quo consequitur ἀκουάζομαι et βιάζομαι, quae Grammatici verbalibus adjiciunt, a nominibus duci posse item ut ἐννάζω, aliaque supra relata. Schol. Ven. ad Arist. Rann. 382. μέλπω μολπάζω ὥς τρέχω τρόχω (sic) τροχάζω, qui si pro τρόχω non τροχῶ sed τρόχος scripsit, μολπάζω illud et similia non a verbo sed ab interposito nomine derivata esse voluit, ut a σῦκον συνκάζω et ab aliis ejusdem declinationis στομφάζω, κομάζω, στοχάζομαι — ῥυσιάζω, ῥοθιάζω, φροιμιάζομαι. Aequae multa et varia proficiscuntur ab adjectivis; primum a verbalibus φαντός φαντάζομαι, Εὐκτάζον εὐχον, Φερτάζει φέρει Hes. aliaque ad Aj. p. 90. collecta, quorum primitiva usu trita sunt, sed licuit talia etiam ab inusitatis ducere νεύω (νευστός) νευστάζω, ῥύω (ῥυστός) ῥυστάζω, ὀδαστάζω, βαστάζω. Et huic numero adjiciendum videtur illud de quo Ammonius loquitur κύπτειν τὸ κάμπτεσθαι ἐπὶ γῆν, κυπτάζειν τὸ στραγγεύεσθαι, quod nos sic enuntiamus illud absolutum esse, hoc frequentativum ideoque transferri ad eos qui intenta opera in aliquod studium incumbunt. Itaque non simplex verbi κύπτω paraschematismus esse videtur sed adjectivi κυπτός germana propago simileque frequentativis latini sermonis *versus, versare, tractus tractare*. Idem fortasse differunt κρύπτω κρυπτός κρυπτάζω, ῥίπτω ῥιπτός ῥιπτάζω, quod EM. 424, 52. cum ἡλάσκω ἡλασκάζω confert neglecto propiore. Ab adjectivis non verbalibus ἀρτιάζω, ἀφροδισιάζω, γυμνάζω, ἐλευθεριάζω, ἡσυχάζω, ἰσάζω, μετριάζω, σχετλιάζω, probatissimorum auctorum usu nobilitata; minus vero attica γελοιάζω, quod Moeris reprehendit, ἰδιάζω et ἐξειδιάζομαι v. ad Phryn. 199. ἐκονσιάζομαι, ἐρημάζω, μονάζω, ὁμοιάζω, συχνάζω, ὠριμάζω, a synthetis ἀτιμάζω, ἐνθεάζω, ἐπιχωριάζω,⁶⁾ atque ejus generis quod ἐκ δυοῖν ἐν vocitamus, ἐνδοιάζω. Horum nonnullis verba praecurrunt, significatione eadem: τροχάζειν οὗ φασι δεῖν λέγειν ἀλλὰ τρέχειν Antiatt.

6) Ἐπιπολάζω, ἐξωριάζω, ἐνώριάζω differunt eo quod prima positio non extat.

Bekk. 114. quorum prius ante Aristotelem Probl. II. 24. non reperio: cetera *θοάζω* (a *θέω* *θοός*) *ρομάζω*, *ποκάζω*, *τρομάζω*, *φθογγάζομαι* partim poetica sunt, partim a scriptoribus novitiis invecta, qui etiam *θυσιάζω*, *ικεσιάζω* et *τελεσιάζω* supra necessitatem affinxerunt primitivis *θύω*, *ικετεύω*, *τελέω*, quanquam hoc latius patet. De substantivis declinationis tertiae praecipue huc inclinant neutra in *μα*, *θανμάζω*, *ὀνομάζω* et minus antiqua *πωμάζω*, *χειμάζω* sed ceterae quoque terminationes non abhorrent — *τεράζω*, *κνεφράζω*, *δελεάζω*, *κηκάζω*,⁷⁾ *ψακάζω*, *δεκάζω* ἐκ τῆς δεκάδος EM. 254, 38. vel etiam a *δέκα* ut *πέμπε* *πεμπάζω*, *δύο* *δύάζω* — *πλεονάζω*, *ἀεκαζόμενος* Hom. *ὄφρουάζειν* οἱ κωμικοί Poll. *ἰχθυάζειν* Anth. A neutro in *ος* *γανάσσαι* *σμηξαι* Hes.⁸⁾ sed *κυδάζομαι* a masculino *ὁ κύδος* derivatum esse et significatio ostendit et brevitās syllabae. Insolentius est *μελεάζω* Nicomach. a *μέλος* ductum pro usitato *μελίζω*. Ab iis, quae in *εως* exeunt, unum cognovi *ἱερειάδδω* in Insor. Boeot. pro *ἱερειάζω*, quod vulgo *ἱερατεύω* dicitur. Terminationes *ηρ*, *ωρ*, *ις*, *ω* et *ως* verbis carent. Ab adjectivis in *ης* *ἀκριβάζω* et *ὕγιάζω*, hoc antiquo usu sancitum, illud a Polluce V. 152. rejectum, neque atticam monetam redolet *γλυκάζω*. Enumeratis verbalium et nominalium exemplis paullum aliquid addam de iis quae non directa via sed quasi per tramitem vel a verbis vel a nominibus deducta sunt: *ἀρπάζω* ἀπὸ τοῦ ἀρπῶ EM. 148, 17. hoc est a themate quod in *ἀρπάμενος* apparet; *ὀκλάζειν* παρὰ τὸ ἐγκλῆν καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα 620, 42. *ἀσπάζομαι* idem a *σπάω* arcessit ut *σφραδάζειν* τὸ σπᾶσθαι Sch. Aj. 833. et *τωθάζω* ex *τωπάζω* conversum putat, unde hoc assumo *θής*, *θώψ*, *θήπω*, *θωπεύω*, *τωθάζω*, communem habere stirpem *θάω* v. Parall. 47. Interpretando verbo *εἰκάζειν* Hesychius supponit *εἰοικάζειν* ab *εἶοικα* *εἰκός* repetendum, unde Antipho comparativum *εἰκότερον* produxit v. Parall. 48. *ὀργάζειν*, quod proprie conficere *κατεργάζεσθαι* significare videtur, vel ab *ἐργάζομαι* vel a

7) *Καικάσαι καταγελάσαι* Hes. nihil differt a *κηκάζειν* et *κηκός* ἡ κακόλογος. *Λιχμάζω* non a *λιχμάς* sed hoc herbae nomen ab illo.

8) Verbum *γανῶν* ultra praesens non declinatur.

proximo ὄργη (ὄργανον) quod ex ἐόργη et πρᾶσόργη elucet. Ad explicandum ἐτάζω (ἐξετάζω, ἀνετάζω) Grammatici comminiscuntur verbale ἐτός. De κολάζω jam dictum est. Σαρκάζω speciem nomini σάρξ acceptam refert, significationem vero verbo σύρω, nam σάρξ sive aeolicum σύρξ proprie detractum denotat ut σκῆτος et σπάτος v. Dissert. XVIII. Illi simile Φαρμάξει φέρει Hes. fortasse a φάρω φέρω ut φώρ. De τευτάζειν sive ταντάζειν quae veteres tradunt, maxima ex parte redeunt ad notionem tricandi, quae modo cunctationi, modo astutiae et captioni adjuncta est, nec dubitasse videntur quin illud ex duabus vocibus τὸ αὐτὸ (πράττειν) conflatum sit, id quod alteri scripturae ταντάζειν apprime convenit, sed aegrius huc concilies τευτάζειν, quod Pollux non probat quidem sed tamen ab Atticis dictum esse confitetur. Ingravescit vero suspicio comparatione verbi τευμῶν, quod eodem modo interpretantur τεχνᾶσθαι, et nominis τέχνη, cujus manifesta est cum τεύχω cognatio. Ἀλαπάζειν et λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν plerique omnes ad etymon referunt oblivione sepultum, quod nomini λαπάρα=κενεῶν subjectum est v. Parall. 255. Per quos gradus linguae architecti ab ἄγω ad ἡγηλάζω ascenderint, non apparet; ideo epenthesi assignamus ut στάζω σταλάζω. Verba ad similitudinem soni conformata ἀρῥάζω, καχάζω, κακκάζω, δμάζω, τετράζω extra quaestionem sunt.

§. 3. Τὰ εἰς ζῶ εἰ ἔχοι πρὸ τέλους μόνον τὸ α, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον—πρόσκειται μόνον τὸ α, ἐπεὶ τὸ σφαιδαίζω, τεραίζω, ματαίζω πρὸς τὸ α τὸ ι γραφόμενον ἔχουσι Herod. π. Μον. p. 23. quibus Epim. Cram. I. 232. EM. 737, 20. addunt βοράζειν omissum Cram. 47. EM. 535, 49. Drac. 59. et 108. et adhuc temporis non inventum. His igitur iota subscribendum esse decernunt, quia alpha longum esse appareat ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως. Nec tamen verborum σφαιδάζειν et τεράζειν ullum praeter praesens et imperfectum tempus legitur, quodque cum τεράζω proximam similitudinem habet κνεφάζω a κνέφας ductum sicut prius a τέρας, vocalem in declinatu corripit. Iota autem subscripti in nostris libris nullum vestigium cernitur, neque unquam reperimus τεραίζειν vel σφαιδαίζειν, sed solum ματαίζεν et αποματαῖσαι

Herod. hoc autem nunquam in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ contrahitur neque omnino eandem originem habet. Dubitationem quidem movet Eustathius 543, 14. τοῦ ματῆν παράγωγον τὸ ματάζειν· ποιητικὰ δὲ ἄμφω, κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν, ἴσως δὲ καὶ τὸ ματαΐζειν, ὅμοιον ὃν τῷ ἐβραΐζειν, sed hoc a μάταιος declinatum est ut ἀρχαΐζειν, ληναΐζειν, τριταΐζειν, ἐλαΐζειν et ab ἀστεῖος ἀστεΐζομαι, quorum iota nunquam ineffabile est; ματάζειν vero a nomine μάτη cf. Mehlhorn. Gramm. Gr. I. 26. not. 28. — Diphthongum $\overline{\alpha\upsilon}$ paragoga respuunt, nec admittunt epsilon; nam ἀμφιέζειν, pro quo libri Plutarch. in V. C. Gracch. II. ἀμφιάζειν praebeant, γίνεται παρὰ τὸ $\overline{\epsilon\omega}$ τὸ ἐνδύω Gram. II. 338, 31. qui quod amplius addit τὸ ἀμφιέζω κοινόν, τὸ δὲ ἀμφιάζω δωρικὸν ὥσπερ τὸ πιάζω, minus persuadet, nam ἀμφιάζω ab ἀμφίον derivatum videtur, hoc ab ἀμφί ut ἀντί ἀντίος ἀντιάζω, de πιέζω alio loco dictum est. — $\overline{\epsilon\iota}$ unum habet δανείζω, quod nonnulli diphthongi insolentia offensi δανίζω scripserunt; nam haec est frequentissima terminatio et ideo latius tractanda. Ordiamur, ut antea, ab indeclinabilibus. Ab his igitur nata sunt ὀψίζω, νοσφίζω, χωρίζω, ἀρτίζω, ῥαΐζω, τετραχίζω, a quibus paululum dissident λάξ λακτίζω et ἐλελεῦ ἐλελίζω. A synthetis ἐμποδών ἐμποδίζω, ἀμυστί ἀμυστιζώ, nisi hoc ab ἄμυστις repetendum est. Ἀτρεμίζω et ἡρεμίζω adjectivis adverbisque aequaliter apta. A vocabulis primae Schol. Opp. Hal. I. 446. arcessit καναχίζω, quod alii ad καναχέω transferunt, et ὀργίζω. Huic similia sunt plurima μασχαλίζω, μουσίζω, μερμηρίζω, ὀπωρίζω, περνίζω, πυρῶνιχίζω etc. a masculinis πληκτίζομαι ἄπαξ εἰρημένον Schol. II. XXI. 499. ejusdemque poetae πειρητίζω, atticum ὥστίζομαι, vulgaris notae αἰρετίζω Hippocr. Epist. et N. T. προσφητίζω, μισητίζω, χαίρετίζω, cui nomen analogon deest. A nominibus secundae jam Homerus maximum produxit numerum: δειπνίζω, ἐταρίζω, κουρίζω, καπνίζω, δαρίζω, οἰνίζω, nec puto ratio ei defuit sed occasio similia fingendi ab οἶκος, ὄλβος, πλοῦτος, χρόνος etc. Sed βάσανος, ὄρος, νόμος una cum verbis suis sermo adultior peperisse videtur. Ab adjectivis manarunt homerica ἀγλαΐζω, ξεινίζω, μινυρίζω, στυφελίζω, ἐρατίζω, quod primitivo ἐρῶ ne minimum quidem momentum adjicit.

His sensim accreverunt ἀγνίζω, ἰσχυρίζω, κακίζω, ὠραΐζομαι, cum verbalibus στατίζω, φατίζω, εὐθετίζω, aliisque synthetis, ἀθανατίζω, παννυχίζω, ἀγροικίζομαι etc. Pronomina a verbis progenerandis abhorrent, quare Apollonius de Adv. 538. et Herodianus π. Mon. 28. exsignarunt σφετερίζομαι. Nam ταυτίζειν et περιαντίζειν ex duobus divis in unum coaluerunt ut σκορακίζειν, ἀποσκορακίζειν. Unum item ab epimerizomenis ἀμφοτερίζω, ἐπαμφοτερίζω. Nec plus uno a comparativo νεωτερίζω. Tertiae declinationis terminationes pleraeque paragogis accommodatae sunt: Φρανίζω τὸ σωφρονίζω Hes. ψηνίζω, ἀλχενίζω, δαιμονίζω, ἀγωνίζω, κληδονίζω, τερηδονίζω — χειρίζω, ποδίζω, φωτίζω, φθειρίζω, ἀνδρίζω, μυκτηρίζω, χαρακτηρίζω — κελητίζω, λεβητίζω — κτενίζω, οὐδενίζω — πολίζω, ὑβρίζω, σπανίζω, sed ex maxima copia nominum in σις exeuntium duo, non amplius, huc deflexa sunt, προφασίζομαι et νεμεσίζομαι. -Haud minus uber proventus eorum quae duplici finiuntur: δαγίζω, ὀμφακίζω, οἰακίζω, ναρθηκίζω, ὄνυχίζω, πτερυγίζω — ῥωπίζω, μωλωπίζω, et neutralium in α, αρ, ας et ος, γαλακτίζω, ἐαρίζω, μυμαρίζω, ἡπατίζω, κερατίζω, ἀγίζω, μελίζω, θερίζω, ὀξίζω, τειχίζω, postremo eorum quae in μα desinunt: quorum nonnulla necessitas peperit ut ἀρωματίζω, χρηματίζω, τραγηματίζω, alia verborum primitivorum vel tempora supplent vel significationem accuratius determinant, τραυματίζω = τιτρώσκω, χρωματίζω = χρώζω et χρώννυμι, θανματίζομαι = θανμάζω, omniumque novissimum βρωματίζω = βιβρώσκω, et verba scholae ἐρωτηματίζω, θεματίζω, λημματίζω, προλημματίζω, significantiora primitivis ἐρωτῶ etc. Substantivis in ωρ et εως verba adjuncta esse non memini, praeter βασιλίζω, διαβασιλίζομαι et γραμματίζω i. q. γραμματεύω, quorum nulli auctor antiquus adest. Ab adjectivis fluxerunt ἀολλίζω, μακαρίζω, σαφηνίζω, χαριεντίζομαι, quibus deterior aetas addit ταλανίζω, a compositis ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐγενῆς γίνεται εὐγενίζω καὶ ἀπὸ τοῦ εὐτελῆς εὐτελίζω, οὕτω καὶ ἀεικῆς ἀεικίζω EM. 22, 5. Hoc ad poetas relegandum est una cum εὐκλείζειν, caetera ad dialectum vulgarem, quae hoc genere abundat: ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλῆς ἑλληνικὰ, τὸ δὲ ἀσφαλίζω βάρβαρον Anecd.

Bekk. 456. atticum certe non est; *αὐτοχειρίζω τὸ παρὰ Φιλίστῳ παμμίαρον* Poll. II. 154. *φανλίζειν εἴποις οὐκ εὐτελίζειν* Thom. quibus aliquanto graviore nec tamen summae auctoritatis testes habent *εὐτρεπίζειν* et *ἐξευμαρρίζειν*, sed quod huic ex naturae ordine antecedit *εὐμαρρίζω* tantummodo apud scriptores ecclesiasticos reperitur, sive id casu factum est sive arbitrio quodam consuetudinis imperiosae. Sed non pauca ejusdem generis apud ipsos atticæ eloquentiæ principes leguntur *ἀφανίζω*, *ἐμφανίζω*, *ἀνθαδίζομαι*, *ἐνηθίζομαι*, *εὐτρεπίζω*, *εὐμενίζω*, *σωφρονίζω*. Nunc ad verbalia me conferam.

§. 4. Horum igitur bona pars oritur a barytonis: *ἐκ τοῦ ἔθω γίνεται ἐθίζω*, ὡς *ἐλπῶ ἐλπίζω* EM. 319, 6. *ἀπὸ τοῦ ἀλέγω παράγωγον ἀλεγίζω* 58, 46. *ἀπὸ τοῦ ἐρέθω ἐρεθίζω* 370, 52. *ἐκ τοῦ στενάχω στεναχίζω* Eust. 180, 13. *τὸ ὀπλεσθαι πρωτότυπον τοῦ ὀπλίζεσθαι* 1178, 36. sed et hoc ab alio principio *ὀπλον* repeti potest et *ἐθίζω* ab *ἔθος* non longius distat quam ab obsoletiore *ἔθω*, eademque est ambiguitas verborum *λεπίζω*, cui Photius *λοπίζω* praeferat, *γεμίζω*, *βαπτίζω*, *πνιγίζω*, *κληγίζω*, *χρηγίζω*, nam his et verba vicina sunt *λέπω*, *γέμω*, *βάπτω*, *πνίγω*, *κλέω*, *χρέω* et nomina *λέπος*, *γέμος*, *βαπτός* sive *βάπτης*, *πνίγος*, *κλέος*, *χρέος*. Sed cum *ἀλέγω* et ceteris, quae unum modo aditum habent, componendum est *γελλίζειν* sive *ἐλλίζειν*, quod Hesychius *τίλλειν*, *γαργαλίζειν* interpretatus est. Nam hujus primitivum est *ἔλλω*, quod idem profert *Ἑλλόμενα περικνόμενα*, 9) *Γέλλαι τίλαι* v. Diss. V. §. 1. Et cum *βάλλω*, nisi fallor, sine ullo internodio cohaeret *βαλλίζω* jacio et salto hoc est brachia pedesque in numeros jacto v. ad Aj. p. 314. cum *φέρω ἀντιφερίζω*, namque nomen *ἀντιφάρα* Homero vix innotuit. Sed de *πλοῖζω* dubium est utrum a poetico *πλώω* derivatum sit an a *πλόος* adhibita ectasi, quae in *πλώμιος* obtinet. Si vero causas hujus paragogae quaerimus, *γεμίζω*

9) Pro hoc Dindorfius in Thes. corrigit *περικλώμενα*. Sed titulare propius abest a *κνῆν*, *κνίζειν*, vellicare, fodicare, quam a *κλῆν*. Ab *ἔλλειν*, *γέλλειν* reduplicatum est *γάγγαλος*, *γαργαλίζειν* sive *γαργαλίζειν*.

et ἐθίζω a primitivis significatione notabiliter differunt, eademque futuro formando viam faciunt quo illa carent. Sed plerisque nulla ratio subjici potest nisi vocalitatis. Diversa vero conditio est verborum quae EM. 82, 4. verbalibus asserit: ὡς παρὰ τὸ σκαίρω σκαρίζω, εἶρω ἐρίζω, οὕτω μείρω μερῶ μερίζω. Nam hoc potius a μέρος derivatum est, proximum ab ἐρις. De primo consentit Phrynichus App. 44. σκαίρω σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω ὡς στένω στενάζω, sed vicinius est σκάρος piscis nomen proprium, unde derivatum verbum ad significationem primitivi σκαίρω revolvitur. Quomodo enim nepotes interdum avorum magis quam patrum indolem referunt, sic verba non pauca speciem a nominibus, significationem vero a verbis, unde haec propagata sunt, mutantur, ut θρυλλίζω cum θραύω magis congruit quam cum θρυλος, et ῥαδανίζω majorem habet cum βράσσω τὸ κινῶ similitudinem quam cum ῥαδανός. Quibus addi potest μορμύρω μόρμυρος μορμυρίζω, si vere affirmant piscem μόρμυρον denominatum esse ἀπὸ τοῦ μορμύρειν v. Proll. 273. Certa hujus progressionis exempla praebent ἐναίρω τὰ ἔναρα ἐναρίζειν, καθαίρω καθαρός καθαρίζειν ab Alexandrinis inventum, μινύρομαι μινυρός μινυρίζομαι, κινύρομαι κινυρός et quod Zenodotus in Homeri loco scripsit κινυρίζω, ex quibus argumentari licet, μορμυρίζειν vocalem, quae in μορμύρω producitur, habere brevem, eademque lege a στρογγύλλω formatum est στρογγύλος, ab hoc στρογγυλλίζω, συστρογγυλλίζω, ab ἀγγέλλω ἄγγελος, hinc ἀναγγελλίζω. Sed saepius nomen in medio positum excidit: μύζω μυχθίζω Eust. 440, 22. πάλλω πελεμίζω, στήναι στηρίζειν, γνώναι γνωρίζειν. Verum non barytona solum Technici huc vergere tradunt, sed perispomena quoque maxime primae conjugationis: παρὰ τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω Apollon. de Adv. 572. κομέω τὸ θεραπεύω, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τὸ κομίζω Sch. Lips. II. III. 443. Cram. I. 227. et plura confertim Eustathius 616, 16. προκαλῶ προκαλίζω, καναχῶ καναχίζω, στοναχῶ στοναχίζω, μοχθῶ μοχθίζω, πολεμῶ πολεμίζω, ἀτρεμῶ ἀτρεμίζω, quibus p. 844, 32. et 1236, 2. addit τοῦ ὀχλέω παράγωγον τὸ ὀχλίζω ὡς ἐκ τοῦ ὀπλέω ὀπλίζω, ἀφρέω ἀφρίζω. Horum duo, ἀντίζω et προκαλίζω cum nullo nomine

conjuncta sunt, nec *σελαγίζω* quidquam sibi propius habet quam *σελαγεῖν*, quare aut nulla his primitiva praestitui possunt aut ea modo, quae Grammatici sumunt. Sed caeterorum nullum est quod non a nomine repeti possit. Ac si quis censeat homericum *ὀχλίζειν* ab *ὀχλέω* potius quam ab *ὄχλος* duci oportere quia hoc Homero ignotum et significatione inconueniens sit, id non validissimum est, nam et *κρόταλον* poetae indictum, verbum vero *κροταλίζειν* non inusitatum est, hoc autem non crotala movere significat sed idem atque *κροτεῖν*. Neque ex aetate auctorum constitui potest utra forma praecesserit; nam verbo *πολεμεῖν* Homerus ita se abstinet ut ne futurum quidem hinc ducat *πολεμήσω* sed ab alio praesente *πτολεμίζω* ut *ἐλελίζω*, *πτελεμίζω*. At *μυθίζομαι* multo posterius sub adspexit venit quam *μυθέομαι*. Eorum vero, quae apud eundem Homerum leguntur, pleraque metri causa diverse declinata sunt: *κομέειν κομίζειν*, *χατέουσι χατίζει*, *αἰνήσω αἰνίζω*, *ἀκαρήσω ἀκαχίζω*, *μοχθήσω μοχθίζοντα*, *κανάχησε κανάχιζε*, *κονάβησε κονάβιζε*, *προκαλέσσατο προκαλίζετο*, *ὀχλεῦνται ὀχλίσσειε* et apud Hesiodum *ἀράβησε ἀράβιζε* et *ἐσμαράγιζε*, cujus aoristus apud Homerum est *σμαραγῆσαι*. Posteriores huc aggregarunt *σελαγίζειν*, *ὀχθίζειν*¹⁰⁾ et *ἀβακίζεσθαι*. Hinc illa, puto, ducta est Grammaticorum opinio poetas verba perispomena, si ad versum concinnandum parum succederent, commutasse cum barytonis. Mihi vero duae sunt rationes cur hunc paraschematismum non a poetica licentia profectum, sed cum sermone ipso natum esse putem. Prima est quod si nihil aliud nisi metro inservitum esset, alia producendae syllabae patebat via expeditior aut geminanda consona *κανάχισσε*, *κονάβισσε*, aut per epenthesein vocalis, *κομείει* ut *τελείει* et *χατεύει* ut *ἀθλεύει*, qua via poetas epicos nunquam usos esse reperi-mus. Altera ratio haec est, quod Homerus duo verba sine ullo metri emolumento dupliciter flexit *τεῖχος ἔτειχεον* et *τεῖχος ἔτειχίσσαντο*, pro quo *ἔτειχίσσαντο* dici poterat, *ἐνδυκέως*

10) Eust. 143, 13. *ἐκ τοῦ ὁμητικοῦ ὀχθῆσαι τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προσοχθίζειν παρήχθη*, quo Alexandrini utuntur; *ὀχθίζων* et *ἐποχθίζων* Oppianus frequentat Hal. V. 179. 540.

κομέεσκε et ἐνδυνκέως ἐκόμιζε. Tertium argumentum praebebat sermo communis, in quo multa hujus dicatalexiae exempla reperiuntur: ἀτρεμῶ καὶ ἀτρεμίζω Thom. quo utroque utuntur Hippocrates et Herodotus; εὐαγγελίζομαι λέγουσιν ἢ εὐαγγελῶ Phryn. Ecl. 266. similiterque ἀκινήτεϊν ἀκινήτίζειν, ἡρεμεῖν ἡρεμίζειν,¹¹⁾ ἀσμενεῖν ἀσμενίζειν, ἀπενιαντεῖν ἀπενιαντίζειν,¹²⁾ κακοτεχνεῖν κακοτεχνίζειν, quod Antiatticista Bekk. confirmat Alcaei comici testimonio, ὅστερεϊν ὅστερείζειν v. ad Phryn. 237. et Inttp. ad Thuc. VIII. 44.¹³⁾ ἐπισκοτεῖν ἐπισκοτίζειν, ἐνθυμεῖσθαι ἐνθυμιζέσθαι aliaque ad Phryn. 568. et ad Buttm. 386. allata, quorum significatio eadem est. Alia vero vel ita discreta sunt ut summutari non possint ut κομεῖν et κομίζειν, quibus Homerus tamen promiscue utitur, ὀρμεῖν et ὀρμίζειν, σποδεῖν et σποδιζέειν, νοτεῖν et νοτίζειν et quae Apollonius de Synt. III. 31. 276. in hanc rem affert δειπνίζειν, γαμίζειν. Vel certe non prorsus idem valent: ὠθῶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω, ὠθίζω δὲ τὸ ἀντωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος Sch. Theocr. II. 126. quo intellectu ὥστίζομαι dici solet. Suidas Ἀνδραγαθίζομαι ἀνδραγαθῶ δέ, inter quae fortasse idem interest quod inter τυραννεῖν et τυραννίζειν. Nam in Thuc. III. 40. illud non tam ἀσκεῖν ἀνδραγαθίαν, ut Schol. interpretatur, quam nomen et famam viri boni affectare significat terminatione imitativa. Tertium genus est eorum, quorum potestas eadem sed altera forma poesi, altera sermoni cessit; Schol. Theocr. I. 38. μοχθέω κοινὸν, μοχθίζω ποιητικόν, quod idem valet de αἰνίζειν, αἰτίζειν, πολεμίζειν, προμαχίζειν, προκαλίζεσθαι, quibus perispomena substituta sunt; contrarium vero de ἀφριζέειν, τειχιζέειν, ἀκροβολίζεσθαι; quae praeferuntur

11) Huic Eustathius 1416, 39. apponit ἀποβουκολίζειν et φλυαρίζειν, quod interdum cum φλυαρίζειν permutatur.

12) Cum hoc congruunt διενιαντίζειν, ἐναπενιαντίζειν, ὑπερενιαντίζειν et ex propinquo genere διετίζειν, εἰναετίζεσθαι, αὐθημεριζέειν et ἀπανθημεριζέειν. Sed ἀπενιαντεῖν tuentur Platonis codd. praestantissimi.

13) Schol. Thuc. VII. 29. καθυστερίζειν ἀττικόν. Sed apud Atticos neque hoc legitur neque καθυστερεῖν.

puris. ¹⁴⁾ His autem omnibus valde infirmatur Grammaticorum opinio verba in $\overline{\iota\zeta\omega}$ exeuntia a perispomenis primae conjugationis nata esse; quibuscum verba secundae connectunt $\mu\eta\rho\nu\kappa\tilde{\omega}$ $\mu\eta\rho\nu\kappa\acute{\iota}\zeta\omega$, $\nu\epsilon\mu\epsilon\sigma\tilde{\omega}$ $\nu\epsilon\mu\epsilon\sigma\acute{\iota}\zeta\omega$ Eust. 616, 16. Atque hujus quoque dicatalexiae exempla haud pauca sunt, partim significatione discreta ut $\acute{\alpha}\rho\iota\sigma\tau\tilde{\alpha}\nu$ et $\acute{\alpha}\rho\iota\sigma\tau\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\kappa\alpha\kappa\omicron\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\alpha}\nu$ et $\kappa\alpha\kappa\omicron\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, partim synonyma ut $\beta\upsilon\kappa\alpha\nu\tilde{\alpha}\nu$ et $\beta\upsilon\kappa\alpha\nu\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\mu\omega\kappa\tilde{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ et $\mu\omega\kappa\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ Suid. sed omnia sine dubio a nominibus derivata sunt utroque versum directis. Aliquanto firmiora ad persuadendum erant $\kappa\omicron\iota\mu\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ Hes. et $\acute{\alpha}\nu\epsilon\rho\omega\tau\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, quod Glossographi ex Teleclidae fabula assignarunt; nam his proxima sunt verba $\kappa\omicron\iota\mu\tilde{\alpha}\nu$ et $\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\tilde{\alpha}\nu$. Sed nonnullos veterum doctorum in hac opinione fuisse ut verba in $\overline{\iota\zeta\omega}$ a prima modo conjugatione derivari censerent, non item a secunda, nescio an ex Helladii reprehensione colligi possit $\tau\omicron$ $\phi\omicron\iota\tau\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ $\text{Καλλιμάχος παραλόγως εἶπε φοιτῖζειν}$, quod fortasse alii ob hanc ipsam causam ab ionico $\phi\omicron\iota\tau\acute{\epsilon}\omega$ repetiverunt ut EM. 63, 30. $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\lambda\tilde{\omega}$ $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\zeta\omega$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\phi\omicron\iota\tau\tilde{\omega}$ $\phi\omicron\iota\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, nisi is comparavit disparia $\acute{\alpha}\lambda\acute{\epsilon}\omega$ et $\phi\omicron\iota\tau\acute{\alpha}\omega$. Vel etiam a $\phi\omicron\iota\tau\acute{\alpha}\omega$ consueta ratione $\phi\omicron\iota\tau\acute{\alpha}\zeta\omega$, hinc $\phi\omicron\iota\tau\acute{\iota}\zeta\omega$ factum esse conjecerunt ut $\sigma\epsilon\beta\acute{\iota}\zeta\omega$ $\acute{\epsilon}\kappa$ $\tau\omicron\upsilon$ $\sigma\epsilon\beta\acute{\alpha}\zeta\omega$ EM. 539, 5. quod utrumque a $\sigma\acute{\epsilon}\beta\omega$ propagatum est sicut ab aliis stirpibus sive verbalibus sive nominalibus $\nu\omicron\sigma\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ et $\nu\omicron\sigma\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\pi\omicron\kappa\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ et $\pi\omicron\kappa\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\mu\eta\rho\nu\kappa\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ et $\mu\eta\rho\nu\kappa\acute{\iota}\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\pi\eta\lambda\upsilon\gamma\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\eta\lambda\upsilon\gamma\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\acute{\epsilon}\pi\omega\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\omega\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\pi\alpha\pi\pi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ $\pi\alpha\pi\pi\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ (ut $\acute{\alpha}\delta\epsilon\lambda\phi\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$) $\Omega\pi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\acute{\omicron}\rho\tilde{\alpha}\nu$ et $\Omega\pi\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\acute{\omicron}\psi\epsilon\tau\alpha\iota$ Hes. quibuscum cognatum est verbum purum $\acute{\omega}\pi\acute{\eta}\sigma\alpha\sigma\theta\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\pi\omega\pi\tilde{\alpha}\nu$. Nec raro fit ut iota et alpha idem verbum conjunctim occupent $\acute{\alpha}\nu\theta\alpha\delta\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ $\acute{\alpha}\nu\theta\alpha\delta\acute{\iota}\alpha\zeta\epsilon\iota\nu$, $\phi\rho\alpha\tau\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\phi\rho\alpha$

14) Praetermisi multa, quorum scripturam incertam reddit iotacismi suspicio ut $\delta\upsilon\sigma\theta\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ et $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\iota\sigma\theta\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$, quae Fritzscheius tuetur ad Arist. Thesm. p. 234. sed $\sigma\upsilon\nu\iota\sigma\theta\mu\acute{\iota}\zeta\omega$ metri ratio efflagitat Scymn. v. 370. Non minus dubia $\xi\nu\theta\mu\tilde{\iota}\sigma\alpha\iota$ Sch. Theocr. X. 39. et composita $\kappa\alpha\tau\alpha\tilde{\xi}\nu\theta\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$, $\mu\epsilon\tau\alpha\tilde{\rho}\xi\nu\theta\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$, pariterque $\sigma\iota\tau\omicron\sigma\beta\iota\lambda\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ v. ad Phr. 397. $\kappa\alpha\iota\tau\eta\rho\epsilon\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ tranquillare et contra $\acute{\alpha}\pi\epsilon\kappa\acute{\alpha}\kappa\iota\sigma\epsilon$ Hes. cf. ad Phr. 569. et 599. De multis, quae raro aut apud scriptores novitios et indoctos leguntur, judicandi potestas non datur. Sed $\acute{\alpha}\omega\tilde{\rho}\acute{\iota}\zeta\omega$, $\kappa\lambda\omicron\nu\acute{\iota}\zeta\omega$, $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\iota}\zeta\omega$, $\pi\alpha\rho\omicron\iota\sigma\iota\rho\acute{\iota}\zeta\omega$, $\sigma\phi\epsilon\nu\delta\omicron\nu\acute{\iota}\zeta\omega$ dialecto plebejæ condonanda videntur.

τριάζειν, quod genus edisserui in Prolegg. 481. Eorum quae in ιαζειν exeunt, nonnulla etiam pure terminari, sic ut zeta omissum videatur ut εὐδιάζειν εὐδιᾶν, supra commemoravi, eademque est vicissitudo alterius generis ἀφρίζω ἀφριᾶ, μαστίζω μαστιᾶ, καπνίζω καπνιᾶ, quibus poetae indifferenter uti solent¹⁵⁾ et nonnullis etiam scriptores numeris soluti ἀτμίζω ἀτμιᾶ, ἐποφθαλμίζω ἐποφθαλμιᾶ, quasi zeta in alpha mutato. Sed haec speciem magis affectionum praebent quam veritatem. — Synemptosis tertiae conjugationis exempla sunt καινοῦν καινίζειν et ἀνακαινίζειν Atticis pariter probata, ὀρκοῦν et ὀρκίζειν Phrynicho damnatum, ὀρφανοῦν et antiquius ὀρφανίζειν, αἵματοῦν et αἵματίζειν, postremo σκοτόω et σκοτίζω, quibus accedunt σκοτάζω et intransitivum σκοτεύω. Sed quo magis pateat quanta fuerit Graecis verborum faciendorum et quoquoversum flectendorum licentia, plura hoc loco colligabo exempla: τοξάζομαι et τοξεύω, hoc Iliadis, illud Odysseae proprium, ἱππάζομαι et ἱππεύω, quae Hermanno ad Arist. Nubb. 15. non idem valere videntur sed ἀφιππάζομαι, ἐξιππάζομαι, συνιππάζομαι nihil differunt a verbis puris, aliaque ab Atticistis dijudicata: ἀληθίζομαι καὶ ἀληθεύω Thom. ὀρθρεύει ἀττικῶς, ὀρθρίζει ἐλληνικῶς Moer. αἰχμαλωτίζω a Phrynicho rejectum et deterius αἰχμαλωτεύω, σιτίζειν ἀττικοὶ οὐ σιτεύνειν· σιτεντός μέντοι οὐ σιτιστός Thom.¹⁶⁾ Quin etiam reperiuntur triplici et amplius flexu variata σπαργανάω σπαργανώω σπαργανίζω, στρογγυλεύω στρογγυλόω στρογγυλίζω στρογγυλαίνω, ὀπτενύω ὀπτάζω (ποτοπτάζω) ὀπτίζω ὀπτάνω ὀπτίλλω (ποτοπτίλλω) quae omnia naturae vinculo continentur, non eo quod inter natos et parentes intercedit sed quo diversae familiae ab una stirpe proseminatae. Nunc reliquas terminationes percurram breviter.

§. 5. In οζω duo modo exeunt ἀρμόζω et δεσπόζω, cujus ortus aequè ignotus est ut nominis δεσπότης. Dubium

15) Ἀφρίζων Nic. Al. 76. ἀφριῶν alii superius nominati. Nonnus saepe μεσημβρίζω X. 142. XH. 285. XV. 191. XXIX. 301. ut in prosa dicitur, nunquam μεσημβριῶ quamvis volubilius.

16) Βασανίζειν, ξυλίζομαι, κιναιδίζομαι testium antiquitate praevalent puris.

vero *τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων* Herodian. de Acyrol. in Bekk. Anecd. 1452. — *Παρά τὸ οἰοῖ τὸ οἶζω ἐστὶ καὶ καθ' ἐτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν δέζω οἰζύω* Apollon. de Adv. p. 538. Duo a nominibus in *οος* exeuntibus *ἄθροίζω* et *διπλοίζω*, quo Aeschylus usus est, nam vulgo non sic scribitur sed ut *ἀπλοίζω*, *χροίζω*, *φλοίζω*. Plura in *ύζω*, quorum unum manifestam habet a verbo originem *ἐρπύζω*, quanquam id non eundi significationem, ut primitivum, sed serpendi obtinuit. A *στάζω* per epenthesein natum videtur *σταλύζω*, a *λακεῖν* *λακερύζεσθαι*, a *μασᾶσθαι* (*μαστιχᾶν*) *μασταρύζειν*, quod Grammatici dupliciter interpretantur, *κακῶς μασᾶσθαι* et *τρέμειν*, illud conveniens senibus edentulis, qui in manducando maxillas comprimunt,¹⁷⁾ alterum omnibus qui frigoris vel timoris causa dentibus crepant. Incertior est illa originationis: *ἀπὸ τοῦ ἄτω* (*ἄτω*) *ἀτύω* *αἰολικῶς* *ἀτύζω* Sch. II. VI. 37. *ἀτύω* τὸ *ταράσσω*, *ἀτύσσω* καὶ κατὰ παραγωγὴν *ἀτύζω* *αἰολικῶς* EM. Nam neque *ἀτύω* reperitur, neque *ἀτέειν*, *ἄτῃν*¹⁸⁾ et *ἄτᾶσθαι* idem valent quod *ἀτύζεσθαι*. A vocibus naturalibus *βαῦζω*, *δολούζω*, *δοτοτύζω*, *κοκκύζω*, *ποππύζω*, *κελαρύζω* — *στρυνύζειν ἐπὶ ἐλεφάντων* Poll. Ex nomine piscis *γόγγρος*, qui etiam *γρύλλος* vocatur, dictum est *γογγρύζειν* idem significans quod *γρυλλίζειν*. Unius familiae nec tamen eadem sunt verba quae Grammatici synonymorum loco habent: *γογγύζειν* *ἰακὸν*, *ἡμεῖς δὲ τονθρύζειν* ἢ *τονθορύζειν* Phryn. Ecl. 358. Hujus autem et nominis *τονθρύς* primitivum videtur *τρύζειν*, quod Hesychius *γογγύζειν* interpretatur et Pollux quoque propter viciniam soni huic conjungit V. 89. *τρυνόνας* *τρύζειν*, *περιστερὰς* *γογγύζειν*. Quare non injuria Apollinaris *τρύζεσκον* posuit pro eo quod in Psalmo CV. 52. scriptum est *γογγύζειν*. Idem vero ad *τονθορίζειν* aequiparat Ammonius: *τανθαρίζειν* τὸ *τρέμειν*, *τονθορίζειν* δὲ τὸ *γογγύζειν*, quo loco Valckenarius adnotat *τανθαλύζειν* et *τοιθαρύζειν* ab Hesychio eodem verbo *τρέμειν* explicari, hisque non diversum putat *τονθορύζειν* tremulo

17) Hoc est quod Graeci nunc *μαμουλίζειν* vocant, Francogalli *mâchonner*.

18) Huc recte referri videtur Hesychii glossa *Ἡτας*, *ἡλγυνας*.

labiorum motu murmurare. Ego vero Ammonio assentior hoc ultimum differre a *τανθαρούζω*, unde *τανθαρουστοὶ ὄρμοι* dicti sunt ὧν *κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὠνομάσθαι* Poll. v. Meinek. Com. II. 822. Huic enim cognata habeo *τανταλίζεσθαι* et *τανταλεύειν* sive *ταλαντεύειν*, quibus rerum pendentium motus oscillationis similis indicatur, haec autem cum *ταλάσαι* tollere, suspendere, contexta sunt. Haec si ita se habent, vocis fundamentum est *ταλ*, cui accessit reduplicatio *τανταλίζω* et *τανθαρίζω*, sed *τονθορούζω* potius ex *τρύζω* natum. Quae restant, haec sunt. *Πομφολύζω* sive *πομφολύσσω*, quod EM. 682, 14. a *παφλάζω* repetit, equidem a *πόμφος* ductum arbitror per epenthesin. *Παμφαλύζει τρέμει* Hes. non proprie tremere significat sed ex adjuncto, quia trementibus labra contremiscunt, sonoque modo distinctum est a *βαμβάλλειν* et *βαμβαίνειν*. A nomine originem habet *Μορμορούζει ἐκφοβεῖ παρὰ τὴν μορμώ* Phot. vel etiam a *μόρμος*. Similiter *βόρβορος*, romanicum *βούρκα*, *la bourbe* v. Prolegg. 271. abiit in verbum *βορβορούζω*, quod frequenter *βορβορίζω* scribitur ut *μασταρίζω*, *τονθορίζω*, quod Hesychius attestatur *Τονθορούζει γογγύζει ψιθυρίζει καὶ τονθορίζει τὰ αὐτά*, nisi forte pro hoc scripsit *τονθρούζει*. Pro *Κιλλαμαρίζειν κατιλλώπτειν* Albertius recte *κιλλαμαρούζειν* reponit. Errat vero Schneiderus pro *ἀνακογχίζειν* effundere apud Dioscoridem *ἀνακογχύζειν* corrigens, nam a nominibus nulla huiusmodi verba ducuntur nisi onomatopoetica. Ceterum hoc genus modo per sigma declinatur ut *τονθορούσαι* Aristoph. *τονθρουστής* in LXX. *κοκκύσαι*, *ποππύσαι*, modo per ξ, *βαῦξαι*, *ἰῦξαι* v. Parall. 407. In *ώζω* finiuntur *ῶζω* et *ὀμώζω* ab interjectione profecta v. Apollon. de Adv. 538. *σαώζω* i. q. *σώζω*, quod Hesychius praebet, et *καπρώζομαι*, cujus thema prototypon fuisse *καπρῶν* Eustathii sententia fuit 1872, 2. sed est potius paronymon ut *πατρώζω*, cui aliquoties iota subscriptum legitur quasi a *πατρῶος* derivatum sit. Eandem diphthongum Hemsterhusius ad Thom. 362. jure vindicat composito *ἐπώζω*.

§. 6. Quae in *αθω* et *εθω* exeunt, omnia a verbis ortum habent vel barytonis ut *κιάθω*, vel perispomenis ut

πελάθω, et ἐρέθω fortasse ab obsoleto ἐρέω Parall. 438.¹⁹⁾ Sed κινάθω Grammatici ponunt sine auctore modo ut κινάθισμα explicare possint, Schol. Prom. 124. quodque in Epim. Cram. I. 87. profertur ἐμέθω τὸ ἐμῶ, rectius scriptum est p. 185. νέμω νεμέθω. Ab ἀλέω vero est ἀλήθω, praeter quod nullum extat hujus paragogae exemplum, ac ne illud quidem auctorem luculentum habet si Pherecrates recte a Meinekio Com. T. II. 151. testium numero eximitur. Verba in ιθω et οθω desunt, nam quod nonnulli ἔνοσις ab ἐνόθω, hoc autem ab ἐνόω derivatum putant, testimonii vim non habet. Quae ypsilon in paralexi habent, eorum unum a verbo ductum est φθινύθω, alterum a nomine βαρύθω, ἐμβαρύθω, quo exemplo ducti μινύθω adjectivo ficticio μινύς subjiciunt. Vocalium ultimae usus nullus est.²⁰⁾ —

CAP. III.

De gutturalibus et liquidis.

§. 1. Haec duo genera in unum contuli, quia gutturalium exempla paucissima sunt. Gamma quidem nusquam apparet nisi ἀρήγω ab ἄρος derivatum est, de quo supra loquutus sum; kappa in tribus ὀλέκω, ἰλήκω, διώκω. nam ἀλέκω, v. ad Buttm. 105. et ἐρύκω a primitivis non syllabae sed unius literae accretione distant. Gutturalium tertia duobus inhaeret νηπιάκω et στενάκω. Eaque omnia solis poetis concessa sunt excepto uno διώκω, praeterque hoc et ἐρύκω nullum per tempora declinatur. Sequitur conjugatio quinta in varios motus solutior verborumque efficacior.

19) Ut a ζίω ζιάθω, sic Καδδίαθε ἐκάθισε Hes. a themate εἶω ductum videtur unde εἶσα.

20) Eodem tempore, quo hoc genus verborum explicui ad Buttm. p. 61. Ed. Wentzelius edidit eruditam disputationem *Qua vi posuit Homerus verba quae in θω cadunt* 1837. Imman. Hermannii libello, quem hic honorifice praedicat, ne nunc quidem uti licuit. Elmsleji sententiam et hi refellunt et B. Matthiae in Lex. Eur. T. I. 171.

§. 2. Eorum quae lambda pro caractere habent, summam confeci in Prolegg. p. 89. ¹⁾ 113. 122. nunc genera indicabo. Paronyma sunt ναύτης ναυτίλλω, ἄγκος ἀγκύλλω i. q. ἀγκυλώω, quod perperam ἀγκύλω scribunt, ὄγκος ὀγκύλλομαι i. q. ὀγκοῦμαι, στόμα στομούλλω et longiore circuitu ἄτη (ἀτάσθαι) ἀτασθάλλω. ²⁾ Verbalia vero ὀπτομαι ὀπτίλλω (κατοπτίλλομαι) κόπτω κωτίλλω, ὄθομαι (vel ὄθη) ὀθύλλομαι, μίω μιστύλλω. Nec dubie inter se implicata sunt εἶλω αἰόλλω, στρέφω στρογγύλλω, ψαύω ψαθάλλω, sed nodi continuationis latent. Nullo adminiculo sustentantur αἰκάλλω, ἀτάλλω, ἀγγέλλω, δενδίλλω.

§. 3. De terminatione ανω et αινω in Adn. ad Buttm. 64. ³⁾ et Prolegg. 37. tam copiose disserui ut hoc loco non plus afferri necesse sit quam quod ad accuratorem generum descriptionem pertineat. Et hanc ad rem utar exemplis illic praeteritis. Unum genus est cui praesentia usitata antecedunt, ἀμβλίσκω ἀμβλισκάνω Sch. Aristot. p. 135. b. 2. αἴζω αἰζάνω, ἀλυσκάνω, αἰσθάνομαι, ἀπεχθάνομαι, et pura ἰστάω ἰστάνω παριστάνω, πιμπλάω πιμπλάνω, et per circuitum φλύω ἐκφυλνδάνω, βλύω vel βλύζω βλυστάνω, ἀναβλυστάνω, quasi intercurrente nomine verbali ut a βλαστός βλαστάνω, quanquam hoc etiam ad authypotactum βλάστω referri potest ut ἀμαρτάνω, ἐρυγγάνω, ὀφλισκάνω, cujus tamen aoristus ὤφλισκον non extat, neque ab hujusmodi principio repeti potest Ἐνριγισκάνειν ἐνριγοῦν Hes. Hujus generis proprium est, quod antepenultimam longam habet, quare Ptolemaeus homericum μελάνω ex μελαίνω factum putat. Schol. A. ad Il. VII. 64. μελάνει ὥς οἰδάνει ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει φησὶν ἐνδεία τοῦ ι ἐγένετο,

1) Pro Πιῆλαι αὐξῆσαι Hesychius fortasse Πιῆναι scripsit, quo tollitur verbum illud πιάλλω.

2) Α μάδος Μαδάλλει τίλλει ἔσθιει Hes. quorum postremo substituendum est ὅς θύει vel εὔει. Idem Εὔσεν ἐμάδισεν et Εὔστρα βόσρος ἐν ᾧ ὅς θύουσι; pro quo EM. magis proprium εὔουσι posuit.

3) Ὀφλάνω typothetae errore scriptum est pro ὀφλισκάνω. Pro εὔδάνω codd. Lycophr. praebent ἐσδύνω, quod Dindorfius probat. Hesychii glossa Ῥίψανεν ἐρῶψανεν sic scribenda est Ῥίψασκεν ἐρῶψεν.

quo loco Schol. B. addit *κοιλáνει κοιλάνει*. Sed pro hoc scribendum est *κυδáνει κυδάνει*, quia adjectiva secundae declinationis omnia, nisi *υνω* accipiunt ut *ἀγαθύνω*, *λεπτύνω*, *μακρύνω* etc. in unam transeunt terminationem *αινω*, *ἀργαίνω*, *λευκαίνω*, *μωραίνω*, *ὄχραίνω* etc. Hoc *κυδάνω* autem et quo ille utitur *οιδάνω* omniaque his similia *ἄζάνω*, *ἄλδάνω*, *ἄλφάνω*, *ὀλισθάνω* ex *ἄζáνω* etc. extitisse non tam probabile est quam a communi stirpe utriusve formae verba seorsum quasi duplici partu edita esse. Sed quominus *μελάνω* a *μέλας* ortum putemus, obstat haec ratio quod nullum simile verbum ab adjectivo profectum videmus. Quo quum accedat antepenultima brevis, nescio an assentiendum sit Ptolemaeo diphthongum verbi *μελαίνω* attenuatum esse, etsi exemplum hujus ellipsis, quod omnibus fidem faciat, nullum proferri possit. Sed deprehendimus in hoc numero aliud singulare et unigenum *κυδάνω*. Idem enim a nomine derivatum est, non, ut cetera, a verbo. *Ἥχάνω* nihil quidem magis finitimum habet quam nomen *ἄχῆν*, nec tamen ab eo derivatum esse potest; pro *Ἡρέτανε ἤλαννε τὴν ναῦν* Hes. facilis subit correctio *ἡρέταινε*, nisi ille est aoristus doricus; quod idem exprimit *Φασγάνεται ξίφει ἀναιρεῖται*, non a *φάσγανον* sed utrumque a *σφάξω* repetendum puto; nam ut *κλαγγάνω* ab *ἐκλαγον*, et *κραγγάνω* (*ἐγκραγγάνω*) ab *ἐκραγον*, sic a paradigmatico *ἔσφαγον* produci poterat *σφαγάνω*, sed ne brevis brevi praeponeretur, adhibita est metathesis *φασγάνω*. Pro *κραυγανόμενον* in Herodoti loco unus codicum *κραυγανόμενον* substituit, unde olim *κραγγανόμενον* elicui ad Phr. 377. sed duo alii *κραυγανόμενον* praebent, non inventum quidem alibi sed simile testatis *βρυχανῶμαι*, *δεικανῶμαι* etc. Infinito crebrior est terminatio per diphthongum et omnibus fere partibus orationis apta: *ἀλθαίνω ἐκ τοῦ πρωτοτύπου δῆματος τοῦ ἄλθω*, *ἀφ' οὗ τὸ ἄλθετο* Eust. 566, 43. *τρέμω τετρεμαίνω παραγώγως* Schol. Nubb. 294. *ἀπὸ τοῦ ἵσχω γίνεται τὸ ἰσχαίνω καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἰσχανῶ* Eust. 1302, 24. *κῆδω κηδαίνω, κάγκω καγκαίνω*, aliaque multa ll. cc. collata, quibus *νηφαίνω* eximitur iudicio Eustathii 1306, 52. *τοῦ νηφαίνω χρήσεως μὴ φανεῖας οὔσης ὁμῶς ἔμφασις γίνεται ἐν τῷ νηφαντός*. Neque enim, quia *γῆρανσις* dicitur et *νόσανσις*,

idecirco *γηραίνω* et *νοσαίνω* pro testatis habenda. Sed a barytonis talia derivari consuetum fuisse, satis confirmatum est. Num a perispomenis quoque, dubitari licet. Nam quae in EM. 101, 20. et Eust. 792, 30. in hanc rem afferuntur exempla *ὀρμῶ ὀρμαίνω*, *ὑφῶ ὑφαίνω*, *κραδῶ (κραδάω) κραδαίνω*, *ἀλῶ ἀλαίνω*, *λυσσῶ λυσσαίνω*, *οἰδῶ οἰδαίνω*, eorum pleraque a nominibus *ὀρμή*, *λύσσα* etc. ducta videntur; quae autem nullius nominis affinitate continguntur ut *λιχμαίνω*, *κηλαίνω*, nulla causa est cur a *λιχμάω*, *κηλέω* orta sumamus, quum utrumque genus ex se nasci potuerit. Neque solum verba primae et secundae conjugationis cum iis, quae in *αίνω* terminantur, significatione conveniunt sed etiam tertiae *κυλλόω κυλλαίνω*, *κυρτόω κυρταίνω*, *λορδόω λορδαίνω*, *σιμώω σιμαίνω* Epim. Cram. I. 138. neque haec modo sed etiam *λιστρεύω λιστραίνω*, *τρυφερένομαι τρυφεραίνομαι*; et non pura *ἄσθμάζω* et antiquius *ἄσθμαίνω*, *λιτάζομαι λιταίνω*, *λεσχάζω λεσχαίνω*, *ὀλισθαίνω ὀλισθαίνω*, *κατασιγάζω κατασιγαίνω*, *ὀργιλίζω ὀργαίνω*. Quin etiam reperiuntur nonnulla triplici flexu variata *δοκιμάζω δοκιμώω δοκιμαίνομαι* et quae supra C. II. §. 4. prolata sunt, ut ea transeam quorum significationes discrepant ut *γλισσχαίνομαι* et *γλισσχεύομαι*, *κυκλέω κυκλόω κυκλεύω κυκλάζω κυκλαίνω*, aliaque intellectu neutrali et factitivo discreta, *ἀλεάζω ἀλεαίνω*, *πικράζω πικρόω πικραίνω*, de quo genere latius scripsi ad Aj. p. 383. ⁴) Et eorum quoque, quae nobis synonyma videntur, fortasse non tam perfecta fuit similitudo ut semper et ab omnibus et eodem jure inter se commutari possent. Sed propter paucitatem exemplorum plerumque in incerto relinquitur quae sit cujusque terminationis propria potestas et quoad termini a natura fixi nova et commenticia usurpatione perturbati sint. Huc accedunt poetarum necessitates; nam aliis numeris et aliis versuum locis convenit *δυσμεναίνω*, aliis *εὐμενέων* cf. ad Buttm. I. c. Verum de hoc satis. Venio nunc ad tertium

4) *Κεαίνω* pro *κεάζω* dictum esse Schneiderus sumsit ex Aelian. H. An. XIV. 8. τὸ δένδρον ὑποσέπεται μὲν, ἀχρεῖον δὲ ἐστὶ κατακῆναι καὶ ἐκκαῦσαι αὐτό, ubi *κατακῆναι*, quod ille in *κατακεῆναι* mutari jubet, ortum est ex *κατακοπήναι*.

genus, quod ab adverbiiis nascitur, *λιγαίνειν* a *λίγα*, cui nihil simile apponere possum praeter *Βρατάνει* *ῥαῖζει* ἀπὸ νόσου, *Ἥλεῖοι*, a *βρά* ductum cum accretione literarum, qua et paronyma afficiuntur ut *κρύος* *κρυσταίνω*, et verbalia quoque *ῥαίνω* (*ῥαθαμίγξ*) *ῥαθαίνω* et *ῥασθαίνω*, *σκνύζομαι* *σκνυδμαίνω*, *ἔριζω* *ἐριδδήσασθαι* *ἐριδαίνω* et *ἐριδμαίνω*, *ἀλύω* *ἀλύσσω* *ἀλυσθαίνω* et *ἀλυσθμαίνω*, cui si nomen conveniens quaeritur, fingendum est *ἄλυθμα*, ut *ἴλυθμα*, et consona auctum *ἄλυσθμα* ut *δυσθμή* vel, si hoc in dubium venit, *ἄσθμα* v. Parall. 393. *ἔριθμα* fortasse olim lectum est in homerico loco quo nunc *ἔρισμα* per omnes libros obtinet. Alia epenthēsi ab eodem *ἀλύω* crevit *ἀλυκτάζω* et *ἀλαλυκταίνω*, sed haec jam apparet in *ἀλάλυκτο*, unde *ἀλαλύκτημαι* pendet. Et ab *ἄσσειν* EM. 54, 35. haud praepostere repetit *ἀκτάζειν* et *ἀκταίνειν*, quicum conjunctum est *ὑποακταίνοντο* et *ὑπερικταίνοντο* in Odysseae versu. Vocale interpositam habent *μενεαίνω* et *βλεμεαίνω*, si hoc a *βρέμω*, ut vulgo creditur, ortum est; alii veterum cum *φλέω* et *φλέψ* conjunctum putant ut Guieto quoque placuit ad Hes. et Doederlino Diss. de Alpha intens. p. 40. *Πρημαίνω* si ad *πρήθω* refertur v. Schol. Nubb. 335. exaeresis speciem praebet. Singulare ectasis exemplum est *μυδαίνω* a *μύδος*, cujus nominis mensuram refert alterum paragon *μυδάω* et adjectivum *μυδόεις*, longiora autem *μυδαλόεις* et *μυδαλέος* versus heroicus non fert nisi producta prima. *Λαχή* fossam vel fositionem significare ut Schol. Aesch. sumit, parum probatum est, sed ab ejusmodi nomine derivatum esse oportet *λαχαίνω* (ut *καλχαίνω*, *λασθαίνω*) cui fortasse affine est *λάκκος*, lacus lacuna lacunar laquear verbaque *λακκίζειν* fodere et *αβλαqueare* circumfodere; de laqueario Paulus Sil. in Amb. v. 115. *λαοτόμος κοίλην ἔνερθε λαχῆσας* vel ut Graefius voluit *λαχῆρας*. Itaque perpauca relinquuntur, quorum ratio reddi non possit partim onomatopoetica ut *βαμβαίνειν* et *γαγγαίνειν* μετὰ γέλωτος *προσπαίζειν* Hes. cui simile idem affert *Ἀναγαγγανέουσι ἀναβοῶσι*, partim glossematica *Ἀδμαίνειν* *ὕγιαίνειν*, quod et *ἀδμεύειν* scribitur, *Ἀσταίνειν* *δυσπαθεῖν*, *Δανδαίνειν* *ἀτενίζειν*, a quo non longe distat *δενδίλλειν*, *Τελχιταίνειν* *σκληροτραχηλεῖν*, *Ἐλιγαίνειν* et *Ἐλεθαίνεσθαι*

incertae scripturae et interpretationis, Ἰκταίνεσθαι αἰσθάνεσθαι. Μιαίνω et ἐλαύνω absolvi in libro primo C. V. §. 3.

§. 3. Epsilon simplex ante terminationem $\overline{\nu\omega}$ non reperitur, nec saepe diphthongus τὰ εἰς εἰνω παράγωγα διὰ τῆς εἰ γράφονται, ἀλεεῖνω, ἐρεεῖνω, φαιεῖνω. Τὸ δὲ ὀρίνω καὶ ὠδίνω οὐ παράγωγα, διὸ καὶ διὰ τοῦ $\overline{\iota}$ γράφονται Theogn. 144. et 212. Illa verborum sunt paragoga non ultra imperfectum declinata Theogn. 244. EM. 58, 35. Ἐλεγεῖναι παροφρονεῖν Suid. in EM. ἐλεγαίρειν scribitur totumque ignotum est. Verba in ευνω et οινω Graecis desunt. Duobus in $\overline{\iota\nu\omega}$ terminatis, quorum unum ab ὠδίν derivatum est, alterum ab ὄρω, accedit tertium Ἀλίνουσι λεπτύνουσι Σοφοκλῆς Hes. quod ab ἀλέω ductum est, et quartum, quod idem per diphthongum scribit ἀλεῖναι, ἐπαλεῖναι, καταλεῖναι τὸ ἀλεῖψαι linere. Pro Ἐρίνε ἐρώτα scribendum videtur κρῖνε ex Soph. Aj. 583. μὴ κρῖνε μὴ ἐξέταζε, pro Ὀνίνουσι οὐνίνουσι. Quod apud eundem legitur Κορίννουσι κονιορτὸν ἐγείρουσι, nisi corruptum est ut Albertius suspicatur, indicium praebet Aeoles pro κονίω dixisse κορίνω litera $\overline{\nu}$ in $\overline{\rho}$ mutata. Vocalis \overline{o} cum diphthongis suis nullas partes agit, sed frequenter ypsilon; τὰ διὰ τοῦ $\overline{\nu\omega}$ βαρύνεται καὶ ἐκτείνεται εὐθύνω, πλατύνω, βραδύνω, ἀμορφύνω Ἀντίμαχος ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν, ἀκαχύνω ὁ αὐτός· σεσημειώται τὸ ἐθύνεον (v. C. I. §. 1.) τὰ δὲ περισπώμενα προκατάρχον ἔχουσιν ὄνομα, ὀδυνῶ, τορυνῶ, καὶ ἐπεὶ περισπᾶται συστέλλει τὸ $\overline{\nu}$ · τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ καὶ βαρύνουσι καὶ ἐκτείνουσι Cram. I. 55. Barytonorum pleraque ab adjectivis secundae et tertiae declinationis sed nonnulla etiam a substantivis ducta esse ostendunt exempla ad Buttm. 387. quibus addi possunt ἄμαθος ἀμαθύνω, θόλος θολύνω, quod inferiores pro θολόω importarunt, ἀλαρύνω v. Prolegg. 262. μόσχος Μοσχύνεται τρέφεται Hes. etc. et composita ἀποσκληρύνω, ἐπωκύνω, κατακαλλύνω, ἐπιπληθύνω, quorum copia permagna est, sed unum decompositum ἀμορφύνω. Verbalium catalogo l. c. eximendum erat σπερύνω, pro quo Hesychium σπερχύνω scripsisse Tollio assentior, substitutis certioribus κάρφω καρφύνω, αἰθω Αἰθύνεσθαι λαμπρύνεσθαι Hes. sic enim pro λαμβάνεσθαι

scribendum esse monuit Coraes ad Plutarch. T. VI. 438. Ac si quis haec quoque paronymis adnumerare obstinet, continuo succurrunt Ἀκαχῦναι ἀνιᾶσθαι Hes. ut in cod. scriptum est pro Ἀκαχήμεναι, et quod EM. suggerit: τοῦ ἀλέγω παράγωγον τὸ ἀλεγίζω καὶ ἀλεγύνω.⁵⁾ Cum hoc Eustathius 1424, 17. confert πλήθω πληθύνω, sed EM. 676, 52. alia via procedit: πληθύνω ἐκ τοῦ πληθύω, τοῦτο παρὰ τὸ πληθύς καὶ πλήθος, τοῦτο παρὰ τὸ πλῶ πλήθω. A τρέω festino, unde ὀτρηρός agilis, derivatum videtur ὀτρύνω, ab ὀχέω ὀχύνω i. q. ὀχεύω Hes. a τορέω τορύνω. Pro Μοοσυνεῖν μασᾶσθαι βραδέως Hes. scribendum videtur μασύνειν, cujus propago est nomen μασύντης, μασυντίας. In ὦνω quae exeunt, barbaries aetatis christianae profudit: σαρώνω, πληρώνω etc.

§. 3. Ante ῥω nulla reperitur vocalis praeter ypsilon ἀθύρω, μαρτύρομαι, πλημύρω, quorum primum etymo caret, secundum et tertium nominibus μάρτυρος et πλήμυρα conjuncta sunt, et verbale σκαλαθύρω a primitivo σκάλλω longius deductum. Nec diphthongorum ulla huc intrat praeter αι et ει. Illam quae subsequitur litera, in uno τεκμαίρομαι a nomine primitivo propagata est, saepius sponte nascitur κερῶ κεραίρω ὥς σπῶ σπαίρω Eust. 746, 48. cf. Spitzner. Observ. in Quint. 72. a γέρας γεραίρω, ἔχθος ἐχθαίρω et alia ad Buttm. 388. Quinque per ει efferuntur, quorum unum οἰκτείρω manifesto paragon est; nam quod in EM. 304, 24. dicitur ἄγω ἀγείρω, ἔθω ἐθείρω, primum non convenit cum ἐγείρω, cujus primitivum videtur ἔγρω, cui simile ἄγρω ἀγείρω, alterum a significatione verbi desueti longius abest quam ut ab eo derivatum videatur. Haec et αείρω praeoccupavi in Diss. V. §. 4. Adnot. De Suidae glossa Ἀζείρει τὸ ζέει, ἀζήρει δὲ τὸ ξηραίνει, adhuc nihil extricari potuit, nec credibile est pro ἀζαίνω unquam usurpatum esse ἀζήρω.

5) Idem sonant Ἀβρίζεσθαι ἀβρύνεσθαι Hes. μαλακίζειν μαλακύνειν, ἐλαφρίζειν ἐλαφρύνειν, ὁμαλίζειν ὁμαλύνειν, sed κακίζειν et κακύνειν saepius diversum.

CAP. IV.

De verbis in σσ, σκω, πτ.

§. I. A paronymis ordienti primo se offert ἀλλάσσω, praeter quod nullum habemus verbum ab adjectivo oriundum; nam quod Buttmannus p. 386. ponit μαλάσσω a μαλακός, id mihi multo secus videri declaravi alio loco. Saepius vero huc deducta sunt substantiva: Βέλα ἥλιος (id est εἶλη) Βελάσσεται ἡλιωθήσεται, σφῦρα porca Κατασφυράσσεται σπείρει, proprie semen imporcat i. q. ὑποσφυρίζεται, quibus simile principium non dubie habet Θυράξαι ἔξω τῆς θύρας adde ἀποθρίψαι et Θυράγματα ἀφοδεύματα id est ejectamenta, latinumque foriae a θύραι fores. Ejusdem generis sunt σάλος σαλάσσω i. q. σαλεύω, λαιμός λαιμάσσω i. q. λαιμάω et λαιμάζω, δρόμος δρομάσσω, ἴς ἰνάσσω quod EM. affert idem significans quod ἰνόω sive ἐνδυναμόω, μύσος μυσάττομαι. Verbalium pars a barytonis ortum habet: σπαίρω σπαράσσω, ψάλλω ψαλάσσω, τείνω τινάσσω. Μαράσσει ψοφεῖ Erotian. ad μαίρω retuli in Prolegg. 304. Λαιφάσσω ex eodem fonte ut synonyma λαφύσσω et λαιφθάσσω si recte scripsit Hesychius, repetendum est, hoc est a λάπτω, unde Athenaeus etiam λαπάσσω derivatum dicit v. Prolegg. 255. Ἀρυμάσσω lacero proxime cum δρύπτω convenit; de δρυφάσσω dixi in Parall. 15. Φλύάσσειν, quod Hesychius φλυαρεῖν et φλύειν interpretatur, nomini φλύος non minus appropinquat quam verbo. Alia non hac recta et simplici ratione derivata sunt sed ita ut epenthesis speciem praebeant, de qua disserui in Prolegg. p. 86—89. velut μάττω μαλάττω, quo Sch. Arist. Plut. 305. et alii illud explicare solent; eaque ratione affirmari licet ψαλάσσω et σπαράσσω non unde proxime dixi deflexa esse sed a ψάω sive ψαύω et σπάω, quorum significationem clarius exprimunt quam ψάλλω, σπαίρω. Verba perispomena hoc augmentum non respuere docet EM. 175, 57. Anecd. Bekk. 468. παρὰ τὸ ἄπτω ἀφή ἀφῶ ἀφάσσω ὥς μάσθλη μασθλάσσω. Hoc neque illi simile neque testatum est sed in propinquo sunt alia ὑλάω ὑλάσσω, unde Schol.

II. XXI. 575. ὑλαγμός repetit, σταλάω σταλάσσω, φριμάω φριμάσσομαι, ¹⁾ μαιμάω μαιμάσσω, ac fuit fortasse vetus verbum ἱμάω, quod cessit usitato ἱμάσσω, ejusdemque stirpis unde ἱμῆσαι natum est iota longo Cram. I. 217. quod apparet ex syntheto καθιμῆν. Σελάσσομαι Nic. Ἀφράσσει ἀσυνετέϊ Hes. quod in cod. ἀφράσει et in Galeni Gloss. ἀφράζει scribitur, nihil aliud esse videtur quam paraschematismus verbi ἀφραίνω, excusatus crebra harum terminationum vicissitudine μαλθαίνω μαλθάσσω, κυθαίνω κυθάσσω et κυθάζω, quorum illud significationem neutrius τὸ κῦδος habet, haec masculini ὁ κύδος. Et amplius λαπάζω λαπάττω, ἀναβρονάζω φρονάττομαι, σταλάζω σταλάττω, χειμαίνω χειμάζω etc. Θαάσσω EM. ex θοάζω, hoc autem ex θοῶ natum censet ut βοῶ βοάζω, sed hoc temere fictum est ad explicandum βωστρέω, et non majore licentia fingi potest thematicum θάω sive θέω ea significatione praeditum quam ἦσθαι occupavit; θοάσσω, quod Karstenus in Empedoclis v. 48. posuit, teste destitutum, futurum θοάζω, quod Meinekius praetulit, etiam hoc nomine suspectum est quod θαάσσω, θάσσω et θοάζω hoc tempore carent; quo probabilior fit Bekkeri scriptura θοάζειν in Sext. p. 218. Φαρμάσσω nonnulli a φύρμα arcessunt, χαράσσω forsitan a themate intermortuo, cujus speciem reddit κάρχαρος v. Prolegg. 255. Κανάσσω unum verborum onomatopoeicorum esse videtur, quae etymologiae obrussam refugiunt, ipsumque praesens non legitur sed aoristus modo κανάξαι, διακανάξαι, ἐπεγκανάξαι et futurum ἐγκανάξειν, quod Hesychius parum probabiliter ἀπὸ τοῦ κανοῦ dictum censet, et hinc natum nomen καναχή. Similiter τριάξαι et ἀποτριάξαι sive ἀποτριάσαι Anecd. Bekk. 438. non injuria ad praesens in ασσω exiens referri videntur, etsi ab aliis numeralium derivata diverse terminantur, πεμπάζω, δεκάζω, nec idem

1) Vocabula ab Hesychio explicata Σφριαί ἀπειλαί ὄργαι, Φρονᾶται (φριᾶται) βοιμαίνει ante φριξ positum, proximo intervallo distant a βοιμαῖσθαι et βοιμοῦσθαι, longiore a φριμάσσεσθαι, quod de voce animantium modo dicitur, et cum φρονάσσεσθαι, quod magis de affectu hominum animaliumque dici solet; φριμαγμός auribus percipitur, φρουαγμός etiam oculis, quare illud non convenit Lycophr. 244. Βριμῆν iota longum habet ut βοῖμη, breve vero φριμῆν.

significant. Sed *Πεμφάξη ὀνγγωθήση* Hes. cui subjacet nomen *ῥέμφος*, praesens *ῥεμφάζομαι* habere videtur. Quod idem refert *Ῥαφάσσει πλανᾷται* nescio quid similitudinis habet cum *ῥέμβεσθαι*. Sed *Καμάσσειν σείειν*, unde *κάμαξ* profectum videtur ut a *δονέω δόναξ*.²⁾ *Κοράσσειν ὀρχεῖσθαι*, *Ῥαιφάσσειν ἀγνεύειν* et alia aequae tenebricosa silentio transeo.³⁾

§. 2. Quatuor verborum in *εσσω* exeuntium, quae ex Theognosti libello attuli in Parall. 438. unum *πυρέσσω* paronymon est, alterum *κυνηγέσσω* commenticii simile, tertium *ἀηθέσσω* ab *ἀηθέω* ductum sicut quartum *ἐρέσσω* ab insolito *ἐρέω* repetivimus, quo duo alia ducunt *ἐμέττω* vomo in Gloss. Graecol. et *τελέσσω*, quod EM. 381, 24. Siculo tribuit. A barytono *ἄλθω* non solum *ἀλθαίνω* declinatum est sed etiam *ἀλθέσκω*, si quidem futurum *ἀλθέξομαι* et nomen *ἄλθεξις* ad hoc praesens pertinent, quae in libris Hippocratis et Aretaei saepius per alpha scripta inveniuntur. Tria sunt, quae eta in paralexi habent, homericum *ἐγρήσσω*, syntheta *ἐφεδρήσσω* et *παρεδρήσσω*, quibus epici posteriores utuntur pro *ἐφεδρεύω* et *παρεδρεύω*, tertiumque *θωρήσσω*, quod si inebriandi significationem habet, Grammaticorum nonnulli diverse scribere instituerunt: *θωρήσσειν ἀπὸ τοῦ θώρηξ*, *θορίσσειν δὲ ἥγουν μεθύσκειν μικρὸν τὸ ἰ ἀπὸ τοῦ θόριξ ὁ ἄκρατος οἶνος* Sch. Hes. Scut. 198. *τὸ θώρηξις τινὲς μὲν διὰ τοῦ ω καὶ ἡ γράφουσι, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ ὡς φροινίσσω, δειδίσσω* Excc. Gram. III. 401. Eodem modo aliquoties *ἐφεδρίσσειν* scriptum est et contrario errore *λαπήττειν* τὸ ψεύδεσθαι pro *λαπίττειν*. *ῶρήσσοντα φυλάσσοντα* et *ῶρήσσονται φυλάσσονται* Hes. Suid. pro futuris irrepserunt. Iota Theognostus II. 143. quatuor verbis tribuit, *δειδίσσω*, *ἐνίσσω*, *δρομίσσω*, *αἰνίσσω*, quorum duo modo posteriora ad hunc paragogorum locum pertinent; sed *δρομίσσω* testatum non est, nec *δρομίσσω*

2) Eadem ratione a *κράδη* derivatum est *κραδαίνω*, a synonymo *κλάδος* *Κλαδάσαι σεῖσαι* Hes.

3) Grammaticorum inventa sunt *δοάσσω* et *τιθάσσω* in EM. *αἰχμάσσω* Eust. 1292, 19. *ταλάσσω* 995, 25.

legitur praeter Hesychium eoque plus suspicionis habet quod ne $\delta\rho\omega\mu\acute{\alpha}\omega$ quidem satis stabilitum videtur. His vel ejectis vel procrastinatis succedunt primum verbalia: $\acute{\alpha}\iota\sigma\sigma\omega$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\acute{\alpha}\omega$ $\tau\omicron$ $\pi\nu\acute{\epsilon}\omega$ Eust. 592, 32. et certiora $\epsilon\acute{\iota}\lambda\omega$ $\epsilon\acute{\iota}\lambda\acute{\epsilon}\omega$ $\epsilon\acute{\iota}\lambda\iota\sigma\sigma\omega$, $\sigma\acute{\upsilon}\rho\omega$ $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\omega$, hoc majore quam illud significationis discrimine a primitivo sejunctum. Deinde paronyma $\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\sigma\omega$ cum synthetis $\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\sigma\omega$, $\delta\iota\alpha\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\sigma\omega$, $\epsilon\acute{\nu}\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\sigma\omega$, $\pi\epsilon\rho\iota\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\sigma\omega$, quorum si unum in carminibus legeretur, sciri posset utrum a $\tau\acute{\upsilon}\lambda\omicron\varsigma$ derivatum sit an a $\tau\acute{\upsilon}\lambda\eta$, cujus penultima longa; $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$ $\mu\epsilon\acute{\iota}\lambda\iota\sigma\sigma\omega$, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$ $\kappa\upsilon\rho\acute{\iota}\sigma\sigma\omega$, quod Thomas attice dici perhibet pro $\kappa\epsilon\rho\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, $\phi\acute{\omicron}\nu\omicron\varsigma$ $\phi\rho\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$ $\phi\rho\iota\nu\acute{\iota}\sigma\sigma\omega$, $\theta\acute{\epsilon}\mu\iota\varsigma$ $\theta\epsilon\mu\acute{\iota}\sigma\sigma\omega$, quibus subjici possunt glossae Hesychianae $\Delta\eta\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ $\epsilon\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\Phi\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\lambda\epsilon\nu\kappa\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ a $\phi\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, unde $\phi\alpha\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ et $\phi\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ i. q. $\lambda\alpha\mu\pi\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$, et $\phi\alpha\lambda\eta\rho\acute{\iota}\zeta\eta\nu$.⁴⁾ Homericum $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\chi\theta\eta$ non satis patet utrum praesens habeat $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\sigma\omega$, quod Eustathius ponit, an $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\zeta\omega$, cujus alius quidem est intellectus in H. H. in Merc. 488. nam hic de stridore chordarum dicitur, $\theta\rho\upsilon\lambda\lambda\acute{\iota}\chi\theta\eta$ autem non ut $\theta\rho\upsilon\lambda\omicron\varsigma$, unde derivatum est, de sono dicitur sed pro $\epsilon\theta\rho\alpha\acute{\iota}\sigma\theta\eta$, quomodo deuteroparagoga saepius ad significationem principii sui replicantur transmisso medio. $\Sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ et $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ Grammatici non tam intellectu quam genere dicendi disternunt, illud atticum dicentes, hoc vulgare v. ad Phryn. 192. sed ex Atticorum scriptorum locis cognoscitur hos $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ et $\epsilon\kappa\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ de sibilantibus dicere consuesse, poetas vero tragicos $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ usurpare de cantu fistulae. Nec satis caute Suidas $\Lambda\acute{\iota}\nu\acute{\iota}\zeta\omega$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\alpha\acute{\iota}\nu\acute{\iota}\sigma\sigma\omega$ $\tau\omicron$ $\epsilon\acute{\nu}$ $\pi\alpha\rho\alpha\beta\omicron\lambda\alpha\acute{\iota}\varsigma$ $\lambda\alpha\lambda\acute{\omega}$, nam illud epici asciverunt pro $\alpha\acute{\iota}\nu\acute{\omega}$, $\alpha\acute{\iota}\nu\acute{\iota}\sigma\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ vero verbum consuetum est significatione diversa. Tarentinorum dialecto adscripta sunt $\lambda\alpha\kappa\tau\acute{\iota}\sigma\sigma\omega$, $\sigma\alpha\lambda\pi\acute{\iota}\sigma\sigma\omega$, Cretensi $\theta\epsilon\mu\acute{\iota}\zeta\omega$, idemque fortasse discrimen fuit inter $\Theta\omega\mu\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota$ $\delta\epsilon\sigma\mu\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ Phot. et quod Hesychius eodem modo interpretatur $\theta\omega\mu\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\iota$. $\Theta\upsilon\mu\iota\chi\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\iota\kappa\rho\alpha\nu\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ Hes. ad $\theta\upsilon\mu\acute{\iota}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$ pertinere videtur, quo nescio an Graecorum aliqui pro $\theta\upsilon\mu\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$ usi fuerint. Sed $\acute{\alpha}\phi\rho\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$, quo idem utitur s. $\Phi\alpha\lambda\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$, forsitan sermo vulgaris

4) $\Lambda\alpha\gamma\alpha\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$ $\mu\epsilon\tau\rho\iota\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\tau\alpha\iota$, $\Psi\alpha\lambda\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\mu\iota\lambda\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$ ($\psi\alpha\lambda\acute{\iota}\varsigma$ η $\tau\alpha\chi\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\kappa\acute{\iota}\nu\eta\sigma\iota\varsigma$) et alia aequae obscura.

asciverit pro ἀφρίζω. — Verba in οσσώ excludit Grammaticorum rubrica: τὰ διὰ τοῦ σσ ῥήματα ἐξ φωνήεντα παραλαμβάνει, ἀλλάσσω, πυρέσσω, πτήσσω,⁵⁾ δεδίσσω, ἀφύσσω, ἀγρώσσω· τὸ δὲ ὁ οὐκ ἔχει Suid. s. Δεδίσσω et Cram. I. 26. cf. ad Phryn. 608.

§. 3. Ordo seriesque disputationis nos deduxit ad verba in υσσώ exeuntia, quorum multa Technici a puris eadem vocali praefinitis repetunt: ἀφύσσω ἐκ τοῦ ἀφύω ὡς ὑλάω ὑλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω Lex. de Spir. 231. Cram. I. 63. Eust. 68, 12. Postremi obliqua modo tempora innotuerunt ὠδύσατο et ὠδύδυσται, ex quibus forma praesentis non cognoscitur. Ἀφύω non legitur sed composita ἐξαφύω et ὑπεξαφύω, quibus cognatum esse ἀρύω similitudo significationis declarat non solum propriae sed etiam translatae ut Homerus dixit διὰ τ' ἔντερα χαλκὸς ἦφυνσε, Virgilius vero *gladio latus haurit apertum* et similiter alii. Sed ἀρύσσομαι dubito an uno Herodoti loco, quem indicavi Diss. IV. §. 4. non satis munitum sit; nam ἀρήρυνμαι ne analogiae quidem examussim respondet v. ad Phryn. p. 32. Aliud huc adhibet Orion 65, 8. καπύω καὶ καπύσσω ὡς ἀφύσσω, sed ex aoristo ἐκάπυνσσε non liquet quaeenam fuerit terminatio praesentis, neque extat nomen, quo Hesychius illud refert Κάπυς τὸ πνεῦμα sed adjectivum ab eodem ante Κάπος allatum Καπυκτά πνέοντα a καπύσσω derivatum est. Plura ingerit Epim. Cram. I. 77. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλύω ὡς ἀνῶ ἀνύω· ἀφ' οὗ ἀλύσσω ὡς ὀρύω ὀρύσσω, sed hoc ὀρύω commenticium est rectiusque Eustathii iudicium 924, 41. ὀρύσσω ab ὀρω repetentis, unde οὐρός fossa v. Diss. IV. §. 4. Minus suspicionis habet κινύω, unde Schol. Aesch. Prom. 157. Eust. 472, 34. κινύσσω et κίννυμα arcessunt. De ἀτύω hariolantur Grammatici supra citati Diss. XII. §. 4. ἀτύω ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς, scilicet ut ἀνάζω, ἐπιπλάζω, ἐμπάζω aeolica perhibentur; ἀτύσσω autem fuit vetus scriptura a Schol. Od. XI. 606. commemorata. Cum ἀφύω ἀφύσσω Cram. I. 63. contendit πινύω πινύσσω καὶ ἐξ αὐτοῦ

5) Hoc non magis huc pertinet quam πήσσω, quod in Cram. I. c. substituitur, ipsumque δεδίσσω.

$\acute{\alpha}\pi\iota\nu\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$, quorum illud epenthese crevit ut a $\pi\tau\acute{\upsilon}\omega$ $\pi\iota\tau\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$, sed compositi analogia nequaquam in clara luce posita est. Ad explicandum $\phi\omicron\rho\omicron\nu\tau\acute{o}\varsigma$ cogimur etymo uti, quod Eustathius 799, 10. fingit $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\omega$, idque 1917, 42. dicit prototypon esse τοῦ τε $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\upsilon$ καὶ τοῦ $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\sigma\epsilon\iota\upsilon$. Utrumque autem Hesychius iisdem verbis explanat: $\Phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota$ $\phi\upsilon\rho\acute{\alpha}$ $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota$, $\Phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\sigma\acute{\epsilon}\mu\epsilon\upsilon\alpha\iota$ $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota$, et hoc rursus utitur in interpretando $\text{Μεμορнуχμένα μεμολυσμένα}$ et in $\Phi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota$ $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\tau\alpha\pi\acute{\iota}\mu\pi\lambda\eta\sigma\iota$ ⁶⁾ quibuscum consentit Herodianus Epim. 252. $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$ καὶ $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\omega$ τὸ αὐτό, hisque omnibus supervenit $\theta\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$ i. q. $\theta\omicron\lambda\acute{o}\omega$, cui origo est a $\theta\omicron\lambda\acute{o}\varsigma$ sive $\acute{o}\lambda\acute{o}\varsigma$. Ita nescias utrum haec verba ut similem significationem ita etiam commune fundamentum habeant $\acute{o}\lambda\acute{o}\varsigma$ praepositione consonantium θ , ϕ , μ varie auctum, an alia aliunde orta sint, ac $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$ quidem a $\mu\acute{o}\rho\omicron\nu$ *morum* rubi unde Liberi Patris cognomentum Μόρνυχος ductum putant ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\gamma\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\kappa\epsilon\iota$ καὶ $\sigma\acute{\upsilon}\kappa\omicron\iota\varsigma$ · $\mu\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\acute{\alpha}\iota$ γὰρ τὸ $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota$ cf. Preller. ad Polem. 110. $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\omega$ autem et $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$ a $\phi\acute{\upsilon}\rho\omega$ vel proxime a nomine $\phi\acute{o}\rho\upsilon\varsigma$ *δακτύλιος* ὁ κατὰ τὴν ἔδραν ut Μολυνή ἡ *πυγή* Hes. Ab alio nomine in \overline{vs} exeunte Schol. Nic. Al. 81. $\chi\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\sigma\sigma\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ διὰ τὴν $\chi\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\nu$ τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσσων καὶ Ἰπποκράτης ἀναχελύσσεται, quod in Erotiani et Galeni Gloss. minus recte ἀναχελύνεται et ἀναχελλεύεται scribitur, doricе vero $\chi\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\epsilon\iota\upsilon$ βήσσειν Hes. hoc est $\chi\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\epsilon\iota\upsilon$, sicut idem $\chi\alpha\nu\acute{\upsilon}\epsilon\iota\upsilon$ et $\chi\alpha\nu\acute{\upsilon}\sigma\sigma\epsilon\iota\upsilon$ interpretatur uno verbo $\beta\omicron\acute{\alpha}\nu$. ⁷⁾ Sic $\acute{\alpha}\lambda\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$ Grammatici, quos antea appellavi, ab $\acute{\alpha}\lambda\acute{\upsilon}\omega$ ortum putant sed Sch. Il. XXII. 70. παρὰ τὴν $\acute{\alpha}\lambda\acute{\upsilon}\nu$. Ἐλύσσει εἰλεῖται Hes. nihil habet, cui inniti possit, praeter verbum $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\upsilon}\omega$, unde $\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\tau\rho\nu$ involucrum. At $\kappa\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$ non verbo se applicat sed nomini $\kappa\acute{o}\rho\upsilon\varsigma$ ita tamen ut pro significatione,

6) Sic ut germanice dicitur *voll machen* pro *κηλιδῶσαι*. Et versa vice Oppianus Cyn. I. 380. $\xi\chi\iota\varsigma$ *πεφορнуμένος* $\iota\omicron\upsilon$ usurpavit pro $\xi\mu\pi\epsilon\pi\lambda\eta\sigma\acute{\mu}\epsilon\nu\omicron\varsigma$.

7) Pro $\chi\eta\nu\sigma\tau\epsilon\iota\varsigma$ $\beta\omicron\acute{\alpha}\varsigma$ vel $\chi\eta\nu\acute{\upsilon}\sigma\sigma\epsilon\iota\varsigma$ scribendum est vel magis ex ordine $\chi\eta\nu\sigma\tau\iota\epsilon\iota\varsigma$ · nam praecedunt Χηνύσιρα ἢ $\chi\acute{\alpha}\sigma\mu\eta$, Χηνυστριᾶσαι $\chi\alpha\sigma\mu\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$, quibus affine $\chi\acute{\eta}\nu\eta\mu\alpha$ $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\acute{\omega}\kappa\epsilon\upsilon\mu\alpha$ ab eodem $\chi\alpha\acute{\iota}\gamma\omega$ ductum et $\chi\eta\nu\acute{\eta}\sigma\alpha\iota$ $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\omega\kappa\acute{\eta}\sigma\alpha\sigma\theta\alpha\iota$. Illi simile est $\kappa\alpha\lambda\iota\sigma\tau\iota\epsilon\acute{\iota}\nu$.

qua nomen circumscriptum est, assumat generalem τοῦ κορυφῶσαι extollere ut μόδιος κορυστός cumulat. *Λαφύσσω* duabus quasi ancoris sustentatur, verbo λάπτω⁸⁾ et nomine *Λαιφύς βορός* Hes. cujus diphthongum refert *λαιφάσσω*. *Αἰθύσσειν ἀνακαίειν* Hes. cum αἶθω et αἶθος pariter junctum est, *βλαβύσσειν βλάπτειν* Hes. cum βλάπτω et βλάβη, doricum *δωρύττομαι* cum *δωρέομαι* et *δῶρον*, *θωύσσω* cum *θοός* et *θοάζω*,⁹⁾ *ἰθύσσω*, si recte ita scriptum est,¹⁰⁾ cum *ἰθύς* et *ἰθύω*, *πλανύττω* cum *πλανῶμαι* et *πλάνη*, quodque Suidas affert interpretatione subtracta *στωβύσσω* et Hesychianum *στηβύσσω ἀδολεσχῶ* cum *στόβος στοβέω στοβάζω* una complexione devinctum est. Sed alia propter verbi defectum paronymis adnumeranda sunt *δορυύσσω*, *λαβρύσσω* i. q. *λαβρεύω*, ἐκ τοῦ πτέρον *περύσσω* Cram. I. 355. *περύσσομαι* volo Lycophr. 1106. cujus aoristum exhibet Hesychius *Ἐπετρύγη ἀνέπτη*.¹¹⁾ A μόρμος et μόρμορος id est φόβος profecta sunt *μορμύσσομαι*, *μορμολύττομαι* et *μορμоруζω*, a synonymo *τάρβος ταρμύξασθαι*, a *φληγος* *Φλανύσσει φλναρεῖ* Hes. cui simile *θρανύσσω* confringo (nam id haud dubie praesens est aoristi *θρανύξαι*) speciem habet a *θράνος* acceptam sed significationem a verbo ut *Θρανεύεται συντρίβεται* et *Τεθράνευται κατακέκλασμαι ἀπὸ τοῦ θρανῶ* Hes. pro quo Euripides *συντεθράνεται* dixit; quae omnia nomine aequiparabili carent; nam diversum est *θράνος*, unde ἡ βύρσα σου *θρανεύεται* Aristoph. *Δορύσσειν* labefactavit Bergkii in duobus locis pro *δορύσσοντες* metri causa e codd. reponens *δορυυσόητοι*. Syntheton unum reperi *ἐμφαρύξασθαι* sive *ἐμφαρύγξασθαι* (ut *σαλπίγξω*) cum nomine *φάρυγξ* compositum ut *ἐνστερνίζεσθαι*, *ἐνωτίζεσθαι*. Quomodo a *μάρμαρος* ductum est *μαρμαρίζω*, sic a conjugato

8) *Λαφύσσει λάπτει*· τῶν κατὰ μέμνησιν ἡ λέξις Sch. II. XVII. 64.

9) In Eur. Med. 1309. *Θρηγῶ κάπιθοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας*, alterum verbum, quod Schol. *ἐπιφθέγγομαι* interpretatur, ab *ἐπιθωύσσω* non longe abest.

10) *Καὶ νόον ἰθύσσω*—*ζωοτύπος μόρφωσε*—*κούρας* Joann. Gaz. Ecphr. II. 260.

11) *Πτέρυσις* id est *πιτήσις* in Aetii loco, quem Schneiderus ad Aristot. T. IV. p. 86. e MS. edidit, scribae vitium est pro *πτέρυξις*.

μαρμαίρω processit μαρμαρύσσω et ἀμαρύσσω. Hinc traducor ad illud genus verbalium, quod a similitudine primitivi longius abstractum est: ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καὶ τὸ σκιρτᾶν καὶ τὸ σκαρδαμύττειν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται Schol. II. XIII. 443. quod non inepte conjectum videtur; namque creber et palpitans motus, qui illo verbo exprimitur, non dissimilis est nictationis; *nictantia fulmina* Lucretius dixit VI. 181. quae germanice appellantur *zuckende Blitze*. Λατύσσω, quod Hesychius λαφύσσω ἐσθίω interpretatur, e marg. Harl. receptum est in Aret. Diut. II. 13, 175. ὅπως δατύσσεσθαι εἴη ut cibum capere possint elephantī pro ἐντύσσεσθαι, quod tres codd. praebent nemini cognitum; ex utroque autem conficiendum est ἐνδατύσσεσθαι idem significans quod ἐνδατεῖσθαι hoc est ἐμφαγεῖν vel ut Schol. Soph. Trach. 793. σφοδρῶς ἐσθίειν quasi frequentativum verbi δάσασθαι, quod in EM. exponitur φαγεῖν. Λαδύσσεσθαι ἔλκεσθαι σπαράσσεσθαι Hes. a δαΐζειν traductum est interposito delta ut δαίω δαιδάλλω. Duo hujus generis parum dextre tractavit Ruhnkenius Ep. Crit. p. 86. λατύσσω, inquit, prima et origine et notione nihil magnopere discrepat ab ἀτύζω, sicut λαφύσσω nihil ab ἀφύσσω. De hoc supra actum est; verbi λατύσσειν interpretationes antiquitus traditae πετρύσσεσθαι, νήχεσθαι, τινάσσειν etc. omnes redunt ad unam notionem plangendi et plaudendi ut aves aerem alis, pisces aquam pinnis plaudunt, unde patescit illud et cum latinis hisce cognationem habere et cum graecis πλήσσω, πλατύς, πλατυγίζω hoc est τοῖς πτεροῖς κρούω, germanicisque *platt*, *plaetten*, *plaetschern* v. Proll. 304. Βδελύσσομαι et βδελυχρός cum vocabulis foetoris βδεῖν, βδύλλειν, βδόλος ita omnibus partibus conveniunt ut de etymo nulla disceptatio esse possit, nec minus aperta contagia verborum ab Hesychio compositorum Σπαλύσsetai σπαράσσεται, Φαινύσειν ῥιπίζειν, Φαινύζειν καταψύχειν διὰ ῥιπισμού, Φαίρειν τινάσσειν ῥιπίζειν, quorum prototypa sunt σπάω et ψάω.¹²⁾ Nec mihi falli videntur qui κηρύσσω a

12) Ab eodem σπάω fortasse non solum spinarum nomina ἀσπάλαθος et σφάλαξ, sed etiam verba σφαλάσσειν i. e. τέμνειν κεντεῖν Hes. et Φαλύσσεται καταρρήσει.

γηρόνω natum suspicantur. Ἀμύσσω Eustathius 924, 41. ab ἀμῶ, EM. ab αἶμα, alii ab αἰμός, unde αἰμασιά, ductum putant, quorum nihil satis probatum est. Sed venio nunc ad ultimam vocalium: Τὰ διὰ τοῦ ὠσσω πάντα διὰ τοῦ ὠ γράφεται πτώσσω, ῥώσσω, ἐμβλνώσσω, τυφλώσσω, ἀγρώσσω, ὑπνώσσω, λιμώσσω, νεώσσω Theogn. II. 143. quibus desunt non pauca; primum Ἀκρώσσει ἀκροῖται, ἐκὼν οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται Hes. quod quasi deminutivum dici potest verbi ἀκροῖσθαι, et Ἀλειώσσει μωραίνει, tum ἰδρώττειν (omiss. in Th.) Galen. Comm. III. Prorrh. p. 778. T. XVI. Sch. Arist. Rann. 236. ἰκτερώσσω i. q. ἰκτεροῦμαι (om. in Th.) Cram. Epim. I. 26. nam sic scribendum est pro ἰκταρώσσω, postremo κρυμώσσω et ὀφρυώττω ὑπερηφανεύομαι Zonar. 1490. cui idem valent ὀφρυάζειν et ὀφρυοῦσθαι, postremo κικυμώττω a κικυμῖς vel κικκάβη derivatum et τιθαιβώσσω, quod per ignotos tramites a θάω nutrio deductum videtur.¹³⁾ Ceterorum origo manifestior, vel a nominibus ut a βούλιμος βουλιμώττω et βουλιμῶ vel a verbis ἀγνώω ἀγνώσσω, ἀκροῶμαι ἀκρώσσω, ἀγρῶ ἀγρώσσω, vel utrinque apta λαιμός λαιμῶ λαιμάζω λαιμάσσω et λαιμώσσω.

§. 4. Num Graeci eadem verba in ὠσσω et ὠκω terminare licitum habuerint difficilis est cognitio propter raritatem exemplorum. De duobus, quae ad Buttm. p. 60. apposui, unum ἀλθέσσω et ἀλθήσκω parcius legitur quam ad dijudicandum satis est; pro homerico ἐπίνυσσε Hesychium ἐπίνυσκε scriptum invenisse animadvertit Ruhnkenius Ep. 37. Schol. II. XV. 10. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διὰ τῶν δύο ὠσ. Ἐξαμβλώσκω e Dioscoride attuli ad Phryn. 210. quo multo frequentius est ἔξαμβλώττω, ἀμβλώττω, ἀμβλίσκω. Σελάσκων λάμπων Theogn. Cram. II. 11, 18. rectene scriptum sit an pro σελάσσω, dubium reddit multiplex antecedentium corruptio: σέβετος ὁ

13) In Theogn. Cram. II. 10, 22. ubi enumerat vocabula quae diphthongum αἰ in prima habent εἰ δὲ (ἐἰ δὲ) καὶ τὸ παιράσσω καὶ τὸ παῖπαλον τὸ τρεχὺν, παιπαλώσσω τὸ παῖζω scribendum est καὶ παιπαλόεσσα, καὶ τὸ παῖζω.

κοχλίας pro σελάτης, σέβαλα ἢ ἔκπληξις p. σέβασμα, σεύελις p. σέσελι, σελασμός ἢ ἀλαζονεία p. σελλισμός. Nec saepe terminationes $\overline{\sigma\kappa\omega}$ et $\overline{\zeta\omega}$ eidem verbo adaptantur ut ἐμφανίσκω quod semel inventum est et ἐμφανίζω, στερίσκω et στερίζω (ἀποστερίζω) γενειάσκω et γενειάζω, quorum illud inchoativi similis, hoc pro γενειῶ, aliterque discreta syntheta ὑπογενειάζειν τὸ ἄπτεσθαι τοῦ γενείου, ὑπογενειάσκειν δὲ τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον Herodian. Philet. p. 443. alterum enim a nomine proficiscitur, alterum a verbo γενεῖν. In tribus N. T. locis pro ἐγκαμίσκονται codd. complures γαμίζονται praebent et pro γαμίσκοντα in Callicratidae fragm. Stob. LXXXV. 18. p. 182. quod de viro dictum est nuptias ineunte Valckenarius corrigit γαμῆσειόντα, sed praeteriit quod non multo post sequitur p. 183, 14. αἶκα τις—ἀκμάζουσαν γαμίσκη hoc est γαμῆ, ceteraque fere omnia a verbis circumflexis derivata eandem cum illis significationem habent, πωτάσκειται in Orac. Chald. XXVIII. p. 23. τρωπασκέσθω μεταβαλλέσθω Hes. et alia ad Buttm. p. 60.¹⁴⁾ collata. Ὀφλίσκονσι Suidas fortasse ex epimerismis sumsit quasi primitivum verbi ὀφλισκάνω. Terminationis $\overline{\sigma\sigma\kappa\omega}$ exemplum nullum praeter Hesychianum φυγόςκειν φεύγειν, cui non plus fidei tribuo quam sequenti φυτόσμων (sic) φεύγων. Eorum quae ypsilon in penultima habent uni ἀλύσκω deest primitivum ἀλύω sed damnum supplet ἐξαλύω in hymno hom. Quae sequitur vocalis in uno paragogorum apparet ἀμβλώσκω, si quidem id ut plerisque veterum videtur, ab ἀμβλός declinatum est suppresso ypsilo, quod Nicander etiam conjugato ἀμβλώσσω i. q. ἀμβλυνώσσω seu ἀμβλυνώπew detraxit. Si vero singulari quodam syncopae genere ex ἀναβάλλω ortum est, quod Suidas significare videtur Ἀμβλίσκειν προβάλλειν κνήματα v. ad Aj. p. 97. not. et ad Buttm. III. ad longe alium locum pertinet. Ab ἀμβλυνώσσειν aliisque ejusdem potestatis verbis τυφλώττειν, κινυμώττειν et novitio τζιμπλώττειν differt ἰλλώττειν, quod non compositum est ut Wytttenbachius censet ad Plut. de discrim. Adul. p. 433. sed a composito ἰλλωψ derivatum, ut a γόργωψ γοργώψασθαι

14) Ibi consulto omisi ἰάσκειν ἄγειν Hes. et alia aequae obscura.

v. ad Phryn. 607.¹⁵) Ἐπιλλώττειν vero merito rejicitur in Thes. Sed non suspecta habeo Θαλυσσόμενος φλεγόμενος et Θαλύψαι θάλψαι πυρῶσαι Hes. v. Prolegg. 345. neque negem ab ἀμαλός et ἀμαλάπτω duci potuisse et quod Hesy-chius praebet ἀμαλάττω πορθῶ, nam sic saepius variantur affinia κορύπτω κυρίσσω, quod attice dicitur pro κερατίζω, Ἀλεώσσει μωραίνει et Φαλίπτει ^{φρ. φοιτῶμεν?} μωραίνει ab uno themate ἥλός ἥλός ἥλιδιός ἀλεόφρων et aspirata auctum Φαλόν μωρόν Hes. Verum praeter has solitas et ordinarias paragogas, quas jam absolvimus, reperiuntur quaedam singulae singulis verbis attributae ab ἄγω ἀγινέω, ἀτέω ἀτέμβω v. Diss. II. c. II. §. I. δῶ δῖομαι διώκω, ὄρομαι ὀροθύνω, εἰλῶ ἀλλῶ ἀλλνδομαι ut κυλίω κυλίνδω, sed verbum alexandrinum ἀλίσγέω, quod Lennepius ab eadem stirpe, Coraes vero ab ἀλίνω derivatum putat v. Diss. V. §. 3. a recondito fonte manavit unde ἄλερος et ἀλαρύνω v. Prolegg. 262.

Proximum est ut nomina ab unoquoque verborum genere propagata recenseantur. Verum hujus disputationis pars ea quae ad paragogas pertinet, in aliis librorum meorum tractata est. Quo facto restant ea quae omnia praesentis usitati elementa nec plus minusve continent.

15) Ab altera terminatione γόργου, quae cum αἰθίου, κύκλου convenit, duci potuit γοργοπιᾶν et Ἐγοργοπίασκειν αἰτενὲς ἐβλεπε Hes. quod verbum epicum esse ostendit terminatio, nec repugnat augmentum; quod vero Dindorfius in Thes. reponit ἐγοργογωπίασκειν, versui reclamatur.

LIBER TERTIUS

DE

NOMINIBUS VERBALIBUS.

Pars I.

De nominibus primae declinationis.

§. 1. Hanc viam ingredientibus statim occurrit vox ad ordiendum auspicatissima ἁή sive aeolicum ἄα aurora Musis amica, cujus genitivo ἄας Boeoti, ut Lexicographi docent, adverbii loco usi sunt pro εἰς αὐριον ut ἕνας pro εἰς τρίτην, eundemque casum Zenodotus Homero impegit II. VIII. 470. pro ἡοῦς scribens ἄας hoc est ἅμα ἡμέρα. Ἡώς autem neque ab αὐω τὸ φωνῶ (ut κλυτὸς ὄρθρος) derivatum videtur, neque ab αὖω τὸ λάμπω Sch. Oppian. Hal. I. 154. Eust. 1814, 36. sed ab ἄω τὸ πνέω, sicut pars noctis postrema ἄγχαυρος dicitur οὐ περὶ τὸν ὄρθρον αἱ αὔραι πνέουσι Sch. Apoll. IV. 10. et Ἐραύρω πρωτὶ Hes. Ad αὖω τὸ φωνῶ pertinet αὔα ἡ φωνή et ἄβωρ ἡ βοή Hes. aeolicum, ut videtur et ex parte laconicum. Idem affert Δάη ἡ μάχη oblitteratum illud praevalentibus paragogis δαίς et δῆρις. Θέα τὸ βαρύτονον ὅπερ οἱ Συρακούσιοι θάα λέγουσι Theognost. II. 102, 21. unde duplex derivatorum flexus θεάομαι et θαέομαι. Sed Ῥάας ξεύματα Hes. suspiciosum facit enallage vocalis, qua nullum verbi ξέω inclinamentum contingitur. Cum μνάω connexum est μνέα sive μνεία cf. Prolegg. 45. cum obsoleto γάω, cujus formam repraesentat perfectum γεγάμεν, nomen γέα sive γέη ab Hesychio contestatum. De genitivo defectivi ἐάων notum est quanta opinionum dissensione certatum sit; id Goettlingius ad Theog. 664. nominativo ἔη subjicit eamque vocem a verbo substantivo ductam omne quod est in rerum natura significare statuit; quod si ita se habet, ἔη idem valet quod οὐσία, τὰ ὄντα. Trisyllabum unum est ἀλέη ἡ ἐκκλισις ab ἀλέομαι vel ἀλεύομαι subtracta vocali insiticia ut σκοή ἐκ τοῦ ἀκούω Arc. p. 103. Sed fit etiam ut iota extrinsecus addatur, γάω γαῖα EM. quae

Philoxeni conjectatio, si non omnino hoc genus divinationis aspernamur, haud damnanda videtur; ¹⁾ *χειά ἀπὸ τοῦ χειῖσθαι τὸ χωρῆσαι* Schol. II. XXII. 93. ²⁾ quod Lehrsius de Arist. p. 146. inter Aristarchi periculose dicta refert. Verum tamen *Προχέα ἢ πρόφρασις* Hes. haud facile est aliunde repetere quam synonymon *προχάνη* hoc est a themate a quo *χάος* et *χάσκω* aliaque hiandi et vacandi vocabula orta sunt v. Diss. I. §. 1. Sic etiam *ἀπὸ τοῦ χρέω γίνεται χρέα καὶ χρεία* *πλεονασμῶ τοῦ ῑ ὡς χρέος καὶ χρεῖος* EM. 814, 28. nec impedit Choeroboscus Cram. II. 227. *χρεία παρὰ τὸ χρέος*, nam neutrorum quoque, ut postea demonstrabitur, origo verbalis. *Ἐνδεια* ab *ἐνδεής* derivatum est ut *εὐκλεής* *εὐκλεια*, quod EM. cum illo contendit, sed a verbo *δέω* simplex *δεία* i. q. *ἐνδεια*, et quod Grammatici huic adjungere solent *λεία* doricumque *λαία* ³⁾ vergit in viciniam verbi *λάω* (*λαμβάνω*). Plerumque tamen epsilon transmutatur in *ο̄*, *ξοή*, *χοή*, vel in *οῑ*, *πνοιή*, nec vero in *ω̄* ut in EM. 26, 19. dicitur *ἀπὸ τοῦ ζῶ ζωή ὡς ιῶ* (scr. *ιῶ*) *ιωή*, ἢ *ἐκπεμπομένη βοή*, *Θῶ τὸ καταβάλλω Θωή ἢ ζημία*, nam *ιωή* onomatopoeticum est ut *Ἰα* clamor, neque ex homerico loco *σοὶ Θωὴν ἐπιθήσομαι* liquido apparet nomen ductum esse ἀπὸ τοῦ *θέσθαι*, ut Eustathius censet 1441, 36. poetam *παρετυμολογεῖν* ratus. Verborum quarti ordinis (nam tertius vacat) duo modo nominibus fingendis materiam praebuere *ψίω ψιά ἢ ψῆφος* Sch. Apoll. II. 1172. ut a *ψάω ψῆφος*, *δίω Δεδείαι δειλῖαι* Hes. ⁴⁾ quod *δεδείαι* scribendum est ut *δειδία νύξ σκοτία* Suid. *παρὰ τὸ δεινόν* Eust. 1724, 1. ac si verum est nomen *ἡμέρα* proprie placidam significare v. Parall. 359. et *mane* bonum, consentaneum videtur noctem intempestam ab horrore *δειδίαν*

1) Quod addit *μῶ μαῖα*, hoc nomen naturale videtur ut *μᾶ* et *μάμμη*.

2) Quae sequuntur verba *εἰς αὐτὰς γὰρ μηχανῶνται* etc. aliquanto rectius scripta sunt in EM. 809, 52. Paragogen *χηραμά* Schol. Nic. Th. 53. eodem modo explicat *παρὰ τὸ χειῖσθαι καὶ χωρεῖσθαι ἐν αὐτοῖς*.

3) Utriusque similitudo suspectam reddit Hesychii glossam *Ἐπὶ λέαν ἐπὶ ληστείαν*, sed literarum series tuetur.

4) Durum foret corrigere *δέδιδε δειλιᾶ*.

appellatam esse. Verborum in $\overline{o\omega}$ exeuntium unum $\zeta\acute{o}\omega$ nomen progenuit, $\zeta\acute{o}\eta$, quod Sch. Eur. Hec. 1084. et Eust. 411, 1. parum apte ad $\zeta\acute{e}\omega$ referunt, cujus nulla cum $\zeta\acute{o}\omega$ societas fingi potest. Diphthongi exemplum suppetit unicum $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\eta$, cui EM. 50, 10. $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\eta$ praefert: $\tau\grave{\alpha}\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \epsilon\iota\varsigma\ \tau\omega\ \kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{\alpha}$ ($\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{o}\nu$) $\lambda\acute{\eta}\gamma\omicron\upsilon\tau\alpha\ \beta\alpha\rho\upsilon\tau\omicron\nu\alpha\ \tau\grave{\eta}\nu\ \pi\alpha\rho\alpha\lambda\acute{\eta}\gamma\omicron\upsilon\sigma\alpha\nu\ \epsilon\nu\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \xi\eta\mu\alpha\tau\iota\kappa\omicron\iota\varsigma\ \beta\rho\alpha\chi\epsilon\iota\alpha\nu\ \acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota$. Nec multa sextae vocalis; a thematico $\pi\acute{\upsilon}\omega$ substantivum $\pi\acute{\upsilon}\eta$ semel inventum Aret. Diut. I. 8. $\pi\acute{\upsilon}\eta\ \kappa\alpha\iota\ \phi\theta\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$, nam quod sequitur $\acute{\epsilon}\mu\pi\upsilon\eta\ \eta\delta\epsilon\ \tau\omicron\upsilon\acute{\nu}\nu\omicron\mu\alpha$ in codd. scriptum est $\acute{\epsilon}\mu\pi\nu\omicron\iota\ \omicron\iota\delta\epsilon\ \tau\omicron\upsilon\acute{\nu}\nu\omicron\mu\alpha$ sc. $\acute{\epsilon}\chi\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$, et poeticum $\phi\upsilon\eta$. $\Psi\acute{\upsilon}\alpha$ ex Aeliani loco, quem notavi ad Phryn. p. 492. nunc sublatum est. Quaeque Grammatici ingerunt $\delta\acute{\upsilon}\eta\ \pi\alpha\rho\acute{\alpha}\ \tau\omicron\ \delta\acute{\upsilon}\omega$ Eust. 1835, 57. et $\lambda\acute{\upsilon}\eta\ \acute{\alpha}\pi\omicron\ \tau\grave{\eta}\varsigma\ \lambda\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omega\varsigma$ Schol. II. VIII. 240. eorum alterum nullam, alterum pertenuem cum verbo similitudinem habet; nam $\lambda\acute{\upsilon}\sigma\iota\varsigma$ nunquam dicitur pro $\sigma\acute{\tau}\acute{\alpha}\sigma\iota\varsigma$. Sed $\theta\upsilon\iota\alpha$ qua proprium qua appellativum non actionem significat sed personam ab aeolico $\theta\upsilon\acute{\iota}\omega$ ductum. Ἡπύη φωνή Hes. fieri potest ut $\eta\pi\acute{\upsilon}\varsigma$ scripserit vel $\eta\pi\upsilon\varsigma$, nam quae cum $\eta\pi\acute{\upsilon}\omega$ consonant verba $\acute{\alpha}\lambda\acute{\upsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\chi\lambda\acute{\upsilon}\omega$ etc. a nominibus in $\upsilon\varsigma$ orta sunt. Ultima classe continentur oxytona $\zeta\acute{\omega}\omega\ \zeta\omega\acute{\eta}$, $\sigma\acute{\omega}\omicron\mu\alpha\iota\ \sigma\omega\acute{\eta}\ \eta\ \acute{\epsilon}\phi\omicron\rho\omicron\mu\eta\ \kappa\alpha\iota\ \phi\omicron\rho\acute{\alpha}$ Hes. s. Εὖσωτρον , tertiumque $\acute{\epsilon}\rho\omega\eta\ \pi\alpha\rho\acute{\alpha}\ \tau\omicron\ \rho\acute{\omega}\omega\ \acute{\omega}\varsigma\ \zeta\acute{\omega}\omega\ \zeta\omega\acute{\eta}$ EM. 350, 34.

§ 2. Hinc pergimus ad propagines verborum non purorum. Hic nihil aut ordine prius aut memoriae praesentius est quam $\beta\omicron\upsilon\lambda\acute{\eta}$, cujus synonymon Ἀήλη $\eta\ \beta\omicron\upsilon\lambda\acute{\eta}$ nisi Hesychius excitasset, in oblivione jaceret itidem ut Ἀάλα $\lambda\acute{\upsilon}\mu\eta$ a $\delta\acute{\eta}\lambda\omicron\mu\alpha\iota$. Non ultra Homerum descendit $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\ \acute{\alpha}\pi\omicron\ \tau\omicron\upsilon\ \pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ Eust. 1554, 31. Diutius vero perduravit $\omicron\delta\lambda\acute{\eta}\ \pi\alpha\rho\acute{\alpha}\ \tau\omicron\ \omicron\upsilon\acute{\lambda}\omega$ EM. et $\delta\epsilon\acute{\iota}\lambda\eta$ a $\delta\epsilon\acute{\iota}\lambda\omicron\mu\alpha\iota$, si quidem vincit Aristarchea scriptura $\delta\epsilon\acute{\iota}\lambda\epsilon\tau\omicron$. Post eum increbuit $\beta\delta\acute{\epsilon}\lambda\lambda\alpha$ vocali verbi $\beta\delta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ leniter inflexa⁵⁾ et $\Sigma\acute{\tau}\acute{\epsilon}\lambda\lambda\alpha\ \zeta\acute{\omega}\sigma\mu\alpha$ Hes. a quibus desciscit nomen ramentorum pulveris, quae in lumine solis per januam fenestramve trajecto conspiciuntur,⁶⁾ $\acute{\alpha}\ \delta\grave{\eta}\ \tau\acute{\iota}\lambda\alpha\varsigma\ \tau\iota\nu\acute{\epsilon}\varsigma\ \kappa\alpha\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota$ Plut. Symp. VIII. 3. si id a $\tau\acute{\iota}\lambda\lambda\omega$ factum est nomen. Trisyllaba duo sunt, $\acute{\alpha}\pi\epsilon\iota\lambda\acute{\eta}\ \acute{\alpha}\pi\omicron\ \tau\omicron\upsilon\varsigma$

5) Hesychius Ἐβδηλάμην — $\beta\delta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\iota\nu\ \tau\omicron\ \acute{\alpha}\mu\acute{\epsilon}\lambda\gamma\epsilon\iota\nu$, $\acute{\omicron}\theta\epsilon\nu\ \eta\ \beta\delta\acute{\epsilon}\lambda\lambda\alpha$.

6) $\text{Τὰ καλούμενα ξύσματα ἐν τῷ ἄερι}$ Arist. de An. I. 2.

ἀπείλλειν ὃ ἐστὶν ἀπείργειν EM. 120, 51. cujus contrariam sententiam infra adscribam, et ὀφειλή, quod idem in Xenophontis libro de rebus reperiri ait, sed hodie numeratur inter idiotismos scriptorum sacrorum; tertium ab Aristophane fictum ἀπὸ τοῦ αἰόλλω ἀπαιόλη ἢ ἀπάτη Eust. 352, 33. 7) Verborum in μω exeuntium tanta est paucitas ut nemo mirari possit substantivorum exempla nobis deesse; nam θέρμη, etsi accentus non officit quo minus ab obsoleto θέρω repetatur v. Parall. 394. tamen probabilius confertur cum ψύχρα et aliis huiusmodi, quae adjectivis subnata sunt. Hoc plus materiae praebet litera huic proxima: ab ἄνω ἄνη, a γένω, quod in arte ponitur, γένη sed a γένομαι non γεῖνα ut πείνα sed γέννα quasi aeolice fictum, ἀπὸ τοῦ κλίνω κλίνη Choerob. Cram. II. 229. ut φθίνα ἢ ἐρυσίβη Hes. a φθίνω tanquam tabes quaedam stirpium. A verbis in ὠω μώνη, ἄμυνα, εὐθύνα, αἰσχύνη, τορύνη et novitium ἀλγύνη. Nec improbanda videtur sententia scholiastae Lyc. 107. Βύνη παρὰ τὸ δύνω τὸ κολυμβῶ, et ab eodem fortasse denominata est Ἀναμένη dea marina, licet aoristi δύνασθαι exempla ex illa antiquitate proferri non possint. 8) A γράινω reduplicatione addita γάγγραινα v. Prolegg. p. 35. Haec excipiunt αἶρα ἢ σφῦρα παρὰ τὸ αἶρω EM. 38, 40. ex quo sunt latina aero et aerumna, μαῖρα canicula flammans ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν Eust. 1131, 4. et personarum vocabula γέραιρα et Μέγαιρα, tum εἶρα ἢ ἐκκλησία παρὰ τὸ εἶρειν Sch. II. XVIII. 531. cf. Muetzell. de Theog. p. 112. sq. δείρα τράχηλος διαίρεισι Hes. a δέρω EM. πειραὶ κοπάνων Aesch. Cho. 847. ἀπὸ τοῦ πείρειν Schol. quod si Blomfieldius attendisset, non ad diversum πείρα experientia delapsus foret; σειρὰ παρὰ τὸ εἶρω Choerob. Cram. II. 260. ἔθειρα ἐκ τοῦ ἔθειρω ib. 201, 30. 9) ἀπὸ τοῦ πορφύρω πορφύρα EM.

7) Schol. Nubb. 1153. παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν· Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύ-
νεσθαι φησιν.

8) Illis quae ad Butt. p. 157. attuli, adde ἐνδύνασθαι Heliod. I. 26, 43. occasus ὃ δύνας Priscian. IX. 9, 464. T. II. δύναντος τοῦ ἡλίου Sch. Arat. 41.

9) Eadem est connexio nominis κόμη et verbi κομεῖν comedere id est curare sive ἐθέρειν, quod Hesychius κοσμεῖν interpretatur.

684, 10. unumque bisyllabum (nisi plurale est) Σύρη πλῆθος Hes. a σύρω unde συρφετός vulgus, πασσύρωσ i. q. παμπληθεύει. Si praesens ὄσφρομαι satis constaret, non dubitarem huc referre ὄσφρά vel ut in cod. scriptum est ὄσφρα Achill. Tat. II. 38, 56. sed quia ὄσφραίνομαι evaluit, in omnes partes tutius videtur illud cum μάθη et huic similibus componere, quae in proxima paragrapho allaturus sum. Verborum in σω exeuntium uni ἀφύσσω adaptatum est nomen ἄφυσσα haustum; sed et μέλισσαι αἱ ἰέριαι dictae videntur a placando et propitiando ἀπὸ τοῦ μειλίσσειν.¹⁰⁾ Ὅσσα veteres magno consensu ab ὄσσομαι arcessunt; Ὀτιόμενος, ὅττα, ὠττενόμην Anecd. Bekk. p. 55. ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἔστι καὶ ἡ ὄψ ὡς Διονύσιος Αἰλῖος παρασημειοῦται λέγων ὅπα τὴν κληδόνα καὶ ὀπτεύσθαι τὸ κληδονίζεσθαι Eust. 964, 63. qui quum nomen verbo anteposit, ordinem antiquitus fixum perturbat. Sed adversus haec enixe disputat Buttmannus, ὅσσα non praesagitionem significare sed vocem, neque ὄσσεσθαι dici pro ὀπτεύεσθαι. Cui quantum de Homero concedo, tantum abest ut utrique vocabulo diversa principia assignare sustineam; neque mihi persuadere possum aliud esse ὄψ, quod vocem significat, aliud ὄψ, quod visionem. Meminerimus modo, quod prius dictum est (Dissert. IV. §. 4. Adnotam.) προῖδεῖν aliquando valere praesignificare atque Latinos praesciendi et praedicendi significationem uni inclusisse verbo praesagire. Νύσσα παρὰ τὸ νύσσω, ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσονται οἱ ἱπποὶ Orion. 102. quo tamen verbo Homerus de aurigis non utitur. Duarum consonarum sibilantium duo sunt exempla Δέψα ἢ βύρσα Suid. et αὔξη. Nam ἀφειψή Aret. Cur. Acut. II. 6, 274. neque in codd. clare apparet nec sententiae satis aptum est, quae ἄφουξιν potius quam ἀφέψησιν indicare videtur; tertio repugnat regulae τὰ εἰς ψῆ οὐχ εὔρεται Arcad. 115.

§. 3. Nunc ad partes vocanda sunt verba, quae mutam habent ac primum labialia: ἀπὸ τοῦ βλάβεται ἢ βλάβη

10) Huic simile est Ἀμαρύτται οἱ ὀφθαλμοί Hes. ut Hemsterhusius corrigit, ab ἀμαρύττω. Eandem ob causam oculi vocantur αὐγαί.

Lobeck. Technol.

γίνεται ὡς ἡ ἀποκρυβή ἀπὸ τοῦ κρύβω καὶ καλύβη ἐξ ἀρρήτου θέματος τοῦ καλύβω Eust. 1732, 17. στίλβη et θλίβη, quanquam id G. Dindorfius in Thes. uno illo Galeni loco non satis munitum putat, tum praeterea λάμπη fax, ἄρπη, σκέπη, Θήπη ὁ φόβος Hes. σήπη pro σαπρία in versione Aquilae, ¹¹⁾ γραφή, γλυφή, δρυφή et προῦποστρυφή Epist. Pythag. p. 56. ed. Orell. nisi haec duo pertinent ad illum locum, quo mutata recensentur. Quod pro στίβη in cod. Anth. XII. 102. scriptum est στείβη rejicitur auctoritate canonis τὰ εἰς ἡ ἔχοντα πρὸ τοῦ ἡ ἐν τῶν μέσων οὐ παρὰλήγεται τῇ ει Choerobosc. Cram. II. 258. unaque ἀμειβή Hippocr. Diaet. I. 10, 637. T. I. a librario illatum. A verbis secundae conjugationis orta sunt στέγη παρὰ τὸ στέγω EM. 726, 37. Θήγη ἀκόνη (omiss. in Thes.) Cyrill. Lex. v. Albert. ad Hes. s. Θήγη, nisi θηγάνη scripsit, unaque τρύγη ἡ ξηρασία Sch. Nic. Th. 358. a τρύγειν ξηραίνειν Hes. et oxytona ἀνοιγή Joann. Chrysost. multoque antiquius ἀνωγή, tum deinde βοσκή, διωκή (omiss. in Th.) Anna Comn. IX. 249. cui praeivit homericum ἰωκή, et ἀπὸ τοῦ ἐρείκω ἐρείκη Cram. II. 202. Eust. 1107, 60. non contra ut Schol. Aesch. Pers. 536. ἐρείκη φυτὸν εὐχριστον ὄθεν καὶ τὸ κατερείκομαι v. Prolegg. 322. In tertia quasi acie consistunt aspirata ψυχή παρὰ τὸ ψύχω Cram. II. 425. ἀρχή, εὐχή, μάχη, ἰαχή, στεναχή ab Aristophane scriptum Od. V. 83. cui Schol. II. XXIV. 512. praefert στοναχή comparatione inepta στενάχω στοναχή ὡς μένω μονή, λέγω λόγος, et syntheton κυνάγχη ut οἰνάνθη. A dentalibus primae classis ἄρδα, Εἶδη ὄψις Hes. sed hoc dubitabile quia Choeroboscus Cram. I. 258. EM. 465, 53. diphthongum ει ante terminationem δη reperiri negat. A secunda praeter ὄζη ionice terminatum apud Celsum manant haec ἄζα, σχίζα, σπίζα, βύζα, κνύζα παρὰ τὸ κνύζω Cram. I. 222. sed et verbi scriptura suspecta est v. Diss. IV. 2. et nomen illud Herodianus aliunde repetit v. Proll. 406. A tertia dentalium unum vulgo notum λήθη sed plura per lexicon Hesychianum sparsa Ὁθη φροντίς, Πεύθη πεῦσις, Ἀλθα θερμασία ἢ θερραπεία, cujus glossae caput cum ἀλέα con-

11) Hiob. XVII. 14. ubi σηπή scriptum est et XXI. 6. ubi σήπη.

venit, nomina autem huic subjecta cum verbis *φέρω* et *θεραπεύω*, quorum vim Latini una voce *foveo* expresserunt. Pro *Πειθῇ πεισμονή* corrigunt *πειθῶ*, cui suppetiatur accentus et Choerobosci canon τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ἢ ἐν τι τῶν δασέων οὐ θέλει τῇ εἰ παραλήγεσθαι Cram. II. 258. Numerum augent *λάσθη*, si verbo *λάσθω* sive *λάζω* auctoritas constat v. Diss. IV. §. 2. et *τένθη* ἢ *λιγνεία* si a *τένδω* derivatum est ib. §. 1. Adnotam. Ad ultimum tenui innixa: *λιτή* ἀπὸ τοῦ *λίτω* Eust. 725, 14. *ἄντη* quod Hermannus ad Soph. El. 137. percommode reponit in Hesychii loco pro *Ἀντήσει λιτανείαις* corrigens *ἄντησι*, quo et Sophoclem usum putat, et indidem repeti potest *ἄντην* tanquam accusativus adverbialis ut *πέραν*, et solemnium christianorum nomen *ὑπάντη* et *ὑπαπάντη*, quod apud Du Cangium oxytonon est v. Reisk. ad Porphy. p. 229. ed. Lips. verbo dupliciter declinato *ἄντομαι* et *ἀντάω*. In extrema hujus regionis ora collocanda sunt *ἀλκή*, *ἀλφῆ*, *Πέτα πιῶσις* Hes. quibus quae respondent praesentia non leguntur quidem sed omnes analogiae numeros habent. Nec ab ea deficit *ἔρπω*, unde sarpo pendet et *ἔρπη* avis nomen, quo quidam falconem significari interpretantur, idemque instrumenti falcati, quod Hesychius *ῥοπην* vocari testatur v. Diss. I. §. 3. His similia sunt *Ῥοπη Ῥριννύς* et quod jam Guietus ad *ἔρπάζω* retulit *Ῥοπαξ θρασὺς ἄνεμος*, ut Nonnus dixit *ἔρπαγος* ἐξ *ἀνέμοιο* III. 38. In Anecd. Cram. I. 47. *ἔρπη* et *ἔρπνια* ad *ἔρπῶ* referuntur; sed hoc Alexandrini est commatis ut *ἐργῶ* pro *ἐργάζω*, quare acquiescimus in primitivo *ἔρπω*, cujus typum sequitur aoristus asigmus *ἔρπάμενος* ut *εἰπάμενος*.

§. 4. Haec quae transegi nomina de prima verbi positione aut admodum nihil mutant aut perpaululum; reliqua longius ab ejus similitudine abstracta sunt vel restitutione verbi authopotacti *ἀδή* ἢ *ἡδονή*¹²⁾ *δάκη*, *θανή* Tzetz. Chil. IX. 26. (omiss. in Thes.) *λαβή*, *λάχη* ἢ *λῆξις*, *μάθη*, *πάθη*, *προμολή*, *ερυγή*, *τύχη*, *φυγή*, vel consonarum et vocalium

12) Haec Arcadio p. 103. addita sunt in cod. Havn. quae causa est cur *Ἀδά ἡδονή* Hes. pro *ἡδη* accipere noluerim. In Thes. omititur.

mutationibus variis, quae ad duo revocari possunt genera summa, tropen et epenthesein, utramque bipertitam. Trope vocalium una legitima est qua ε , ut in perfecto medio fieri solet, in \bar{o} transiit ut ὄλπα ἢ ἐλπὶς Hes. στροφή et mille talia exceptis quae substantiam significant στέγη, σκέπη, πέρα ab eodem themate ductum unde πόρος. Literae alpha in \bar{o} conversae exemplum singulare est λέλογχα λόγχη sors sive portio accentu notabili. De diphthongis sic habendum. A verbis in $\alpha\iota\omega$ et $\alpha\iota\omega$ desinentibus quae existunt nomina non praesentis similitudinem sequuntur sed temporum obliquorum, in quibus vocalis thematica regerminat. Ad καίνω quidem, cuius perfectum est κέκονα, nomen pertinet Κονή φόνος et Κατακονή ἢ διαφθορά Hes. ab iis vero quae alpha stirpitus habent χαρά, μάνη¹³⁾ φανή et parasyntheton προχανή, sed ab eodem verbo etiam nomen piscis χάννη proficiscitur v. Jacobs. ad Aelian. 135. ut a σαίνω sanna, et ex perfecti similitudine καταχήνη, κυσοχήνη atque verbum χηνῆσαι. Diphthongi $\epsilon\iota$ sors varia est; plerumque enim epsilon in omicron mutatur iota vel omisso φθορά, ἀγορά, vel retento στοιβή¹⁴⁾ μοῖρα, ἀλοιφή. Semel epsilon praesenti insitum abjicitur στίβη ἢ ἔωθινὴ πάχη παρὰ τὸ στεῖβω· πυκνοῦται γὰρ ἢ δρόσος παχυνομένη Eust. 1546, 45. ἀλιφή non legitur sed συναλιφή tritum est in Grammaticorum sermonibus¹⁵⁾ et sancitur adeo ab Eustathio lege compositorum p. 1561, 10. τὰ ἄλειφα οὐ σύνθετον κατὰ τὴν συναλιφήν, διὸ καὶ φυλάσσει τὴν δίφθογγον. Sed haec lex ad adjectiva pertinet τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω εἰ διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, διὰ διφθόγγου γράφονται· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ , εἰ μὲν ὥσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι , πισσαλιφής, ἀνγλιφής, εἰ δὲ ἀπλᾶ διὰ τῆς $\epsilon\iota$, ἄλειφαρ Suid. s. Ἀλειφα. Sic πισσαλιφής scribitur ut φονολιβής,

13) Photius Μάνην τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Dobraeus scribit Μάμην (μάμην) μαμίαν — καὶ μαμῆν. Equidem nihil muto praeter ultimum μανῆν pro μάναν, ut χολῆν. Nam ut μάτη ματία, μονή μονία, κάκη κακία, sic etiam μάνη μανία dici potuisse videtur.

14) Vitiosum στίβη Theophr. H. Pl. VI. 1, 3. nuper correxit Wimmerus; Συντόνη σύντασις Hes. Vossius.

15) Ex magna exemplorum copia pauca attulit Blomfieldius ad Phot. Addend. p. 688. (594. ed. Lips.)

ψυχολιπής etc. ¹⁶⁾ sed nomen a συναλείφω derivatum non aliter ac simplex ἀλοιφή, cujus scriptura nunquam dubia fuit: τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχουσι τὸ ε ἐγκείμενον λέγω λόγος, δέρω δορά, λείβω λοιβή, ἀμείβω ἀμοιβή etc. Cram. II. 175, 8. et 29. Semel ει mutatur in εῦ ἐνλή ἐκ τοῦ εἰλω Cram. II. 137. vel potius ab εἴλω. Bis in ου, ἀπὸ τοῦ κείρω κορά καὶ κουρά EM. 534, 4. ¹⁷⁾ et ab εἴλω nomen forense ἐξούλη h. est ἐξείλησις sive ἐκβολή et ab eodem fonte οὐλαμός i. q. ἴλη Proll. 155. οὐλάς ἡ πήρα, cujus nomen latinum est bulga ab eadem radice natum ut synonymon vulva, et νύξ κατουλάς ἀπὸ τοῦ εἴλλειν τὸ συστρέφειν Phot. Diphthongi αυ et οι non cadunt in hanc quaestionem; εῦ ubi emergit, in ου transmutatur σπεύδω σπουδή, cui comparari possunt ἐλεύθω εἰλήλουθα et Φούδια ψευδῇ Κρητες Phot. quanquam hoc fortasse a ψύδιος natum est, cui cognata ψυδρός et ψύθος epsilo carent v. Dissert. I. §. 1. Adnotam. A πεύθομαι derivatum esse ποθή et πόθος Philoxeni fuit conjectatio probabilior certe quam quod Eustathius posuit πόθος ἀπὸ τοῦ πείθω p. 1679, 12. nam et in latino sermone verbum quaero significationes interrogandi et desiderandi complectitur, homericumque ἐρέω hoc est ἐρευνᾶ non longe abest ab ἐράω et ἔρω. Vocales ancipites e longis breves fiunt ἄνη, τριβή, παραψυχή, excepto ψυχή, quod nonnulli a ψῦχος declinatum dicunt, et κλίνη, cui hujusmodi ratio praetexti non potest sed a brachycatalectis eo certe distat quod substantiam indicat. Consonantium trope posita est in attenuatione, qualis in aoristo et perfecto secundo obtinet. Itaque pro zeta succedit aut gamma ἄζω (ἄγαμαι) ἄγη, κριγή, κραυγή aut delta φραδή, κνίδη, σχιδή (scida ἀπὸ τοῦ σχίζειν Charis. I. 18, 29. p. 59. b. Lindem.) quibus consoni sunt aoristi ἔκραγον, ἔφραδον etc. Sed eadem terminatio transfertur ad paragoga, quibus hoc tempus denegatum est ἄρμογή, βασταγή, ὑγῇ, οἰμωγή et κομιδή ceteris memorabilius quia a numerosissimo genere verbum in ζω

16) Verba non hinc sumuntur sed a terminatione in ος, quae ex uno διφθεράλογος apparet, μυραλοιφεῖν, ξηραλοιφεῖν.

17) Hinc σιτόκουρος et diverso accentu ὑλοκουρός.

derivatorum, nihil simile nascitur, nisi forte huc pertinet *Αικίδδα αἰσχύνη Λάκωνες* Hes. ut Hemsterhusius corrigit pro *αἰκουδα*. Semel ν substitutum est *πλάζω πλάνη* natum fortasse ex *νη* adulterino futuri *πλάγξω* ut *κλάγξω κλαγγή*, quod non minus solitarium est. Pro $\sigma\sigma$ supponitur una gutturalium; ac primitivis quidem constanter gamma $\acute{\alpha}\sigma\sigma\omega$ ($\acute{\alpha}\gamma\gamma\upsilon\mu\iota$) $\acute{\alpha}\gamma\acute{\eta}$, $\acute{\delta}\alpha\gamma\acute{\eta}$, $\pi\acute{\alpha}\gamma\eta$, $\tau\alpha\gamma\acute{\eta}$, $\pi\epsilon\pi\epsilon\phi\epsilon\gamma\alpha\gamma\acute{\eta}$, $\kappa\alpha\tau\alpha\nu\gamma\acute{\eta}$, $\pi\lambda\eta\gamma\acute{\eta}$, praeter unum $\pi\tau\upsilon\chi\acute{\eta}$, atque horum exemplum sequuntur etiam paragoga $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\gamma\acute{\eta}$, $\pi\alpha\tau\alpha\gamma\acute{\eta}$, $\tau\iota\nu\alpha\gamma\acute{\eta}$, $\chi\alpha\sigma\alpha\gamma\acute{\eta}$, $\delta\lambda\omicron\lambda\upsilon\gamma\acute{\eta}$, $\acute{\alpha}\mu\alpha\omicron\upsilon\gamma\acute{\eta}$, sed haec minus constanter; nam et tenuis reperitur: $\acute{\alpha}\iota\kappa\acute{\eta}$ $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\iota\tau\sigma\omega$, $\acute{\omega}\varsigma$ $\phi\upsilon\lambda\acute{\alpha}\sigma\omega$ $\phi\upsilon\lambda\alpha\kappa\acute{\eta}$, $\acute{\upsilon}\lambda\acute{\alpha}\sigma\omega$ $\acute{\upsilon}\lambda\alpha\kappa\acute{\eta}$ Schol. II. XV. 709. nisi haec paronyma sunt ab $\acute{\alpha}\iota\tau\varsigma$, $\phi\acute{\upsilon}\lambda\alpha\varsigma$. Et nonnunquam aspirata perfecti primi characteristicum $\pi\alpha\lambda\alpha\chi\acute{\eta}$, $\tau\alpha\sigma\alpha\chi\acute{\eta}$, $\acute{\alpha}\mu\upsilon\chi\acute{\eta}$, $\delta\omicron\rho\upsilon\chi\acute{\eta}$ nisi $\delta\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\omega$ primitivis adnumeramus. Sed idem posteriores per gamma scribunt $\delta\omicron\rho\upsilon\gamma\acute{\eta}$ sequenti aoristum $\acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\omicron\nu$.¹⁸⁾ Et tripliciter adeo variat verbi $\acute{\alpha}\lambda\acute{\upsilon}\sigma\omega$ progenies $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\gamma\acute{\eta}$, $\acute{\alpha}\lambda\acute{\upsilon}\kappa\eta$ (elucus, alucinor) $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\chi\acute{\eta}$ apud Hippocratem ejusque interpretes graecos, neque mihi exputare contigit quibus legibus haec consonarum varietas et vicissitudo regatur. Denique ordinem excedit $\mu\acute{\alpha}\zeta\alpha$ si a $\mu\acute{\alpha}\sigma\omega$ derivatum est non a $\mu\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\tau\omicron$ $\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{\iota}\zeta\omega$, quod legitur quidem apud Hesychium sed alieno loco ante *Μᾶσσον* nec usitatum est verbum $\phi\acute{\upsilon}\zeta\omega$, unde $\phi\acute{\upsilon}\zeta\alpha$ repetitur. De vocalium inconstantia si quis me consulat, illud quidem manifestum est $\acute{\alpha}\mu\alpha\omicron\upsilon\gamma\acute{\eta}$ et $\mu\alpha\sigma\mu\alpha\omicron\upsilon\gamma\acute{\eta}$ non potuisse versui heroico adaptari nisi alterum longam haberet penultimam, alterum brevem, sed cur $\pi\lambda\eta\gamma\acute{\eta}$ aliam vocalem acceperit atque $\acute{\delta}\alpha\gamma\acute{\eta}$,¹⁹⁾ id mihi latere fateor. Verborum in $\sigma\kappa\omega$ exeuntium uni nomen accessit $\delta\iota\delta\alpha\chi\acute{\eta}$. Quae duplex lambda continent in nomina transire non possunt quin assumant omicron perfecti secundi consona ad nativam simplicitatem redacta $\beta\omicron\lambda\acute{\eta}$, $\sigma\iota\omicron\lambda\acute{\eta}$, $\acute{\epsilon}\nu\tau\omicron\lambda\acute{\eta}$. Labialibus quae accessit dentalis rursus demitur $\kappa\acute{\alpha}\pi\eta$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\omicron$

18) V. ad Buttm. 260. $\delta\omicron\rho\acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\omicron\nu$ pro aoristo attico affertur in Herodianeis Cram. III. 263.

19) Galen. Gloss. $\tau\eta\gamma\gamma\acute{\iota}\sigma\iota$ $\sigma\chi\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\sigma\iota$ $\delta\acute{\eta}\gamma\mu\alpha\sigma\iota$ sed codd. $\delta\acute{\eta}\mu\epsilon\sigma\iota$ praebent fortasse pro $\delta\acute{\eta}\gamma\epsilon\sigma\iota$. Eustathius 782, 20. $\delta\eta\gamma\omicron\varsigma$ $\tau\iota\nu\epsilon\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\acute{\eta}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\pi\omicron\sigma\sigma\omega\acute{\nu}$, $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\omicron\upsilon$ $\delta\epsilon$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\delta\eta\zeta\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\beta\acute{\alpha}\lambda\mu\alpha\iota$.

κάπτειν Sch. II. VIII. 434. *ῥιπή* παρὰ τὸ *ῥίπτω* Eust. 1591, 43. ut *ἐνίπτω ἐνιπή*, sed hoc discrimine quod *ἐνίπτω* iota breve habere dicitur, *ῥίπτω* longum, *ἄστράπτω ἄστραπή*, *καμπή* (gamba, gambia) *κοπή*, *τυπή* etc. sed et hic interdum revirescit aspirata perfecti primi *θρύπτω τρυφή*, *ἄφή*, *βαφή*, *ῥαφή*, *ταφή*, *ῥιφή* a *ῥιπή* et mensura distinctum et saepe significatione, *καλύφη* cortex EM. 87, 19. (omiss. in Thes.) *παρακαλυφή*, *κατακρυφή*, quod multis seculis antecedit verbo *κατακρύφω*, et ab eodem capite *ἀποκρυβή* ap. Eustath. 974, 16. et aequales v. ad Aj. 449. assumpta media *καλύβη* a *καλύφη* significatione separatum. Sigma verbo infultum remittit *ἐπιμυγή*. Epenthesis vocalium rara est et unius modi *πεῖνα* a *πένομαι*, *κραυγή* a *κράζω*, consonantium duplex, una e verbi inclinamentis, quam naturalem appellabo; altera positiva ex consonis extrinsecus assumtis. Illam efficiunt literae, quibus tres primae passivi personae distinguuntur, una *μ*, *φήμη*, *τιμή* et a verbis non puris *στιγμή*, *νυγμή* etc. v. Parall. 392. sq. altera *σ*, *ᾶω* satio *ᾶση* taedium, *πέισω πέπεισαι* *πεῖσα*, 20) *μύξω μύξα*, *δόξω δόξα*, *κόρσαι αἱ τρίχες* διὰ τὸ *κείρεσθαι* Poll. II. 32. nisi hoc paronymon est cum *κᾶρα*, *κορυφή*, *κόρυς* cognatum; tertia tau *ᾷτη*, *κοίτη*, παρὰ τὸ *κείω κείμεν* EM. *ᾷτή* et ab *αἰίρω αἰορτή*, ab *ἔρδω ἔορτή* ut *δρᾶν* dicitur pro *θύειν*, *δρᾶσις* pro *θυσία*. Consona, qua perfecta verborum purorum terminantur apparet in duobus *θήκη* et *μύκη ἢ μύσις* Galen. Gloss. v. ad Buttm. 401. Haec ut in verbalium ordine collocentur res et causa postulat; nec tamen sententia est Graecos, quum haec ita fingerent, animum semper ad certos verbi casus intentum habuisse sed in formatione nominum iisdem usos esse consonis, quibus in declinatione verbi adsuessent, in arte vero commodioris distributionis causa aliud primae assignari personae convenit, aliud secundae vel tertiae. Sunt enim alia quae originem quidem a verbis sed consonas non eas habent quibus tempora et

20) V. Prolegg. 419. Parall. 124. In Herodian. Epim. 110. *πεῖσα ἢ τοῦ ξύλου* scribendum est *Πεῖσα ἢ τοῦ Ὀξύλου*. Hic enim quum Elidem occupaverit, probabile est mythographos ei supposuisse filiam urbis Pisae eponymam. Schol. Theocr. IV. 29. Pisam Endymionis filiam perhibet, Endymionem vero regem Elidis fulsse constat.

personae discriminantur sed expletivas: *σεύω σόβη* — *αὖω αὖδῃ, χλίω χλιδῇ* — *παρὰ τὸ ἄω αὖλή* EM. *παῦλα ἐκ τοῦ παύω* Regg. Pros. p. 425. *μήλη, στήλη, φυλή* etc. a *δόω* dano *δάνη ἢ μερίς, ζώνη, φωνή* — a *τρύω τρύπη* i. q. *τρύμη, κνάω κνήφη* v. Diss. I. §. 3. ab *ἄω* et *ψάω αὔρα* et *ψώρα*, duo dentalibus fulta *κνύζα* a *κνύω* Herod. EM. 523, 7. et *μάθη* a *μαίω μαίωμα* τὸ *ζητῶ*, unde etiam neutrum *μάθος ἢ ζήτησις* et *μαθῶμαι ζητῶ* Hes. ubi fortasse conjunctivus ponendus *μάθωμαι* usurpatus alicubi pro *μάθω*. Sed eadem literae nonnunquam etiam consonis verborum non purorum finalibus se acclinant, non omnes omnibus neque omni modo sed ut cujusque fert proprietas. Ex hoc numero extraneorum insinuat primum lambda, *παρὰ τὸ ζεύξω ζεύγλη ὡς τρώξω τρώγλη* EM. 661, 14. quod confirmat synonymia vocis *γρώνη* cavea a *γράω* rodo deductae; aliquanto saepius *ν*, *πήσσω πάχνη* EM. 40, 30. *τεύξω τέχνη* 181, 57. *ἐρείπω ἐρίπνη* Sch. Nic. Th. 22. *φέρω φέρνη*, quo exemplo adducor ut *Κέρνα ἄξινη* Hes. a *κείρω* ortum existimem; nam *κεῖραι* idem interpretatur *κόψαι ἢ σχίσαι ξύλα*, et sic saepius legitur congruentibus nominibus hinc formatis *κορμός* et *κορσός*. *Ὀχνη* sive *ὄχνη* Sch. Theocr. I. 134. *ἀπὸ τοῦ ἄγγειν δοκεῖν*, et in nostra consuetudine species quaedam pirorum nominatur *Wuergbirn* et *Straengelbirn*, quod Frischius reddit pirum strangulatorium, et francogallice *étranguillon*, nec dissimile epitheton habet pirus silvestris *ἄχερδος πινγόεσσα* Anth. VII. 536. Assumpta labiali a *πείρω* figo derivatum est *πόρπη* fibula. *Ἄελλα* dubium habui quo loco proponerem; nam si vera est originitas *παρὰ τὸ ἄω ὡς θύω θύελλα* Orion. p. 73, 21. Cram. I. 60. ad paragoga bisyllaba pertinet, quae tractavi in Prolegg. Dissert. II. sed fortasse non spiritum proprie significat sed vorticem venti a verbo *εἴλω*, quod maxime convenit Euripideo *ἄελλαι ἄστρων* id est vertigines, circites. Eadem dubitatio est de *πλημύρα*, utrum a *πλημύρω* derivatum sit ut *πορφύρω πορφύρα* an a *πλήμη* κατὰ *παρωνυμίαν* τινά ut Eustathius ait ad Dion. 198.

§. 5. Qui disputationi nostrae a primo ingressu usque ad hunc locum operam dederint, forsitan mirati sint cur nonnulla nomina, quae Grammatici paronymis adnumerant, inter

verbalia referre maluerim. Quo in numero sunt tria eorum quae in prima paragrapho protuli ab EM. 597, 19. disputata: *παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, σκέπος σκέπη*, et 747, 28. ubi nomen urbis *Τάρφῃ* cum plurali *τὰ τάρφῃ* congruere docet ut ἡ *σκέπη* τὰ *σκέπη*, ἡ *δέρη* τὰ *δέρη*, ἡ *στέγη* τὰ *στέγη*, testem citans Herodianum. Rationem vero hujus sententiae nullam invenio nisi quod nomina a verbis derivata barytonis, si significationem verbalem agendi patiendive habent, pleraque oxytona sunt, praesertim iambica, quorum tenorem interrumpit *βλάβη*, nisi ad paronyma transferatur. Verum tamen haec ratio neque in *μάχη* convenit, neque in *ἄνῃ*, quod Arcadius characteris causa gravari dicit exemplis usus ex alio genere repetitis: *τὰ διὰ τοῦ ἀνῇ δισύλλαβα βαρύνεται, ἄνῃ, πλάνῃ, Κυνῇ κύριον* ²¹⁾ *Σάνῃ*, quibus addi poterant *Κάνῃ, Κράνῃ, μάνῃ, σπάνῃ, δάνῃ, Φάναι* promontorium Chii sed hoc vago in nostris libris accentu v. Interpp. ad Thuc. VIII. 24. nec satis constat *φάναι* solemnum bacchicorum nomen v. Vater. ad Rhés. 928. a lampadodromia ductum ut suspicor; sed appellativum *φανή*, quod in Hesiodi versu lampadem vel facem designare videtur, Herodianus π. Μον. p. 18. acui docet contra morem disyllaborum hujus formae. Compositum *προχανή* in Callim. H. Cer. 74. oxytonum est sed Eustathius 723, 27. ἀπὸ τοῦ χαίνω προχάνῃ κατὰ τοὺς Σοφοκλέους ὑπομνηματιστάς, significans Schol. Rom. ad Antig. 80. ubi eodem modo scriptum est. Verum hoc et *φανή* ad alterum genus pertinet quod in §. 4. enarravi; tonographi autem permixte de utroque disputant, potissimum in hanc sententiam ut verbalia ad oxytonesin propendere doceant, paronyma in contrariam partem, velut Arcadius *τὰ εἰς γῇ ἱαμβικὰ δηματικά ὄντα ὀξύνεται ταγή, σφαγή· παρώνυμα δὲ βαρύνεται, πάγη, τρύγη, στέγη*, quorum illa nihil dubitationis habent, haec plurimum. Nam *πάγη* certissime non a *πάγος*, cujus longe alia potestas; sed a *πήγνυμι* derivatum est ut synonymon *πηκτής*, et fortasse non sic scripsit Arcadius sed *ἄγη*. Id enim non ab *ἄζω* sed a neutro *τὸ ἄγος* sive *ἄγος* ortum

21) Hoc aut ex alio canone huc translatum aut mendose scriptum est pro *Κάνῃ*.

dici potest vel adeo debet, si verum est ea, quae non solum originem sed etiam sententiam verbalem habent, acui oportere. Πάγη vero non pactionem declarat sed compactum quiddam. De τρύγη non magnopere contendam utrum a τρύξ propagatum sit ut ἐλίκη ab ἐλιξ, φρίκη a φρίξ, an a verbo. Sed στέγη nulla causa erat cur ad στέγος potius referretur quam ad στέγω, quippe substantiam significans, quod genus nominum gravari solere Arcadius ipse observavit p. 106. τὰ εἰς δὴ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους βραχεΐαν, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, βαρύνεται, πέδη, σῖδη, κνίδη ²²⁾ εἰ δὲ κατὰ πράγματος τάσσοιτο, ὀξύνεται, φραδὴ, κομιδὴ, χλιδή. Quoniam vero actionis vocabula eadem verbalia sunt, consequitur ut haec eodem vergant, id quod in uno quodam genere animadversum est a Schol. II. XV. 709. τὰ εἰς ικη λήγοντα φιλεῖ βαρύνεσθαι ἐλίκη, ἐρίκη, μυρίκη, φοινίκη. Τὸ μέντοι αἰκή ὠξυτονήθη ἵσως ὅτι δηματικὸν ὑπῆρχεν, et EM. 95, 50. τὸ ἀνάγκη εἰ ἦν ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀνάσσω ὀξύνοιτο ἂν ὡς στενάχω στεναχῇ. ²³⁾ Haec ex Herodiani schola manasse apparet ex alio loco, quo παταγή gravari jubet, quia non verbale sit ut ἀλαλαγή sed paronymon a πάταγος v. Prolegg. p. 15. pro quo sic potius dici oportuit, nomen acuendum esse si crepitum significet, gravandum vero si crepitaculum; nam verbalium quoque permulta gravantur si ab actione transferuntur ad substantiam ut πάγη, κρόκη, φόβη, ἀμόργη, στέγη, σκέπη etc. Hanc ego non unicam quidem esse arbitror diversae notationis causam sed gravissimam, neque accedo Herodiano in caractere sive consequentia literarum scrupulose haerenti, hoc modo: τὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται τῷ ὁ παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥηγμάτων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ ὅσον στροφή, ῥοπή, ὀλκή, φορβή· προσέθηκα τῷ ε παραληγ. μόνῳ ἵνα ἐκφύγω τὸ πόρπη· τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω. At hanc

22) Id nisi putavit licentia poetica produci sed natura iota breve habere ut κνίζω et κνίδα, scribendum est κράδη.

23) Ἀνάγκη sive ab ἀνάσσω derivatum est sive ut Buttmannus sumit Gramm. T. II. 314. ab ἄγχω, cum στεναχῇ discrepat mutatione consonae.

barytonesis causam non esse ostendunt φθορά, σπορά, sed gravatur ob significationem v. Prolegg. p. 12. quo accedit epenthesis, sicut laconicum μόρα (nam sic ubique scribitur, non μορά ut EM.) diversum a σπορά accentum accepit et significationis causa et propter ellipsin ut δέρη, χροά. Idem miratur τυπή scribi acuta ultima: τὰ γὰρ εἰς πῆ (adde τῷ ὡ παραληγόμενα) φιλεῖ βαρύνεσθαι (adde οἷον τρύπη, κύπη²⁴) λύπη) εἰ δὲ ὀξύνεται, ἔχει πρὸ τέλους ἢ ι ἢ ο Schol. II. V. 887. Et saepissime Arcadius: τὰ εἰς κῆ φύσει μακροῦ παραληγόμενα ἀσυνάλειπτα²⁵) βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνων μὴ ποιότητα φωνῆς ἀλόγον²⁶) σημαίνοντα, Γλαύκη, πεύκη, νίκη, φρίκη· Τὸ δὲ ὠκή (scr. ῥκή) ὀξύνεται. Et alio loco τὰ πρὸ τοῦ κ σύμφωνον ἔχοντα μὴ τὸ λ βαρύνεται, κάκη (scr. κάκη) λόκη (λόκη) κρόκη ἢ ψηφίς²⁷) Δίρη, Βάρη, ἄση· τὸ δὲ ὀλκή καὶ ἀλκή ἔχει τὸ λ, quam partem canonis evertunt μάλη, χάλη, μέλα, ἄλη ferae nomen. Hujusmodi praeceptis non modo ratio accentus non aperitur sed ne nota quidem traditur, quae errare non patiatur, nisi vocabulorum specie et tono convenientium tam multa suppetant exempla ut characterem tonicum efficiant; qui praecipue apparet in verbalibus, quorum verba in praesenti habent ε, in perfecto ο ut στροφή, κλοπή, ποτή etc. Aliorum vero rationem si quis a me reposcat, fateor me solvendo non esse, ac de multis ne inter veteres quidem satis convenit, quorum unum speciminis loco singillatim pertractabo.

§. 6. In Herodianis Cram. III. 249. disputatio habetur de nomine ἀξή verbis immanem in modum corruptis: ζητεῖται πότερον ἀξή καλεῖται περισπωμένως ἢ βαρυτόνως· οἱ

24) Hinc patescit vitiose scribi γυπή. Scholiastae verbis τὸ τυπή δοκεῖ ὡς πρὸς ἀναλογίαν σημειοῦσθαι in Proll. 13. interposui negationem ὡς οὐ—hoc intellectu: σεσημειώται ὡς οὐκ ἀναλόγως τονούμενον vel ὡς οὐ πρὸς ἀναλογίαν τὸν τόνον ἔχον. Idem tamen sed minus clare significatur negatione omitta.

25) Loquitur de synaloephe ultimae syllabae ut συκῇ, non de contractione primae ut Θρήκη.

26) Rectius igitur μηκή scribitur ut μυκή, βληχή, βρυχή, quam μήκη.

27) Id ex superiore canone huc furtim illatum est.

μὲν ἀξιοῦσι περισπᾶν ὡς αὐλῇ καὶ αὐδῇ· λέγομεν δὲ ὅτι οὐ δύναται· οὐδὲ γὰρ τὸ ῥῆμα ἔστιν αὐξῶ· ubi accentus verborum αὐξῶ, αὐλῶ, αὐδῶ librarii memoriae inhaerens translatus est ad nomina. Sed et αὐλῇ mendose scriptum pro αὐγῇ vel αὐχῇ Hes. nam haec certe colligata sunt cum verbis circumflexis αὐγῶ et αὐχῶ, et fuerunt procul dubio qui hinc derivata dicerent, sed αὐλῇ nullo modo ab αὐλῶ derivari potuit, quod non constat unquam pro αὐλλίζομαι usurpatum esse, nec αὐλῇ pro αὐλησις legimus nisi quod Od. X. 8. δῶμα περιστοναχίζεται αὐλῇ interpretum nonnulli acceperunt pro αὐλήσει. Ille igitur negat ex eo quod αὐδῇ et αὐγῇ vel αὐχῇ ultimam acutam habeant, necessario consequi ut αὐξῇ scribatur, nam αὐξῶ non dici ut αὐδῶ sed αὐξῶ. Ab hoc αὐξῇ derivari potuisse non negat, opinor, nam a verbis barytonis plurima talia nascuntur, sed hoc modo pugnat non necessariam esse oxytonesin. Vulgo enim, ut vel nostris ex libris cognoscere possumus, αὐξῇ scribebatur ut λήθη, et pauca alia verbalium spondaicae mensurae. His tamen ille non utitur sed consuetudinem defendit analogia eorum, quibus eadem germinandi et procrescendi notio subest conjuncta cum paraschematismo. Addit enim: λέγομεν οὖν ὅτι τρία ταῦτα ὁμοίως λέγεται αὐξῇ, βλάστη καὶ ἄνθη, ἐπεὶ παρεσχημάτισται αὐτοῖς αὐξῆσις, βλάστησις, ἄνθησις. Τὸν αὐτὸν οὖν ἔξει τόνον οὐ περισπώμενα (ὀξυνόμενα) ἀλλ' ἀναβιβαζόμενα. Aliam accentus rationem tradit Theognostus Cram. II. 116. τὸ αὐξῇ οἱ μὲν βαρύνουσι λέγοντες ἀπὸ τῆς αὐξήσεως ἀποκεκόφθαι, quodque saepius δόκη scriptum invenitur pro δοκῇ et μύκη v. Wellauer. ad Apollon. IV. 1285. nescio an iis tribuendum sit qui haec ex δόκησις et μύκησις orta putarent. Non alienus certe hujus sententiae Schaeferus fuit, qui βόσκη, non vero βοσκή scribendum putat, quia hoc idem significet quod βόσκησις ad Schol. Apoll. p. 257. ubi quum analogiam hoc poscere dicit, in animo habuisse videtur nomina barytona, quorum terminatio duplex, significatio eadem est, partim barytona ἄλη ἄλησις, ἐξαπάτη ἐξαπάτησις, ἐμπύη ἐμπύησις, θέα θέαςις, λάλη λάλησις, μελέτη μελέτησις, πώλη πώλησις, χάσμη χάσμησις, pars oxytona, ἀλγή ἄλγησις, βοή βόησις Plutarch. de Superst. c. XII. T. VIII. ἡχῇ ἡχησις, ποθῇ

πόθησις, σιωπή σιώπησις, σκοπή σκόπησις, φωνή φώνησις, quorum bisyllabae formae praeter ἀγάπη et ἀλλή Hes. et plures habent auctores et locupletiores. Sed de αὔξη non omnes idem sentiunt; nam Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ τοῖς ὀξύνοισι Theogn. l. c. quod ejus placitum, si ex ceteris viri decretis conjectamus, caractere nominis nititur, hoc est observatione nominum verbis affinium, quae in ultima eta et ante eam diphthongum habent neque aliquo modo affecta sunt; haec enim oxytona sunt αὐγή, κραυγή, αὐδή, σπουδή²⁸⁾ βουλή, οὐλή, εὐλή, εὐνή, ποινή, μενοινή, αὐχή, εὐχή. Verbis affinia dixi propter δαίτη, κοίτη, ὄϊμη, quae paronyma esse creduntur a δαῖς, κοῖτος, ὄϊμος, et propter πεύκη, cui similem originem assignavi in Prolegg. 113. Non affecta propter θοῖνη, quod illi ex θώνη factum dicunt ut ἀγκοῖνη ex ἀγκώνη, a θάω enim θώνη ducendum fuisse ut a φάω φωνή, σμάω σμώνη, γράω (γραῖνω) γρώνη.²⁹⁾ Et δείλη quoque atque εἶλη non nativa neque integra sed interpolata esse vetus fuit opinio; num a δαίω ducta sint, ut Buttmanno placuit, valde dubium habeo. Quod restat καύχη, semel nec amplius legitur apud Pindarum accentu fortasse olim alio scriptum vel inter σεσημειωμένα relatum. His igitur rationibus Herodianus oxytonon αὐξή praetulisse videtur. Quo facto consentaneum fuit ut pro ἐπαύξη apud Platonem corrigeret ἐπανξή, nam syntheta accentum simplicium retinent etiam in hoc genere biformium ἀποφορά ἀποφόρησις, διαπομπή διαπόμπησις, ἐπισκοπή ἐπισκόπησις, ἐπιβολή ἐπιβόησις, ἐφορμή ἐφόρησις, ἐπαφή ἐπάφησις etc. exceptis properispomenis ut ἀνάπαυλα ἀναπαύλησις, quae necessario sequuntur normam monoschematistorum διάπειρα, ἀπόμοιρα etc. Alterum illorum, quae ab illo Semiherodiano disputantur, βλάστη Arcadius acuit sed addito τοῦτο τινες βαρύνουσι.

28) EM. 463, 54. τὰ εἰς δὴ βαρύνοντα οὐ θέλει διαφθόγγῳ παραλήγεσθαι, Σῖδη, Ξῖδη (πέδη) ὕπερ σημαίνει τὸν δεσμὸν, κράδη· πρὸς-καίται βαρύνοντα διὰ τὸ σπουδὴ καὶ αὐδῇ.

29) Huic cognata sunt Γραβή σκαφίον βόθρος et Γραῖα κάρδοπος Hes. nam et γρώνη non solum rupem exesam sive excavatam i-significat sed etiam mactram.

Hoc autem atque tertium ἄνθη a trisyllabis non specie modo distant sed etiam significatione. Nam in Plat. Protag. p. 334. ταῦτα ταῖς ῥίζαις ἀγαθά, ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά, non germinationes intelliguntur sed germina πτόρθοι καὶ νέοι βλαστοί ut paullo post vocantur. Similiter ἄνθη in Hippocr. Muliebr. I. 674. τὴν μήτρην ῥόδων ἄνθη ἰῆσθαι pro ἄνθει dictum est; Aelian. H. Ann. IX. 37. τὰ ὀρνύφια τὴν ἄνθη τῶν δένδρων σιτοῦνται et Philostr. Heroicc. p. 663. τῶν μὲν ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὖσομοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί nullo pacto substitui potest ἄνθησις, quia flores significantur ut in Nic. Th. 625. ἐλιχρύσου μὴ λίπε ἄνθη Schol. adnotat ἄνθη τὸ ἄνθος εἶπε. Ita etiam γέννα γέννησις, δίνη δίνησις, ἐγγύη ἐγγύησις, λύπη λύπησις, πάθη πάθησις et quae Photius pro synonymis habet σῦλαι αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει, nonnihilo inter se differunt et magis etiam ἐμπολή ἐμπόλησις, τρύπη τρύπησις, εἶλη (ῖλη) εἶλησις, quorum alterum rem, alterum actionem significat, ἀντιβολή ἀντιβόλησις, sed ἀπεμπολή et ἀπεμπόλησις cumque diversis prae-positionibus composita ἀμφιβολή περιπορεία EM. et περιπόλησις eodem loco sunt.³⁰⁾ Quibus omnibus manifestum fit Graecos saepe quidem flexu vocis distinxisse momenta significationis sed hoc discrimen neque in terminationis forma positum neque perpetuum neque accentu diverso notatum esse. Haec paulo fusius edisserui quia quae Hemsterhusius attulit ad Thom. 127. perpauca sunt et minus apposita.³¹⁾

§. 7. Aparaschematista ejus generis, quod cum verbis cognitionem habet, pleraque oxytona sunt non solum quae actionem significant sed etiam quae substantiam ut ἀκοή³²⁾ sive de auditione dicitur sive de auriculis v. Meinek. ad Com. T. II. 307. item ταφή sepulcrum significans et sepulcrum v. ad Aj. v. 1090. λαβή (nam λάβη a Meinekio Anall. p. 84.

30) Ἐπιβολή et ἀναπόλησις paraschematismo carent.

31) Ὀφείλησις unde sumserit, nescio; πρόσθη et ἐπίκλη alias causas habent, quas in Pathol. exquiram.

32) In Hippocratis libro spurio de Septim. p. 165. T. I. Lind. οὐ περιτέτευχα τῷδε τῷ πράγματι ὀφθαλμοῖσι, ἀκοήσῃ δὲ μόνον, scribendum videtur ἀκοῇσι. Quare ἀκοήσις in §. 6. non retuli.

merito rejicitur) et σφαγή utroque intellectu. Interdum tamen mutatur accentus: καμπή curvatio et κέμπη distorto corpore campe Columell. σκαφή τὸ σκάμμα, σκάφη τὸ πλοῖον Arcad. Et nonnunquam scriptura vacillat σάγη et σαγή v. Vater. ad Rhés. v. 207. illud ut πάγη aliaque substantiarum vocabula, hoc ut ταγή, σφαγή, quia natura sua verbale est actionem-que τοῦ σάττειν indicat. Pariter fluitat λάμπη, quod Arcadius sanxit, et λαμπή mucor vini, τὸ ἐπάνω τοῦ πίθου λαμπρὸν ὅπερ ἄνθος οἴνου λέγεται Schol. Eur. Or. 115. qui sine dubio a λάμπω derivatum credidit, sed Erotiani glossa Λάμπη τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης (scr. τοῖς—οἴνοις) καὶ ἐλάαις οἷον τι λίπος, traducit nos ad aliud etymon vocabulis λάπη, λέμφος, γλήμη, lippus, communiter aptum; quanquam haec quoque si ab ultima stirpe repetimus, ad λάω, λάμπω, redeunt; nam pituitosa et mucosa albet atque nitent cf. Prolegg. p. 92. Goettlingius in libro de accentu posthabito significationis discrimine summam rei in accentu ponere videtur; nam quae ultimam acutam habeant, a verbis derivata esse dicit, quae secus, aliunde alicunde; ideoque πυγή verbalibus adnumerat, ἄνη, μάχη, τύχη alteri generi, cujus ortum amplius non explanat, eademque norma utitur in iis quae cum verbis perispomenis societate quadam continentur velut λύπη, νίκη, βροντή, τελευτή. Ad priorem partem quod attinet, ego Buttmanni partes sequutus sum στέγη, μάχη, φυγή, ἀφή quamvis diverso accentu notata verbis barytonis subjicientis Gramm. II. p. 400. Sed num λύπη, ut idem statuit, a λυπέω et βοή a βοάω, an hoc ab illo derivatum sit, despero ita dijudicari posse ut nihil dubitationis relinquatur. Ac fuit jam olim hac de re summa dissensio. Illud defendunt EM. 225, 23. ἀπὸ τοῦ γεννῶ γενή ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή, εἰλῶ εἰλή (εὐλή), ὦνῶ ὦνή, Arcadius p. 112. et Theognostus Cram. II. 148, 8. τὸ φωνή ἀπὸ τοῦ φωνῶ, τὸ ὦνῆ ἀπὸ τοῦ ὦνῶ et Regg. Pros. n. 19. p. 425. ἦσσα ἐκ τοῦ ἦσσῶ, πείνα ἐκ τοῦ πεινῶ. Ab altera parte stant Choeroboscus in Anecd. Bekk. 1137. τὰ περισπώμενα ἔχουσι τὸ θηλυκὸν προὔπαρχον τρυφή τρυφῶ, ὁρμή ὁρμῶ, et Theognostus secum discors l. c. p. 95. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ἡ θηλυκῶν γινόμενα ῥήματα δευτέρας γίνεται

συζυγίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ³³⁾ βοῇ βοῶ, τεχνῇ τεχνῶ, ἀγάπῃ ἀγαπῶ, μελέτῃ μελετῶ, alique qui in EM. hic illic interloquuntur σιγῇ σιγῶ, αὐδῇ αὐδῶ, ἄρπῃ ἄρπῶ p. 148, 18. et qui omnes auctoritate praeeminet Herodianus Anecd. Bekk. 1289. τὸ ἀμιλλῶ καὶ λυσσῶ ἔχουσιν ὀνόματα προϋποκείμενα τὸ ἀμιλλὰ καὶ λύσσα. Inde fluxit canon generalis in EM. 131, 49. ἡνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὁξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα, μόνος μονῶ, χρυσὸς χρυσῶ, ἄπορος ἀπορῶ, quae licet ex alio genere repetita sint, tamen non dubium relinquunt quid ille de femininis senserit. His igitur auctoribus et quia naturae consentaneum videtur ut productiora oriantur a minus longis, neque Buttmanno adjicere possum neque prosodiae catholicae auctori doctissimo, quem paullo ante appellavi. Nam αὐδῇ, ἡχῇ, σιγῇ, σιωπῇ caeteraque id genus non a verbis circumflexis nata sed ipsa verborum circumflexorum principia esse statuo perinde ut barytona νίκη, λύπη. Ac nonnullorum etiam origo reddi potest et progressio αὖ αὐδῇ αὐδῶ, χλίω χλιδῇ χλιδῶ, τίω τιμῇ τιμῶ, ἄπτω ἀφῇ ἀφῶ, ³⁴⁾ λείβω λοιβῇ Λοιβᾶται σπένδει Hes. et nominum barytonorum φέρω φῶρ φῶρα φωρῶ, πείρω πεῖρα πειρῶ, ἄω (satio) ἄση ἄσῶ, θάω θοίνῃ θοινῶ etc. quae nomina cur diversos acceperint accentus, nunquam inventum iri spero; neque ea sermonis natura est ut omnia omnibus, paria paribus respondeant.

Nomina masculini generis simplicia, quae certo constet ex tempore praesenti expressa esse dubito an nulla reperiantur praeter ἀρτύνης et quod minus certum est εὐθύνης. Eustathius quidem ἀλείτης ab ἀλείτω derivatum dicit sed hoc nunquam in usu fuit, nec ea fuisse videtur nominis origo

33) Nempe nonnulla transeunt in verba primae declinationis, ἡχῇ, λυπή, φωνή, πτοία, ξρωή, λαλαγή, ἰαχή, στοναχή, καναχή. Sed regula vincit: ὁρμῶ εἰ μὲν ἔστι δευτέρας συζυγίας, ἀπὸ τοῦ ὁρμή· εἰ δὲ πρώτης, γίνεται ἀπὸ τοῦ ὅρμος Epim. Cram. I. 320.

34) Suidas post Ἀφασία—ἡ ἀφή δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ περισπωμένου ἀφῶ γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου ἄφω. Hoc etiam Buttmanus Gramm. II. 117. pro themate ponit.

v. Prolegg. 376. et 383. Nihilo plus valet *Δύπτης* παρὰ τὸ *δύπτω* EM. 291, 20. quod cum *λήπτης* et aliis componendum est v. Parall. 135. sq. quo loco *τένθης* quoque attigi et alia quaedam pariter incerta. *Ἀμόργης* vel paraschematismus est feminini *ἀμόργη* vel utrumque singulatim affictum est perfecto medio. Eandem tropen sed conjuncte cum epenthesi consonae ostendit *Πόρκης* ὁ περὶ τῷ *δόρατι* *κρίκος*, ἀπὸ τοῦ *πείρω* ὡς *Ὠρίων* EM. quicum consentit Sch. A. ad II. VI. 320. atque haud scio an ita sit; nam annulus ille prae-
bet usum fibulae quae *πόρπη* dicitur ab eodem verbo. *Κοίης* *ιερεὺς* ὁ *καθαίρων* τὸν *φονέα* et verbum *Κειώσασθαι* *καθήρασθαι* qua ratione cum *κείω* sive *καίω* contineantur explicui in Aglaoph. 1290. cf. Prolegg. 41. not. *Φοίτης* et alia quae in hanc similitudinem incidunt, examinavi in Parall. 134.

Pars II.

De nominibus secundae declinationis.

§. 1. Haec breviori sermone explicari possunt quia ab iisdem primordiis et eodem ordine procedunt hoc uno discrimine quod substantivis accedunt adjectiva quae permixte cum illis exhibebo. A puris igitur: *ναός* ἐκ τοῦ *ναίω* EM. 598, 47. quae etymologice juncta sunt in H. H. in Apoll. 298. *νηὸν ἔκτισαν aedem aedificarunt*, et intransitive in Sibyll. V. 296. *νηὸν ζητοῦσα τὸν οὐκέτι ναιετάοντα*, substantivo a generali verbi significatione, ut saepe, alienato.¹⁾ Cum *ναός* et *νηός* Arcadius p. 36. confert *παός* et *πηός*, quod Schol. II. II. 163. et alii a dorico *πάομαι* derivatum putant quia hoc nomine οἱ ἐπικτητοὶ συγγενεῖς declarantur contra positis τοῖς φύσει. Trisyllabo *ἰλάω* adhaeret adjectivum *ἱλαος*. *Κλαῖος ὁ θρηνητός* in Thes. affertur e Lex. Mss.²⁾ *Ἄϊος ὄνομα ῥηματικὸν ἐκ τοῦ αἶω* EM. *Ἰανος ἡ κοίτη παρὰ τὸ ἰαύω* Hes. Epsilon vulgo quidem in *ο* transit *θρόος*, *ζόος* etc. et nonnunquam in *οι* *φλέω* *φλόος* *φλοιός* Cram. I. 429. semperque in neutro *πλοῖον*, sed adjectiva *πλέος* sive *πλεῖος* et *χρεῖος* ab obsoletis *πλέω* impleo et *χρέω* v. Diss. I. §. 3. a *κείω* adoleo, quod eodem loco commemoravi, *Κεῖα καθάρματα* Hes. id est suffimenta lustralia. *Ἰός τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ ἱημι* (ἦω) Schol. Oppian. II. 471. Sch. Scut. 128. *Σώω σόος*, *σώω σωός* et his congruentia *ζοός* sive *ζωός* jam veteres composuerunt v. EM. 741, 50. et Eust. *Μοῖος*, *σμοῖος* et *συνός*,

1) Pro *ναός* dicitur *οἶκος* Orph. Arg. 614. *Φοίβου δόμος* Eur. Ion. 221. *Veneris domus* Juven. Sat. III. 40. non contra.

2) *Ζεὺς Ναῖος* sive *Ναῖος* utrum ab inhabitando cognominatus sit quasi *Ἔστιος* et *Ἔστιοῦχος* an a fluendo ut *Manalis* sive *Imbricitor*, controversum fuit v. Steph. s. *Λωδώνη* et Schol. II. XVI. 233.

quae Hesychius *στυγρός σκυθρωπός* interpretatur et verbum *Μύει σκυθρωπάξει*, *Υπεμνήμυκε στυγνάξει* ejusdem esse stirpis et familiae nemini dubium videri potest. Pernota sunt *ἐπακούος* et *ἐπήκοος*, suspectum vero *ἀκούος*, quod EM. illi praeponit et *ἄκοος ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς Πλάτων* Anecd. Bekk. 368. ubi Meinekius ad Com. Fr. P. II. 694. *ἀκουστικός* scribendum putat tanquam simile afferens syntheton *συνάκοος* ex Themist. Or. XXXIII. 366. sed dubitat tamen an hoc loco scribendum sit *σύνθακος*. Equidem neque *ἄκοος* analogiae convenire puto, neque *συνάκοος*, sed pro illo repono *ἀκοῶς ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις*, sic enim verba desiderativa explicari solent: *ἀκουσείων ἀκουστικῶς ἔχων* Hes. apud Themistium vero *συνήκοος*,³⁾ nam *σύνθακος* poeticum sapit. *Υἶδος παρὰ τὸ φύω* EM. quod nostri docti magno consensu comprobarunt v. Hermann. de Emend. Gramm. p. 51. cf. Prolegg. 51. *εἰλνὸς παρὰ τὸ εἰλύω* EM. *ποιμπνὸς θεράπων* Hes. Substantiva neutrius generis sunt *βρούα τὰ ἄνθη ὡς καὶ Ὀμηρος βρούει ἄνθει λευκῷ* Sch. Nic. 71. *ἀπὸ τοῦ βρούω τοῦ ἄρτι θάλλω γίνεται καὶ ἔμβρονον* Sch. II. XVII. 56. et amplius ad XXIII. 266. *βρέφος εἶρηκεν ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἔμβρονον, τὸ δὲ τεχθὲν ἔμβρονον· βρούειν γὰρ τὸ αὔξεσθαι*, qua in causa Sch. Theocr. IX. 9. composito *ἐμβρούειν* utitur. Alterum est *πτύον παρὰ τὸ πτύω τὸ ἀποπτύον καὶ ἀπορῶ-ρίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχνηα* EM. quod confirmatur aliqua-tenus homerico loco *κῆμα ἀποπτύει ἄλδς ἄχνην*, nam *ἄχνη* non solum spumam significat sed etiam acus *ἄχνηρον* v. Parall. 274.⁴⁾ minus vero convenit cum attica scriptura *πτέον*, quam ille ad *πεταννύναι* refert. Tertium *θύον* thus atque arbor odorata non ambigitur quin a *θύω* suffio, fumigo, denomi-nata sint similiter ut a *πύω* (*πύθω*) *πύον* pus, cui affine est *ὁ πυὸς τὸ πρωτόρῳτον γάλα, ὃ τινες πύαρ καλοῦσι* Eust. 1626, 5. Tantum de puris.

3) Verba sunt haec: *ἵνα μὴ ὑμᾶς ἀνιψὴν ἄνδρας φίλους τε καὶ συνακόους, οἰκουρῶ τὰ πολλὰ, νεανίσκοι δὲ οὗτοι ἀποχρώντως μοι ἀκούοντες. Συνήκοοι dici videntur quia cum Themistio alios oratores audire solebant.*

4) Pro *ῥόδον ἔπτυν ὄχθαι* Nonn. X. 151. quod durius dictum videtur, fortasse *ἔβρονον* scribendum.

§. 2. Non minus multa exundant ab altero genere nomina et quidem a liquidis *θάλλος*, *σφαλλός* cuspes ⁵⁾ ἴλλοι οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι Sch. Od. XVIII. 11. hoc est παρὰ τὸ ἴλλειν, et adjectivum ἴλλος, quod Arcadius uno λ scribere videtur, σκύλλος ⁶⁾ ὁ κύων Hes. et Σκύλλα ποντία κύων Anaxil. Com. Fr. T. III. 347. a σκύλλειν id est σπᾶν, σπαράσσειν Poll. II. 90. μοιμύλλειν τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη· καὶ γὰρ τὰ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσι et μυλλός dicitur ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν a μύλλω v. Diss. V. §. 1. Hyperdissyllaba alterum lambda amittunt ἄγγελος, αἵκαλος etc. v. Proll. 113. — Φέννος θάνατος si ab Hesychio recipimus, verbo φένω ἔπεφνον adjici oportet; certius est θύνος ὁρμή δρόμος Hes. et ab eodem verbo piscis nomen — θύνω καὶ ξηματικὸν θύνος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου ν̄ θύννος Epim. I. 198. cui etymo convenit epitheton θύννοι θύνοντες Oppian. Hal. I. 181. Athenaeus vero II. 324. C. ita loquitur ac si consonam interpositam putet θύνω θύννος ὁ ὁρμητικός, quod probavit Coraes ad Xenocr. p. 62. Cum ὄρω incito, cujus mentionem habui in Diss. V. §. 4. cohaeret οὔρος ὁ φορὸς ἄνεμος EM. Cram. II. 301. et composita παλινόρδος, ἀμπαλινόρδος et παλινόρσος cum neutro οὔρα τὰ ὁρμήματα Sch. II. XXIII. 431. ⁷⁾ Πίσος παρὰ τὸ πίσαι EM. 673, 25. v. Parall. p. 31. A γλαύσσω γλανσός lucidus, ab ὅσσομαι ὁ ὅσσος duobus numeri pluralis casibus adstrictum. A verbis, quorum character est muta, primum ἐλέγχω ἔλεγχος, ῥέμβω ῥέμβος, τύφω τύφος et neotericum στούφα stuffa v. Diss.

5) Σφαλός brachyparalectum pro σφάκελος repositum in Epicharmi Fragm. p. 454. ed. Ahrens. ad sententiam satis aptum est, ad analogiam minus; nam quae a similibus verbis ducta priorem brevem habent ut πάλος, σάλος, eorum alia est significatio (πάσις, σάλεσις) σφαλλός vero dicitur ὁ σφάλων ut εἵματανωπερίβαλλος et passive προβαλλὸς ἢ ἀσπίς ὀξύνεται Arcad.

6) Schol. Opp. H. I. 743. scripsit σκύλος ut nunc dicitur, uno lambda.

7) Coraes ad Heliod. 345. οὔρος cum αὔρα componit, cui longe diversam originem assignavimus ab αὔω. Illi velificatur Hesychius Ἀγχοῦρος — ὄρθρος, nam idem ἄγχαυρος dicitur, sed glossa nonnullis suspecta est.

II. §. 4. Adnotam. *σύνφω συνφός*, quo et alii posteriorum et Hesychius in explicando *συνφνός* utitur; *ψυχοὶ ἦτοι ψυκτῆρες λέγονται οἱ ταρσοί* Sch. Od. IX. 219. ubi cod. *ψυχοί* praebet, hoc antiquo *ψύχω* conveniens, illud a *ψύγω* v. ad Phryn. 318. *Ψύττει πτύει, ψυτιδὼν πτύελον* Hes. Mira est verborum *olere* et *olescere*, *ὄζω* et *ὄζος* figurae convenientia sed significatio insociabilis. Cetera sunt hominum attributiva et adjectiva *ἀγός*, *ἀρχός*, *αἰθός*, *ἀρεσκός*, *βοσκός*, *βυζός* id est *πυκνός* Hes. et Theogn. II. 19. *γεγωνός*, *γλιχός* ὁ *γλίσσχος* Hes. *θερμός* παρὰ τὸ *θέρω* ὡς *εἰρμός* ἢ *ἀπὸ τοῦ θέρω*, quorum quid praestet optio facilis, *ἐδός* ὁ *φαγᾶς* Suid. *θηγὼν* ὁ *ξύ* et *θηπὼν θαυμαστόν* Hes. a *θήπω*, cujus perfectum modo superest,⁸⁾ tum *κνιζός*⁹⁾ *λαμπός* τὸ *ἐπιθετικόν*, *λάμπος* τὸ κύριον Arcad. *στιλβός* quo unus interpretum V. T. usus est¹⁰⁾ sed a Graecis germanis *στιλπνός* dicitur, ὡς παρὰ τὸ *θάλλω* *θαλπνός*, *τέρπω* *τερπνός*, οὕτως παρὰ τὸ *σίλβω* *στιλπνός* Schol. II. XIV. 351. a *σπέρχω* *σπερχνός*, *ἰσχω* *ἰσχνός*, et a *λείχω* barytonon *λίχνος*. Arcadius p. 150. τὸ *ἀρήγω* οὐκ ἀπὸ τοῦ *ἀρηγός* ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου. Nec tamen legitur illud sed *ἀρωγός*, quod paronymon videtur ab *ἀρωγή* ut *ἐδωδή* *ἐδωδός*, *ἀγωγή* *ἀγωγός*, et superiorum quoque nonnulla a nominibus non longius distant quam a verbis. *Ἀραρός* perfecti reduplicati *ἄραρα* simile sed adhuc non satis stabilitum est v. Parall. 48.

§. 3. Quod proxime memoravi *φαγός* quum in N. T. neque antea reperiatur, tam a novitio *φάγομαι* derivatum dici potest quam ab authypotacto *φάγω*¹¹⁾ sicut alia substantiva

8) Apud eundem pro *Λάπος* θῆς *δοῦλος* fortasse scribendum *θαῖπος* vel *θαπός* i. q. *θάψ*, *θέραψ* assecula v. Parall. 47.

9) Hujus sola superest feminina positio *κνίζη καὶ πέπειρα* in Anacreontis versu v. Parall. 207. ubi *κνιζή* scripsi, quia adjectiva pleraque acuuntur; sed nonnulla vacillant, *βοσκός* Sch. Phoenn. 28. Suid. et Phot. s. *Νομεύς* aliisque locis in Thes. indicatis, et, quod minus probandum *βόσχος* Sch. Prom. 569. *φάγος* Suid. s. *Ἄλλοις* et apud alios quos nominavi in Wolf. Anall. Litt. III. p. 55. sed Arcadius acui jubet.

10) Sic certe Schleusnerus tradit in Thes. In LXX. tamen non legitur, neque reperio in Montfauconii Lex. in Hexapla.

11) *Τράγος* παρὰ τὸ *τραγεῖν* ὡς *φάγος* Eust. 1553, 34.

et adjectiva: Ἰδοι ὀφθαλμοί, Ἀάκος ἦχος Hes. θορός et θοῦρος, ὄλισθος, ὀλός i. q. ὀλοός, φνγός v. ad Phryn. 434. Sed jam propius propiusque accedimus ad eam partem, in qua anomalia dominatur; quae lenibus orsa principiis sensim ita ingravescit ut nullius regulae vinculis adstringi possit. Hic primum sub adspectum venit systole vocalis principalis: πλυνὸς συστέλλει τὸ ὕ καίτοιγε τὸ πλύνω ἐκτείνει Herodian. Μον. p. 33. neque secus τρίβω τρίβος, ξύρω ξυρός et ξυρόν, sed hoc Schol. II. X. 113. metri causa correptum dicit et Arcadius Photiusque ypsilon longum habere affirmant, Moeris anceps et mutabile pro ratione dialecti: μακρῶς ἀττικῶς, βραχέως ἑλληνικῶς. Τῷφος retinet vocalem longam; de adjectivo στυφός nihil constat; nam apud Arcadium p. 84. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια ¹²⁾ ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ ὕ βραχεῖ ὥς κρυφός καὶ στυφός, pro hoc ponendum est substantivum στυφός, ¹³⁾ ex eo vero quod Herodianus π. Μον. 41. dicit στρυφνός ypsilon longum habere, suspicari licet ejusdem mensurae esse στυφός ut ab eodem verbo στύφω ductum; nec multum obstat quod in στυφοκόπος corripitur. Haud minus inconstantiae in diphthongis: ἐκ τοῦ σκαίρειν καὶ σπαίρειν παράγονται σκάρος καὶ σπάρος Epim. Cram. I. 392. Sch. II. XIII. 443. alpha utrumque correpto; attamen apud Ennium trochaei mensuram habet; quin dupliciter scribitur σαρός et σαιρός Hes. Μανὸς ὁ μαινόμενος Suid. quomodo pronunciandum sit incompertum habemus sed φανός primam intendit et ab eodem verbo natum est φηνός ὁ λαμπρός Arcad. 63. unde Schol. Od. III. 372. aquilae subalbidae nomen φήνη impositum putat; similiterque ἐπίξηνον ad ξαίνω referunt Sch. II. XI. 261. αὐτόκρανος λόγος Aeschylus pro αὐτοτελής alpha certe producto. In aliis geminatur consona ἐκ τοῦ σαίνω παρῆνται ὁ σάννας ἢ σάννος (sannio) Eust. 1792, 8. a χαίνω χάννος, quod eidem aeolicum

12) Hic inseri debet ἡ τοπικά (Κύφος) quod in seq. versum translatum est.

13) Hoc significatur in Epim. Cram. II. 372. et 385. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνονται εἰ μὴ ἔχοι τὸ ὕ συνεσταλμένον σημαίνοντα τοπικὴν ἔννοιαν scr. ἢ σημαίνει π. ε. ut στυφός periecticum.

videtur 1778, 18. Quae supra tres syllabas habent vocalem simplicem accipiunt βασκαίνω βάσκανος, ταργαίνω τάργανος etc. quibus contrarium Σκύδμαινος σκυθρωπός Hes. non sin- cere scriptum videtur; φαεινός vero non a φαείνω derivatum est sed utrumque a φάω vel φάος. Neque aliter fit verbis quae in ρω exeunt, καθαίρω καθαρός, γεγαίρω γεγαρός, μαρμαίρω μάρμαρος, γαργαίρω γάργαρα, ἐναίρω ἔναρα. Diphthongus ει eidem imparilitati obnoxia est. Nam plerum- que quidem huic iota auxiliare detrahitur epsilo in omicron mutato: ὧς σπείρω σπόρος, φθείρω φθόρος, οὕτως πείρω πόρος Sch. II. XXIV. II. quibus Arcadius 68. addit πτείρω πτόρος ὁ πταρμός, εἶρω ὄρος,¹⁴⁾ μείρω μόρος· σεσημαίω- ται τὸ δαρός· ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται, ubi aut εἰ μὴ ἐκ τοῦ δαίρω scribendum aut solum καὶ de- lendum est; nomen ipsum memoria intercidit, nec πτείρω nobis innotuit sed πταίρω, unde πτάρος derivandum erat sed placuit πταρμός dicere ut σαίρω σαρμός. Eandem viam insistent hyperdisyllaba ἀγορός ἀγορά, γρήγορος sive ἐγρή- γορος, μετῆγορος etc. Verum fit etiam ut non iota eximatur sed epsilon verbo insertum στίχος, στίβος, vel ut ει mutetur in οι, κλείω κλοιός, cui simile videtur κοῖον τὸ ἐνέχυρον Hes. id est ὑποκείμενον a prototypo κείω τὸ κεῖμαι, prae- terea στοῖχος, αἰοιδός, ἀμοιβός, λοιπός etc. Singulare est ἱμείρω ἱμερος substantivum et adjectivum eodem accentu. Num diphthongus integra ad nomen transire possit, valde dubium; nam proprii Ἄμειβος Sch. II. XX. 329. atque femi- ninorum ἀμείβη et πεῖθη scriptura, ut antea dixi, minime certa; nec satis testium habet φειδός. Choeroboscus Cram. II. 273. φείδομαι—τὸ δὲ φίδως (sic) δηματικὸν ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, pro quo in Etym. Gud. 548, 48. φίδος editum est barytonum, cujus prosodia ut videtur, non alia fuit quam aoristi πεφίδοντο, unde illud derivari potuit ut ab ἔφρυγον φρυγός. Verum enim apud Callimachum legitur φιδός iota producto, quod nescio qui admitti possit; nam qui nomen

14) Sic et Schol. Dion. Gramm. 649. Veri similis est ὄρος sur- rectum quiddam et eminens significare, id est terminum τέρμα, ab ὄρω excito, erigo.

Ἴρος ab εἶρω derivatum volunt Sch. Od. XVIII. 6. fidem non merent; φοιδός analogiae conveniens sed ignotum est; φειδός Eustathius p. 537, 40. testatur κατὰ παλαιὰν κωμωδίαν dici et confirmatur comparativo φειδότερος Stob. Flor. Tit. 83, 25. (nisi φειδωλότερος fuit) ceteroqui incomparabile. Sed et οὐλός, οὐλος et ἴουλος via prorsus solitaria ab εἶλλω deducta sunt v. P. I. §. 4. Vocales simplices non mutantur nisi ε in ο, cujus enallagae exempla infinita praebent verba penultimae purae θρέω θρόος, θέω θοός, φέρω φόρος, non ita multa genus alterum verborum ἔλκω ὀλκός, ἔχω ὄχος, κένσαι κοντός, ἔψω ὄψον Athen. 277. A. ¹⁵⁾ παρὰ τὸ ἔρχω ὄρχος ἢ κατὰ τάξιν φυτεία v. Prolegg. 369. ¹⁶⁾ et vocali utrinque mutata ἐρέρω ὄροφος, cui nemo perfectum ὠροφα substructum ibit. Consonarum nulla consequitur mutatio nisi qua renovatur verbi forma primigenia δέκομαι δοχός et δοκός, βροῦχος παρὰ τὸ βρύκειν Sch. II. XXI. 12. unde etiam affinia camparum et locustarum vocabula βρούκη sive βροῦχος eruca, βραύκη, βρόκος, sed βροῦχος proxime a βρύχω. Schol. Hes. Scut. 366. τύκος ἀπὸ τοῦ τύκω, cujus extat aoristus τετυκεῖν, et ab altero themate τύχος. Sed spissiores consonae extenuantur, τρίζω Τριγὸς τρυγών Hes. κράζω, cujus alpha longum, κράγος et κραγός v. Parall. 506. ¹⁷⁾ et item κρανγός picus et κραγγών pica; κλάζω clango κλαγγός ut κλαγγή,

15) Cum hoc Eustathius 868, 3. confert ἔπομαι ὀπάζω, ὀπαδός, quae trope frequentissime conjuncta est cum derivatione sed nullam certam sequitur regulam: ἔργον ἐργάνη ὄργανον, ἔργω (εἶργω) ὄρχμη φραγμός, ἔλπομαι ὄλπη Hes. Ὀλίγγη ἢ ἀνάπαυσις Arc. 154. et ὀλλιγυγιά νυσταγμός Hes. ab eodem verbo sunt ut ἐλιννός dies feriatas. Eaque trope modo in forma posita est ut ἐχμάζω ὀχμάζω, ἐρζάνη ὀρζάνη, modo alium intellectum facit ἐργάζομαι ὀργάζω (wirken, durchwirken subigere) ἐχυρός et ὀχυρός, quorum illud non solum de locis sed etiam de hominibus hominumque actionibus dicitur, ὀχυρός de locis modo cf. Jacobs. ad Philostr. 283. Popp. ad Thuc. I. 35.

16) Ὅρχοι φυτῶν ὀρθοὶ πορεύονται Philostr. Imagg. I. 6, 771.

17) Arcad. 47. τὰ διὰ τοῦ ἀγος ἐπιθετικὰ καὶ μὴ ἐθνικὰ βαρύνεται, φαγός, κραγός. Τὸ δὲ κράγος ὁ κραυγαστικός βαρύνεται, καὶ τὸ Μιάγος ἐθνικόν, ubi prius βαρύνεται in ὀξύνεται mutandum, (tum κραυγαστικός in κραυγασμός. Aliter haec constituit Meinekius Com. Fr. II. 544.

σπίζω σπίγγος et σπίνος, cui simile πλάζω (πλάνη) πλάγος. *Πτ* semper ad simplicem redigitur sive tenuem κόπος, τύπος, ῥύπος, sive mediam σκάπτω ἔσκαφα σκάφος EM. ut κνάφος, τάφος, κύπτω κέκυφα κυφός Eust. 1431, 43. κρύπτω κρυφός, sive etiam mediam καλύβη καλυβός id est παστάς nuper inventum in Inscr. Alexandrina Mus. Rhen. Ann. XLII. 209. Nec manet σσ sed cedit primitivae; nam a πήςσω πήγνυμι existit adjectivum πηγός et substantivum πάγος alpha correpto sed pagus protento ¹⁸⁾ τάσσω ταγός, πτήσσω πτώσσω πτωχός ¹⁹⁾ et hyperdissyllaba μειλίσσω μείλιχος, τράσσω τάραχος, φαρμάσσω φάρμακον, μαλάσσω μαλακός et μαλάχη.

§. 4. Nunc exponam de consonis auxiliaribus sive ut minus latine sed significantius dicam formativis; quarum duo genera sunt, unum verbi ipsius motus regens et moderans; alterum aliunde receptum. Illuc pertinent tres illae consonae quae et tres verbi passivi personas distinguunt et pro veterum opinione dehinc ad nomina conformanda transferuntur: τριῶν ὄντων τούτων τοῦ βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, ἐκ τοῦ πρώτου μὲν τὸ βρώμη ὡς τρώμη, ἐκ δευτέρου δὲ βρωῖσις, ἐκ δὲ τοῦ τρίτου ἢ βρωτύς Eust. 1653, 53. Cum βρώμη ceterisque P. I. allatis congruunt θυμός παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ Sch. II. XV. 500. et ab homonymo verbo θύμος sive θύμον,

18) Festus et Servius ad Georg. II. 382. *pagi dicti a fontibus, quod eadem aqua uterentur* (pagani). Sch. Aesch. Prom. 118. πάγος παρὰ τὸ πήσσεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὕδατα ἢ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν κατέρχεσθαι. Quid verum sit monstrat Hesychius πηγάδα interpretans γῆν πεπηγυῖαν et Θρόμβος ὑψηλὸς τόπος, Θρόμβοι αἶμα πεπηγός ὡς βουνοί. Schol. Soph. Trach. 702. θρομβώδης ἐπηρεμένος· θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος, hoc a τρέφω ductum ut a σιτρέφω σιτρόμβος. Synonyma junxit Apollonius II. 737. πηγυλὶς περιέτιροφε. Glossae Graecolat. grumus θρόμβος, quorum illud de acervis lapidum dicitur, hoc significat αἶμα πεπηγός ut Galenus dicit de Atr. Bil. II. 106. T. V. sive πάγον αἵματος Aret. Sign. Acut. II. 7. Κροῦμαι μύξαι Hes. hoc est mucus spissus, concretus, congelatique similis; Κρωμαῖς σωρός λίθων id. quod Doederlinus cum grumus confert. His affinia sunt cruor id est sanguis congelatus et cremor sive lac spissatum.

19) Ράχος et ῥήχος, quorum accentus fluctuat, a φράσσω fortasse unde synonymon φραγμός. Α πτύσσω litera una detracta, altera addita πυκνός ut πύξ.

θυμός, χυμός, ²⁰) σεισμός, λευσμός, et a non puris ψαλμός παρὰ τὸ ἔψαλμαι ὡς τέτιλμαι τιλμός EM. νυγμός, σκυλμός etc. In illo genere, quoniam penultimam longam esse oportet, epsilon mutatur in ω, βλωμός i. q. βόλος bolus, ζωμός etc. v. Parall. 892. quibuscum δόμος et γόμος non pugnant. In altero hac molitione opus non est, στολμός, φλογμός, φορμός, πλοχμός et a πέτω πότμος casus. Sed epsilon integrum et immutatum retinent κρεγμός, κροκυλεγμός, φλεγμός αἷμα Hes. nisi hoc sumtum est ex grammatica Thespidis tragoedia, quam tractat Bentlejus in Ep. ad. Mill. 491. sq. Diphthongus αι in transitu vocalem postpositivam amittit δαρμός, παρμός, σαρμός etc. nonnunquam etiam ει, ἐρεῖκω ἐρεγμός, ἀγείρω ἀγερός (et ἀγυρός) sed alibi abit in ο, κείρω κορός Schol. II. XXIV. II. εἶλω ὄλμος (ut κλίνδω κύλινδρος) εἶρω ὄρμος sertum, semel in οι, ἀλείφω ἀλοιμός, quod non vereor ne quis supra dictis ἀμοιβός etc. aequiparet; semel incorrupta manet εἶρω εἰρός. Quibus subijciam praeceptum Grammatici de Quant. T. II. 291. τὰ εἰς μος καθαρόν οὐ παραλήγεται τῇ (adde ει) διφθόγγῳ, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως σχῶσιν αὐτήν, φιμός, κημός· προσκεῖται τὸ καθαρόν διὰ τὸ εἰρός καὶ σεισμός, καὶ εἰ μὴ ἀπὸ συναιρ., διὰ τὸ δεῖμος, (Δεῖμος) quod quia divinae personae nomen proprium est, ad amussim analogiae aequiparare non conabimur. Ceterum admodum nihil refert utrum haec nomina in μη et μος a prima perfecti passivi repetantur an a futuro τίσω τιμή Gram. II. 264. ῥώσω ῥώμη ὡς γνώσω γνώμη EM. 705, 42. κόψω κομός 526, 40. etc. Namque plurima nascuntur a verbis, quorum neutrum tempus in usu fuit, ipsumque θύω τὸ ὀρμῶ, unde θυμός, θύσις et θύσα arcessunt, ultra imperfectum non declinatur. Quae Eustathius his adjicit βρωμα et βρωτός, ad aliam declinationem referenda sunt. Sed inveniuntur etiam nomina in σος exeuntia quae Grammatici futuro subijcere solent: νῆσος ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ κολυμβῶ et ὕσος παρὰ τὸν ἑρύσω μέλλοντα EM.

20) Barytona οἶμος et τῖμος Grammatici femininis subijciunt. Κνήμη et κνημός fortasse a κνάω κνάμπω, illud proprie suffraginem, hoc anfractum significans.

ταρσός ἀπὸ τοῦ τείρω τέρω Sch. Theocr. XI. 37. τέρσοντο ἐξηραίνοντο, ἐξ οὗ καὶ ταρσός Sch. Od. V. 152. v. Dissert. V. §. 4. Adnotam. παλίνορσος ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφειν· ἢ ἐκ τοῦ ὄρσω αἰολικοῦ EM. 642, 27. et hoc credibilis videtur quam illa enallage literarum τ et σ , quae duplici scriptura nominis heroici Ὀρσίλοχος et Ὀρσίλοχος (ut ὀρσίπους) parum comprobatur v. Spitzner. ad Il. V. 549. Et syntheton Ὀρσοδάκνη ζώφριον ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον Hes. indicium praebet fuisse substantivum ὄρσος²¹⁾ vel ὄρσων vel ὄρσα significans idem quod ὄρμενον, ὄρπηξ, ὄραμος id est germen, surus, surculus, ab eodem verbo ὄρω orior.²²⁾ Ab αὖω (αῦος) natum est αὖσός i. q. αὖσταλέος, nec respuimus Eustathii sententiam 1547, 48. βάνανσος euphoniae causa antelatum esse legitime composito βάνανσος. Quippe diphthongus $\alpha\upsilon$ in duabus continuis syllabis praeter factitium αὐταντος non iteratur. A τρύω non solum Τρύσις νόσος sed etiam Τρυσσός νοσερός Hes. quod rectius τρυσός scribitur Theognost, 24, 21. a κάμπτω Καμπός καμπύλος, ut κομπός praeteream, cujus origo disputabilis²³⁾ et λειψός, quod sermo proletarius recepit pro ἐλλιτής v. Ducang. Neutrius generis est τέλσον i. q. τέλος a τέλλω emineo ut ὄρος terminus eminens. Reliqua hujus terminationis exempla, quam semper penultima vel positione²⁴⁾ vel natura longa praecedit, collata sunt in Prolegg. 419. Hoc autem sigma cur a verbo translatum credamus eo minus causae habemus quod idem aliis orationis partibus adhiberi solet et aliunde ductis: ἐκ τοῦ ἄπτω τὸ ἄφαρ καὶ τὸ αἶψα ἤγουν συναπτῶς Eust. 1107, 40. ὀψέ ὀψιος

21) Ὀρσοὶ τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γινόμενοι, non diversum videtur ab ἔρσαι agnelli. Cum verbo ὄρω cohaerent βορσός ὁ στανρός Hes, ὀρσότης ἢ ὀρμή, quod Herodianus reprehendit π. Μον. p. 40. et laxius ὀρθός ἀπὸ τοῦ ὠρθαι Schol. Hes. Th. 293.

22) Schol. Il. XXI. 37. ὄρπηξ παρὰ τὸ ὄρω πλεονασμῷ τοῦ π , ut πείρω πόρπη et πόρπαξ, κόλπος παρὰ τὸ κοῖλον Sch. Il. VI. 467. Ὀρμενος ὁ τῆς κράμβης ἐσφάραγος διὰ τὸ ἐξορούειν Eust. 899, 15.

23) Phrynichus App. 6, 20. κομπός ὁ πανοῦργος οἷον κόπτων τινά. Alii, quos Boissonadius nominat ad Aristaen. p. 370. a κόμπος, sed significatio magis ad κοσμεῖν, κομμοῦν convenit.

24) Hesychius Πιστός παρὰ τὸ πίπτειν, quo dubito an melius reperiri non possit.

παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ EM. πῦρ — πυρρός, quod primitivi sui significationem recuperat compositione πυρσοτόκος, πυρσογενής, ραιβός, ραψός et ραμψός καμπύλος Hes. γλεῦκος γλεῦξις seu γλύξις, μόριμος μόρσιμος, ὠκύς (ἀκή) ὀξύς v. Wernick. ad Tryph. v. 192. et φοξός. Et ejusdem literae interventu interdum etiam verba a verbis derivantur. De πορσύνω quidem disceptant utrum a πόρος profectum sit an ab aeolico futuro πόρσω, quod pro se ipsi fingunt EM. 683, 45. Sch. Opp. H. I. 742. Sed δέψω non temere cum δέφω, et ἔψω cum πέψαι mihi composuisse videor ad Buttm. 46. quo loco illam quoque pleonasmī speciem attigi, cui Grammatici ἱξον, ἥνειξα, εἴξασι subjiiciunt cf. Ahrens. dial. aeol. 174. Consonarum cliticarum tertia cernitur non solum in adjectivis, δετός, φθιτός, quorum inenarrabilis copia, sed etiam in substantivis Δρατοί οἱ ὀφθαλμοί EM. μάτος ἡ ζήτησις Galen. Gloss. quod masculini similis videtur quam neutrius, νότος ventus, cujus proprium est epitheton madidus a verbo νῶ τὸ ῥέω ut supra dixi Diss. I. §. 7. μίτος, κρότος, a verbis thematicis πότος, στρότος, ²⁵) a non puris ῥάκτος id est φάραγξ Hes. σκηπτός, cujus consona ultima ad terminationem pertinet ut in κλέπτης, ῥάπτης v. Parall. 348. et a φέρω φόρτος sed indidem φερτός, nam adjectiva servant vocalem praesentis σεπτός, στρεπτός, θρεπτός sine ullo respectu perfecti passivi τέθραμμαι, ἔστραμμαι. Diphthongorum vicissitudo nulla praeter quod *αι* et *ει* ante *σι* propter insequentiam ad speciem perfecti passivi accomodantur χαρτός, σπαρτός, φθαρτός, εἰμαρτός, ἰμερτός, ἐγερτός, sed ab alia perfecti forma ἐργηγορτί et μορτός. Ceterae diphthongi a verbis in *ρω* exeuntibus absunt; ante *πι*, *πι* et *σι* nulla est quae consistere non possit, ἄδεικτος, ἐπίεικτος, εὐκτός, ἀπαράλειπτος, φευκτός, οἶκτος. ab οἴζω et εἰρκτή, quae unica sunt hujus terminationis substantiva; ²⁶) *αι* vero non reperitur, quia ne verba quidem.

25) A voce aeolica differt *στρατός* accentu periecticorum proprio et enallage vocalis, quae in latino *stratum* apparet. Nos Germani similiter stratopedum vocamus *Lager*, *Heerlager*.

26) Etiam adjectivorum in *πιος* et *πιος* copia non magna est, eorumque nonnulla diphthongum cum vocali commutant, non solum

§. 5. Cum supra allatis *θήκη* et *μύκη* P. I. §. 4. conferenda sunt nomina in *πος* exeuntia: *αῦω* (*αῦος*) *σανκός* siccus, *δαίω* *δαῦκος* ὁ *θρασύς* Hes. ut *θερμός* et *calidus* pro *audax* dicitur, idemque herbae nomen est, cujus *ιδίωμα* *πυρῶδες* Schol. Nic. Th. 94. ²⁷⁾ *μύω* *μυκός* ὁ *ἄφωνος* Hes. latinum *mutus*, et ab eodem verbo *μῶκος* *sauna* vel *sannio* atque *μουκίζω* idem significans quod *μυχθίζω* et *μυκτηρίζω*. Adde etiam *φάω* *φαικός* ὁ *λαμπρός* *παρὰ τὸ φαίνειν* Hes. qui pro vero etymo substituit usitatum more tralaticio; ὥς *παρὰ τὸ σάω* *σάκος*, *θάσσω* *θᾶκος*, οὕτω *σώζω* *σῶκος* Schol. II. XX. 72. et EM. 742, 14. Horum nominum primum si est masculinum quod vulgo *σάκκος* scribitur, illi a *σάω* (*σήθω*) repetivisse videntur; nam saccis sive linteis etiam ad cribrandum utimur. Sed fortasse de neutrali *τὸ σάκος* loquuntur, quod nonnulli ad *σάω* servo referunt, quia scutum corpus protegat scilicet. Mercurii cognomen sive a *σώω* *τὸ ὄρμῶ* ductum est sive *sotera* significat ab homonymo *σώω*, certe kappa non a stirpe verbi sed terminationis causa accepit. *Θᾶκος* a *θάσσω* profectum esse adducimur duobus exemplis, *λευκός* *παρὰ τὸ λεύσσω* Sch. II. III. 121. *γλανκός* *παρὰ τὸ γλάύσσω* Sch. Od. I. 221. quibus Merrickius ad Tryphiod. p. 514. gloss anglicum et theodiscum *glau* comparat. Nec tamen repudiem thema scholicum *θῶ τὸ τιθῶ* EM. 441, 11. similiterque suspicor *σηκός* *stabulum* a *σιῆσαι* derivatum esse ut synonymon *σταθμός* — ἐπεὶ καὶ τὸ *σιῆσαι* ἐπὶ *σταθμίσσεως* λέγεται Eust. 1525, 27. et *σηκοῦν* pro *ιστάναι* omissa consona quae in alio hujus familiae nomine excidit *σανρωτήρ* *παρὰ τὸ σταυροῦσθαι* καὶ *ὀρθοῦσθαι* ὑπ' αὐτοῦ *τὸ δόρυ* *σταυρωτήρ* *τις ὢν*· οἱ δὲ *στύρακα* λέγουσιν Orion. 141, 27. et hoc ab eodem unde *σιῦλος*, *στήλη* et *στήριγξ*. ²⁸⁾ Hujusmodi autem syllabis finalibus mirum quantum affluit sermo

ξηριζτός et *ξηριτός*, *μευκτός* et *μυκτός*, *πενσιός* et *πυστός* congruentia perfectis sed etiam *σιειπτός* et *σιπιτός*, cujus perfectum est *ἔστιειται*.

27) Hesych. *δανχυμὸν* *ξύλον* *εὐχαιστον* *δάφνης*, cui praeter *χ* insertum est *μ* ut *αῦω* *αὐχμός*.

28) *Ἀτρεκέης* cum *τρέω* compositum esse EM. et *ἐνδυκές* cum *δύω* Sch. Apoll. I. 907. non solum his persuasum fuit sed etiam Buttmanno Lexil. I. 180. *Ψεγάδες* καὶ *ψιάδες* *Ἡρωδιανὸς* *ἀποβολῇ* καὶ *μετα-*

graecus, plerumque ab una quatuor liquidarum incipientibus, easque Analogetici syllabae futuri principali attexi fingunt: ὡς παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα τὸν σημαίνοντα τὸ χωρῶ γίνεται χηλός ἢ κίβωτος καὶ παρὰ τὸν βήσω βήλος, οὕτω ἀπὸ τοῦ δείσω δειλός Choerob. Gram. I. 193. ἐκ τοῦ θήσω γίνεται ρηματικὸν ὄνομα θήλη EM. 450, 30. μήλη παρὰ τὸν μήσω p. 584, 49. ὁ εἰς σω μέλλων τὴν σω τρέπει εἰς λη πάσω πάλη, ἀνθήσω ἀνθήλη, εἰ δὲ ἔχει διπλοῦν, προσέρχεται ζεύσω ζεύγη, τρώσω τρώγη 662, 14. παρὰ τὸ στρέψω στρέβλη ὡς στήσω στήλη 729, 48. et omissa futuri mentione ἀπὸ τοῦ σιῶ σιῦλος ὡς χῶ χύω χυλός. Eodem modo inter se comparata sunt βάω βηλός, φάω φαλός lucidus, δαίω δαλός, καίω κήλεος περίκηλος, αὔω αὐλός, θραύω θραῦλος et diverso accentu τραυλός²⁹⁾ ζέω ζῆλος, βύω Βυλλά βεβυσμένα Hes.³⁰⁾ φύω φύλλον, μύω μύλλα τὰ χεῖλη. De nominibus in μος et μη exeuntibus quid statuerint, supra exposui §. 4. De tertia liquidarum eadem dictitant: ψῶ ψήσω ψηρός ρηματικὸν ὄνομα p. 817, 53. ἀπὸ τοῦ σμῶ σμῶνῃ· τοῦ δὲ σμῶ ὁ μέλλων σμῶσω Theognost. 115. unde significatio fit eum ζῶω ζώνῃ καὶ χῶω χώνῃ p. 87. pariter ad futurum revocasse, idemque significari in EM. 247, 39. δανός ἀπὸ τοῦ δαίω. Neque aliter de quarta: παρὰ τὸ νῶ ὁ μέλλων ναρός 597, 43. v. Prolegg. 259. πηρὸς ἐκ τοῦ πήθω πήσω 671, I. quo aptiora afferri poterant θράω θραῦρος fragilis, ῥώομαι ῥωρός ὁ ἰσχυρός Hes.³¹⁾ Haec pauca ex ingenti cumulo excerpsi non quo placeret haec futurorum enormium et ineffabilium confictio sed ut priscum scholae morem adumbrarem eademque opera ostenderem quanta sit

θέσει, ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ ψῶ παράγωγον ψίω, ἂφ' οὗ ψιάς (καὶ ἀπὸ τοῦ ψάω ψακίς) EM. 818, 48. Cum σπέος *specus* Hesychii interpretes conferunt Ἄα συστροφή ὕδατος et aqua.

29) Latine vox *infracta* dicitur ἢ τραυλίζουσα.

30) Uno lambda scriptum est Σχωρόβυλος κάνθαρος hoc est *scarabaeus qui pilas stercoris volvit* Plin. graece βύλλαρος dictus et Βύβδος κάνθαρος Τυβδόηνοί; latine fullo. Illud fortasse scribendum est σχωρόβυλος vel σχωρόβυλλος, quippe a σχώρ.

31) Α ζῶω fortasse ζωρός vivus, quo intellectu aqua viva, color vivus pro mero nativoque dicitur. Μεσόψηρος ἡμίξηρος Hes. hoc a ξῶ scabo, illud a ψῶ tergeo.

nominum verbalium abundantia et varietas. Verum praeter liquidas assumuntur etiam mutae; primum in verborum purorum derivatione κλάω κλάδος, βάω βάδος, ³²) χλίω χλιδή, αὔω αὐδή, ῥώομαι ῥόθος id est ὀρμὴ μετὰ ψόφον Hes. κνύω (rado) Κνύθος ἄκανθα μικρά et Κνυθόν σμικρόν Hes. unde Κνῦ τὸ ἐλάχιστον, quod latine ramentum dicitur, ψάω ψῆφος, κνάω κνήφη, tum etiam in aliis; nam ab ἔλλω (ἵλλω, εἶλλω) profectum est βολβός et βόλβα vulva, Δολφός ἡ μήτρα Hes. et δελφύς ut Βελφοί, βελφίς et alia quae Salmasius confert ad Capitol. V. Anton. c. 12. ab οὔλω (οὔλε) nisi conjectura fallit ὄλφος, a φλύζω φλοῖστος. Universa autem exemplorum, quae ante oculos posita sunt, series manifestum reddit Graecos ab uno verbo dissimiles produxisse nominum species significatione dispari, vel vocali thematis varianda vel mutatione consonae quae terminationis est prima; nam ab eodem θρέω et θρήνος ducitur et θρύλος, a χέω χόλος ut a σέω (σεύω) σόλος, βδέω βδόλος ³³) et indidem χυλός, χυμός ³⁴) χόννος, a ζέω ζύμη, ζωμός, ζῆθος, quod Virgilius fermentum vocat, a ψάω ψηρός et ψωρός ψώρα, a σαίρω σάρος et σωρός cumulus rerum in unum grumum conversarum, a πέτομαι (ἐπτῆν) πτηνός et πτέρον rentento epsilo ut a

32) Sch. Arist. Avv. 42. (οὐκ) εἴρηται μὲν ὁ βάδος, ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασιν τοιαῦτα ὡς Εὐπολὶς Τισιφῶν ὃ ξαιρωδέ. Meinekius Fr. II. 543. *finxit igitur, inquit, a βαδίζειν substantivum βάδον. Ac simile quid etiam Eupolis lusisse censendus est, quamquam quale id fuerit vix quisquam assequetur.* Ad conjecturam proximum est τίς ὁ σόβος ὃ ἔαψ. Aristophanes grammaticus Eust. 1627, 44. Καλλιμάχος ἔφη τῷ γ' ἐμῷ δόξω ἥγουν τῇ ἐμῇ δοθήσει· καὶ τις ἕτερος βάδον τὴν βάδισιν· καὶ οὐδέν τι τούτων πεπαιγμένον ἐστιν. His simile est σόβος pro σόβησις.

33) EM. 282, 28. pluribus utitur exemplis sed minus appositis. De χόλος et χολή plerique consentiunt, quia ira effervescentibus bilis diffundi dicitur.

34) Galen. de Temper. Simpl. I. 38, 449. T. XI. ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοτέλην καὶ Θεόφραστον ἡ γευστὴ δύναμις ὀνομάζεται χυμός ἀπὸ τοῦ μ τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης· ἡ δ' ἐξ ὕγροῦ καὶ ξηροῦ σύστασις ὑπὸ θερμότητος πεφθέντων χυλός· παρὰ μέντοι τοῖς παλαιοτέροις Αἰτιζοῖς καὶ Ἰωσὶν ἑκατέρω διὰ τοῦ μ γέγραπται ὡς παρὰ Πλάτωνι καὶ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς. Apud Aristophanem modo χυλός invenitur, apud Platonem utrumque.

σχεῖν σχερός ἀγιαλός Theognost. 12, 7. et adverbia ἐν σχερῶ ἐπισχερῶ i. q. ἔξῃς. Et quis nescit inter δέμβος et ῥόμβος, στρόφος et στρόμβος, στραβός et στρεβλός, σκάρος et σκαρθμός, κόπος et κόμπος, φῦλον et φύλλον quantum intersit? At χυλός et χυμός, τόρος sive τόνρος³⁵⁾ et τórμος sive τórμη, σάρος et σαρμός, notum est quam angusto se contingant intervallo, quodque in φωνή et φήμη vulgo servatur discrimen, neglexit Pindarus Ol. VI. 108. Haec subtilius eliminare mihi non licuit summas rerum tradere conanti. Sed ab hoc aditu januaque patefacta fortasse alius quis penetrabit ulterius ac si non omnium terminationum proprietatem eruere potuerit, tamen multarum terminos accuratius constituet et ubi natae, quo tractatae sint, probabiliter demonstrabit. Hinc autem pendet distinctio significationum sine qua sermonis graeci intelligentia nulla ne cogitari quidem potest. Ceterum quem in nominibus primae declinationis tenendum putavi ordinem, eum hoc quoque sequutus sum loco, ut nomina a verbis oriunda ponerem, non contra ut veterum nonnulli ἐλέγχω ἐκ τοῦ ἐλεγχος EM. 327, 25. ῥύπτεσθαι τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι παρεμπιπύσει τούτου (scr. τοῦ τ) Sch. Arist. Ach. 15. quod si ita esset, ῥύπτεσθαι significaret sordidare; sed significat sordes auferre, eluere, et ῥύπος id quod eluitur, ut a κόπτω κόπος, τύπτω τύπος, ἐκ τοῦ χαλέπτω χαλεπός Schol. Hom. in Cram. Anecd. Paris. T. III. 143. Nec me adjunxi Buttmanno a verbis perispomenis nomina repetenti Gramm. II. 397. quamvis idem suadeat Herodianus, qui ὄρος ab ὄρῳ ducit in Schol. Dion. 649. et Heraclides qui πάτος a πατῳ Eust. 734, 47. Sed contrarium Herodianus in sua persona tuetur π. Μον. p. 24. τοῦ αἰνῶ ὄνομα προκατῆρξε, διὸ καὶ περιεσπίασθη· et apud Arcadium p. 149. περιεσπύνται τὰ ἔχοντα προυπάρχοντα ὀνόματα φόβος φοβῶ, κόπος κοπῶ, κτύπος κτυπῶ, cui accedunt inferiores Epim. Cram. I. 330. τοῦ οἰκῶ προκατάρχει τὸ οἶκος, οἰνῶ οἶνος, οἰστρῶ οἷστρος et Theognost. 148. ἀπὸ ὀνόματος δῶρον δῶρω, φωνή φωνῶ, χῶρος χωρῶ etc. κύκλος κυκλῶ, ἄμιλλα ἄμιλλῶ Anecd. Bekk. 1289.

35) Eustath. 1533, 10. οἱ πλείους ταῦτὸν οἶδασι τόνρον καὶ τόρον.

Pars III.

De nominibus tertiae declinationis.

CAP. I.

De nominibus in $\overline{\omicron}\varsigma$ exeuntibus.

§. 1. Vocabulorum, quae in hac disputationis parte tractaturus sum, haec erit partitio ut primo loco ea ponam quae praesentis formam vel integram vel levi quadam mutatione contactam repraesentant, secundo paronyma, tum quae aequo et pari jure ab utroque fonte repeti possunt vel etiam a neutro. Hujus postremi generis numerus non exiguus, secundi autem et primi silva prope immensa est et saepe tanta ambiguitas atque implicatio ut alterum sine altero disputari non possit. Quorum omnium exempla quum in bono lumine collocavero, tum de prosodia et declinatione, quantum opus est, adjiciam. Verbalibus igitur adnumeramus quae a verbis congeneribus sola terminatiane distant nihil morati arbitria eorum qui ordine inverso verba nominibus supponunt tanquam prius natis ut Schol. II. III. 97. ἐκ τοῦ κλέος κλέω et EM. 726, 52. ἀπὸ τοῦ στέφος στέφω, idemque 319, 8. παρὰ τὸ ἔθος γίγνεται ἔθω ὡς μένος μένω, σθένος σθένω, quibus succinit Choeroboscus Cram. II. 278. παρὰ τὸ χρέος γέγονε χρέω καὶ ἐν πλεονασμῷ χρεῖω.¹⁾ Nam praevertit Apollonii auctoritas contrarium tenentis: ἀπὸ τοῦ δέω καὶ χρέω τὸ δέος καὶ χρέος Synt. III. 15, 237. κλείω — ἀφ' οὗ τὸ κλέος ibid. 32, 281. τῷ χρέω παράκειται τὸ χρέος ὡς τῷ ἔπω τὸ ἔπος de Adv. 543. cujus sententiae plerique subscripserunt posteriorum: τὸ

1) H. Stephanus in Thes. statuit μῆδομαι a μῆδος potius derivatum esse quam contra; si enim, inquit, μῆδος ex μῆδομαι factum esset, quidni itidem μέδος ex μέδομαι haberemus? Ceu vero necesse sit a similibus similia nasci.

Lobeck. Technol.

πλέκος ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ πλέκω ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλέπος καὶ ῥέω ῥέος Sch. Arist. Pac. 526. παρὰ τὸ ῥέω ῥέος ὡς κλέπτω κλέπος Sch. Aesch. Prom. 400. παρὰ τὸ εἶδω εἶδος ὡς θάλλω θάλλπος, τεύχω τεῦχος EM. 295, 50. Hanc igitur rationem sequuti nomina distribuemus sic ut verba solent, in pura et non pura, primaque in fronte collocamus Ἄος τὸ πνεῦμα Hes. φάος, ῥέος, κλέος, et quae Herodianus composuit Eust. 1746, 9. Cram. I. 226. ἀπὸ τοῦ κνύω Ἡσιόδος κνύος ὠνόμασε ὡς ἀπὸ τοῦ φλύω φλύος καὶ θύω θύος, ²⁾ *thus Julius Modestus* ἀπὸ τοῦ θύειν Charis. L. I. 42. p. 58. ad ultimum Φύος γέννημα Hes. Sed paucis illis verbis, quorum character est iota et o breve longumve ut κίω, λόω, τρώω, nomina contexta sunt nulla. Alterum genus adhaeret non puris. Labialibus quidem βλάβος, βλέπος, θάλλπος, κάρπος, λέπος, στέφος, στρέφος, τρέφος, Σκῆφος ἀττικοὶ τὸ σκότος λέγουσιν Hes. a νέφω (συννέφοι) ut κνέφας. Gutturalibus στέγος, φέγγος, φλέγος, τιμῆγος — ἔλκος, πέκος, ῥέγκος sive ῥέγγος, ἄχος, εὐχος, τεῦχος, τρυχος, ψῦχος, ἔλεγχος. Dentalibus ψεῦδος, εἶδος, ἦδος, μῆδος, κῆδος — αἶθος, ἄλθος, ἄχθος, λῆθος, πεῖθος, ³⁾ πληθος, βρῖθος, ἔχθος, κεῦθος, ἔρενθος, sed nullum in *τος*, quia ne verba quidem huc facile excidunt. A liquidis processerunt haec: νέμος παρὰ τὸ νέμω EM. μένος παρὰ τὸ μένω ὄθεν τὸ μεμαώς Sch. II. VI. 261. γέμος, σθένος, στένος, θέρος, κῦρος et trisyllabum ὄφελος.

2) Arcadius p. 165. τὰ διὰ τοῦ υ περισπᾶται ὅσα ἔχει ὄνομα ἢ κατ' ἐναλλαγὴν γέγονε, θυῶ, θυῶ τὸ θυμιῶ, ὅθεν θύος, μυῶ καὶ μύω βαρύτονον, κύω ἀττικὸν ἐκ τοῦ κυῶ, hoc per enallagen, ut dicit, caetera a nominibus θυῶ a δύη etc. quare pro θυῶ — θύος scribendum θυῶ τὸ ἐπὶ σὺς καὶ βαρύτονον θύῶ τὸ ὀρμῶ ὄθεν θύος.

3) Ἡὼς πρότερος δόλον ἐκβαλε πεῖθεϊ πελθων Orac. in Schol. Pind. P. IV. 10. Hujus tamen facilis est correctio πεῖθοϊ vel potius πεῖθοι, nam idem est exitus in versu Pythio Πυθῶ δῖαν Sch. Phoen. 638. ἐπ' ἧῶ κοῖτον Hesiod. Opp. 547. quod jure retinuit Goettlingius rejectum a Buttmanno Gramm. §. 49. Adn. 3. v. Gerhard. Lectt. Apoll. p. 143. Hofmann. Quaest. Hom. 43. Dativi Πυθόϋ diaeresin Choeroboscus Dict. 332. contra Herodianum disputans probat exemplo Pin-darico, cui simile Ἄοος Nem. VI. 89. Schmidius posuit pro Ἀοῦς.

§. 2. Haec analogiae finibus continentur. Anomaliae speciem obijciunt vocalium et consonantium detractio, adjectio, tropaeque variae, denique paragogae. Detractionis causam et exemplum affert Schol. Lyc. 84. τὰ ὀνόματα τῶν ζημάτων βραχύτερα εἶναι θέλει, θάλλω θάλος, cui multa similia sunt: βάλλω (βέλλω) βέλος, τέλλω τέλος Eust. 1148, 48. σκέλλω σκέλος EM. Cram. II. 412. σκύλλω σκύλος, et in universum τὰ εἰς $\overline{\sigma\varsigma}$ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτερα ἔχοντα δισσοὶν τὸ $\overline{\lambda}$ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα· πεπλάνηται οὖν τὸ κάλλος Herodian. Μον. p. 11. Sed hoc verbale non est, neque magis τὸ κόλλος nomen antiquis ignotum. Idem valet de reliquis liquidarum. Nam quod Salmasius scribit ad Tertull. Pall. 210. *tenuis purum et putum graecum est τὸ τένος vel τέννος*, hoc τέννος semel legitur apud Hesychium Τέννος στέφανος, unde non constat de genere, nedum de dialecto; quin cum *taenia*, *tenuis*, *tendicula* ad τείνω pertineat non dubito. Δέρξος, quod in versione Bibliorum Alexandrina legitur, vel ab aeolico δέρξω derivatum vel paronymon est a δέρξις v. Dissert. V. §. 4. Sigma duplex uni manet ὄσσομαι τὸ ὄσσος, si hic fuit nominis defectivi nominativus. Cetera gutturalem substituunt futuro involutam δράκος τὸ δράγμα, ῥήσσω ῥήγνυμι ῥάκος, πήσσω πήγνυμι πάγος quod et masculine appellatur, postremo πρᾶγος et φροῖκος. His proximum et continens est genus verborum in $\overline{\zeta\omega}$ exeuntium: Σχίδος ἡ ἀπόσχισις Hes. ἔζω ἔδος, quod Apollonius de Adv. 618. cum κνίζω κνίδη et κλύζω κλύδων confert. Sed a ῥέζω ῥέξω gamma transit ad nomen τὸ ῥέγος. Si aggravando syllabae primariae ponderi insita est consona auxiliaris, in transitu evanescit: τρύφος ἐκ τοῦ ἔτρυφον ἀορίστου Sch. Od. IV. 508. et pariter δρύφος, δάκος, τέκος, σκάφος. Ad eandem aoristi similitudinem recidunt πάθος, λάχος, μάθος et δράκος a δέркоμαι, cujus consonae finales, quum aliter attenuari non possent, transpositae sunt. ⁴⁾ Duobus verbis δείδω et

4) Nomen δράκος hic assumptum est propter solum dativum δρακέεσσι in Nicandri versu, sed is ambiguus, quia apud eundem poetam legitur ῥαγέεσσι Alex. 184. a nominativo ῥάξ. Eodem modo aucti sunt dativi Φρυγέεσσι Sibyll. L. XIV. v. 97. ed. Maj. nisi pro Φρυγίεσσι,

πύθω quae subjuncta sunt nomina, thematis puri speciem referunt δέος et πύος, sed πλήθω, μῆδομαι et alia, quorum stirps a principio pura fuit πλέω μάομαι, dentalem cum nominibus communicant. Diphthongi modo attenuantur παρὰ τὸ δαίω δάος EM. 248, 2. νείφω νέφος p. 256, 43. quod si minus aptum videtur, praesto sunt alia χαίνω χάνος τὸ στόμα Poll. γέινομαι γένος, μείρομαι μέρος, λείβω λίβος, εἰπεῖν ἔπος, saepius statu suo manent εἶδος, τεῦχος etc. nisi qua mutatur significatio τεῖχος παρὰ τὸ τεύχω Gram. I. 411. v. Diss. III. fin. Eaque diphthongus a poetis substituitur in locum epsili χρεῖος, δεῖος, στεῖνος, Πεῖκος ἔριον ψάσμα Hes. (ubi πεικός editum est). Consonarum epentheticarum duo sunt genera; unum quod Grammatici ex temporibus verbi obliquis sumtum putant, alterum extrinsecus aliunde arcesitum. Illo continentur literae κ , σ , τ , φῦκος παρὰ τὸ φύω πέφυκα EM. (ut a βρύω effloreo synonymon βρύνον) πίσος ἢ πεῖσος ῥηματικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ πίσω ὡς μύω μύσος Sch. II. XX. 9. EM. 673, 19. ἄψα τὰ μέλη ἀπὸ τοῦ συνῆφθαι (ut ἄρθρα, artus) Schol. Od. IV. 794. Sch. Oppian. Hal. II. 294. EM. 183, 13. ἄλσος παρὰ τὸ ἄλδω ἢ παρὰ τὸ ἄλλομαι p. 70, 67. pari utrumque assensu dignum; illud ob similem nominis τάρφεα significationem, quod a τρέφω (ἀλδαίνω) ductum esse convenit; hoc quia δένδρον αἰῶσειν Pind. Nem. VIII. 69. arbusta salire Lucr. dicuntur; *) ἀπὸ τοῦ θέρω τὸ θερμαίνω ἐτυμολογεῖται τὸ θάρσος Sch. Eur. Hec. 858. postremo πέσος τὸ πέσημα. Ex tertia perfecti passivi persona tau derivatum habent κλητός ἢ συνάθροισις EM. 519, 38. Gram. II. 382, 14. Choerobosc. Epim. in Psalm. p. 168. quibus

quod h. l. editum est, Φρυγίοισι rescribere praestat, et δύεσσι aeolicum Eust. 802, 28. Ἀχειρής pro ἄχειρ tam insolens est ut pro ἀχειρέες in Batrach. 300. paene tutius videatur ἀχειρέες ponere hoc est ἄχειρες cum epenthesi τοῦ ε.

5) Utrouque convenit ἄλματα οἱ Αἰολεῖς καλοῦσι τοὺς κλάδους οἷον ἀλδήματα καὶ ἀνξήματα Sch. Od. XVIII. 70. et Orion in EM. 69, 28. sed quod hic e Lycophr. 319. affert ἄλμα Τρωός, si cepotaphium sive sepulcrum arboribus consitum significat, uni ἀλδαίνω aptum est detracto spiritu. Ἄλμα τὸ δάσος Moschopul. Opusc. p. 33. saltus, Wald per omnes fere Germanicae linguae dialectos diffusum est.

refellitur Schleusneri conjectura in Thes. V. T. Aquilam *πληθος* scripsisse; similiterque veteres classis nomen interpretantur *κλήσις* a calando dictum et ab eadem stirpe *κλειτος* *δόξα* Hes.⁶⁾ et a dissimili verbo *κλίνω* simile *κλίτος* i. q. *κλίμα* et *κλειτος* *παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν τῇ Θεσσαλίῳ* (Θεσσαλικῷ) *κλείτει* Sch. II. XII. 66. quo loco non *δόξα* significatur ut Welckerus putat Fragm. CIX. sed qui a multis celebratus est *κλισμὸς Θεσσαλικός* v. Interpr. ad Athen. I. 28. B. *ἔδος Θεσσαλικόν* Hippocr. de Articc. p. 143. T. III. cf. Schneidewin. Beitr. zur Krit. d. Lyrik. 117. Ex eodem genere est quod EM. proponit *παρὰ τὸ χῶ τὸ ἐνδέομαι χῆτις καὶ χῆτος* ut a *μάω μῆτις* et *μῆτος*, a *τάω* (*τητάω*) *τήτη* et *τῆτος* ἢ *σπάνις*, ab *ἔω ἐννυμαι* interjecto sigma *ἔστι* ἢ *στολή* v. Par. 430. et cum antithesi aspiratae *ἔσθος* et *ἔσθής* Schol. II. XXIV. 94. Neque solum consonae verbi cliticæ inseruntur sed et aliae promiscue, imprimis dentales, *ἄω ἄδος* v. Diss. IV. §. 1. *κλάω κλάδος* ὡς *τέκος* Schol. Arist. Avv. 238. (nisi dativus *κλάδεσι* et *κλαδέεσσι* metaplastus est v. Par. 178.) *μῆδος*,⁷⁾ *χλίδος*, *ὑδος*. Et ab aliis pure terminatis *κύθος* *τὸ κύημα* Sch. Callim. in Apoll. 53. v. Diss. IV. §. 3. Adnotam. *σῆθος* *παρὰ τὸ ἐστέναι* EM.⁸⁾ qui etiam plurale *τήθεα* ad *τάω τητάω* accommodare conatur. Interdum etiam labialis; nam *Κνίφεα κνίδα* Hes. significationis causa ad *κνίζω* referendum est, forma magis ad purum *κνύω* inclinante; parique enallage vocalium *ἐκ τοῦ ξύω ξίφος* Cram. I. 300, 20.⁹⁾ cui simile instrumentum *κνώδων* pugio et *κνώδαξ* *τὸ*

6) Phot. *Κλύτος* *δόξα* sed in cod. accentus omissus tum a prima manu in ultima positus est quasi sequeretur *δοξαστός*. *Κλείτωρ* andronymicum cum *Καλήτωρ* convenit; urbis nomen fortasse *Cliviam* significat vel *Clusium*; *Κλίτος* oppidum Graeciae Sibyll. III. 345. priorem brevem habet.

7) *Κλήδεα φραγμοί* Hes. a *κλείω* claudio, ut videtur, unde *πληθος* *αἰνὶ* quae *campus saepibus muniunt* Plin. XVI. 67. Utrique deest iota, quo *πληθρον* non caret.

8) *Τὰ ἐν τῇ ἥπαι σιήθεα* Aret. Cur. Acut. II. 6, 107. tubercula significare videtur, quae extant et eminent.

9) Summae inconstantiae specimen praebet nomen plantae *ξυρίς*, *ἐνιοι δὲ ξυρίδα* Galen. de Med. Simpl. VIII. 14. p. 87. T. XII. *ξηρίς*

κέντρον a κνάω denominatum est; nec adversatur Sch. II. I. 220. ξίφος καὶ δορικῶς σκίφος παρὰ τὸ σκίπτω (σκιῖπτω) nam hoc quoque cum κνάω et κνίζω etymologiae vinculo copulatum est. Μῆχος interpositu gutturalis a μάομαι tractum videtur. De liquidis huc pertinet lambda, si quidem vera est Valckenarii conjectura χεῖλος a χάω hio capio ut χηλή ductum esse; sed certissime $\overline{\eta\gamma}$, παρὰ τὸ δῆω δῆνος ὡς κτήσω κτήνος EM. a λάω (γλαύσσω) γλῆνος ¹⁰) φλέω φληνος, a thematicis δάνος donum et γάνος. Huc accedunt consonarum finalium tropae modo simplices, modo cum aliis affectionibus copulatae: ψεύδω ψύδος EM. et ψύθος, στείβω στῖφος, θήπω τάφος Θῆβος θαῦμα et θάμβος ¹¹) -λέγω λέχος, ῥήγνυμι ῥάκος et ῥάχος, πῆγνυμι πάχος quibuscum juncta sunt πηγασίμαλλος (pro πηξιμαλλος ut ταμεσίχως) et παχύμαλλος, Κέλνρος τὸ κάλυμμα ἀπὸ τοῦ καλύπτειν καὶ κάλυξ EM. cf. Prolegg. 296. Consonae finali nonnunquam fulturae loco accessit auxiliaris ἔκω ἔκνος, τέλλω τέλθος, ἄγω ἄχθος, Σύρφη φρύγανα Hes. unde συρφετός processit. Paragogae bisyllabae exempla sunt ὄνομαι ὄνειδος, σπείρω σπέραδος cui Schol. Nic. Th. 649. confert τείνω τέναγος aqua tenuis Liv. vel gravi coeno tenax Tacit. v.

ἢ ξυρίς Paul. Aeg. VII. 3, 248. ubi primo loco ξῦρίς scribendum, cujus accusativus est parisyllabus *xyrín* Plin. XXI. 88. In Orion. Lex. 192. ξῖρίς διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τῆς εἰ· οἶον ἔρίς, δῆρίς, ἔρίς, Σίρίς, κίρίς, Τίρίς, exempla docent illos ξῖρίς praetulisse quia nullum in ρίς barytonum diphthongo scribatur. In EM. additur nonnullos σίρίς (scr. σῖρίς) scripsisse.

10) Nimis scrupulose Eustathius p. 1345, 5. τοῦ γλήνεα ζητητέον εἴτε γλῆνος ἢ εὐθεῖα εἴτε γλήνειον καὶ ἰωνικῶς γλήνεον ὡς κήλεον· τὸ δ' ὅμοιον ζητητέον καὶ περὶ τοῦ δήνεα. Sed Apollonius certe γλήνεσι et δήνεσι scripsit; γλήνειον autem et δήνειον prorsus incognita. Recte vero τὰ φήρεα apud Hippocratem Foesius pro φήρεια positum esse judicat. Substantivum κήλεον Eustathius sumsisse videtur ex Hesiodi versu κατεπύθειο κήλεα νηῶν, quem varie corrigunt.

11) Schol. Oppian. H. I. 236. θάμβος παρὰ τὸ θάπος πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\beta}$ (τοῦ $\overline{\mu}$) καὶ τροπῇ τοῦ $\overline{\pi}$ εἰς τὸ $\overline{\mu}$ (τὸ $\overline{\beta}$) quae ex EM. 745, 35. et Eust. 468, 29. emendantur. Ex his non sequitur in usu fuisse τὸ θάπος.

Prolegg. 305. *τέμω* (*τέμνω*) *τέμενος* EM. Cram. II. 415. et *τέμαχος* Proll. 333.¹²⁾

§. 3. Buttmannus in Grammaticae parte ea, quam de formatione verborum inscripsit, bis hunc locum attigit; semel §. 119. n. 19. p. 397. sic disputat ut neutra in *ος* exeuntia similiter ut alia primae et secundae declinationis substantiva non solum a barytonis proficisci significet sed etiam a perispomenis, *ἀλγέω ἄλγος*, *διψάω δίψος*. Iterum n. 43. p. 420. ubi neutra tantum non omnia ab adjectivis in *υς* et *ης* derivari statuit asseverantius. Illud lineari probatione refellere non possum; sed communes derivandi rationes observanti nomina a prima positione propius abesse videantur necesse est quam verba circumflexa. Quamobrem ut *τιμάω* a *τιμή*, *πονέω* a *πόνος*, *χρυσόω* a *χρυσός* declinata dicimus, ita Grammaticis adstipulamur *ἀλγῶ*, *διψῶ*, *τευχῶ*, *οἶδῶ* paronymorum in numero censentibus Arc. 151. et 153. Cram. I. 161, 7. Quod vero vir praeclarus altero loco affirmat de adjectivis, id aliqua ex parte verum est, non in totum. Etenim ea quidem substantiva, quibus nulla pars orationis conjugata est praeter adjectiva ut *βάθος*, *εὖρος*, *τάχος*, ab adjectivis traducta esse concedi potest, et naturae adeo consentaneum videtur res latas, profundas, celeres prius appellatas esse quam notiones animi ex rebus ipsis collectas atque comprehensas latitudinis, celeritatis etc. Atque hac in sententia veterum quoque nonnullos fuisse apparet: *ὥς δάσυς δάσος*, *οὔτω γλάφος γλαφύς* EM. p. 233, 50. cui hoc quidem non damus, nam neque *γλαφύς* dicitur neque *γλάφος*, sed aptiora sunt ista *ἐκ τοῦ ὀξύς γίνεται ὄξος ὥς ταχύς τάχος*, *παχύς πάχος* p. 626, 50. Idem tamen saepius ordinem invertit *εὐρύς παρώνυμον παρὰ τὸ εὖρος ὥς θράσος θρασύς* p. 396, 18.¹³⁾ *ἀπὸ τοῦ κράτος κρατύς ὥς πλάτος πλατύς* 535, 41. *αἰπύς παρὰ τὸ αἶπος* 37, 34. Et adversus hoc ratio illa,

12) Praetermisi *λέκος*, *μεῖδος* et *ῥέκος* τὸ ζῶμα, quorum origo incerta nec genus satis constat. *Λέκος* patina a similitudine τοῦ *λέπου*s dicta videtur, unde vasis nomen *λεπαστή*.

13) Praepostere addit *κότος κοτύς*, *ἵππος ἱππύς* significans propria Cotys, Hippiys.

qua species prius appellata creditur quam genus, utique non valet; nam αἶπος non altitudinem significat sed locum altum ut δάσος non densitatem sed, ut hoc utar, densetum, et γλεῦκος non dulcedinem, sed mustum, ὄξος acetum non acorem. Quae vero Buttmannus illis subjungit ψευδος, αἰσχος, κῦδος, μῆκος, eorum primum verbo conjunctius est quam adjectivo, quod Grammatici haud ignobiles Homero ignotum ac ne nativum quidem esse confirmant v. Parall. 161. et 164. cetera ex nullo vocabulorum usitatorum sed ex stirpibus reconditis procreverunt; nam quae ille fingit §. 69. Adn. 6. αἰσχός, καλλός, parum arrident. Aliis quibusdam Grammatici adjectiva secundae declinationis praeponunt: ἐὰν ἀπὸ ἀρσενικοῦ ὄξυτόνου μετέβασις γένηται εἰς οὐδέτερον γένος, συμμεταβάλλει καὶ ὁ τόνος, ὁ μακρὸς τὸ μάκρος, ὁ στενὸς τὸ στεῖνος Gram. I. 412. μέζεια τὰ αἰδοῖα ὅτι μέσα τοῦ σώματος· Σικελοὶ δὲ μέσα καλοῦσιν ¹⁴) EM. et Gud. 390. quorum duo novissima ab adjectivis discrepant adjectione temporis sive morae ut a καλός κάλλος, μακρός μῆκος. Eodem modo neutra κῦφος, αἰθος, σίκχος, σκνῖφος ab epithetis nasci potuerunt quae iis vetustate aut antecedunt aut certe paria sunt; sed κρύος ὁ ξηρός Hes. κνισός et μυσός postponimus nominibus κρύος, κνῖσος, μύσος, quia horum usus antiquior multo atque illustrior. Nunc de altero genere paronymorum dicendum est, quod a substantivis repetitur: ἐκ τοῦ βλάβεται ὄνομα ἡ βλάβη καὶ ἀπ' αὐτῆς τὸ βλάβος ὡς δίψα δίψος καὶ τὰ ὅμοια Eust. 1410, 17. Nec parcitur audacioribus. Etenim ἥδος nomen Herodianus quum posset ad ἥδομαι referre, nominalibus adjecit ob hanc unam causam quia aspiratione caret: τὸ ἥδονή δασυνόμενον μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἥδος ψιλούμενον ὡς ἡμέρα εἰς τὸ ἥμαρ EM. 420, 35. Cram. III. 400. Eust. 154, 40. Sed etiam, nbi nulla ejusmodi causa subest, λέγουσιν τινες ὅτι ἐκ τοῦ μηχανή γίνεται κατὰ παρασχηματισμὸν μῆχος ὡς ἥδονή ἥδος Epim. Cram. I. 271. In universum tamen principatus datur neutralibus: ἄγος τὸ σέβας ὀθεν τὸ ἄγη Sch. Soph. Oed. T. 656. παρὰ τὸ νάκος νάκη

14) Quae sequuntur, sic explenda sunt: ἥ (ἀπὸ τοῦ μήδεια) κατὰ μετέθεσιν τοῦ δ̄ εἰς ζ̄ (καὶ ἱροπῇ τοῦ ἦ). Cf. Schneidewin. Conject. 138.

ὥς παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, ἄκος ἄκη, σκέπος (σκέπας) σκέπη EM. 597, 17. Cram. I. 297. νείκη ἐκ τοῦ νεῖκος EM. 276. videlicet propter aetates auctorum. Quam rationem si tenemus, λαῖφος, νεῖκος, τάρβος anteponenda sunt femininis, sed γράφος, δίψος, κνῖσος, λῆθος, λῶπος, νάκος, νάπος, νῖκος postponenda. Ex his ipsis tamen Aristarchus duo in Iliade posuit κνῖσος ¹⁵⁾ et νῖκος, quod alii ne Hippocrati quidem concedunt v. Santen. ad Terent. p. 424. Ac profecto si Homerum ipsum ejusque aequales audiremus loquentes, multa in aures nostras influerent, quae nunc pro novis ac novitiis habentur. Quis jam de illis arbitrari audeat, quae suffragatores habent numero et dignitate suppres, ut πάθος et πάθη, βλέννος et βλέννα, aut etiam aequaliter ignotos sicut illa quae Glossographi in memoriam referunt βάσσος οὐδετέρως ἢ βῆσσα Hes. λύγος οὐδετέρως τὸ σκότος (et λύγη) EM. τήτη et τῆτος ἢ ἔνδεια Phot. σχίδος et χλίδος pro σχίδη et χλιδή Hes. Φοιά, ψύα δὲ καὶ πληθυντικῶς τὰ ψύη Suid. Praeter haec non est obliviscendum femininorum nonnulla versui heroico reluctari ut βλάβη et σκέπη. Ac fortasse significatio quoque interdum causa fuit quamobrem alterum genus prius reciperetur, alterum posterius; nam plerisque quidem eadem est sed sunt etiam quae mutata terminatione res diversas ostendant γλῆνος γλήνη, σκεῦος σκευή, σκῆνος σκηνή, σκάφος σκάφη, ὕφος ὕφή, ¹⁶⁾ quorum omnium ea ratio est ut utrum genus natura primum sit vel secundum nemo possit decernere. Sed si verum est, quod Valckenario Observv. XXXV. 311. ed. Lips. aliisque non paucis et sat

15) Eust. 668, 34. κνίσση καὶ κνίσσος καθὼ δηλοῖ ὁ γράψας κνίσση μελδόμενος (II. XXI. 363.) εἰ καὶ τινες ἀπαρέσκονται ὡς μὴ ἐντετυχηκότες τῷ κνίσσος.

16) Quae Schneiderus huc refert στύπος et στύπη quantitate differunt et interdum scriptura; quare στύπη sive στύπη stappa stipa potius cum στοιβή conferendum videtur, quae pariter ad παραβύσματα pertinet v. Vales. ad Harp. 150. (Apollonii verba quae ex libro MS. excerpserit, nunc leguntur de Coniunct. 515.) In Schol. II. XIX. 350. ἡ ἄρη φυλάττει τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῖς γάμφεσι cod. praebet τάρφεσι, quod in γάρφεσι mutandum hoc est in nido, quem Euripides Ion. 172. ἐννήν καρφηράν vocat.

gravibus videtur, verbum ἀκείσθαι a sartoribus et sutoribus translatum esse ad medicos, quia ut illi tunicas calceosque laceros, sic hi (quod cum bona eorum venia dictum sit) corpora nostra non redintegrant sed quoad possunt reconcinnant et rupta consuunt, necessario sequitur ἀκὴν id est acum prius appellatam esse quam ἄκος, etsi hujus nominis usus antiquissimus et frequentissimus est, feminini vero vix ulla notitia praeter grammaticos. Verum, ut ad finem perveniam, non solum feminina primae declinationis huic generi nomen, de quo disserimus, conjugata sunt sed etiam masculina et neutra secundae: σκύφος διαφορεῖται κατὰ τὸ ἄφενος, ὄνειδος καὶ ἔλεος Eust. 1632, 5. quibus idem p. 73, 50. addit σκότος καὶ χρεῖος παρὰ Φίλωνι et p. 432, 19. τὸ θρηῆνος, quod non legitur hodie, χρεῖος apud Philonem non substantivum est sed adjectivum, τὸ ἔλεος Alexandrinorum proprium; σκύφος masculinum Aristarchus Od. XIV. 112. praetulit neutro; ὁ ἄφενος Hesiodus vindicavit ¹⁷⁾ cetera in communi usu posita sunt. His accedunt τὸ θάμβος παρ' Ὀμήρω, ὁ θάμβος παρὰ Σιμωνίδῃ Sch. II. IV. 79. τὸ πάγος Aristot. et ὁ πάγος, τὸ κέρνος crater mysticus et ὁ κέρνος, τὸ κύμβος ὁ κύμβος, τὸ οἶδος et ὁ οἶδος Med. Mosq. p. 210. τὸ et ὁ τάριχος, τὸ ῥῖπος et quod ex uno affertur Dioscoridis loco ὁ ῥῖπος, ὁ et τὸ στρηῆνος, cujus utrumque genus a scriptoribus classicis abest v. Sturz. Dial. Al. 159. tum illa quae significationis quodam momento differunt ὁ et τὸ ἔλεγχος, et quae prosodia quoque ὁ κύδος et τὸ κῦδος. ¹⁸⁾ Neutra secundae declinationis huc adhibet EM. 287, 43. ὥς ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον καὶ μέγαρος μέγαρον, οὕτω δρύος

17) De codicibus homericis, quos Heynius II. I. 171. hoc genus praeberere dicit, Spitznerus tacet.

18) Carei nomen graecum est ὁ κάρος et τὸ κάρον. In Galen. de bon. et mal. succ. c. VIII. p. 794. T. VI. τοῦ καλουμένου κάρους Salmasius in Solin. p. 704. tacite substituit τῆς καλουμένης καροῦς, quod non minus ignotum; τῆς καρέως (hoc accentu) legitur in Comm. III. in Hipp. de Humor. p. 360. T. XVI. Τὸ σκάρος per errorem in Lexica receptum est ex EM. ubi τὸ σκάρος scil. ὄνομα legitur. Dubium est Κάρπη τὰ σπέρματα Hes. Pro τὸ ῥῆνος (cutis) Aret. Sign. Diut. II. 13, 71. cod. Harl. τὸν ῥῖνον.

δριόν ¹⁹⁾ sed Herodiano iudice π. Μον. p. 40. τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποιήται, quod ideo statuisset videtur quia κρίνον omnes casus habet, illud duos modo obliquos v. Parall. 117. nec μέγαρος reperitur praeter genitivum μεγαρέων in Sophronis loco, quem Epim. Cram. I. 277. cum θύον θύος, δένδρον δένδρος confert, alii forsitan metaplastis adnumerent. Sed quomocunque res se habet, μέγαρον certe primatum obtinet ab adjectivo μέγας derivatum. De ceteris nemo contra dicet quin eodem temporis vestigio atque uno quasi partu et generis neutri nomen edi potuerit et masculinum vel femininum.

§. 4. Si quis autem neget verba perispomena excludi oportere, quia hoc subsidio demto ἄλγος, ἄρκος et alia solvi nequeant, ac si eandem ob causam adjectiva in $\overline{\eta\varsigma}$ et $\overline{\upsilon\varsigma}$ fingere perstet, is fortasse his remediis diffidere incipiet ubi respexerit ingentem numerum vocabulorum quae nulla ratione expediri possunt. Quis enim Herodiano EM. credat nomen βεύδος, quo non ἐνεύναιον significatur sed vestis et ea pretiosa ut videtur, a verbo εὔδειν derivatum esse? aut ἔγγος παρὰ τὸ ἔχειν Eust. p. 1393, 38. aut ἔτνος παρὰ τὸ ἔω τὸ ἀπολύω Lex. de Spir. 219. aliaque longe ultra Thulen repetita. Quibus non antepono Buttmanni conjecturam κρούος cum κροῖ sic ut horror et hordeum idemque cum ὀκριόεις cognatum esse Lexil. I. 198. et diversum Schneideri placitum verbum κρούω fingentis. Sed si haec quoque concesserimus, illico succrescent alia quasi excetrae Lernaee capita: βράγχη plurale, γέλλος, ἔθνος, ἔρνος, ἔτος, κάμπος, πέος (πόσθη) ῥέθος, σπέος, τῖφος, κίφος coronae genus; quae ab omni verborum et nominum societate sejuncta sunt. ²⁰⁾ Attamen intercurrunt quaedam, quorum origo ut non manibus prehendi sed tamen probabiliter conjectari possit. Primum ἄγκος et

19) Σπείρεα Nic. Th. 881. glossa interpretatur λέπη id est σπείρεα tunicas bulborum sive folliculos, sed Schol. τὰ σπέρματα tanquam verbale.

20) Ῥύτρος plantae nomen semel legitur nec certa scriptura. Βέκος Phrygum linguae assignatur cetera simillimum verbis coquendi, quae in dialectis germanicis et slaviciis reperiuntur. Τοῦ βέκου Eust. ad Dion. v. 809. ult. fortasse ex vitio.

et fortasse ἄγγος, quae res non multum diversas curvum et cavum declarant, magnam et vocis et significationis similitudinem habent cum ἄγος fragmentum, ἀγκύλη suffrago, ἄγοστος et ἀγκών, quae tria vocabula Glossographi consociant; ἄγος autem ad ἄγνυμι pertinet ut ζεῦγος ad ζεύγνυμι EM. 409, 50. Αἶσχος, cui Buttmannus etymon αἰσχός affingit ab αἰδομαι non longius remotum est quam πάσχειν a πάθος et παθεῖν. Quod Graeci hujus et superioris aetatis dicunt ἄθος pro ἄνθος v. Hemsterh. ad Plut. 1205. ²¹⁾ propius est verbo ἄω spiro, halo, unde ἄωτος flos et floccus, ἄωρος somnus, ἄωτειν i. q. λαύειν, similique epenthese distat βένθος a βάθος, πένθος a πάθος. Βρέφος sive βρέμβος Hes. et ἔμβρυον synonyma sunt v. Lennep. ad Phalar. XIX. 98. fortasse ab obsoleto βρέω, βρύω, sed EM. illud modo ad φέρω revocat, modo ad τρέφω, cui consentit Eustathius 1392, 26. βρέφος pro τρέφος dici. Βράγχος singulare jam alii cum βρόγχος, ῥόγχος raucus et ῥέγχω contulerunt. Βάρος ut intellectu ita formatione cum φόρτος convenit, quod a φέρω declinatum est, huic autem respondet germanicum verbum *baaren*; γῆ ἄφαρος Meletius c. X. 84. in Cram. Anecd. T. III. et Glossographi interpretantur per ἄφορος, sed iidem etiam per ἀφάρωτος v. Hecker. Callim. p. 90. ad quod postea revertar. Sed ejusdem familiae etiam βράδος esse videtur et adjectivum βραδύς ἀπὸ τοῦ βαρύς πλεονασμῷ τῷ δ̄ καὶ ἐν ὑπερθέσει EM. sed hac neglecta *bardus* a *graeco* βαρδύς Fest. cf. Doederl. Syn. IV. 226. Quo saepius literae δ̄ et λ̄ vices suas permutant, hoc probabilius duco pro λίπτω aliquos alicubi dixisse δίπτω et ab hoc derivatum esse δίψος, quod Buttmannus Gramm. II. 397. a διψάω repetit; λίπτων γάλακτος Apollon. IV. 813. nihil differt a διψῶν. Εἶρος H. Stephanus in Thes. ab εἶρω arcessit. Ἔλος palus a Graecis mediae aetatis βάλτος dicitur et ἐλώδης βαλτώδης, quae Co-raes ad Plutarch. T. IV. 476. ad ἄλσος confert, nam ἄλσεα οἱ κάθυγροι τόποι Hes. ἄλσος autem et hinc factum Ἄλτις Koenius ad Greg. p. 220. haud inscite refert ad verba alendi

21) Nomina urbium Ἀθήναι et Ἀνθήνη fortasse idem significant, Florentiam vel Floram.

ἀλδαίνω, ἀλδήσκω etc. Ἑρεβος et ὄρφνη ad verbi ἑρέφω similitudinem inclinant. Ἑρκος et ἄρκυς EM. Sch. Opp. Hal. III. 125. ab ἔργω εἶργω arceo derivata esse docent. Ἔντος qua via ad veritatem reduci possit supra ostendi Diss. V. 3. Κῆτος Buttmanus non dubitat quin a thematico κάω sive χάω (χάσκω) ortum sit, quod confirmari potest comparatione Oppiani *δυζάντεα χάσματα λάμνης* et Hesychii *Λάμβαι χάσματα καὶ ἰχθῦς* nimirum οἱ *μεγακῆτες*, lamiae, delphini aliaque immania cete. Κύτος, quod Hesychius interpretatur *χώρημα*, βάθος, plerumque de alveo et alvo dicitur, unde non multum dissident κύσθος, κύστις, cunnus, quae omnia Etymologi cum κύω connectunt. *Λαῖφος παρὰ τὸ λῶπος* EM. recte secusne non dixerim. *Λῶπος* vero etsi non prorsus idem significat quod *λέπος*, *λοπός* et *λοβός*, tamen propter generalem similitudinem ad eandem stirpem *λέπω* revocatur. *Μύσος* jam supra protuli probata Grammaticorum originatione; nam etsi *μύειν* a significatione propria, quae in compressione labiorum nariumque posita est, nunquam recedit, tamen hinc derivata ad indignandi et aversandi affectum translata sunt, primum adjectiva quae Hesychius varie scribit sed uno modo interpretatur *μοῖος*, *μοῖος*, *συνός* hoc est *στυγνός*, *στυθροπός*, tum verba *μυῖν*, *μυχθίζειν*, *ἐπιμύζειν*, *Μυσάττεσθαι τὸ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυχεραίνειν* Poll. II. 78. Et ab horum societate non facile divelli possunt *Μυχός* *μιαρός*, *Μύσκος* *μίασμα*, *Μυσά* *μιαρά*, *μύξα* mucus, quibus omnibus humor foetidus teterque declaratur.²²⁾ Ὅξος acetum et ὀξύς acer nulla religio est quin cum ἀκὴ acus componamus et cum verbo ἀναχμέος. Ὅρος genere et spiritu discretum est

22) Muffa apud scriptores aetatis mediae et *μοῦχλα* hodie mucorem significat; Itali mucidum *muffato* dicunt, Francogalli *moisi*, nostrates *muffig*. His simile nomen *Mephitis* exhalatio gravis et *la mofette*. Ab eodem illo *μύω* tractatum esse nomen *μύδος* humorem putidum significans colligimus ex derivatis: *ἐμυδάξατο ἀντὶ τοῦ ἐμυσάξατο ἀπεμυκτήρισε* Sch. Nic. Al. 481. *ἰδμὴ μυδαλέη ἢ μυσαρά* Sch. Apoll. II. 191. quanquam hoc adjectivum *μυδαλέος* et verbum *μυδαίνειν* omissa putoris notione plerumque nihil aliud quam madorem significet. *Μυδῶν* et *μαδῶν* a librariis saepe confusa, Ruhnkenio ad Tim. 184. cognata videntur.

ab ὄρος sed eadem fortasse stirpe nititur ὄρω, nam utroque extans quiddam et ὄρθόν significatur. Quam proportionem πάχος ad πήσσω et ῥάχος (ῥάκος) ad ῥήσσω habet, eandem habet τάχος cum θήσσω sive θάσσω, cujus participium est Θάσσουσα σπεύδουσα, primitivum autem θέω, unde θοός profectum est uni adstrictum significationi et aequivocum θοάζω. Et κράτος quoque sive aeolicum κρέτος commodè redigi potest ad κράω, κρέω, quorum multiplices affinitates alio loco edisserui c. V. §. 3. in Adnotam. Σάκος et σαγή plerique ad σάσσω revocant ut νάκος et νάκη ad νάσσω, unde νακτά οἱ πῖλοι Hes. hoc est pili coacti, perplexi. Σμῆνος nihil aliud est quam ἔσμός ἀφροσύνη examen ab ἔημι cum traiectione vocalis ut ἄρνες et ῥῆνες et Πήνεα πρόβατα Hes. pro quo δηρία dici potuit ut θηρία, sed causa mutandi nulla. Σκάφος et σκύφος res tam similes declarant ut eandem originem habere videantur; veterum tamen nonnulli illud ad σκάπτειν τὸ κοιλαίνειν retulerunt, hoc ad κυφός curvus. Α στρέφω est στρέφος, quod Hesychius explicat στρέμμα δέρμα βύρσα Δωριεῖς, et quod idem memorat Στέρφος στρέφωσις, κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη. Α τρέφω pariter τάρφος et ταρφύς, quod jam dudum convenit; sed fortasse etiam τέρχνος et τρέχνος hoc est στέλεχος κλάδος ut Hesychius ait, simile latino truncus et graeco τράφηξ. Si τὸ ζῦθος vel ὁ ζύθος, τὸ βρῦτος vel ὁ βρῦτος in Graeciae solo nata sunt, illud a ζέω, hoc a βρύω derivatum est; nam utroque fermentum significatur.

§. 5. Haec igitur verbalibus adnumero sed non omnia eadem asseveratione. Quae vero nullo verbo comitata sunt, non ab re facturum me censeo si appositione nominum illustrem. Duas igitur significationes, quas latinum *robur* uno complectitur ambitu, Graeci inter totidem voces divisisse videntur δρίς ἢ δύναμις et δοῦς, unde δόρυ pendet, a δρίς vero δρίος id quod δορυμός et δορός ἰσχυρός Hes. Κύρβος, quo Callimachus usus dicitur, et κύρβις, si tabulam quadrangulam significat, a κύβος ductum ut κύρτος a κύτος, sin autem in cacumen acutum fastigatam, a κορυφή repeti convenit. Pro λείν ἔρια, ut in cod. Hesychii scriptum est, alii λίνα corrigunt, alii λήνεα, cujus indubia est cognatio cum

lana, λάχνη, χλαῖνα et χλάνος τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος Hes. Ῥέμφος τὸ στόμα Hes. ῥάμφος et ῥύγχος res tam similes ostendunt ut videantur ab uno themate manasse, cujus vis apparet in ῥαμφή, ῥαιβός, ῥοικός, ῥυκάνη. At fuit tamen quum ῥύγχος ad ῥρύσσω referrem. Τὸ σκότος παρὰ τὸ σκιάζειν εἴρηται — ἢ παρὰ τὸ σχέθιν (sic) Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 32. Hoc quidem praeposterum est, sed procul dubio cohaerent inter se σκιά, σκοιός id est σκοτεινός, et σκότος litera epenthetica auctum. Hesychii verba Σάμεα τὰ ἐν ταῖς ῥαῖς τῶν ἱματίων παράσημα Λάκωνες si vitio carent, probant nomen σῆμος, quod fortasse Sophocli in Naupl. Fr. V. ubi de Palamedis inventis loquitur στρατῶ φρου-
κτωρία, ὕπνου φυλάξεις ἔς θ' ἕω σήμεν τρία restituendum est pro σημαντήρια significans tres vigilias sive vigiliarum signa quae buccina dabantur. Σῆμος autem et σημεῖον pertinent ad illud genus quod Choeroboscus EM. 230, 22. Gram. II. 193. exemplis parum aptis illustrat τὰ ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{\text{ος}}$ διὰ τοῦ εἶον γινόμενα διὰ τῆς εἰ γράφεται, γένος γένειον, βρένθος βρένθειον, δάνος δάνειον· χωρὶς τοῦ ἰσχνός ἰσχνίον (ἰχνος ἰχθυον) quorum unum δάνειον huc convenire videtur et praeterea πλάτος πλατεῖον, ἄγγος ἀγγεῖον cf. Parall. 324. ²³) Σκάτος, γλάγος, νύχος, ῥῖπος et alia in Parall. 132. allata monosyllabis apta sunt sed primum σκάτος etiam verbum σπάω attingit ibid. 80. unde σπάτος descendit et σκῦτος mutata vocali ut γνύθος cavitas et γνάθοι κοιλώματα, βάθος βύθος etc. Tria sunt nomina specie simillima, sensibus discreta φᾶρος τὸ ἱμάτιον, φάρος τὸ ἄροτρον et φάρσος τρύ-
φος sive κλάσμα, de quo amplius EM. 575, 37. φάρος ἢ ἄροσις παρὰ τὸ φάρσαι ὃ ἐστι σχίσαι, καὶ φάρσος τὸ ἀπό-
σχισμα τῆς ἐσθῆτος ut ῥήγνυμι ῥήγος et ῥάκος. His igitur omnibus Grammatici notionem scissi raptive tribuunt com-
pluribus ejusdem soni vocibus impressam: φάραγξ ἀπόσχισμα
γῆς ἐκ τοῦ ῥήσσω EM. 787, 41. Schol. Eqq. 248. χάρυβδις
vorago v. Prolegg. 299. Schneidewin. ad Simon. p. 76. et alia

23) Oppian. Hal. I. 642. ὅσα τε φῦλα κλήζονται σελάχεια dubium est utrum pro σελάχη positum sit ut ἄνθεια in sermone Boeoti Arist. Ach. 869. pro ἄνθεια videtur, an pro σελάχια.

v. Proll. 155. Denique nominis *φάρσος*, quod Hesychius *τρύφος* interpretatur, primitivum quaerens Guietus ad *θράω θράνω* delatus est, a quo non multum aberrat *δήγνυμι* et aeolicum *Φρηξίς* fractura fragor. Verum hic alia ex alia suspicio nectitur. Nam Hesychius profert verbum *Φάραι ὑφαίνειν πλέκειν*, pro quo quum et *φᾶραι* substitui possit et *φάρῳσαι*, tamen accentus ducit ad *φάρσαι* defectivum quidem, cui praefigendum est praesens *φάρω* et huic vicissim *ἄρω*, thematicum utrumque; namque in *αρω* verbum exit nullum. Hoc autem duas complecti videtur significationes arandi sive sulcandi et texendi, quarum commercia patescunt ex iis quae in Aglaoph. T. II. 837. de similitudine operis textorii cum agro cancellatim sulcato et aratri cum radio tramas staminis percurrente disputata sunt. Jam ab *ἄρω* profectum est *ἄρόω* et hinc *ἄβρωμα στολῆς γυναικείας εἶδος* Hes. id est *φᾶρος*, a *φάρω* autem *ἄφαρος*, *βούφαρος* et neutralia *φᾶρος τὸ ἱμάτιον* et *φάρος τὸ ἄροτρον* v. Proll. 62. additoque sigma *φάρσος*, lacinia, nam et hoc nomine, quod cum *λακίς* et *λάκος* τὸ *ῥάκος* connexum est, Latini non solum vestis sed etiam agri segmentum appellant. Verum hic renovatur illa de adjectivo *ἄφαρος* dubitatio, quod qui *ἄγονον* sive *ἄφορον* interpretati sunt, cum dorico *φάρω* id est *φέρω* junctum putarunt, unde *φέρειναι τὸ γεννῆσαι* Heraclid. Alleg. LXVI. 199. Sed indidem etiam *φᾶρος* repeti posse comprobatur latini sermonis consuetudine et nostri; nam vestis praecipue dicitur *gestamen* et *Tracht*. Et qui meminerit germanicum *Getraide* derivatum esse a verbo *tragen* non repugnabit quominus nomen *far* et quod idem significat ἢ *φάρος* a *φέρω* arcessere liceat. ²⁴⁾ Non satis explanata est Hesychii glossa *Φόρβια φάρμακα*, οἱ δὲ *φόρβα*, sed nomen *φάρμακον*, quod idem et alii *βοτάνην* interpretantur, vereor ut alio referri possit quam ad *φέρω* et *φέρβω*, cui beta insertum dicit EM. 204, 32. et eodem modo *παρὰ τὸ τείρω τάρβος* *πλεόνασμιῶ τοῦ β* Sch. II. XXIV. 152. pleniusque EM. 746, 25. *τρισιῖ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω*,

24) Τὸ *φῆρ* Anecd. Bekk. 1159. fortasse nihil aliud est quam *φῆρος far*, de quo dixi Prolegg. 62.

δεύτερον ἐκ τοῦ τρέπω, τρίτον ἐκ τοῦ τείρω, quarum sententiarum primam probavit Wytttenbachius ad Plutarch. de Superst. p. 1002. Si nihil horum placuerit, transferendum est ad numerum nominum quae significationem quidem verbalem sed nullum juxta se verbum habent nisi derivatum ut ἄλγος, νεῖκος, κέρδος, ἴδος, οἶδος, ὕψος, ὕφος et byzantiacum σχέδος, de quorum origine quae mihi aut aliis in mentem venere, incertiora sunt quam ut omnibus persuaderi posse sperem; quare hoc unum dicam ἄλγος cum ἀργαλέος molestus, hoc autem cum ἔργον componi, ἴδος (ἰδρώς, sudor) cum ὕδωρ, ὕψος cum ὑπέρ, pro quo poetae ὑπόθι usurpant, et cum ὕπατος v. Proll. 419. duasque significationes, quas latinum tuber habet, Graecos duobus signasse vocabulis οἶδος et ὕδον. Nominum propriorum nemo erit qui vel exposcat rationem vel exposcentibus reddat: Βῖδος φρούριον ἐν Σικελίᾳ οὐδέτερος γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Steph. Ἑρμος δήμου ὄνομα οὐδέτερον ὡς ἔρκος Harpocr. ἄντρον καλούμενον Στεῦνος Paus. VIII. 4. quo fortasse στεῖνος significatur; plurale Τέμπεα, quod et appellative dicitur ut ἄργος καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὄνται δὲ μακεδονικὸν εἶναι καὶ θεσσαλικόν Strab. VIII. 372. nec constat utrum praeverterit, appellativum an proprium. Trisyllaba quae reperiuntur, fere omnia paragoga sunt: μέγεθος, πάχετος substantivum ap. Nic. et Oppian., στέλεχος quod cum στυλος et στελεός cognatum putatur, χέραδος de quo disseruit Spitznerus ad II. Exc. XXXII. κίναδος quod veteres cum χέραδος conferunt, σέλαχος simplex, non ut Galenus putavit de Alim. Fac. III. 36, 737. T. VI. παρὰ τὸ σέλας ἔχειν, ad haec ἔδαφος, πέλαγος, σκέραφος, de quibus omnibus dictum est in Prolegomenis; duo epenthesi aucta Ἑρίκεα φραγμοί Hes. ²⁵) pro ἔρκεα, et τάριχος, cui vicinum est Τέρχνεα ἐντάφια Hes.

§. 6. De accentu vix necessaria videbitur hodie Hero-diani admonitio: περισπαστέον τὸ στεῖνος· πᾶν γὰρ οὐδέτερον εἰς $\overline{\text{os}}$ λῆγον βαρύνεται Schol. II. XII. 66. XXIII. 419. Nec spiritus discrepant nisi quod nonnulli ἦδος scripserunt

25) Idem Ἑριγνύειν κρύπτειν κατακλείειν pro εἰργνύειν, Ἑρικάνη φραγμός, Ὀρικάνη φραγμός, quae omnia ad unum pertinent ἔργω.

Lobeck. Technol.

ut ἦδω, contra quos idem monuit trochaica omnia sine aspiratione promenda esse EM. Sed saepe haesitamus ob eam rem quod nescimus penultima bisyllaborum utrum acuenda sit an circumducenda. De prima vocalium rem expedivit Herodianus π. Μον. 35, 31. τὰ εἰς ρος (scr. ος) λήγοντα οὐδέ- τερα δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως ἔχει, πάθος, κάλος (θάλος) δάος, ψάος, πάγος, μάθος, νάπος, τάνος, σάκος, τάκος, βάρος, εἰ μὴ κατὰ διά- λεκτον εἴη ὥσπερ τὸ πᾶρος, μᾶκος, δᾶνος, πρᾶγος. Ση- μειῶδες ἄρα τὸ φάρος. Hic pro τάνος aut γάνος scribendum esse aut δάνος, pro ψάος aut φάος aut χάος ex Arc. 195. pro τάκος autem ῥάκος videt unus quisque. Sed difficultatem facessunt macroparalecta; πᾶρος Seidlerus substantivum esse putat adjectivo πηρός appositum idemque significans quod πήρωσις. Ad secundum quod attinet, L. Dindorfus in Thes. δᾶνος, inquit, fortasse significat ariditatem, sed novimus so- lum adjectivum δανός, cui si substantivum affingere libet, δᾶνος ponendum est non δῆνος, Herodianus autem loquitur de nomine cuius alpha non nativum est sed κατὰ διάλεκτον. Meinekio Anall. p. 123. πᾶνος placuit, cuius genus neutrum nescio quo constet; lenius remedium foret λᾶνος lana, sed dubito an nulla correctione opus sit; nam Does pro δῆνος dixisse δᾶνος colligitur ex Hesychii loco Ἀδανές ἀπρονόητον. In Herodiani libro de Dichron. 259. ex dialectis unum affertur μᾶκος. Quod vero Spitznerus II. XI. 88. veteres dissensisse dicit utrum ἄδος scribendum an ἄδος, equidem unum Eusta- thium huc inclinasse cognovi ut ἄδος perispomenon faceret tanquam ab ἀδῆσαι derivatum, quod ex ἀηδῆσαι contractum esse 1400, 34. Nostra vero memoria Buttmannus hanc sen- tentiam amplexus est Lexil. II. 134. auctore neglecto. Sed ut concedam in tempus, quod jam multis verbis impugnaui, neutra hujusmodi a verbis circumflexis derivata esse, illud nullo modo impetrari potest ut a verbis compositis derivari credamus; nam in maximo exemplorum numero ne unum qui- dem reperitur parasynteton. Obstat vero etiam Aristarchi auctoritas in Schol. ad I. c. et V. 203. ἄδος δασυντέον· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δ ὄν καὶ μὴ ἔχον στερητικὴν ἔννοιαν ἢ κρᾶσιν δασύνεσθαι θέλει, et Eust. 593, I. Ἀρίσταρχος

τὸ ἄδην δι' ἐνὸς $\overline{\delta}$ καὶ βραχέως καὶ δασέως· δασύνει δὲ καὶ τὸ ἄδος,²⁶⁾ quod ut faceret nulla ratio erat si ab ἀηδέω propagatum crederet; nec, puto, ἄδης interpretatus est τὸν αἰδῆ. Tertium argumentum est, quod Grammatici duo modo macroparalecta in numerato habuere, unum *πρᾶγος*, cujus vocalis longa ab Ionibus in eta mutata syncopae debetur, alterum *φᾶρος*, sed hoc saepe correptum cum ab aliis tum a Callimacho ut conjicio ex Melet. de Hom. p. 83. τὸν τοῦ διαφράγματος ὑμένα περίπεπλον (scr. περιτόναιον λέγουσι) διὰ τὸ (adde περιτείνεσθαι καὶ) περιειλεῖσθαι αὐτὸν τοῖς σπλάγχθοις, ἢ πέπλον (scr. ἐπίπλουν) διὰ τὸ ἐφαπλοῦσθαι, ἢ πάτος ἀπὸ τοῦ πεπῆχθαι καὶ συννεσφίγθαι, διὸ καὶ Καλλιμαχος ἔφη Ἥρης ἀγνὸν ὑφαινόμεναι τῇσι μέμηλε πάτος. Meletium quidem *πάγος* scripsisse vel *πάχος* ostendit etymologia, sed veterum aliquem diaphragma sic vocasse mihi ignotum et inopinabile est; nec *πέπλος* illud dicitur sed *χιτῶν περιτόναιος*. Callimachus autem de peplo illo loqui videtur, quem matronae Elidenses αἱ ἑκαίδεκα καλούμεναι ὑφαινουσι τῇ Ἥρᾳ Paus. VI. 24, 8. Huic igitur *φᾶρος* tribuo. Quae vero praeter *πρᾶγος* et *φᾶρος* circumferuntur properispomena, illo Grammaticorum iudicio in summam suspicionem adducuntur; *δρᾶνος* τὸ ἔργον *πρᾶξις* Hes. accentum a lexicographis acceptum habet, *πλᾶγος* regio in Tabul. Heracl. p. 191. ab editoribus, qui quod apponunt *plaga*, alpha breve habet; tertium Matthiae ex Eust. posuit Eur. Phoen. 878. πνεῦμ' ἄθροισον ἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. Codices *κᾶπυς* praebent; Scholiographus *κᾶπος*, inquit, νῦν τὸν κάματον ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα, ἄλλοι δὲ ἄπος τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, quibus indicatur scriptura duplex *κᾶπος* halitus et *αἶπος* i. q. ὕψος. Illud non legitur neque intelligi potest quomodo a *κάπτω*, *καπύσσω* nasci potuerit macroparalecton; ac ne *κάπος* quidem extat nisi apud Grammaticos et Sch. Oppian. H. III. 114. *κάπος* τὸ πνεῦμα subtracta generis nota et accentu eo quem Euripidis versus respuit. Praefero igitur quod Hermannus edidit *αἶπος* h. e. *δυσχέρειαν*. — De secunda

26) Quod in Thes. in fidem brevitatis affertur ἄδος ex Arc. 47. id μάδος scribendum est; nam de masculinis agitur.

et tertia indifferentium Herodianus nihil praecipit, quique id facere conatus est in Regg. Pros. §. 39. p. 429. proposito excidit: τὰ ιῶ̄ ῑ παραληγόμενα παροξύνονται, στίφος, ξίφος, πλὴν τοῦ σίνος, πνῖγος, νῖκος, κλίτος, μῖσος, λίπος. Καὶ μῦσος διὰ τοῦ ν̄. ²⁷⁾ Τὸ δὲ ῥίγος ἢ συνήθεια παροξύνει κἔν οἱ ἀρχαῖοι περισπῶσι, quod idem valet de στίφος ²⁸⁾ contrarium de σίνος, κλίτος, λίπος, μύσος, quae ab antiquis poetis constanter aut producuntur aut corripuntur non natura sed observatione aliqua. Etenim ancipitis plerumque ea mensura est quae in conjugatis obtinet βρίθω βρίθος etc. sed non semper; nam σίνομαι longum iota habet, σίνος breve, ²⁹⁾ obliqui vero anceps pro modulo sequentium syllabarum, σίνεα enim dactylicum est et pariter κλίτεα, φάεα, περιφάεα κύκλα Oppian. Hal. II. 6. sed sequente longa syllaba ancipitem corripunt σίνεσσι, φάεσσι, cujus discriminis ignarus Blomfieldius ad Callim. H. in Dian. 211. pro φαέεσσι, quo Nonnus quoque utitur XXVII. 6. et Joann. Gaz. Ecphr. II. 236. scribendum putavit φάεσσι propterea quod φάεα dicatur alpha protento. Bigenera plerumque in prosodia conveniunt, νίκη νῖκος, κνίση κνῖσος ³⁰⁾ nec dubie ap. Hesychium s. Ἰππικὸν χλῖδος scribendum est χλίδος et pro σχῖδος itidem σχίδος iota brevi ut χλιδή, σχιδή. A πίσεα tamen Pisae nomen hanc dissimilitudinem habet quod vocalis modo brevis est modo longa, etsi ab eodem verbo πῖσαι derivatum putetur Strab. VIII. 356. Σφρίγος non aliter pronunciandum videtur quam

27) Rectius Sch. Eur. Andr. 536. μύσος τὸ μίασμα ὀξύνεται (id est παροξύνεται) μῖσος δὲ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ μίσσητος (scr. μὴ ἴσος) περισπᾶται. Nomina haec significatione magis quam ortu differre mihi fere persuasum est; τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἀποθέν̄ ξσι τοῦ μαιίνεσθαι Photius inquit s. Μισσητή.

28) Vulgari consuetudine corrupti librarii στίφος Thuc. VIII. 92. λίπος Schol. Hephaest. p. 2. et alia invexerunt.

29) Aliud in hoc miratur Herodianus π. Μον. p. 39. quod omnia in ινος quae iota breve habeant, masculina sint: πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδαιέτου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται. Nos Herodianum miramur.

30) Haec tamen multo saepius duplici sigma scripta reperiuntur et φιλόκνισος Nicander usurpavit correpta penultima Anth. XI. 7. cf. Bernhard. ad Dionys. v. 611.

verbum hinc propagatum, sicut in longitudine $\overline{\text{idos}}$ congruit cum $\overline{\text{idíw}}$, sed $\overline{\text{idrōs}}$ attice corripitur ut $\overline{\text{idōw}}$ et epicum $\overline{\text{idōs}}$, quod cum $\overline{\text{idos}}$ cognatum creditur. De ypsilo in Regg. Pros. praeceptum hoc est τὰ τῷ $\overline{\text{υ}}$ παραληγόμενα προπερισπᾶται κῦτος, σκῦλος, σκῦτος, φῦκος· ψύχος δὲ καὶ τρύχος παροξύνονται, quod de postremis totum falsum, de prioribus ex dimidio verum est. Nam illa cum verbis ψύχω et τρύχω accurate congruunt, κύτος cum affini κύος, σκύλος cum σκύλλω Σκύλλα, quorum prima est brevis, φῦκος cum πέφυκα. Sed σκῦτος nihil in consortio habet praeter dispar σκάτος. Ὑφος a Dracone p. 119. perperam inter ea quae priorem longam habent, relatum est. Quum στύφω (ἀποστύφω, ἐνστύφω, ἐπιστύφω) nunquam, quod sciam, aliter pronunciatum sit quam τύφω, paroxytonon τὸ στύφος acrimonia Sch. Theocr. I. 49. in accentu peccat. Iota purum unum habet δρίος, plura ypsilon, quorum partem exhibet Theognostus p. 48. πύος, τρύος, κρύος, θύος, φύος, ῥύος. Primum cum aliis heteroclitis affertur in Epim. Cram. I. 277. γίνεται τὰ εἰς ὃν οὐδέτερα καὶ εἰς ὅς ὥσπερ τὸ θύον θύος, ἄρειον ἄρειος (δρίον δρίος) κρίνον κρίνος, καὶ τὸ πύον πύος λέγεται καὶ ἡ χρῆσις παρ' Ἰπποκράτει. Apud hunc autem in libro de Int. Affect. ut in hoc me contineam, pus modo πῦον dicitur p. 455. T. II. τοῦ πύον 435. τὰ πῦα 432. 434. 455. modo τὸ πῦος 454. τοῦ πύους 443. et aliis locis, sed interdum etiam πύον et πύος contra Draconis edictum πῦος μακροπαραληκτεῖ, πύθω γὰρ ἐκτεταμένως p. 77. a quo discrepat Arcadius p. 121. βαρύνεται τὰ εἰς ὃν πτύον, βρύον, πύον τὸ ἔμπυον ³¹⁾ τὸ καὶ πύος, nisi librarius accentum pervertit, quod mihi non ita videtur; nam ἔμπυος purulentus legitur in Andromachi versibus secunda correpta, nec quia πύθω producitur, idem in nomine puro fieri necesse est. Ac ne hoc quidem certum est utrum Draco de neutro loquatur an de masculino secundae declinationis, quod Herodianus quidem oxytonon esse statuit sed nostrorum doctorum plerique properispomenon faciunt πῦος ut πῦα v. Fritsch. ad Thesm. p. 594. Meinek. Com. Fr. T. III. 242. 258. et 462. quo accentu etiam neutrum notatum

31) Οὐ λέγουσιν ἔμπυον οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ πύον Anecd. Bekk. 249.

legitur πῦον τὸ μεταβεβληκὸς αἶμα, ὁ ὄρῳ Phot. ad Amphilocho. p. 231. in Maji Collect. Nov. T. I. idque ab eodem verbo unde puris nomen ductum esse nescio an sequatur ex Aristotelis verbis τὸ γάλα πεπεμμένον αἶμά ἐστιν ἀλλ' οὐ διεφθαρμένον. Ἐμπεδοκλῆς δ' οὐκ ὀρθῶς ὑπελάμβανε ἢ οὐκ εὖ μετήνεγκε ποιήσας ὥς τὸ γάλα μηνὸς ἐν ὀγδοάτου δεκάτῃ πῦον ἔπλετο λευκόν· σαπρότης γὰρ καὶ πέψις ἐναντία· τὸ δὲ πῦον σαπρότης ἐστὶ v. Sturz. ad Emped. 406. Karsten. ad v. 266. Empedocles autem illa non distinxit quia utrumque lentam affert materiae consumptionem.³²⁾ Τρύος, quod legitur in hexametro ignoti poetae EM. 94, 42. et θύος adjuncta sunt verbis macroparalectis ut κνύω κνύος. Pro duobus postremis Theognosti fabulis supponi possunt κνός et φλύος, quod Eustathius 1746, 8. cum θύος et κνύος confert, vel hoc ipsum κνύος.

§. 7. Ad haec exempla qui animum adjecerit, continuo intelligat necesse est penultimam horum vocabulorum omnes recipere vocales sed o micron unum habere σκότος, o longum item unum λῶπος. Nam quod Salmasius in Anth. VII. 719. Τέλληνος ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλειω πρέσβυν, voci corruptae substituit βώλει, nomen inauditum est ac ne sententiae quidem satis accommodatum, quae Meinekio Del. p. 130. adjectivum potius poscere videtur. Diphthongi propriae quae dicuntur omnes reperiuntur praeter αυ, nec enim qui αυγος protulerunt, idonei sunt auctores.³³⁾ Sed nonnullae tamen rarius huc intrant ut αι, quod Theognostus II. 120. non plus quam duobus concessum esse observavit, αἶσχος et λαῖσχος, immemor vocis Pindaricae αἶτος, quam Eustathius

32) Schol. Theocr. III. 32. ποιολογεῖσα σταχνολογοῦσα. Ποιάν ἴσως τὸν πυρόν κατ' ἐξοχήν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιάν ἐκάλεσαν· ποίος γὰρ—κυρίως ὁ πυρός, de quo Geelius tacet. EM. 344, 16. ἐν πύῃ τινὲς ἐν χόρτῳ· Ἀρίστιαρχος ἐν πυροῖς καὶ κριθῇ· πῦον γὰρ τὸν πυρόν δόξα τοῦ ρ, spectat Od. XVIII. 368. ἐν ποίῳ—τῷ δημητριακῷ χόρτῳ, ἐν σιτοφόρῳ χωρίῳ Schol. ex quo veri simile fit nonnullos illo loco ἐν ποιῷ scripsisse ne intelligeretur ποιή herba.

33) Τὸ αὖγος EM. 571, 21. Joanni Malalae familiare est [πρὸ αὖγους ante diem, ut nunc Graeci auroram αὐγήν dicunt; antiquis illud ignotum ac ne Du Cangio quidem memoratum est.

inter lexes *μονήρεις* refert, Critici autem alius alio mutat. Tanquam rarius Galenus Comm. in L. de Fract. III. 547. T. XVIII. P. II. adnotavit *οἶδος τὸ οἶδημα λέγει*, quod ex Nicandro affert Epim. Cram. I. 330. eodemque Aretaeus utitur per omnes casus. Diphthongorum, quas C. Lascaris abusivas, nostri homines improprias nominant, nullum vestigium reperitur nisi quis, quia apud Hesychium *Λαῖδος λῆδος* et saepius *λῆδιον* reperitur accentu in prima posito et iota subscripto, primitivo *λῆδος* eandem literam vindicatum eat.³⁴⁾ His adiungenda est Choerobosci praeceptio Dict. 391. EM. 643, 51. *τὰ διὰ τοῦ ελος οὐδέτερα δισύλλαβα εἰσιν. Ἐπειδὴ οὖν τὸ ὄφελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει ὥς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινε*, quae quam inepta sit ratio apparet ex *μέγεθος*, *τέναγος*, *ἔδαφος* et aliis, quae, si terminationem spectamus, singula sunt *μονήρη* et incomparabilia sed minime aclita. Aliquanto maioris momenti videtur quod hinc intelligimus eum ignoravisse vocem ab Eustathio enotatam p. 462, 45. et p. 1849, 15. *τὸ ἔλκος Καλλίμαχος ἄπελος εἶπε διὰ τὸ μὴ πελάζεσθαι τὰ χεῖλη τοῦ διαιρέματος*. Eodem modo Suidas et EM. 120, 38. sed addit *ἢ τὸ ἀφελόμενον, ἢ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων ἃ ἔστι πολυφάρμακα, ἵνα δηλῇ τὸ ἀθεράπεντον*, ubi scribendum est *ἢ τὸ ἀπουλωμένον ἢ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν Πέλων* vel *Πελέων*. Etenim hoc loci nomen in Thessalia fuisse auctor est Hesychius *Πελεός* — *μήποτε τὸ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Πτελεόν· δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν*, et novimus nomen urbis Thessalicae *Πέλη*, unde *Πέλινα* propagatum videtur. Quis tamen sibi persuaderi patietur ut ab hoc nomine appellativum illud compositum credat? Equidem ego, si qua ut in re obscura divinationi licentia detur, ponam neutrale *πέλος* cognatum cum *πέλλη* pellis lorum, et cum adjectivo *πέλος* luridus v. Parall. 344. et porro *ἄπελος* alpha prosthetico auctum, quo lurorem et per consequentiam non tam vulnus hians quam cicatricem luridam, ut Plautus dicit, significari suspicor. Proinde in Galen. Comp. p. Gen. II. 17, 539. T. XII. ubi inter medicamenta refertur *ἄλλη ἔμπλαστρος Κλαυδίου Φιλοξένου*

34) Hoc nuper fecit Ahrensius de Dial. Dor. p. 142.

ἀπελοῦς ἐπιγραφομένη, non Ἀπελλοῦ scribendum puto sed ἀπέλους scil. ποιητική sive uno verbo ἐπουλωτική, cumque eodem nomine compositum ἐρυσίπελας sive ἐρυθρόπελας inflammatio cutis vel ignis sacer, sed hoc diverse declinatum.³⁵⁾ De aclisia quod Choeroboscus dicit, commune est pluribus: ἄκλιτον τὸ μῆχος καθὰ καὶ τὸ ἦδος καὶ ὕφελος Eust. 235, 7. ac si superessent Grammaticorum libri περὶ ἀκλίτων καὶ δυσκλίτων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων inscripti, numerus haud dubie cresceret. Nunc suspicio quaedam serpit inaestimabilis de omnibus, quae in uno tantum casu aut in uno numero reperimus ἄρος, ἄδος, βλέπος, γάνος, δάνος, πρέσβος, δάκρη v. Schneidewin. ad Eust. p. 30. δήνεα, μέζεα, πέσεα, ὄχεα, τέμπεα, τήθεα.³⁶⁾ Et quaeritur num Criticis liceat haec exempla excedere sicut Porsonus fecit dativum γάνει Aeschilo tribuens Agam. 1362. quod facilius concedetur in vocabulis raris et insuetis. Lehrsius in Quaest. Epp. 167. de genitivo θαλέων disserens nomen θάλος, ubi vulgarem significationem obtineat, indeclinabile esse censet sed θαλέεσσι de victu opimo et alibili dictum videri cf. Parall. 163. Pro μῆδος, quod Suidas ponit, poetae in singulari μῆτις dixerunt, sed dativum Μήχει τῷ μηχανήματι alicubi invenerit necesse est; et singularis δῆνος unus, si satis memini, testis est Hesychnus. Nomina in communi usu posita ἄνθος, ἔθος, ἦθος, reliqua per omnes casus declinari constat, sed κῦρος immobile est et κλέος quo Thucydides, Lysias, Xenophon, Plato et alii in oratione prosa usi sunt; ἔχθος Thucydides saepius admisit Atticorum oratorum, nisi quid me fallit, solus. Alii in totum abstinent, quorum nonnulla attigerunt Atticistae: ὁ ῥύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ῥύπος Phryn. Ecl. 150. τὸ σκάτος ἐπ’

35) Cf. Kuehn. Opusc. Med. T. II. 328. Τὴν ἐρυσιπέλατον φλόγα Psell. de re med. v. 746. in Ideleri Physs. et Medd. graec. I. 224. τοῦ ἐρυσιπέλου Pallad. de Vit. Chrysost. p. 306. T. VIII. Bibl. Gall. quae in Thes. omitta.

36) Saepe pluraliter efferuntur quae apud nos singularia sunt θάληη et ψύχη Herod. V. 10. τὰ ἐλέη Sirac. XVIII. v. 4. τὰ ἐχθη Dionys. Antiqq. III. 7. τὰ κάλλη Plat. τὰ δέη Lys. c. Andoc. p. 103, 9. pro quo Aelianus δέα dixit ut κρέα, γέρεα analogia fallaci ductus. Eodem pertinent epicorum vocabula κλέα et μένεα.

εὐθείας τιθέμενον ἀμαθές p. 293. χρόως ἀττικῶς, χρόος δὲ ἑλληνικῶς Moer. 402.³⁷⁾ δασύ ἀττικοί, τὸ δὲ δάσος οἱ κοινοί Thom. νάπος ποιητικόν, νάπη κοινόν Schol. minn. ad Soph. El. 5. v. ad Aj. 892. λωποδύτης δόκιμον, τὸ δὲ λῶπος οὐ λέγομεν Herodian. Excc. v. ad Phryn. 461. βλέπος et κύος ex Aristophane enotavit Pollux alibi non lecta.

§. 8. Nomina in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\alpha\rho}$ exeuntia Technici nonnulli partim a verbis orta dicunt, partim a substantivis syllaba $\overline{\alpha\varsigma}$ terminatis. Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἡ κατάληξις οὐκ ἀηθής· ἀλλ' ὥσπερ θένω θέναρ καὶ κείρω κέρας, οὕτω ἀλείφω ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας καὶ ὑποστολῇ τοῦ $\overline{\rho}$ ἢ τοῦ $\overline{\sigma}$ ἄλειφα. Τὸ δὲ λίπα ἐξ ἀναλόγου ἀντιπαράθεσεως ἐγένετο· ὥς γὰρ κῶος κῶας, ὕδος ὕδας, γῆρος γῆρας, οὕτω καὶ λίπος λίπας, ἐξ οὗ τὸ λίπα Eust. 1560, 27. Pro κείρω κέρας Herodianus fortasse scripsit δείρω δέρας, nam κέρας ab EM. rectius ad κάρα refertur. Idem vero p. 638, 54. οὔας verbalibus inserit: παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ αὖος καὶ συστολῇ ἄος καὶ (μεταθέσει ὄας καὶ) τροπῇ οὔας, nec multo aliter Eustathius p. 1148, 55. ἐκ τοῦ αὔω (αἴω) τὸ ἀκούω γέγονεν ἄος ὡς φάος καὶ μεταθέσει ὄας ὡς φόας καὶ κράσει μὲν ὥς ὡς φῶς, ἐπενθέσει δὲ ἰωνικῇ οὔας, quam sententiam ipsi Herodiano tribuit p. 1896, 5. τοῦ οὔατα εὐθεῖα ἐνική ἐσιν ὄας καθ' Ἡρωδιανὸν ὡς φόας. Haec precaria sunt, sed θέναρ et ἄλειφαρ non incommode a verbis repetuntur, eodemque recidunt εἶδαρ³⁸⁾ εἶλαρ, ἄλειαρ, ὄνειαρ, quippe segregata comitatu substantivorum, quibus adjuncta sunt ἄλεαρ (ἀλέη) ἄλκαρ (ἀλκή) et alia in Parall. 205. indicata. De paronymis vero, quae in $\overline{\alpha\varsigma}$ exeunt, non omnes consentiunt. Nam contrariam illi sententiam profitetur Pro-

37) Suspectus est genitivus in Eur. Iph. A. 374. μηδέν' ἂν χρόους ἔκατι προσιάτην θείμην χθονός—νοῦν χρόν τὸν στρατηλάτην ἔχειν. Agamemno enim non propter suum vel aliorum commodum dux belli creatus est sed quia gratia praevalebat et auctoritate. Sententia poscit vel μηδέν' ἂν χάριτος, ut Seidlerus correxit, vel μηδέν' ἀξίας.

38) Ἀπὸ τοῦ ἔδω ἔδωρ καὶ εἶδαρ Schol. Od. IV. 56. sed ἔδωρ hoc fictum est ad exemplum τοῦ ἔλδωρ. Ἰχάρ in loco desperato Aesch. Suppl. 852. Scholiasta ἐπιθυμίαν interpretatur. Num forte λίχαρ in libris invenit vel γλίχαρ a γλίχομαι?

culus ad Hes. Opp. 60. ὕδει κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐδετέρων εἰς ος, ὕδας ὕδος, κῶας κῶος et Choeroboscus Dict. 376. et 383. ὡς γῆρας γῆρος, δέρας δέρος, οὔτιω δόρας δόρος καὶ ἐκεῖθεν ἡ δοτική δόρει· — καὶ ἀπὸ τῆς ὕδας γίνεται ὕδος, ³⁹⁾ quae repetita sunt in EM. 284, 34. nec dissentit scriptor περὶ παθῶν EM. 639, 2. sive is Herodianus fuit sive quem ille multo saepius advocat, idem Choeroboscus: ὡς παρὰ τὸ οὐδας γίνεται τὸ οὐδος, γῆρας γῆρος, κῶας κῶος, οὔτιω παρὰ τὸ ὅας ὄος καὶ ἀμφώεις (ἀμφώης) ὡς εἶδος εὐειδής, quo loco pro thematicis ὄας ὄος scribendum est ὄας ὄος idemque in Parall. 225. restitui apud Herod. Mon. 14. οὐας λέγεται καὶ ἡ γενικὴ οὔατος, καὶ ὄας ἐνθεν ὄατος, καὶ ὄας ἐνθεν ὄατος ⁴⁰⁾ καὶ ὠτός, καὶ ὄος οὐκ εἰρημένον μὲν συνεσχηματισμένον δὲ τῷ ἀμφώης· ubi ante ὠτός excidisse verba καὶ ὣς ἐνθεν (ὠτός) perquam credibilis est Meinekii sententia ad Theocr. I. 28. sed hoc admissio fieri non potest, quod idem suadet, ut sequens ὄος mutetur in ὣς. Quare ὣος praetuli quod et similis est appposito κῶος in EM. et ad derivandum ἀμφώης haud paullo aptius; nam ab ὣς ὠτός nascitur ἀμφωτος, δίωτος, ἄωτος. In illis autem dicatalexiae exemplis haud pauca sunt quae grammaticae fictionis suspicionem praebeant; nam γῆρος, κῶος, οὐδος omnino non leguntur sed casus modo obliqui τοῦ γήρους in vers. Alex. etc. quodque in EM. 68, 20. affertur σκέπος παρὰ τὸ σκέπω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν πέσκος, non legimus sed σκέπας modo, πέσκος autem etsi Nicander de cortice dixit, nihilo secius ad πέκω πέκος pertinet ab arboribus ad homines translatum non licentius quam cutis ab eodem φλόος dicitur, ἀποφλοιῶσαι pro ἐκδεῖραι. Ψέρας satis constat Herodiani aliorumque testimoniis sed valde dubium est ψέρος in EM. 818, 32.

39) Etiam Apollonius Synt. II. 29, 185. pro testato ὕδος ponit ὕδας, qui casus obliqui illinc repeti nequeunt.

40) Ab hoc genitivo, quem et Hesychius cognitum habuit, derivari potuit ὠατώ ut ab ὅμματος ὁμματώ et hinc futurum ὠατοθήσονται quod Porsonus Glossographis restituit pro ὠατοθήσω, id enim non minus ordinem excedit quam μεληθήσω et alia huius formae futura quae Ahrensius Dial. Dor. 289. obscuris quibusdam inscriptionum vestigiis approbare intendit.

ψεφηνός σκοτεινός· ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ· nam Pindarus in carmine Aristoclidæ inscripto Nem. III. 71. ψεφηνός dixit, quare verba ψέφος — σκότος interclusione separanda sunt.⁴¹⁾ Nec plus fidei habent Hesychii glossæ Μηχος μῆχας, cui Musurus μῆχαρ substituit; Κλέπας ὑψηλὸν νοτερόν δασύ et paullo post κλέπος iisdem verbis explicatum, quae Brunckius ad Anall. III. 49. vitiose scripta putat pro κλέτας. His detractis vix tria relinquuntur ambigue terminata: δέρας et δέρος, λίπας Aretæi proprium et λίπος, κνέφας et κνέφος, quod si ex uno illo Suidæ loco innotuisset Κνέφει σκότει ἀπὸ τῆς κνέφος εὐθείας, nullo ad persuadendum momento foret, nam hae terminationes a librariis saepissime confusae sunt, sed idem apud Hesychium legitur post κνέφας singulatim scriptum. Cetera aut formam diversam habent ut κλίτος et κλέτας,⁴²⁾ σκνῖφος et κνέφας, aut significationem ut λέπος et λέπας quamvis ab eodem verbo λέπω ducta v. Prolegg. 455. νέφος et κνέφας, τέρατα et τεῖρεα sive τέρεα ut Alcaeus dixit CXLIX. 598. quibus addi possunt quae in ος et αρ exeunt partim eodem intellectu ut μῆχος μῆχαρ, δέλος δειλαρ, ἄρκος ὀδόντων Oppian. ἄλκαρ βελέων, nisi horum principio ἀρκεῖν et ἀλαλκεῖν prorsus diversa fuerunt, partim leniter inclinata ut ῥέος et φρέαρ, aut etiam longioribus intervallis disclusa ut κύος et κύαρ, quod propius ad καίματα cavernae accedit. Horum vocabulorum multa procul dubio eadem aetas diverse terminavit nec dici potest quatenus harum terminationum maxime primigenia sit. Sed ad declinationem facillima et maxime celebrata est catalexis ος. Hujus enim circiter ducenta reperiuntur exempla, sed in ας duntaxat unum et viginti; quae res fortasse quosdam permovit ut hanc ex illa natam dicerent eamque causam

41) Hesychius affert Ψέφαις σκοτειναῖς, Ψαφαρὰ νεφέλη σκοτεινή, Ψάφα κνέφας, Ψέφος καπνός, Σεῖφα σκοτία Κρητες, quibus cognata videntur σκνῖφος, σκνιπαῖος etc.

42) Παρὰ τὸ κλέτος (sic) γίνεται κλειτός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ κλειτός EM. 519, 46. ὅτι τὸ κλειτός ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονάσαντος τοῦ ἰ δηλοῦσιν οἱ τὸν Ἡρωδιανὸν ἀμφιπεπνόμενοι τεχνικοί Eust. 1066, 18.

esse putarent cur οὐδας, κῶας, βρέτας, ⁴³⁾ σέβας (τὰ σέβη Aesch. Suppl. 758.) κτέρας et in Ionum sermone κέρας, γέρας, in vulgari γῆρας sic declinentur quasi nominativum habeant in ος exeuntem. Qui vero ος ex ας ortum crediderunt, fortasse hac ipsa exemplorum paucitate et declinationis imparilitate et nonnullorum aclisia ⁴⁴⁾ in hanc sententiam ducti sunt hoc genus nominum in ipsis sermonis graeci incunabulis natum sed vel propter concursione[m] masculinorum et feminorum ejusdem terminationis vel alia quacunque causa non admodum excultum esse. Prima hujus fabricae rudimenta et quasi proplasmata mihi cernere videor in apotroctis illis λίπα, ἄλειφα, ὕφα, ⁴⁵⁾ σκέπα in Hesiodi versu, nisi hoc est pluralis numeri pro σκέπαα syllaba finali per apocopen sublata ut γέρα apud Homerum atque alia quorum alpha breve sequente consona. ⁴⁶⁾ Quum autem nomina illa exilius sonarent, increbuit catalexis ex duabus literis varie ut cuique libuit composita ας vel αρ vel ος vel ορ, quanquam hujus generis unum tantum novimus et id anetymon ἦτορ, ⁴⁷⁾ nam

43) Nicander Fragm. II. 68. non βρετάεσσι scripsisse videtur sed βρετέεσσι ut Oppian. Hal. II. 437.

44) Grammaticus Cram. I. 116. δέμας propterea dicit non declinari quia nullum aliud generis neutrius nomen in μας exeat. Sed hoc refellitur aliis exemplis τῶν μονήρων, quae a declinando non abhorrent ut κρέας, praeter quod nullum in εας exit Herod. p. 30. Δέρας et γέρας apud scriptores atticos casu secundo et tertio carere observavit Elmslejus ad Med. v. 5.

45) Ὑφα ἀπὸ τοῦ ὕφασμα ἐστὶ καὶ ἀποκοπήν. Ἰστίον δὲ ὅτι τοῦτο ἐκ περιτιοῦ σημειοῦται· οὐ γάρ ἐστιν ἐν χρήσει Choerob. Dict. 366. Non reperitur quidem hodie sed nisi Grammatici legissent, enotatum non esset. In Od. IV. 66. νῶτα βοδὸς—τό δα οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτιφῷ aptior certe est singularis, sed in numero apotroctorum γέρα non refertur.

46) Illa apocopae ratio multo expeditior est quam quae antiquis placuit σκέπα (μαιόμενοι) aut metaplastum esse pro σκέπην aut integra syllaba imminutum pro σκέπασμα. Num forte huc deducti sunt eo quod σκέπας indeclinabile esse putarent? Aratus quidem scripsit τοῦ σκέπαος v. 1125. Porphyrius σκέπασι λινοῖς Abst. IV. 336. Sed hi nihil ad Hesiodum.

47) Herodiano hoc indeclinabile dicenti fidem derogat Schneidewinus Beitr. zur Krit. der Lyr. 125. sed in ejusmodi causa ille sum-

ἄοο consonam accepit a verbo ἀείρω, sed plura in $\bar{\omega}\rho$ verbalia ἔλδωρ, ὑδωρ etc.

CAP. II.

De nominibus in $\bar{\omega}$ exeuntibus.

§. 1. De hoc genere quae olim generatim disputavi in Aglaoph. 733. et postea Muetzellius de Theog. p. 148. Potiusque *Etymol. Forschung.* T. II. 733. nunc explere conabor collectis undique veteris disciplinae ramentis. Technici igitur tres numerantes deminutivorum feminini generis species hanc primam ponunt: Ὑψιπύλη Ὑψώ, Εἰδοθέα Εἰδώ, Ἀφροδίτη Ἀφρώ Schol. Dion. p. 857. παρὰ τὸ Τιτάν Τιτανίς καὶ ὑποκοριστικῶς Τιτώ ἢ ἡμέρα ὡς Ὑψώ, Εἰδώ EM. 760, 52. Gram. II. 263. κερδῶ ἢ ἀλώπηξ παρὰ τὴν κερδοσύνην ὡς Εἰδώ Sch. Arist. Eqq. 1068. (1077.) et pluribus Theognostus p. 118. τὰ εἰς $\bar{\omega}$ θήλυκὰ ὀξύνεται καὶ παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ πρωτοτέτῳ καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικὰ λέγειν ληθῶ, πείθῳ τὸ δῆμα καὶ πειθῶ, φεῖδω φειδῶ, ἐρατός Ἐρατώ, χρεῖα χρεῖω, βασιλεύς βασιλῶ. Verum in hoc omni numero vix unum inest quod vere et proprie hypocoristicum dici possit; ac minime omnium hoc nomen convenit verbalibus ἀμειβῶ Eust. 1471, 30. εἰδῶ ἢ φρόνησις Hes. μελλῶ, πειθῶ, πενθῶ, φειδῶ et ληθῶ, si hoc unquam pro λέγειν usurpatum est; equidem vereor ne a nugatoribus symbolicis inventum sit ad explicandum Latonae nomen. Grammatici haec deminutivis adnumerant non significationis causa sed ob speciem corruptae similem. Etenim nominum in $\bar{\omega}$ excidentium pars maxima ex propriis constat et horum plerisque adjuncta est forma procerior eademque illustrior. Velut Protei filia, quam Euripides Εἰδῶ nuncupavit, ab Homero Εἰδοθέη appellatur; Ἀφροδίτην Nicander transnominavit Ἀφρώ, Minervam Τριτογένειαν alius quis Τριτώ dixit et

nam fidem meret, neque extat ullum secundi et tertii casus exemplum; quod nomini perquam trito casu accidisse minime credibile est. Ac ne ad liquidum quidem explorata est Simonidis scriptura.

Hypsipyleu Ὑψώ. Quae quum contractionis speciem praeberent, ab iis qui vocabulorum genera secundum terminationes describere anniterentur, imminutis adjecta sunt sicut masculina Ἀρτεμῆς pro Ἀρτεμίδωρος, Ἐπαφρῆς pro Ἐπαφρόδιτος v. Prolegg. p. 505. Verum enim vero si disyllaba illa ex significatione aestimantur, non ex compositis contracta sed singulatim a primitivis deducta sunt Ἀφρώ ab ἀφρός, Ὑψώ ab ὕψος ut Κητώ a κῆτος Schol. Hesiod. Opp. 238. Εἰδῶ sic ut Εἰδομένη ab εἶδομαι vel εἶδος. Similiter quod Hesychius tradit Ταυρῶ ἢ ἐν Ταύροις Ἀρτεμις non ex Ταυροπόλος vel Ταυριώνη coactum sed gentilicio Ταῦροι affictum dicimus. Nec Εὐφρώ ex Εὐφρόνη vel Εὐφροσύνη, aut Δεξώ e Δεξιθέα corruptum sed illa quasi feminina positio est andronymici Εὐφρων, hoc a δέξις vel δέξομαι traductum; Ἐπαφρώ ad Ἐπαφροδίτη eandem relationem habet ut Ἀφρώ ad Ἀφροδίτη. Quod autem ille Ἐρατώ ab ἐρατός derivatum esse affirmat, non impugnem equidem, nec si quis Φιλητώ a φιλητός ortum dicat; sed certe propiora sunt Ἐρατών et Φιλήτας masculina; Ἀωτώ autem manifestum est non a δωτός existere potuisse sed a Ἀῶτος vel Ἀώτης.

§. 2. Jam si originem horum femininorum quaerimus, patet aut a verbis ducta esse ut μελλώ aut a nominibus ut κερδῶ. Verbalia autem vel a praesentibus nascuntur barytonis¹⁾ vel a futuris sine ulla substantiae immutatione, excepto uno ἐστώ παρὰ τὸ ἐστάναι Phot. Neque id anomaliae eximitur si, quia aspiratione caret, ab ἐτός ὁ ἀληθής derivatum putatur, quo Etymologi ad explicandum ἐτεός utuntur; nam quae a verbalibus hujusmodi deflexa sunt, propria esse solent Ἐρατώ etc. Quare Θελκτώ ἢ κολακευτική Hes. potius Θέλκτωρ scribendum ex Aesch. Suppl. 875. Θέλκτορι πειθοῖ. Significationem si spectamus, aut propria sunt nomina aut cognomina ex moribus indita aut appellativa. Sed cuinam horum generum unumquodque subjiendum sit, saepe haesitamus. Hesychius Γοργώ ἢ γοργότης· πέπλασται ὡς τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς,

1) Κινώ κίνησις Ἀωριεῖς Hes. non a κινέω sed a barytono quodam themate; Δαμνῶ quod Muetzellius affert, non a δαμνάω sed a δάμνω, κοσμῶ vero a nomine.

ὡς Ζηλώ, Χρυσώ· τὰ γὰρ περὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ οἶδε, significans poetam omnibus in locis, quibus Gorgonem appellat, prosopopoeia usum esse. Idem alio nomine declarant Moschopulus Opusc. p. 78. et Trypho de Trop. 741. in Rhetorr. Walz. T. VIII. ὀνοματοποιῖα ἐστὶν ὡς χρυσῶ (scr. Χρυσώ) ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· καὶ τὸ παρ' Αἰσχέλῳ χρρονίζομεν τῆς μελλοῦς χάριν, quod ab hac causa alienum est; sed illud auri amatricem designare videtur. Atque hujusmodi nomina per omnem occasionem a poetis concinnantur praesertim comicis ut Δεξώ, Δωρώ v. Prolegg. 36. not. 36. Sed et Empedocles rerum gignendarum causas appellavit mulierum nominibus Καλλιστώ, Μεγιστώ, Φυσώ, Κινώ. Aliud hujus ambiguitatis exemplum est quod Hesychius affert Κινώ ἢ ἀναιδιστάτη, nam idem fuit mulierculae Medicae nomen proprium ex barbaro Σπακώ conversum; τὴν γὰρ κύνα Μῆδοι καλοῦσι σπάκα Herod. I. 110. Quae autem sunt veri nominis appellativa partim personas significant, partim attributiones, pars utrumque ut Γλιχώ ἢ φειδωλία Zonar. et Γλιχώ ἢ φειδωλὸς καὶ περίεργος EM. quod incertum est utrum a γλιχός declinatum sit an a γλίχομαι, ac fortasse ne appellativum quidem fuit sed eponymon. Paronymorum alia ad motionem pertinent sexualem ἄνθρωπος ἄνθρωπῳ, pro quo ἄνθρωπῃ dici poterat, κόσμος (πρωτόκοσμος, κοσμοπόλις) κοσμῶ, sive κομμῶ i. q. κομμώτρια, μῦθος (mimologus) μιμῶ, a nominibus tertiae declinationis βασιλεὺς βασιλῶ (nisi hoc nomen proprium est) καμινεὺς καμινῶ, τραπεζεὺς τραπεζῶ quod Hesychio redditum est pro τραπεζίων. Sed si haec a τράπεζα, κάμινος derivata sunt et κοσμῶ, μιμῶ si a nominibus realibus, non ad motionem pertinent sed ad denominationem ut θηλή θηλῶ, κέρδος κερδῶ, λέχος λεχῶ. Paraschematista sunt αὐδή et aeolicum αὐδῶ in Sapph. Fr. I. δοκή δοκῶ, μορφή μορφῶ forma, 2) ἦχος ἡχώ 3)

2) Aliud est Μορφῶ Veneris cognomentum a μορφή ductum ut mulieris nomen Μορφή (hoc accentu) Sch. Eur. Hipp. 408. (omiss. in Th.) et Morpheus.

3) Si verum est discrimen illud Sch. Eur. Hec. 1087. ἦχος ὁ πτύπος, ἡχώ δὲ ἀπήχημα, hoc denominativis adnumerandum est. Sed poetis promiscua sunt.

τήτη vel τῆτος Τητώ ἡ πενία Cyrill. χρέος χρεώ, τραχών
 τροχώ. Sic et Ἰὼ δύναμις, βοή Hes. altera significatione
 cum Ἰς βία congruit, altera cum ἰά, ἰωή.⁴⁾ Quae sequuntur,
 nullam definitam regionem habent cujus septis contineantur:
 τυτώ ἡ γλαύξ Hes. a sono *tu tu* ut et *πιτώ* videtur aviculae
 nomen quae alias *πίπος* vocatur; *ληκὼ τὸ ἀνδρεῖον μόριον*
 Hes. Vossius illustrat collatione verbi obscœni *ληκῆν* sive
ληκεῖν et *λαικάζειν*, eundemque intellectum habet *κρούειν*⁵⁾
 et *κροτεῖν* atque germanicum crepandi verbum, quod Adelun-
 gius afferre non dedignatus est. *Καρκὼ λάμια* Hes. pisces
κάρχαρον sive *καρχαρόδοντα* significare videtur cf. Coraes ad
 Xenocr. p. 73. Idem *Δαλλῷ* et *Δαλώ* ἡ ἀπόπληκτος ἢ ἔξω-
 ρος, quarum interpretationum una ad *Δαλὶς μωρός* (*φρε-*
νοδηλῆς, dalivus) convenit, alteram Schneiderus recte ad
δαλός torris refert, quo hominem exusti floris, vietum et re-
 torridum significari demonstrat. Glossas obscuriores *Κάρα*
ἡ αἰῖς ὑπὸ Γορτυνίων, *Καρανὼ τὴν αἶγα Κρηῖτες*, *Κηὼ σύν-*
θεσις, *Κοθὼ βλάβη*, *Λωλὼ βρωμάτιον τι*, *Φητὼ στρόφιγξ*
 transiliamus licet cum aliis quorum scriptura ambigitur: *κοπὼ*
 sive *κωπὼ* id est ramulus in daphnephoriis circumlatus, *κωκὼ*
 res turpicula, *τριτὼ* sive *τριτῷ*, si credere dignum est, vox
 cretica caput significans vel a verbo *τρέω* ducta *Τριτὼ φό-*
βος τρόμος Hes. Ad ultimum duo stirpium nomina *βληκὼ*
 sive *γλακὼ* et *κιτῷ* casiae genus fortasse ab hederæ simili-
 tudine denominatum. Nam ad *μορμὼ* quod attinet, in discrimi-
 ne versatur non solum utrum ex *μορφή* conversum sit,
 proprieque formam significet et praecipue formidinem hoc est
 speciem horribilem, an a *μόρμος* et *μόρμη* (hoc accentu)
χαλεπή ἐκπληκτική Hes. sed etiam communibusne adnumerari
 oporteat an propriis, quae appellativorum numerum longe ex-
 cedunt; nam horum summa brevis est, illa vero pari uber-
 tate ab omni fere genere nominum et verborum efflorescunt;
 quod ostendam.

4) *Εἰς ὁρῶν πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν* Il. XI. 601. Schol.
τινὲς γράφουσιν ἰῶ καταδακρυόεσσαν. Hi *ἰῶ κατὰ δάκρ.* scripsisse vi-
 dentur *in pugna lamentabili*, ut synonymon *βοή* sumitur pro *μάχη*.

5) *Ὑποληκῆν ὑποκρούειν* Hes. *trusare* intellectu obscœno dixit
 Catullus.

§. 3. Paronymis plerumque masculina antecedunt vel adjectivi generis *Ἀισχρός* in Corp. Inscr. n. 884. et *Ἀισχρώ* n. 822. (omissa in Thes.) *Ἀριστος Ἀριστώ*, *Κλεῖτος Κλειτώ*, *Ξάνθος Ξανθώ* etc. vel substantivis connexa *ἀλκή Ἀλκων Ἀλκῶ* Schol. Pind. Ol. XI. (X.) 76. (omiss. in Thes.) *Ἀρχων Ἀρχώ*, *Ἦρων Ἠρώ*, *Θήρων Θηρώ*, *Καλλών Καλλώ*, *Μύρων Μυρώ*, *Νίκων Νικώ*, *Τιμών Τιμή*, *Χαρίτων Χαριτώ*, *Θράσων Θρασώ* et *Θαρσώ* Minervae epitheton. Haec tamen non in eam sententiam disputo ut negem mulierum nomina per se et seorsum ab appellativis nasci potuisse; sed quia plerumque propria propriis respondent, parilitatis causa id quod novissime commemoravi, etsi et ad *Θράσος* convenit et ad *Θρασύς* (ut *δριμύς Δριμύ*) nihilo secius illo quo dixi referre malui. Quin etiam sunt quae nihil in confinio habeant praeter propria *Βιτώ Βίτων*, *Κυριλλώ Κύριλλος*, *Καβειρώ* Cabi-
 rorum mater a filiis denominata et Musae fluviatiles *Νειλώ*, *Τριτώ*, *Κηφισώ* v. Prolegg. 46. Eodem modo inter se comparanda videntur *Φυλεύς Φυλώ*, *Συλεύς Συλώ*, *Πρωτεύς Πρωτώ*, *Κελαινεύς Κελαινώ*, *Νηλεύς Νηλώ*, *Μενεσθεύς Μενεσθώ* ut *βασιλεύς βασιλώ*, ac si feminina *Θεμιστώ*, *Κομμαίθω*, *Τιμαιθώ* (Prolegg. 364.) hodie carent paribus masculinis, non sequitur illico nulla fingi potuisse. Quis denique dubitet Homerum, quum ancillam introduceret *Μελανθώ* Dolii filiam Od. XVIII. 320. ductum esse recordatione fratris qui *νίδος Δολίοιο Μελανθεύς* nominatur XVII. 212. et flexo nomine *Μελάνθιος* XX. 173. Hinc transitus erit ad alterum genus, quod nihil ante et propter se habet praeter verba: *Βριζώ ἀπὸ τοῦ βρίζειν* Athen. VIII. 305. A. *Δαμνώ*, *Ἐλευθώ*, *Ἰαινώ* (nisi illa Phorci filia *Δεινώ* appellata est) *Κλωθώ* et alia a Muetzellio collecta p. 149. Nec pauca reperiuntur ortu ambiguo et utrinque apta *Σπειώ παρὰ τὸ σπέος ὥσπερ χρῆος χρειώ*, *κλέος Κλεώ Κλειώ* Choerobosc. Cram. T. II. 261. EM. 814, 34. sed Schol. Theog. 246. *Σπειώ ἡ ἀκολουθία* a verbo repetit, cujus participium est *σπόμενος*. Haec artificiosior videtur interpretatio, sed *Αἰθώ* Solis equa Schol. Phoenn. v. 3. nihil interest utrum a proprio *Αἶθων* ortum dicamus an ab *αἶθω* vel quodam ejus verbi inclinamento *αἶθος*, *αἰθός*, unde *Αἶθη* equa Agamemnonis; interque hoc et *Αἰθώ* idem

rationis intercedit quod inter Ἀτροπος et Ἀταρπώ Sch. Od. VII. 197. Βριθώ nymphae nomen Sch. Hes. Opp. 144. (omiss. in Th.) et Σθεινώ a verbo et a nomine paribus spatiis distant; Βρνώ a βρύω non longius abest quam a βρύον, et masculinum quoque reperitur sed copulatum Ἀμβρύων Diog. La. V. 11. Utrum Κρινώ et Κρινών (et Κρίνις sive Κρίνις) a κρίνω propagata sint an a κρίνον ut a κορίαννον Κοριαννώ, ῥόδον Ροδώ, non ante judicari potest quam in carminibus reperta fuerint. Eorum, quae literam futuri discretivam ostendunt, alia subjuncta sunt andronymicis Κτήσων Κτησώ, Ἀλεξίων Ἀλεξώ etc. v. Keil. Anall. 141. alia incomparabilia Ἠγησώ, Καλυψώ, Μελιξώ, syntheta Εὐδωσώ et Περιβασώ, quod est Veneris epitheton ludricum. Hujus notae multa contulit Passovius in Opusc. p. 115. ad probandum nomen Δωσώ. Sic enim in H. H. in Cer. 122. ubi Ceres deam dissimulans loquitur, scribendum esse pro Δὼς ἔμοιγ' ὄνομα' ἐστί, cui alii Δωρίς vel Δηώ substituunt, sed veri similis videtur Δωσώ vel Δωρώ. Haec igitur futuro assimilata dicimus, illa praesenti caeteris temporibus exclusis. Nam quod Muetzellius p. 150. putat Τελεσθώ ab aoristo τελεσθῆναι derivari potuisse, non probaverim, sed est paronymon vel a Τελεσθεύς ut Μενεσθεύς Μενεσθώ vel a Τελεστής cum metabole consonantium v. Lehrs. Aristarch. 310. Ab his transgredior ad urbium vocabula, in quibus eminent Aegyptiae, non illae barbare appellatae ut Ἐλβώ, Ναθώ, Ταχομψώ, sed quorum graeca est interpretatio seu vera seu commenticia: Κυνώ id est Κυνόπολις, Λυκώ pro Λυκόπολις, Afrodito — Afrodito-polis v. Wesseling. ad Itiner. Anton. p. 168. Haec tamen alia via derivari potuisse ostendunt Eusebii verba, quibus Wesselingius utitur ad Hierocl. p. 725. ἀπὸ τοῦ λέοντος τὴν Λεοντιώ, ἀπὸ δὲ τοῦ κυνὸς τὴν Κυνώ, quorum illi Xenophon Ephes. IV. 1. per appositionem adjungit nomen generis ἐπὶ Λεοντιῶ ἔρχονται πόλιν. Et nonnullorum terminatio duplex: Βουτός — ἐκαλεῖτο καὶ Βουτιώ Steph. Κανδώ insula eadem Κανδός vel Γανδός, Κοπτός Strab. Κοπτίω Plutarch. Θράμβος ut Wesselingio videtur ad Herod. VII. 123. et Θεράμβω, quod perperam Θεράμβω scriptum est, Lycasto pro Lycastus in omnibus Pomponii Melae codd. v. Tzschuck. Vol. II. P. I. 599.

atque adeo demus Atticus *Σφρηττός* a Psello de Locc. Att. p. 47. *Σφρηττώ* nominatur congruenter dativo adverbiali *Σφρηττοῖ*, nemoque dubitat quin *Σαβώ*, *Χεβώ*, *Χωμψώ*, *Ψενακώ* primitiva sint nullaque affectionis cujuspian aura contacta. Nihilo secius Graeci talibus quoque, ubicunque facultas fuit, pigmenta domestica adhibere non omiserunt: ὥς ἀπὸ τοῦ καλύψω *Καλυψώ* ⁶⁾ οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χορτάσω *Χορτασώ* Steph. s. h. v. Id convenit nonnullis locorum appellationibus graecis ut *κρήνη* διὰ τὴν χροάν τοῦ ὕδατος καλουμένη *Γαλακώ* Paus. III. 24, 5. et Atticae fonticulus *Πεδώ* sive *Ἐμπεδώ* a perennitate, puto, denominatus ut *Ἀλειπής* πηγή ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπειν Suid. et *Βεβαῖα* πηγή ἐν Εὐβοίᾳ παρὰ τὸ ἀνελλιπές EM. His accedunt *Βωμώ* ἢ *Μακρίς* Hes. a figura arae ut Kuesterus suspicatur; *γυμνασίου* περίβολος ὄνομα *Μαλκώ* τῆς μαλακότητος τοῦ ἐδάφους ἕνεκα Paus. VI. 23, 3. *Κορυφώ* promontorium Corcyrae, quod nemo ex *Κορυφάσιον* contractum dicet v. Prolegg. 425. nec magis *Συρακώ* ex *Συράκουσαι*, sed potius urbem nomen accepisse a palude. Postremo oppida ignota Suidae memorata *Αἰγιμώ* et *Αἰθώ* gerunt quidem similitudinem graecorum vocabulorum nec tamen demonstrari potest ab his originem habere.

§. 4. Illis locorum nominibus dupliciter finitis *Κανδός* et *Κανδώ* etc. simile est *Σαπφώ* et *Σάπφος*, si ab hoc casu descendit vocativus *Σάπφ'*, quem Hermannus Elem. 678. in poetriae versu reposuit pro *Σαπφροῖ*. ⁷⁾ Ac non abhorreere hanc terminationem a mulierum nominibus in Prolegg. p. 23. demonstratum est. Verum ut demus atticus *Θρία* vocatur et *Θριώ*, mulieres *Γόργη* et *Γοργώ*, *Μέλινα* et *Μελινώ* v. Keil. Anall. p. 8. sic sumi licet eandem modo *Σαπφώ* nominatam fuisse modo *Σάπφη* sive aeolice *Σάπφα* alpha correpto. Quare in Varronis loco IX. 51, 150. sunt quas synonymias

6) Scilicet quia Ulixem secum in occulto habuit; quasi vero καλύπτειν idem sit quod κρύπτειν. Barbaris illis adnumero μοιῶ et ἄρηβῶ cassiae species Galen. de Antid. I. 14. p. 72. T. XIV.

7) Matthiae Gramm. 224. aeolicum vocativum *Σάπφο* fuisse suspicatur exemplo nullo; Ahrensius Dial. dor. 510. *Ψάπφα*.

appellant Sappho, Alcaeus Alcaeo, Geryon Geryonus, ubi primo exemplo deesse synonymon Spengelius animadvertit, incertum est utrum Sappha inserendum sit an Sapphus, an forte Sapphon; nam haec quoque terminatio femininis inolevit partim sine paraschematismo *χέω χιὼν ὡς τέρπων* EM. *εἰκω εἰκῶν*, cujus alteram scripturam *εἰκῶ* dubitatur ne Grammatici finxerint propter casus obliquos, *Κραγγὼν κίσσα* (clamosa) Hes. *φαγὼν* maxilla v. ad Aj. p. 167. et *ὑμβῶν*, partim consociata alteri vel adeo praevalens *ἡ ἀηδὼ κατὰ Μιτυληναίους καὶ ἀηδῶν* v. Bernhardy ad Suid. *ἡ Γοργῶν τῆς Γοργόνος καὶ ἡ Γοργῶ τῆς Γοργόος καὶ Γοργοῦς* Schol. Eur. Or. 1514.⁸⁾ *Δωδῶνι λέγεται καὶ Δωδῶν καὶ Δωδῶ* Steph. v. Parall. 117. et 119. *Σαρδῶ λέγεται καὶ Σαρδῶν ὡς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθῶν* Steph. De eodem Eustathius ad Dion. 82. *Σαρδῶ ὡς Σαπρῶ καὶ Σαρδόνος ὡς τρυγόνος*. Hesychius *Σινδούς σινδόνας* scr. *σινδοῦς* ut *εἰκοῦς*⁹⁾ et *Τρυγῶς τὰς τρυγῶνας* scr. *τρυγοῦς τὰς τρυγόνας* id est turtures a verbo *τρύζω* ut *στάζω σταγῶν*, *ὀλολύζω ὀλολυγῶν*, quod modo ululatum (*ὀλολυγῆν*) modo ululam significat ut *γλιχῶ* parsimoniam et (nisi Zonaras fallit) parcam. A verbo trisyllabo proficiscitur *ἀρηγῶν* et *ἀρηγῶ*, de quo disputatum est ad Aj. p. 166. Cetera dicatalexiae exempla haec sunt: *Ἰεριχοῦς Ἰεριχοῦντος*· *εὐρηται καὶ δοτικὴ Ἰεριχοῖ ἀπὸ τῆς Ἰεριχῶ* Steph. *αἰδῶς* et *αἰδῶ* ὅτε *εὐθεΐά* ἐστὶν ὀξύνεται EM.

8) Haec Theodosii fuit sententia; Romanus vero statuit a *Ἀητῶ* declinatum esse *τῆς Ἀητῶς* (quod aeolicum est) ut *Μοῦσα Μούσης*, et hoc transiisse in *Ἀητοῦς* Choerobosc. Dict. 332. Homericum genitivum *Γοργοῦς* EM. dupliciter interpretatur *τῆς γοργότητος* ἢ *τῆς Γοργόνος*, sed illum esse a recto *ἡ Γοργῶ*. Nam *Γοργῶν* non *Γοργοῦς* facere ut *εἰκῶν* *εἰκοῦς* tacite significat Schol. Il. VIII. 349. *Γοργόνος γράφει Ζηνόδοτος κακῶς*· *οὐ γὰρ ὁ ποιητὴς Γοργῶν φησιν ἀλλὰ Γοργῶ*.

9) Hunc accentum praescribit Choeroboscus et duobus locis restituit Bisetus. Hunc sequitur Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. 11. errans de *βληγῶ*, cujus casus attuli ad Aj. p. 173. Contra Aristarchi praeceptum legitur etiam nunc *τὴν πειθῶ* Achill. Tat. I. 9. *τὴν Ἀητῶ* Nonn. XX. 75. Accusativum *τὴν Ἀμαζῶ* Eustathius ad Dion. 823. p. 261. lin. 9. a recto *Ἀμαζῶν* declinasse videtur.

30, 40. ¹⁰⁾ Sed pro *λεχώς*, quod et *λεχῶς* nonnunquam scribitur Charit. III. 8, 76. Aelian. H. Ann. I. 14. Dorvillius p. 398. et Jacobsius p. 16. praeferunt *λεχώ*, idemque vel *λοχός* scripsisse videtur Moschopulus in Schedogr. p. 72. *λεχώ ἡ γεννήσασα ἀττικῶς, ἥτις λεχός λέγεται κοινῶς* praeunte Moeride *Λεχώ ἀττικῶς, λόχος ἑλληνικῶς*, ubi Piersonus *λοχός* scripsit; illo tamen accentu notatum est *στεῖρα λόχος* Maneth. V. 330. ¹¹⁾

§. 5. Sapphus nomen nisi omnino peregre in Graeciam venit, a *σαφής* ut Grammatici tradunt EM. 708, 19. originem habere videtur. Nec tamen omnium etyma inveniri posse spero ac minime divinorum nominum. Horum obscurissimum est *Λητώ* de quo EM. 564, 19. *ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλεητώ· ἐλεήμων γὰρ ἡ θεός· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω*, sed vereor ne fallat. Nam quod Platoni tribuit, ab hoc non dictum est; quod Aristarcho, Plato proposuit non serio sed per ludum jocumque. Probabilius est *Ληώ* idem valere quod *δῆ*, *Δημήτηρ*. *Ἐνώ* quam Hermannus Opusc. II. 180. Inundonam interpretatur quasi ab *ἐνύω* impluo nominatam, veteres simplicius *παρὰ τὸ ἐνω τὸ φρονεύω*, nec enim aliud reperitur nomen a verbo composito derivatum. *Κοκκυμώ* Pliadis nomen Schol. Theocr. XIII. 25. specie modo non sententia convenit cum *Κόκυς λόφος* Hes. nec omnino cognitum est antiquioribus, qui longe alia Plejadum nomina tradunt. *Πεφροηδῶ* Hermannus l. c. 180. reddit *Auferonam* a verbo *φρέω*, cui simile *θρέω* appellativo *τενθροηδών* subjeci. Hinc subeunt illae gynaeciorum nugae *Ἀκκῶ καὶ Ἀλφιτῶ δι' ὧν τὰ παιδάκια τοῦ κακοσχολεῖν ἀνείργουσι* v. Meinek. Hist. Com. 405. Alphito quidem aniculam significare posse docent Hesyhii verba *Ἀλφιτόχως* *πολιά*. Sociae ejus Acco consonum adjectivum idem suppeditat *Ἀκκός* *παράμυρος*· *λέγεται*

10) Philetæe verba a Bachio ommissa *ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἡθεσιν αἰδῶ* Choeroboscus servavit Dict. 360. a quo sumsit Lascaris Gramm. lit. E. fol. 7.

11) Dativus *ταῖς λοχοῖς* in Dioscoridis loco, qui in Lexicis affertur, unius literae inclinatione in *λεχοῖς* verti potest, quo dativo Psellus de Operat. daem. p. 29. ed. Boiss. et alii utuntur. A rhetoribus poetice loquentibus *λεχῶς* pro *λεχός* dicere non alienum est.

δὲ παιδίοις ὥς μωροῖς, quae ita accipienda sunt ac si scriptum esset τὸ Ἀκκοῦς ὄνομα ἐπιλέγεται τοῖς παιδίοις ὅτε μωραίνουσι vel ὥς μὴ μωραίνωσι. Hoc autem quid significet apparet ex aliis locis Σινάμωρος κακόσχυλος, Ὁρχιπεδίξειν τὸ κακοσχυλεύεσθαι παρὰ τοῖς παισὶ atque ex Schol. Eur. Androm. 665. μωραίνουσα τοντέστιν ἀκολασταίνουσα et Sch. Nubb. 416. μωραίνειν τὸ ἀφροδισιάζειν. Itaque clarum fit ad conterrendos pueros praesertim μωραίνοντας id est pudenda contrectantes fictas esse illas aniculas fatuas facie foeda similesque larvarum ut sunt pleraeque decrepitae; quarum alteri adjuncta sunt adjectiva ἀκκός et maccus verbumque a Suida huc relatum Μακκοῦ ἀνοηταίνει ὅτι ἡ Ἀκκὸς ἐνέα ἦν, idemque alio loco Μακκὸς καὶ Λαιμὸς γυναικες ἐνεαί. Haec Λαιμὸς sive Λαιμὸς procul dubio est Lamia infantaria ab ingluvie (λαίμῳ) et voracitate sic ut Manducus nomen adepta similisque Mormus et Gellus. Schol. Gregor. Or. XXXV. 563. C. (Ruhnken. ad Tim. 182.) μορμολύττειν εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς τῆς καὶ Λαιμίας. Quippe et Μορμόνες erant, ut Hesychius ait, δαίμονες πλάνητες et Lamiae terriculae quas Lucilius appellat, nec minus Gello, ejus larvae duodecim sunt nomina in lepida Leonis Allatii fabella ¹²) inque his Μωρῶνά, quod vel plebeja prolatione corruptum est ex Μορμῶ vel μωράν fatuam significat ut Μακκῶ, quae Du Cangii est sententia in Gloss. s. h. v. Βαυβῶ fuit nutriculae nomen cum verbis βαυβῶν et βαυκαλῶν cognatum, namque assarum lallis deliniti infantes consopiantur et βαυβῶσι, ac nescio an utrumque ex voce lallantium expressum sit sic ut ipsum nomen infantium, de quo Damascius Phot. CCXLII. 555. βάβια οἱ Σύροι καλοῦσι τὰ παιδιά ἀπὸ τῆς Βαβίας Θεοῦ sive potius utrumque a balbutiendo ut franco-gallicum *babil*, *babiller*. ¹³) Nomen Gellus, quod paullo ante

12) Illorum nominum pleraque facilem habent intellectum, παιδοπνίγτρια, ψυχρασπάστρια, στρίγλα (striga) et πειασία quoque quid sit colligi potest ex Festi verbis: *striges maleficae, mulieres quas volaticas etiam vocant.*

13) Βάβαλον αἰδοῖον Hes. fortasse fuit ὑποκόρισμα παιδίων ab infantibus translatum ad partem illam ut contra σάθων ὑποκόρισμα παιδίων ἐρῶντων ἀπὸ τῶν αἰδοίων, et Augustus Horatium inter alios

attigi, Schneidewinus in Delect. p. 306. a verbo $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\acute{\iota}\nu$ ductum censet. $\Upsilon\omicron\gamma\eta\theta\acute{\omega}$ heroina ficta est ex nomine loci $\Upsilon\omicron\gamma\eta\theta\iota\omicron\nu$ et tribus Argivae $\Upsilon\omicron\gamma\acute{\alpha}\theta\iota\omicron\iota$, quae si nihil aliud nisi literarum similitudinem anquirimus, ad $\delta\omicron\rho\iota\varsigma$ ($\delta\omicron\rho\alpha\pi\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\nu$) pertinere videntur terminatione paragogica aucta v. Proll. 364. similiaque topico $\Upsilon\omicron\gamma\epsilon\alpha\acute{\iota}$. Θεανώ Muetzellius p. 148. ex $\theta\acute{\epsilon}\alpha\iota\nu\alpha$ factum, Sturzius Alex. 85. cum verbo $\acute{\alpha}\nu\omega$ compositum, veteres ex Θεονόη contractum putant; quorum nihil exemplis ad persuadendum idoneis confirmari potest; nec magis si quis masculino Θεάνωρ appositum dicat. Sed simili tamen modo corruptum est, quod idem affert, $\acute{\Lambda}\mu\phi\iota\theta\acute{\omega}$ Hesiodeum, quippe cum eodem verbo junctum in quod $\acute{\Lambda}\gamma\chi\iota\theta\acute{\rho}\acute{\omicron}\eta$, $\text{Καλλι}\theta\acute{\rho}\acute{\omicron}\eta$, $\Upsilon\omega\kappa\iota\theta\acute{\rho}\acute{\omicron}\eta$ exeunt, atque nomen perfrequens $\Pi\omicron\lambda\nu\acute{\xi}\acute{\omega}$, quanquam huic praestruī potest masculinum $\Pi\acute{\omicron}\lambda\nu\acute{\xi}\omicron\varsigma$ ut $\delta\omicron\rho\nu\acute{\xi}\acute{\omicron}\varsigma$, illi $\acute{\Lambda}\mu\phi\iota\theta\acute{\rho}\acute{\omicron}\varsigma$ ut $\acute{\alpha}\psi\omicron\theta\acute{\rho}\acute{\omicron}\varsigma$, quam syllabarum finalium correptionem alio tempore illustrabo copiosius.¹⁴⁾ Huic contra posita amplificatio, cujus unum extat exemplum idque summe mirabile. Etenim sancito vocativos non plures habere nominativo vocales, consultatum est quomodo ab η $\text{Αητω}\acute{\iota}$ transitum sit ad $\bar{\omega}$ $\text{Αητω}\acute{\iota}$. Respondit Herodianus $\delta\tau\iota$ τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εὐθείαις εἶχον τὸ $\bar{\iota}$ προσγεγραμμένον ἢ $\text{Αητω}\acute{\iota}$, ἢ $\text{Σαπρω}\acute{\iota}$, sed hac excusatione in aliam impegit regulam $\delta\tau\iota$ τὸ $\bar{\iota}$ οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν θηλυκῶν ἀλλὰ τῶν οὐδετέρων Choerobosc. Dict. 335. Hanc regulam illi ignotam fuisse minime credibile est sed fortasse nomina ista iota ineffabile habere putavit idque perinde esse ac si non haberent. Scripturae tamen hujus vestigia nulla fere relictā sunt praeter $\Phi\iota\lambda\nu\tau\omega\acute{\iota}$ in Inscr. Del. n. 2310. sed librarii nonnulli vocalibus longis et in medio vocabulorum et maxime in exitu addiderunt iota syllabamque acutam circumflexo notarunt $\sigma\pi\omicron\nu\delta\eta\acute{\iota}$ pro $\sigma\pi\omicron\nu\delta\acute{\eta}$, $\Xi\alpha\nu\theta\omega\acute{\iota}$ pro $\Xi\alpha\nu\theta\acute{\omega}$ v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 8. Hecker. Comm. de Anth. p. 322. et 85. Re vera

jocos purissimum penem vocavit et lepidissimum homuncionem hoc est pipinam et pisinum sive pusionem.

14) Lennepius ad Theog. 337. etiam nomina vulgaria $\Pi\epsilon\iota\theta\acute{\omega}$, $\text{Ζευ}\acute{\xi}\acute{\omega}$, $\text{Ἰπ}\acute{\omega}$ etc. ex $\Pi\epsilon\iota\theta\acute{\omicron}\eta$, $\text{Ζευ}\acute{\xi}\acute{\omicron}\eta$ etc. orta censet, quod minime veri simile est.

autem illa nominativi et vocativi inaequalitas nihil offensionis habet; eademque est in αἰδώς et αἰδοῖ, ἀηδών ἀηδοῖ, ne γυνή γύναι commemorem, quod illi a γύναιξ declinatum volunt. Aegyptiarum urbium nomina ab animantibus ducta plerumque in ω exeunt Ἀφροδιτώ, Ἀντινώ, quae et Ἀντινόεια dicitur et Ἀντινόου πόλις, J. Malel. XI. 119. C. Κυνώ, Λυκώ, sed in ων Λύκων, Λάτων atque eadem Λατόπολις vel λάτων πόλις v. Jablonski Panth. II. 87. duae aliae Αητοῦς et Ἡρακλεώς in Hierocl. Synecd. 730. (399. ed. Lips.)

Pars IV.

De vocabulis sensuum eorumque confusione.

§. 1. Soloecismorum duo sunt genera, unum in forma eloquendi positum, alterum in sententia, et utriusque generis apud scriptores omnium aetatum copia non exigua. Verum ut in vita communi non qui idem peccarunt eadem poena afficiuntur sed multum interest quis quid fecerit et quo consilio, ita prisci scriptorum existimatores *προσωποληψία* quaedam usi quae vulgo indocto exprobrant, ignoscunt eruditis. Diomedes II. 109. *Atthis*, inquit, *admittit soloecismos*,¹⁾ quos *docti faciunt*, non soloecismi vocantur sed schemata, quorum alterum est vitii nomen, alterum virtutis, sed utriusque, si auctorem sustuleris, discrimen nullum. Nam quod Dionysius de quadam Thucydidis loquutione dicit c. 37, 907. *τοῦτο εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιόσει φέρειν, οὐκ ἂν φθάνοι πάντας τοὺς σολοικισμοὺς σχήματα καλῶν*, valet de pluribus, unumque hoc interest quod quae classici contra regulam dixerunt, ab arte profecta creduntur, quae qui infra classem, ab inscitia. Haec enim magnis ingeniis debetur reverentia ut ponderibus examinentur aliis ac turba ignobilis; eaque religione ducti Critici quidquid in vitii similitudinem vergeret, aut archaismi nomine excusarunt aut dialecti aut figurae proque soloecismi nomine substituerunt decentius *σολοικοφανές* vel *σολοικοειδές*.²⁾ Ac si vera est illa philosophi nobilissimi edictio, qua, quidquid sit, rationale ducere jubemur, quanto aequius videtur ut omnia, quae illustres antiquitatis

1) Anonymus in Cram. Anecd. T. IV. 271. *τὸ σολοικίζειν ἐνιαχοῦ ἀτιμίζειν ἔστιν*.

2) Ad Odyss. XI. 76. *σῆμά μοι χεῦται ἀνδρὸς δυστήνοιο* Schol. *σχῆμά ἐστι σολοικοφανές. Οὐκ ἔστι γὰρ κατεπειῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμόν ἢ βαρβαρισμόν. Κέκριται δὲ σολοικοφανῇ ταῦτα καλεῖν (καὶ) σχήματα*.

auctores dixerunt, recte et convenienter rationi dicta existimemus? Non defuerunt tamen qui quae a modestioribus figurae appellarentur, vocarent soloecismos, ut Grammaticus, cujus commentariolum *περὶ σολοικίας* Valckenarius edidit, huic nomini schema pindaricum, euboicum et alia subiecit. Nominativum absolutum *Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν Λακεδαιμόνιοι ἡττήθησαν* Lesbonax p. 183. ³⁾ inter attica schemata refert, similemque huic Homeri constructionem *ἵππος ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς ῥίμῃ φαέρι* γοῦνα φέρει vetus interpres II. XV. 268. *σολοικοφανές* appellat. Sed Sextus c. Gramm. p. 261. ed. Fabr. *σολοικὸν τὸ πολλὰ περιπατήσας κοπιᾷ μου τὰ σκέλη, διὰ τὸ μὴ λέγεσθαι τῇ κοινῇ συνηθείᾳ*, et ad Eur. Hipp. 23. *πάλαι προκόψας οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ*, unus Scholiastarum breviter et austere *τοῦτο ἐσολοίκισε*, alter verecundius *ἀρχαῖσμός ἐστι τοῦτο, οὐ σολοικισμός*. Lucianus Dial. Mort. X. 9. in oratoria suppellectile numerat *ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς*, hoc nomine significans soloecismos ⁴⁾ arte quaesitos sive, ut Scholiastes ait, *λόγους ἐν σχήματι προσφερομένους χάριτος ἐνεκεν ὥς τὸ οἱ δὲ δύο σκόπελοι καὶ τὰ παραπλήσια*. Hoc οἱ δὲ — schema homericum appellat Sch. Pind. Ol. VIII. 48. recteque explicat Sch. Eur. Phoen. 1478. *πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχεστάτοι τῇδ' ἐξέβησαν οἱ δὲ δυστυχεστάτοι — ὅμοιον τῷ ὁμηρικῷ οἱ δὲ δύο σκόπελοι. Οὐκ ἔχει δὲ κίνδυνον οὗτος ὁ σχηματισμός· οὐ γὰρ ἀφ' ἐτέρου προσώπου εἰς ἕτερον ἢ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρος*. ⁵⁾ Secundum constructionem

3) Hic pro *ἐκφρασίς* *προσηγορικῇ*, cui *ἐπιφορικῇ* opponitur, non *προηγορικῇ* scribendum est, ut Schaeferus voluit, sed *προφορικῇ*. In Schol. Plat. in Theaet. 173. C. p. 362. ed. Bekk. ubi idem exemplum schematis attici affertur *Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν* etc. scriptum est *ἡτύχησαν*.

4) Sic idem in Pseudosophista *τὸν λαγῶ, τοὺς ἐππεῖς* et *ἀφιστῶν* soloeca vocat, etsi non in syntaxi peccant sed in una parte orationis. In Soloecista autem taxat cacozeliam eorum qui de pipere et cumino loquentes vocabula ex vetere Athide repetita vulgoque ignota infercunt.

5) Philem. Lex. I. 32. *φαίνεται σολοικοφανές τὸ παρ' Ὀμήρου ἄμφω δ' ἐξομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· ὁ καινότερον ἔφρασεν διὰ τὸ ἄρξασθαι ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀπὸ εὐθείας*.

absolutam, cujus varias species Wanowskiius sollertissime descripsit, frequentissimum est schema quod dicitur *πρὸς τὸ νοητόν*, et hujus quoque exemplum homericum ὥς φασαν ἡ πληθὺς Apollonius Synt. III. 4, 198. a quibusdam afferri ait ad comprobandum καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμὸν.⁶⁾ Denique ad constituendos utriusque nominis terminos nihil nobis prodest Quintiliani finitio, schema esse aliquam a vulgari et simplici specie *cum virtute* commutationem. Nam Callimachus quidem, ut hoc utar exemplo, τέκνον ἄλαστε de industria praetulisse videtur vulgari, quod in exitu versus ad metrum aequè conveniebat, sed Homerus φίλε τέκνον dixit non ut novitate constructionis auditores delectaret grammaticae subtilitatis incuriosos, sed quia versui texendo aptius erat et consuetudo ipsa substantivis, quae terminationem generis neutrius sed significationem maris vel feminae habent, epitheta adjungere amat generi naturali congruentia. Similiterque aliae constructionis rectae immutationes rationibus quibusdam nituntur vel brevitatis vel concinnitatis vel similitudinis, ac ne illiterati quidem caeco impetu casus, genera, numeros miscent sed ita ut causa aberrationis reddi possit si non justa at plausibilis. Itaque omnia huc conveniunt, schematis et soloecismi discrimen non natura constitutum esse sed usu, neque a nobis sciri posse quid vulgo Graecorum dicere licuerit, eruditis non licuerit, quidve scientes commiserint inscien-

6) Id merito improbat sed ipse errat atticum μὰ τῷ θεῷ et Αἰδῶς καὶ Νέμεσις ἵτην καλυψαμένῳ — προλιπόντε schema vocans I. 21, 58. ut et Schol. Soph. Oed. C. 1675. nam qui ita loquuti sunt, non femininum cum masculino conjunxerunt (ut παιδίον καλλίστη etc.) sed prisca usi sunt dualis forma, quae utrique generi communis erat. Neque figurate dicta sunt δαΐζομένοιο πόλῃος, δρόσοι τιθέντες, χλοόοντος ἰάσπιδος quod Bernhardy suspectat ad Dion. p. 503. αἰγίδες ἡνεμόεντες, ἡδὺς αὔτημή, atque aliorum adjectivorum, quae vulgo moveri solent, terminationes non motae, non solum in carminibus sed etiam in sermone ἡ μικτός, ἡ ἀπορώτερος, atque adeo participiorum νεῶν καταρτισθέντων v. Parall. p. 550. quibus conferri possunt latina *Credo ego inimicos meos hoc dicturum esse, Justam rem oratum a vobis volo*. Illum Apollonii errorem sequitur Schol. Arist. Rann. 1425. τὸ πλάστιγγε—σχῆμα ἀττικὸν ὡς τὸ χεῖρε, τὸ πόλει, νῆ τὸ σιῶ, pro quo θεῷ scribere debebat.

tesve. *Εἰς ἡρόχοντο εἰς καθ' εἰς, ἀνὰ εἰς ἕκαστος* si in N. T. legerentur solo, ad idiotas rejiceremus. At ob idem vitium Lucianus reprehendit homines suae aetatis doctos, quos manifestum est notionem nominativi *singuli introibant* potiorrem duxisse quam rectionem praepositionis. Et qui οὗτος dixere pro αὐτῇ si sic loquuti sunt in compellatione feminae, ⁷⁾ retinuerunt formulam auribus inhaerentem ὃ οὗτος. Item tritum illud ἡ δ' ὅς ita inoleverat linguae ut etiam ad feminas et ad plures transferretur. ⁸⁾ Nec minus soloeca sunt *praesente testibus, cum partim copiarum, libens solverunt*; quae nisi abunde satis testata essent, librariis imputarentur et lapicidis. Verum hujusmodi ἀσυνταξίας vel κακοσυνταξίας exempla collegerunt multi multa; obscurius vero est illud alterum soloecismorum genus, quod in principio hujus disputationis designavi.

§. 2. Etenim non solum consuetudo graeci sermonis sed omnium linguarum lex et ratio pugnantia loqui vetat. Sed hujus quoque soloecismi speciem interdum praebent scriptores non indiserti, quum cogitatione plus comprehendunt quam eloquuntur, ut Hesiodus Opp. 610. βότρυας χρὴ — δεῖξαι ἡλίῳ δέκα τ' ἡμέατα καὶ δέκα νύκτας, cujus loci inconcinnitatem Moschopolus et sensit et excusavit hoc modo: *συννύγει τὰς νύκτας τῷ λόγῳ ὡς ἐπομένας ταῖς ἡμέραις ἐξ ἀνάγκης· οὐ γὰρ κατ' αὐτὰς δυνατόν τῷ ἡλίῳ δεικνύναι τοὺς βότρυς*, neque hodie scribentium aliquis audebit dicere *uvae die nocteque insolato*. Alius calore dicendi obliviscitur paria paribus adjungere ut in H. H. in Merc. 525. *Ἀητοῖδης ἐπένευσε—μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοι-*

7) Apollonius qui οὗτος κατὰ θηλείας τιθέμενον cum ὡς φασαν ἡ πληθὺς conjunxit, certe sic masculinum pro feminino positum credidit; sed fortasse est masculinum non motum ut ἡ τηλικούτος apud Sophoclem, quod non constructum est contra regulam sed vitium habet in una voce.

8) De hoc praeter Suidan et Grammaticos a Buttmanno citatos Gramm. I. 543. disputavit Photius Amphilocho. I. 230. in Maji Nov. Collect. T. I. 230. Schol. Arist. Lys. 514. τῷ ἡ δ' ὅς καὶ ἐπὶ πλήθους ἐχρῶντο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὡς καὶ τῷ ὃ τῶν. Negat hoc Fritzsche ad Arist. Rann. p. 16.

σιν ἔσεσθαι μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα, ubi deest μήτ' ἐν θνητοῖς. Justiorem causam praebet affectus sermonem praecipitans Aesch. Sept. 181. ἀνὴρ γυνή τε χῶτι τῶν μεταίχμιον, de quo recte judicat Scholiastes κενιδύνεται τὸ μεταίχμιον, εἰ μὴ ἄρα τις λέγοι ὅτι ὀργιζόμενος οὕτως εἴρηκε. Verum haec, quae generatim describi non possunt, praetermitto ut ad illud repugnantiae genus veniam, quod contradictionem continet, ut nunc vocant, vel in objecto κτύπον δέδορκα vel in adjecto ἀργυρὶς χαλκῇ, βουκόλος ἵππων. Illa est vox mulierum Thebanarum Aesch. Sept. 99. quae tumultu obsidentium eminus accepto trepidae hostes jamjam irrumpentes sibi cernere videntur: κτύπον δέδορκα, πάταγον οὐχ ἑνὸς δορός. Hic non acquiescimus in Scholiastae explicatione μετήνεγκε τὰς αἰσθήσεις ἐπὶ τὸ ἐνεργέστερον (ἐναργέστερον). Nam ut concedamus poetis quod Longinus dicit XXVI. 2. τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιεῖν, quia ὄψις τρανέστερα τῆς ἀκοῆς Suid. s. Αἰσθησις, Aeschylumque noluisse κλύω κτύπον dicere vel ut debilius vel fugiendae repetitionis causa, nam paullo ante legitur ὥσὶ χρίμπεται βοά et non multo post ὄτοβον ἀρμάτων κλύω, tamen haec ratio non tantum valet ut ei asystata loqui permittamus, quod effugere poterat si nomen posuisset utrique sensui aptum δέδορκα κλόνον vel ὄμαδον vel aliud a verbo minus abhorrens. Nec puto illam repugnantiam satis excusari vel affectu ⁹⁾ loquentium vel persona, qua ratione Grammatici interdum periclitantia tuentur ut Eustathius p. 1184, 48. θεραπεύεται ¹⁰⁾ ἡ αἰτίασις ἀπὸ τοῦ προσώπου· γυνὴ γὰρ λέγει οὐκ ἔχουσα ἐνευδοκιμεῖν κυριολεκτήμασι et EM.

9) Nulla est affectus significatio in Quint. VII. 562. Ἀθηναίη — ἐδέρεται ἑαυτὴν ἀνδρῶν ἀγχεμέων et Hom. II. XVI. 127. λείσσω παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωὴν id est βρόμον ut Stat. Theb. VI. 202. jam face subjecta primis in frondibus ignis exclamat, quod Scholiasta interpretatur crepitu sonat; omnis enim sonus clamor est.

10) Tritum hoc est verbum de explanatione eorum quae contra consuetudinem vel constructa vel declinata sunt: τὸ σολοικοειδὲς δι' ἀντιπώσεως θεραπεύεται Eust. 718, 63. τὸ σολοικοφανὲς διὰ σιγμῆς θεραπεύεται 236, 32. τὸ βάρβαρον θεραπεύεται δι' ἐλλείψεως ὑπαρκτιζοῦ ῥήματος 251, 12. θεραπεύεται ἡ γραμματικὴ ἀναλογία (τοῦ βοσκήσω) 1715, 55. ἡ θεραπεία τούτου (ἵππος ῥίμψα ἔ γούνα φέρει) Sch.

774, 42. ὁ Σώφρων ὑγιώτερον λέγων ἔκοντι ἡμάρτανε τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐρμηνείας μιμησάμενος, ὃν τρόπον κἀκεῖ (κἀκεῖνο) ἐσολοίκισε τατωμένα τοῦ κιθῶνος. Verum quo insolentior nobis haec videtur visus et auditus confusio, hoc minus molestiae exhibuit antiquis graecorum poetarum explanatoribus, qui plurimis in locis adnotant verba sentiendi et inter se et cum verbis cognoscendi permutari, idque adeo ad ornatum orationis pertinere ut interdum species pro specie vel pro genere ponatur. Sed quo clarius omnis eorum ratio perspiciatur, repetam paullo altius. Ergo ad Odyss. X. 82. scriptum invenimus nomen ποιμήν positum esse καταχρηστικῶς aut pro βουκόλος hoc est ea figura, quae vocatur εἶδος ἀντὶ εἶδους, aut pro νομεύς ὁμωνύμως τῷ γένει τὸ εἶδος.¹¹⁾ Item ad Il. XXI. 37. admonent poetam nomine ἐρινεός quamlibet arborem potius quam caprificum significasse, ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἶδος μεταβέβηκε. Sch. Hes. Scut. 289. τοὺς ἀστιάχνας εἶπε πέτηλα εἶδος ἀντὶ εἶδους. Schol. Lyc. 88. τόργος ὁ γύψ κυρίως, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει· ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου· et Gloss. 911. κεγχρίνη — ἔλαβεν εἶδος ἀντὶ εἶδους. Similiter Acro ad Horat. Sat. I. 1, 58. Aufidus — species pro genere, et ad Od. I. 1, 13. trabe Cypria — abusive pro quacunque etc. Hoc schema durioris nomine appellat Auctor de Soloec. p. 199. σολοικισμὸς περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ ὡς παρ' Ὀμήρῳ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ ἄνθρωποι. Hac igitur ratione verba singulis sensibus attributa docent poni pro eo, quod omnibus commune est; qua in re quantopere lasciviant, operae pretium est cognoscere. Primum ad Il. XI. 532. ἵπποι πληγῆς αἰῶντες — ἡ διπλῇ ὅτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδῆλωκε· θέλει δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι· ἡ γὰρ ἀκοή εἶδος ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως. Sed Eustathius non inscite infert

Il. XV. 268. καταχρηστικῶς πρῶτα εἶπεν, ἐθεράπευσεν δὲ εἰπὼν ἔλιον Sch. Pers. 132. sunt quae per synaloephen aut systolen aut ectasin sanari necesse est Charis. I. 5. p. 7. Alibi hac de re διορθοῦσθαι dicitur.

11) Schol. Lysistr. 329. πατάγου χυτρείου ἀντὶ τοῦ κεραμέου, ἐκ μέρους τὸ πᾶν· οὐ γὰρ χύτραις βάπτουσι, quod idem εἶδος ἀντὶ γένους dici potest.

equos ipso sonitu flagelli ad currendum excitari verberare nullo Aptius vero huc retulissent Od. XVIII. 11. οὐκ αἶεις ὅτι δῆμοι ἐπιλλίξουσιν ἅπαντες, ubi aut ὁρῶς dicendum erat aut commune αἰσθάνη, quod verbum quum Homero incognitum sit, vices ejus sustinet primitivum αἶειν, unde compositum ἐπαἶειν vel in soluto sermone significationem intelligendi habet v. Lennep. ad Phalar. Ep. XXIX. Jacobs. ad Aelian. p. 9. ¹²⁾ quo minus in Apollon. II. 109. τοὺς παρεόντας ἐπήϊσε opus erat Scholiastae adnotamento ᾗσθετο. Sed eodem utuntur in aliis locis qui illa ratione expediri non possunt, ut Arat. 240. ἰχθύων ἕτερος μᾶλλον βορέαο νέον κατιόντος ἀκούει, quae sic commentantur τὸ ἀκούει σημαίνει τὸ αἰσθάνεσθαι· τοῦτο εἶδος ἀντὶ γένους. ¹³⁾ Verum haec est mera prosopopoeia, qua saepius utitur Manetho stellis affectus humanos tribuens v. Dorvill. ad Charit. 664. eamque Germanicus quoque suis verbis expressit. *Piscis — alter audit stridentes auras niveus quas procreat Haemus.* Alius est graeci poetae locus v. 336. ubi de Sirio loquitur κείνον καὶ κατιόντος ἀκούομεν, nec deest scholion tralaticium αἰσθανόμεθα. Hic primum subvenit, quod poetae latini caniculam, quum maxime fervet, latrare dicunt ut Statius Silv. I. 3, 5. *calido latravit Sirius astro*, similiterque Manilius et Claudianus, quorum versus apposuit Gronovius, nec discrepat ὀπωρινότο κυνὸς δριμεῖα ὁμοκλή Oppian. Hal. I. 152. Sic apparet quomodo Sirius audiri possit. Sed simplicius videtur illa verba ita interpretari: *etiam occidentis vim et efficaciam praedicari audimus.* Non certius hujus abusiois documentum praebet

12) Σμύρνα ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτὸν ἐπαῖσιος ἐγένετο προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός Anton. Lib. c. 34. pro φανερά.

13) Sic. Schol. Mosq. pro vulgato γένος ἀντὶ γένους. Vossius grammatici sermonis immemor scribi volebat εἶδος ἀντὶ φέγγους. Nec satis apte confert Pindari verba ἐν Τροίᾳ Ἐκτωρ Αἴαντος ἤκουσε, hoc est οὐ μόνον παρ' ἄλλων ἤκουσε ἀλλὰ καὶ τῇ πείρᾳ ἔγνω v. Nitzsch. ad Odyss. VI. 185. Longe diversa est ratio verbi compositi Pind. Ol. III. 42. ὁ κῆπος ὑπακούει ἀρχαῖς ἡλίου — μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι Schol. quomodo Latini interdum obedire id est obaudire de rebus inanimatis usurpant; ἐπαῖουσιν αἱ μῆτρα τῶν ὀνυμάτων Hipp. Mul. I. 647. T. II.

II. IV. 343. *πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο* — Schol. *τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθε, ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ εἰδὸς ἐστὶν αἰσθήσεως*, sed *sententia haec est: vos primi ad coenam invitamini et invitationem accipitis*, id quod Athenaeus dixit *τῷ δέλπῳ ὑπακούειν*, et sic etiam Aristarchus statuit sed adhibita ellipsi *ἀκούτέ μου περὶ δαιτὸς*. Plus dubitationis habet Od. VI. 185. *ἀνὴρ ἡδὲ γυνὴ δημοφρονέοντε (παρέχουσιν) ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάριματα δ' εὐμενέτησι, μάλιστα δὲ ἔκλνον αὐτοί*. Hic enim apprime convenit illud *αἰσθάνονται καὶ ἀπολαύουσι*, quod et Nitzschius probavit. Sed non necesse est ad hypallagen confugere. Nam conjuges non solum tacita mutui amoris conscientia laetantur sed etiam se invicem felices praedicant et ab aliis praedicari audiunt, *χαίροντες κλύουσι* vel *χαίρουσι κλύοντες*. Haec igitur sunt exempla, quibus Grammatici efficere conantur *εἶδος ἀντὶ γένους* poni, aliud alio infirmius. Jam videamus de altera hujus figurae specie. Igitur in Arat. 405. *Θυτηρίου ὀλίγον μὲν ἐπὶ χρόνον ὑπόθ' ἐόντος πεύσεαι*, non *εἶση*, quod proximum erat, vel *γνώση* significari, sicut idem poeta stellas inobservabiles *ἀπενθέας* dixit v. 648. sed sensum pro sensu sumtum dicunt *ἀντὶ τοῦ θεάσῃ*, quod confirmare videtur Avieni interpretatio: *Aram satis arcto tempore suspicies mundo rutilante referri*, sed necessarium non est; nam *audies* dici potuit *ἐκ τοῦ παρεπομένου*, quia arae exortum sequuntur e vestigio gravissimae procellae sic ut auribus percipi possit. Et *πεπύθοιο καθυπνέας* Nic. Al. 433. minus quidem proprie dictum quam *ὄψει* vel *ἴδοις ἄν*, nec tamen improprium est.¹⁴⁾ Hinc transgrediar ad verba videndi. Ad Eur. Hec. 175. quum pro *ἄνδρ' ὡς εἰδῆς* olim scriptum esset *ὡς ἴδης*, hoc acceperunt *ἀντὶ τοῦ ἀκούσης, αἰσθήσης ἀντ' αἰσθήσεως ὃ καὶ μεταλήψις λέγεται*. At apertum est sic non sensum pro sensu summatum esse sed adspectum pro intellectu, quod facile fieri posse concedimus et probatur Theocriti exemplo III. 12. *Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὴν ἄχος*, ubi apposite Scholiographus:

14) *Πιτυύσκεο* Alex. 410. Schol. pro *ἄκουε* positum putat sed est proprie dictum *lass dir sagen*; alibi aliis verbis utitur *πύθεο* 700. *γράφω* 438. *ἔρω* 359. *τεκμαίρου* 396.]

ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Et vicissim rem oculis subjectam ad animi intellectum transtulit Oppianus Hal. I. 709. ἦδη τις κατ' ὄρεσφιν ἐριβρύχην ἐνόησε θήρητηρ τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα. Hic nihil aliud adnotandum erat nisi νοεῖν more homerico positum esse pro ἰδεῖν. Sed ille ad armillum redit: ἀντὶ τοῦ εἶδεν, αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, quod nomen huc prorsus non convenit. Et in ejusdem poetae loco I. 236. quo echeneidis cursum navium inhihantis miraculum depingitur ναῦται τρομέουσιν αἰδέελα δεσμὰ θαλάσσης δερκόμενοι, non αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, ut in Schol. dicitur, posita est sed verbum ex circumstantia ductum cernunt navem coeco remorae vinculo repente consistentem; ut in Orph. Arg. 1154. ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἦδη ἀκραῖ Ζέφυρον καταδέρομαι hoc est video undas vento insurgente crispari, et Propert. I. 17, 6. adspice quam saevas increpat aura minas. Exemplorum quae Grammatici pro hac causa afferunt, ultimum suppeditavit Nicander Ther. 164. serpentem somnolentum excitari dicens ὅταν ἡ δοῦπον νέον ἦέ τιν' αὐδὴν ἀθρήσῃ, de quo sic loquuntur αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως ὡς ἐπὶ τοῦ ὁρᾶς οἷα λέγεις. Nec video quo pacto hoc expugnari possit nisi mutata scriptura αὐδὴν in αὐγὴν, quod Eutecnium hoc loco legisse apparet ex paraphrasi ὅταν θεάσῃται φῶς. Hoc autem recepto res ad zeugma redit ut ὄψει φῶς κάλλιστον καὶ κρότον χειρῶν Arist. Rann. 157. et similiter juncta (v. ad Aj. p. 430.) quae designat Aristoteles Rhet. III. 5. p. 1407. b. 20. σολοικίζειν ποιεῖ τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύῃς ἀμφοῖν ὃ ἀρμόττει, οἷον ἢ ψόφον ἢ χρῶμα ἰδὼν, τὸ μὲν ἰδὼν οὐ κοινόν, τὸ δ' αἰσθόμενος κοινόν. Sed quod Scholiographus ille subjicit ὁρᾶς οἷα λέγεις, non aliter enuntiatum est quam Soph. Aj. 785. ὄρα ὅποῦ' ἔπη θροεῖ, ecce quae ille ait Plaut. Most. II. 2, 64. (484.) in quibus nemo ne tantillum quidem haeret quia non de sono vocis agitur sed de sententia verborum, quam νόος ὁρᾷ καὶ νόος ἀκούει, ut Epicharmus loquitur.

§. 3. Expensis Grammaticorum testimoniis deinceps videndum est num forte in praeteritis plus roboris insit quam in allatis. Hic primum occurrit Pindarus Fragn. CL. 639.

σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἥδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν εἶδον, ejus loci scriptura non prorsus explorata est. Sed si ita scripsit, verbum ab adspectu traxit tanquam a primaria actionis parte: vidi quum Hercules carnes bovis et ossa stridentia frendens gluttiansque contereret. In plurimos locos convenit quod Donatus dicit ad Eunuch. III. 2, 1. *omnes sensus visa dicuntur ab eo qui est certissimus*. Itaque fit ut res, quae tactu cognitae sunt, cerni dicantur, ἐὰν προσαγάγῃς τῷ στέρνῳ τὴν χεῖρα, τὸ πῆδημα τῆς καρδίας ὅψει Aristaeon. II. Ep. XI. 150. similiterque Hippocrates de Nat. Mul. 534. T. II. ἤν ἄψῃ, ὅψει, Muliebr. II. 836. T. II. ἤν ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ, ὅψει σκληρόν, qui alibi verbo minus discordi usus est, ἤν ἄψῃ τῷ δακτύλῳ, εὐρήσεις κεκηνὸς τὸ στόμα de Nat. Mul. p. 542. ¹⁵) Et quae auribus percipiuntur: ἰδὲ μάλα μέγας κτύπος ἐρείπεται Oed. Col. 1463. loca vidi reddere voces Lucret. IV. 581. *mugire videbis terram et descendere montibus ornos* Virg. Aen. IV. 491. quanquam hic etiam zeugma intercedit. Nec tamen omnia verba videndi eodem jure sunt, acrioremque abusionis sensum praebet θεᾶσθαι ad odorem translatum a Theocrito I. 149. *θεᾶσαι ὡς καλὸν ὄζει*, et ad auditum vel intellectum XI. 41. *θεᾶσαι τὰ τοῦ θείου λιπνέου σου*, sed tamen defendi potest similitudine imperativorum ἴδε et ὄρα, quibus etiam coeci compellantur Oed. C. 1685. 1694. qua ratione caret illud e Nicandro allatum ἀθροῖσαι αὐδὴν. Nec raro poetae verbum dirigunt ad antecedentia et adjuncta ut Orpheus Lith. 699. de serpentibus loquens qui odore lapidis cujusdam suffiti alliciuntur ὀδμῇ τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες — ῥῶνται ἐφερπύζοντες αὐτμήν, cum voce ὀδμῇ comprehendit notionem fumi, solumque hoc mirabile est quomodo serpentes fumo alicubi conspecto scire possint odorem sibi suavem exoriturum esse. Simile est Aristoph. Avv. 1710. ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου ¹⁶) χωρεῖ καλὸν θεάμα, quod ad schema πρὸς τὸ συνώνυμον referri

15) *Specillum* vocatur instrumentum quo chirurgi explorant quae conspiciere non possunt, graece Κάτοπτρον ἢ μολωρίς Erotian. 234.

16) Schol. εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Sic Eur. Med. 1294. ἐς βάθος αἰθέρος.

potest. Breviloquentiae condonatur Aesch. Agam. 987. (961.) *πεύθομαι ἀπ' ὁμιμάτων*, nam qui ita loquitur, animum ad illud tempus refert, quo auditis fidem derogaverat, *nunc jam non auditu solum sed ipso adspectu cognosco*. Diversorum sensuum vocabula latenter copulavit Sophocles Phil. 485. ubi chorus Neoptoleum admonet ne Philoctetam somno captum vociferando excitet *βαίαν μοι πέμπε λόγων φάμαν ὥς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν*, quae si ad brevem summam redigere coneris, resultabunt quasi collisa *εὐδρακῆς τῶν φωνηθέντων*, sed obscuratur repugnantia intervallo. Alium ejusdem poetae locum Trach. 693. *ἄφραστον δέρομαι φάτιν* interpretes sic expediunt ut *φάτις* pro synonymo quodam, *ἔπος*, *μῦθος*, *λόγος*, positum sumant. At haec quoque a verbo *δέρομαι* discordant. Convenienter vero dictum est *δέδορκα φάσμα* El. 1458. nec dubito quin poetae licuerit ad eundem intellectum transferre nomen *φάτις* prae-eunte etymo *φάω*, quod duas significationes complectitur *τοῦ φάναι καὶ τοῦ φῆναι*. Atque huc pleraque illa inconsequentiae exempla redeunt ut aut verbum aut nomen ab eo, quod vulgo significat, traducatur ad illud, quod significare potest vel ex proprietate etymi vel *ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος*. Neque alia ratio magis convenit Aeschyleo isti, unde hic sermo defluxit; nam *κτύπον* et *πάταγον* nemo videt sed mulierculae illae vident vel sibi videre videntur *τοὺς κτυποῦντας*. A nostra tamen consuetudine alienum est rerum, quas natura discrevit, consociare vocabula, nuperque risum movit praedicator aulae germanicus, qui quum in ephemeride narrasset principem serenissimum typhlocomio nescio cui summulam pecuniae donasse, jactanter addidit nunc coecos illos gratis animis muneris auctorem *susplicere*. Et poetarum nostrorum germanissimus Uhlandius id quod olim in carmine quodam scripserat *der blinde Koenig sieht sich um*, postea huc mutavit *kehrt sich um*. Haud dubie talia multa scribuntur impune, sed si semel animadversa fuerint, nota haeret. Quare opera danda est non solum ut censurae occurratur sed etiam ut calumniae, quae quam facile obrepat ostendit Bentleji criminatio, qui adversus Horatium I. 14. *nonne vides ut nudum remigio latus antennaeque gemant*, sic insurgit: „placetne illud vides ut

„gemant, oculisne percipi poterit gemitus? crediderim gemitum „auribus potius sentiri.“ Et illud tamen zeugmate lenitur, vixque advertit lectores durioribus assuetos. Veteres enim non omnia ad hanc curam et diligentiam scripsere sed ingenio freti nonnulla abjecerunt negligentius tanquam μέλη-θη-θη Criticorum. Jam, ut res consummetur, hoc amplius ad- jiciam verba, quae rebus attributa sunt sensus moventibus interdum ab altero sensu ad alterum transire, non omnia sed praecipue φαίνειν et λάμπειν, ut φαίνειν γήρυμα Agam. 202. Eum. 539. προῦφάνη κτύπος Philoct. 202. γῆρυς λάμπει Oed. T. 137. canorum illud in voce splendet etiam in senectute Cic. de Senect. IX. 28. populo romano vox et auctoritas consulis in tantis tenebris illuxit Agr. I. 8, 24. sed hoc lenius quia interjectum est auctoritas; et metaphora excusatur ejusdem locus de Orat. II. 44. ad id, unde aliquis status ostenditur, vela do; illud vero homericum Od. IV. 360. οὐροὶ πνεύοντες φαίνοντο eodem referri potest quo Propertianum prius allatum adspice quam saevas etc. Verbi πρόπειν quum etymon ignotum sit, non possumus judicare num, si πρόπει βοή dicitur Pind. Nem. III. 18. et ἀτμός ἐκ τάφου πρόπει Agam. 1284. species cum specie commutata an hoc verbum natura sua omnibus sensibus aequaliter aptum sit sic ut αἰσθάνεσθαι, quod interdum a generali significatione tra- ducitur ad definitam, αἰσθάνεσθαι βοῆς vel ὀσμῆς, sentire sonitum Plaut. Curc. I. 2, 69. Hinc emergit illa μεταφορὰ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος ut Aristoteles vocat Poet. c. XXI. a Grammaticis praetermissa nec magnopere animadversione digna.

§. 4. Verbis sensuum adjungenda sunt adjectiva, quibus res sensibiles significantur; nam et haec interdum inter se permutari hypomnematae affirmant. Schol. XIV. 172. ἐλαίῳ ἐδανῶ — τῶ εὐώδει. οἱ δὲ ἡδεῖ γνίκαις θνείσαντι αἰσθή- σεως, ubi in syllaba γνικ vel γενικῶς latet vel γλυκεῖ, in proximis αἰσθησις, sententia autem aperta est, alios ἐδανῶ accepisse pro ἡδεῖ, alios pro ἐδανῶ, sensum pro sensu sum- tum ratos hoc est oleum saporum dici sed intelligi odorum. Vulgo quidem ἐδανόν edule significat, neque sermo graecus

habet adjectivum quod *sapidum* exprimat (nam ἡδύς latius patet) ac ne verbum quidem rebus gustum habentibus aptum praeter specialia *πικράζειν*, *γλυκάζειν*, *ἀλμυρτίζειν* etc. sed apud Romanos constat *sapere* et *sapor*, quod cognatum est cum *sucus* ὀπός, ¹⁷⁾ idem valere quod *olere* et *odor*, quia utrumque nascitur e rebus succulentis vel liquefactis et diffluentibus, eademque fere est narium et palatus affectio. ¹⁸⁾ Quare non praecise negem ἔδανόν transferri posse ad olfactum, sed probabilius videtur ἔδανόν aspiratum ab ἡδύς derivatum. Olfactus et visus confusionem notavit Sch. Aesch. Prom. 115. ὁσμὴ ἀφεγγής — αἰσθητὸν ἢ ὁσμὴ οὐκ ὄρατή, quo declarat speciem pro genere appellatam esse. Schuetzcius vero accipit de odore, qui ab aliquo, quem nondum oculis conspiciere possent, veniret. Verum is qui non conspicitur, non ἀφεγγής dicitur sed ἀφανής. Mea sententia significatur odor sine flamma, ὁσμὴ ἄπυρος καὶ ἄνευ θυμάτων ἐπιγενομένη ἢ οὐκ ἐπιβώμιος. De Virgil. Aen. XII. 591. odor ater Servius nove, inquit, nam in odore quis est color? sed hoc dicit odor atrae rei id est fumi, quod verum est; nam epitheta, ut supra dixi, interdum non ad id conveniunt, quod dictum est, sed ad vicinum quiddam et cohaerens, cujus notio cum illo tacite gliscit. Quod in Geopp. X. 1, 1. aer odoribus colorari dicitur ὁ αἶρ συναναχρωζόμενος ταῖς ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀναφοραῖς haud mirum videbitur reputantibus verbum χρωζεῖν haud secus atque conjugatum χρωτίζειν non tingendi solum sed etiam tangendi significationem ab origine nominis χρώς insitam habere; χρώζει προσάπτει ψηλαφᾷ Hesych. Epitheti a re adspectabili ad auditum translati exemplum est οὐλον κεκλήγοντες II. XVII. 436. si veteres id recte interpretantur συνεστραμμένον, πυκνόν, quomodo Germani nostri

17) Hinc ductum est ὀπώρα et ὀπωρτίζειν, quo Hesychius interpretatur συφατίζειν. Huic autem praecedit Σύφαξ γλεῦκος id est mustum sive sapa a suavitae dicta. Labialis hujus familiae fluitat: σοφός sibus, persibus, nesapus, insubidus, sagus (*sage*, *saggio*, *sabio* hispanicum).

18) Sic etiam proavi nostri *schmecken* dicebant pro *riechen* et flores in olfactorium collectos (*Blumenstrauß*) *eine Schmecke*.

clamorem confusum vocant *ein verworrenes Geschrei*.¹⁹⁾ Aliud offert Schol. II. III. 152. ὅπα λειριόεσσαν — ἀπὸ τῶν ὀρωμένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα, sed veri simile est lilia ipsa nomen accepisse ἀπὸ τοῦ λείρου hoc est a gracilitate et teneritudine foliorum.²⁰⁾ Neque enim vox suavis ῥοδόεσσα, rosea vel ἰοειδής vocatur sed modo φωνή θαλερά, ἀνθηρά Sch. Plut. 589. *sonus viridis*, quorum alia est ratio. Nihil tamen certius constat quam rerum splendorum epitheta de voce usurpari, nec solum jure poetico ut ὄψ φαεινά Pind. P. IV. 504. sed adeo in sermone vulgari φωνή λαμπρά, vox clara, candida, quibus congruit verbum λάμπειν supra memoratum, et contrarium φωνή ἀλαμπής Paul. Aeg. I. 65, p. 18. quam metaphoram tangit Sextus c. Mus. 40, 365. φαιάν τινα καὶ μέλαιναν καὶ λευκὴν φωνήν ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ὄρασιν αἰσθητῶν κεκλήκαμεν. Per contrarium luna *silens* dicitur ἡ ἀφανής, ἡ ἄσημος, sicut in auspiciis *silentium* τὴν οὐκ ἐπισημασίαν significare videtur. Denique non ignotum habemus in aliis quoque linguis vocabula lucis, coloris et soni inter se commutari v. Grimm. Gramm. T. II. 86. Verum illa de λειριόεσσα dubitatio pertinet ad alia non pauca, quorum origo evanuit. Quis enim decernat quid magis proprie dictum sit μέθυ λαρόν an ὀδυμή λαρός an quod Hesiodus dixit λαροὶ πόδες hoc est οἱ κατ' ὄψιν ἡδεῖς Schol. Apoll. I. 456. cf. Hecker. ad Anthol. p. 41. Quippe latet etymon nominis; quod si a λῶ, ut Scholiastae placet, derivatum est, nullius sensus proprium dici potest sed generale ut ἡδύς, quod latius patet quam γλυκύς, nam πόδες γλυκεῖς nemo dixerit. Μῶρος si cum ἀμανρός et ἀμυδρός cognationem habet, proprie obscurum significat, sed idem ad gustum refertur: μῶρον καλοῦσι καὶ τὸ ἀμβλὺ βρωμα Photius a Meinekio correctus Fragm.

19) Homerus αὔρον αὔτεϊν et καρυφλέον αὔσεν usurpavit, non quod in sonis sentiat siccitas sed epitheton a corporibus siccis mutuatus, quae collisa inter se fragorem edunt; Lucretius sonum aridum et fragilem nominat.

20) Schol. Lucian. Lexiph. §. 9. λείρον — κόσμον γυναικεῖον, καὶ Ὅμηρος λειριόεσσαν φησί. Aliter Suidas Λειριόεντα ἀπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα.

T. IV. 658. ἀμυδρός ad vocem ut ἀμυδρόν βοῶν Aelian. V. H. I. 15. cf. Diss. IV. 75. ἀμβλύ autem et latinum *hebes* in omnibus sensibus inest. Adjectivo ξουθός Hesychius tot tamque varias interpretationes subjicit ut de originatione desperandum sit: ἀπαλόν, ἐλαφρόν, ὑγρόν, ξανθόν, πυκνόν, ὀξύ· τινὲς δὲ ποικίλον, εὐειδές, διανγές. Et horum interpretamentorum nonnulla apta sunt cicadae epitheto τέττιξ ξουθαὶ λαλῶν Anth. IX. 373. sed quia cicadae ipsae vulgo ξουθαί vocantur, subit illa cogitatio epitheton a subjecto translatum esse ²¹⁾ ut λευκὴ γλουτῶν εὐαφίη Anth. V. 35. atque alia quae ad Aj. p. 73. apposui. Eademque licentia Chaeremon Athen. XIII. 608. (Bartsch. de Chaerem. p. 30.) κόμαι κηρόχρωτες — ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρώφων φορούμεναι, cum auris communicat comarum fluitantium gyros rutilantes, quod nos diceremus paullo verecundius: *die goldnen Locken spielen mit der Luft in blondem Wallen.* ²²⁾ Nec abhorret H. in Isid. v. 60. μελανθῆϊ ῥοίῳ σπερχόμενος βαρὺ πόντος — μυκᾶται. Nomen *raucus* quum et de colore dicatur ut gravastellus, γραῖος, et de sono naturali, quem exprimunt raucus, ravis, βράγχος, in dubio relinquitur utrum vox *rava* a similitudine coloris dicta sit ut φωνὴ φαία an proprie sicut rauca. Quin etiam *clarus* si cum calare, κλεῖν, κλύειν comparatur, soni potius quam coloris proprium videbitur. Et Theocr. X. 33. φωνὴ τρύχνη incertum utrum sit adjectivum stridulam significans a verbo τρύζω, an herbae strychni nomen a sapore traductum ad vocem ut saepissime vox suavis μελιτόεσσα vocatur sive μελιειδής Nonn. IV. 140. et in prosa μελιχρά, latine *mellea*. Πικρός quum communis consuetudo saporis atque odori proprie assignaverit, abusiois speciem praebeat quod Epiphanius dixit σμάραγδος πικρὸς τῷ εἶδει καὶ σφόδρα χλωρίζων, sed ea tollitur si cum *pungere* cognatum est v. Prolegg. 113. simileque adjectivo ὀξύς *acutus*, quod pariter

21) Oppian. Hal. IV. 123. ὄρνις λίγα κλάζει ξουθὸν μέλος fortasse de lusciniā dictum est, quae saepius ξουθή dicitur; sed si Hesychium sequimur, intelligi potest μέλος αἰόλον, nam hoc et ποικίλον crebrum cantus epitheton.

22) *Tenui vagus innatat unda crinis* Valer. Fl. III. 525.

tribuitur rebus oculos pungentibus, πορφύρα vel φοινικίς ὀξεῖα, hoc est ὀξυφεγγής, sed differt ea re quod etymon evidens et in medio positum habet. Neque hoc solum usus licentia a vero abstraxit sed alia multa, partim notabiliter, partim sic ut vix sensus discrepantiae moveatur. Λόγος εὐπρόσωπος neminem unquam offendit; at in Aristot. Polit. II. 8. p. 1268, b. 24. περὶ τοῦ—οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐφθάλμον ἀκοῦσαι, Schneiderus reprehendit ut inconcinne junctum. Lucretii verba I. 645. verba *lepidofucata sonore* non immodestius juncta sunt quam Plinii XXXVII. 24. *coloris in se redeuntis concentus*, sed hoc minus sentitur quia verbum *concinere* graecumque συμφωνεῖν et his respondens germanicum a significatione primitiva jam dudum descivit. Verum ab his abeo ut pauca addam de adjectivis, quae sensus alicujus vitium indicant. Omnium longissime patet κωφός, namque non solum sic vocatur qui sonos non clare accipit sed etiam qui non claros sonos edit et pariter res quae sonum gravem acutoque contrarium mittunt (*dumpfe Toene*), deinde odores surdi coloresque a Romanis contra ponuntur argutis, similiterque Hippocrates hebetationem oculorum dixit κώφωσιν τῶν ὀφθαλμῶν. Postremo Homerus κωφὸν βέλος εἶπε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφῆν Schol. II. IV. 390. significans ἔλιον. Verum quae nativa vel naturae ordine prior fuerit significatio, cognosci non potest nisi invento etymo, quod adhuc ancipiti quaeritur conjectura. Coraes quidem ad Heliod. p. 152. κωφός nihil diversum putat a κοῦφος. Valckenarius vero Animadv. ad Ammon. p. 133. a κόπτω repetit quod magis consentaneum est veterum opinioni qui κολόκυμα interpretati sunt κωφὸν κῦμα. Quod si probamus, κωφός idem valet quod κόλος, κολοβός hebes, obtusus, naturaque sua omnibus sensibus convenit. Augustioribus finibus continetur τυφλός. Nam quod Hesychius scribit Τυφλός τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ κωφός, non me permovet ut homines, qui audiendi facultate carent, τυφλοὺς vocatos credam. Sed si haec nomina a propria significatione transferuntur ad res, discrimen saepe tollitur. Sic pro homerico πορφύρει πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ Sisenna substituit *Subito mare perhorrescere caecos-*

que fluctus in se provolvere coepit, ²³) cui loco Jacobsius Comment. ad Anth. Gr. T. IX. 340. et Adnot. ad Anth. Pal. p. 314. minus apte componit quod Virgilius dixit *caecis erramus in undis*, ²⁴) nam hic epitheton a nautis traduxit ad undas, ²⁵) sicut Euripides *τυφλὸς πούς*, *τυφλὴ χεὶρ* ab homine ad membrum; quibus exemplis Elmslejus ad Med. 1152. non commode defendit *ἀνανδον ὄμμα* moribundi cujusdam; non enim oculi hominis tacentis significantur sed qui ipsi extincto vigore tacent hoc est nullum animi vitaeque indicium faciunt, quales et nos dicimus inanimos atque mutos. Ex contrario vero *κωτῖλον ὄμμα* Anth. *oculi loquaces* Tibull. v. Schrader. Animm. ad Mus. p. 207. Et non solum oculi arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur sed totus vultus, gestus, habitus corporis; unde crebrum illud *σῖγα λέγειν tacendo dicere* et alia oxymora v. Jacobs. ad Anth. Vol. II. P. III. 82. Nec modo loqui dicuntur oculi sed etiam ligurire ut *λίχρον ὄμμα*, de quo idem Vol. I. 58. Haec igitur metaphora est a simili. At *τυφλὸς πούς* non est similis *τυφλῷ* sed pes hominis luminibus capti. Eodemque modo Virg. Aen. IV. 364. *Aenean Dido pererrat luminibus tacitis* hoc est ipsa tacita intuetur oculis minime tacitis sed animi motus proidentibus; et *ἀνάκτων αὐτόματοι κήρυκες ἀνανδέες εἰσιν ὀπωπαί* Nonn. III. 225. *σιγαλέοι σεο πένθος ἀπαγγέλλουσιν ὀπωπαί* XVIII. 361. Ceterum quid *τυφλός* proprie significet non inepte conjectare videtur Schol. ad Aristot. Categ. p. 85. b. 40. ubi allata quadam Herodiani sententia addit *καὶ ἡ τυφλωσις παρὰ τὸ τυφρεῖν καὶ τυφλὸς οἶονεὶ τυφρός ὁ ἐπικεκαυμένος τὰς ὀψεις ἔχων· κενεαὶ γὰρ, φησὶν ὁ ποιητής, ὑποσμένονται ὀπωπαὶ ὥς καὶ ὁ πηρός παρὰ τὸ πῆθω*

23) Eadem vocabula etiam alibi commutari possunt; Theophrastus *τυφλὰ βλαστήματα* vocat quae ad maturitatem non perveniunt, sed Moschio Stob. Ecl. I. 8. p. 242. *ἐκύμων κωφά τ' ἐκφύουσα γῆ*.

24) Sic et *caecus clamor* dicitur agrestium qui feram non visam vociferando abigere student Valer. Fl. II. 461.

25) Apud Nonnum est camelus amputato capite *τυφλοῖσι πόδεσσι περισκαίρουσα* XIV. 371.

πήσω.²⁶⁾ Illa sunt Apollonii verba II. 445. quo loco Schol. ὑποσμήχονται interpretatur ὑποτύφονται, ὑποκέκωνται id est exaruerunt. Πηρός, quod ille addit, non minus vagum et infinitum est quam σιπαλός sive σιφλός, quod qui proprie caecum significare affirmarunt, sequuti sunt etymologiam futilem ὁ σεσινωμένος τοὺς Ἴλλους Orion. 150, 14. ubi Herodianus nominatur auctor. Ἀλαός usu magis quam ratione quadam perspicua in una notione caeci defixum est; namque etymon parum claret. Ad significandum mutum Graecis vox simplex non suppetit praeter glossematica ἑλλός, μυτός et μυνδός, nam ἐνεός dicitur ὁ ἐκ γενετῆς ἅμα τε κωφός καὶ ἀδιάφθρωτον φθεγγόμενος Galen. T. XVIII. P. II. 750. et nonnunquam stupidus. Hujus vocabuli origo jam pridem evanuit; illa non a verbo μύω derivata videntur, quod pariter de oculis labiisque dicitur, sed a sono, quod *muti*, ut Varro ait, *non amplius quam mu dicunt*.

§. 5. Verum non solum vocabula diversis sensibus assignata interdum copulantur violentius sed aliorum quoque reperiuntur concursus disjuncti atque hiantes, quod Rhetorici partim elegantiae partim necessitati datum esse decernunt. Etenim acyrologiae duas ponunt species, metaphoram, quae ad ornatum spectat, et abusionem, quae non habentibus nomen accommodat ex proximo sumtum vel ut Trypho dicit de Trop. c. II. 731. T. VIII. et Gregor. c. III. 766. λέξιν μετενηγεμένην ἀπὸ τοῦ πρώτου κατονομασθέντος κυρίως καὶ ἐτύμως ἐφ' ἕτερον ἀκατονόμαστον, πύξις χαλκῇ, ἀνδριὰς γυναικός, νέκταρ ἐφροχόει, cui Schol. Phoen. 28. aequiparat compositum ἵπποβούκολος, Eustathius vero p. 159, 38. p. 1205, 50. ἵπποι βουκολέοντο et herodoteum τοῖς σκέλεσι ἐχειρονόμησε hoc est pedum gesticulatione chironomiae quandam similitudinem effecit. Hoc modo dicere nemo unquam noluit neque potuit quin ita diceret. Perinde tritum est pantomimos *manibus loqui*, histriones ineptos *τῇ χειρὶ σολοικίζειν*, agricolas *sarculis arare*. Sed reliquorum alia ratio est.

26) Πωρός ὁ τυφλός, Πεπώρωται τετύφλωται Suid. πωρός ὅθεν τὸ ταλαίπωρος παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα πηρός καὶ πωρός τροπῇ ὡς ἀρήγω ἀρωγός EM. cf. θημών θωμός, βλήμα βλωμός bolus.

Quaerentibus cur Homerus νέκταρ ἐρνοχόει et ἵπποι βουκολέοντο dixerit, nihil responderi poterit nisi quod ipse olim a sciolo quodam ex inferis excitatus, ut de quibusdam insolite dictis rationem redderet, respondisse dicitur breviter et regaliter ὅτι οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ. Nam aequè aptum erat νέκταρ ἐνέχευε et ἵπποι βόσκοντο vel νέμοντο, quibus alibi usus est; τὸ γὰρ νέμεσθαι καὶ τὸ βουκολεῖσθαι καὶ τὸ βόσκεσθαι ταῦτόν τι σημαίνει Eust. ad Dion. 185. Sed fortasse jam tum in sermone quotidiano audiebantur, quae apud posteriores saepe legimus, βουκόλοι ἵππων, βουκολεῖσθαι ἵππους v. Jacobs. ad Aelian. p. 437. seu quia βοῦς pro etymo suo πᾶν βόσκημα significare potest sicut πρόβατον πᾶν τετράποδον Schol. II. XIV. 124. v. Dietz. ad Hippocr. de Morb. Sacr. p. 137. seu quia placuit pastores quoslibet appellare bubulcos ἀπὸ τοῦ ἐπιφανεστάτου ζώου Schol. Androm. 281. Item ἀνδριάς dicitur non solum mulieris simulacrum sed etiam τῶν ἄλλων ζώων Anecd. Bekk. 395. etsi praesto erat εἰκὼν dicere v. Siebelis. ad Paus. I. 8, 5. et nonnunquam ἄγαλμα, ex quo patet nullam causam fuisse cur ad significandas mulierum et animalium imagines fictas nomine abuterentur alieno. Sed quum semel increbuisset ἀνδριάς, facilis fuit a potiore speciem ad inferiorem translatio καθ' ὑπεροχήν, ut Grammatici loquuntur, vel κατ' ἐπικράτειαν. Quintilianus quoque VIII. 6, 35. πύξις χαλκῇ inter exempla catachresis non necessariae refert. De quo non quaeram numne certum sit vocem per diversas linguas divulgatam²⁷⁾ a buxo derivatam esse, sed dubito num necessitatis causa assumpta sit; nam pyxides medicorum et pigmentariorum vel uno nomine appellari possunt ἀγγελῖδια vel pluribus specialibus κυλινδρὸς πύξιδες ἱατρικαὶ Hes. μυροθήκαι, ἀλάβαστροι et a simili materia onyx id est vasculum unguentarium. Ejusdem generis est ἀλιεύς, quod Apollonius Synt. III. 23, 247. huic adjungit: τροπικώτερον μετῆλθεν εἰς κοινὴν ἐπίτασιν²⁸⁾ ὥς

27) Μπούσουλα hodie vocatur pyxis sive capsula, praecipue nautica la boussola id est buxula.

28) Τὰ δὲ εἶσιν ἐπιδιατετακότα οἷον ζωγράφος ὁ καὶ τὰ φυτὰ γράφων Anecd. Bekk. 1164. Procl. in Crat. p. 45. ed. Boiss.

τὸ ἀλιεύς, καὶ ποτάμιος ἦ, καὶ ἡ πύξις, καὶ διαφόρου ὕλης τύχη. Namque nominum quibus piscatores significantur tanta abundat copia ut Graeci nunquam coacti sint improprio uti: ἀσπαλιεύς, γριπεύς, δικτυεύς, δελεαστρεύς, ἐπακτιήρ, θαλασσεύς, ἰχθυοθήρας, καλαμεντής et καλαμοθήρας ὁ καλάμῳ θηρῶν Procl. in Crat. p. 44. ed. Boiss. κυρτεύς, λαρινευτής, ὀρμιευτής, πορκεύς, σαγηνεύς, ὕδροθήρας, quorum compluribus uti poterant quum de piscatione fluviali loquerentur. Sed quia omnibus usitatius erat ἀλιεύς, non veriti sunt εἶδος ἀντ' εἶδους ponere. Viam huic licentiae aperuit Homerus. Plutarchus de V. Hom. XVIII. 489. κατάχρησις, ἢ ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου μεταφέρει τὴν χρῆσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχον ὄνομα κύριον, ἐστὶ παρὰ τὸ ποιητῇ σειρῇ χρυσείῃ, σειρὰ γὰρ κυρίως ἐπὶ τοῦ σχοινίου τάσσεται, καὶ αἰγείην κυνέην etc. Illud non satis evidens exemplum est, nam σειρὰ per se consertum quiddam indicat subtracta materia et omnino illa aurea catena, qua deorum summus terram et maria suspendit, non scrupulosius disputanda est. Sed αἰγείῃ κυνέῃ, χαλκεῖῃ κυνέῃ et ταυρεῖῃ κ. Schol. Od. XXIV. 231. merito καταχρηστικῶς dicta esse judicat auctore Aristarcho, qui postremo Il. X. 257. διπλὴν apposuit. Poterat poeta κόρυς substituere vel κράνος, nisi hoc recentioris est memoriae, sed vix illud quinquies iterasset nisi femininum adjectivi κύνεος a significatione propria, quae in ceteris generibus remansit, jam diuturno usu fuisset abstractum, quem Herodotus quoque sequens κυνέην χρυσέην usurpavit. In his igitur, quae Grammatici proferunt, nullum est quod inopiae causa ἐπὶ τὸ ἀκατονόμαστον translatum esse appareat. Sed tegulae plumbeae, quibus opulentiorum domus conteguntur, non aliter nominari poterant quam κεραμίδες μολύβδιναι, et nos illas aureas et argenteas soleas, quas Nero et Poppaea jumentis suis induebant, si germanice appellare volumus, cogimur dicere *goldne Hufeisen*. Nec Cicero evitare potuit quin clepsydrum vocaret *solarium ex aqua*,²⁹⁾ quod non minus repugnat quam illud ab Epicharmo fictum *τρίπους τετράπους*

29) *Si res suum nullum habet nomen, docendi causa, non ludendi, sumtum videtur* Cic. Orat. c. XXIV. Pro vindemia mellis

Athen. II. 49. C. ³⁰) sed defenditur necessitate ut ὁ ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος ἱππεύς v. Jacobs. ad Anth. p. 700.

§. 6. Quomodo clepsydrae recens Romam translatae antiquo nomine *solaria* appellatae sunt, sic et aliis rebus specie mutata mansit vetus appellatio. Et ad hoc genus referri possunt τὰ καθ' ἱστορίαν λεγόμενα οἷον ὀβολός καὶ δραχμή Schol. Dion. p. 1164. δέλτοι ἀπλῶς οἱ βίβλοι λέγονται ἀπὸ παλαιᾶς χρήσεως Eust. ad Dion. p. 132. χάλκεα συνήθως τὰ δπλα καὶ τὰ ἐκ σιδήρου ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως Apollon. Lex. ³¹) Eodem loco sunt ἐκατόμβη, βίβλος (βύβλος) liber (λόπος) tetrarcha, centurio, tribus, quae diversam ab etymo significationem habent. Schol. Pind. Ol. VII. 116. μῆλα, inquit, καταχρηστικῶς πάντα τὰ ἄλογα, τουτέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, sed catachresin tollit Photius Μῆλα πάντα τὰ τετράποδα ³²) ὅθεν καὶ πᾶν δέρμα μηλωτή, quod solum in usu communi retentum est primitivo obsoleto. ³³) Itaque sicubi αἰγείη μηλωτή legeremus, nihil morae afferret. Et homericum μάρψε ποσί permulti, opinor, Graecorum legerunt inoffensi, donec Aristarchus scrupulum iniecit ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξε Schol. II. XXII. 201. id enim proprie significare τὸ χερσὶ συλλαβεῖν· μάρη γὰρ ἡ χεὶρ Sch. XV. 137. Sed hoc nomen num Homerus cognitum habuerit, perdubium est; ineruditus certe poetae lectoribus ignotum fuit v. Parall. p. 74. Multo autem plus reprehensionis habet conjunctio vocabulorum, quae usus vulgaris insignite discrevit. Qualia sunt

Columella dicere poterat *mellatio*, sed nominis origo non ita manifesta est ut omnibus statim occurrat.

30) Τρέπουν τράπεζαν in rerum natura inveniri negat Aristophanes l. c. non serio sed jocans; nec Cratinus nefas duxit τραπέζας τρισκέλεϊς usurpare Vol. II. 117. etymo oblitterato.

31) Χαλκεύς πᾶς τεχνίτης καὶ ὁ ἀργυροκόπος καὶ ὁ χρυσοχόος Hes. χαλκεύς καλεῖται καὶ ὁ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος Schol. II. XIX. 283. cui posteriores proprium nomen substituerunt σιδηρεύς.

32) Schol. Lysistr. 189. μηλοσφαγούσας ἀντὶ τοῦ ταυροσφαγούσας· εἰ μὴ ἄρα μῆλα πάντα τὰ τετράποδα.

33) Τὸ μῆλον ἀσύνηθες ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ προβάτου, οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον, λέγω τὸ μηλωτή Apoll. Synt. II. 31, 191.

vocabula sensuum diversorum et diversarum corporis partium ut κύων δεδραγμένος ὀδμηῆς Oppian. Cyn. I. 511. quod multo durius est quam si quis δράττεσθαι ἐλπίδος, καιροῦ, σοφίας dicitur, quia nomine olfactus e vestigio propriae verbi significationis memoria excitatur. Sic qui πίστις et ἡδονὴ πρόχειρος sine ulla haesitatione legerit, paullum resistet ad illud Lucian. Asin. §. 25. τὴν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον ἔξει, caput ejus e pelle asini prominebit. Sic et ἀελλόποδες νεφέλαι Tryphiod. 189. multo lenius videtur quam ποδῶκες ὄμμα Aesch. Sept. 625.³⁴⁾ Nec miraculo exemtum ἐπίλλειν στόμα Soph. Ant. 506. etsi synonymon σαίνειν saepissime dicitur de hominibus; namque hujus celebratissimi verbi vis propria delitescit; illud quum legimus, statim subit proprium ἐπίλλειν οὐράν. Minus offendit κεκαφηότι ταρσῶ Agath. Anth. IX. 653. κεκαφηότα γυῖα Oppian. Hal. III. 115. quia verbum priscum et significatio minus manifesta; sed anhelantem alam vel pedem dicere pro fesso nemo sustineat. Quod Cicero in Fragm. p. 471. T. IV. P. II. ed. Orell. de philosophis quibusdam dixit quaerunt quem incomtis manibus discerpant, speciem quandam inconcinnae juncturae affert, sed prorsus intolerabile foret si quis convivam incomtis manibus et illotis crinibus ad coenam venisse diceret. At sermo incomtus et illotus extra culpam est.³⁵⁾ Nos quidem, qui vocabulorum significationes grammaticis rationibus examinare solemus, in his rebus fortasse acutius cernimus quam plerique veterum, quibus usus pro magistro fuit. Itaque non illicitum habuerunt pulvinos, quibus remiges insident, nominare ποτίκρανα id est προσκεφάλαια Phot. et eadem ὑπαγκώνια Id. s. Ὑπερήσιον, harpagonem autem, quo cadi e puteis extrahuntur, κρεάγραν Arist. Eccl. 994. limam vel uncum ferreum ἰχθύαν. Sed nonnunquam factum est ut diu

34) In Anth. Plan. 283. mimae cujusdam praedicantur ὄμματα καὶ ταρσὰ ποδῆνυμα, quod Pauvio et Toupio intolerabile visum est, sed excusatur zeugmate.

35) Haec et cetera, quae antea attuli, non attigit Handius in libro perutili *Lehrbuch des lateinischen Stils* §. 51. p. 281. sq. ed. II. ubi de metaphorae usu disputat.

tolerata repente in reprehensionem incurrerent. Sic Aristophanes Ach. 551. intertrigines manuum, quae παρατρίμματα et τύλοι vocari solent, non dubitavit ὑπώπια dicere primitivo ὦπες jam pridem in oblivionem adducto v. ad Phryn. 461. Sed Athenaeus narrat III. 97. F. quum aliquis pede offenso se ὑπώπιον habere dixisset pro πρόσκομμα, non mediocrem risum consequutum esse, quippe quia τοῦνομα δηλοῖ ὅτι ὑπὸ τοὺς ὦπας γέγονε Galen. de Comp. sec. Locc. V. 1, 804. T. XII. His accedit illud acyrologiae genus quod ex mixtura imaginum existit. Dura est, si nostrum sensum consulimus, duplicata metaphora Eur. Med. 188. Μήδεια ἀποταυροῦται δέργμα λεαίνης, quia non ex quo coepit genere, hoc desinit; quod et veteres dicendi magistri fieri vetant et nostri. Horatianum male tornatos incudi reddere versus notum est quanta vi Bentejus exterminare conatus sit; alii negligentiae incustoditi sermonis assignant. Haud modestius est quod in eadem Euripidis fabula legitur νέφος οἰμωγῆς ἀνάπτειν, sed tamen quia et nomen illud³⁶⁾ et verbum a proprio intellectu frequenter transfertur, minus offensionis habet quam illa tauri et leaenae in unam imaginem conclusio. Verum ut hanc similitudinis inobservantiam, cujus multi et non contemnendi auctores argui possunt, certis definiam regionibus, nunc a me postulari non puto. Neque desiderabit quisquam enarrationem vocabulorum copulatorum, quorum pars altera alteri repugnat, quo ex genere sunt theologorum portenta ἀνθρωπόθεος (θεὸς βροτός Maneth. I. 280.) et μητροπάρεθος, triangulo quadrato, quod in scholis dialecticorum proponitur, haud dissimilia. Verum etiam natura ipsa saepe contraria contrariis miscet γλυκύπικρα (dulcis amarities Catull. LXXVII. 19.) μεγαλόμικρα, ὑψηλοτάπεινα v. Parall. 368. μωρόσοφα et ὀξύμωρα, quae artificii loco celebrantur. Ebena apte tribuitur nigror splendidus et sanguis recens effusus vocatur νασμὸς μελαναυγῆς Eurip. lumenque, quod ex Horae hiemalis facie renidet, κελαινεφῆος σέλας αἴγλης Nonn. XI. 489. noctis umbra sublustris ὄρφνη μελαναυγῆς Orph. Ἀνόφος νυκτιλαμπής, quod Schneidewinus ad

36) Νέφος γόνων dixit P. Silent. Anth. VII. 604.

ad Simon. p. 72. verissime adversus Schaeferum defendit, non prorsus idem valere puto atque ἀλαμπής, sed ex luce et tenebris mistum, ut nos dicimus *dunkelhell* et *Helldunkel*, similiterque Angli et Francogalli. Μελαμφαὲς ἔρεβος Euripidis et μελαμφαεῖς μυχοί Carcini v. Jacobs. Lectt. Stobens. p. 5. ³⁷⁾ comparari possunt cum caligine visibili, quam Miltonus Orco tribuit — *darkness visible servd only to discover sights of woe*, et cum luce invisibili sive latente, quae a physicis nostris tractatur. Μέλαινα ἀγλή, de quo dixi in Diss. de Antiphr. p. 310. dupliciter intelligi potest, vel lumen tenebris circumfusum vel languidum et emorienti simile ut λαμπτήρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ Aesch. sed *lux atra* Senec. Hipp. 1217. metonymia est pro vita lugubris. Haec fere sunt quae de partibus enuntiationis insolentius junctis deque repugnantia notionum quae est quaeque esse videtur dicenda haberem. Cujus generis nomen cuncta complectens si quis desideret, mutuandum erit a theologis, qui quum a se impetrare non possent ut scriptores sacros sibi contraria dixisse concederent, ἐναντιοφανείας commentum sunt.

37) Ad hoc exemplum in H. in Is. v. 43. pro μελάμφαρον τε βε-
 ρέθρων φυλακὴν scribendum videtur μελαμφαέων. Ψεφανγής σκοτει-
 νός Hes. φόβοι νυχανγείς in Orph. H. nihil aliud quam νύχιοι signi-
 ficare potest.

Addenda et corrigenda.

- P. 4. *lin.* 19. Adde Συνδέσαι συγχοιμηθῆναι Hes. scrib. συναέσαι. — l. ult. ἄται Ranckius ad Hes. Scut. 101. futurum esse defendit sed quomodo ex ἄσεται fieri possit ἄται, non demonstrat.
- P. 5. *not.* 5. adde Κλεῖ συγχοπή ἀντὶ τοῦ κλεῖδα EM. 518, 5. id est ἀποχοπή et sic ille compluribus locis quos Sylburgius indicat in Ind.
- P. 7. *l.* 18. pro δαίτης scrib. δαίω Δαίτης.
- P. 11. *l.* 3. βόλακα ναιομένην id est νάουσαν Nic. Al. 515. praestat scripturae codicis Goett. νειομένην, quam Schol. dupliciter interpretatur πατουμένην a verbo νέομαι et ἡροτριωμένην a νεῶν novare agrum; ergo pro νεωμένη putavit νειομένη positum esse adhibita metathesi quantitatis. Νειός γῇ ἡρομένη Sch. Od. V. 127.
- P. 13. *l.* 2. ἐνάζειν (ἐννάζ.) et ἐναύειν (ἐνν.) Suidas et Hes. interpretantur ἐξετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς.
- P. 15. *l.* 3. Hesychius Ἐξεια ἐσκέδασα post Ἐξέχειρον.
- P. 16. *l.* 11. addi poterat σπέω nisi in Nicandri loco plerique codd. ἐπισποῖ praebent, ex quo ad Buttm. p. 175. πότιμον ἐπισπᾶ scribi posse suspicatus sum ut homericum πότιμον ἐπίσπη Hesychius interpretatur ἐπισπάσεται. Anth. IX. 215. μοῖραν ἐπεσπάσατο.
- P. 17. *l.* 1. pro *epsilon* scrib. *ypsilon*.
- P. 17. *not.* κατεδῆρον ἐνεπύριζε κατέφθειρε Cram. II. 485, 1.
- P. 18. *l.* 1. Aristarcheam scripturam ξύνιεν revocavit Bekkerus; ἴει pro ἴησι Apollon. IV. 634.
- P. 22. *l.* 22. Posteriores ἀμέλγειν pro βλίττειν dixisse apparet ex Hesychii glossis Ἔτεμεν ἤμελγεν, Τέμνοντα ἀμέλγοντα ut Latini dicunt alvos apum castrare, demetere favos id est ἐξαιρεῖν τὸ μέλι. Hinc ὑριατόμος ὁ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν ἐκτέμνων Hes.
- P. 26. *not.* 42. Hesychius Ἐμασάμην εὖρον et Ἐμήσατο εὖρον ἐξήτησε, sed hic ordo literarum ἐμώσατο poscit.
- P. 27. *l.* 8. pro *mulcendo* scrib. *et mulcendo*.
- P. 33. *l.* 1. κατατρώσαιο Nic. Al. 606. Schol. τρίβοις. Ib. *l.* 16. pro καμπτή scr. καμπή.
- P. 40. *l.* 26. indidem translatum ἐκ λέξεων κείρων μελιθεά ποίαν Pind. P. IX. 64.
- P. 44. *l.* 7. ante ultim. pro σκολίνεται scr. σκολύνεται.
- P. 48. *l.* 4. νίπτεσθαι Hippocr. Muliebr. II. 678. T. II. sed idem saepius νίξεσθαι p. 738. 742. 748.
- P. 50. *l.* 3. pro φύγω scrib. φώγω.
- P. 56. *not.* 12. *l.* 1. pro στύγα scr. στυγά.

- P. 61. l. 24. adde φράζονται pro λέγουσι Nic. Ther. 491.
- P. 66. l. 26. λέχος παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι Etym. Gud. 367, 35.
- P. 66. l. 30. v. Ranck. ad Hes. Scut. v. 160.
- P. 67. l. 22. pro φῖξ scr. ψῖξ.
- P. 71. l. 4. post τεῖχος adde παρο.
- P. 75. l. 3. proprie dixit Apollonius IV. 510. σμερδαλέαις ἀστεροπῆσι id est ἀμαυρούσαις τὰς ὄψεις. Τὸ γὰρ λαμπρὸν χάος μαρὰν-γίαν περιτίθῃσι τοῖς ὀφθαλμοῖς Archyt. Stob. Sermon. I. 8. p. 47, 19.
- P. 76. not. echii plantae capitulum Nicander Ther. 642. σφεδανόν vocat, quod Schol. σφιγκτιόν explicat id est pressum, adstrictum.
- P. 78. l. 10. pro εἰς τὸ ε̄ scr. εἰς τὸ ζ̄.
- P. 81. l. ult. pro φυγή scr. φυγῇ.
- P. 86. l. 18. post κρυῶ tolle punctum.
- P. 94. l. 15. pro ut κρῑ a κριθῇ scrib. ut κριθῇ a κρῑ.
- P. 101. l. 6. ante ποιαιμόν omissum est afferunt.
- P. 107. l. 29. Apollonius III. 322. de naufragis, qui tabula arrepta enatant, ὑπὸ δούρασι πεπιηῶτες.
- P. 117. not. 16. post εἰλαί adde αἰόλαι et pro XX. 7. scr. XX. 27. — not. 18. confer Apollon. III. 281. ubi Cupido Medeam jaculaturus sub Jasonem subrepat ὑπ' Αἰσονίδῃ βαιὸς ἐλυσθεῖς et II. II. in Merc. 239. ubi Mercurius parvulus, ut Apollinem fallat, ἀλέεινε ἔαυτὸν ἐς δ' ὀλίγον συνέλασσε, pro quo dici poterat συνέειλησε.
- P. 122. l. 9. pro factitivam scr. activam.
- P. 123. l. 12. In Arcadii l. c. σεσημεῖται τὸ ὕνω περισπώμενον scribendum est βυνῶ. Lin. 27. ex Etym. Gud. 499, 88. addendum est χαινῶ.
- P. 129. l. 13. pro ἐκλέμεναι scr. ἐλκέμεναι.
- P. 134. l. 14. pro ἔργω scr. ἔργω.
- P. 136. l. 7. pro subjecta scr. subjectae.
- P. 137. l. 3. ante ultim. post Callimachi adde locum.
- P. 148. l. 5. adde Schol. II. V. 798. ζητεῖται πότερον ἴσχωρ ἢ ἰσχωρ̄ εὔρηται γὰρ ἴσχηκα, quo praesens perispomenon minime probatur.
- P. 155. not. 6. Hesychii locum Ἐλκανῶσα ἐλκομένη (sic enim editum est) Blomfieldius ad Choeph. 830. aliter corrigit ἐλκανοῦσα ἐλ-κουμένη.
- P. 156. l. 12. pro μάσασθαι scr. μασᾶσθαι.
- P. 159. l. 20. Hic quod dixi de derivatis primitiva praecedentibus confirmat Schol. A. ad II. XVI. 548. κατὰ κοῤῥθην Ἀρίσταρχος· Οὐκ ἐπίσταται μὲν ὁ ποιητὴς τὸ θηλυκὸν καρῇ, ἀλλ' οὐδὲν θαυμασιόν· καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους (παραγώγους) φωνὰς ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. Ad l. 2. adde Πηδάλια οἱ κύβερνοι Etym. Gud.
- P. 162. l. 3. Suidas Ἀναυπῶσαι ἀνατρέψαι Ἀντίμαχος (p. 94. ed. Stoll.) Sed ἀναυποῦν heroico metro repugnat. Quare reponendum est quod Bernardus suasit ἀνακνῶσαι v. Schneider. ad Ther. 705. Ἰμεροῦσθαι Hippocrates de mulieribus concubitum appetentibus et cupiditatem explentibus.
- P. 164. l. 8. de Antimachi versu varias doctorum conjecturas collegit Stollus p. 59.

- P. 168. l. 18. pro $\xi\omicron\tilde{\alpha}$ scr. $\delta\omicron\tilde{\alpha}$. Lin. 23. memoriae exciderat dualis $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\mu\omega$ Aesch. Pers. 181. pro quo tamen nonnulli dativum $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\mu\omega$ scribunt.
- P. 175. l. 27. pro $\kappa\epsilon\delta\acute{\omicron}\omega\nu\tau\alpha\iota$ scr. $\sigma\kappa\epsilon\delta\acute{\omicron}\omega\nu\tau\alpha\iota$.
- P. 178. l. 4. post *circumflexi* adde *primae conjugationis* ($\acute{\alpha}\rho\tau\alpha\mu\acute{\epsilon}\omega$).
- P. 181. not. 7. l. 3. pro $\xi\rho\iota\omicron\tau\acute{\omicron}\epsilon\iota\varsigma$ scr. $\xi\rho\omega\tau\acute{\omicron}\epsilon\iota\varsigma$. Lin. 18. $\delta\epsilon\nu\delta\rho\acute{\omega}\epsilon\iota\varsigma$, $\delta\iota\nu\acute{\omega}\epsilon\iota\varsigma$, $\acute{\upsilon}\lambda\acute{\omega}\epsilon\iota\varsigma$ in dubitationem vocavi ad Aj. 1218. nec satis explorata $\theta\nu\acute{\omega}\epsilon\iota\varsigma$ et $\pi\epsilon\iota\rho\acute{\omega}\epsilon\iota\varsigma$ quippe semel lecta.
- P. 184. l. 22. $\omicron\tilde{\upsilon}\rho\omicron\nu$ $\acute{\alpha}\pi\eta\theta\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ $\pi\lambda\alpha\delta\acute{\omicron}\omega\nu$ $\lambda\alpha\epsilon\rho\gamma\acute{\epsilon}\iota$ $\mu\acute{\alpha}\kappa\tau\eta\rho\eta$ Nic. Ther. 708. Schneiderus perperam edidit pro $\pi\lambda\alpha\delta\acute{\omicron}\omega\nu$, quod in codd. Par. et Goett. legitur; eodem redit scriptura Edd. vett. $\pi\lambda\alpha\delta\acute{\alpha}\omega\nu\tau'$.
- P. 185. l. 22. post *omnem* omissum est *copiam*.
- P. 187. l. 10. $\chi\omicron\lambda\acute{\omicron}\omega\nu$ Nic. Th. 140. pro $\chi\omicron\lambda\acute{\omicron}\upsilon\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ positum participium est verbī $\chi\omicron\lambda\acute{\alpha}\omega$. In Adnot. ult. pro $\nu\alpha\iota\tau\acute{\alpha}\omega$ scr. $\nu\alpha\iota\epsilon\tau\acute{\alpha}\omega$.
- P. 189. l. 9. $\eta\gamma\omicron\rho\acute{\omicron}\omega\nu\iota\omicron$ Herodotum Dindorfius de dial. Herod. p. XXX. ab Homero sumsisse, $\kappa\omicron\mu\acute{\omicron}\omega\nu\tau\epsilon\varsigma$ ap. Arrian. librariorum intulisse censet.
- P. 198. l. 5. ante ult. post $\mu\alpha\tau\eta\rho\acute{\epsilon}\upsilon\epsilon\iota\nu$ dele punctum.
- P. 200. l. 25. $\delta\iota\nu\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\alpha\varsigma$ in omnibus codd. Apollon. III. 310. quod Lehrsius Quaest. 321. adnot. a $\delta\iota\nu\acute{\eta}\sigma\alpha\varsigma$ significatione differre censet.
- P. 201. not. 6. l. 3. pro $\omicron\iota$ scr. $\omicron\varsigma$. Si Empedocles $\delta\alpha\lambda\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$ $\delta\alpha\lambda\epsilon\rho\tilde{\omega}$ δ' $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\chi\epsilon\iota\tau\omicron$ scripsit, Macrobio reddendum est $\theta\epsilon\rho\mu\tilde{\omega}$ δ' $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\chi\epsilon\upsilon\alpha\iota\omicron$ $\theta\epsilon\rho\mu\tilde{\omega}$.
- P. 202. l. 4. ante ult. adde $\gamma\epsilon\iota\tau\omicron\nu\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\iota\nu$.
- P. 210. l. 2. pro *dicitur* scr. *dicimus*. Phrynichum Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. 111. aut errasse putat aut $\acute{\alpha}\pi\omicron\tau\iota\nu\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota$ scripsisse; $\kappa\tau\epsilon\iota\nu\acute{\nu}\nu\alpha\iota$ adversatur regulae cujus mentio facta est in Parall. p. 37. adnot. apposita Hermannī sententia. Ab $\acute{\alpha}\nu\omega$ $\acute{\alpha}\nu\acute{\upsilon}\omega$ $\acute{\alpha}\nu\nu\mu\alpha\iota$ differt $\tau\acute{\iota}\nu\omega$ $\tau\acute{\iota}\nu\mu\alpha\iota$, quod huic adest primitivum $\tau\acute{\iota}\omega$, deest vero paragogum $\tau\iota\nu\acute{\upsilon}\omega$. $\acute{\epsilon}\lambda\iota\nu\acute{\nu}\omega$ sive $\acute{\epsilon}\lambda\iota\nu\acute{\upsilon}\omega$ ad Buttm. 68. not. 1. non recte composui cum $\zeta\omega\nu\acute{\nu}\omega$. — Paulo inferius l. 14. post $\acute{\alpha}\iota\rho\acute{\epsilon}\omega$ delendum est comma.
- P. 213. l. 11. $\mu\nu\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ Quintus V. 362. fortasse non ex $\mu\nu\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ produxit sed ab integro $\mu\nu\acute{\omega}\mu\alpha\iota$, cujus certum documentum est $\mu\nu\acute{\omega}\epsilon\tau\alpha\iota$ Nonn. Par. XVI. 76. Imperativo $\mu\nu\acute{\omega}\epsilon\omicron$ post Apollonium idem usus Dion. XLVII. 544. optativo $\mu\nu\acute{\omega}\omicron\iota\omicron$ Maximus 74. In H. H. in Ap. 209. $\acute{\upsilon}\mu\nu\acute{\eta}\sigma\omega$ $\acute{\omicron}\pi\pi\acute{\omicron}\sigma'$ $\acute{\alpha}\nu\omega\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\kappa\iota\epsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\tau\lambda\alpha\nu\tau\acute{\iota}\delta\alpha$ $\kappa\acute{\omicron}\upsilon\tilde{\rho}\eta\nu$ nescio an $\mu\omega\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ scribendum sit.
- P. 215. l. 20. pro *primae* scr. *secundae*.
- P. 216. l. 7. $\sigma\nu\nu\epsilon\phi\acute{\iota}\alpha\zeta\epsilon\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\alpha$, $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\nu\acute{\omicron}\mu\alpha\sigma\tau\alpha\iota$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\sigma\nu\nu\epsilon\phi\acute{\omega}\rho\mu\alpha$ Hes. scribendum puto $\sigma\nu\nu\epsilon\pi\epsilon\acute{\upsilon}\acute{\alpha}\zeta\epsilon\nu$ $\epsilon\acute{\upsilon}\alpha$ $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota$ vel $\sigma\nu\nu\epsilon\pi\epsilon\acute{\iota}\alpha\zeta\epsilon\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota$ ut alio loco $\epsilon\acute{\iota}\lambda\acute{\alpha}\zeta\omega\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\kappa\epsilon\lambda\epsilon\acute{\upsilon}\omega\nu$.
- P. 219. l. 27. pro *masculinis* scr. *masculino*.
- P. 224. l. 6. ante ult. pro *addit* scr. *addidit*.
- P. 225. l. 3. ante ult. scribe $\pi\lambda\omicron\tilde{\iota}\zeta\omega$ pro $\pi\lambda\omega\tilde{\iota}\zeta\omega$.
- P. 227. l. 13. pro *praesente* scr. *praesenti*.
- P. 228. l. 27. sic etiam $\acute{\alpha}\tau\alpha\rho\beta\acute{\iota}\zeta\epsilon\tau\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\tau\alpha\rho\beta\acute{\eta}\varsigma$ $\gamma\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ Hes. sed $\acute{\alpha}\nu\delta\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\rho\iota\sigma\tau\omicron\phi\acute{\alpha}\nu\eta\varsigma$ $\epsilon\acute{\iota}\pi\epsilon$ ($\tau\acute{\omicron}$) $\acute{\alpha}\nu\delta\rho\acute{\omicron}\upsilon\sigma\theta\alpha\iota$ Poll. II. 20.
- P. 230. l. 26. adde $\nu\epsilon\acute{\alpha}\nu$ $\nu\epsilon\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ et $\nu\epsilon\omicron\tilde{\upsilon}\nu$ agrum novare.
- P. 234. de verbis in $\acute{\alpha}\nu\omega$ exeuntibus obscurior est Arcadii praeceptio p. 161. η $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\tilde{\upsilon}$ $\acute{\alpha}\nu\omega$ $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\omega\gamma\acute{\eta}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\beta\alpha\rho\upsilon\tau\acute{\omicron}\gamma\omega\nu$ $\omicron\tilde{\upsilon}\kappa$ $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\text{--}$

τάρχον τὸ ἰ ἐκτεταμένον διὰ τὸ ἴσχω, ἢ τὴν εἰ διάθογγον διὰ τὸ δείκω τὸ δεικνύω καὶ δικάνω (cod. δεικάνω), quae sic explananda videntur: οὐκ ἔχει τὸ ἰ ἐκτεταμένον· τὸ γὰρ ἰσχάνω συνασταλμένον ἔχει κατὰ τὸ πρωτότυπον ἴσχω, hoc enim brevem habere ancipitem et Grammatici tradunt Drac. 53, 4. et ostendit paroxytonesis imperativi ἴσχε, eodemque accentu nunc notatur imperativus ἴξε Il. XXIV. 553. Od. XXIV. 393. ante Wolfium vero ἴξε scribebatur, quod sequitur Draco p. 49, 6. τοῦ ἴζω ἐπὶ τοῦ ἐνεσιτῶτός ἐστι φύσει μακρόν τὸ ἰ sed rejicitur a gravioribus v. Prolegg. p. 406. et non convenit paragogo ἰζάνω· nam de hoc idem valere necesse est quod de ἴσχω ἰσχάνω, idque fortasse addi debet Arcadii praecepto. Quod sequitur ἢ τὴν εἰ διὰ τὸ δείκω — δικάνω scribendum videtur δεικανῶ, quod ille significat regulae non repugnare quia non barytonum est sed perispomenon.

P. 235. l. 13. pro *attenuatum* scr. *attenuatam*.

P. 237. l. 11. pro ἀλαλκισαίνω scr. ἀλκισαίνω.

P. 239. l. 3. ἀκαχύνω injuria addubitat Stollus ad Antimach. p. 102.

P. 243. l. 18. pro θρυλλίχθη scr. θρυλίχθη.

P. 258. l. 16. τρύγειν cum φρύγειν componitur τρύγη πᾶς καρπός Hes. cum latino *frux*; ὁ καρπός ἀπὸ τοῦ κάρφω τὸ ξηραίνω Eust. 576, 12. alii a κείρειν carpere. — In Eupolidis Fragm. I. 426. μελίαν, συκῆν, ἀλίαν, δρυῖν, κιστὸν, ξερίκην, pro ἀλίαν scribendum est ἀρίαν quod est quercus nomen. — Pro εἶδη l. 27. Hesychius fortasse εἰδῶ scripsit.

P. 259. not. l. 2. pro ἦδη scr. ἡδῆ.

P. 261. l. ult. pro *verbum* scr. *verborum*.

P. 262. l. 4. pro νῆ scr. νῦ.

P. 266. not. 22. Draco p. 61. κνίδη τὸ κνὶ συστήλλεται· sed ex apposito Theocriti versu apparet illum μηκύνεται scripsisse. Κνίδη in Arcad. l. c. pro κνάδη irrepsisse apparet ex EM. 463, 55.

P. 268. l. 3. ante ult. adde ἄσκη ἄσκησις, τόλμα τόλμησις, δίχη δίχησις.

P. 270. l. 2. ante ult. pro *sepultarum* scr. *sepulturam*.

P. 274. not. adde Σύνναιος σύνοικος Hes. quod mutandum videtur.

P. 279. l. 3. adde ἐλκαίνω ἐλκανον.

P. 280. l. 6. pro εἴλλω scr. εἴλω.

P. 287. l. 11. pro ὄλφος scr. ὄλβος.

Leviora menda non adnotavi; vocabula aliquot ab operis omissa restituere non potui destitutus Manuscripto. Postremae dissertationis plagulas recensere non potui.

I N D I C E S. *)

*) Dissertationis ultimae paragraphos ex Manuscripto indicare cogor pro paginis, quia haec pars nondum ad me pervenit.

I. Index graecus.

A.

$\bar{\alpha}$ insert. p. 43. 44.
 $\bar{\alpha}$ prosthet. p. 33. 34. 74. 75. 105.
 109. 123. 134. 222.
 $\bar{\alpha}$ et η in verb. commut. p. 108.
 $\bar{\alpha}$ et υ commut. nomin. p. 303.
 $\acute{\alpha}\alpha$, aqua p. 286. n. 28.
 $\acute{\alpha}\alpha\varsigma$ p. 253.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\omega$ pro $\acute{\alpha}\omega$ p. 153.
 $\acute{\alpha}\beta\alpha$, $\acute{\alpha}\beta\omega\rho$ p. 11.
 $\acute{\alpha}\beta\omega\rho\mu\alpha$ p. 304.
 $\acute{\alpha}\beta\omega\rho$ p. 253.
 $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\acute{\iota}\rho\epsilon\iota\nu$ p. συνάγειν p. 138.
 $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\rho\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ proparoxyt. p. 132.
 $\acute{\alpha}\gamma\eta$ p. 83.
 $\acute{\alpha}\gamma\eta\mu\alpha$ p. 49. n.
 $\acute{\alpha}\gamma\iota\nu\acute{\epsilon}\omega$ p. 250.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\acute{\alpha}\lambda\alpha\omicron\nu$ p. 85.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\omicron\nu\iota\acute{\alpha}\zeta\eta\nu$ p. 153.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\omicron\sigma\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\kappa\acute{\omega}\nu$ p. 300.
 $\acute{\alpha}\gamma\gamma\iota\acute{\omega}\nu\tau\alpha$ p. 186.
 $\acute{\alpha}\gamma\gamma\rho\acute{\iota}\phi\eta$ κράφα p. 39.
 $\acute{\alpha}\gamma\gamma\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ p. 210.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\alpha\upsilon\rho\omicron\varsigma$ p. 253.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\omicron\upsilon\rho\omicron\varsigma$ p. 276. n.
 $\acute{\alpha}\delta\epsilon\upsilon\kappa\acute{\epsilon}\varsigma$ p. 60.
 $\acute{\alpha}\delta\epsilon\upsilon\kappa\acute{\eta}\varsigma$ p. 64.
 $\acute{\alpha}\delta\acute{\eta}$ p. 259.
 $\acute{\alpha}\delta\mu\alpha$ p. 71.
 $\acute{\alpha}\delta\mu\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\nu$ — εύνειν p. 237.
 $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ p. 71.
 $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ an $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ p. 306.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}\delta\epsilon\lambda\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\iota\delta\omicron\nu\omicron\varsigma$ p. 64.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ p. 138.
 $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\alpha$ p. 264.
 $\acute{\alpha}\epsilon\sigma\alpha\iota$ p. 153.

$\acute{\alpha}\epsilon\sigma\kappa\omega$ p. 4.
 $\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\eta\mu\iota$ p. 144. 191.
 $\acute{\alpha}\theta\acute{\epsilon}\lambda\beta\omega$ p. 115.
 $\acute{\alpha}\theta\eta\eta\alpha\iota$ Florentia p. 300.
 $\acute{\alpha}\theta\rho\acute{\epsilon}\omega$ p. 153.
 $\acute{\alpha}\chi\gamma\iota\theta\omicron\varsigma$ p. 115.
 $\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\nu$ sentire, intelligere. diss. XX.
 §. 2.
 $\acute{\alpha}\lambda\eta\nu\mu\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\nu\alpha\acute{\iota}\nu\omicron\mu\alpha\iota$ p. 124.
 $\acute{\alpha}\iota\omicron\lambda\acute{\alpha}\zeta\eta\nu$ p. 124. n.
 $\acute{\alpha}\iota\omicron\lambda\acute{\alpha}\zeta\eta\nu$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\iota\omicron\lambda\acute{\alpha}\zeta\eta\nu$ p. 170.
 $\acute{\alpha}\iota\delta\acute{\omicron}\lambda\omicron\varsigma$ ειλείν p. 124.
 $\acute{\alpha}\iota\omicron\nu\acute{\alpha}\zeta\eta\nu$ p. 124.
 $\acute{\alpha}\iota\omicron\nu\acute{\alpha}\omega$ p. 156.
 $\acute{\alpha}\iota\zeta\epsilon\iota\nu$ et $\acute{\alpha}\iota\zeta\epsilon\acute{\iota}\nu$ p. 135.
 $\acute{\alpha}\iota\sigma\theta\acute{\alpha}\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ βοῆς, ὀδμῆς diss. XX.
 §. 2.
 $\acute{\alpha}\iota\sigma\theta\eta\sigma\iota\varsigma$ ἀντ' αἰσθήσεως diss. XX.
 §. 3.
 $\acute{\alpha}\iota\sigma\mu\upsilon\nu\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ p. 158.
 $\acute{\alpha}\iota\sigma\chi\omicron\varsigma$ et $\acute{\pi}\acute{\alpha}\sigma\chi\epsilon\iota\nu$ p. 300.
 $\acute{\alpha}\iota\omega$ p. 97.
 $\acute{\alpha}\iota\psi\alpha$ p. 283.
 $\acute{\alpha}\iota\omega\rho\alpha$ p. 125.
 $\acute{\alpha}\kappa\kappa\acute{\omega}$ p. 325. sq.
 $\acute{\alpha}\kappa\omicron\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\acute{\omicron}\varsigma$ p. 275.
 $\acute{\alpha}\kappa\acute{\eta}$ et $\acute{\alpha}\kappa\omicron\varsigma$ p. 298.
 $\acute{\alpha}\kappa\rho\acute{\alpha}\acute{\omicron}\omicron\mu\alpha\iota$ p. 156.
 $\acute{\alpha}\kappa\rho\acute{\omega}\sigma\sigma\omega$ p. 248.
 $\acute{\alpha}\kappa\upsilon\theta\omicron\varsigma$ p. 96.
 $\acute{\alpha}\kappa\upsilon\mu\omega\nu$ sterilis p. 96.
 $\acute{\alpha}\lambda\alpha\pi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ λαπάξ. p. 222.
 $\acute{\alpha}\lambda\alpha\lambda\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\acute{\epsilon}\zeta\epsilon\iota\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\upsilon\sigma\alpha\iota$ p. 109.
 $\acute{\alpha}\lambda\alpha\acute{\omicron}\varsigma$ diss. XX. §. 4.
 $\acute{\alpha}\lambda\delta\eta\sigma\kappa\omicron\varsigma$ Ἀρδησκος p. 73.
 $\acute{\alpha}\lambda\acute{\epsilon}\alpha$ $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\kappa\rho\acute{\omicron}\varsigma$ p. 37.
 $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\upsilon\rho\acute{\omicron}\tau\eta\sigma\iota\varsigma$ p. 8. 130.

- ἀλῆναι p. 117.
 ἀλής p. 117.
 ἄλθεις p. 242.
 ἀλίστος p. 77.
 ἀλίνδομαι p. 250.
 ἀλισγέω p. 123. 250.
 ἀλιφή συναλιφή p. 260.
 ἀλλογράφω p. 105.
 ἄλματα ramī p. 292. n.
 ἀλοῶ p. 206.
 ἀλόω p. 163.
 ἄλσος p. 292. 300.
 ἀλτόν p. 74.
 ἀλωόμενος p. 213.
 ἀλῶναι ἐλεῖν p. 163.
 ἀλώω p. 213.
 ἀμαλάτιω — ἀπιω p. 250.
 ἀμαρύσσω p. 75.
 ἀμαρύσσω μαρμαρ. p. 247.
 ἀμβλίσκω — ὥσκω p. 248.
 ἀμβλώσσω ἀμβλυώσσω p. 249.
 ἄμε age p. 34.
 ἀμειβή improb. p. 258.
 ἀμέλγειν mel p. 14. Addend. ad p. 22.
 ἀμέλγω ἀμέργω p. 54.
 ἀμερεῖν p. 116.
 ἀμηχανῶν p. 170.
 ἀμιάξαι ἀμιαῖσαι p. 10.
 ἀμπάζω p. 12. 78.
 ἀμυδρός de voce diss. XX. §. 4.
 ἀμφιάζω p. 77.
 ἀμφιέζειν p. 223.
 ἀμφιπλῆξ p. 108.
 Ἀμφιρῶ p. 327.
 ἀνά signif. in contrar. mutat p. 43.
 ἀνάγκη p. 266.
 ἀναδύειν p. 43.
 ἀναλτος p. 74.
 ἀναμύειν p. 43.
 ἄναξ opifex p. 121.
 ἀνάπτειν νέφος diss. XX. §. 6.
 ἀνασφάλλειν p. 43.
 ἄναυδον ὄμμα diss. XX. §. 4.
 ἄναυρος p. 27. n.
 ἄνη p. 265.
 ἀνδραγράφω p. 106.
 ἀνδριὰς γυναικός diss. XX. §. 5.
 ἀνδροκόνος p. 121.
 ἀνθεια τὰ p. 303.
 ἄνθη p. 270.
 ἄνθος ἄωτος p. 300.
 ἄνοιτο ἄνυτο p. 120.
 ἀντέσθαι paroxyt. p. 98.
 ἄντη ἄντην p. 259.
 ἀντιάζω p. 77.
 ἀντιῶν ἀντιοῦσθαι p. 172.
 Ἀντινῶ p. 328.
 ἀντιφάρα p. 132.
 ἀντιφερῶν p. 132.
 ἄνω αἶνω p. 120.
 ἄορτής p. 125.
 ἄος οὖς p. 313. 314.
 ἄος p. 290.
 ἀπαιολή accent. p. 256.
 ἀπατέω — ἄω p. 168.
 ἀπανρῶν p. 136.
 ἄπελος p. 311.
 ἀπεσσοῦα p. 22.
 ἀπλακεῖν ἀπλ. p. 88.
 ἀπόερσον p. 138.
 ἀποθυκεῖν p. 58.
 ἀποσφαλῆσαι p. 152.
 ἀπότροπος οἶνος p. 148.
 ἄρκος p. 277.
 ἄργος τὸ p. 305.
 Ἀρέθουσα p. 73.
 ἀρέσθαι aorist. p. 132.
 ἀρήγειν, ἀλαλκεῖν, ἀρκεῖν p. 52.
 ἀρήρυγμα p. 244.
 ἀρόης p. 183.
 ἀρνύω p. 204.
 ἄρος p. 53.
 ἄρος ἀρήγω p. 233.
 ἀρόσσω ἀρώσω p. 162.
 ἀρώσι p. 187.
 ἄρπη ὄρπη p. 259.
 ἀρπῶ ἀρπάμενος p. 259.
 ἄρδατος p. 105.
 ἀρύω ἀρύω p. 244.

ἀρύω ξρύω p. 206.
 ἄσαι satiare p. 74.
 ἄσαντιο p. 154.
 ἄσταινεν p. 237.
 ἄστεμφής p. 33.
 ἄστρογάλος p. 54.
 ἄστραπή p. 41.
 ἄσυρής ἀσάρωτος p. 136. 138.
 Ἀταρπώ Ἀτροπος p. 322.
 ἀτασθάλλω p. 234.
 ἀτάω p. 231.
 ἄτη iambic. p. 11.
 ἄτραπος ἄταρπος p. 38.
 ἄτραπος οἶνος p. 148.
 ἀτρεκής p. 285.
 ἄττεσθαι p. 78.
 αυαν non contin. p. 283.
 αὔγος τὸ p. 310. n.
 αὔγω p. 109.
 αὔειν αὔειν p. 11 sq.
 αὔη p. 253.
 αὐθέντης p. 121.
 αὐλή αὐλησις p. 268.
 αὐληρον p. 118. n.
 αὐξή accent. p. 267.
 αὔξειν mactare p. 104. n.
 αὔον αὔτειν diss. XX. §. 4.
 αὐσὸς p. 283.
 αὐτόμολοι stolones p. 206.
 ἄφαρ p. 283.
 ἄφαρος p. 300.
 ἀφλοισμὸς ἀφλυσμός p. 24.
 ἀφόρδιον p. 47.
 ἄφω ἀφή p. 272. n.
 ἀφράσσω p. 106.
 ἀφράσσω ἀφράζω p. 241.
 ἀχνάσδηνι p. 189.
 ἀχείρεες p. 292.
 ἀχράής p. 128.
 ἄψορῶος p. 134. 327.
 ἄω, ἀέω, ἄηνι p. 4.

B.

β̄ insert. p. 33.
 β̄ et δ̄ commut. p. 116.
 β̄ et μ̄ commut. p. 116.
 β̄ et φ̄ commut. p. 30.
 β, π̄ et φ̄ commut. p. 34.
 βάβαλον p. 326.
 βάδος p. 287.
 βάθος pro ὕψος diss. XX. §. 3.
 βαλιὸς αἰόλος p. 118. n.
 βαλλίζω p. 225.
 βῆν p. 5.
 βάνανσος p. 283.
 βαρυνέω suspect. p. 146.
 βαρὺς βραδὺς p. 300.
 βάρος φέρω p. 300.
 βασιλώ p. 317. 319.
 βατεῖν p. 150.
 βάσσος p. 297.
 βαυνός p. 11.
 Βαυβώ Βαβιά p. 326.
 βδόλος p. 74.
 βδελυχρός, βδόλος p. 247.
 βέβαα, γέγαα improb. p. 129.
 βέβλεσθαι p. 116.
 βεβρώθοις p. 91.
 βέκος p. 299.
 βειέλοπες p. 117.
 βελάσσω p. 240.
 βέλτερον p. 110.
 βεῦδος p. 299.
 βήλημα p. 118.
 Βῆδος p. 305.
 βινέω p. 152.
 βλάξ p. 76.
 βλάσκειν p. 61.
 βλαστή acc. p. 269.
 βλαστός p. 115.
 βλείς p. 115.
 βλεμεαίνω p. 237.
 βλετύς p. 14.
 βλίμη, βλιμάζω p. 85.
 βλωμός p. 282.
 βοάουσα improb. p. 176.

βολβός p. 117.
 βολβός vulva p. 287.
 βοραίζω p. 82. 222.
 βόρβορος βούρκα p. 232.
 βορσός p. 283. n.
 βοτεῖν p. 152.
 βοσκή acc. p. 268.
 Βοῦτος Βουτώ p. 322.
 βράκανον βράσκη p. 49.
 βρακεῖν, βράζει p. 48.
 βραιάνειν p. 237.
 βραχεῖν p. 152.
 βρέφος ἔμβρυον p. 300.
 βριάω p. 153.
 βριμάω p. 119.
 βροῦχος p. 280.
 βρυκανάται p. 185.
 βρῦν p. 5. n. 5. p. 131.
 βρῦτος ὁ et τὸ p. 302.
 βύζα p. 86.
 βυζός p. 277.
 βύκιτης p. 100.
 βύλλαρος p. 286.
 βυλλός p. 101. 286.
 βύρδος fullo p. 286. n. 30.
 βωμός, βονός p. 133. n.
 βωστρεῖν p. 150. 197.

Γ.

γ insert. p. 34. n.
γ insert. verb. p. 52.
γ et ζ commut. p. 81.
γ et χ in verb. p. 50.
γ et κ commut. p. 46.
 Γαλακώ p. 323.
 γαγγαίνειν p. 237.
 γαμφός p. 47.
 γανώσι p. 187.
 γάσσα p. 71.
 γαυρός p. 134.
 γέα p. 129.
 γέγαμεν p. 129.
 γεγωνεῖν p. 146.

γελάει p. 174.
 γέλγη p. 51.
 γέλις p. 137.
 γέλλαι p. 113.
 γελλίζειν p. 118. 225.
 Γελλώ p. 326.
 γελών p. 184.
 γελοίων γελών p. 215.
 γεμέωσι p. 147.
 γενειῶν p. 157.
 γένος ἀντὶ εἶδους diss. XX. §. 3.
 γέσμα p. 30.
 γέρα p. 316.
 γέω p. 129.
 γήγεσθαι p. 118.
 γίγας p. 129.
 γλαυκός p. 285.
 γλιᾶσθαι p. 79.
 γλήνεα p. 294. n.
 γνυπεῖν p. 22.
 γνύθος γνώθος p. 303.
 γνωρίζω narro p. 132.
 γνωρίζω p. 226.
 γόνυ, κνήμη, κνημός p. 46.
 γογγυρίζειν p. 231.
 Γοργώ p. 318.
 γουνοῦμαι p. 160.
 γραβά γραῖα p. 269.
 γρίπισμα p. 39.
 γρομφεύς p. 42.
 γύπη acc. p. 267.

Δ.

δ insert. nomin. p. 300.
δ insert. verbal. p. 293.
δ prosthet. p. 109.
δ et β commut. p. 116.
δ et θ commut. p. 96.
δ et λ commut. p. 300.
 δαδύσσεσθαι p. 247.
 δάη p. 253.
 δαιταλώμενος p. 157.
 δαλλώ p. 320.

δᾶλος pro ζῆλος p. 28.
 δάλα p. 255.
 δαμᾶ p. 158.
 δάνη p. 264.
 δάνος mors p. 124.
 δανείζω unicum p. 223.
 δατέασθαι p. 199.
 δατεῖν p. 28.
 δαῦκος δανχυμόν p. 283.
 δέατο p. 64. 192.
 δέα τὰ p. 312.
 δεδάομαι δήω p. 86.
 δεδάημαι p. 171.
 δεδάεσθαι p. 5.
 δέελον p. 28.
 δειδία nox p. 254.
 δεικανάω p. 155.
 Δεῖμος p. 282.
 δεῖλαρ p. 110.
 δεντή p. 110.
 δεξιόωντο p. 187.
 δέρκεσθαι κτύπον diss. XX. §. 2.
 δέξῃς p. 134.
 δέξῃος p. 291.
 δεύω δέφω p. 109.
 δεύω διαίνω p. 124.
 δέψω δέφω p. 284.
 δηῖω δηιόω p. 161.
 δηοῦν δηιᾶν p. 172.
 δήλη p. 255.
 διάει διαή p. 144.
 διαίρεσις παρένθεις p. 187.
 διάσμα p. 78.
 διατιᾶν p. 93.
 διερός διαίνω p. 124.
 διέω p. 190.
 διῖω, διζήμαι p. 193.
 δίημι p. 144.
 διῆσαι p. 90.
 δικελλὰ p. 116. n.
 δίνω δινεύω δινέω p. 145. et Add.
 ad p. 200.
 δίσκος p. 58.
 διφέω p. 169.
 διχάω improb. p. 176.

διχόωσα p. 187.
 διψάων longo $\bar{\alpha}$ p. 212.
 διψεῦσαι p. 169.
 δμ insert. p. 237.
 ὄκος p. 287.
 δολφός δελφύς p. 287.
 δορυξός p. 327.
 δρακέεσσι p. 291.
 δράκος p. 291.
 δραῖνος p. 307.
 δράξ δραῖν p. 103.
 δρατοί p. 63.
 δρατοί oculi p. 284.
 δραττεσθαι ὀδυμῆς diss. XX. §. 6.
 δρέπανον Δράκανον p. 49.
 δρῖς δρῖς p. 302.
 δριάουσα p. 153.
 δρίος δρίον p. 298.
 δρῶ δρασκάζω p. 5.
 δροός p. 302.
 δύα fons p. 22.
 Δυναμένη p. 256.
 δυνατεῖν p. 151.
 δύνω aorist. ἔδυνα p. 256.
 δυόωσι p. 186.
 δυςβράκανον p. 49.
 δώς Δωσώ p. 322.

E.

ε̄ epenthet. p. 147. 188.
 ε̄ insert. dativ. plural. p. 291.
 ε̄ insert. verbal. p. 294. n.
 ε̄ prosthet. p. 97. 206. 255.
 ε̄ et ο̄ commut. in derivat. p. 280. n.
 ε̄ et ο̄ commut. in nomin. p. 260.
 ε̄ et ο̄ commut. in verb. p. 149. 216.
 ἐάλη ἐλιχθεῖς p. 117.
 ἐανόν εἰανόν p. 191. n.
 ἐάφθη p. 137. n.
 ἐάω satio p. 153.
 ἐάων p. 253.
 ἐγγυᾶν ἐγγυοῦν p. 172.

- ἐγείρω ἐγρῶ p. 239.
 ἐγκαπῆς p. 47.
 ἐγκυλλος p. 117.
 ἐγορηγορόων p. 186.
 ἐδανόν ἐδανόν diss. XX. §. 4.
 ἐδνάσσομαι p. 172.
 εἰ et ι commut. p. 39.
 εἰ et ι commut. in verbal. p. 284. n.
 εἰ insert. verbis p. 92.
 εἰ in ο et οἰ mutant verba p. 279.
 εἰαμένη p. 194.
 εἶδος ἀντί εἶδους et ἀντί γένους
 diss. XX. §. 2.
 εἶεν ibat. p. 191.
 εἰκότερον p. 221.
 εἰκαθῶ p. 147.
 εἰκῶ εἰκῶν p. 324.
 εἴλεα p. 117. n.
 εἴλυτο p. 209.
 εἴλω ἴλλω p. 111. 117.
 εἴλω εἴρω p. 137.
 εἰλωτέων p. εἰλώτων p. 198.
 εἴξασι p. 284.
 εἰπεῖν p. 137.
 εἴρη ῥήτρα p. 138.
 εἴρμός p. 282.
 εἷς καθ' εἷς diss. XX. §. 1.
 ἐκδιάστρα p. 78.
 ἐκθυμα ἐκφυμα p. 24.
 ἐκκαλάζει p. 85.
 ἐκλιχάζειν p. 77.
 ἐλάατε p. 184.
 ἐλαστρεῖν p. 150. 197.
 ἐλατιονέω p. 152.
 ἐλιάνθη p. 30.
 ἐλλατε p. 137.
 ἐλλίξειν p. 118.
 ἐλλοψ p. 117.
 ἐλλω p. 225.
 ἐλμῖνς p. 117.
 ἐλσαι p. 118. n.
 ἐλύω ἐλύσσω p. 245.
 ἐμβρονον p. 132. n. 275.
 ἐμπάζομαι p. 78.
 ἐμπάζεσθαι p. 8.
 ἔμπαῖος p. 8. 78.
 ἔμπεδῶ Πεδῶ fons p. 323.
 ἐμπιφράναι p. 190.
 ἐναύρω p. 253.
 ἐνδαιτύσσεσθαι p. 247.
 ἐνδιάειν — αἶν p. 175.
 ἐνδιές p. 22.
 ἐνδυκές p. 59.
 ἐνεός diss. XX. §. 4.
 ἐνεικέμεν p. 59.
 ἐνεξις et composit. p. 57.
 ἐννεον ἐννη p. 28.
 ἐνοσις p. 121. 233.
 ἐνριγισκάνω p. 234.
 ἐν σχερῶ p. 288.
 ἐντελές, ἐντέλεια p. 7.
 ἐντρεχής p. 69.
 ἔνυνῶ p. 325.
 ἐξανύω occido p. 121.
 ἐξαῦσαι p. 12.
 ἐξαφάζω p. 106.
 ἐξούλη p. 261.
 ἑοικάζω p. 221.
 ἐόλητο p. 124.
 ἑορται p. 124.
 ἑορτή p. 263.
 ἐπαῖστός pro φανερός diss. XX.
 §. 2. not.
 ἐπαύρεσθαι accent. p. 132.
 ἔπειν ἄπειν p. 137.
 ἔπεσον unicum p. 98.
 ἐπέτοσσε p. 100. 101.
 ἐπιθυάζειν p. 246.
 ἐπλῆγνον p. 278.
 ἐπιμέλεσθαι rarum p. 112.
 ἐπιπροσθεῖν unicum p. 152.
 ἐπίσφατος p. 106.
 ἐπιτροπεῖν dub. p. 203.
 ἔπρωσε p. 91.
 ἔπιτην p. 107.
 ἐπώζω ἐπώζω p. 82.
 ἐπώζειν p. 229.
 ἐπώζω p. 232.
 ἐραστιεύειν p. 197.
 ἐραστριῶν p. 155. n.

ἔρατειν p. 151.
 ἔργον p. 76.
 ἔρδω ῥέδδω p. 138.
 ἔρεβος ὄρφνη p. 301.
 ἔρεβοδιφῶν p. 170.
 ἔρείκη p. 258.
 ἔρειμῶν p. 214.
 ἔρευνῶν p. 156.
 ἔρευνῶ ἔρῶ p. 261.
 ἔρέω ἔράω p. 169.
 ἔριγνύειν p. 305.
 ἔριδδῆσασθαι p. 81. 152.
 ἔρισμα p. 237.
 ἔρίκεα p. 305.
 ἔρσαι p. 283. n.
 ἔρση p. 73.
 ἔρυνανῶν p. 155.
 ἔρυνσίπτελας p. 312.
 ἔρυτο p. 190.
 ἔρχατόωντο p. 185.
 ἔρωή p. 255.
 ἔρωιτῶν p. 156.
 ἔσέφθη improb. p. 35.
 ἔσθος p. 293.
 ἔσσόημαι p. 171.
 ἔστίη p. 293.
 ἔστιχόωντο p. 186.
 ἔστρατιόωντο p. 185.
 ἔστω p. 318.
 ἔσχατοίς dub. p. 181.
 ἔσχατόωντα p. 185.
 εὔ et ὕ commut. in verbal. p. 285. n.
 εὐδιόω, non ἐνδιόω p. 175.
 εὐκέατος p. 15.
 εὐκῆλος p. 15.
 εὐκομόων p. 170.
 εὐλή p. 117. 261.
 εὐληρα p. 117.
 εὐροῖζον pro ὄρουζον p. 82.
 ἔφλλατο p. 113.
 ἔχυρός ὄχυρός p. 280. n.
 ἔχρα ἔχρη p. 165.
 ἔψω εὖω p. 109.
 ἔω impleo p. 153.

Z.

ζ et σσ commut. p. 89.
 ζ et ττ commut. p. 88.
 ζάει p. 4.
 ζέβυται p. 86.
 Ζεὺς ναῖος p. 274. n.
 ζήσεας p. 26.
 ζῶσαι p. 27.
 ζῶθος ὁ et τὸ p. 302.
 ζώοις optat. defect. p. 25.
 ζωρός p. 286.

H.

ἡγεῖσθαι pro ἄγειν p. 151.
 ἡγερέεσθαι p. 148.
 ἡγερέθοντο p. 97.
 ἡγηλάζω p. 222.
 ηδ non ante conson. p. 29.
 ηδος p. 296.
 ἦδ' ὅς de femin. diss. XX. §. 1.
 ἦέω p. 93.
 ἦθμός p. 92.
 ἡλακάτη p. 118.
 ἡλακάτη—ατον p. 95. n.
 ἦπᾶν p. 158.
 ἦπιᾶν p. 185.
 ἦτορ aclit. p. 316.
 ἡχάνω p. 235.
 ἡχος et ἡχώ p. 319.
 ἡώς p. 253.

Θ.

θ prosthet. p. 37.
 θ pro δ p. 90.
 θ et δ commut. p. 96.
 θ et χ commut. p. 70.
 θάα pro θέα p. 253.
 θᾶκος p. 285.
 θαλπωρή τέρις p. 37 sq.

θαλύσσω — ὑπιω p. 250.
 θάμβος ὁ et τὸ p. 298.
 θανή p. 259.
 θάρσος p. 292.
 θάσσω τάχος p. 302.
 θάω p. 5.
 Θεανώ p. 327.
 θεᾶσθαι pro νοεῖν diss. XX. §. 2.
 θέειον p. 188.
 θεείω p. 144.
 θειοῖτο p. 144.
 θελκτώ p. 318.
 θέλω periphras. futuri p. 116.
 θεμῶσαι p. 161.
 θεοκλυτεῖν p. 19.
 θεραπεύειν excusare diss. XX. §. 2.
 θέραψ p. 64.
 θερμάστρα p. 121. n.
 θέρσω p. 109.
 θέσσεσθαι p. 99.
 θέσφατος p. 128.
 θήγη p. 258.
 θηλή p. 115.
 θήπη p. 258.
 θῆσαι p. 5.
 θήσω pro αἰτήσω p. 99.
 θήμι p. 191.
 θιμβρός p. 136.
 θοάζειν p. 23.
 θοάζω sedeo p. 216.
 θοάσσω, θαάσσω p. 241.
 θοηρός θοῦρος p. 23.
 θοόω p. 23.
 θόω θοίνη p. 108.
 θόωκος p. 188.
 θραίειν p. 9.
 θραμβός p. 12.
 θρανεύω θρανώω p. 246.
 θρᾶνος θρήσασθαι p. 5.
 θραυρός p. 12. n.
 θρησκός θρησκεία p. 65.
 θριμμός p. 86.
 θροῦς θροῦλος p. 24.
 θρυλίχθη p. 243.
 θυῖα p. 255.

θύμενος pro σύμενος p. 23.
 θύμος θυμός p. 23.
 θῦνος p. 276.
 θύνω θυνέω p. 145.
 θῦσα p. 282.
 θυσανός p. 101.
 θῶξαι p. 108.
 θώσασθαι p. 108.

I.

ι insert. p. 244.
 ι insert. nominib. p. 181.
 ι pro ε in verbis consona auctis p. 127.
 ι pro ει in Hesych. p. 67.
 ι et υ commut. p. 87.
 ιαίνειν sanare p. 157.
 ιάομαι ιαίνω p. 157.
 ιαχνός p. 125.
 ιάχων — ιαχῶν p. 148.
 ιγκατιάπαον p. 8.
 ιδνώθη p. 161.
 ἴδοι oculi p. 278.
 ιδροῦν p. 160.
 ιδρώω p. 213. sq.
 ἴεμαι ἱεμαι p. 191.
 ἱεροφοιτᾶν p. 171.
 ἱέω pro ἱημι p. 144.
 ἱηδών p. 125.
 ἱήτης p. 191. n.
 ἱζω breve ι Add. ad p. 234.
 ἱθῆ p. 125.
 ἱκελος ἱσος p. 64.
 ἱκταίνεσθαι p. 237.
 ἱλέομαι p. 169.
 ἱλαώς p. 193.
 ἱλυσπάομαι p. 156.
 ἱμάω — ἡσω p. 241.
 ἱμι p. 290.
 ἱμπάιαον p. 8.
 ἱνᾶν ἱνεῖν p. 172.
 ἱξον p. 284.

ἰξός, viscus p. 32.
 ἰός p. 125.
 ἰότης p. 191.
 ἰπποβούκολος diss. XX. §. 4.
 ἰρήτειρα p. 197.
 ἰσοφαρίζειν p. 132.
 ἰχνέω p. 201.
 ἰσχω breve $\bar{\iota}$ Addend. ad p. 234.
 ἰχαρ p. 313.
 ἰχωρ p. 125.
 ἰω pro ἰημι Addend. ad p. 18.

K.

$\bar{\kappa}$ prosthet. p. 205.
 $\bar{\kappa}$ exemt. p. 285.
 $\bar{\kappa}$ insert. verbalibus p. 292.
 $\bar{\kappa}$ et $\bar{\pi}$ commut. p. 117. 153.
 $\bar{\kappa}$ et $\bar{\chi}$ commut. p. 63. 70.
 $\bar{\kappa}$ et χ commut. in verb. p. 58.
 καβλέει p. 115.
 καθέγγυσθαι p. 207. 209.
 καίατα κύαρ p. 315.
 καίννυμαι p. 209.
 κάκκη imperat. p. 14.
 καλιστρεῖν p. 150. 197.
 κάλλος unicum p. 291.
 Καλυψώ p. 323.
 καμυός p. 283.
 κανάξαι defect. p. 241.
 κάπετις καπίθη capis p. 85.
 καπνοπάται p. 31.
 κᾶπος p. 307.
 κάπος κάφος p. 46.
 κάπτω χανδάνω p. 84.
 κάπυρος p. 12. n.
 κάπυς p. 244.
 καρχώ p. 320.
 κάρος κάρον p. 298. n.
 καταμηλιῶσαι p. 26.
 κατανδραφάσσειν p. 106.
 καταπάλης p. 116.
 κατασφυράσσω p. 240.

κατεμπάζειν p. 78.
 κατηπιόωντο p. 185.
 κατουλάς p. 261.
 καύχη p. 269.
 κέαρνον p. 15.
 κεδάιω p. 194.
 κέδμα p. 15.
 κείται p. 14.
 κείον p. 274.
 κεκαδήσω p. 152.
 κέκλωμαι p. 127. n.
 κέκλω p. 111.
 κέλαδος, κέλωρ p. 115.
 κέλευθος p. 117.
 κέλης p. 117.
 κέλλω appello p. 116.
 κέλυφος p. 44. 294.
 κενοῦν discedere p. 84.
 κεντάννυμι p. 208.
 κέντωρ p. 98.
 κέομαι p. 192.
 κέραμαι p. 132.
 κεραιὺς μολυβδίνη diss. XX. §. 4.
 κερκίς p. 63.
 κέρνα p. 264.
 κέρνος ó et τὸ p. 298.
 κερτομεῖν σκερβόλλειν p. 114.
 κερῶεις improb. p. 181. n.
 κεστός p. 121.
 κέστρα p. 98.
 κέστρον p. 121. n.
 κέστωρ p. 121.
 κέχλαδα p. 28. 77.
 κήθειον χεῖτιον p. 84.
 κηκαδεῖν p. 81.
 κήλεον p. 294. n.
 κημός p. 85.
 κῆτος p. 84. 301.
 κίαιο p. 117. 192.
 κίειν κέλλειν p. 117.
 κίλλαμαρτίζειν p. 232.
 κίλλουρος p. 117.
 κινεῖν κίειν p. 117.
 κίνυγμα p. 244.
 κινώ p. 318.

- κίω κινέω p. 192.
 κλάδεις p. 293.
 τὸ κλάδος p. 293.
 κληιδών κληιδών p. 188.
 κλέθρος p. 79.
 Κλείτωρ p. 293.
 κλείω κλίνω p. 131.
 κλεύθωμαι p. 92.
 κλεύσομαι p. 92.
 κλέω κλύω p. 19.
 κλήδεα p. 293.
 κλήθρα p. 293.
 κλήτος p. 292.
 κλίτος p. 293.
 κλωστήρ p. 94.
 κναίειν pro φθείρειν p. 124.
 κνή p. 165.
 κνή κνέε p. 27.
 κνημός p. 282. n.
 κνημός γναθμός p. 46.
 κνιζός κνίξη p. 277.
 κνῖσος p. 297.
 κνίφος p. 293.
 κνῦ p. 287.
 κνύζα p. 258.
 κνυζάω p. 86.
 κνύος p. 290.
 κοιᾶσθαι p. 172.
 κοίης p. 156.
 Κοκκυμώ p. 325.
 καλάζω κολούω p. 206.
 κόλπος p. 291.
 κολωῶν p. 164.
 Κομμαγεηνος p. 188.
 κομψός p. 283. n.
 κονή p. 121. 260.
 κονεῖν p. 153.
 κόνις χνοῦς p. 29.
 κοντός p. 98. 121.
 κορμός p. 282.
 κόρονη p. 117.
 κορυνιόωντα p. 180.
 κράγος p. 280.
 κρεῖν p. 83.
 κράνα p. 128.
 κράσσεια p. 130.
 κράτος p. 128. 302.
 κραυγανῶν p. 235.
 κράω p. 5.
 κρεάγρα putei diss. XX. §. 5.
 κρέας unicum p. 316. n.
 κρέμαισθε p. 127.
 κρεμώω p. 158.
 Κρεσφόντης p. 128.
 κρέω p. 128.
 κρήνη πηγή p. 128.
 κρησέρα p. 93. 130.
 Κρησίλας p. 128.
 κροῖ κριθή p. 94.
 κρόινος κρόινον p. 299.
 Κρόϊος p. 130.
 κροκόωσι p. 186.
 κρούμη p. 281. n.
 κρούπαλον p. 63.
 κρωβίον κρωπίον p. 37.
 κρώμαξ grumus p. 281. n.
 κτᾶν p. 6.
 κτείνυμι κτίνυμι p. 210.
 κτεῖς p. 129. 130.
 κτεῖς dens p. 15.
 κτίνυμι κτίννυμι p. 210.
 κύαρ κύος κύτος p. 96.
 κύβερνος gubernum p. 159.
 κυδιάουσα p. 177.
 κυδοιδυπᾶν p. 159.
 κύδος ὁ et τὸ p. 298.
 κύθος p. 293.
 κυκλώω p. 215.
 κύλα κοικύλλω p. 114.
 κυνώ p. 319.
 κυρβάσαι p. 134.
 κύρβις p. 302.
 κυρτιώωντες p. 215.
 κύτος κύσθος p. 301.
 κώληψ p. 117.
 κώτιλον ὄμμα diss. XX. §. 4.
 κωφός de oculis diss. XX. §. 4.

A.

- $\bar{\alpha}$ insert. p. 52. 103. 112.
 $\bar{\lambda}$ insert. verb. p. 114.
 $\bar{\lambda}$ et $\bar{\rho}$ commut. p. 73. 116. 137.
 λαία λεία p. 83. 234.
 λαῖδος p. 311.
 Λαιμώ p. 326.
 λαιφύς p. 246.
 λαίω p. 6.
 λάκκος lacus lacunar p. 237.
 Λάμια Lamiae p. 326.
 λάμπειν de auditu diss. XX. §. 3.
 λαμπρός λευκός p. 37.
 λαρός diss. XX. §. 4.
 λαρός λιαρός p. 29.
 λαῶσθαι p. 79. 83.
 λαχή fossa p. 237.
 λάω p. 6.
 λέγειν λήγειν p. 57.
 λειριόεσσα vox diss. XX. §. 4.
 λέκος p. 295. n.
 λελάσθαι p. 94.
 λελιχμότες p. 119.
 λέπας λέπος p. 315.
 λεπτυνέω suspect. p. 146.
 λέων λεύσσω p. 109.
 λεχώ p. 325.
 ληκώ ληκῆν p. 320.
 λῆτο p. 94.
 Λητώ p. 317. 325.
 λιάζειν p. 77.
 λιάζω p. 131.
 λιαίνω χλιαίνω p. 30.
 λιλεῖν p. 194.
 λιμβός λιχνός p. 69.
 λινοπιτῆν p. 218. n.
 λίξ p. 77.
 λιπόως p. 183.
 λίπτω διψάω p. 300.
 λιτέσθαι paroxyt. p. 98.
 $\bar{\lambda}\nu$ non juncta p. 209.
 λοῦσος p. 22.
 λούω λουεῖω p. 145.
 λόγος λεχώ p. 325.

Lobeck. Technol.

- λύγος λύγη p. 297.
 λῶν et λιῶν p. 154.
 λῶπος λόπος p. 301.
 λωφῆν λόφος p. 158.

M.

- $\bar{\mu}$ insert. p. 42. sq.
 $\bar{\mu}$ insert. verbalib. p. 288.
 $\bar{\mu}$ et $\bar{\beta}$ commut. p. 116.
 $\bar{\mu}$ et π commut. p. 31.
 μαδῆν μαδιῆν p. 24.
 μαδῆν et μυδῆν p. 301. n.
 μαῖεσθαι p. 130.
 μαῖρα p. 205.
 μάελλα p. 116. n.
 Μακκώ p. 326.
 μάλκη μαλκίειν p. 205.
 μάμα p. 156.
 μάμα cibus p. 31.
 μαματίς p. 10.
 μανδάκης p. 10.
 μάνη μανία p. 260.
 μανός p. 278.
 μαράσσω p. 240.
 μαργός p. 10.
 μαρμαίρειν p. 74.
 μάσασθαι p. 130. 156.
 μάσασθαι tangere p. 47.
 μάσσα p. 10.
 μάσταξ p. 156.
 μασταρούζειν p. 231.
 μαστιγεῖν—οὖν p. 171.
 ματέεσθαι p. 26.
 ματεῖν p. 150. 202. n.
 μάτος p. 284.
 μαχέομαι p. 148.
 μέγαρος τὸ p. 299.
 μέξα p. 296.
 μελανανγής diss. XX. §. 6.
 μελάνω μελαίνω p. 234.
 μελετῆν μέλλειν p. 116.
 μέλισσα sacerdos p. 257.

μέμαε μέμονε p. 129.
 μέμβλομαι p. 127. n.
 μέμνοιο p. 127.
 Μενεσθῶ p. 322.
 μενοινέω — ἄω p. 164.
 Μέντις μνήμων p. 129.
 μερμῖς p. 137.
 μεσόρητος p. 286.
 μεσόρητον p. 32.
 μηκή accent. p. 267. n.
 μηλῶσαι p. 26.
 μηρυκᾶσθαι p. 159.
 μήστιωρ μνήστιωρ p. 7.
 μηχανάται p. 185.
 μῆχος p. 294. 296.
 μιάστιωρ p. 121.
 μίνθος p. 125.
 μινυθῆσαι p. 147.
 μιργῶσαι p. 125.
 μίρμα p. 125.
 μῖσος p. 308.
 μνάομαι μαίομαι p. 7.
 μνάριον p. 29.
 μναρός μνιαρός p. 29.
 μνάσθαι μαίεσθαι p. 129.
 μνηστήρ μήστιωρ p. 129.
 μνοῖός p. 29.
 μνοῦς μνίον p. 29.
 μνώομαι μνάομαι p. 213.
 μνώομαι vid. Addend. ad p. 213.
 μοῖτος σμοῖτος p. 274.
 μοῖτος μῦος μύσος p. 301.
 μολύνω θολύνω p. 245.
 μόρα acc. p. 267.
 Μορμώ p. 326.
 μορμώ p. 320.
 μόρυχος p. 245.
 Μορφώ p. 319.
 μοσχύνω p. 238.
 μουκίζω p. 285.
 μυᾶν p. 114.
 μυδάω p. 81.
 μυζάω p. 86.
 μυθοῦσθαι p. 171.
 μύκη p. 263.

μυκός p. 285.
 μυκός μύξα p. 301.
 μύλη μύλλω p. 114.
 μύλλα p. 286.
 μυλλός p. 114.
 μυνδός diss. XX. §. 4.
 μύσκος μύσος p. 301.
 μυχθίζω p. 226.
 μύω μνάω p. 154.
 μωμέομαι — ἄομαι p. 168.
 μωραίνω pro ἀφροδισιάζω p. 326.
 μῶρος de cibo diss. XX. §. 4.
 μῶσθαι p. 26.

 N.

ν̄ insert. p. 131.
 ν̄ insert. verb. p. 149.
 ν̄ post μ insert. p. 129.
 ν̄ omisum ante σ p. 121. n.
 νάεζα p. 7.
 ναίειν νήχεσθαι p. 69. n.
 ναιεῖα, non ναιεῖα p. 173.
 ναίετρα p. 7.
 ναός p. 274.
 νάρω gnario p. 132.
 νᾶσαι p. 132. n.
 ναστός p. 104.
 ναύειν p. 13.
 ναυσίπους p. 27.
 ναυστήρ p. 13.
 νάω νάω p. 7.
 νάω νάω νήχω p. 11.
 νεῖν pro πλεῖν p. 27. n.
 νηγάτεος p. 129.
 νητός p. 104.
 νήχεσθαι fluere p. 69. n.
 νῆκος p. 297.
 νόα fons p. 27.
 νοεῖν pro ἰδεῖν diss. XX. §. 2.
 νόστος νόστιμος p. 16.
 νότος p. 27. 86. 284.
 νοῦς fluvius p. 27.

νυκτιλαμπής diss. XX. §. 6.
νωθής νῶταρ p. 109.

Ξ.

̣̣̣ terminat. adverbior. p. 63.
̣̣̣ et ̣̣̣ commut. p. 32.
Ξανθῶ pro Ξανθῶ p. 327.
ξηρίς ξυρίς acc. p. 293 sq. n.
ξίφος p. 294.
ξουθός de sono diss. XX. §. 4.

O.

̣̣̣ prosthet. p. 44. 98. 100. 109. 239.
̣̣̣ et ̣̣̣ commut. in verb. p. 149. 221.
οι pro ̣̣̣ p. 127.
ὀθύλλομαι p. 90.
οἶδος p. 311.
οἶκος locus p. 59. n.
οἶομαι opinor p. 108.
ὀλχεῦμαι p. 148.
οἰῶ p. 145. n.
ὄλβος p. 287.
ὀλιβρός ὀλιβράζει p. 98.
ὀλίγγη p. 280. n.
ὀλμος p. 282.
ὄλος p. 123.
ὀλός θόλος p. 245.
ὀλολυγών p. 324.
ὀμβρος a βρύω p. 69.
ὀμοκλέω — ἄω p. 164.
ὀμοστιχᾶν p. 171.
ὀμοιτροχᾶν p. 170.
ὀμοῦμαι ὀμεῖται p. 163.
ὀμπνη p. 42.
ὀμφή ὄσσα ὄψ p. 42.
ὀμφύνω p. 114.
ὀνέω ὀνείαρ p. 193.
ὀνίναμαι p. 162.
ὀνοισθε ὀναισθε p. 162. n.
ὀνομαι p. 162.

ὀνοματοθηρᾶν p. 170.
ὄνος onus p. 163.
ὄξος ἄκη p. 301.
ὄξύς de colore diss. XX. §. 4.
ὄπεαρ p. 159. n.
ὀπήτιον p. 159.
ὀπός sapor succus p. 30.
ὀπνίω p. 41.
ὀράατε p. 184.
ὀρράζειν p. 280. n.
ὀρεχθέω p. 97. 152.
ὀρμενος p. 283. n.
ὄρμος p. 282.
ὀρνιθοθηρᾶν p. 170.
ὄρογχος ὄροχθος p. 133. n.
ὄρομαι ῥώομαι p. 138.
ὄρος ὄρος p. 301.
ὄρος p. 288.
Ὅρη Furia, ὄρπαξ p. 259.
ὄρηξ p. 283.
ὄρσοδάκη p. 283.
ὄρσος p. 283.
ὄρσότης p. 283.
ὄρτιαλίξω p. 133.
ὄρτός p. 133. n.
ὄρχεῖσθαι ὄρχος p. 153.
ὄρχος p. 280. n.
ὄρωμένη p. 213.
ὄρώρυγον p. 262.
ὄσμη ἀφεγγής diss. XX. §. 4.
ὄσσα ὄμφη p. 108.
ὄσσεσθαι ὀτεεύεσθαι p. 257.
ὄσσομαι οἶομαι p. 108.
ὄσσος p. 291.
ὄσφρομαι p. 257.
ὄτρηρός p. 239.
ὀυλαμός p. 117.
ὀυλάς ὀυλαμός p. 261.
ὀύλε macte p. 111.
ὀυλή p. 111.
ὀύνεσθε p. 162.
ὀυρός ὄρυγμα p. 100.
ὀυρος ὄρᾶν p. 158.
ὀυρος αὔρα p. 276. n.
ὀύς οὔας p. 313. 314.

οὔταε οὐτάναί p. 167.
 οὔτος de femin. diss. XX. §. 1.
 ὀφείλλειν p. 16. n.
 ὀχθέω ἄχθομαι p. 149.
 ὀχθίζειν p. 227.
 ὄχνη p. 264.
 ὄψ vox et visio p. 257.
 ὄψε p. 283.

II.

π insert. p. 47.
 π insert. nomin. p. 283. n.
 π insert. verb. p. 36.
 π prosthet. p. 247.
 π et π̄ commut. p. 117. 153.
 π et μ commut. p. 31.
 πάγος πηγάς p. 281. n.
 παίειν μάζαν p. 10.
 παῖλλος p. 113.
 παῖω πταῖω p. 130.
 παλιάσσω παλύνω p. 104.
 παλίνορθός p. 134.
 παλίνορσος p. 283.
 παλλέω p. 145.
 παλύνειν de liquid. p. 104. n.
 παμφαλύζω p. 232.
 παμφανάω p. 155.
 πανόμφαιος p. 42.
 πᾶνος τὸ p. 306.
 παός p. 274.
 παπταίνω p. 7.
 παπταίνω παμφαλάω πεπταλάω
 p. 8.
 παραφάσσω p. 105.
 παρένθεις ἐπενθ. p. 187.
 πάρονψ p. 117.
 πᾶρος τὸ p. 306.
 πάσκος p. 104.
 πατάγη πλάστιγξ p. 52.
 παφών p. 9.
 παιδοῖ p. 290. n.
 πεινάω longo ᾱ p. 211.

πελεεζῶν p. 159.
 πελεμιζώ p. 226.
 Πελεός p. 311.
 πέλος πέλλη p. 311.
 πέλω πελεμιζώ p. 107.
 πέλω πελεμιζώ pello p. 116.
 πέπαλκα p. 149.
 πεπιτηώς p. 107.
 πέρω πορωέω p. 149.
 περιρῶδής p. 36.
 περισπερχέω p. 152. n.
 περιφλύειν — φλεύειν p. 24.
 περώων ambig. p. 178.
 πέσκος p. 314.
 πεσσός p. 283. n.
 πετάω p. 193.
 πετεηνός p. 188.
 πέτη casus p. 259.
 πέτω πιήσσω p. 107.
 πεύθομαι πόθος p. 261.
 πέφη p. 9.
 πέφιλμαι p. 113.
 Περρηδῶ p. 325.
 περυσότες μεμυδότες p. 81.
 πῆ et πῆν p. 104.
 Πήγασος p. 207.
 πηγεσίμαλλος p. 103. n. p. 294.
 πηγός πάγος p. 281.
 πηδῶν πούς p. 159.
 πηλοπλάθος p. 105.
 πηλός p. 104.
 πῆμα p. 70.
 πηρός p. 70. diss. XX. §. 4.
 πίδαξ p. 65.
 πίδαξ πηδαῖω p. 207.
 πιμπλεῦσα p. 169.
 πιτυμένη p. 190.
 πινύσκω πινύσσω p. 248.
 πιπράσκω p. 158.
 Πίσα p. 308.
 Πῖσα Βῖσα p. 131.
 πῖσος τὸ p. 308.
 πιστός p. 131.
 πλάγος p. 307.
 πλαγκτός p. 88.

πλακερός p. 57.
 πλατυγίζω p. 247.
 πλατύς latus p. 52.
 πλεῖν pro νεῖν p. 276. n.
 πλέω πλείω πλώω p. 25.
 πλέω πελάζω p. 107.
 πληγάδες p. 88. n.
 πλημαθῆναι p. 157.
 πλημύρα p. 149. 264.
 ποδῶκες ὄμμα diss. XX. §. 6.
 πόθος et πένθομαι p. 156.
 ποιὰ ποιός p. 310. n.
 ποιπνύω p. 25. 129.
 πολύκυθνος p. 96.
 Πολυξώ p. 327.
 πόρκης p. 273.
 πόρπη p. 264.
 πορσύνω p. 284.
 πορφυρέω brevi ypsil. p. 149.
 ποτέομαι πωτιάομαι p. 167.
 ποτίκρανον cubital diss. XX. §. 6.
 ποτόμφει p. 41.
 πρέπειν de odore diss. XX. §. 3.
 προημαίνω p. 237.
 πριάδην p. 192.
 πριάσθαι p. 192.
 προβάοντε p. 5.
 προῖκτης p. 99.
 προςαῦσαι p. 12.
 πρόσπαιος p. 78.
 πρόσφατος p. 106.
 πρόφατος p. 9.
 προχανή accent. p. 265.
 προχέα p. 254.
π insert. p. 64.
π et σ commut. p. 49. 100. 108.
π et ψ commut. p. 89.
 πταίω παίω p. 10.
 πταώτης p. 8.
 πτίσσω pinso p. 130.
 πτοιὰ p. 138.
 πτόρος p. 279.
 πτύον p. 275.
 πτω̃, καταπτήην p. 107.

πτωκάζω p. 217.
 πύελος πτύελος p. 131.
 πύη p. 255.
 Πυθόι p. 290. n.
 πυκνός p. 281. n.
 πυξίς χαλκή diss. XX. §. 5.
 πύον πύος πῦος πῦαρ p. 309.
 πυρσός p. 284.
 πῶμα opercul p. 21.
 πωμάννυμι p. 208.
 πωρός p. 70.
 πωτάσκομαι p. 249.

P.

ρ insert. p. 47. 106. 302.
ρ insert. in terminat. p. 42.
ρ et δ commut. p. 73.
ρ et λ commut. p. 116. 137.
 ραγέεσσι p. 291.
 ραιβός ραμψός p. 284.
 ραίνειν de siccis p. 104. n.
 ράκτος p. 284.
 ράμφος ρύγχος p. 303.
 ρασθαίνω p. 237.
 ράσσατε p. 128.
 ράχος ρῆχος p. 281. n.
 ρεγεύς ρέγος p. 78.
 ρεμφάξαι p. 242.
 ρεούμενος p. 144.
 ρῆνος ρίνος p. 298. n.
 ρήσκω p. 16.
 ρινῆν p. 157.
 ρόμβος στρόμβος p. 35.
 ρυβός γρυπός p. 48.
 ρύμβος στρόφαλος p. 35.
 ρύπος p. 288.
 ρύσκεν p. 61. n. 20.
 ρύτρος p. 299.

Σ.

- $\bar{\sigma}$ prosthet. p. 43. 84.
 $\bar{\sigma}$ pro \bar{o} in compos. p. 128.
 $\bar{\sigma}$ et τ commut. p. 283.
 $\sigma\acute{\alpha}\theta\omega\eta$ puerulus p. 326.
 $\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\upsilon\sigma\tau\omicron\varsigma$ p. 128.
 $\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\upsilon\sigma\tau\omicron\varsigma$ $\Sigma\alpha\eta\eta\upsilon\sigma\tau\omicron\varsigma$ p. 113.
 $\sigma\acute{\alpha}\iota\tau\epsilon\iota\eta\iota$ $\sigma\acute{\upsilon}\tau\epsilon\iota\eta\iota$ p. 136.
 $\sigma\acute{\alpha}\kappa\kappa\omicron\varsigma$ p. 285.
 $\sigma\acute{\alpha}\lambda\alpha\gamma\acute{\alpha}$ p. 93.
 $\sigma\acute{\alpha}\lambda\omicron\varsigma$ p. 128.
 $\sigma\acute{\alpha}\mu\epsilon\alpha$ p. 303.
 $\sigma\acute{\alpha}\eta\eta\gamma\alpha\varsigma$ p. 278.
 $\sigma\alpha\eta\eta\iota\omicron\eta$ p. 113.
 $\Sigma\alpha\pi\tau\acute{\omega}$ $\Sigma\alpha\pi\tau\acute{\omega}\varsigma$ p. 323.
 $\sigma\alpha\rho\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\sigma\acute{\upsilon}\rho\omega$ p. 220.
 $\Sigma\alpha\upsilon\rho\omicron\pi\alpha\iota\tau\acute{\iota}\delta\epsilon\varsigma$ p. 31.
 $\sigma\alpha\upsilon\rho\omega\tau\acute{\eta}\rho$ p. 285.
 $\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega$ p. 152.
 $\sigma\alpha\omega\varsigma$, $\sigma\omicron\omega\varsigma$ p. 183.
 $\sigma\epsilon\iota\rho\acute{\alpha}$ p. 137. 256.
 $\sigma\epsilon\lambda\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\alpha$ p. 303.
 $\sigma\acute{\epsilon}\lambda\alpha\chi\omicron\varsigma$ p. 305.
 $\sigma\acute{\epsilon}\lambda\mu\alpha$ $\sigma\epsilon\lambda\mu\acute{\iota}\varsigma$ p. 112.
 $\sigma\epsilon\lambda\mu\acute{\iota}\varsigma$ p. 117. 137.
 $\sigma\eta\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ p. 285.
 $\sigma\acute{\eta}\lambda\alpha\tau\omicron$ p. 112.
 $\sigma\eta\pi\acute{\epsilon}\upsilon\epsilon\iota\eta$ p. 196.
 $\sigma\eta\pi\acute{\eta}$ p. 258.
 $\sigma\acute{\eta}\pi\omega$ $\delta\omicron\pi\acute{\omicron}\varsigma$ p. 125.
 $\sigma\acute{\eta}\sigma\tau\iota\omicron\eta\eta$ p. 93.
 $\sigma\theta$ insert. p. 64. 97.
 $\sigma\theta$, $\sigma\theta\mu$ insert. p. 237.
 $\sigma\acute{\iota}\gamma\alpha$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\eta$ diss. XX. §. 4.
 $\sigma\acute{\iota}\nu\epsilon\omicron\mu\alpha\iota$ p. 146. 152.
 $\sigma\acute{\iota}\eta\iota\omicron\eta$ p. 93.
 $\sigma\acute{\iota}\tau\phi\lambda\omicron\varsigma$ diss. XX. §. 4.
 $\sigma\kappa\alpha\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\sigma\kappa\alpha\mu\beta\acute{\omicron}\varsigma$, $\sigma\kappa\iota\mu\beta\acute{\omicron}\varsigma$ p. 85.
 $\sigma\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\upsilon\theta\eta\eta\eta$ p. 115.
 $\sigma\kappa\acute{\alpha}\lambda\omicron\iota\psi$ p. 115.
 $\sigma\kappa\alpha\rho\delta\alpha\mu\acute{\upsilon}\sigma\sigma\epsilon\iota\eta$ p. 247.
 $\sigma\kappa\alpha\rho\delta\alpha\mu\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$ p. 134.
 $\sigma\kappa\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$ p. 134.
 $\sigma\kappa\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma$, $\sigma\pi\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma$, $\sigma\chi\acute{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ p. 303.
 $\sigma\kappa\epsilon\omicron\theta\acute{\eta}\zeta\eta$ p. 37. n.
 $\sigma\kappa\acute{\epsilon}\pi\alpha$ p. 316.
 $\sigma\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\iota\phi\omicron\varsigma$ p. 114.
 $\sigma\kappa\epsilon\upsilon\acute{\eta}$ $\sigma\kappa\iota\acute{\alpha}$ $\sigma\kappa\omicron\iota\acute{\omicron}\varsigma$ p. 37.
 $\sigma\kappa\iota\eta\tau\acute{\epsilon}\eta$ p. 134.
 $\sigma\kappa\iota\eta\tau\acute{\epsilon}\omega$ p. 169.
 $\sigma\kappa\iota\delta\eta\acute{\nu}\omega$ p. 193.
 $\sigma\kappa\acute{\eta}\phi\omicron\varsigma$ p. 290.
 $\sigma\kappa\omicron\iota\acute{\omicron}\varsigma$ $\sigma\kappa\iota\acute{\alpha}$ p. 303.
 $\sigma\kappa\omicron\rho\acute{\omicron}\beta\upsilon\lambda\omicron\varsigma$ p. 286.
 $\sigma\kappa\omicron\iota\acute{\omicron}\omega\sigma\iota$ p. 186.
 $\sigma\kappa\acute{\upsilon}\delta\mu\alpha\iota\eta\omicron\varsigma$ p. 279.
 $\sigma\kappa\acute{\upsilon}\lambda\lambda\alpha$ p. 276.
 $\sigma\kappa\acute{\upsilon}\lambda\omicron\eta$ spolium p. 115.
 $\sigma\mu\epsilon\rho\delta\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ p. 75.
 $\sigma\mu\acute{\eta}\eta\eta\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\sigma\mu\acute{\omicron}\varsigma$ p. 302.
 $\sigma\mu\omicron\iota\omicron\varsigma$ p. 301.
 $\sigma\mu\acute{\omega}\delta\iota\zeta$ $\sigma\mu\acute{\omega}\eta\eta$ p. 68.
 $\sigma\acute{\omicron}\beta\omicron\varsigma$ p. 287.
 $\sigma\omicron\lambda\omicron\iota\kappa\omicron\phi\alpha\eta\acute{\alpha}\nu\acute{\epsilon}\varsigma$ diss. XX. §. 1.
 $\sigma\acute{\omicron}\lambda\omicron\varsigma$ p. 112.
 $\sigma\omicron\omicron\theta\acute{\upsilon}\sigma\theta\alpha\iota$ p. 171.
 $\sigma\omicron\upsilon\varsigma$ p. 23.
 $\sigma\omicron\phi\acute{\omicron}\varsigma$ sibus nesapus diss. XX. §. 4.
 $\sigma\pi\acute{\alpha}\lambda\alpha\zeta$ p. 115.
 $\sigma\pi\acute{\alpha}\lambda\epsilon\upsilon\theta\eta\eta\eta$ p. 115.
 $\sigma\pi\alpha\lambda\iota\omega\eta$ p. 32.
 $\sigma\pi\alpha\lambda\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$ p. 247.
 $\sigma\pi\alpha\rho\gamma\acute{\acute{\epsilon}}\omega$ p. 169.
 $\sigma\pi\alpha\sigma\tau\epsilon\upsilon\epsilon\iota\eta$ p. 136.
 $\sigma\pi\acute{\epsilon}\rho\alpha\delta\omicron\varsigma$ p. 294.
 $\sigma\pi\acute{\acute{\epsilon}}\omega$ Add. ad p. 16.
 $\sigma\pi\lambda\epsilon\kappa\omicron\upsilon\eta$ $\sigma\pi\epsilon\kappa\lambda.$ p. 161.
 $\sigma\pi\upsilon\rho\theta\acute{\acute{\epsilon}}\zeta\epsilon\iota\eta$ p. 134.
 $\sigma\sigma$ et $\pi\iota$ commut. p. 100.
 $\sigma\iota\alpha\lambda\alpha\gamma\acute{\epsilon}\iota\eta$ p. 35.
 $\sigma\iota\alpha\lambda\epsilon\theta\acute{\omicron}\omega\eta$ p. 188.
 $\sigma\iota\alpha\lambda\acute{\omicron}\omega$ *improb.* p. 175.
 $\sigma\iota\alpha\eta\acute{\upsilon}\omega$ p. 208.
 $\sigma\iota\acute{\epsilon}\iota\beta\eta$ *improb.* p. 258.
 $\sigma\iota\acute{\epsilon}\iota\omega$ $\sigma\iota\acute{\epsilon}\upsilon\omega$ p. 17.
 $\sigma\iota\epsilon\lambda\gamma\acute{\iota}\varsigma$ $\sigma\iota\epsilon\rho\gamma\acute{\iota}\varsigma$ p. 55.
 $\sigma\iota\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\omicron\varsigma$ p. 305.
 $\sigma\iota\epsilon\mu\beta\acute{\acute{\alpha}}\zeta\epsilon\iota\eta$ p. 33.
 $\sigma\iota\epsilon\eta\alpha\chi\acute{\eta}$ $\sigma\iota\omicron\eta\alpha\chi\acute{\eta}$ p. 258.

στενάχων — αχῶν p. 148.
 στερεός στέριφος p. 56.
 στεροπή σιορτία p. 41.
 στέροιψ p. 41.
 στέρφος σιρέφος p. 302.
 στέρω στερέω p. 146.
 Στεῦνος p. 305.
 σιῆθος p. 293.
 σιηρίζω p. 226.
 σιιβῆσαι defect. p. 148.
 σιλβός p. 277.
 σιιφρός σιριφνός p. 55.
 σιιχάει, σιιχόωσι p. 186.
 σιιλαγγίς p. 55. n.
 σιόρη p. 55.
 σιραγγαλιά p. 55.
 σιράγξ p. 54.
 σιρατᾶσθαι — οὔσθαι p. 185.
 σιρατός p. 284.
 σιρέφειν et κλώθειν p. 94.
 σιρῆνος ὁ et τό p. 298.
 σιρογγύλος σιρεβλός p. 55.
 σιροφέω σιρωφάω p. 167.
 σιρύμοξ p. 55. n.
 σιῦλος p. 24.
 στυμνός p. 55.
 στύππη στύπος p. 297. n.
 στυφρός στυφελός p. 55.
 συγκοπή pro ἀποκοπή p. 5. n.
 συλέω — ἄω p. 168.
 συνέντης p. 121.
 σύριγξ σήραγξ p. 136.
 συρφετός p. 294.
 σύρφος p. 294.
 σύφαξ ὁπός sapa diss. XX. §. 4.
 σφεδανός p. 76.
 σφαδαίω p. 82, 222.
 σφάλαξ p. 247.
 σφαλός p. 276.
 σφαλλός p. 276.
 σφαλμῆσαι ἀποσφ. p. 157.
 Σφητιώ p. 323.
 σφοδρός p. 76.
 σφρῖαι p. 52, 119, 241. n.
 σφρῖγος p. 308.

σφυδᾶν p. 52.
 σχαστήρια p. 85.
 σωκεῖν p. 151.
 σῶκος p. 285.

 T.

τ̄ exemtum p. 285.
 τ̄ insert. p. 130.
 τ̄ insert. verb. p. 44 sq.
 τ̄ prosthet. p. 112, 118.
 τᾶζω p. 130.
 τανθαρεύειν p. 231 sq.
 ταντιαίω — εύω p. 232.
 ταξιούσθαι p. 160.
 τάρβος p. 304.
 τάριχος p. 305.
 ταρσός p. 136.
 ταυτάζειν p. 222.
 τᾶω τητᾶω p. 293.
 τειχεσιπλήτης p. 88, 107.
 τεῖχος p. 70.
 τέκμαρ p. 70.
 τέκτων p. 70.
 τελάσσαι p. 115.
 τέλθος p. 294.
 τέμενος p. 295.
 τέμπεα p. 305.
 τέναγος p. 294.
 τένθη p. 259.
 τένθης p. 74, 96.
 τέννος p. 291.
 τεξεῖεσθε p. 92.
 τέρατα τεῖρεα p. 315.
 τεραίω p. 222.
 τέρετρον τόρονος p. 55.
 τερέω p. 136.
 τερηδών p. 136.
 τερθρεία p. 66.
 τερσήμεναι p. 109.
 τερούσκω p. 136.
 τέρχνος τρέχνος p. 302.
 τέτακα p. 130.

τειτημένος p. 154.
 τευμᾶν p. 222.
 τευτάζειν p. 222.
 τέχνη τεύχω p. 222.
 τῆ p. 8. 28. 130.
 τήθη p. 115.
 τηλία p. 8.
 τηλύγειος p. 129.
 τητᾶν p. 28.
 τιθαβώσσω p. 248.
 τιθέναι pro ποιεῖν p. 191.
 τίλη p. 255.
 τίλλω p. 118.
 τινθός p. 136.
 τίννυμι τίννυμι p. 209.
 τιτύσχω p. 61.
 τίω ἀτίω p. 124.
 τλῆναι τέλλειν p. 115.
 τᾷῃω p. 108.
 τιμῆσαι p. 108. n.
 τιμώμενος p. 8.
 τοῖχος p. 70.
 τολμᾶν ταλάσαι p. 115.
 τονθρῶζειν p. 231.
 τορεῖν τετραίνειν p. 203.
 τόρμος p. 288.
 τόρνος p. 136.
 τόρνος τέρειτρον p. 55.
 τόρμος τόρος p. 288.
 τορύνω, τορύνη p. 136.
 τρανής p. 136.
 τραπέω p. 148.
 τρασιά p. 136.
 τραυλός p. 286.
 τραυσανόν p. 136.
 τρήμη τρυμαλία p. 53.
 τριάξαι p. 241.
 τρίζω p. 136.
 τριγός p. 87. 280.
 τρίζειν et τρύζειν p. 87.
 τρίπους τράπεζα diss. XX. §. 5.
 τριτόωσα p. 187.
 τριτώ p. 320.
 τροφιοῦσθαι p. 160.
 τροχέω τροχάω p. 167.

τρυός p. 310.
 τρυπᾶν obscen. p. 8.
 τρυσός p. 283.
 τρύχω τρυχόω p. 161.
 τρώγλη τρώμη p. 53.
 τι et ζ commut. p. 99.
 τύκος p. 280.
 τύμβος p. 45.
 τυφλός diss. XX. §. 4.
 τωθάζω p. 221.

Y.

ῡ pro υῑ in optat. p. 127.
 ὕδνον tuber p. 305.
 ὑλαῖν suspect. p. 175.
 ὑλλεῖν p. 72.
 ὑπεριζιταίνω p. 237.
 ὑπᾶλλειν σιόμα diss. XX. §. 6.
 ὑπνώω p. 213 sq.
 ὑποδραστία p. 186.
 ὑποζοφώωσα p. 186.
 ὑπώπιον pedis diss. XX. §. 6.
 ὑριατόμος Add. ad p. 22.
 ὑφανάω p. 155.

Φ.

φ̄ prosthet. p. 250.
 φ et χ commut. p. 31.
 φαεννά vox diss. XX. §. 4.
 φαικός p. 285.
 φαλίσσω p. 243.
 φαλός φαλίπτω p. 250.
 φαλύσσω p. 247.
 φάναι p. 265.
 φαρκάω p. 222.
 φάρος aratrum p. 304.
 φάρσος p. 304.
 φαρῦναι φιαρ. p. 29.
 φάρω p. 304.

γάσαι p. 9.
 γασγάνω p. 235.
 γατός in composit. p. 106.
 γειδός p. 279.
 γέννος p. 276.
 γέρμα p. 35.
 γέρσαι p. 304.
 γήμη et φωνή p. 288.
 γηνός p. 278.
 γῆρ p. 304.
 γήρεα p. 294. n.
 φθανέω p. 120.
 φθύζω πτύω p. 32.
 φθύζω pro πτύω p. 89.
 φιαρός p. 29.
 φιδός p. 280.
 Φιλυτωί pro Φιλυτώ p. 327.
 φιμός p. 54.
 φλάζω p. 9.
 φλῆν p. 9.
 φλανύσσειν p. 246.
 φλεγμός p. 282.
 φλεγυζῖν p. 156.
 Φλειώ, Φλιουῖς p. 31.
 φλιαρός p. 31.
 Φλῖος p. 31.
 Φλόη χλόη p. 31.
 φλοῖστος p. 287.
 φλυδῆν p. 31. 72.
 φλυδέω p. 81.
 φλυδοῦν φλοιδ. p. 24.
 φλυκτίς p. 52.
 φοαί p. 24. n.
 φοιτέω — άω p. 164.
 φολκός p. 60.
 φολύνω μολύνω p. 245.
 φονεῖν p. 203.
 φόρβιον p. 304.
 φορέω p. φέρω p. 151.
 φορύνω μολύνω p. 245.
 φόρυς p. 245.
 φορυτός p. 245.
 φρέαρ ξέος p. 315.
 φρεναπαῖζν p. 171.
 φρήν φρασί p. 83.

φριμάσσω p. 119. 241. n.
 φρονέω unicum p. 152.
 φρυάσσω p. 119. 241.
 Φρυγέεσσι p. 291.
 φυζάω p. 81.
 φῦκος p. 292.
 φυλλεῖν p. 72.
 φύλλω p. 113. n.
 φῦν p. 5. n. 5.
 φύος p. 290.
 φυσιοῦσθαι p. 160.

 X.

ζ̄ insert. nomin. p. 285.
 ζ̄ et θ̄ commut. p. 70.
 ζ̄ et z̄ commut. p. 70.
 χ̄ et φ̄ commut. p. 31.
 χάβος p. 85.
 χαλέπτω χαλεπός p. 288.
 χαλκεύς abus. diss. XX. §. 6.
 χάννη προχάνη καταχήνη p. 260.
 χάννος p. 278.
 χάος p. 84.
 χάρυβδεις φάραγξ p. 303.
 χάσις p. 84.
 χεεία p. 188.
 χειά p. 254.
 χειραπτάζω p. 106.
 χειρονομεῖν σκέλεσι diss. XX. §. 5.
 χελούειν p. 206.
 χέραδος p. 305.
 χηνῆσαι p. 260.
 χηνυστρέιν p. 245.
 χῆτις p. 293.
 χίδρον χέδροψ p. 15.
 χλαρός χλιαρός p. 30.
 χλίδος p. 308.
 χλίω χλιάω p. 154.
 χλοάω, non χλοάω p. 175.
 χλοδή p. 31.
 χλόη χολή p. 25.

χλοιδῆν p. 31. 72.
 χολή χόλος χέω p. 25.
 χόλος p. 287.
 χολώομαι p. 214.
 χολῶτο p. 183.
 χρᾶτμε unicum p. 119.
 χρῆτος p. 298.
 χρῶζειν tangere diss. XX. §. 4.
 χυδαῖος futillis p. 21.
 χυλός p. 24.
 χυλός et χυμός p. 287.
 χυμός saliva p. 30. n.
 χυρβιάσαι p. 134.

Ψ.

ψ et πι commut. p. 89.
ψ et φθ commut. p. 122.
 ψαλῖς p. 32.
 ψατᾶσθαι p. 169 sq.
 ψατᾶσθαι φθάνειν p. 89.

ψέφος dub. p. 314.
 ψευσιτεῖν p. 150. 151.
 ψιάζειν p. 122.
 ψινάς φθινάς p. 122.
 ψίω ψιάω p. 154.
 ψούδιος p. 261.
 ψυγός p. 277.
 ψύθος p. 76.
 ψυθών p. 91.
 ψυτιόν πιτυελόν p. 32.
 ψύχειν et ξηραίνειν p. 109.
 ψῶσαι p. 27.

Ω.

ὠατοθήσω p. 314. n.
 ὠκὺς ὀξύς p. 284.
 ὠνάμην p. 162.
 ὠνος ὄνειαρ p. 163.
 ὠπάζεσθαι p. 229.
 ὠψατο p. 42.

II. Index latinus.

A.

Accentus aorist. in $\overline{\varepsilon\sigma\theta\alpha\iota}$ p. 132.
 accentus nomin. in $\overline{\eta}$ p. 271.
 accentus nomin. in $\overline{\omega}$ p. 324.
 acephala p. 180. 205. vid. derivata.
 aclita in $\overline{\sigma\varsigma}$ III. declinat. p. 312.
 adjectiva in $\overline{\alpha\eta\varsigma}$ p. 6. n.
 — — in $\overline{\delta\nu\sigma\varsigma}$ p. 161.
 — — in $\overline{\sigma\varsigma}$ — $\overline{\iota\sigma\varsigma}$ p. 182.
 — — in $\overline{\sigma\varsigma}$ — $\overline{\sigma\epsilon\iota\varsigma}$ p. 182.
 — — in $\overline{\sigma\epsilon\iota\varsigma}$ et $\overline{\omega\delta\eta\varsigma}$ p. 181.
 — — in $\overline{\sigma\epsilon\iota\varsigma}$ et participia con-
 fusa p. 180. sq.
 — — in $\overline{\omega\epsilon\iota\varsigma}$ p. 181. et Addend.
 adulator p. 113.
 adverbia in $\overline{\varepsilon\delta\eta\nu}$ p. 23.
 ajo nego p. 124.
 anadrome ex futuro p. 61. 98.
 aorist. asigm. p. 38.
 aorist. in $\overline{\mu\omicron\nu}$ p. 119.
 apocope nomin. p. 316.
 apotrocta p. 316.
 autumo pro dico et puto p. 61.
 averta p. 125.

B.

brodium $\overline{\beta\lambda\acute{\upsilon}\delta\iota\omicron\nu}$ p. 22.
 bua p. 131.
 bulga vulva p. 261.

C.

calatorius p. 85.
 calvere p. 36. n.

cambio campso p. 48.
 campus $\overline{\kappa\acute{\alpha}\mu\pi\omicron\varsigma}$ p. 48.
 carere carpere p. 37.
 casteria p. 85.
 catachresis quid? dissert. XX. §. 5.
 catachresis liquid. et siccor. p. 104. n.
 cibicida p. 10.
 cillere procellere p. 117.
 clepere p. 35. 47.
 coloris, odoris, soni vocabula diss.
 XX. §. 4.
 colus glomus globus p. 94. sq.
 compositio oppositor. p. 124.
 conjunctiv. verbor. epic. in $\overline{\alpha\omega}$
 p. 183.
 contractio nomin. neglecta p. 166.
 contractio verbor. neglecta p. 164.
 167.
 contradictio in adjunct. diss. XX. §. 2.
 cremor cruor p. 281.
 cribrum p. 93.

D.

dativ. nomin. in $\overline{\omega}$ p. 290. n.
 degunere p. 30.
 deminutiva in $\overline{\omega}$ p. 317.
 derivata acephala p. 159.
 derivata ante primitiva p. 146.
 diaeresis et epenthes. p. 187.
 diaeresis genit. et dativ. nominum
 in $\overline{\omega}$ p. 290.
 diaeresis accent. mutat. p. 188.
 diectasis verbor. in prosa p. 189.
 et Add.
 diectasis verbor. epicor. p. 173. sq.

E.

epenthesis syllabica p. 44.

F.

fel $\chi\omicron\lambda\acute{\eta}$ p. 21.

fello p. 115.

festa p. 121.

fieri pro nasci p. 71. n.

Flora Chloris p. 31.

fodio fundo $\xi\acute{\epsilon}\omega$ p. 21.

futura secunda p. 143.

futura in $\alpha\sigma\omega$ p. 158. pro $\eta\sigma\omega$
p. 172.

futura in $\xi\omega$ p. 65.

futura in $\upsilon\sigma\omega$ et $\upsilon\xi\omega$ p. 232.

G.

genus pro specie diss. XX. §. 2.

genus mascul. et femin. confus.
diss. XX. §. 1.

gnarus p. 132.

gustus p. 30.

I.

ilia p. 118. n.

imperfect. in $\alpha\epsilon$ et η p. 165.

infinitiv. in $\epsilon\iota\nu$ et $\epsilon\mu\epsilon\nu$ p. 165. sq.
p. 168. n.

insece inquam p. 137.

iota mobile p. 29.

iota subscript. infinitiv. in $\tilde{\epsilon}\nu$ p.
188. n.

iota subscript. nom. in $\bar{\omega}$ p. 327.

L.

labial. et guttural. commut. p. 49.

M.

masculin. pro femin. diss. XX. §. 1.
mn non orditur syllabam p. 29.

meo migro p. 34.

mephitis p. 301. n.

metaphorae repugn. diss. XX. §. 6.

metathesis conson. p. 302.

metathesis in verb. p. 138.

metathesis in verb. epicis p. 213.

mucidus p. 301.

muffa p. 301. n.

mutuo, mutuus p. 34.

N.

natare pro fluere p. 69. n.

nomina urbium in $\bar{\omega}$ p. 322.

nomina propria in $\bar{\omega}$ p. 321.

nomina defectiva p. 312.

nomina neutra in $\alpha\varsigma$ et $\omicron\varsigma$ p. 313. sq.

— — in $\theta\omicron\varsigma$ p. 292.

— — in $\nu\omicron\varsigma$ p. 294.

— — in $\sigma\omicron\varsigma$ p. 292.

nomina in $\alpha\theta$ p. 313. 315.

— in $\beta\omicron\varsigma$ p. 287.

— in $\gamma\eta$ p. 261. 262. 265. sq.

— in $\gamma\omicron\varsigma$ p. 281.

— in $\delta\eta$ p. 261. 266.

— in $\delta\omicron\varsigma$ $\delta\eta$ p. 287.

— in $\xi\alpha$ p. 258.

— in η et $\eta\sigma\iota\varsigma$ p. 268.

— in η et $\iota\alpha$ p. 260.

— in $\eta\varsigma$ I. decl. simpl. p. 272.

— in $\theta\omicron\varsigma$ p. 287.

— in $\kappa\eta$ p. 258. 260. 263.
266. 267.

— in $\kappa\omicron\varsigma$ p. 285.

— in $\lambda\eta$ p. 264.

— in $\lambda\omicron\varsigma$ et $\bar{\lambda}\eta$ p. 286.

— in $\mu\eta$ p. 282.

— in $\mu\omicron\varsigma$ p. 281. sq.

— in $\nu\eta$ p. 269.

nomina in $\overline{\nu\sigma\varsigma}$ et $\overline{\nu\eta}$ p. 286.
 — in $\overline{\pi\eta}$ p. 263. 267.
 — in $\overline{\pi\sigma\varsigma}$ p. 281.
 — in $\overline{\rho\sigma\varsigma}$ p. 286.
 — in $\overline{\sigma\sigma\varsigma}$ p. 282. sq.
 — in $\overline{\tau\eta}$ p. 263.
 — in $\overline{\varphi\eta}$ p. 258. 263.
 — in $\overline{\varphi\sigma\varsigma}$ p. 281.
 — in $\overline{\chi\eta}$ p. 258.
 — in $\overline{\chi\sigma\varsigma}$ p. 281.
 — in $\overline{\omega}$ et $\overline{\omega\nu}$ p. 324.
 — in $\overline{\omega\rho}$ p. 316.
 nominativ. absolut. diss. XX. §. 1.

O.

optativ. verbor. epicor. in $\overline{\alpha\omega}$ p. 183.

P.

\overline{p} latin. insert. p. 37.
 parare et parere p. 70.
 participia defectiv. p. 147. 160.
 participia verbor. epicor. in $\overline{\alpha\alpha}$ p. 184.
 participia verbor. epicor. in $\overline{\omega\omega\sigma\alpha}$ et $\overline{\omega\omega\sigma\alpha}$ p. 212.
 participia verbor. epic. in $\overline{\omega\omega\nu\tau\epsilon\varsigma}$, $\overline{\omega\omega\nu\tau\epsilon\varsigma}$ et $\overline{\alpha\omega\nu\tau\epsilon\varsigma}$ p. 211.
 piscator. nomina diss. XX. §. 5.
 pleonasmus accentum non mutat p. 188.
 pluo $\overline{\pi\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega}$ p. 131.
 plural. et singular. juncti dissert. XX. §. 1.
 plural. pro singular. p. 312. n.
 posca p. 21.
 pyxidum nomina diss. XX. §. 5.

R.

religio a legendo p. 65.
 reor $\overline{\epsilon\acute{\iota}\rho\omega}$ p. 61.

S.

saltus p. 292.
 sapor $\overline{\delta\pi\acute{o}\varsigma}$ succus p. 30.
 sapor sucus diss. XX. §. 4.
 sc interpon. Latini p. 29.
 schema quid sit. diss. XX. §. 1.
 screo p. 119.
 sigma insert. aorist. p. 284.
 silens luna diss. XX. §. 4.
 soloecismi genera diss. XX. §. 1.
 soni coloris odoris vocabula ibid. §. 4.
 species pro genere ibid. §. 2.
 spondaicus exitus hexametri 290. n. 5. et 163.
 spurcus a spuo p. 47.
 stipulum p. 34.
 strigare p. 54.
 substant. et adjunct. accentu divers. p. 296.
 substantiva in $\overline{\epsilon\iota\rho\alpha}$ p. 7.
 substantiva in $\overline{\eta}$ et $\overline{o\varsigma}$ p. 296. sq.
 substantiva in $\overline{o\varsigma}$ II. et III. declin. p. 298.
 substantiva in $\overline{o\varsigma}$ $\overline{\epsilon\iota\omicron\nu}$ p. 303.

T.

tenuis p. 291.
 tores, torcular, torques p. 55.
 trucidare ignem p. 135.

V.

verba in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\alpha\sigma\sigma\omega}$ p. 241.
 — in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 229.

verba in $\overline{\alpha\nu\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{o\omega}$ p. 236.
 — in $\overline{\alpha\nu\omega}$ $\overline{\alpha\sigma\sigma\omega}$ p. 241.
 — in $\overline{\alpha\iota\omega}$ p. 194.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 218.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 204.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\epsilon\omega}$ p. 24.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 215.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{o\omega}$ p. 211. 213.
 — in $\overline{\epsilon\iota\omega}$ pro $\overline{\epsilon\omega}$ p. 92. 195.
 — in $\overline{\epsilon\nu\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 199.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{o\omega}$ p. 171.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{v\omega}$ p. 24.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 227. sq.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{v\gamma\omega}$ p. 239.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{v\zeta\omega}$ p. 232.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\alpha\zeta\omega}$ p. 229. sq.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 330.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\sigma\chi\omega}$ p. 249.
 — in $\overline{\iota\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 154. 172.
 — in $\overline{o\omega}$ et $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 204.
 — in $\overline{o\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{o\omega}$ $\overline{\alpha\nu\omega}$ p. 236.
 — in $\overline{o\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 219.
 — in $\overline{v\omega}$ $\overline{v\mu\iota}$ p. 208.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\alpha\nu\omega}$ p. 235.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\alpha\omega}$ p. 154. sq.

verba in $\overline{\omega}$ $\overline{\epsilon\omega}$ p. 143. sq.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 195.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 155.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\omega}$ p. 205.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\sigma\sigma\omega}$ p. 243.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{o\omega}$ p. 161. sq.
 verba desiderativ. in $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 155. sq.
 verba dicendi et opinandi p. 61.
 verba latina in $\overline{g\omega}$ p. 130.
 — — in $\overline{g\omega}$ \overline{guo} p. 80.
 — — in \overline{quo} p. 48.
 — — in \overline{po} p. 48.
 verba legendi pro reputare p. 65.
 verba paragoga in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 216.
 — — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 223. sq.
 verba perficiendi et interficiendi
 p. 121.
 verba spirandi audiendi sentiendi
 p. 19.
 verba verrendi et augendi p. 16. n.
 verba videndi de olfactu et tactu
 diss. XX. §. 3.
 virus p. 125.

Z.

zeugma diss. XX. §. 2. et 3.

III. Index locorum emendatorum et explicatorum.

- Achill. Tat. IV. 14, 96. — p. 202. n. 8.
Aelian. Hist. Anim. IX. 41. — p. 87. n. 22.); XIV. 8. — p. 236. n. 4.
Aeschyl. Sept. diss. XX. §. 2. Prometh. ibid. §. 4.
Aëtii fragm. — p. 246. n. 11.
Alcaei fragm. LXVIII. — p. 71. n. 46.
Anacreont. fragm. LXIX. — p. 62. n. 21.
Anecdot. Bekker. 171, 25. — p. 111.; 321. — p. 153. n. 1.); 368. — p. 275.; 464. — p. 12.; 1452. — p. 80.
Anecdot. Cramer. I. 26. — p. 248.; I. 55. p. 145.; I. 69. — p. 155.; I. 268. — p. 119.; I. 316. — p. 113. n. 6.); I. 343. — p. 62.; I. 355. — p. 92.; I. 387. — p. 133. n. 38.); I. 411. — p. 134.; II. 291. — p. 282.; II. 372. et 385. — p. 278.; II. 312. — p. 160. n. 2.); II. 465. — p. 77.; IV. 200. — p. 132.; IV. 191. — p. 67. v. Theognost.
Antholog. Palat. V. 161. — p. 171. n. 9.); V. 236. — p. 70.; V. 254 — p. 69.; VII. 624. — p. 68. n. 36.
Antimach. p. 164.; Add. ad p. 162.
Apollon. de Adverb. 611. — p. 23.; 553. — p. 14.
Apollon. Rhod. III. 519. — p. 179; III. 384. — p. 9.
Arat. v. 169. — p. 182.; v. 240. — dissert. XX. §. 2.; v. 336. — ibid.; v. 405. — ibid; v. 746. — p. 206.
Arcad. 47. — p. 250. n. 17.) et p. 307. n. 26.); 68. — p. 279.; 72, 4. — p. 12. n. 19.); 81. — p. 51.; 84. — p. 278. n. 12.); 151, 5. — p. 49. n. 1.); 151. — p. 147.; 106. — p. 267.; 152. — p. 50.; 152, 3. — p. 51.; 152, 25. — p. 57. n. 13.); 153. — p. 67.; 155. — p. 71.; 159. — p. 120.; 160. — p. 122. et p. 123.; 161. — p. 125. et Addend.; 162. — p. 132.; 163. — p. 134.; 164. — p. 19. 165. — p. 210. et p. 290. n. 2.
Aretaeus p. 120. et p. 293. n. 8.
Aristarch. ad Iliad. XII. 411. — p. 69.
Aristophan. Acharn. v. 869. — p. 303. n. 23.); Avv. v. 1090. — p. 149.; *Γηγοραδ.* fragm. (XVII.) — p. 36. n. 6.
Bion. Id. VII. 2. — p. 26.
Chaeremon. fragm. — diss. XX. §. 4.
Coluth. v. 57. — p. 85. n. 20.
Democrit. p. 21. n.

- Dioclis fragm. — p. 76.
 Dionys. Perieget. 1156. — p. 211.
 Dioscorid. p. 325. n. 11.
 Drac. 32, 7. — p. 122. Add. ad p. 266.
 Empedocl. v. 157. — p. 201. n. 6.); v. 411. — p. 201. n. 6.) et Add.
 Erotian. v. *λάμπη* — p. 271.
 Etymol. Gud. 187, 37. — p. 169.; 390. — p. 296. n. 14.); 576. — p. 28. n. 48.
 Etymol. Magn. 26, 19. — p. 254.; 78, 14. — p. 98.; 113, 50. — p. 212.; 120, 38. — p. 311.; 137, 36. — p. 151. n. 6.); 152, 30. — p. 171.; 174, 40. — p. 4.; 187, 43. — p. 5. et not. 5.); 237, 27. — p. 25. n. 39.; 270, 22. — p. 78. n. 11.); 516, 7. — p. 66.; 538, 51. — p. 88.; 601, 20. — p. 21. n. 33.); 637, 40. — p. 91.; 638, 54. — p. 313.; 639, 2. — p. 314.; 647, 21. — p. 194.; v. *ἀελλω* — p. 113.; v. *μάρις* — p. 8. n. 11.); 575. — p. 296. n. 14.
 Euphorion — p. 104. n. 50.
 Eupolis — p. 287. n. 32.); Addend. ad p. 258.
 Eurip. Rhes. 312. — p. 13.
 Eustath. 217, 29. — p. 27.; 229, 25. — p. 87.; 621, 48. — p. 131.; 1746, 22. — p. 81.; 1792, 22. — p. 82.; 1837, 42. — p. 74. n. 5.
 Galen. p. 202. n. 7. — p. 294. n. 9. — p. 312.
 — Gloss. 26. n. 42. — p. 205.
 Heliodor. p. 97. n. 39.
 Helladius p. 126.
 Hermesianactis fr. II. 39. — p. 147.
 Herodian. π. *μονηρ*. 13. — p. 73. n. 4.); 22. — p. 125.; 23, 5. — p. 88. n. 24.); 24. — p. 123.; 35, 31. — p. 306.; 43, 20. — p. 17.; 43, 33. — p. 40.; 46. — p. 19.
 Herodian. d. dichron. — p. 19.
 — Epimerism. 15. — p. 118.; 110. — p. 263. n. 20.); 252. — p. 82. n. 18.
 Herodot. III. 16. — p. 171.; VIII. 21. p. 145. n. 2. *
 Hesiod. Opp. v. 547. — 290. n. 3.); v. 610. — diss. XX. §. 2.; Scut. v. 255. — p. 153.; v. 289. — p. 181.; v. 392. — p. 211. n. 13.); fragm. CCLXII. p. 385. — p. 144.
 Hesych. v. *ἀδά* — p. 259. n. 12.); v. *ἄδεται* — p. 71.; v. *ἄλω* — p. 113.; v. *αἰνων* — p. 123.; v. *ἀκαχήμεναι* — p. 239.; v. *Ἀγκός* — p. 326.; v. *ἀμύσχεσθαι* — p. 68.; v. *ἀπόσεσχεν* — p. 66.; v. *ἀρίχεται* — p. 67.; v. *ἀρόχεται* — p. 67.; v. *αὐχάττειν* — p. 88.; v. *βδέλεσθαι* — p. 112.; v. *βήζει* — p. 79.; v. *γεγριφώς* — p. 39.; v. *γέλλαι* — p. 113.; v. *δάειν* — p. 5.; v. *δεδεῖται* — p. 254.; v. *δαιμᾶσθαι* — p. 157.; v. *δαιομένη* — p. 17.; v. *διαδέλλειν* — p. 112.; v. *διείσεται* — p. 94.; v. *δύπτω* — p. 43.; v. *ἐβύλλων* — p. 113.; v. *ἐγέιλασαν* — p. 219. n. 5.); v. *ἐγκάπτει* — p. 46. n. 27.); v. *ἐγοργοπίασκεν* — p. 250. n. 15.); v. *ἔζελον* — p. 116.; v. *εἶδη*

p. 258.; v. εἶεν — p. 191.; v. εἶημι — p. 191.; v. ἐθάμβη — p. 33.; v. εἰκαθέσοιμεν — p. 147.; v. ἐκρησσῶν — p. 107.; v. ἐλκωνῶσα — p. 155. n. 6.); v. ἐμψιούσα — p. 154.; v. ἐνεγλανκώς — p. 12.; v. ἐνθρεῖν — p. 66.; v. ἐνραβώς — p. 36. n. 5.); v. ἐξαφάων — p. 106.; v. ἐξημεῦσαι — p. 34. n. 2.); v. ἐξίνει — p. 122.; v. ἐόριτας — p. 124. n. 23.); v. ἐπάλησε — p. 149.; v. ἐπι- κλενύσας — p. 36. n. 5.); v. ἐπὶ λέαν — p. 254. n. 3.); v. ἐπι- λήμι — p. 112. n. 3.); v. ἐσαθνύριζεν — p. 113. n. 8.); v. ἐψιδεν — p. 79. n. 13.); v. ἐψίονται — p. 20.; v. ζέβυσται — p. 86.; v. ἡρέτανε — p. 235.; v. θελκτώ — p. 318.; v. θήγη — p. 258.; v. θῆσαι — p. 5. n. 6.; v. θραυνομένη — p. 66.; v. θραῦρον — p. 12. n. 19.); v. θρησκος — p. 65.; v. θρώσχω γνώμα — p. 65. n. 31.); v. θρώσσει — p. 101.; v. ἴδονται — p. 72.; v. ἰήτης — p. 191. n. 3.); v. ἱμπάταον — p. 8.; v. ἰνάρει — p. 132.; v. ἰν- νοιεν — p. 207.; v. ἱππιζὸν χλῖδος — p. 308.; v. ἰρήτειρα — p. 197.; v. καγκομένη — p. 60.; v. κάμμι — p. 118.; v. κάμπος — p. 48.; v. καπνόν — p. 46.; v. κάπτει — p. 107.; v. καταβλέ- θει — p. 89.; v. κατέθυρας — p. 45. n. 24.); v. κατεῖλε — p. 125. n. 24.); v. κατώξα — p. 40. n. 13.); v. κέασαι — p. 15. n. 24.); v. κέγνωται — p. 21.; v. κερνώσθαι — p. 21.; v. κελῆς — p. 116. n. 14.); v. κέω — p. 37.; v. κηκαδεῖ — p. 81.; v. κένκει — p. 60.; v. κῆτος et v. κῆτει — p. 84.; v. κίασθαι — p. 192.; v. κίατο — p. 192.; v. κικλαίει — p. 15.; v. κλέζω — p. 79.; v. κλέθος — p. 79.; v. κλέπει — p. 35.; v. κνεῖ — p. 28.; v. κνί- δοντες — p. 72.; v. κνιπεῖν — p. 35.; v. κοιτεῖν — p. 49.; v. κιτῶν — p. 6.; v. κιάνειν — p. 120.; v. λάγχει — p. 60.; v. λαι- φάσσω — p. 240.; v. λαπῆναι — p. 37. n. 6.); v. λάπος — p. 277. n. 8.); v. λάσθαι — p. 83.; v. λεχοέσας — p. 181. n. 7.); v. λέ- χόωντο — p. 187.; v. λεχῶεν — p. 181. n. 7.); v. μαδάλλει — p. 234. n. 2.); v. μᾶσσαι — p. 10.; v. μεταδεῦσαν — p. 64. n. 27.; v. μεταδήα — p. 64. n. 27.; v. μῆστο — p. 75. n. 7.; v. μναῖ — p. 7.; v. μοσσυνεῖν — p. 239.; v. μόχεται — p. 68.; v. νάρειν — p. 132.; v. ναρούς — p. 132. n. 35.); v. ναυσιῆρες — p. 13.; v. νῆτος — p. 104.; v. ὀλοεῖται — p. 111. n. 1.; v. ὀνί- νοιεν — p. 238.; v. ὀνοῦται — p. 162.; v. ὀριχᾶται — p. 67.; v. ὀριός — p. 133. n. 37.; v. οὐλιᾶσθε — p. 154. n. 4.); v. παγγάς — p. 88. n. 23.; v. παλῆσειε — p. 149.; v. πειζός — p. 292.; v. πείσονται — p. 89.; v. περιτροπῶντες — p. 167. n. 4.); v. πῆ — p. 104.; v. πιῆλαι — p. 234. n. 1.); v. πίκειν — p. 58.; v. πλώσσειν — p. 102.; v. προστεῖ — p. 18.; v. προσκληθῆς — p. 36. n. 5.); v. πύθομαι — p. 91.; v. ῥέμει — p. 118.; v. ῥίφανεν — p. 234. n. 3.); v. ῥῶσται — p. 26. n. 43.); v. σάλουσα — p. 110.; v. σάσαι — p. 103.; v. σηπόωντο — p. 180. n. 4.); v. σῆαι — p. 32. n. 55.); v. σινδούς — p. 324.; v. σινιάσαι — p. 93.; v. σκοίψ — p. 47. n. 30.); v. σοροβυλος — p. 286. n. 30.; v. σμήλαι

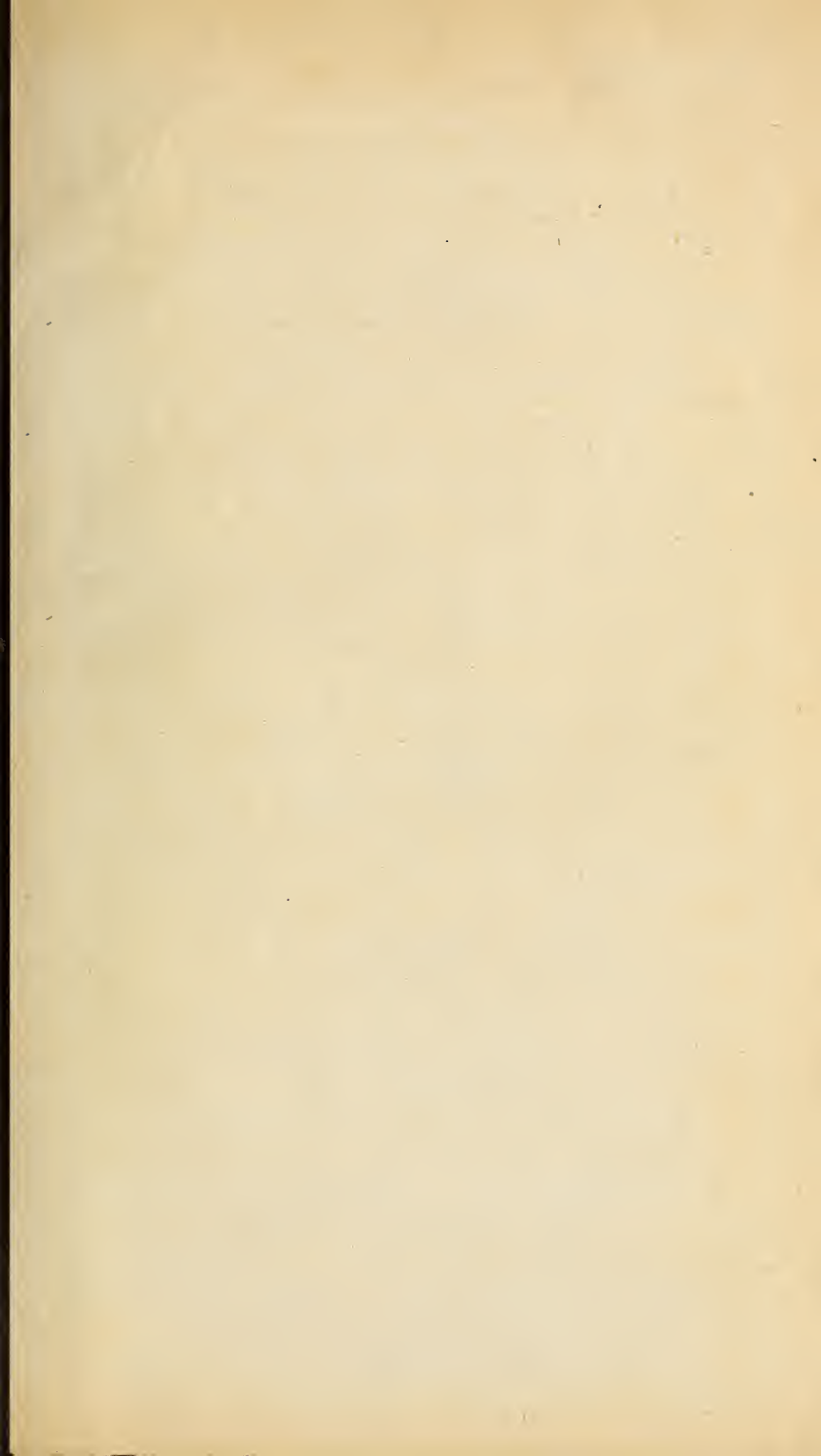
- p. 112.; v. *στύγει* — p. 51.; v. *συμφθείς* — p. 16.; v. *συνε-
μαίξεν* — Addend. ad p. 216.; v. *συνδέσαι* — Addend. ad p. 4.; v.
σχελίδες — p. 71.; p. *σφεδανῶν* — p. 124.; v. *σῶμαι* — p. 26.
n. 42.); v. *τεθροῦσθαι* — p. 8.; v. *τρούεται* — p. 22.; v. *τρυνγῶς*
p. 324.; v. *ὑποσμυγῆ* — p. 69. n. 41.); v. *φαέναι* — p. 170. n.
8.); v. *φαιδε* — p. 73. n. 3.); v. *φειδέμεν* — p. 196.; v. *φθῆ* —
p. 16.; v. *φθελή* — p. 28. n. 48.); v. *φθειρῆς* — p. 16.; v. *φθρή-
σσονται* — p. 16.; v. *φῶα* — p. 24. n. 38.); v. *φῦξαι* — p. 81. et
not. 16.); v. *χειμῶνια* — p. 157.; v. *χηρυσσιεῖς* — p. 245. n. 7.);
v. *χλιαρώτερα* — p. 29.; v. *χρεῖ* — p. 28.; v. *ψέδω* — p. 72.
- Hippocrat. de Articul. p. 174. T. III. — p. 202. n. 7.); de Cord. p.
485. T. I. — p. 62. n. 22.); ibid. p. 491. T. I. — p. 9. n. 13.);
Diaet. I. 10. 637. T. I. — p. 258.; Epidem. VII. 690. T. III. —
p. 73.; de Fract. p. 147. T. III. — p. 167. n. 5.); de Humor. 129.
T. I. — p. 207.; Muliebr. I. 674. — p. 270.; Prorrh. I. 171. T. I.
— p. 39.; de Septim. p. 165. T. I. — p. 270. n. 32.
- Homer. Iliad. VI. 322. — p. 9. n. 12.); VII. 408. — p. 17. n. 28.);
XIII. 315. — p. 152.; XVIII. 244. — p. 92.; XIX. 107. — p. 150.;
XIX. 194. — p. 59.; Odyss. V. 209. — p. 152.; VI. 185. —
diss. XX. §. 2. Batrachom. v. 300. — p. 292. n. 4.); Hymn.
in Apoll. — Addend. ad p. 213.
- Leonidae epigr. XCV. — p. 54. n. 6.
- Lesbonax. — diss. XX. §. 1. not.
- Lycophron v. 244. — p. 241. n. 1.); v. 470. — p. 138.
- Maneth. — p. 196. n. 2.
- Melet. de N. Hom. p. 83. — p. 307.
- Medic. Mosquens. p. 274. — p. 93.
- Mosch. Idyll. II. 13. — p. 213.
- Moschopul. ad Hesiod. Opp. 99. — p. 26.
- Nicandr. Alexiph. v. 62. — p. 18.; v. 167. — Addend. ad p. 16.; v.
396. — p. 194.; v. 515. — Addend. ad p. 11.; Theriac. v. 81. —
p. 183.; v. 229. — p. 44.; v. 164. — diss. XX. §. 2.; Fragg. II.
68. — p. 316. n. 43. — Addend. ad p. 184.
- Nonn. Dionys. VII. 185. — p. 214.; X. 151. — p. 275. n. 4.); XVI.
159. — p. 62. n. 21.); XLII. 297. — p. 184.; XLVII. 153. — p.
212.; XLVIII. 381. — p. 167.; XLVIII. 654. — p. 168. n. 6.);
Paraphras. IX. 95. — p. 181. n. 7.); XIII. 127. — p. 181. n. 7.);
XX. 13. — p. 175. n. 3.
- Oracul. — p. 290. n. 3.
- Oppian. Cynege. III. 308. — p. 175.; Halieut. I. 642. — p. 303. n. 33.
- Orph. Argonaut. 292. — p. 44. n. 20.); 1208. — p. 26. n. 44.); Li-
thic. 492. — p. 181.; v. 699. — diss. XX. §. 3.
- Pausan. VIII. 38, 7. — p. 27. n. 46.
- Phot. v. *συνιάσαι* — p. 93.; v. *τέμμεν* — p. 118.
- Pindar. fragm. — diss. XX. §. 3.

- Platon. Civit. X. 616. C. — p. 95. n. 35.
 Plutarch. Vit. — p. 95. n. 35.); Mor. — p. 22.
 Polluc. II. 90. — p. 154.; V. 145. — p. 202.
 Quint. Smyrn. I. 599. — p. 23. n. 35.); IV. 510. — p. 210. n. 12.)
 VII. 267. — p. 60.; IX. 470. — p. 23. n. 35.); X. 62. — p. 23.
 n. 35.
 Schol. Arat. v. 20. — p. 102.
 — Arist. Ach. 15. — p. 288. Rann. 382. — p. 220.
 — Eur. Andr. 536. — p. 308. n. 27.); Phoen. 878. — p. 307.
 — II. II. 92. — p. 143.; IV. 1. — p. 187.; IX. 2. — p. 48.; XI. 461.
 — p. 11. n. 17.); XI. 601. — p. 320. n. 4.); XIX. 350. — p. 297. n.
 16.); XIV. v. 172. — diss. XX. §. 4.; XXIV. 168. — p. 15. —
 Odys. II. 67. — p. 49. n. 1.); V. 194. — p. 65.; VI. 98. — p. 109.
 n. 56.
 — Nicandr. Theriac. 382. — p. 205. n. 9.
 — Oppian. Halieut. I. 236. — p. 294. n. 11.
 — Pind. Olymp. VII. 56. — p. 88. n. 23.
 Sibyllin. Oracul. lib. III. v. 72. — p. 182.; lib. XIV. (ed. Mai.) v. 97.
 — p. 291. n. 4.
 Solon. fragm. XXVIII. 26. — p. 169.
 Sophocl. Electr. 480. — p. 4. n. 3.); Philoct. 455. — diss. XX. §. 3.
 Trach. 693. — diss. XX. §. 3.
 Soran. c. 88. p. 206. — p. 68.
 Stobaei Flor. Tit. 83, 25. — p. 280. 85, 18. — p. 249.
 Suid. v. ἀναισπ. — Addend. ad p. 162.; v. ἀπάλλεις — p. 112.; v.
 μῶ — p. 7. n. 9.); v. πεφρόνηκεν — p. 203.; v. τέμμειν — p.
 118.; v. ἀπορῶξάντες — p. 79. n. 12.
 Themist. Oratt. XXXIII. 366. — p. 275.
 Theocrit. IV. 59. — p. 114.; XIV. 52. — p. 170.
 Theodos. 70, 40. — p. 68.; 72. — p. 120.
 Theognost. 11, 8. — p. 118.; 13, 11. — p. 72.; 137. — p. 42. n. 18.);
 138. — pp. 39. et 43.; 140. — p. 72.; 143. — p. 101.; 144. —
 p. 121.; 144. — p. 125.; 147. — p. 30. n. 51.); II. 11, 18. — p.
 248.; II. 24, 20. — p. 51.; II. 149. — p. 143.
 Tryphon. de trop. — p. 319.

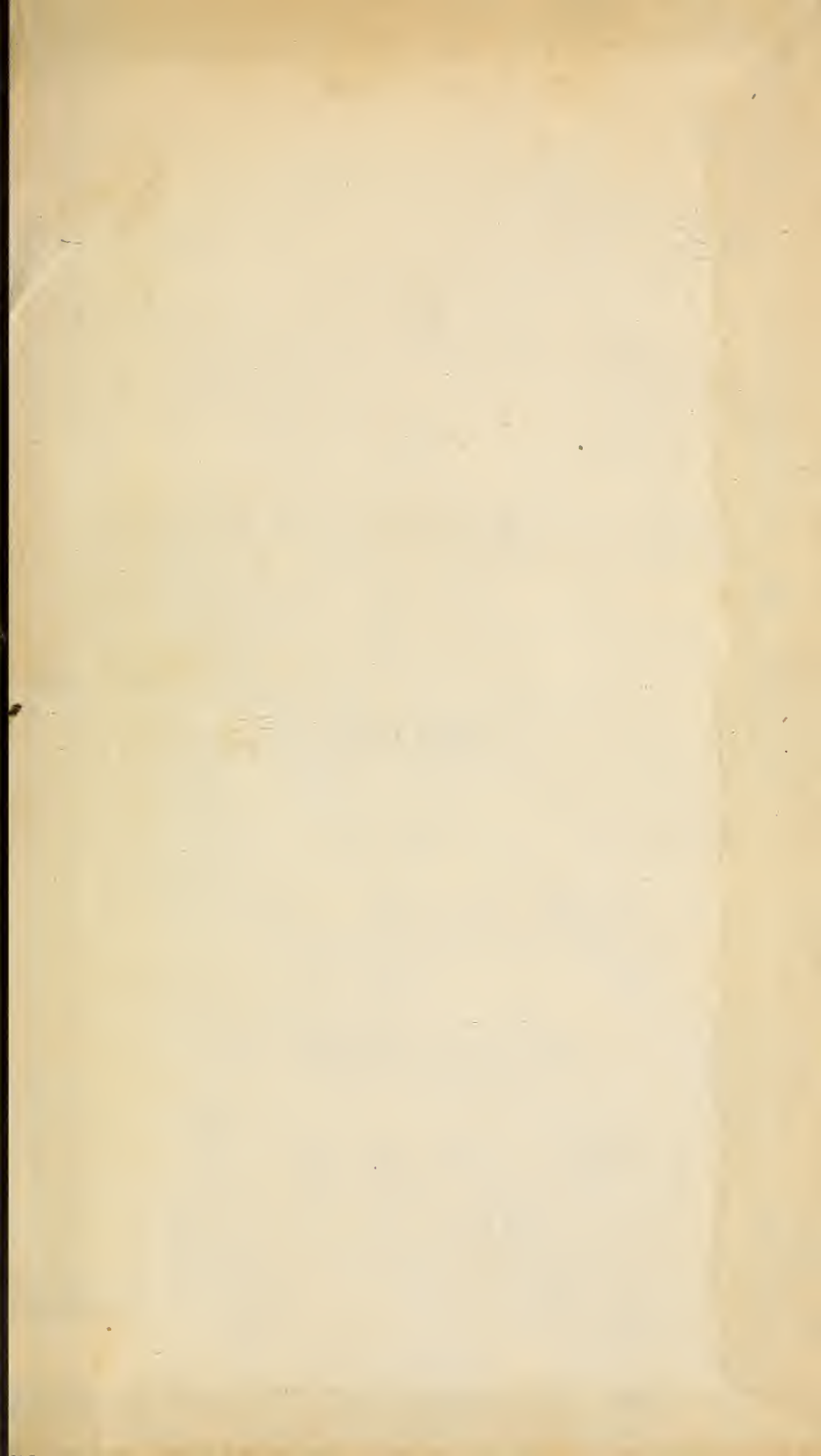
Bei den Verlegern erschienen ausser diesem Werke unter andern:

- Chr. A. Lobeck**, *Aglaophamus, sive de theologiae mysticae Graecorum causis libri III. Accedunt Poetarum Orphicorum reliquiae.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. —
- Apollonii** Citiensis, Stephani, Palladii, Theophili, Meletii, Damascii, Joannis, aliorum Scholia in Hippocratem et Galenum e Cod. Mss. Vindob. Monac. Florentin. Medionalens. Escorialens. etc. primum graece ed. F. R. Dietz 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.
- Arriani**, Nicomed., *de expedit. Alexandri Libri VII. Recens. et annot. max. part. crit. tum aliorum selectis, tum suis instruxit.* J. E. Ellendt. 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.
- v. Bohlen**, *das alte Indien, mit besonderer Rücksicht auf Aegypten* 2 Thle. gr. 8. 4 Thlr. 10 Sgr.
- Ciceronis**, M. T., *Brutus sive de claris oratoribus liber. Recens., emendavit, interpretatus est* Friedr. Ellend. 8 maj. 2 Thlr. 7½ Sgr.
- — *De Oratore libri III. Recens., emendavit, interpretatus est* Friedr. Ellendt. 2 Vol. 8 maj. 6 Thlr. —
- — *id. liber ex recensione O. M. Müller.* 8 maj. 1 Thlr. 10 Sgr.
- Drumann**, W., *Geschichte Roms in seinem Uebergange von der republikanischen zur monarchischen Verfassung; oder Pompejus, Caesar, Cicero und ihre Zeitgenossen. Nach Geschlechtern und mit genealogischen Tabellen.* 6 Bände mit Registern. gr. 8. 20 Thlr. —
- Ellendt, Friedr.**, *Lexicon Sophocleum adhibitis veterum interpretum explicationibus, grammaticorum notationibus, recentiorum doctorum commentariis compositum.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. 25 Sgr.
- Lehrs**, K. *de Aristarchi Studiis Homericis, ad praeparandum Homericorum Carminum textum Aristarcheum.* 8 maj. 2 Thlr. 5 Sgr.
- — *Quaestiones Epicae.* 8 maj. 1 Thlr. 20 Sgr.
- Otfried's Krist**, *das älteste im 9. Jahrhundert verfasste hochdeutsche Gedicht, nach drei gleichzeitigen zu Wien, München und Heidelberg befindlichen Handschriften kritisch herausgegeben von E. G. Graff.* gr. 4. 5 Thlr. 20 Sgr.
- Schubert**, F. W., *de Romanorum Aedilibus libri IV.* 8 maj. 3 Thlr.
- Struve**, K. L., *über die lateinische Deklination und Conjugation, eine grammatische Untersuchung.* gr. 8. 1 Thlr. 25 Sgr.
- — *quaestiones de Dialecto Herodoti Specimina III.* 8 maj. 1 Thlr.

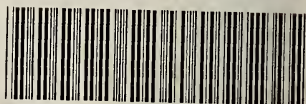
Wir bemerken hierbei noch zur Sicherheit der Käufer: dass wir die Preise unseres Verlages niemals herabsetzen.

MAR 12 1907

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 035 477 1

